Guillem Balague
Dịch: Hải Anh, Long Vũ, Vĩnh Nguyên

LIONEL MESSI

HÀNH TRÌNH CỦA MỘT THIÊN TÀI

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG
THBOOKS

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

Bảng viết tắt

Câu lạc bộ: CLB

Cổ động viên: CĐV

Đội tuyển quốc gia: ĐTQG

Huấn luyện viên: HLV

Sân vận động: SVĐ

Lời tựa

Tôi được bổ nhiệm làm HLV ĐTQG Argentina sau một kỳ Copa America thất bại ngay trên sân nhà. Đội tuyển bị loại dù không thua trận nào: họ hòa 2 trận và đánh bại Costa Rica ở vòng bảng, sau đó tiếp tục hòa Uruguay ở tứ kết trước khi thất bại trong loạt đá luân lưu. Với một đội bóng sở hữu dàn cầu thủ chất lượng, việc không giành chức vô địch thực sự là nỗi thất vọng lớn. Kể cả trong trường hợp này, khi họ không thua lấy một trận nào.

Vì thế, không khó hiểu khi các cầu thủ kỳ vọng rất lớn về một kỷ nguyên mới, với một HLV mới. Trong tôi xuất hiện những cảm xúc trái ngược – một mặt thất vọng, một mặt vẫn tin rằng chúng tôi có đủ động lực để tiếp tục tiến lên phía trước.

Lần đầu tôi nói chuyện với Leo là ở Barcelona. Đó là năm 2011, ngay sau khi được bổ nhiệm, tôi lập tức lên đường sang châu Âu để gặp gỡ các tuyển thủ đang chơi bóng ở đây. Điểm dừng chân đầu tiên của tôi là Bồ Đào Nha, tiếp đến là Barcelona. Cá nhân tôi không biết nhiều về Leo, nhưng tôi muốn nói chuyện với cậu ấy và Javier (Mascherano), người tôi đã gặp trước đó và đang là đội trưởng của đội, để gợi ý về việc Leo nên đeo băng đội trưởng ĐTQG.

Mục đích chính của chuyến đi này là để tôi giới thiệu bản thân với các cầu thủ, đặc biệt là với những người tôi không thực sự quen biết, như Leo chẳng hạn, nhưng câu chuyện về chiếc băng đội trưởng cũng quan trọng không kém. Tôi muốn mọi người biết và công nhận việc Leo sẽ là đội trưởng; cậu ấy sẽ dẫn dắt đội bóng theo cách của riêng mình.

Chúng tôi gặp nhau, sau đó tôi sang Italia, để lại cho họ một câu chuyện để bàn luận cũng như đưa ra câu trả lời. Chính Javier là người gọi cho tôi và đồng ý rằng Leo sẽ là đội trưởng của đội. Lần gặp gỡ thứ hai của chúng tôi là ở Ấn Độ, trong trận đấu đầu tiên của Argentina dưới sự dẫn dắt của tôi (trận giao hữu với

Venezuela); và sau đó là gặp Nigeria ở Bangladesh. Nhưng trận đấu tượng trưng cho kỷ nguyên mới phải là trận gặp Colombia ở vòng loại World Cup 2014 khu vực Nam Mỹ. Chúng tôi đã có những khoảnh khắc khó khăn ở Barranquilla, nơi mà may mắn thay, các học trò của tôi vẫn đủ khả năng để xoay chuyển tình thế dưới cái nóng ngột ngạt. Argentina bị dẫn trước 1-0 sau khi cú đá phạt của Dorlan Pabón đập vào chân Mascherano và bay vào lưới. Rất may vì Messi đã kịp gỡ hòa trước khi Agüero ấn định tỷ số ở những phút cuối cùng của trận đấu.

Như tôi thường nói, trong bóng đá, có những trận đấu nâng tầm bạn lên, giúp bạn sẵn sàng bắt đầu một hành trình mới. Tôi tin trận đấu đó là một sự khởi đầu, bởi sau đó chúng tôi bắt đầu xây dựng một nhóm cầu thủ gần gũi với nhau. Khi thắng trận, họ chia sẻ niềm vui cùng nhau và tiếp tục con đường chinh phục. Đó là cách thức hoàn hảo, là cách duy nhất để vượt qua những điểm yếu của mình.

Tôi cũng tin rằng trận đấu đó không chỉ có ý nghĩa với đội tuyển nói chung, mà còn với bản thân Leo nói riêng, bởi từ sau trận đấu đó, người Argentina dần công nhận cậu ấy nhiều hơn. Đó chắc chắn là sự khởi đầu của việc thay đổi nhận thức người hâm mộ. Nhưng còn có một trận đấu quan trọng khác: ngày 29/2, chúng tôi đối đầu với Thụy Sĩ. Leo lập hat-trick và đó là màn trình diễn tuyệt hảo. Cậu ấy đã làm điều này nhiều lần ở Barcelona, nhưng đó là lần đầu tiên dưới màu áo ĐTQG. Sau đó, cậu ấy tiếp tục làm được điều này khi gặp một đối thủ lớn hơn, Brazil.

Có một điều tôi phải thừa nhận, đó là, Leo là một người rất điềm tĩnh. Khả năng lãnh đạo bẩm sinh của Leo là hệ quả từ đẳng cấp chơi bóng ở mức độ cao nhất và quan trọng hơn, cách lãnh đạo của cậu ấy được mọi người chấp thuận.

Tôi thích cho các cầu thủ sự tự do, và tất nhiên, điều đó bao gồm Leo. Họ đã phải sống với đủ áp lực vốn có của bóng đá, vì thế, tôi muốn họ có sự tự do nhất định. Tấm băng đội trưởng mang đến trách nhiệm lớn hơn, nhưng Leo biết điều này. Cậu ấy chấp nhận nó và điều đó đang giúp Leo trưởng thành, phát triển hơn. Và điều đó cũng tốt cho các đồng đội của cậu ấy. Tôi không biết nhiều về những cuộc thảo luận riêng của cậu ấy với các cầu thủ khác, nhưng tôi chắc chắn có những tín hiệu đáng mừng trong đội, một cảm giác bình yên vượt ra ngoài công việc. Đó là một bầu không khí thoải mái, vui vẻ và dĩ nhiên, nó rất quan trọng.

Để Leo làm được điều này, bạn phải tạo điều kiện nhất định cho

cậu ấy. Leo phải cảm thấy thoải mái, quan trọng nhất là cậu ấy cần có sự tự do. Cậu ấy cần có sự linh hoạt để biết những điều cần thiết có thể làm trên sân tại bất kỳ thời điểm nào. Trên thực tế, tôi thảo luận rất hạn chế với Leo; chúng tôi chỉ nói những gì cần thiết. Tôi không muốn tạo thêm áp lực cho cậu ấy, bởi các cầu thủ đều hiểu rõ tầm quan trọng của trận đấu, cũng như tầm đóng góp cá nhân của chính họ.

Khi bạn nói về Messi, bạn cần nói về sự phát triển của cậu ấy, bởi như người ta thường nói, lên đến đỉnh cao thì dễ, ở trên đỉnh cao mới khó. Vì thế, việc giành tới 4 Quả Bóng Vàng là điều không tưởng. Một Quả Bóng Vàng đã đủ khó khăn rồi, đạt được điều này tới 4 lần cho thấy khí chất tài năng của cậu ấy lớn đến mức nào. Trong những năm trở lại đây, cậu ấy đã trưởng thành vượt bậc và đã phát triển thêm các kỹ năng phi thường để khiến cậu ấy trở nên khác biệt so với phần còn lại.

Và tôi tin chắc việc tiếp quản tấm băng đội trưởng đội tuyển Argentina đã giúp cậu ấy trưởng thành rất nhiều trong quá trình này. Bởi nó đem đến sự tự tin, từ đó giúp cậu ấy trưởng thành hơn, cả trong vai trò cầu thủ lẫn tư cách con người.

Năm 2012 là một năm tuyệt vời đối với Leo ở ĐTQG. Đó là kết quả của sự trưởng thành mà cậu ấy đã đạt được. Mặc dù vậy, khi người ta hỏi rằng, nếu một cầu thủ bóng đá đã đạt đến đỉnh cao, bạn sẽ làm gì tiếp theo? Để cậu ta tự phát triển tiếp ư? Với tôi, huấn luyện và chỉ dẫn là điều cần tiếp tục thực hiện, bởi chẳng có cầu thủ nào quá giỏi để không cần lắng nghe những lời chỉ bảo.

Để minh họa ảnh hưởng của cậu ấy trong một trận đấu, bạn chỉ cần nhìn vào trận mở màn của Barcelona tại La Liga, mùa giải 2013-14, trận đấu Barcelona đã vùi dập Levante với 7 bàn không gỡ. Khi Leo lao vào để cướp bóng, tâm thế của cậu ấy tự tin và quyết tâm đến nỗi có thể thấy cậu ấy sẽ thực hiện nó bằng được; đó là cách cậu ấy ghi bàn thứ 3 cho đội. Thậm chí, nhìn cậu ấy ghi bàn bằng đầu, với tôi là một điều rất hiển nhiên vậy. Trên thực tế, cậu ấy là một trong những cầu thủ phi thường, kiểu cầu thủ sẽ chỉ tốt hơn dù trong tình cảnh vô cùng khó khăn.

Barcelona để cậu ấy chơi ở giữa, điều chúng tôi đã phỏng theo khi Leo khoác áo đội tuyển, đơn giản là bởi vì nó phù hợp với cậu ấy. Leo nhận được nhiều bóng ở đó và khi Leo càng nhận nhiều bóng, đội bóng sẽ càng hưởng lợi. Với Higuaín và Agüero, không gian cho cậu ấy được mở ra; và với Di María hoạt động ở cánh, Leo có thể thay đổi cuộc chơi ở vị trí của mình. Rõ ràng là với những cầu

thủ này, Leo đã trở nên mạnh mẽ hơn, và ngược lại.

Để mọi thứ được vận hành trôi chảy, tôi yêu cầu các cầu thủ cố gắng hơn trong việc giành lại bóng, phải hi sinh bản thân nhiều hơn. Ngay cả Leo cũng phải tham gia phòng ngự. Không ai yêu cầu cậu ấy làm nên phép lạ, nhưng điều đáng nói về Leo cũng như những cái tên ở trên, đó là những gì họ làm được với trái bóng. Đó là điều Leo và các đồng đội làm tốt nhất.

Thông thường, những cầu thủ giỏi nhất thế giới sẽ chơi ở những giải đấu hàng đầu thế giới. Họ cũng là những người có mùa giải dài nhất và phải thi đấu gần hết số trận. Sau đó, họ phải tiếp tục đạt phong độ đỉnh cao ở World Cup. Đây là điều không đơn giản; một số người làm được, số khác thì không. Hiện tại, chúng tôi có một đội bóng đang chơi tốt, họ có những màn trình diễn chắc chắn và mang hình hài một đội bóng lớn; đó là những gì họ đã thể hiện trong trận giao hữu với Italia vào ngày 14/8/2013.

Nhưng có một điều chưa bao giờ sai: Bất kỳ đội nào sở hữu Messi sẽ không còn là chính mình nếu thiếu cậu ấy. Chúng tôi phải cố gắng để thoát khỏi định kiến, rằng chúng tôi không thể giành chiến thắng mà không có Messi. Điều đó rõ ràng ảnh hưởng đến tinh thần toàn đội, nhưng ngày hôm đó, mặc dù Leo vắng mặt, chúng tôi đã chơi một trận tuyệt vời. Không còn nghi ngờ gì nữa - vâng, chúng tôi có thể sống sót khi không có cậu ấy. Nhưng Leo là không thể thay thế. Đúng vậy, và chẳng có chút mâu thuẫn nào trong những gì tôi đang chia sẻ.

Messi là biểu tượng của chúng tôi, người mang tiêu chuẩn của chúng tôi. Một cầu thủ phi thường, chơi bóng cho một đội phi thường. Cậu ấy có lẽ là cầu thủ vĩ đại nhất của mọi thời đại.

Alejandro Sabella

Cố HLV trưởng đội tuyển Argentina

Phi lộ
LEO ĐÂU RỒI?

Đó là câu hỏi thường trực trên môi bất kỳ ai học cùng lớp với Leo ở trường trung học Juan Mantovani. Trường học của Leo nằm ở quận Las Heras, phía nam thành phố Rosario (Argentina), và nó ở rất gần nhà cậu ấy. Leo đã bỏ lỡ một tuần học, nhưng ngoài lần đó cùng vài lần nghỉ ốm, cậu ấy hiếm khi vắng mặt. Bàn của Leo bị bỏ trống, và đến giờ ra chơi, khi ai đó có một quả bóng, mọi thứ còn xáo trộn hơn nữa. Trường Juan Mantovani không có sân bóng, thay vào đó chỉ là một sân chơi nhỏ bé, chật chội cho rất nhiều đứa trẻ. Rõ ràng nó không phù hợp cho những trò chơi đòi hỏi diện tích sân chơi lớn; đặc biệt là với Leo, một cậu nhóc đam mê trái bóng từ nhỏ.

Đã nhiều ngày trôi qua kể từ khi kỳ học được bắt đầu vào tháng 9, nghĩa là chỉ còn 3 tháng nữa sẽ kết thúc chương trình học. Các kì thi đã được tổ chức, nhưng Leo không có mặt. Có người hỏi thay cậu nhóc, liệu Leo có thể làm bài kiểm tra vào dịp khác được không, hoặc khi không có mặt ở trường được không. Nhưng không, rất tiếc là không.

“Hôm nay Leo có đến không?”

Đồng đội của cậu tại CLB Newell‘s Old Boys (NOB) ở Rosario cũng có chung một câu hỏi. Leo đã bỏ lỡ một số buổi tập tại học viện đào tạo Malvinas và cậu nhóc cũng không có mặt trong trận đấu cuối tuần.

“Là do viêm gan”, có ai đó ở CLB đã nói vậy. Không ai biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nghe chừng có vẻ tồi tệ; rằng nếu điều đó xảy ra thì sẽ có người phải ngừng chơi bóng... Và có vẻ như nhạc trưởng của họ (The Maestro) đang ở trong tình trạng này.

Đúng vậy, các bạn đồng trang lứa gọi Leo là nhạc trưởng. Ở trường, Leo còn được gọi là "cậu bé nhỏ" (*El Piqui*), nhưng chủ yếu là "nhạc trưởng" (cùng với một loạt những biệt danh ngộ nghĩnh khác như "Clark Kent", "người Galicia", "chó săn (Greyhound)" hay thậm chí là "cậu nhóc người Hàn" chỉ vì kiểu tóc của cậu bé). Trong bóng đá Argentina, không ai được gọi bằng tên thật; đó cũng là cách danh sách đội hình được nêu ra: tên, ngày sinh, chiều cao và biệt danh, từ "chú chuột", "Bitum" (một chất hữu cơ) hay "chú lùn"...

Trở lại với câu hỏi đầu chương này: "Leo đâu rồi?"

Adrián Coria là người chăm sóc nhóm 11 cầu thủ nhí này, trong đó có Leo, nhưng anh ấy cũng chẳng rõ cậu nhóc đang ở đâu. Cậu nhóc biến mất một cách lạ lùng vào tháng 9. Và điều này nảy sinh một vấn đề: Sẽ khó để thắng một trận đấu mà không có Leo.

Có ai đó gọi cho Quique Dominguez, HLV trước đây của Leo ở Newell's. "Chịu thôi, tôi không biết cậu bé ở đâu". Tuy nhiên, ông ấy cho rằng có gì đó không ổn đang diễn ra: Leo luôn là cậu nhóc đáng tin cậy, nhưng chỉ hơn một năm trước, cậu nhóc đến thử việc ở River Plate và khi đó Leo cũng chẳng nói lấy một lời.

Có phải River Plate đã nhận cậu bé? Tất nhiên, đừng quên tin đồn cậu nhóc bị viêm gan nữa!

Bí mật dần hé lộ. Gia đình Messi nhận được một cuộc gọi trước đó ít hôm với nội dung ngắn gọn: "Hãy đến đây và mang theo cậu bé".

Họ đã chờ ngày này quá lâu, nhưng giờ mọi thứ lại diễn ra trong sự vội vàng. Họ chuẩn bị đi châu Âu.

Phía Newell's không hề biết chuyện này, từ HLV, giám đốc kỹ thuật cho đến các cầu thủ trong đội. Bởi cả Leo và cha cậu bé - ông Jorge, đều không hé răng một lời. Cũng dễ hiểu, cả hai cha con có tính cách giống hệt nhau: kín đáo và dè dặt. Như từ một khuôn đúc ra vậy.

Như có một linh cảm, tờ báo địa phương *La Capital* dành cả trang nhất để nói về cậu bé. Bài viết được đăng vào ngày 3/9/2000 với tiêu đề "Cậu nhóc nhỏ bé, trầm lặng mà đặc biệt". "Trầm lặng" là một biệt danh nữa các đồng đội đặt cho Leo và cậu nhóc sẽ luôn như vậy, một CĐV nhiệt thành của Newell's, đội bóng trong tim của Leo từ khi còn bé, nơi cậu bé vừa giành một danh hiệu ở lứa tuổi của mình.

Với giọng nói trầm lặng (thật khó để khiến cậu bé mỉm cười trước ống kính), Leo chia sẻ với nhà báo về giấc mơ của mình. Cậu nhóc muốn trở thành giáo viên thể dục. Và được chơi bóng ở giải hạng nhất, tất nhiên rồi. Ngoài ra, còn được lên đội trẻ Argentina. Đó là một chặng đường dài, nhưng chẳng ai đánh thuế giấc mơ cả.

Còn gì nữa nhỉ? Cậu bé thích ăn thịt gà. Cuốn sách yêu thích? *Errr, Kinh thánh*. Đó là thứ xuất hiện đầu tiên trong đầu cậu nhóc khi được hỏi.

Nếu không trở thành cầu thủ, Leo sẽ chơi môn thể thao nào? "Tôi không rõ nữa, bóng ném chăng", Leo đáp. Nhưng như đã nói ở trên, Leo muốn trở thành giáo viên thể dục. Đó cũng là môn học duy nhất cậu nhóc cảm thấy hứng thú ở trường.

Mọi chuyện bắt đầu từ một bài báo với hai màu chủ đạo là đỏ và đen (màu áo của NOB). Bài viết bắt đầu với đoạn: "Lionel Messi mới chỉ 10 tuổi và là một tiền vệ tấn công *(enganche)*. Cậu nhóc không những là một sản phẩm triển vọng nhất của học viện Leprosa, mà còn có cả một tương lai ở phía trước, bởi dù không sở hữu vóc dáng to cao, Messi vẫn có thể đi bóng vượt qua một, hai cầu thủ rồi ghi bàn".

Bài báo được viết vào năm 1997 và Leo khi đó không được lên trang bìa (trang bìa được dành cho Claudio Paris, cầu thủ đội Một đã quyết định ở lại đội bóng vài ngày trước). Mặc dù vậy, những bản copy của bài báo đã vượt Đại Tây Dương.

Jorge cùng con trai ông - Leo - và một người bạn đến sân bay Ezeiza; họ cùng thảo luận về bài báo này trước khi di chuyển từ Rosario đến Buenos Aires. Chuyến đi hơn 3 tiếng dường như dài hơn thế khi những khung cảnh họ nhìn thấy trên đường khá nhàm chán, với những thung lũng và biển báo giao thông. Nhưng cậu nhóc Leo thì rất chú ý tới cảnh vật bên ngoài qua cửa sổ.

Đó là ngày 17/9/2000. Một ngày Chủ nhật.

Với nguồn tin rất nhỏ giọt từ người thân và từ hiệu trưởng nhà trường, họ chuẩn bị đến Barcelona. Sẽ là một hành trình 24 giờ ở phía trước.

"[Hành trình đầu tiên] trong đời tôi thật tuyệt, bởi đó là trải nghiệm hoàn toàn mới. Tôi chưa bao giờ đi máy bay, chưa bao giờ thực hiện một hành trình dài như vậy. Tôi tận hưởng mọi thứ, cho đến khi máy bay bắt đầu di chuyển..." (Leo Messi nói với *Revista Barca*).

Leo để ngỏ phần sau, bởi đó không phải ký ức đẹp đẽ gì. Trên thực tế, đó là chuyến bay đầy sóng gió. Khi bữa ăn đầu tiên được phục vụ, Leo không đụng đến dù chỉ một miếng. Thay vào đó, cậu bé nằm dài trên ba chỗ ngồi cho khách, với chiếc quần ngắn phủ lấy đôi chân gầy tong teo. Leo luôn cảm thấy buồn nôn, bụng thì quặn lên. Mệt mỏi và gần như ngủ li bì.

Nhiều năm sau này, khi phải chơi bóng với cường độ lớn, Leo cũng có cảm giác tương tự, khi chỉ muốn nôn mửa trên sân. Đôi khi cậu ấy tự hỏi, cảm giác buồn nôn trên chuyến bay hôm đó có phải chỉ là do căng thẳng!

Gia đình Leo đến Barcelona vào giữa trưa thứ Hai, ngày 18/9, 7 tháng sau khi đoạn băng về cậu ấy ở quê nhà được quay.

Trong mắt một số người, Messi là một Maradona; một số người khác, những người gần gũi với cậu ấy, tin rằng với tài năng thiên bẩm của mình, Messi sẽ trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp nếu mọi thứ diễn ra theo đúng kế hoạch.

Messi được trao cho 1 kg cam và vài quả bóng tennis, kèm theo yêu cầu tập luyện với chúng trong một tuần. Bảy ngày sau, họ đã quay lại một đoạn băng VHS, cho thấy cậu ấy tâng quả cam tới 113 lần. Với quả bóng tennis, câu chuyện còn đơn giản hơn với 140 lần tâng thành công!

Tiếp đến là những quả bóng bàn, nhưng nó vẫn không đủ để làm khó cậu ấy. 29 lần tâng liên tiếp. Bạn cứ thử xem có thể tâng được 3 lần không? Tất nhiên, Leo có một lợi thế so với các bạn: cậu ấy dành cả ngày với trái bóng. Giữa trận đấu, trong trận đấu, ở nhà, trên sân trường. Ngày nào cũng như ngày nào.

8 năm sau, Mastercard đã phát hành một quảng cáo, khai thác những lần tâng bóng của Leo. Bạn có thể tìm chúng trên Youtube.

Và kể từ tháng 2, khi đoạn video ấy được quay, gia đình của Leo luôn tự hỏi, “Liệu có thành công không?” Đoạn video đó, cùng với những video khác được quay tại sân Malvinas, cho thấy Leo trong màu áo Newell‘s đang lả lướt với trái bóng hiện ở trên bàn làm việc của Josep María Minguella, một người đại diện cầu thủ có rất nhiều ảnh hưởng ở Barcelona. Các thành viên của đội bóng xứ Catalan cũng sở hữu chúng.

Ban đầu, Minguella không thật sự chắc chắn, bởi cậu bé còn quá nhỏ và ở một nơi quá xa; ông ấy không phải người duy nhất nghĩ đến điều này. Tuy nhiên, cuối cùng, sau vài tháng, ông bị thuyết

phục một phần bởi những kỹ năng ngoạn mục mà Leo thể hiện trong cuốn băng, một phần bởi những người đồng nghiệp khác cũng muốn đặt niềm tin vào tương lai của cậu bé. Minguella quyết định dồn sức cho kế hoạch và thuyết phục Barcelona cho cậu bé thử việc...

... Ngay trước khi Real Madrid có những động thái đầu tiên để ký với Messi.

Từ văn phòng của mình, Minguella gọi sang Argentina, nói với gia đình Messi hãy gói ghém mọi thứ và đến Barcelona sớm nhất có thể. "Hãy mang cậu bé đến đây", ông nói.

Ra khỏi máy bay, cậu bé 13 tuổi với đôi chân kỳ diệu chính thức tận hưởng bầu không khí ẩm ướt ở Barcelona. Với ước mơ về một sự nghiệp thành công, tranh tài với những đối thủ mới và chơi bóng với những người bạn mới tại một đội bóng lớn ở rất xa nhà.

Nhiều người khi nhìn thấy Leo lần đầu đã đinh ninh rằng đội bóng mắc sai lầm. Tất cả những nỗ lực của họ chỉ vì cậu bé gầy gò này ư? Làm sao cậu ấy có thể trở thành một cầu thủ giỏi được?!

"Tôi bắt đầu quan tâm đến Barcelona khi Ronaldo còn chơi bóng ở đây, và chỉ một thời gian ngắn sau, cơ hội đến với tôi. Ở thời điểm đó, tôi thật sự rất ấn tượng và muốn đến đó xem mọi thứ thế nào, bởi tôi đã theo dõi đội bóng này trong một thời gian dài. Nhưng đến khi tới đây, tôi thật sự không ngờ mọi thứ lại khó khăn như vậy" (Leo nói với tờ *Revista Barca*).

Bởi đó không phải là Lionel Messi của ngày hôm nay. Đó chỉ là một đứa trẻ đang phấn khích mà thôi.

Dave Sudbury từng viết bài hát *The King of Rome* với ngụ ý rằng nếu bạn tiếp tục ở một nơi tồi tệ như West End ở Derby, bạn sẽ không thể sống với giấc mơ của mình. "Một người đàn ông chỉ có thể học bò loanh quanh, hoặc anh ấy có thể bay/ Nếu tiếp tục sống ở đây, điều đó thật kinh khủng". Ở Rosario năm 2000, sẽ rất khó để khiến sự nghiệp cất cánh.

Newell's đã từ chối giúp đỡ gia đình Messi khi họ cần một khoản tiền lớn để trả cho việc tiêm hormone cho Leo, thứ giúp anh cao lớn hơn. Nếu Newell's trả tiền cho việc đó, có lẽ Leo nhỏ bé sẽ không bao giờ rời Argentina.

Chẳng mấy ai vượt Đại Tây Dương khi còn trẻ để tìm kiếm vận may trong sự nghiệp cầu thủ. Những đứa trẻ 13 tuổi lại càng

không; các CLB châu Âu cũng không mấy khi ký hợp đồng với những cầu thủ nước ngoài ở độ tuổi còn non nớt như vậy. Chưa ai có cơ hội như vậy. Giờ thì chúng ta hãy trở lại Las Haras, nơi không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nơi Leo bị... "viêm gan".

Ở Barcelona, Minguella được thông báo rằng nếu Barcelona chi trả phí điều trị hormone đắt đỏ cho Leo và cha của Leo có việc làm ở đây, sau đó hoàn thành các quy định cần thiết cho việc chuyển nhượng cầu thủ trẻ, Leo sẽ là của họ. Đã có những cuộc gọi từ Real Madrid và Atlético de Madrid, nhưng không có những động thái cụ thể nào từ họ. "Trong mọi trường hợp, nếu Barca thể hiện sự quan tâm, tốt hơn hết là nên chọn Barca", đó là quan điểm của những người đang nỗ lực hết mình để kết thúc vụ chuyển nhượng, cụ thể:

Josep María Minguella: Đa số chúng tôi đều chưa quen với việc giải quyết những thương vụ cầu thủ trẻ như vậy. Ví dụ, tôi liên lạc với Pep Guardiola (và cậu ấy cũng liên lạc với tôi), khi đó Pep 20 tuổi, sau đó tôi trở thành người đại diện đầu tiên của Pep khi cậu ấy được gọi lên đội Một. Chúng tôi không có nhiều dữ liệu về các cầu thủ 12, 13 hay 14 tuổi ở thời điểm đó. Vì thế, khi người của chúng tôi ở Argentina giới thiệu về một cầu thủ trẻ, một người có thể tạo ra sự khác biệt, tôi đã tự hỏi, chúng ta sẽ làm gì với một cậu bé ở độ tuổi này? Tôi đã nghi ngờ vụ này ngay từ đầu, nhưng họ nhấn mạnh tiềm năng của Leo rất nhiều lần, nên tôi bắt đầu xem xét nó một cách nghiêm túc. Tôi nhận được một video, cho thấy Leo nhận bóng từ thủ môn, sau đó rê qua gần chục người và ghi bàn... lúc ấy tôi bắt đầu thấy sự khác biệt. Sau đó vài tháng, tôi đã nói chuyện với chủ tịch Joan Gaspart và Anton Parera (giám đốc thể thao) và Charly Rexach (giám đốc kỹ thuật, đồng thời là cố vấn cho chủ tịch).

Charly Rexach: Khi đó tôi đang chơi tennis, Minguella nói rằng anh ấy biết một cậu bé đang nổi lên như một hiện tượng, có những nét tương đồng với Maradona. Sau đó, Minguella nói rằng anh ấy đang ở Argentina. Lúc đó tôi đã nghĩ, "Chà, chắc là một cầu thủ tầm 18, 19 tuổi đây", cho đến khi Minguella nói rằng cậu bé mới 13 tuổi. "Anh có làm sao không vậy? Tôi không đến đó, đừng hòng!"

Joaquim Rifé: Khi cậu bé được giới thiệu với tôi, tôi đang là giám đốc học viện tại Barcelona. Charly Rexach đang là giám đốc kỹ thuật của đội và tập trung nhiều hơn ở đội Một. Rexach có mối quan hệ thân tình với Minguella - người giới thiệu Leo cho Barcelona, vì thế Rexach rất chú ý khi Minguella đề cập đến cậu bé

này.

Charly Rexach: Quy trình thường diễn ra như sau: Nếu họ nói rằng có một cậu bé đang chơi tốt ở Zaragoza chẳng hạn, tôi sẽ đặt những câu hỏi, kiểu như: "Cậu ta là ai, chơi vị trí nào và tôi có thể xem cậu ta đá ở đâu?" Sau đó, tôi sẽ cử hai, ba người đến để tìm hiểu; nếu một người nói okie, người còn lại không đồng tình, đích thân tôi sẽ đến đó. Sau đó tôi sẽ tìm một vị trí cho cậu ta ở trong đội cùng vài thứ khác. Một khả năng nữa, đó là khi một cựu cầu thủ Barcelona, kiểu như Rivaldo chẳng hạn, bảo tôi rằng: "Có một cậu bé 13 tuổi ở Brazil đang đá hay lắm", tôi sẽ lưu ý tức thì, bởi khi một huyền thoại như Rivaldo nói những điều này, bạn cần phải lắng nghe. Nhưng trong trường hợp này, ngay cả khi Rivaldo nói rằng tôi nên đến và xem cậu ta chơi bóng, tôi cũng nói không. Leo quá nhỏ bé và ở một nơi quá xa. Tốt hơn hết là hãy để cậu ta đến đây, chúng tôi sẽ đề nghị cậu ấy ở đây trong khoảng 15 ngày để các HLV có thể theo dõi. Nếu trong những ngày đầu tiên cậu ấy tỏ ra lo lắng, cậu ấy sẽ phải tự vượt qua điều đó. Bởi cậu ấy phải hay lắm thì chúng tôi mới bỏ qua đủ thứ quy định, quy tắc.

Josep María Minguella: Leo và gia đình kiểu gì cũng sẽ rời Argentina. Nếu không thể ở lại Barcelona, họ sẽ tìm cơ hội ở các đội bóng khác. Tôi có nói với Charly rằng cậu bé đang trải qua một quá trình điều trị mà các CLB ở quê hương cậu bé không muốn chi trả. Barcelona nên chịu trách nhiệm cho việc điều trị này.

Charly Rexach: Vậy chúng tôi phải làm thế nào? Kể từ khi Minguella nhận được video cho thấy kỹ năng của Leo, nhiều tháng trôi qua và những nghi ngờ vẫn ở đó, rằng cậu bé quá nhỏ, ở quá xa... Gia đình Messi cũng liên tục đặt dấu hỏi về điều gì sẽ xảy đến tiếp theo cho cậu bé. Vì thế, tôi quyết định sẽ không đến Argentina để "xem giò" cậu bé. Tôi cũng nói luôn là tầm lễ Phục sinh hoặc Giáng sinh, chúng ta sẽ phải đưa cậu bé đến Barcelona và ở đây trong 15 ngày.

Rifé: Tôi có nói với Rexach rằng tôi đã tổ chức một trận đấu để anh ấy có thể theo dõi Leo.

Gaspart, Parera, Rifé, Minguella, Rexach... tất cả bọn họ đều căng não trong việc xử lý vấn đề của một cậu bé mới 13 tuổi đến từ Argentina. Một ca lớn thật sự! Tất nhiên, tầm quan trọng của vụ việc không thể bị các HLV học viện bỏ qua, những người sẽ chịu trách nhiệm đánh giá và đào tạo cậu bé cho 2 tuần quan trọng tiếp theo.

Rodolfo Borrell: Tôi nhớ một ngày nọ, ở văn phòng, một người nào đó (tôi không nhớ chính xác là ai), đã đưa tôi bản copy một bài báo ở Argentina nói về Messi. Tờ báo nói rằng cậu ấy sẽ đến đây thử việc. Tôi đang tìm lại những bản photo này; chắc chắn đang ở nhà bố mẹ tôi.

Tôi nhớ đến bài báo đó vì đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy từ *"gambeta"* - lừa bóng, hay *"enganche"* - là một từ rất "Argentina", được sử dụng để chỉ cầu thủ chơi ngay phía sau tiền đạo. Họ nói với tôi rằng cậu ấy sẽ ở trong nhóm của tôi vì cậu ấy sinh năm 1987. Tôi luôn nói rằng lý do tôi huấn luyện Messi đầu tiên chỉ vì tôi chịu trách nhiệm đào tạo những cầu thủ dưới 14 tuổi. Tôi nói điều này bởi chắc rằng bạn đã nghe việc có đến 10.000 HLV tuyên bố rằng họ là người đầu tiên huấn luyện Messi. Phải không nào?

Chờ gia đình Leo tại sân bay Prat ở Barcelona là Juan Mateo, đến từ văn phòng của Minguella, người đã đưa họ đến phía bắc của Barcelona, nơi người đại diện đang chờ sẵn. Trong thang máy, gia đình Messi có gặp Txiki Beguiristain, giám đốc thể thao tương lai của Barcelona và khá gần gũi với Minguella. "Chúng tôi đến từ Argentina", một ai đó trong gia đình Messi nói. Txiki vuốt lên tóc Leo và nói, "Cậu bé này nên chơi tốt đấy nhé, bởi cậu ấy nhỏ người quá".

Sau khi nói chuyện với người đại diện bên Catalan, Jorge và Leo lên đường đến khách sạn Plaza. Không phải Barcelona trả chi phí cho chuyến đi này; thực tế họ chưa bao giờ làm điều đó. Minguella, người quen biết chủ sở hữu của khách sạn nằm ở Plaza España, đã sắp xếp cho gia đình Messi ở phòng 546. Với tầm nhìn từ cửa sổ, họ có thể thấy hội trường của Trung tâm Triển lãm Barcelona, bên cạnh đó là Cung điện Quốc gia và đài phun nước Montjuïc bừng sáng vào ban đêm trong một màu sắc rực rỡ với âm thanh đồng bộ.

Gần hơn là những tòa tháp Avenida Reina Maria Cristina, được xây dựng để phục vụ cho Triển lãm Toàn cầu vào năm 1929. Còn ở trước mắt là đài phun nước của Plaza España – biểu tượng cho đất nước có những dòng sông đổ vào ba bãi biển bao quanh bán đảo Iberia.

Leo Messi để vali trong phòng. Cậu bé đã cảm thấy ổn hơn nhưng vẫn còn chếnh choáng sau chuyến bay. Mặc dù vậy, Rifé nói cho Jorge biết rằng ông ấy muốn xem Leo tập luyện. Hôm nay, lúc 6 giờ.

Rodolfo Borrel sẽ là HLV đầu tiên của cậu ấy tại FC Barcelona. Rodo, hiện là giám đốc của học viện Liverpool FC, là người phụ trách *Infantiles A* từ mùa 2000-01, thế hệ mà sau này làm nên lịch sử với những cái tên như Cesc Fàbregas, Gerard Piqué, Marc Pedraza, Marc Valiente, Víctor Vázquez, Toni Calvo, Sito Riera, Rafael Blázquez...

Đó là một trong những đội trẻ tốt nhất mà Barcelona từng có, và giờ họ chuẩn bị thêm vào đó một cầu thủ vốn đã có danh tiếng của riêng mình.

Chiều thứ Hai đó, những người phụ trách học viện (Quimet Rifét, Quique Costas, Juan Manuel Asensi, các HLV Rodolfo Borrell, Xavi Llorenç và Albert Benaiges) gặp nhau trên sân phụ bên cạnh sân bóng mini, một bên là sân cỏ và bên kia là sân cỏ nhân tạo, để theo dõi sự tiến bộ của đội và đặc biệt là chàng trai mới.

Charly Rexach không có mặt; ông đã đến Úc để xem các trận đấu tại Olympic Sydney, nơi có rất nhiều cầu thủ trẻ nổi tiếng (trong số đó có Tamudo, Xavi, Puyol, Zamorano, Suazo, Mboma, Lauren và Eto'o). Nhưng sự vắng mặt của ông ấy không ảnh hưởng đến Leo: trách nhiệm chính của ông ấy nằm ở việc đưa ra quyết định ở đội Một, không phải học viện. Nếu làm tốt, cậu bé do Minguella giới thiệu sẽ được ký hợp đồng. Nếu không, mọi thứ kết thúc. Charly đã sắp xếp buổi thử việc này; và giờ thì ông ấy không thể làm gì khác.

Messi cảm thấy bình tĩnh khi bước vào ngày đầu tiên tập luyện. Vẫn còn một chút nôn nao sau cuộc hành trình, nhưng cậu bé đã ở đây, bởi đó là những gì cậu muốn. Leo có tối đa một tuần (cậu bé phải quay lại trường học) để thể hiện những gì cậu có thể làm với trái bóng. Chính ra đó lại là việc đơn giản.

Hãy tưởng tượng bạn chưa bao giờ nhìn thấy Camp Nou hoặc sân phụ của nó. Leo cũng vậy.

Đến sân phụ, một Camp Nou thu nhỏ, "Bọ Chét" (biệt danh của Messi) hơi do dự trước khi bước vào phòng thay đồ. Cậu ấy cảm thấy xấu hổ khi tự mình bước vào. Tính nhút nhát của cậu ấy (không, cũng không hẳn là nhút nhát, dè dặt thì đúng hơn) rất dễ để nhận ra. Cậu ấy bắt đầu thay đồ ở bên ngoài phòng thay đồ, sau đó lại đi vào trong phòng, ở một góc cách xa những người còn lại. Đứng đó và tỏ ra căng thẳng.

Hãy tưởng tượng bạn chưa từng thấy Lionel Messi. Có thể bạn sẽ

giống những cầu thủ cùng trang lứa, hay những HLV mới chỉ nghe nói sơ qua về cậu.

“Cậu ấy quá nhỏ bé”, mấy cậu nhóc nói. Rodo đã ở trong phòng thay đồ. “Ngồi xuống đi, chàng trai trẻ”, ông nói với Leo. Leo đã không nói xin chào khi cậu ấy bước vào. Hoặc, những âm thanh cậu ấy phát ra khi bước vào không giống như một lời chào; đó không phải là một lời chào thân thiện.

Đối với Cesc và Piqué, người cũng đang thay đồ, cậu bé người Argentina cũng chỉ là một trong số những đứa trẻ đến thử việc ở Barcelona. Họ hiếm khi là người nước ngoài, nhưng thỉnh thoảng cũng có một hoặc hai người. Mỗi tháng lại có vài người như vậy. Rodo lại gần nhóm cầu thủ trong khi Leo đang thay đồ ở trong góc. “Hãy cẩn thận với Leo, cậu ấy rất nhỏ, đừng làm cậu ấy sợ”.

Piqué: Trong tuần đầu tiên đó, Leo bị cô lập, rất cô lập. Trong khi một nhóm người đang nói chuyện hoặc cười đùa, sự có mặt của cậu ấy trên băng ghế là rất miễn cưỡng. Yên tĩnh. Có phần hướng nội.

Cesc: Quá nhiều cầu thủ mới đến nên chúng tôi hầu như không để ý lắm, nhưng tôi nhớ rất rõ ngày đầu tiên của cậu ấy.

Các cầu thủ trẻ nhìn Leo và chế giễu. Bởi cậu ấy đang băng mắt cá chân của mình.

Piqué: Cậu ấy rất lùn, cậu ấy hầu như không nói một lời và không ai có thể tưởng tượng về những gì sẽ xảy ra. Cậu ấy chỉ cao khoảng 1m48.

Cesc: Cậu ấy có mái tóc dài và nói chuyện nhẹ nhàng, trầm lắng nên bạn hiếm khi nghe thấy cậu ấy nói gì. Trên thực tế, cậu ấy hầu như không nói gì cả. Trông cậu ấy chẳng khác gì sợi bún. Chúng tôi nghĩ, cậu ấy là một sự lãng phí.

Đó là quan điểm chung của mọi người.

Một trong những trợ lý của Borrell tỏ ra lo lắng. Ông ấy thấy chân của Leo quấn băng và hỏi ngay xem cậu ấy có bị thương không. Không, nó là một thói quen của người Argentina. Để phòng bong gân thôi.

Leo vẫn không nói gì.

Những trò đùa liên tục đến từ nhóm cầu thủ 12, 13 tuổi. “Thằng

lùn", họ nói.

Messi chạy vào sân cạnh Piqué, người phải to gấp đôi cậu. Leo chắc chỉ cao đến thắt lưng Piqué là cùng.

Jorge đã ở trên khán đài và thấy hết mọi diễn biến. "Nó rất nhỏ, thực sự quá nhỏ".

Cả nhóm bắt đầu khởi động. Tất nhiên là với trái bóng. Thứ nhất, đó là câu chuyện về kiểm soát bóng. "Một chạm, hai, ba... mười, mười một, mười hai... Leo không làm rơi bóng", một trong những khán giả nói. "Hai mươi, hai mươi mốt...".

Cesc: Khi Leo bắt đầu chạm vào bóng, chúng tôi thấy cậu ấy khác hẳn so với những cậu bé khác đến thử việc.

Dần dần, Rodolfo Borrell thiết lập các bài tập đối mặt và sút cầu môn. Và đó là khi Leo… gặp vấn đề.

Cesc: Đầu tiên, cậu ấy khiến tôi trông như một kẻ ngốc hoàn toàn và bị mắc kẹt. Khi còn là một cầu thủ trẻ, tôi đã có một tài năng đặc biệt trong việc thủ các pha một đấu một. Bây giờ tôi đang thất bại. Dù sao thì Leo cũng khiến tôi trông thật ngu ngốc, bạn sẽ không tin điều đó đâu. Được rồi, lần đầu tiên bạn có phần chủ quan, bạn bước vào với tâm trí thoải mái. Nhưng cậu ấy tiếp tục lặp lại điều đó với tôi một lần nữa. Và một lần nữa.

Messi chói sáng với khả năng rê dắt, dứt điểm và sự ổn định. Bọn nhóc như được giải trí khi xem những pha di chuyển của chàng trai mới. Cậu ấy đã giành được sự tôn trọng của cả nhóm. Từ đó trở đi, bất cứ ai gọi cậu ấy là "chú lùn" thì cũng là vì ngưỡng mộ, thậm chí có phần thân thiết.

Bởi từ khán đài, bạn có thể nghe thấy những câu như: "Trời ơi. Thật sự rất khác biệt."

Leo đến sân Mini và các sân kế bên bằng cách đi tàu điện ngầm từ Plaza España. Bốn điểm dừng trên tuyến Green đến Les Corts. Vì không phải tập luyện hằng ngày, Leo cùng với bố và một trong số các đồng nghiệp của Jorge hoặc Minguella thường đi dạo bên cảng, thỉnh thoảng đi thăm bảo tàng, mặc dù cậu ấy không dành nhiều thời gian ở đó - Leo cảm thấy không ấn tượng cho lắm. Xe bus du lịch đưa họ đến Sagrada Familia, đến bến cảng, rồi sở thú. Cả phố cổ nữa.

Thứ Ba là một ngày rảnh rỗi. Còn thứ Hai, thứ Tư và thứ Năm, cậu

ấy là một phần của đội và tham gia với họ trong các buổi tập trên sân đất nện. Thứ Sáu, họ sẽ tập trung nhiều hơn vào chiến thuật và cậu đóng vai trò nhỏ hơn. Cuối tuần, Leo cũng rảnh; bởi đơn giản, cậu ấy chưa thể đá các trận đấu chính thức được.

Tháng 9 trời vẫn nắng nóng, nhưng đỡ gay gắt hơn so với tháng 8 và rất phù hợp để đi bộ vào bất kỳ thời điểm nào trong ngày. Vì vậy, gia đình Leo quyết định đến Sitges, dành buổi sáng trên bãi biển, tham gia một trận bóng, và thực hiện chuyến thăm đầu tiên đến Camp Nou. Thứ Bảy đầu tiên của kỳ nghỉ, cậu ấy đã xem Barcelona chơi ở đó. Đối thủ là Racing Santander. Patrick Kluivert ghi một cú đúp, Marc Overmars ghi bàn thứ 3. Những cầu thủ của Llorenç Serra Ferrer đã giành chiến thắng 3-1. Leo chụp ảnh trên khán đài. SVĐ rất lớn nhưng đám đông ít gây ồn ào.

Họ muốn xem trận vòng bảng Champions League giữa Barcelona và Milan diễn ra vào ngày 26 tháng 9. Nhưng họ không thể kiếm được vé. Người Ý sau đó giành thắng lợi 2-0.

Thời gian còn lại, Leo không bao giờ rời xa bóng. Họ chơi tennis trong phòng ngủ của khách sạn và cậu ấy sẽ lấy bóng ra ngoài sân thượng, tự nghĩ ra các đối thủ tưởng tượng trong quá khứ, để chơi keepy-uppy (tung hứng với bóng), để vuốt ve nó. Ti vi lấp đầy những khoảng trống còn lại.

Leo không nói nhiều; cậu ấy không rụt rè như kiểu của một người hướng nội, điều đó trở nên thu hút với bất kỳ người lớn nào tiếp cận cậu ấy, và khiến các đồng đội ngạc nhiên trong những ngày đầu tiên đó.

Thực sự họ đang giết thời gian để chờ đợi Charly Rexach trở về từ Sydney, vì cho đến lúc này, chưa ai gật đầu chấp nhận việc ký kết với cậu bé.

Trên sân, Leo là một cái gì đó khác biệt. Bên cạnh các đồng đội mới, cậu ấy không còn giống như cậu bé nhút nhát ngày trước đó, lặng lẽ ăn một chiếc pizza, một chiếc hamburger hoặc một đĩa mì ống. Hoặc chỉ đi bộ, chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình.

Khi cậu ấy ở một mình trong phòng hoặc ngay trước khi đi ngủ, với ánh sáng của ngọn đèn cạnh giường, cậu ấy sẽ lấy ra một cái ống tiêm nhỏ xíu và "tiêm" bất cứ thứ gì cần tiêm vào chân ngày hôm đó.

Tất cả lặp lại vào ngày hôm sau. Những lần chạm bóng, thăm thú thành phố, ăn pizza, tập luyện vào buổi chiều. Và một mũi tiêm.

“Leo, hãy làm những gì con biết. Nhận bóng, không chuyền cho bất kỳ ai và hướng tới khung thành”. Có thể thấy Jorge Messi đang cố khai thác chính tài năng đã đưa con trai đến Barcelona, nhưng đó cũng là phản ứng tự nhiên của Borrell, với tư cách là một HLV của Barcelona, rằng họ nên chơi bóng đá một chạm và hai chạm. “Chúng ta phải thể hiện được chính mình”. Nếu có thể nói về điều Leo làm giỏi nhất thì đó chính là rê bóng. Trong khi những người còn lại cứ chuyền bóng vòng quanh và rất đúng trật tự thì Messi đã tạo ra một giải pháp khác.

Và mọi thứ cứ diễn ra như vậy. Ngày qua ngày. Cậu ấy được tập với đội trẻ A và đến cuối buổi tập sẽ đá một trận với đội trẻ B. Bố cậu sẽ quan sát con trai từ trên khán đài hoặc dựa vào hàng rào ngăn cách hai sân.

Một ngày nọ, Leo ghi 5 bàn và sút trúng cột 2 lần. Cậu ấy chơi cho chính mình nhưng với tài năng như vậy, thật không đáng để sửa các động tác. “Một chạm thôi, Leo”, Rodo hét lên, nhưng có lẽ, ông ấy đang nhắc nhở những người còn lại trong nhóm.

“Một hoặc nhiều nhất là hai chạm thôi”. Không quan trọng ông ấy nhắc ai. Leo vẫn chơi như mọi khi, với ít chạm, với tốc độ, rê bóng qua phải và trái. Một cầu thủ chơi bóng khác với một cầu thủ đá bóng đơn thuần - và có một sự khác biệt rất lớn.

Một ngày khác, Leo ghi được 6 bàn thắng!

Jorge không chắc là áp lực đó tốt hay xấu cho con trai mình. Một người bạn của Minguella đề nghị ông nên thưởng cho những bàn thắng của Leo: một cái ba lô mà cậu ấy thích, giày bóng đá... Cha cậu ấy không chắc là nên làm thế và không muốn can thiệp. Nhưng thử thách này đã thúc đẩy Leo.

Cậu ấy ghi 4 bàn nhưng một cú sút trúng khung gỗ và có vẻ như nó đã đi vào. Không, không, không vào, một người bảo với Leo như vậy. Leo đã tức điên lên - bóng vào lưới rồi mà! Một bộ quần áo thể thao hoàn chỉnh đang có nguy cơ vuột mất.

Một cuộc thảo luận sôi nổi diễn ra sau đó. Cuối cùng, cậu ấy vẫn có quà.

Sau tuần đầu tiên, cựu cầu thủ Barcelona - Migueli, người đang làm việc với đội trẻ của CLB, đến và hỏi:

“Ai là cậu bé đến từ Argentina để thử việc?”

Mọi người chỉ vào Leo.

“Người bạn nhỏ đó, đang ở giữa sân ấy”.

Ông ấy nhìn Leo. Leo đang cầm bóng ở chân trái và đang chờ chỉ dẫn.

“Tôi không cần nhìn cậu ấy chơi bóng; chỉ bằng cách cậu ấy đang đứng, bạn có thể thấy cậu ấy là một cầu thủ giỏi”. Cứ như vậy thôi.

Rõ ràng, Leo đã tạo được ấn tượng rất lớn.

Đã muộn, khoảng 8 giờ tối, Migueli tiếp tục nghiên cứu buổi tập. “Những người này đang làm gì mà vẫn chưa ký hợp đồng với cậu bé? Cậu bé này là phiên bản gần gũi nhất với Maradona mà tôi từng thấy”. Và Maradona nên biết điều này, Migueli - một cựu trung vệ, đã chơi với Diego tại Barcelona cho hay.

Nhưng ngày lại ngày trôi qua và không ai nói gì với Jorge. Leo cũng vậy. Họ đang chờ đợi quyết định của Rifé và sự trở lại của Rexach, người vẫn đi vắng.

Nhưng hai bố con cần phải quay lại Argentina; Leo đã nghỉ rất nhiều buổi học. Jorge nhấn mạnh rằng họ không thể vắng mặt nhiều hơn một tuần. Bây giờ đã là ngày thứ tám.

Có gì đó không ổn.

Người ta nói rằng một số HLV của Barcelona cảm thấy tài năng của Messi là chưa đủ thuyết phục. Diễn giải của Rexach khiến tình hình càng trở nên rối ren. “Sẽ có những câu điển hình, kiểu: À, cậu ấy quá nhỏ, nên chơi bóng đá trong nhà thì hơn, nên là vận động viên bóng bàn thì hơn... kiểu kiểu vậy”.

Nhưng sự thật, buổi thử việc diễn ra tốt đẹp. Chỉ cần vài phút tại một trong các buổi tập là đủ để Leo thể hiện tài năng của mình. Từ quan điểm huấn luyện, sự xuất hiện của Charly Rexach ở sân 2 hoặc 3 để xem Messi gần như không cần thiết. Ông ấy cũng chẳng cần phải bỏ phiếu về kết quả thử việc.

Nhưng cuối cùng Rexach vẫn phải xuất hiện và gia đình Messi buộc phải trì hoãn việc trở lại Argentina. Giám đốc đội Một rõ ràng không nên tham gia vào các quyết định như vậy, nhưng dường như không ai muốn chịu trách nhiệm về sự thất bại có thể xảy ra (hoặc thậm chí, trong trường hợp tốt nhất là thành công) khi ký kết với một cậu bé 13 tuổi người Argentina.

Làm thế quái nào để bạn giải tỏa những nghi ngờ?

Có thể thấy, sự tham gia của những ứng cử viên nặng ký của CLB (Rexach - ít nhất là về mặt tinh thần, Minguella, Anton Parera, Rifé) vào một vụ chuyển nhượng có thể xảy ra với một cầu thủ nhỏ bé là bằng chứng cho thấy đây là một điều gì đó bất thường. Leo được bảo vệ từ trên xuống dưới và với những cái tên quan trọng xuất hiện trong buổi thử việc này, một điều gì đó chắc chắn sẽ xảy ra. Hoặc ít nhất, đó là cách nó được nhìn thấy bởi những người nhìn từ bên lề. Câu chuyện đã trở thành chủ đề bàn tán của thị trấn trong nhiều tuần và tạo ra những kỳ vọng lớn. Các đồng nghiệp của Rodolfo Borrell đã dành hết những khoảng thời gian có thể để xem Leo chơi bóng. Cuộc tranh luận không phải về tài năng của cậu ấy, mà là cách khai thác điểm mạnh của cậu ấy để phù hợp với kế hoạch của toàn đội.

Nhưng sự chú ý đặc biệt từ giới chóp bu của Barca không phải là điều kỳ lạ nhất.

Năm 2000, ý tưởng lựa chọn một cầu thủ trẻ từ Argentina dường như là không tưởng. Nó chỉ đơn giản là không thể thực hiện.

Tất cả đều thấy tài năng của Leo. Theo một nguồn tin ẩn danh tại CLB, thì những người đã nhìn thấy cậu ấy trong hai tuần đó đã mô tả Leo là *"lasostia en patinete"*, dịch nôm na là "thứ gì đó di chuyển nhanh như chớp". Giờ thì cậu ấy vẫn làm được như thế, có điều, cậu ấy vẫn rất nhỏ bé.

Sẽ là một sự bất công đối với lịch sử nếu cho rằng lý do họ không muốn Leo là bởi cậu ấy quá nhỏ. Còn một vấn đề khác nữa.

Ngày nay, việc đưa một cầu thủ trẻ ở mọi lứa tuổi từ bất kỳ đâu trên thế giới đến CLB được coi là khá bình thường và các trận chiến để có được chữ ký của những đứa trẻ từ 8 tuổi trở lên đã được ghi nhận. Nhưng vào năm 2000, Barcelona đã tạo ra một nền tảng mới. 5 năm trước, việc ký kết với một *Infantile* (12-13 tuổi) từ Mataró, Granollers, Santpedor (các thị trấn cách Barcelona chưa đầy 1 giờ đồng hồ) đã được cân nhắc với mong muốn giúp họ đi thêm một chặng đường dài. Cadetes (14-15 tuổi) thì đến từ Tây Ban Nha.

Và bây giờ, họ đang nói về việc tiếp nhận một cậu bé Argentina chỉ mới 13 tuổi...!

Nhiều nghiên cứu đã được thực hiện về chủ đề này, và ở thời điểm đó, ý tưởng chung là như này, một người dù có chơi giỏi đến đâu ở

độ tuổi đó, thì cũng không ai có thể đảm bảo rằng người đó sẽ được lên đội Một. Hoặc thậm chí trở thành một cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp.

"Để cậu ấy rời xa gia đình, đất nước, bạn bè, tất cả những điều đó, để đặt cậu ấy vào một tình huống không có gì đảm bảo. Tất nhiên, bây giờ cậu ấy đã trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới và nó đã trở thành một câu chuyện tuyệt vời nhưng...", một nhân chứng khác nói lên sự bất thường ở thời điểm đó. Các HLV bóng đá trẻ sẽ không quyết định tương lai của Leo, nhưng họ đã thảo luận với nhau về những rủi ro có thể xảy ra trong tình huống này; CLB luôn kín tiếng, thậm chí là việc ký hợp đồng với các cầu thủ từ các vùng xa xôi của Tây Ban Nha. Mọi người đều tin rằng Leo nên được đối xử như những người khác. Oriol Tort, một trong những tuyển trạch viên nổi tiếng nhất, nhà lãnh đạo và nhà tư tưởng của học viện Barcelona, luôn tuyên bố rằng độ tuổi ưa thích để một cầu thủ gia nhập La Masía là 15 hoặc 16. Đó là cách mọi thứ diễn ra vào năm 2000.

Ví dụ: Andrés Iniesta. Khi còn nhỏ (12 tuổi, 1996), anh ấy đã tham gia Giải đấu Quốc gia của Brunete với các đội từ giải hạng nhất Tây Ban Nha, La Liga. Như mọi giải đấu nhỏ, các CLB đã cử các tuyển trạch viên khác nhau đến xem. Chơi hay nhất trong dịp này là Iniesta từ Albacete, và thứ hai là Jorge Troiteiro từ Mérida, hai đội đều đang chơi ở La Liga vào thời điểm đó. Sẽ không có phần thưởng cho cầu thủ không được chọn, và cuộc tranh luận luôn xoay quanh vấn đề một trong hai người đã chơi tốt hơn.

Barcelona đã lưu ý, nói chuyện với gia đình Iniesta, đã tính toán chi tiết hợp đồng với anh ấy trước khi quyết định rằng anh nên ở nhà và họ sẽ theo dõi quá trình tiến bộ của Iniesta. Họ dự định đưa anh ấy đến La Masía 2 hoặc ba 3 sau đó, khi anh đã bước vào tuổi Cadate.

Cha của Troiteiro không cam tâm nhận thất bại, vì vậy, ông ấy đã lái xe từ Mérida ở Extremadura (miền Tây Tây Ban Nha) đến tận văn phòng của Barcelona; để khẳng định rằng con trai ông sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá. Ông ấy biết CLB đã có những báo cáo tích cực về cậu bé và việc Barca không muốn chọn cậu. Vì vậy, hoặc là ký hợp đồng ngay bây giờ, hoặc cậu bé sẽ đến Madrid hay Valencia, hoặc bất cứ nơi nào khác. Barcelona đã nói với gia đình về sự ảnh hưởng đến việc học hành của cậu bé, những biến động, việc chuyển chỗ ở, nhưng cha cậu vẫn kiên trì. Đó là con trai của ông ấy và ông ấy sẽ đưa cậu vào một CLB lớn.

Barcelona đã chịu áp lực bởi vì đó là một cầu thủ trẻ, một cầu thủ chạy cánh trái cực kỳ khéo léo, có rất nhiều tài năng, điều mà cậu ấy sẽ sớm thể hiện ở các tuyến dưới. Nhưng không có cậu bé nào ở độ tuổi thi đấu tại La Masía; thực tế chỉ có một người dưới 16 tuổi.

Barcelona đã làm gì? Họ gọi Iniesta, người cũng đến từ La Mancha, đến Barcelona để giữ cho Troiteiro không cảm thấy cô đơn.

Jorge Troiteiro cuối cùng vẫn bị loại khỏi La Masía vì vô kỷ luật. Iniesta, người đã dành rất nhiều thời gian để khóc trong phòng của mình ở trang trại, nơi các cầu thủ không phải người Barcelona sinh sống, nhiều năm sau đó đã ghi bàn thắng đưa Tây Ban Nha lần đầu tiên đăng quang World Cup.

Có những sợ hãi, nghi ngờ, hứa hẹn và cả những phương pháp luận hiện nay vẫn còn trong học viện nổi tiếng của Barcelona, nhưng vẫn không có gì đảm bảo cho sự thành công cả.

Có người hỏi Leo, sau 8 ngày tập luyện, có còn nghĩ việc ký hợp đồng với Barcelona là một ý tưởng hay? Người đó là Rodo Borrell. Leo nói có, cậu ấy thích phương pháp huấn luyện ở đây. Ở Rosario, các bài tập nghiêng về thể lực nhiều hơn; trong khi ở đây, mọi người đều tập luyện với bóng, điều đó làm cậu bé thích thú. Cậu ấy đang tận hưởng nó. Cậu ấy có thể xem CLB lớn như thế nào. Và cả những thách thức phía trước.

Cậu ấy muốn ở lại.

Mười ngày sau khi bố con Messi đến Barcelona, chỉ còn vài điểm đáng để tham quan trong thành phố. Không còn nhiều điều để biết về cậu ấy hơn là một cầu thủ bóng đá. Leo đã nghỉ học gần hai tuần và điều đó chưa bao giờ là một phần của kế hoạch. Rõ ràng là bất kỳ CLB nào cũng muốn có Leo, nhưng đây là một trải nghiệm độc nhất vô nhị đối với Barcelona và không ai muốn mạo hiểm: Họ phải đợi Charly Rexach trở về.

“Ở lại một ngày nữa, Rexach sẽ quay lại vào thứ Hai”, cậu ấy nhận được thông báo.

Cố vấn của chủ tịch cuối cùng cũng trở về từ Sydney và gặp gỡ Rifé. Có một số vấn đề cần trao đổi, trong đó có câu chuyện về cậu bé người Argentina. “Cho cậu ấy tham gia vào một nhóm lớn tuổi hơn, khoảng hơn 2 tuổi. Tôi muốn xem cậu bé biểu hiện như thế nào khi chơi với những người lớn hơn”, Rexach nói.

Charly Rexach: Tôi đã tham gia để đưa ra phiếu bầu chọn của

mình, bởi vì nếu những người dưới quyền tôi đã nói "Hãy ký với anh ấy" thì tôi sẽ không thể bỏ qua.

Buổi thử việc cuối cùng sẽ diễn ra vào ngày 2 tháng 10. Lúc 6 giờ tối. Thay vì mặt sân đất nện, nơi cậu ấy đã chơi hầu hết thời gian, lần này sẽ diễn ra trên sân số 3, sân cỏ nhân tạo nằm sau sân bowling. Đối diện với SVĐ Mini.

Thời khắc đã điểm. Không còn đường lui nữa. Sau ngày hôm đó, Leo và Jorge sẽ trở lại Argentina. Leo, với chiều cao chỉ 1m48, sẽ phải đối mặt với những người lớn hơn mình 2 tuổi.

Migueli đến để xem Leo. Và Rifé nữa, tất nhiên rồi. Còn có Quique Costas, Xavi Llorenç, Albert Benaiges và cả Rodolfo Borrell - người đã huấn luyện Leo trong 10 ngày qua. Họ ngồi trên băng ghế huấn luyện và cùng theo dõi.

Trận đấu bắt đầu. Charly Rexach vẫn chưa đến. Ông ấy đến muộn một chút. Vừa trở về từ Úc, ông ấy rõ ràng vẫn đang cố thích nghi với việc lệch múi giờ.

Hai phút sau, Charly leo lên các bậc thang dẫn đến sân cỏ.

Charly Rexach: Tôi đã làm như thường lệ; đi một đoạn, và dừng lại khi thấy cậu ấy lấy được bóng.

Rexach đi qua cửa, vượt qua cột cờ góc và đi ra đằng sau khung thành.

Charly Rexach: Cậu ấy rất dễ nhận ra, bởi vì cậu ấy rất nhỏ, phải không?

Messi nhận bóng ở giữa sân và bắt đầu rê bóng vượt qua bất kỳ ai cản đường mình.

Jorge Messi: Carlos [Charly] vào sân và Leo đã di chuyển.

Charly Rexach: Như tôi đã nói, tôi đi sau khung thành, và tiếp tục rảo bước.

Leo lừa bóng qua hai người, qua cả thủ môn. Và ghi bàn.

Jorge Messi: Chơi tốt lắm. Vào rồi!

Đó là bàn thắng duy nhất của họ trong một trận đấu mà đội của Leo đã thua 2-1.

Rexach đến băng ghế dự bị - không phải lần đầu tiên mà là lần thứ hai - nơi tập hợp tất cả các HLV.

Charly Rexach: Tôi mất 7 hoặc 8 phút để đến chỗ đó. Tôi ngồi xuống chiếc ghế dài, và...

Mười phút sau khi xuất hiện, Charly Rexach rời đi. Trước đó, ông ngồi ở ghế dành cho HLV đội trẻ.

Tất cả đều đang chờ đợi...

Jorge Messi nghĩ rằng Rexach đã không dành cho Leo sự chú ý xứng đáng sau những chặng đường, những tháng ngày chờ đợi. Charly có để ý những điều mà Messi đã làm? Jorge đang tự hỏi chính mình. Chắc chắn điều đó là đủ để giữ cậu bé ở lại CLB. Hy vọng thế.

Kết thúc trận đấu, Leo không nói gì. Luôn luôn im lặng, Leo chỉ lắng nghe.

PHẦN 1
Ở ROSARIO

Chương 1

"CHUYỀN ĐI, LEO!" -NHƯNG CẬU TA CHẲNG BAO GIỜ NGHE LỜI!

Chủ nhật hằng tuần: Ai về cuối là quả trứng thối!

Lần nào cũng thế, Leo thường tới nhà bà Celia của mình, và trên khoảng sân bê tông nhỏ trước nhà, cậu vẫn hay chơi trò bóng "ma" với những người anh em của mình là Rodrigo và Matías. Hoặc có khi họ chơi tennis bằng chân. Sau đó, những người anh em họ Maxi và Emanuel của Leo sẽ tới, và vài năm sau còn có thêm một cậu em họ khác nữa – con của chú Claudio và dì Marcela.

Hai hòn đá được dùng làm cột dọc. Ai ghi 6 bàn trước sẽ thắng. Trò chơi bắt đầu.

Bà của Leo và các con gái của mình, Celia và Marcela, đang bận rộn chuẩn bị món mì ống cùng với nước xốt dưới bếp. Các ông chồng, Jorge và Claudio, và ông của Leo là Antonio, thì ngồi tám chuyện trên chiếc sofa trong phòng ăn chật hẹp, hoặc trên bậc thềm, quan sát lũ trẻ đang chơi đùa trước mặt. Họ nhìn pha chạm bóng, chú ý quan sát Emanuel rê bóng thế nào, Leo bé nhỏ ra sao, và lấy bóng từ chân của cậu bé khó đến nhường nào…

"Giỏi lắm Maxi, giỏi lắm", Jorge hét lên. Ông từng đá cho Newell's Old Boys trước khi bị gọi đi lính.

Giờ ăn đã tới! Lũ trẻ từ từ tiến vào phòng ăn dù tâm trí vẫn còn để ở trận đấu mới rồi.

Mọi người đều phải rửa tay trước khi ngồi vào chiếc bàn ăn của ngôi

nhà nhỏ hai phòng ngủ mà không ai muốn phải rời đi, nơi mà hàng trăm cuộc gặp mặt gia đình vào Chủ nhật hằng tuần vẫn thường diễn ra. Đôi lúc, chiếc ghế sofa biến thành một cái giường dành cho đứa trẻ nào nằng nặc đòi ngủ lại đêm hôm đó. Chúng vô cùng yêu quý bà Celia, không chỉ vì món mì ống hay cơm ngon lành - những món mà luôn bị vét sạch sau mỗi bữa ăn. Celia là một hình mẫu người bà chuẩn mực, những người mà chẳng bao giờ nói không với các cháu.

Bữa ăn nhanh chóng kết thúc. Mọi thứ đều ngon lành cả, nhưng với quả bóng còn đang bị kẹp dưới nách, năm cậu bé phải phi vội ra khu quảng trường ở Bajada, miệng vẫn còn nhóp nhép viên kẹo sữa mang từ nhà.

Và chính ở nơi đó, chúng sẽ kết thúc những gì đã bắt đầu, hoặc bắt đầu lại một ván 6 điểm mới. Lại một lần nữa, chúng bung hết sức lực của mình ra. Bốn tiếng liên tục không nghỉ, có khi nhiều hơn.

Những trận đấu ấy chẳng khi nào công bằng cả. Có khi những cậu lớn hơn, như Rodrigo (1980), Maxi (1984), và Matías (1982) sẽ thách đấu những cậu nhỏ hơn, như Leo (1987) và Emanuel (1988), một thủ môn giỏi. Họ đều phải nhận những cú sút như nhau, cú sút nào cũng khó nhằn hơn bất kỳ trận bóng nào ở các đội bóng nhí. Leo và Emanuel thường là đích đến của những cú sút xả giận từ những người anh kia. Đặc biệt là Leo. "Matías, cẩn thận chút đi thanh niên!" - Jorge thường sẽ kêu lên như thế.

Và Leo thường sẽ chạy lòng vòng như con gà mắc tóc để đuổi theo bóng, và rồi, khi có bóng, cậu bé sẽ không bao giờ để mất bóng vào chân người khác. Mặt cậu bé đỏ như quả cà chua - trong trí nhớ của Claudio thì là như thế. Và nếu cậu bé thua thì thôi rồi. Cậu sẽ khóc và bắt đầu vùng vằng, đánh hết những ai định an ủi mình. Cậu bé thường tiếp tục cho tới khi nào mình thắng thì thôi.

"Lúc nào cũng kết thúc tồi tệ cả, lúc nào chúng tôi cũng đánh nhau. Kể cả khi tôi thắng, các anh em tôi vẫn sẽ làm tôi khó chịu vì họ biết tôi dễ nổi nóng. Nên thường mọi thứ vẫn sẽ kết thúc bằng việc tôi khóc lóc và nổi giận", Leo trả lời phỏng vấn tờ tạp chí El Gráfico *của Argentina.*

Nhiều lúc, trận đấu giữa các khu phố diễn ra. Cứ đến Chủ nhật là lũ trẻ lại tụ tập chơi bóng ở khoảnh sân nhỏ kế bên nhà bà của Leo, nơi vẫn luôn rộng mở với tất cả mọi người. Và liên minh nhà Messi/Cuccittini không bao giờ thua. Matías giải thích: "Ban đầu thì chẳng ai muốn chơi với chúng tôi vì chúng cho rằng Leo quá nhỏ, và Emanuel cũng vậy, nhưng đến cuối trận thì chúng lại quay sang tung

hô nó. Leo mới chỉ 9 tuổi thôi và nó đã đá trước những đứa 18-19 tuổi, chúng không thể nào cản nổi nó".

Liệu có ai từng nghĩ rằng, từ những tài năng độc nhất vô nhị này, một vài người sẽ được bước ra ánh sáng hay không?

Rodrigo từng được thi đấu cho đội trẻ của Newell's ở độ tuổi 11, trước đó thì cậu đá cho Grandoli - nơi mà tất cả những người có họ Messi đều từng thi đấu. Cậu ta là một tiền đạo với khả năng săn bàn cực tốt, nhanh nhẹn và đầy kỹ thuật. Cậu ta vẫn hay được chọn đại diện cho nhóm tuổi của mình ở Rosario trong các buổi gặp mặt liên thành phố. Leo kể về câu chuyện giải nghệ sớm của anh trai trên tờ Corriere della Sera *như thế này: "Quả thật, anh ấy đá bóng rất hay. Đáng buồn là anh lại bị tai nạn xe hơi, làm tổn thương xương ống chân và xương mác. Thời đó, nếu bạn bị giống vậy thì đó coi như dấu chấm hết cho sự nghiệp". Một phần là thế, một phần có thể do cậu ấy thiếu đi sự quyết tâm cần thiết để trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp. Bởi vì cậu ấy phát hiện ra rằng, đam mê của mình nằm ở nơi nhà bếp. Cậu muốn trở thành một đầu bếp.*

Matías từng là một hậu vệ ở đội dự bị Newell's khoảng 1 năm trước khi quyết định không tiếp tục nữa. Nhưng nhiều năm sau, cậu vẫn quay lại với bóng đá, và CLB cuối cùng của cậu là Atlético Empalme Central, thi đấu ở giải khu vực của Rosario, nơi cậu thi đấu tới năm 27 tuổi.

Maximiliano, cao 1m65, con cả trong ba người con của Marcela và Claudio, là tay săn bàn đều đặn cho CLB Esport Clube Vitoria của Brazil tại giải Serie A của nước này. Trước đó, cậu từng thi đấu ở Argentina (trong màu áo của San Lorenzo de Almagro), ở Paraguay, ở Mexico và cả CLB Flamengo của Brazil. Trong buổi tập đầu tiên ở đội bóng Libertad của Paraguay, cậu bị chấn thương đầu. Nhưng cậu là một người cứng đầu. Cậu đã quay trở lại ngay với bóng đá. Một ngày sau khi con gái Valentina của cậu ấy sinh non trong bệnh viện và phải nằm trong lồng kính, cậu đã ghi bàn cho Fla(mengo). Cũng buổi tối hôm ấy, Messi ghi một cú hat-trick cho Barcelona vào lưới Valencia, và cậu dành cả 3 bàn thắng cho Valen(tina).

Emanuel, từ Rosario, cũng như tất cả bọn họ, không rời Leo nửa bước khi còn nhỏ, ăn tập cùng cậu ta ở Grandoli, bắt đầu sự nghiệp ở vị trí thủ môn và dành 1 năm ở Newell's trước khi tiến sang châu Âu. Giờ cậu ta là một tiền vệ trái. Năm 2008, cậu đến Đức và thi đấu cho đội dự bị của TSV 1860 Munich, và năm sau đó, cậu vào được đội Một. Cậu cũng có thời gian thi đấu cho Girona ở giải hạng nhì Tây Ban Nha. Bây giờ, với chiều cao 1m77, cậu thi đấu cho Club Olympia ở

giải hạng nhất Paraguay. Cậu luôn muốn một ngày nào đó sẽ được thi đấu ở Ñuls (cách gọi Newell's Old Boys của người Argentina) với Maxi và Leo.

Bruno sinh năm 1996 và đã bỏ lỡ những trận đấu đường phố đỉnh cao, dù vậy, cậu vẫn thích đá với những đứa trẻ khác, và đã từng là một nhân tố tiềm năng của một CLB đến từ Rosario là Renato Cesarini, nơi đã sản sinh ra Fernando Redondo và Santi Solari, con trai của một trong những nhà sáng lập CLB. Cậu ta trông khá giống Leo và lối đá cũng rất giống: cách cậu chạy, chạm bóng, cả cái cách cậu ăn mừng bàn thắng nữa. Nhưng chúng ta phải cẩn thận khi đưa ra những so sánh kiểu đó. Hôm nay, trên tài khoản mạng xã hội của mình, cậu viết: "Cuộc sống không là cuộc sống nếu không có bóng đá" (tháng 2/2012). Cậu đã bỏ tất cả sau lưng mình nhưng giờ cậu đang cố gắng một lần nữa để leo lên chuyến tàu cao tốc mang tên bóng đá.

Leo rời nhà để gia nhập Barcelona vào năm 13 tuổi nên những bữa ăn chung với các anh em của cậu bắt đầu ít dần. Và theo lẽ tự nhiên, những trận bóng dần trôi vào dĩ vãng. Những cậu bé ngày nào nay đã lớn, và cuộc sống riêng bắt đầu chia cách chúng. Nhưng những đứa trẻ ấy vẫn nằm đâu đó trong mỗi người các cậu, cũng như tất cả chúng ta.

Celia, bà của Leo, ra đi khi cậu mới 10 tuổi.

Con sông Paraná uốn khúc, Monumento Nacional a la Bandera (Đài tưởng niệm Quốc kỳ ở Rosario), hai CLB bóng đá tuyệt vời. Và con người. Hơn tất cả, là con người. Đó là Rosario trong mắt du khách.

Rosario là nơi nào?

Rosario cách thủ đô Buenos Aires khoảng 300 km, thời gian di chuyển chừng 3 giờ nếu đi trên con đường thẳng băng cắt ngang một thung lũng rộng lớn giữa hai thành phố. Cách xa chốn đô thị ồn ào, náo nhiệt, có phần cô quạnh là một thành phố bé nhỏ nhưng đầy lòng kiêu hãnh (người dân ở đây tuyên bố họ không đến từ tỉnh Santa Fe, họ là người Rosario) và trận derby của thành phố giữa Newell's Old Boys và Rosario Central được gọi là trận chiến giữa Kẻ Phong Cùi và Bọn Vô Lại (*Lepers* vs *Scoundrels*). Một nửa dân cư thành phố ủng hộ một đội, đấu với nửa còn lại của thành phố ủng hộ cho đội đối phương. "Trận đấu nhiều cảm xúc nhất mọi thời đại", đó là câu trả lời của bất kỳ ai được hỏi, dù vậy, nhiều người lại muốn quên đi sự thật là đôi lúc nhiệt huyết bị định nghĩa lệch lạc và trở thành bạo lực.

Leo là một trong những "Kẻ Phong Cùi" (*leproso*). Newell's bị gọi như thế vì khoảng một thế kỷ trước, họ và Rosario Central đều được mời tham dự một trận đấu từ thiện để hỗ trợ cho một phòng khám phong cùi. Newell's đồng ý tham dự, Rosario Central thì không. Từ đó, đối thủ truyền kiếp của NOB bị gọi là "Bọn Vô Lại" (*canallas*).

Nếu đi từ Buenos Aires bằng xe máy, bạn sẽ phải rời thành phố bằng một cung đường như hình chữ C ở phía bên phải, gần khu vực gồm toàn những ngôi nhà tường thiếc mang màu áo của Rosario Central như muốn báo hiệu rằng bạn đang tới thành phố của những *canallas*. Nhưng sau đó, điều này được xác nhận ngược lại, rằng: không, không, "đây là thành phố của các*leprosos*" khi nhìn thấy trên các bức tường còn lại, đầy màu đỏ và đen của Newell's Old Boys. Những thống kê và những bức graffiti vẫn thường đối chọi nhau như thế. Những bức tường thiếc này là nơi ở của nhiều gia đình ở vùng ngoại ô Rosario, là những ngôi nhà có tầm nhìn ra đường lộ. Quanh đây, hầu như hộ nào cũng nghèo, sàn nhà là đất, mọi người thì di chuyển bằng những chiếc xe cà tàng mà không thèm dùng mũ bảo hiểm; xe của họ là xe cũ nát, không phải xe cổ. Sau này, nghèo đói chấm dứt bởi sự xuất hiện của những nhà máy và những tòa nhà cao tầng. Tài xế qua đây có vẻ thích thú với cảnh vật hoặc họ đang bận ghi chép một cái gì đó, nên chẳng ai thèm quan tâm tới biển báo hiệu hay vạch kẻ đường cả. Hoặc như người Argentina thường nói, biển báo hiệu hầu như chẳng có tác dụng ngoài việc làm người ta đi chậm lại một chút.

Trước khi tới điểm kết thúc của đường xe chạy, bạn sẽ thấy những hình ảnh đầu tiên của một thành phố xinh đẹp, với đủ loại nhà chọc trời; những con đường hai bên rợp bóng cây, và bạn sẽ nhìn thấy một nhà máy hiện đại khổng lồ với ma trận ống dẫn bên ngoài, tạo một vẻ đẹp công nghiệp lạ kỳ trong phong cảnh chung. Nhà máy này được nuôi dưỡng bởi con sông Paraná, và đây là cái nhìn đầu tiên của nhánh sông huyết mạch này, bởi chúng mang theo bên mình đất phù sa màu mỡ, một nguồn sống nguyên thủy giàu có. Sau những hàng cây và nhà máy, bạn sẽ bắt đầu bước vào thành phố thông qua một công viên mới xây với những ngôi nhà hai tầng ở cả hai bên đường. Cung đường hình chữ C ấy đã biến thành một đại lộ bao quanh bởi một thành phố tráng lệ, cao lớn và cổ kính.

Từ Rosario, cánh cổng dẫn ra những đồng cỏ hoang Nam Mỹ, một ngôi làng gắn mác thành phố, đã sản sinh ra những Che Guevara, ca sĩ Fito Páez, nhà biên kịch kiêm họa sĩ hoạt hình Roberto 'el Negro' Fontanarrosa, tượng đài bóng đá Marcelo Bielsa và César

Luis Menotti đã nổi lên để thách thức những thế lực thống trị. Đây cũng là đích đến của hàng ngàn người di cư từ châu Âu. Cũng ở nơi đây, một trong những biểu tượng của Argentina đã ra đời: khoảnh khắc lá cờ xanh trắng của Argentina được giương lên lần đầu tiên vào năm 1892 để phân biệt giữa họ và những người Tây Ban Nha mà họ đang phải đối đầu.

Trên đường đến khu trung tâm, bạn sẽ gặp công viên Independence, nơi mà nhà báo Eduardo van der Kooy đã mô tả là "nơi thành phố định hình phong cách và cá tính của mình". Trong công viên có đại lộ Orono trang nhã, nhìn không khác gì một tấm bưu thiếp của Paris cả. Bên trong rừng cây và lá cây khổng lồ này là SVĐ của Newell's. Những con đường bắt đầu hẹp dần và ở khu giao lộ, đặc sản của nơi này, bạn sẽ chẳng thể biết được ai mới là người biết rõ con đường đúng để đi: Mọi người lúc nào trông cũng như lần đầu tới đây vậy. Những bức tường trắng bắt đầu chuyển xám và những quán cà phê đều có trần cao, cửa sổ to và bàn nhỏ. Trong quán cà phê, nhiều người đàn ông giết thời gian bằng cách ngắm những cô gái đẹp, trong khi các cô thì nhìn và ngưỡng mộ thể hình của các anh, những người mà chỉ nhìn thôi đã biết họ dư tiêu chuẩn làm cầu thủ bóng đá.

Người ta hay nói, những người phụ nữ Argentina xinh đẹp nhất đều đến từ Rosario. Họ có một vẻ đẹp lai Serbia - Ý khó cưỡng nổi, với bộ tóc vàng hoe và làn da bánh mật cùng đôi mắt có màu nhẹ. Thức ăn ngon ở đây lúc nào cũng làm thỏa mãn những cái bụng phức tạp của những người nhập cư. Rosario là một trong những nơi có nền nông nghiệp phát triển nhất nước. Những người trẻ phát triển một cách mạnh mẽ và bền vững.

Ở đây khó thấy được một chiếc áo đấu nào, dù là của đội Central hay Newell's hay ĐTQG, nhưng sân bóng thì có ở khắp mọi nơi, có khi đi cách hai khu nhà là đã thấy một sân bóng. Ở đây có từ năm đến sáu giải vô địch và nhiều cầu thủ có thể thi đấu cho nhiều giải một lúc: đơn giản là, xong trận này, lên xe qua sân khác và lại thi đấu cho một giải khác. Ở Rosario, ai không làm cầu thủ thì cũng là nhà tổ chức, HLV thể lực, trọng tài hay gì đó liên quan. Kể cả phụ nữ.

"Nơi này khác biệt so với những thành phố khác nhờ tình yêu độc nhất vô nhị của họ với bóng đá", ông Gerardo 'Tata' Martino, cựu HLV của Newell's và Barcelona, cho biết. "Khu vực gần thành phố này chẳng khác gì một cái lò sản xuất cầu thủ, một nhà máy bóng đá chuyên sản xuất những tài năng để phục vụ cho giấc mơ bóng đá của Rosario. Họ đều là những cầu thủ trẻ tài năng mang một

tình yêu mãnh liệt với trái bóng tròn. Đó là lý do tại sao học viện Rosario lại đóng vai trò vô cùng quan trọng và đã sản sinh ra những Valdano, Batistuta cùng một danh sách dài vô tận mà trong đó Lionel Messi chỉ đóng vai trò như quả dâu tây trên chiếc bánh kem vậy".

Thực ra lúc đó ông hoàn toàn có thể kể thêm những cái tên như Mario Kempes, Abel Baldo, Roberto Sensini, Mauricio Pochettino và nhiều hơn thế. Quả thật, có tới 10 người trong đội hình chính của HLV Alejandro Sabella chinh chiến tại World Cup 2014 đến từ Rosario, như Javier Mascherano, Ever Banega, Ángel di Maria, Ezequiel Lavezzi, Maxi Rodríguez, Ignacio Scocco, Ezequiel Garay... và không thể không nói tới Leo.

Cũng ở Rosario này, "Nhà thờ Maradona" đã được dựng lên (nửa đùa nửa thật), dành riêng cho Diego, cầu thủ mà họ cho là vĩ đại nhất lịch sử, và trong vinh quang của "Người", họ tổ chức một buổi lễ lớn vào ngày 30 tháng 10 hằng năm, nhằm ngày sinh của ông, không khác gì nhại lại truyền thống Công giáo của đất nước cả. Maradona đã từng có thời gian ngắn thi đấu ở Newell's vào năm 1993. Leo đã đến xem trận ra mắt của ông trong màu áo đỏ đen.

Ở Rosario, bóng đá là cuộc sống, và cuộc sống cũng là bóng đá. Và điều đó được phản chiếu thông qua một bàn thắng, mà theo sách kỷ lục Guinness thì đó là bàn thắng được ăn mừng nhiều nhất lịch sử. Hôm ấy là ngày 19/12/1971, Newell's và Central gặp nhau trong một trận cầu nảy lửa ở Buenos Aires. Đây là trận bán kết Cúp Quốc gia và cũng là lần duy nhất hai đội đối đầu nhau ở thủ đô. Cả hai bên đều không thể xuyên thủng mành lưới đối phương trong một trận đấu mà các cầu thủ phải tranh đấu dữ dội để giành quyền kiểm soát bóng. Và rồi, khi trận đấu chỉ còn 13 phút, Newell's phạm lỗi ngay sát vòng cấm. Aldo Pedro Poy, tiền đạo của Rosario Central, bước chầm chậm đến khu vực đá phạt. Anh vừa đi vừa ngoắc tay với những người quay phim. Đó gọi là gì? Thu hút sự chú ý? Hay một điềm báo? Cũng chẳng quan trọng nữa. Anh chỉ nói: "Chuẩn bị máy quay cẩn thận vào, quả này sẽ vào lưới đấy". Và đúng thế thật. Poy, sau một hồi xô đẩy với các hậu vệ theo kèm, đã thoát được xuống dưới trước khi tung mình lên cao và đánh đầu. Vào! Bóng đã nằm gọn trong lưới. Lúc này, việc bóng chạm trúng bụng trung vệ DiRienzo làm thủ môn bắt hụt cũng chẳng quan trọng nữa. Đây là bàn thắng quyết định, đối thủ truyền kiếp của họ đã bị loại ở vòng bán kết. Central sau đó đã vô địch giải đấu, lần đầu tiên những *canallas* vô địch trong lịch sử, nhưng việc họ vô địch còn chẳng được ăn mừng nhiều bằng pha

đánh đầu đó của Poy nữa. Hội nghị Canalla khu vực Mỹ Latinh vẫn tổ chức một buổi gặp mặt vào ngày 19/12 thường niên trong suốt ba thập kỷ qua tại SVĐ của Central: vào ngày này, ai đó sẽ tạt bóng và Poy sẽ thực hiện lại quả đánh đầu huyền thoại ấy. Nhưng gần đây đã xảy ra vấn đề, mà theo lời Poy là, nó không nằm ở việc thực hiện pha tung người đánh đầu ấy, mà nằm ở việc "ông phải đứng dậy sau pha tung người ấy".

Đây là Rosario. Đây là một trong những thánh đường bóng đá. Messi không phải đi lên từ "lỗ nẻ". Cả Alfredo Di Stéfano hay Diego Armando Maradona cũng thế. Có thể gene Argentina không phải là nguyên nhân ở đây, nhưng chắc chắn một điều rằng cả ba nhân vật này đều được sinh ra ở một đất nước mà mỗi ngày trôi qua, bóng đá sẽ nâng họ lên một vinh quang to lớn hơn (sự nổi tiếng, tiền bạc), hoặc vinh quang be bé (được hàng xóm biết đến).

Nhưng, theo như Martino đã nói với tạp chí *Panenka*, thứ "nguyên liệu tươi ngon" tuyệt vời và nhiệt huyết tìm được trên đường phố Rosario này cần phải được dẫn dắt bằng cách này hoặc cách khác: Ở lĩnh vực này thì công trình của Jorge Griffa là vô cùng quan trọng. Ông là một người luôn biết mình muốn gì sau khi kết thúc nghiệp quần đùi áo số. Ông chẳng tham trở thành HLV của một đội bóng nào ở giải Primera cả, mà chỉ muốn được trở thành người tạo ra các cầu thủ, và ông chưa bao giờ đi ngược lại lý tưởng của mình. Từ giữa thập niên 1970, và hơn 20 năm sau đó, ông đã để lại một dấu ấn không thể phai tại Newell's Old Boys. Sau đó, ông trở thành HLV đội trẻ tại Boca, nhưng lý tưởng xưa vẫn thế; ông vẫn là người tôi luyện nên các cầu thủ. Griffa có tài năng đặc biệt trong lĩnh vực này và ông có một con mắt nhạy bén trong việc nhìn ra được tài năng thực sự. Ngay cả khi ông tìm trợ lý cũng thế. Marcelo Bielsa chính là trợ lý của ông trong thời hoàng kim. Ông đi khắp đất nước, từ cực này sang cực nọ, không chỉ ở Rosario và khu vực lân cận, chỉ tìm và tìm, lúc nào cũng tìm những "viên ngọc thô". Bielsa đi hàng ngàn kilomet trên chiếc xe Fiat 147 nhỏ bé, mang trên mình sứ mệnh không điểm dừng nhưng lại chứa rất nhiều "quả ngọt" cho những "*Leprosos*". Tất nhiên, sự chăm chỉ của ông đã mang lại kết quả. Newell's đã giành chức vô địch năm 1988 với José Yudica và năm 1991, 1992 dưới sự dẫn dắt của Marcelo Bielsa. Griffa cũng đã phát hiện ra tài năng của Messi ở một thời điểm quan trọng; khi ấy, sự nghiệp của anh mới bắt đầu chưa được bao lâu.

Ở Rosario, bạn có thể hít thở bầu không khí bóng đá khắp mọi nơi, nhưng có một điều là, không khí ấy chẳng có mùi của Messi. Không có bức ảnh hay thậm chí là poster quảng cáo nào có hình

của Leo. Ai cũng có câu chuyện của riêng mình về chú "Bọ Chét" này, nhưng thành phố Santaferina dường như chẳng hào hứng gì với chúng cả. Thậm chí, họ còn có thể cảm thấy bị xúc phạm nếu ảnh của Messi được treo khắp mọi nơi. Hoặc có thể là họ quyết định tôn trọng anh thôi.

Nhưng với Leo, Rosario là tất cả. Khi hỏi mảng ký ức nào anh thích nhất, anh sẽ chẳng ngại ngần mà đáp: "Nhà tôi, hàng xóm tôi, nơi tôi đã được sinh ra".

Gia đình Messi đã sống hàng thập kỷ trong một ngôi nhà nhỏ ở Calle Lavalleja, nằm ở vùng ngoại ô, cách trung tâm Rosario khoảng 4 km về hướng đông nam, và thường được biết đến dưới cái tên La Bajada hay Las Heras. Với những người khác thì nơi này mãi mãi không có tên, nó chỉ là nhà mà thôi. Ở đây hầu như chỉ toàn những ngôi nhà lụp xụp, cửa thì lúc nào cũng hé mở. Nhạc *Cumbia* và tiếng nói cười phát ra từ trong nhà. Trẻ con chơi trên đường phố. Phương tiện giao thông hầu như không có. Thời gian như đóng băng ở Bajada vậy. Ở khu lao động này, số nhà 525, trong con hẻm mang tên Calle Estado de Israel, là căn nhà mà Jorge Messi đã xây lên bằng chính đôi tay của mình.

Cha của ông, Eusebio, là một thợ xây, và Jorge nhanh chóng học được cách làm mọi thứ. Hai cha con nhà Messi đã dùng những ngày cuối tuần để đắp từng viên gạch lên mảnh đất 300 m^2 của gia đình. Ngôi nhà lúc ấy chỉ có một tầng, cũng như tất cả các ngôi nhà khác trên đường phố, với sân sau để chơi đùa. Một mặt tường đối diện với nhà của Cintia Arellano, người bạn thân nhất và cùng tuổi với Leo. Ngày nay, mặt đường đã được cải thiện, hệ thống đèn đường và thoát nước cũng thế. Ngôi nhà nay đã có tầng hai, hàng rào (ngôi nhà duy nhất trên đường có) và một camera an ninh, nhưng phần lớn là luôn đóng.

Đây là nơi mà Jorge Messi, Celia Cuccittini và bốn đứa con của họ đã sống trong những năm đầu. Leo đã nói với tờ *Corriere della Sera* rằng trong trí nhớ của anh, ngôi nhà "nhỏ. (Có) một bếp, một phòng khách, hai phòng ngủ. Một phòng ngủ là của bố mẹ, phòng còn lại là cho anh em tôi".

Lúc ấy, "sân chơi" của Leo chỉ cách cái hàng rào khoảng 200 m, với cỏ dại bao phủ; kế bên là ki-ốt nơi Matías sẽ làm việc sau khi Leo đến Barcelona. Hiện ki-ốt này vẫn còn đó, kế bên ngôi nhà mà Matías từng ở và sau này trao cho một người thân của mình. Ra tới đầu đường, bạn sẽ thấy Grandoli. Bà Celia của anh sống ở khu đó và xa hơn một chút là nơi ở của các anh em họ. Gần đó là nhà

của ông bà nội, Rosa María và Eusebio Messi Baro, người mà ở tuổi 86 vẫn thức dậy mỗi sáng để mở tiệm bánh nhỏ do ông tạo dựng trong một căn phòng thuộc ngôi nhà mà họ đã ở suốt 50 năm qua.

Mọi thứ đều bắt đầu và kết thúc ở khu phố này. Leo là một người sống vì bố mẹ, anh em, và họ hàng. Trên tất cả là mẹ: cậu thậm chí còn xăm cả khuôn mặt mẹ trên lưng. "Nó làm mà không nói cho ai biết. Rồi một ngày nó tới và chìa lưng cho chúng tôi xem. Chúng tôi sốc muốn xỉu. Chúng tôi còn không nghĩ đến việc nó có suy nghĩ là sẽ làm chuyện này. Nhưng dù gì cũng là cơ thể của nó và chúng tôi chẳng làm gì được", bố cậu nói trong quyển *Educados para ganar* (Được dạy để chiến thắng) của Sique Rodríguez - trong sách này, các bậc phụ huynh của những cầu thủ nổi tiếng nhất bước ra từ lò La Masia kể chuyện về con mình theo góc nhìn của họ.

Ở đây còn có những người bạn thân nhất của Messi, những người mà cậu vẫn gặp khi thời gian cho phép. Với Messi, Rosario, La Bajada, hoặc bạn muốn gọi là gì cũng được, là đại diện cho tuổi thơ của cậu, là "quê hương đích thực của một người đàn ông" như cách nói của nhà thơ Rilke. Đây là nơi mà cậu luôn muốn trở về (và là nơi cậu thường xuyên trở về), nơi mà cậu chưa bao giờ rời đi, nơi mà cậu đã tái hiện lại tại nơi đang sinh sống ở Barcelona, để mọi thứ được thoải mái hơn.

Đó là lý do cậu trở về nhà bất cứ lúc nào có thể. Rosario là nơi cậu chọn để trốn đến mỗi khi có một kỳ nghỉ hè đủ dài, hoặc vào mỗi đợt Giáng sinh. Bây giờ bạn sẽ không thấy cậu xuất hiện nhiều ở khu này nữa, do cậu đã mua một miếng đất khác ở vùng ngoại ô rồi, nhưng thỉnh thoảng, có thể bạn sẽ gặp cậu đạp xe quanh đây. Đôi khi, cậu đi lòng vòng sang các khu vực lân cận, như hồi hè 2013, mọi người phát hiện ra cậu đang ở trong siêu thị, đẩy một chiếc xe toàn bánh muffin, rượu và bánh mì; khi ấy cậu đang dành một ngày của mình ở Gualeguaychú - phía đông nam Entre Rios, một khu dân cư tĩnh lặng, nơi mà dù cậu có đội mũ che mặt thì cũng vẫn bị mọi người nhận ra và xin chụp ảnh cùng. Cậu cũng đã quá quen với cảnh này rồi. Cậu chẳng bao giờ có sự phòng bị gì cả.

Cậu còn có một cô bạn gái lâu năm ở quê nhà. Antonella Roccuzzo, cũng sống ở Rosario như Leo, và là em họ của người bạn thân nhất của cậu, Lucas Scaglia, một cầu thủ của Deportivo Cali ở Colombia. Họ biết nhau khi cô mới 5 tuổi, và giờ cô là mẹ của con trai cậu, Thiago. Nhưng mọi chuyện lẽ ra đã có một cái kết khác. Antonella và Leo không gặp nhau một thời gian, khi cậu còn là một cậu bé cố thu hút sự chú ý từ cô, còn cô thì chẳng hứng thú chút nào. Sau

đó, Leo đi Barcelona, và trong một kỳ nghỉ về thăm nhà, tình cảm của họ bắt đầu đơm hoa kết trái.

Bạn chỉ cần nhớ thế này: Leo là người nhà Messi và mẹ của cậu tên là Cuccittini. Gia đình họ là con cháu của một người Ý nhập cư từ Recanati và Ancona, ở khu Marche của Ý. Lionel cũng mang dòng máu Tây Ban Nha nữa. Rosario đã thu hút nhiều người châu Âu, chủ yếu là người Tây Ban Nha và Ý, chiếm đến nửa dân số trong những thập kỷ đầu tiên. Một trong những cụ cố của Leo, Rosa Mateu i Gese, đến từ Blancafort de Tragó de Noguera, một khu vực ở vùng Pyrenees gần Lleida, và đã di cư đến Argentina từ nhỏ. Vượt qua Đại Tây Dương, bà gặp một người đến từ Bellcaire d'Urgell tên là José Pérez Solé. Khi bạn rời khỏi quê nhà, những mối quan hệ mới thường sẽ gắn bó và bền vững hơn; chúng như chiếc thuyền cứu sinh của những người di cư vậy. Đây mới thực sự là Thế giới Mới, nền tảng cho một cuộc sống mới. Rosa và José nương tựa vào nhau suốt quãng đường di cư đến một vùng đất xa lạ. Cuối cùng, họ cưới nhau ở Argentina và có ba người con, một người trong đó là bà Rosa María, vợ của Eusebio Messi, những đấng sinh thành của Jorge Messi.

Gần đây, tờ *Corriere della Sera* đã thực hiện một buổi chuyện trò đầy thú vị với Leo, nhằm gợi cho cậu nhớ về cội nguồn của dòng họ Messi.

- Họ đến từ Recanati, giống như Giacomo Leopardi vậy.

- Ông ấy là ai?

- Một nhà thơ nổi tiếng, tác giả của những vần thơ: "*Sempre caro mi fu quest'ermo colle / e questa siepe, che da tanta parte / dell'ultimo orizzonte il guardo esclude.*"

- Tôi chưa bao giờ nghe tên ông ấy cả, rất tiếc.

- Có thể anh đã từng nghe đến Virgin xứ Loreto. Nó ở gần đấy.

- Rất tiếc là không. Nó ở đâu cơ?

- Le Marche. Trung tâm nước Ý. Anh chưa bao giờ tò mò về nơi mà ông bà mình đã sinh ra à?

- Không. Tôi nghĩ bố tôi sẽ biết nơi ấy. Ông đã từng tới đó và gặp người thân rồi. Có khi một ngày nào đó tôi cũng sẽ đi một chuyến.

- Chí ít thì anh cũng từng thấy "Khách sạn cho người nhập cư" ở

Buenos Aires rồi chứ? Đó là nơi mà phần đông những người Ý đầu tiên đã ở khi họ đặt chân đến Argentina.

- Không, tôi không biết.

Rồi nhà báo ấy cho cậu xem một vài tấm ảnh đen trắng của những người đã ra đi tìm kiếm vận may ở vùng đồng cỏ Nam Mỹ. "Những người phụ nữ dáng vẻ nghiêm trang, mặc áo choàng và váy dài màu đen. Những đứa trẻ thì gầy gò và đi chân đất. Họ ăn những tô thịt hầm casserole khổng lồ trong các bữa ăn. Những người đàn ông thì mặc áo khoác tối màu, áo thun trắng và đội nón nỉ. Những đôi mắt như nhìn vào khoảng không vô định, ánh nhìn mà người ta có thể dễ dàng thấy trong lời những bài ca buồn".

Leo nhìn vào họ với vẻ tò mò, nhưng chỉ vậy thôi.

Với Leo, mọi thứ đều bắt đầu và kết thúc ở Rosario.

Gia đình nhà Messi/Pérez bắt đầu ổn định tại Las Heras. Gần đó là nơi sinh sống của ông bà Cuccittini Olivera – bố mẹ của Celia, và họ đều mang dòng máu Ý. Trong khu họ sinh sống, ngọn lửa tình yêu đã bùng lên giữa Jorge và Celia, và họ đã không bỏ lỡ một chút thời gian nào: chỉ ở độ tuổi 15 và 13, họ đã nhận ra điều gì đang xảy ra và họ không cố gắng cưỡng lại nó. 5 năm sau, khi Jorge trở về sau đợt đi nghĩa vụ quân sự, họ đã cưới nhau.

Sau đó, họ lên kế hoạch để đến định cư bên Úc. Liệu một Leo người Úc còn có thể trở thành một cầu thủ, hay một ngôi sao bóng đá không? Chúng ta sẽ nói đến chuyện ấy sau, nhưng sau cùng thì, gia đình Messi đã lựa chọn ở lại và sống ở nơi mà cha mẹ họ từng sống. Celia làm việc ở một nhà máy sản xuất cuộn dây điện trong nhiều năm, còn Jorge, như nhiều người nhập cư khác, luôn sẵn sàng làm bất cứ công việc gì mang lại thu nhập - dù cho đó là sản xuất đinh ốc trong một nhà máy từ 6 giờ sáng, hay là đi gõ cửa từng nhà để thu tiền bảo hiểm y tế hàng tháng. Nhưng ông biết, nếu muốn bản thân tiến bộ, và để đảm bảo tương lai cho gia đình mình, ông sẽ phải làm việc thật chăm chỉ. Ông đã không trở thành cầu thủ sau 4 năm theo học ở học viện của Newell's Old Boys, nên ông bắt đầu học thêm vào buổi tối, từ 5 giờ chiều tới 9 giờ tối, sau giờ làm, hy vọng trở thành một kỹ sư hóa học. Ông mất đến 8 năm để hoàn thành khóa học. Khi ấy, ông 22 tuổi và đã biết mình nên ưu tiên những gì: nỗ lực của ông đã được đền đáp xứng đáng.

Jorge được nhận vào làm tại Acindar, một trong những nhà máy

sản xuất thép dập chính của Argentina, vào năm 1980, thời điểm mà con trai đầu lòng của ông - Rodrigo - vừa chào đời. Để đến nhà máy ở khu Villa Constitución, cách Rosario khoảng 50 km, ông phải bắt xe đưa đón nhân viên để đi làm. Nhân viên cạnh tranh với nhau trong nhà máy, và Jorge dần dần thăng tiến, cuối cùng cũng trở thành một quản lý. Lương của ông đủ để nuôi gia đình 3 người một cách dễ dàng (và sau đó là 4 người, khi mà Matías ra đời vào năm 1982). Người con thứ hai của nhà Messi/Cuccittini nói, "Bố tôi từng là một công nhân, chúng tôi chưa từng thiếu thốn thứ gì, nhưng ông vẫn luôn như vậy, vẫn luôn là một người khiêm tốn. Chúng tôi luôn cố gắng lao động để có một cuộc sống tốt hơn, cho bố mẹ ở nhà... và tất cả anh em tôi đều được học ở những trường tốt nhất. Chúng tôi chẳng thiếu thốn thứ gì cả".

Căn nhà của họ là nơi mà đồ ăn luôn ngon và chẳng bao giờ bị lãng phí. Leo từng chia sẻ với tờ *Corriere della Sera* rằng, "Chúng tôi ăn món Argentina hoặc món Ý như: mì ống, ravioli, xúc xích chorizo, v.v... Còn tôi thì chết mê chết mệt món bò 'milanesa'. Không ai làm ngon như mẹ tôi cả. Độc nhất vô nhị. Ăn bình thường hoặc có thêm nước xốt, cà chua và phô mai đều được. Gia đình chúng tôi là một gia đình bình thường, nhưng chúng tôi không nghèo. Thực sự thì, chúng tôi chẳng thiếu thốn gì".

Có một sự hiểu lầm phổ biến về gốc gác của phần lớn các cầu thủ Argentina: đa phần họ đều thuộc tầng lớp trung lưu, tương đương với tầng lớp lao động ở châu Âu, mà không phải là tầng lớp dưới đáy nghèo khổ. Nhà Messi cũng không ngoại lệ. Không có nhiều tấm gương vươn lên từ nghèo khó mà trở nên thành công ở bóng đá Argentina. Ít nhất là từ thời Maradona, khi ông được sinh ra và lớn lên ở khu ổ chuột tại Fiorito rồi sau chuyển đến khu phía nam Buenos Aires.

Thực tế thì người nghèo ít có cơ hội thử việc với các đội bóng, khi thì chẳng ai giới thiệu họ, lúc thì họ không có đủ tiền bạc để đi tập, mua quần áo, ăn đủ chất, hay đi học ở một trường đào tạo bóng đá - khó có ai đủ khả năng trở thành cầu thủ chuyên nghiệp nếu thiếu bước cuối này. Và những người xuất thân từ các tầng lớp thấp kém này mà lọt được vào một CLB thì thường là họ không quen với việc phải kiên trì và tính ổn định vì ở đó không có gia đình đúng nghĩa, và cũng vì họ đã quen sống ở những ngôi làng và cộng đồng nơi mà kỷ luật và sự hy sinh không được khuyến khích, nơi mà hút chích, nghiện ngập làm họ xao nhãng. Và vì thế, nhiều cầu thủ đã cố gắng vươn lên sự chuyên nghiệp từ một nền tảng đói nghèo. Có vài tấm gương như thế, như René Houseman (World Cup 1978), Maradona (mặc dù thời đó ông không thực sự

đói nghèo cho lắm), Carlos Tévez, hay Ezequiel Lavezzi, hoặc Chipi Barijho - một cầu thủ trong đội hình Boca năm 2000 của Carlos Bianchi, người mà hiện tại đã quyết định cho đi những gì mình từng nhận được từ bóng đá: Anh đã tập hợp đám trẻ lang thang trên phố, cho chúng ăn và cho chúng tập luyện tại Bajo Flores. Số khác thì không như vậy.

Cầu thủ ở Argentina phần nhiều thuộc tầng lớp trung lưu, tầng lớp đã phải hứng chịu những khó khăn, khủng hoảng to lớn trong thập kỷ vừa qua của thế kỷ XX, thời điểm mà lạm phát khiến cho đồng peso mất giá từng ngày.

Tương lai trông có vẻ ảm đạm.

Argentina trong những năm 80 đã có sự thay đổi. Trong cuộc chiến tranh Falklands năm 1982, quân đội đã giành lại được phần đảo từng là thuộc địa của Anh, nhằm mục đích làm mọi người chú ý và quên đi sự thất bại liên tiếp trong chính sách kinh tế tệ hại của nhóm *junta* điều hành đất nước khi ấy. Căng thẳng xã hội có thể dễ dàng cảm nhận được và lạm phát thì không ngăn chặn nổi. Người Argentina đang chết dần chết mòn và niềm hy vọng cũng đang lịm dần cùng với họ. Sự thất bại của quân đội đã đẩy nỗi căm phẫn lên đỉnh điểm, để rồi biến thành hành động cụ thể là lật đổ sự thống trị của đế chế ấy. Vào tháng 12/1983, nền dân chủ đã quay lại.

Bốn năm sau, đất nước ấy lại đi đến bờ vực nội chiến sau cuộc nổi dậy của một nhóm sĩ quan trẻ được biết tới qua cái tên *Carapintadas* (“Painted Faces”), dưới sự lãnh đạo của Aldo Rico. Quân đội không thể chịu thêm được một sự tủi nhục nào nữa và quyết định đặt dấu chấm hết cho sự xét xử của chế độ đối với những cáo buộc rằng họ đã vi phạm nhân quyền. Mặc dù người Argentina đã đổ xuống đường để bảo vệ nền dân chủ, bất chấp các cuộc tấn công trên khắp cả nước, trong đó có Rosario, Tổng thống Raul Alfonsín đã phải chịu khuất phục trước sức ép đè nặng lên mình, và đã cho thông qua bộ quy tắc cấp dưới tuân thủ cấp trên[1], trong đó miễn trừ trách nhiệm của nhân sự quân đội từ bậc đại tá trở xuống đối với các tội danh như cưỡng bức mất tích, giam giữ trái phép, tra tấn và cả giết người. Chính phủ Argentina khi ấy như đang phủ một lớp sơn dày lên quá khứ của họ vậy.

[1] Due Obedience Law (ND).

Có tới 15 thiết bị gây nổ đã gây ra sự hỗn loạn ở nhiều thành phố trong năm 1984 và 1985, bao gồm cả Villa Constitución, gần nhà

máy nơi Jorge Messi đang làm việc: đây là "bản nhạc" mà những người Argentina phẫn nộ đã không chấp nhận nghĩa vụ phải quên đi quá khứ đen tối của họ, hay phải chấp nhận bị quân đội tống tiền. Trong những tháng sau đó, mọi ngả đường khắp các thành phố của cả nước tràn ngập những đoàn biểu tình đòi tăng lương và chính sách kinh tế công bằng hơn.

Vào ngày 24/6/1987, giữa cơn khủng hoảng kinh tế và chính trị, gần một năm kể từ ngày Maradona vô địch World Cup trên đất Mexico, và vào lễ tưởng niệm 52 năm ngày mất của cố nhạc sĩ - diễn viên Carlos Gardel, Lionel Andrés Messi đã ra đời.

Cậu ra đời trong cơn hoảng loạn của mọi người.

Các bác sĩ lo ngại rằng họ sẽ phải dùng phương pháp hỗ trợ sinh bằng kẹp forceps vì họ phát hiện dấu hiệu suy thai. Cuối cùng thì đứa bé cũng được sinh ra một cách tự nhiên, mặc dù nhìn hơi đỏ và một bên tai bị cong khiến Jorge lo lắng. "Không, không, nó sẽ không như thế mãi đâu, mai là ổn thôi, cứ chờ mà xem", bác sĩ Norberto Odetto nói.

Đứa con thứ ba của cặp vợ chồng Celia Cuccittini và Jorge đã đến với thế giới tại một phòng khám của người Ý ở Rosario, nặng 3,6 kg và dài 47 cm.

Leo. Leonel? Đó là cái tên mà đôi vợ chồng trẻ định đặt cho con họ. Nhưng không phải họ cuồng Lionel Ritchie mà đặt đâu, dù cho ở thời điểm đó, huyền thoại người Mỹ là ngôi sao trong lòng gia đình Messi, và thời điểm ấy, ông đang ở đỉnh cao sự nghiệp.

Jorge bước vào văn phòng đăng ký, sau khi đã thống nhất với Celia rằng sẽ đặt tên con là Leonel. Nghe thì hay đấy, nhưng vẫn có gì đó không đúng lắm, ông nghĩ. Khi tới nơi, ông hỏi một danh sách những cái tên mà ông có thể sử dụng, vì ông không muốn con mình bị gọi là Leo. Trong danh sách lúc ấy có cái tên Lionel, về cơ bản vẫn là Leonel nhưng là tiếng Anh. Ông thích tên đó hơn, và Lionel được nhập vào sổ. Về nhà, ông và vợ cãi nhau một trận vì - lạy Chúa, Jorge à - đó không phải là cái tên đã được thống nhất từ trước! Trận cãi vã chỉ diễn ra trong chốc lát, nhưng dù gì thì vẫn là cãi nhau. Đen cho Jorge, cái tên ấy vẫn quay lại "ám" ông khi mà cả thế giới bây giờ đều đã quen gọi con ông là "Leo". Nhưng may cho ông, ở Argentina, người ta vẫn gọi là "Lio".

Leo bắt đầu tập đi khi được 9 tháng tuổi và thường đuổi theo quả bóng mà các anh trai vứt lung tung trong nhà. Chỉ vài hôm sau

ngày đầu tiên tự đứng được bằng hai chân, cậu đã tót ra đường. Cửa trước toàn để mở, xe thì chẳng có mấy chiếc. Khu họ sống là như thế.

Ngay lúc cậu đang chập chững bước ra ngoài, một chiếc xe đạp chạy ngang qua, đâm sầm vào cậu.

Leo khóc, nhưng có vẻ như cậu chẳng có dấu hiệu nào là bị đau cả. Tới khi ngủ, cậu bắt đầu khóc nhỏ. Tay cậu sưng vù lên. Tất nhiên là mọi thứ còn tệ hơn thế. Nứt xương trụ ở cánh tay trái, bệnh viện chẩn đoán thế. Dấu hiệu đầu tiên của một cơ thể yếu đuối. Và cũng là của một khả năng chịu đau tuyệt vời.

Trong ngày sinh nhật đầu tiên của mình, cậu được tặng chiếc áo đấu NOB đầu tiên. Cả gia đình họ đều là những "*leprosos*".

Ngoại trừ "kẻ nổi loạn" Matías: Cậu là fan của Central, tất nhiên.

Cậu con trai bé nhất của nhà Messi/Cuccittini đã bắt đầu chơi bóng với các anh. Cậu luôn thích xem bóng đá hơn là hoạt hình, và vào sinh nhật 3 tuổi, cậu được tặng một quả bóng với họa tiết là những hình thoi màu đỏ. "Trông chừng em đấy nhé!", mẹ cậu gọi với ra ngoài, khi cậu đi chơi bóng với các anh lúc mới 4 tuổi. "Mẹ cho tôi ra ngoài chơi bóng, nhưng vì tôi nhỏ nhất nhà nên bà vẫn hay phải đứng từ xa nhìn theo xem tôi có khóc không. Điều này đã ảnh hưởng đến tôi rất nhiều", Leo trả lời phỏng vấn với tạp chí *Soho* của Colombia.

Những gì sắp được kể dưới đây có lẽ sẽ rất quen thuộc với những gia đình mà có người ước mơ trở thành cầu thủ, hoặc đặc biệt hơn, những gia đình có người thân là cầu thủ.

Trên giường, Leo chẳng thể ngủ ngon nếu không để quả bóng ở dưới chân. Cậu buồn vô hạn khi bố mẹ lấy quả bóng đi lúc đang ngủ. Quả bóng, với cậu, chẳng khác nào chiếc bánh mì mỗi bữa ăn vậy, lúc nào cũng phải có. Khi mẹ kêu cậu đi mua đồ giúp, quả bóng phải đi cùng cậu. Nếu quả bóng không đi thì cậu sẽ ở nhà. Và nếu cậu không còn tay để cầm bóng thì cậu sẽ luôn nghĩ ra những cách khác, như dùng túi cuộn hay vớ đá bóng để đựng, hay bất cứ thứ gì cậu tìm ra được. "Leo rời nhà với quả bóng, sống với quả bóng, và ngủ với quả bóng. Nó chỉ muốn quả bóng thôi", Rodrigo Messi hồi tưởng trong một video phát trong tại buổi gala Quả Bóng Vàng 2012. Jorge cho biết, con ông vẫn thường làm những việc không khác gì các bạn, như đạp xe, chơi bắn bi, hay chơi PlayStation với hàng xóm, và cả xem ti vi nữa. Cậu cũng chỉ là một

cậu bé bình thường thôi, ông nhắc lại. Nhưng Jorge cũng thừa nhận trên tạp chí*Kicker* của Đức rằng: "trong trí nhớ của tôi thì lúc nào nó cũng ở gần quả bóng".

Jorge, người đã từng là một tiền vệ trung tâm đầy triển vọng ở đội trẻ NOB, thú nhận với Ramiro Martín trong quyển sách *Messi: Un genio en la escuela del futbol* (Messi: Một thần đồng trong ngôi trường bóng đá) rằng một ngày nọ, Leo đã từng khiến mọi người phải ngạc nhiên.

"Lúc ấy, tôi đang chơi trò đá bóng ma với các con ở trên phố... Rodrigo đang giữ bóng và Leo đang cố giành quả bóng. Đột nhiên, trong nháy mắt, nó lao cả người vào chân của anh nó và giành được bóng. Chúng tôi nhìn nhau, ngỡ ngàng. Chưa ai dạy nó làm thế bao giờ. Hành động của nó như một sự phản xạ tự nhiên vậy".

Từ khoảnh khắc đó, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cậu bé và tài năng của cậu. Những lời khen ngợi cứ thế hướng đến cậu, cậu vui khi thấy mọi người vui, và cậu cũng vui với chính mình. Và rồi, cũng như bao đứa trẻ khác, cậu muốn được hơn thế nữa: có bóng nhiều hơn, chỉ thế mới có thêm sự chú ý, và thêm niềm vui. Trả lời tờ *El Gráfico*, Jorge nhớ lại: "Khi nó mới 4 tuổi, chúng tôi đã nhận ra ngay rằng nó rất khác biệt. Nó chẳng nghịch phá gì mấy và lúc ngủ thì quả bóng phải luôn nằm dưới chân. Chúng tôi không thể tin nổi. Lớn hơn một chút, nó bắt đầu chơi bóng với hai anh trai, đứa lớn hơn nó 7 tuổi, đứa lớn hơn nó 5 tuổi nhưng nó vẫn nhảy múa xung quanh hai anh như không vậy. Đó là tài năng thiên bẩm của nó".

Cậu chàng bé nhỏ, ít nói ấy, thường dành thời gian ở nhà hoặc qua nhà dì Marcela, và "chỉ thích bóng đá" là những gì mà người bạn và cũng là hàng xóm của cậu - Cintia Arellano - ấn tượng. Nhà của Cintia - cô lớn hơn Leo một tháng rưỡi - nằm kế bên nhà Messi ở La Bajada. Họ học chung với nhau năm đầu, và cậu ngồi kế bên cô trong lớp, hoặc phía sau cô mỗi khi có tiết kiểm tra. Với Cintia, cái tên *el Piqui* ("Bé hạt tiêu") gây ấn tượng hơn. ("Họ thường hay gọi cậu ta bằng tên ấy. Một ngày, có một thằng bé hét lên 'Này bé hạt tiêu, lại đây đi', và cái tên này dính liền với cậu ta luôn", một người bạn thân nhất của cậu, người bây giờ đã trở thành một nhà tâm lý học và là thầy dạy trẻ em thiểu năng trí tuệ, nhớ lại). Cintia là người hay tới nhà cậu và nài nỉ cậu đi học. Là người sẽ đưa cho cậu giấy ghi chú, giấy làm bài, khi thì dán lên thước kẻ, lúc lại dán lên cục tẩy. Là người sẽ viết "phao" lên những mảnh giấy nhỏ rồi chuyền cho Leo trong mỗi tiết kiểm tra. Là người hay mang cho cậu phần ăn vặt buổi chiều. Là người luôn bảo rằng, cậu mà không

học thì sau này sẽ phải hối tiếc, và cũng là người nghe cậu trả lời, ừ, mình sẽ tiếc, nhưng mình không thể làm được. Là người phải nghĩ lý do giải thích nếu cậu ta cúp học, điều mà thường xuyên xảy ra. Là người vẫn hay nói xạo rằng cô là em họ của cậu.

Cô cũng là người biết được việc cậu phải tự tiêm hormone. Lần ấy, trong một chuyến cắm trại cuối học kỳ, mẹ của Leo luôn phải hỏi mẹ của Cintia, người đi cùng với lũ trẻ, để đảm bảo rằng Leo vẫn tự tiêm cho mình mỗi tối.

“Lionel lúc đó bé lắm, vẫn hay chạy chân đất quanh đây và chơi bóng”, một người hàng xóm khác tên Ruben Manicabale chia sẻ. “Nhiều lần chúng tôi nổi điên lên, túm lấy và lăng cậu ta xuống đất, nhưng rồi cậu ta vẫn đứng dậy và tiếp tục chơi”.

Một hàng xóm ở nhà bên kia đường nhớ lại, “Đám trẻ chẳng bao giờ chơi với quả bóng suốt cả ngày, nhưng cậu ta thì ngược lại. Cả khi chúng đi rồi, cậu ta vẫn chơi một mình bên cánh cổng. Mẹ tôi càu nhàu cậu ta mấy lần vì lúc đó đã muộn rồi và cậu ta thì vẫn tiếp tục chơi bóng”.

“Khi chơi bóng, có lúc bị đá trúng người, cậu ấy sẽ ngã và khóc, nhưng khóc được tí xíu là cậu ấy lại đứng dậy, tiếp tục chạy. Bạn có thể thấy ngay cậu ấy là một người khác biệt: kỹ năng của cậu ấy, tốc độ...” - Cintia nhớ lại.

Có người bảo rằng, Rodrigo là người đầu tiên gọi cậu là “Bọ Chét”. Thực tế thì không có ai trong khu đó gọi cậu bằng cái tên đó cả. Gia đình cậu cho là một bình luận viên người Mexico đã đặt cho cậu biệt danh ấy vào nhiều năm sau. Đó chính là Enrique Bermúdez, người sở hữu một trong những chất giọng có uy tín nhất trong cộng đồng những người nói tiếng Castilian, nhà vô địch trong làng giải trí, một người dẫn chuyện mà Jorge Valdano mô tả là “người quan trọng nhất trong những thứ ít quan trọng nhất”. “Chú chó” Bermúdez - đó là biệt danh của ông - từng là một rocker, hippy, ca sĩ, và diễn viên quần chúng, trước khi chuyển sang làm người dẫn chuyện và cha đẻ của hàng trăm biệt danh (Adolfo Ríos trở thành “Cung thủ của Chúa”, Rafael Márquez là “Hoàng đế của Zamora” và David Beckham là “Giày xanh” vì anh hay mang đôi giày màu xanh lam) và cả những từ ngữ quái dị để mô tả phong cách chơi bóng của Barca thời Pep Guardiola: “của tôi, của em, có nó, cho nó, vuốt ve nó, hôn nó, hãy trao cho anh”. Nhưng Bermúdez chưa bao giờ lên tiếng thừa nhận mình là người nghĩ ra biệt danh đó cho Leo cả. Ai làm điều đó, tới nay vẫn là một ẩn số.

Dù gì đi nữa thì rõ ràng Leo cũng có gì đó rất đặc biệt. “Cậu ta là một tia sáng được gửi xuống bởi Thiên Chúa. Khi có ai bảo là ‘nó sẽ thành công, chắc chắn’ thì bạn hiểu rồi đấy. Cậu ta là một cầu thủ bóng đá ngay từ lúc lọt lòng mẹ”, Claudia - người vẫn hay trông chừng Leo và là mẹ của Cintia - cho biết.

“Nó hay chơi với quả bóng số 5, to đến mức nó có thể đá trượt, nhưng không, nó vẫn điều khiển quả bóng một cách dễ dàng”, anh trai Matías nhớ lại. “Lúc đó, nó là một thứ gì đó thật đẹp đẽ, bạn phải thấy lúc ấy, và ai thấy nó lần đầu chắc chắn sẽ muốn quay lại để xem một lần nữa”.

Quả bóng, với đường kính dài tới đầu gối, dường như dính chặt vào chân trái của cậu, chẳng bao giờ đi quá xa. Cậu chạm bóng nhẹ để dễ dàng điều khiển nó, chạm nhẹ bằng má giày, quả bóng luôn nằm dưới đất để tránh khả năng mắc lỗi kỹ thuật, dẫn đến quả bóng va phải đầu gối hay ống đồng rồi văng ra xa, đến vị trí mà những cậu bé khác có thể giành lấy.

Với độ cân bằng cơ thể tuyệt vời và chiều cao khiêm tốn giúp cậu điều khiển quả bóng “mượt” hơn và có tốc độ bẩm sinh. Cậu tự tin thách thức những đứa trẻ lớn hơn và cậu tỏa sáng. Đây là món quà thần thánh ban tặng hay tài năng bẩm sinh của cậu? Hồi sau chúng ta sẽ rõ.

Hơn thế nữa, cậu còn là một người hiếu thắng. Vô cùng hiếu thắng. Hoặc nói quá lên tí nữa: Cậu có một cá tính rất mạnh, và không thích bị thua cuộc. Đằng sau sự im lặng ấy là một cậu bé. Cậu thường trở về nhà với một chiếc hộp đựng đầy bi mà cậu thắng được khi chơi bắn bi ngoài phố. Cậu sẽ luôn đếm nó và thiếu một viên là cậu nổi điên lên ngay.

Celia, mẹ cậu, cho hay: Khi còn bé, ở nhà, nó cực kỳ nghịch phá. Chúng tôi thường chơi bài ở nhà và chẳng ai muốn cho nó chơi cùng vì chúng tôi biết thể nào nó cũng ăn gian.

Jorge Messi: Nó chẳng bao giờ chịu thua bất cứ cái gì.

Celia: Nó mà không thắng là sẽ vứt bài tung tóe. Nó sẽ không muốn đi học, nó sẽ bảo không, con không muốn đi học.

Leo (trả lời tờ *El Gráfico*): Một lần nọ, tôi đánh nhau với em họ trong nhà nó, bà tôi cũng có mặt ở đó. Mọi người lúc ấy đều hùa nhau lại trách mắng tôi, xong họ đuổi tôi ra khỏi nhà và không cho vào nữa. Thế là tôi ném đá vào cổng rồi lấy chân đá nó.

Celia: Khi tôi để nó ở cổng, nó bắt đầu ném đá về phía tôi, bảo rằng trưa nó sẽ quay lại và ném đá đầy nhà, và rồi tôi ra ngoài, bảo nó rằng: "Mẹ sẽ mách bố đấy!" Rồi nó nhại lại tôi. Lúc đó nó hư lắm… nó có cá tính rất mạnh, tôi đoán là do di truyền từ cả hai chúng tôi, nhưng phần nhiều là từ tôi. Nó luôn nói ra cảm nhận của mình, cả tốt lẫn xấu, vì nó chẳng bao giờ cố giấu đi niềm vui hay sự khó chịu cả. Còn từ bố thì nó học được cách sống có trách nhiệm và nó là người rất "fair".

Đó là những gì bố mẹ cậu đã cung cấp cho bộ phim tài liệu *Informe Robinson* (được dẫn dắt bởi cựu cầu thủ Liverpool Michael Robinson) của kênh Canal+ Tây Ban Nha: Cậu không thể che đậy sự dữ tợn của mình; bên trong thế nào thì bên ngoài cũng sẽ như thế, và có đôi lúc, cậu còn nghiến răng nữa.

Sân bóng nhỏ của CLB Grandoli được bao quanh bởi khu ký túc bê tông kiểu Xô-viết, một khu dân cư nhỏ bé nằm ở rìa thành phố. Có người bảo rằng đó là nơi nguy hiểm. Nếu nhìn kỹ giữa các tòa nhà, bạn có thể thấy được những con tàu đi trên sông để tới cảng Rosario. Sân bóng là sân đất với những vạch kẻ màu xanh ở xung quanh để đánh dấu đường biên. Những tòa nhà cao tầng trông như gã khổng lồ với những đứa trẻ chỉ chừng 5, 6, 7 tuổi, mà đứa lớn nhất cũng chỉ 12 tuổi. Cánh cổng có màu ngọc lam pha chút rỉ sét chắn lối vào sân bóng, có một hàng rào xung quanh sân để bóng không bị bay ra ngoài. Có một tấm bảng ghi "Lau giày ở đây". Khán đài chỉ có ba hàng ghế, và ở hàng thứ hai là nơi phụ huynh của một số đứa trẻ và bà Celia thường ngồi theo dõi trận đấu. Bà dắt Leo đến sân để xem Matías thi đấu. Rodrigo, người cũng đã từng khoác màu áo đỏ trắng của Grandoli, giờ đang thi đấu cho đội trẻ của Newell's.

Leo đang đá quả bóng vào tường.

Nhóm cầu thủ này được dẫn dắt bởi Salvador Ricardo Aparicio, một người đàn ông gầy gò, điềm tĩnh, đã dành hơn bốn thập kỷ cho sự nghiệp phát triển cầu thủ. Lúc ấy có một cầu thủ chưa xuất hiện nên thế hệ sinh năm 86 của đội không thể bắt đầu trận đấu 7 vs 7 như mọi ngày. Điều này vẫn hay xảy ra. Salvador đang chờ xem có thêm ai tới nữa không.

"Cho thằng bé này vào đi, cho nó vào đi", bà nói, chỉ tay về phía cậu bé 5 tuổi, lúc ấy chưa được biết tới với biệt danh "Bọ Chét".

"Nó quá nhỏ bà ạ. Nó có thể bị thương", Aparicio trả lời.

"Cho nó vào đi, cứ cho nó vào đi", bà Celia khăng khăng.

“Rồi rồi, cho vào thì cho vào. Nhưng bà mà thấy nó khóc lóc hay sợ hãi thì phải mở cổng cho nó ra khỏi sân ngay đấy nhé”.

Và thế là HLV cho cậu vào bất chấp cậu nhỏ hơn 1 tuổi so với những đứa còn lại, ở thời điểm mà chỉ hơn kém nhau 1 tuổi thôi cũng đã thấy rõ sự khác biệt.

Cậu nhóc bước vào sân. Quả bóng khi lần đầu chạm chân, người ta có thể thấy là nó còn to hơn cả cậu bé.

Rồi những gì phải đến cũng đến thôi. Chuyện thường tình.

Bóng tới chân phải của cậu. Leo nhìn nó một lúc cho tới khi bóng đi qua cậu. Còn cậu thì cứ trơ như phỗng.

Aparicio nhướng mày. Ông đã đoán sẵn được điều này rồi.

Leo lại nhận một đường chuyền khác. Lần này bóng tới chân trái: thực ra, bóng va trúng chân của cậu thì đúng hơn. Rồi cậu bước hai bước, làm quen với quả bóng, và đưa nó vào tầm kiểm soát. Rồi với những lần chạm bóng nhỏ, cậu bắt đầu dẫn bóng chạy theo một đường chéo khắp sân, vượt qua hàng loạt chướng ngại và bỏ qua cả những người đứng cản đường.

“Sút đi, sút đi!” - Aparicio hét lên. “Chuyền đi, chuyền đi Leo!”

Bà cậu mỉm cười.

Leo không chuyền bóng.

Cậu rất nhỏ bé. Nhưng từ khoảnh khắc ấy, HLV chẳng bao giờ cho cậu rời sân nữa. “Cậu bé ấy đá bóng cứ như mình là cầu thủ chuyên nghiệp từ kiếp trước vậy, một mình đấu với những đứa trẻ 13 tuổi khác”, Salvador nhớ lại nhiều năm sau đó. Năm ấy, ông để đội hình 1986 của Grandoli đá nốt các trận còn lại. Và ông đã vô địch.

Messi thì chẳng nhớ gì về ngày hôm ấy cả. Bà cậu bảo rằng hôm ấy cậu ghi 2 bàn thắng.

Leo muốn được đá, dĩ nhiên, cho dù là trên sân bóng hay trên đường phố, đá một mình, đá với anh em hay với Rodrigo và Matías, nhưng, như những đứa trẻ khác, cậu muốn được làm điều đó trong màu áo của một đội bóng như các anh của mình. Và thế là, lúc chỉ mới 5 tuổi và sau chuỗi ngày gây bất ngờ dưới sự theo dõi của bà Celia, trước cả ngày vào học tiểu học, cậu đã bắt đầu thi đấu hằng tuần ở giải thiếu nhi (7 vs 7, dành cho trẻ từ 5 tới 12

tuổi) tại CLB Grandoli, trong khu dân cư nơi cậu sinh ra, ở số 4700 đường Laferrere (là một học viện được lập nên vào tháng 2 năm 1980 bởi một nhóm những ông bố hy vọng tổ chức được một giải đấu dành cho trẻ em trong khu vực).

Trong một video, Leo mới chỉ 5 tuổi. Cậu đã bắt đầu biểu diễn kỹ thuật rê dắt bóng và thay đổi nhịp độ không khác gì bây giờ cả. Vẫn màn ăn mừng ấy. Vẫn chiều cao "khiêm tốn" ấy so với các cầu thủ khác.

El Piqui nhận bóng và đảo mắt tìm khoảng trống, dẫn bóng, rê bóng. Tất cả đối thủ đều đuổi theo cậu. Cả đồng đội của cậu cũng vậy. Nếu không thể đột phá thì cậu sẽ giữ bóng. Cậu tìm kiếm ở bên cánh còn lại, và thấy cả đồng đội lẫn đối thủ xung quanh mình. Bạn phải hiểu rằng ở Argentina, việc ghi bàn là một tội lỗi - bạn sẽ được coi trọng hơn nếu tạo cơ hội, kiến tạo, liên kết đồng đội, hay cho đối thủ phải "hít bụi". Cũng vì lý do đó mà nhiều người nghĩ rằng cậu bé phi thường này sẽ không cần phải chỉ dạy quá nhiều nữa. Những câu hò hét "Leo, chuyền bóng đi" cũng thưa dần. Vào một khoảnh khắc nào đó, đường đến khung thành sẽ mở toang ra, và Leo sẽ tung một cú sút làm bóng bay về hướng cột dọc, vượt tầm với của thủ môn. Vào!

Một số người, có thể vì muốn kích bạn, nói rằng họ muốn xem Messi có đủ giỏi để đá bóng trong một đêm thứ Tư mưa rơi lạnh giá ở Stoke không. Họ nên thấy độ dốc, những mẩu đá dăm xen lẫn mảnh vụn kính vỡ trên sân bóng mà cậu đã từng thi đấu cho Grandoli khi còn bé, được cấp bởi cơ quan địa phương và chỉ được sử dụng vào buổi tối vì sân được một ngôi trường sử dụng vào ban ngày. Hệ thống ánh sáng cũng rất nghèo nàn.

Từ khi mới 2 tuổi, Lionel và bà Celia đã từng đi bộ hết 15 dãy nhà để đi từ nhà cậu đến với đội bóng đầu tiên của mình, Leo nắm tay bà và chật vật lắm mới theo kịp. Kẹp dưới nách là quả bóng mà cậu được tặng trong tiệc sinh nhật. Họ tới để xem Rodrigo và Matías thi đấu. Về sau thì chỉ còn xem Matías. Còn bây giờ, khi đã vào đội bóng toàn những cậu nhóc lớn hơn mình 1 tuổi, Leo vẫn tự đi trên chính con đường năm nào để luyện tập vào thứ Hai, Tư, Sáu hằng tuần. Các trận đấu sẽ diễn ra vào thứ Bảy.

"Bà là một người rất tốt. Bà sống vì con cháu, vì chúng tôi. Bà chịu đựng tính khí thất thường của chúng tôi, anh em chúng tôi thường tranh nhau để được ngủ lại nhà bà. Tôi không rõ bà có biết gì về bóng đá hay không, nhưng chính bà là người đưa chúng tôi đi đá bóng. Bà là người hâm mộ đầu tiên của tôi trong mỗi buổi

tập, mỗi trận đấu. Những lời động viên của bà vẫn luôn ở bên tôi", Leo trả lời tờ *El Mundo Deportivo* trong một khoảnh khắc hiếm hoi nhìn lại bản thân.

Celia không xem bóng đá qua ti vi, cũng chẳng đến sân của Newell's để xem. Với bà, bóng đá diễn ra ở nơi nào các cháu của bà chơi. Và với các cháu của bà, cuộc sống của chúng chỉ xoay quanh bà, điều này cũng một phần liên quan đến kiểu gia đình mẫu hệ của người gốc Ý xưa, trong đó sự tôn trọng chung và mọi người giúp đỡ nhau là nền tảng của gia đình. Nếu Leo được yêu cầu liệt kê những khoảnh khắc đẹp nhất đời mình, cậu sẽ chẳng ngần ngại trả lời là "Ngày mà các anh em tôi ra đời". Nhắc nhẹ một chút, câu hỏi này được hỏi vào thời điểm mà con trai của Leo chưa ra đời.

Leo và bà đi từ nhà tới Grandoli và ngược lại, và khi cậu nhập học, bà thường sẽ đón cậu ở đó lúc 5 giờ chiều, họ sẽ đi uống một cái gì đó mát lạnh, và rồi, họ sẽ cùng đi với Matías tới sân tập. "Thực sự mà nói, đó là khoảng thời gian đẹp đẽ trong đời chúng tôi, chúng tôi khá thích Leo vì từ khi còn bé nó đã cho mọi người thấy khả năng thực sự của nó rồi. Bà tôi qua đời không lâu sau đó, nhưng mọi thứ đều khởi nguồn từ bà", Matías Messi cho biết.

"Chuyền cho Lionel đi, chuyền cho thằng bé nhỏ con kia đi. Nó biết ghi bàn đấy", bà vẫn hay hét lên như thế. Bà cũng biết về bóng đá đấy chứ!

Và cũng vì gốc gác của mình (bà mang dòng máu Latinh trong mình nhiều hơn những người khác), bà khó có thể kiểm soát cảm xúc, thường hay vung tay vung chân. Như mọi đội bóng khác, Grandoli cũng có những "kẻ thù truyền kiếp", những đối thủ từ thuở "khai thiên lập địa", có khi còn trước cả thời điểm đó. Họ không được phép thua trong những trận đấu như vậy. Đá với Alice là một trong số những trận đấu như thế. Khó khăn, va chạm trên sân đến mức lâu lâu các ông bố ở ngoài sân cũng lời qua tiếng lại hoặc đánh nhau tại chỗ. Ở một trong những trận đấu vượt ngoài tầm kiểm soát như thế, Celia cầm chai vụt thẳng vào đầu một CĐV Alice. "Ngưng làm trò đi", bà rít lên. Không có ai bị thương cả. Hôm đấy, chẳng cần nói cũng biết, Grandoli giành chiến thắng.

Không lâu sau đó, mọi người phát hiện bà Celia mắc chứng Alzheimer.

Phóng viên Toni Frieros tiết lộ trong cuốn sách viết về tiểu sử của Messi, *Messi: El Tesoro del Barça* ("Messi, kho báu của Barcelona"): "Bà Celia bắt đầu mất dần trí nhớ, gặp khó khăn trong giao tiếp và

gây bối rối cho mọi người, và trong những tháng cuối đời bà, cả gia đình bất lực nhìn bà yếu dần đi bởi những căn bệnh nan y. Với Leo, cảm giác như cậu đã mất đi một phần nào đó trong chính con người mình vậy".

Cảm giác giống như là đang tận mắt chứng kiến sự chết dần chết mòn.

Bà của Leo qua đời vào ngày 4/5/1998, chỉ cách sinh nhật thứ 11 của cậu không lâu.

Bà Celia không có cơ hội được thấy cậu thi đấu đỉnh cao tại Barcelona.

"Với mọi người, đây là nỗi mất mát vô cùng to lớn, và không ai trong chúng tôi là không bị nỗi đau cào xé cả. Tới giờ tôi vẫn không cầm được nước mắt khi nhớ lại cảnh Leo cứ bám lấy quan tài và khóc nức nở", dì Marcela nhớ lại.

"Biến cố ấy là một cú sốc đáng sợ với tôi", Leo nói.

Từ đó về sau, mỗi khi ăn mừng bàn thắng, Messi đều nhìn lên trời và chỉ tay lên thiên đường. "Tôi vẫn nghĩ về bà rất nhiều và tôi luôn dành các bàn thắng của mình cho bà. Tôi rất muốn bà có mặt ở đây nhưng bà đã đi mãi trước khi kịp nhìn thấy tôi trên đỉnh vinh quang. Điều ấy làm tôi vô cùng tức giận", Messi nói với tờ *El Mundo Deportivo* vào năm 2009.

"Người phụ nữ tội nghiệp ấy, bà không thể thấy cậu thành công, nhưng bà chính là chất xúc tác giúp cậu đạt đến vị trí ấy", Alberto Arellano, bố của Cintia và hàng xóm của nhà Messi, cho hay.

"Khi đang tạo dựng sự nghiệp của mình, nó luôn kể với tôi rằng, mỗi tối nó đều nói chuyện với bà và nhờ bà giúp đỡ", mẹ của Leo nhớ lại. "Thật buồn vì bà không thể thấy nó ngày nay. Có thể ở trên đó hay ở đâu đấy, bà vẫn đang dõi theo và đã chứng kiến thành quả của nó và cảm thấy vui cho thằng cháu mà bà đã yêu thương rất nhiều".

Leo tin vào Chúa, mặc dù cậu không phải là người sùng đạo, như những thành viên khác trong nhà Messi. Nhưng cậu nợ bà một lời cảm ơn vì đã ở trong những năm tháng "thành hình" của cậu. Và cũng vì, bà vẫn còn ở bên cậu, chắc chắn như vậy. Lần duy nhất cậu không chỉ tay lên trời trước để tri ân bà sau khi ghi bàn là lúc cậu con trai Thiago vừa chào đời. Nhưng ngay sau khi làm thế, cậu lại tiếp tục tri ân Celia như bình thường.

Leo rời khỏi địa phận sinh sống lần đầu tiên vào năm 11 tuổi. Hôm ấy là một ngày thứ Bảy, mùa xuân. Cậu bắt xe buýt, đi cùng với người bạn Diego Vallejos, cũng là em vợ của Matías. Cậu ta cũng ở cùng khu đó. Hai cậu bé đi xe hết nửa tiếng ra ngoại ô, tới vùng Villa Gobernador Gálvez, ở phía nam thành phố.

Họ đến đó để viếng mộ bà cậu.

Leo thi đấu ở Grandoli lúc 5 tuổi cho tới khi gần tròn 7 tuổi. Trong đội hình sinh năm 1987 lúc đó, cậu mặc áo số 10 và em họ Emanuel là thủ môn. Có hai thứ luôn lặp đi lặp lại trong thời gian này: họ thắng mọi giải đấu, và tất nhiên là Lionel luôn luôn giữ bóng.

Mỗi buổi tập, mỗi trận đấu đều là thời khắc quan trọng, và trước mọi buổi tập, mọi trận đấu (mà mỗi buổi như thế đều là những buổi quan trọng hơn tất cả), Leo sẽ chuẩn bị chi tiết đến từng milimet và không cần ai giúp cả. Đầu tiên là đôi giày được giặt sạch bằng nước, một miếng vải và một chiếc bàn chải. Sau đó, cậu băng cổ chân lại. Nhìn cậu không khác gì một cầu thủ chuyên nghiệp, nhỏ nhắn và cực kỳ nghiêm túc.

Salvador Aparicio là người thầy đầu tiên của cậu và trong buổi tập, ông sẽ bắt các cầu thủ chạy, sau đó yêu cầu họ thả lỏng một chút rồi mang bóng ra tập. Trong những ngày đó, họ chỉ có đá bóng, đá bóng và đá bóng.

Salvador, hay "Ông trùm" Apa, đã viết nên một câu chuyện tuyệt vời - ông không phải là người tìm ra Leo, nhưng là người dẫn đường cho một tài năng bất khả chiến bại. Người cựu nhân viên đường ray qua đời vì một căn bệnh về não vào năm 2009 (một số người cho biết, bạn có thể nghe được tiếng không khí thoát ra từ đầu ông), chưa từng một lần nhận công nhiều hơn những gì ông đã làm: "Tôi không tìm ra cậu ta. Nhưng tôi là người đầu tiên đưa cậu ta vào sân. Tôi tự hào vì điều đó".

"Ông trùm" Apa, cũng như hàng trăm HLV và giám đốc kỹ thuật khác, phải đi thuyết phục hàng tá trẻ em trong khu phố có độ tuổi từ 4 đến 12 tới sân và dành thời gian với Grandoli, nơi chúng có thể học được một bài học gì đó. "Bài học" của ông là những thước phim về Leo, nhỏ bé và lao đi như mũi tên trong chiếc áo đỏ trắng, dẫn bóng qua các hậu vệ, nhận bóng từ sân nhà, dẫn bóng qua sân khách, ghi bàn, rồi nhặt bóng trong lưới ra, đặt vào chấm giữa sân, và bắt đầu lại từ đầu quá trình đó.

“Cậu ta ghi 6 hoặc 7 bàn mỗi trận. Cậu đứng giữa sân đợi thủ môn phát bóng lên. Thủ môn đá quả bóng lên, đồng đội sẽ giữ bóng, rồi cậu ta chạy tới lấy bóng từ chân đồng đội và bắt đầu dẫn bóng. Nhìn như một hiện tượng siêu nhiên vậy”. Đó là Leo trong trí nhớ của “Ông trùm” Apa, được kể đi kể lại trong rất nhiều bài phỏng vấn. “Khi chúng tôi tới sân, mọi người sẽ tập trung rất đông để xem thằng bé. Khi có bóng là nó cầm bóng luôn. Và chẳng ai cản nổi nó cả, thật phi thường! Trong trận gặp Amanecer, một trong những bàn thắng của nó không khác gì những bàn thắng mà bạn hay thấy trong quảng cáo. Tôi vẫn nhớ, nó rê bóng qua tất cả mọi người, kể cả thủ môn. Lúc ấy nó đá thế nào à? Chẳng khác gì bây giờ, hoàn toàn tự do. Nó là một cậu bé nghiêm túc, luôn ở bên bà, lúc nào cũng im lặng. Nó chẳng bao giờ phản đối cái gì. Nếu có ai đánh nó thì có thể lâu lâu nó sẽ khóc nhè nhưng rồi sau đó nó lại tự đứng dậy và tiếp tục chạy”.

“Mỗi lần nhìn Leo đá bóng là tôi lại khóc. Như bàn thắng kiểu Maradona, bàn thắng ghi vào lưới Getafe ấy, làm tôi nhớ lại hồi nó còn rất bé…”

David Treves, người thay thế “Ông trùm” Apa, hiện nay là chủ tịch của Grandoli. Ông tự hào trưng lên những danh hiệu mà đội giành được và cả những tấm ảnh chụp cả đội. Messi là cậu nhóc mặc chiếc áo quá khổ trong bức ảnh. “Thực sự hiếm khi nào một cậu bé ở tầm tuổi này lại có thể làm được những việc đó”, Treves xác nhận. “Có người nói chúng tôi lúc ấy đã sở hữu Maradona mới. Cầu thủ xuất sắc nhất thế giới đã bắt đầu sự nghiệp ở đây, và chiếc áo thi đấu đầu tiên của cậu mang màu áo của chúng tôi”.

“Cậu ấy sẽ lấy bóng và dẫn bóng, rồi kết thúc bằng một bàn thắng. Cậu ấy luôn tạo ra được sự khác biệt kể cả khi đối thủ bỏ bóng đá người. Quy ước là thế này: Nếu bạn nhỏ bé và bạn chơi tốt, bạn sẽ bị triệt hạ”. Gonzalo Diaz, người từng là đồng đội của Leo ở Grandoli, cho hay.

Matías Messi tỏ ra khá dễ dàng trong việc kể lại những câu chuyện, vì chính cậu cũng từng có ước mơ trở thành cầu thủ bóng đá. Và cậu, cũng như tất cả những người nhà Messi khác, và cả những khán giả theo dõi, đều tin là họ đang được chứng kiến một điều gì đó đặc biệt. “Vì chuyện này mà đã có rất nhiều vấn đề phát sinh, vì nó chơi tốt quá. Tốt đến mức HLV các đội khác phải tung cả đội vào sân để triệt hạ nó - nếu họ không thể lấy được bóng một cách công bằng, thì họ sẽ lấy bóng bằng những cách khác. Những chuyện kiểu này, bạn phải tận mắt thấy thì mới tin được. Thậm chí, còn có những cầu thủ đội bạn đứng vỗ tay khi chứng kiến

những bước chạy của nó. Đến mức CĐV của họ còn hỏi: 'Chúng mày đang làm cái quái gì vậy?' khi thấy họ làm thế".

Đôi khi, những hình ảnh hiện lên trong hồi ức này nghe lại giống Messi ở thời điểm hiện tại hơn là một cậu nhóc chơi bóng giỏi; chắc chắn là một cỗ máy ghi bàn không biết mệt mỏi, nhưng lúc đó, cậu vẫn chỉ là một cầu thủ xuất sắc chứ không phải một người biết phối hợp với đồng đội, và đó là một vấn đề hoàn toàn khác. Họ sẽ chỉ nói đi nói lại về một đứa bé trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Nhưng đó là chuyện khác. Rõ ràng là ai cũng thần tượng một cầu thủ thành công hơn. Và vì lý do đó, rất khó để tìm được ai dám làm như chữ "nhưng" ở trên.

Quay lại câu chuyện, ở Grandoli lúc ấy có rất nhiều cầu thủ trẻ khác có tiềm năng. "Tôi đã thấy nhiều cậu bé có thể đã trở thành những Messi khác trong tương lai, nhưng chúng không có ý chí phấn đấu trong các buổi tập luyện", Gonzalo Diaz nói.

Đúng vậy, ý chí phấn đấu. Không có nó, bạn chẳng thể trở thành cầu thủ được.

Jorge Messi cũng từng mơ ước trở thành một cầu thủ, nhưng sau 4 năm ở học viện của NOB, thời điểm mà một cầu thủ bắt đầu "đâm hoa kết trái", khi đội Một vẫy gọi thì Jorge lại bỏ đi thực hiện nghĩa vụ quân sự, và khi trở về thì ông lại đi cưới vợ. Khi Jorge 29 tuổi, độ tuổi mà cầu thủ đạt đến đỉnh cao phong độ, Leo ra đời.

Jorge có nhiều quan niệm cố hữu, nhưng ông luôn dạy dỗ bằng thực tế hơn là bằng lý thuyết. Triết lý của ông rất đơn giản: lao động chăm chỉ, phải luôn ổn định phong độ, luôn khiêm tốn và bạn sẽ đạt được mục tiêu của mình. Có lẽ đó là lý do vì sao Leo không bị quyến rũ bởi sự hào nhoáng và không bị mắc bệnh ngôi sao. Dù là thế nào thì với Jorge, cũng như phần lớn người Argentina cùng thế hệ với ông, bóng đá là bộ mặt không thể trốn tránh và không thể cưỡng lại được của Maradona, nhân vật chính của những thước phim mà Jorge trân quý và luôn chiếu cho các con xem.

Dần dần, bố của Leo đã truyền cho các con sự ngưỡng mộ với người đã vượt lên tất cả để dẫn dắt đội của mình, người mà lúc nào cũng âu yếm quả bóng trước khi đảo mắt chuẩn bị tung ra đường chuyền tiếp theo, cũng là người có "siêu năng lực" trong đôi chân để có thể tạo ra một bản hòa âm trong mỗi lần xuất chiêu. Với Lionel, và nhiều người khác cùng thế hệ với cậu, kiểu mẫu cầu thủ như thế có thể tìm thấy trong hình hài của một

người khác: Pablo Aimar, cựu cầu thủ của River (Plate). Lionel từng nói nhiều lần là anh không thần tượng cầu thủ nào hồi bé, nhưng anh vẫn thích được gặp Aimar. Liệu có thật là anh không có người hùng nào của riêng mình? Chẳng phải chúng ta đều có một thần tượng nào đó hay sao? Khi được hỏi vào năm 12 tuổi rằng thần tượng của mình là ai, cậu bảo là có hai người: "Bố tôi và cha đỡ đầu của tôi, Claudio". Cũng trong buổi phỏng vấn đó, cậu cho biết rằng với cậu, khiêm tốn là đức tính vĩ đại nhất trong tất cả các đức tính. Điều này chắc bố cậu cũng đồng tình.

Leo, cũng như các anh trai, đều có cùng một niềm đam mê với quả bóng như bố mình vậy. Jorge là một người bảo thủ, đôi lúc còn có khoảng cách với mọi người nữa, và cũng từng là một tiền vệ trung tâm khá, như cậu bé Leo từng chứng kiến khi ông đá bóng với các đồng nghiệp ở nhà máy Acindar. Cậu hiểu về bóng đá, môn mà cậu yêu thích. Nhà Messi thường tụ tập tại Grandoli vào các dịp cuối tuần để xem Matías và Lionel thi đấu, và một ngày nọ, một vị giám đốc kỹ thuật của một CLB đã đề nghị Jorge quản lý những đứa trẻ sinh năm 1987. Thế là ông thành HLV thứ hai của Leo. "Chúng tôi được tham gia giải Alfi, một trong những giải đấu độc lập được tổ chức ở Rosario và thành phố lân cận. Lúc đó có nhiều giải, có cả giải dành cho trẻ 12 tuổi, và những cầu thủ nhí luôn thi đấu trên sân 7 người", Jorge kể với Toni Frieros.

Ông huấn luyện ở đó một tuần ba lần, về những bài tập cá nhân đơn giản với bóng để nâng cao kỹ thuật, và các bài tập chiến thuật, thứ mà các cầu thủ nhí luôn học được một cách dễ dàng, như những miếng bọt biển dễ thấm nước vậy. Leo thì chẳng bao giờ phải làm việc gì cụ thể cả, cậu chẳng bao giờ dành cả buổi chiều để luyện với quả bóng bằng chân phải, hay dẫn bóng qua những viên đá bằng chân không thuận. Bố cậu cũng không bao giờ bắt cậu làm thế. Cậu chỉ đơn giản là chơi bóng và Jorge cố gắng tôn trọng tinh thần tự do đó trong các buổi tập hằng tuần.

Năm 1994, Leo 6 tuổi.

Đội của Jorge Messi chưa phải nhận trận thua nào trong năm đầu tiên và ông là người duy nhất nắm quyền đội trẻ. "Chúng tôi vô địch giải đấu và tất cả những giải mà đội tham gia, kể cả giao hữu. Nói thì có vẻ khoe khoang, nhưng đội chúng tôi đã trở thành một hiện tượng vì đã chạm được tới những tiêu chuẩn cao nhất và trong đội hình ấy, Leo tỏa sáng, trở thành biểu tượng của đội", ông trả lời truyền thông Argentina. "Trong đội hình này - tôi không muốn nói quá - gần như tất cả những gì tốt đẹp đều là do nó làm. Những bàn thắng, tình huống nguy hiểm, cầu thủ tạo ra sự khác

biệt, và người xuất sắc nhất trong đội cũng chính là nó. Thôi được, tôi là bố nó, nó là con tôi, nhưng tôi không nói thế vì nó là con tôi, tôi nói thế vì sự thật là như thế", ông trả lời tờ *Kicker.*

Nhà báo phỏng vấn ông hôm ấy còn đưa ra một loạt câu hỏi nghe có vẻ nhàm nhưng vẫn không kém phần thú vị: "Lionel, là cầu thủ, cậu ấy thường nghe lời ai hơn, HLV Jorge Messi hay bố Jorge Messi?" Jorge trả lời: "Nó thường rất kỷ luật trong lối chơi, luôn vâng lời và làm theo những gì tôi bảo. Nó luôn chú ý lắng nghe những lời tôi nói ở tư cách là HLV. Cả bây giờ cũng thế. Như khi Frank Rijkaard ở Barcelona muốn nó đá bên cánh phải. Nó luôn tuân theo những gì HLV nói, nó luôn đá ở bất cứ vị trí nào HLV yêu cầu. Và nó chẳng bao giờ phàn nàn. Vẫn luôn là như thế".

"Trong cuộc sống luôn có ba yếu tố: sứ mệnh, tầm nhìn và giá trị", nhà tâm lý học thể thao danh giá Liliana Grabín nói. "Những gì bạn thừa hưởng từ cha là cách ông đi con đường của mình, những giá trị mà ông truyền tải. Leo mang trong mình tính cách mạnh mẽ của mẹ, cùng sự bình tĩnh, chịu đựng và tự làm chủ của bố: một sự kết hợp kỳ lạ; như âm - dương vậy, tôi nghĩ thế. Nhưng bố cậu cũng truyền cho cậu đức tính khiêm tốn, biết hy sinh và sự kiên định".

Nhưng người con trai cũng là thành quả từ tầm nhìn của bố. Jorge từng nói rằng được nghe mọi người hát vang tên mình là điều tuyệt vời nhất cho mỗi người. Nếu đây là giấc mơ của bạn, thì bạn sẽ truyền xuống các con. Jorge đã có tầm nhìn của mình. Khi ông xem Leo đá bóng và biết là con trai có năng khiếu, ông mang niềm tự hào của một người cha luôn muốn con mình nổi bật hơn tất cả. Người con trai lúc nào cũng muốn làm hài lòng bố, và sẽ luôn cố gắng làm ông vui lòng. Tầm nhìn, thái độ. Tất cả những thứ này đánh dấu một quá trình. Jorge đã thắp sáng con đường này: Con hoàn toàn có thể trở thành cầu thủ bóng đá!

"Gia đình ấy có giá trị cốt lõi, tầm nhìn là tương lai, và sứ mệnh là chơi bóng. Jorge có tầm nhìn, cả gia đình đều có tầm nhìn. Rõ ràng cậu có tài năng, và bố mẹ cậu thì có tầm nhìn để tiếp tục con đường giúp cậu khám phá và phát triển tài năng của mình", Grabín nhận định.

Sau đó, Jorge, trong vai trò một HLV, người cố vấn, thậm chí là cả quản lý, đã giúp Leo đi từng bước trên con đường này. Một người cha kiêm luôn quản lý. Ông hầu như không khen ngợi cậu như mọi người; thay vào đó, ông cho cậu nhiều góc nhìn hơn. Và khi cần thiết, ông nhắc nhở cậu về những giá trị mà ông cho là lý

tưởng. Ông luôn giữ hai chân của con mình trên mặt đất ở mọi thời điểm, nhất là khi có vẻ như thành công quá nhiều có thể sẽ làm cậu xao nhãng và làm cậu mất đi cái nhìn toàn cảnh hơn, điều mà chắc chắn sẽ xảy ra như chúng ta có thể thấy được.

Vì thế, ngay từ đầu, Jorge đã là cha, người hướng dẫn, tấm gương, cố vấn, người làm cân bằng mọi thứ, và người hùng của Leo. Người mà cậu phải luôn theo, nhiều lúc chống lại, nhưng phải luôn được nhìn nhận là bạn đồng hành của cậu. Người mà Leo đặt trọn sự tin tưởng và niềm tin không gì suy chuyển được.

Cũng chính Jorge là người quyết định rằng họ đã đi đến cuối chặng đường của mình với Grandoli. Cả gia đình thường đi xem những trận đấu có Matías và Leo, nhưng có một lần, ông không thể trả nổi 2 peso tiền vé. Ông xin họ miễn vé một lần này. Nhưng họ bảo không.

Leo thi đấu chiều hôm ấy, nhưng đó là lần cuối cùng cậu mặc chiếc áo Grandoli.

Cô giáo Mónica Dómina hồi tưởng lại. Cô đã từng dạy Leo ở trường Las Heras từ năm cậu 6 đến 8 tuổi, từ lớp Một đến lớp Bốn, những năm đầu tiên ở bậc tiểu học.

“Lúc ấy cậu ta là một người khá ít nói. Điều không may là bạn sẽ luôn nhớ rõ những học trò quậy phá, gây rắc rối cho bạn. Nhưng cậu ta thì lại ít nói, lịch sự, đôi lúc hướng nội, không muốn chia sẻ những cảm xúc bên trong. Cậu ta lúc nào cũng như kiểu được bao bọc kỹ lưỡng vậy, luôn đi cùng với Cintia, chúng gắn kết với nhau, học chung lớp qua nhiều năm và cô bé thì như là một người mẹ thứ hai, cô bé còn cao gấp đôi cậu ta vì lúc ấy cậu chàng khá lùn, như một đứa trẻ mẫu giáo vậy. Nét mặt thì lúc nào cũng hân hoan… như bây giờ vậy. Như thể nhìn là chỉ muốn ôm một cái thôi! Hồi đó cảm giác còn hơn cả bây giờ kể lại nữa. Thời ấy, cô giáo như là một người mẹ thứ hai của học sinh. Cô giáo thời nay cảm giác không còn được như xưa nữa… Đúng vậy, những cô gái trẻ ấy không có bản năng làm mẹ như giáo viên ngày xưa. Thời ấy chúng tôi làm khác bây giờ. Và lúc ấy cậu ta là một trong những đứa trẻ trông như em bé nhỏ xíu, và bạn sẽ cảm thấy muốn bế cậu ta lên và cho cậu ta ngồi cùng bạn rồi nói chuyện”.

“Cậu ta khá dễ tính, nhưng ít khi nói chuyện. Nhưng có một điều tôi nhớ rất rõ: Tôi từng cố dạy để cậu ta chịu nói chuyện. Tôi thường làm việc này trong giờ nghỉ và những tiết học đặc biệt như tiết vẽ chẳng hạn. Đó là những lúc tôi ở gần cậu ta, nhưng cậu

ta sẽ không nói năng gì cả. Chỉ có 'dạ' hoặc 'không', ngoài ra chẳng nói gì thêm. Nhưng khi tôi hỏi cậu ta những câu về học hành như toán hay đọc hiểu thì cậu ta sẽ trả lời vanh vách và điều đó làm tôi cũng dễ chịu hơn đôi chút".

"Thông thường thì Leo sẽ ngồi ở hàng ghế đầu trong lớp, nhưng cậu ta rất ngại ngùng, và rất khó để tham gia vào các hoạt động của lớp, cậu ta vẫn hoàn thành nhiệm vụ của mình, nhưng không gây được chút ấn tượng nào cả. Nhưng cậu ta vẫn học tốt, vẫn làm tốt những gì cần để làm được bài thi, và lúc nào cũng nộp bài đúng hạn".

"Giáo viên chúng tôi luôn cố giúp đỡ, và cậu ta cũng đã làm hết những gì có thể; nhưng không phải cậu ta không có khả năng. Không. Chỉ là cậu ta không muốn thế, vì cậu ta đã có những thú vui khác, tất cả những gì cậu ta muốn chỉ là quả bóng".

"Cậu ta là một cậu bé bình thường, không có gì xuất chúng cả. Cậu có tinh thần trách nhiệm, luôn cố gắng làm bài tập. Cậu ta không học quá nhiều đâu. Hồi lớp Bảy, cậu ta được xếp loại tốt. Giáo viên chủ nhiệm của cậu năm đó đã cho một tờ báo chụp ảnh quyển sổ có ghi lại điểm của cậu. Cậu ta là một trong những học sinh giỏi nhất lớp ở môn thể dục, và học khá tốt các môn thủ công, âm nhạc. Ở môn đọc hiểu và toán, cậu ta được 7 điểm, vừa đủ điểm đậu, nên là cũng không có gì đặc sắc lắm".

"Nhưng ấn tượng đầu tiên của tôi về cậu ta là cảnh cậu chơi bóng ở sân trường, lấy bóng từ phần sân nhà và dẫn bóng. Không phải lúc nào cũng có bóng để chơi, đôi lúc bọn trẻ phải 'chế' một quả bóng từ những gì chúng có, như là nhồi mọi thứ vào một chiếc tất, hoặc túi nhựa, hoặc thậm chí là với mấy miếng đồ chơi bằng nhựa Silly Putty. Chúng chơi với mọi thứ mà chúng tìm được trong sân trường".

"Nhưng thông thường thì sẽ có một quả bóng thật. Thầy thể dục có một cái tủ và chúng thường tới đó để lấy bóng, hoặc đôi khi có một đứa mang từ nhà đến. Chúng biết khi nào thầy thể dục có ở đó, và nếu ông không ở đó, các giáo viên khác sẽ thay nhau trông chừng quả bóng hộ".

"Hồi đó, khi chúng thích, bạn sẽ sẵn sàng cho mượn bóng. Giờ thì không. Bọn học trò bây giờ toàn dùng bóng để ném vào đầu những đứa khác. Số học sinh thời ấy và bây giờ chẳng tạo ra khác biệt gì mấy. Dù có cả 100 đứa thì chúng cũng vẫn sẽ hòa hợp với nhau. Chúng quan tâm nhau. Vì thế nên chúng được phép chơi

bóng".

"Tất cả bạn bè đều coi cậu ta như thủ lĩnh, chúng để cậu ta đứng chính giữa trong ảnh chụp cả lớp, chúng đều yêu quý cậu ta. Chúng luôn đợi và rủ cậu: 'Đi chơi thôi nào!' Chúng ngưỡng mộ cậu ta vì cậu ta luôn tỏa sáng. Cậu ta có thể chạy từ sân này sang sân kia mà chẳng ai bắt được; cậu ta như một chú ruồi nhỏ vậy; cậu ta luôn vui vẻ và mang cả niềm vui tới cho mọi người".

"Cậu ta chẳng bao giờ chơi khăm người khác, nhưng đôi mắt ấy như muốn nói với bạn rằng đây là người mà luôn làm những việc khiến bản thân hài lòng. Tôi nghĩ là do gia đình… Tôi luôn muốn hỏi mẹ cậu ta là ở nhà cậu ta như thế nào vì ở trường cậu cư xử quá đúng mực. Ở trong lớp, cậu ta rất yên lặng, nhưng khi chuông reo là cậu sẽ tót ngay ra sân, và lũ bạn sẽ lục tục kéo theo sau".

"Bạn có thể thấy chúng trong một phòng đa năng lớn, với hai khung thành và những cậu bé nóng lòng được ra sân. Giờ ra chơi như là một giải vô địch vậy".

"Trước đây, thời gian biểu được sắp xếp thế này: 40 phút học, ra chơi 15 phút, rồi lặp lại. Nhưng bây giờ, học 1 tiếng, và sau đó là 15 phút ra chơi. Chúng sẽ chơi bóng trong khoảng thời gian ấy. Ở đó, chúng đá những trận bóng mini, chúng có thể đá một hiệp vào giờ nghỉ này và hiệp còn lại vào giờ nghỉ tiếp theo".

"Cậu ta thường sẽ ra chơi với các bạn trong khoảng thời gian ấy, và lúc ấy cậu ta biến thành một con người hoàn toàn khác, kể cả trận đấu là 7 vs 7 hay tất cả cùng đấu, thì cậu ta vẫn luôn lấy được bóng, và trong trận đấu, cậu ta sẽ chỉ dẫn bóng và dẫn bóng. Bởi vì đây không phải là chơi bóng ghi điểm, mà là dẫn bóng. Lúc ấy là cậu ta đã đang học ở… gọi là gì nhỉ?… một trường học đá bóng nhỏ. Và những đứa nhỏ theo sau cậu ta cũng từng học ở các trường bóng đá".

"Mỗi khi mẹ cậu ta mang cúp đến trường và dừng lại ở cửa lớp, mặc cho bà có tự hào thế nào đi nữa, cậu ta cũng không muốn bà vào lớp, cậu ta không muốn kể lể, khoe khoang về những gì mình đã đạt được. Hoặc là, ở tuổi đó, cậu ta không muốn phô trương, cậu ta chơi bóng vì thích, vì đam mê, như bây giờ vậy… Cậu ta không muốn khoe khoang mình là người giỏi nhất, cậu chỉ muốn giữ cho riêng mình thôi. Lúc nào cậu ta cũng muốn được đối xử như mọi đứa trẻ khác, cậu ta không muốn nổi bật. Và bây giờ cậu ta cũng không khác lúc ấy tí nào cả".

“Một thiên thần. Nhưng là một thiên thần trong hình hài con người. Tôi luôn gặp mẹ cậu ta tại một siêu thị gần đó, vì mẹ cậu ta chẳng bao giờ đi vòng quanh thành phố và hô lớn: ‘Tôi là mẹ của Messi’. Bà đi ra ngoài như tất cả những bà mẹ khác, mặc quần áo giản dị, không quá chú trọng vẻ bề ngoài. Tôi biết, có những bà mẹ của các cầu thủ khác hay có kiểu: ‘Tôiiiiiiiiii làaaaaaaa mẹeeeeeee củaaaaaaaaaa…’, còn bà (mẹ của Messi) là một quý bà, đơn giản và tốt tính, cũng như con bà vậy. Cậu ta chẳng bao giờ đi khắp nơi bảo với mọi người là: ‘Tôi kiếm được triệu đô đấy’... Không! Cậu ta sống giản dị, giản dị hết sức có thể, tôi cho là thế. Vì con người cậu ta là như thế. Cậu ta chẳng bao giờ khoe khoang việc mình ghi nhiều bàn hay ít bàn. Có thể, nhiều đứa trẻ sẽ nói: ‘Này cô, cô có thấy bàn thắng đấy không? Cháu, cháu đấy…’, nhưng cậu ta thì hoàn toàn không. Gia đình cậu, mẹ cậu, đó là những tấm gương cho cậu học tập, và đó là cách mà họ dạy cho con mình biết được nội quy ở nhà, đó cũng là lý do tại sao ở trường cậu ta rất im lặng, cực kỳ hướng nội”.

Cậu bé Leo không phải đi bộ xa để tới học ở Las Heras. Vừa đặt chân xuống đường với quả bóng kế bên, cậu đi thẳng tới bức tường bao quanh một doanh trại quân đội, và đi xuyên qua một khoảng sân trước khi tới đường Buenos Aires, đoạn ngay Quảng trường Juan Hernández. Ngôi trường bé nhỏ, sơn màu trắng điểm chút xanh lá, cửa sổ có chấn song, bên ngoài có cây, hàng ghế, bồn cỏ. Đây là một trong những ngôi trường hiếm hoi có học sinh ngoan ngoãn, như khu dân cư quanh đó vậy, không như phần đông những ngôi trường ở Rosario, nơi toàn những học sinh nghịch phá. Mónica Dómina có lẽ sẽ không đồng tình. Thứ giá trị nhất không phải là một tòa nhà, mà là văn hóa và cái “hồn” toát ra từ đó. Khi một đứa trẻ bước vào trường thì nó đã biết được mức độ ứng xử mà nó cần phải đạt được, những giá trị mà nó sẽ phải học hoặc duy trì: sự quan trọng khi được thuộc về khu phố này, sự quan trọng của việc học để tiến bộ, sự cần thiết của nỗ lực tập thể. Đây quả thực là một ngôi trường tốt.

Khoảng sân dẫn tới phòng học, với một cánh cổng vòm tại lối đi và có một cái cây ở chính giữa, quá nhỏ, đến mức nó chỉ đủ chỗ để tâng bóng. Vì lý do đó, các cậu bé đã quyết định chơi bóng ở một nơi mà bây giờ có nhiều chức năng.

“Ở trường này có một phòng đa năng, thường được chọn làm nơi tập trung học sinh, nhưng hồi đó, khi Leo còn học ở đây thì không: Lúc ấy nó chỉ là một khoảng đất nhỏ với nhiều không gian cho bọn trẻ chạy nhảy hoặc đá bóng”. Diana Torreto, người từng dạy Leo khi còn bé, cho hay. “Thường chúng tôi sẽ vào đó với tất cả học

trò. Có một điều tôi nhớ rất rõ, và mỗi lần nhớ lại, tôi đều thấy buồn cười, đó là khi cả đám trẻ đuổi theo quả bóng nhưng không ai có thể lấy được từ chân của cậu ta, xong chúng sẽ chạy tới bên tôi và mè nheo, 'Cô ơi, bạn ấy không chịu chuyền bóng'. Chúng không thể nào cướp được bóng!"

"Cậu ta lúc nào cũng hạnh phúc", cô Torreto tiếp tục. "Có thể là hướng nội, đúng, nhưng hạnh phúc. Lúc nào cũng cười. Và cậu ta có rất nhiều bạn. Cậu ta cũng được khá nhiều bạn biết đến. Cậu ta có một gia đình lúc nào cũng ở bên và mẹ cậu ta thì luôn hỏi tôi tình hình ở trường bởi vì ở nhà cậu ta rất nghịch ngợm".

Lúc đó, chúng ta đã có một Leo với quả bóng, một Leo ở nhà và một Leo ở trường. Một Leo trong lớp và một Leo ngoài sân, hoàn toàn tự do để chơi bóng. Cuộc trò chuyện với cô giáo Diana lại tiếp tục:

- Tại sao gia đình, nhà trường và các bạn đồng trang lứa lại cảm thấy cần phải bảo vệ cậu ta?

- Cậu ta làm người khác có cảm giác đó, cảm thấy cần phải luôn luôn để mắt tới, theo dõi cậu ta, đó có lẽ là lý do cậu ta có nhiều bạn. Các bạn đều quý mến cậu ta. Khi cậu ta biểu diễn kỹ năng với quả bóng, chúng ngưỡng mộ cậu ta, từ cậu ta toát ra khí chất của một thủ lĩnh. Không rõ là cậu ta có nhận ra điều đó hay không - điều khá tương phản vì trong lớp cậu ta lại là người ít nói. Nhưng hễ cậu ta đi đâu là bạn bè theo sau đến đấy. Cậu ta điều khiển trận đấu và dẫn dắt các bạn tới trò chơi mà cậu ta thích, bóng đá.

- Thật là phi thường, một cú nhảy vọt từ một cậu bé hướng nội thành một thủ lĩnh…

- Vâng, đúng vậy, cứ như hai đứa trẻ khác hẳn nhau vậy.

- Và nếu Leo không mang họ Messi và không trở thành cầu thủ, thì bây giờ cậu ta có thể ở đâu?

- Tôi nghĩ là cậu ta sẽ ở với gia đình. Hoặc gia đình mới của cậu, như bây giờ vậy, và chúng tôi vẫn luôn mong một ngày nào đó cậu ta sẽ dẫn Thiago về ngôi trường mà bố nó đã từng học. Đó là điều mà tất cả giáo viên bọn tôi đều mong muốn. Lúc đó, cậu ta sẽ được bao quanh bởi gia đình của mình…

… Tôi vẫn thường thấy cảm xúc dâng trào mỗi khi nói về cậu ta.

1993, 6 tuổi, năm María Sol ra đời… khả năng kém trong việc thích

nghi với môi trường học đường, thực hành vệ sinh cá nhân, có cố gắng, học tốt âm nhạc, văn và thể dục.

1994, học tập dưới sự hướng dẫn, giám sát của cô Mónica Dómina. Khả năng kém trong việc thích nghi với môi trường học đường, có sáng tạo và có cố gắng.

1995, 8 tuổi… tiến bộ vượt bậc. Học rất giỏi môn toán. Rất giỏi trong viết sáng tạo, khả năng diễn tả bằng lời tốt. Không có điểm kém. Cintia giúp đỡ cậu rất nhiều. "Như phần mở rộng của cậu ta vậy, luôn đi cùng nhau", Dómina nói. "10 điểm thể dục, cư xử rất đúng mực" (Trích sách Messi: El Tesoro del Barça của Toni Frieros).

Leo được bao bọc bởi cả người lớn lẫn bạn bè. Vì cậu ta nhỏ bé. Vì cậu ta đá bóng giỏi. Vì cậu ta là một đứa trẻ ngoan. Vì cậu ta là một đứa con trai tốt. Vì nụ cười dễ mến đó của cậu ta. Vì cậu ta ít nói; không phải ngại ngùng, mà là hướng nội và thậm chí có chút khép mình. Không ai làm cậu phải khó chịu, cũng không ai làm cậu tổn thương. Ít nhất là ở trường, cậu được mọi người hỗ trợ, giúp đỡ. Điều đó khiến cậu dễ dàng trưởng thành hơn trong định hình nhân cách, thậm chí ở cả vai trò cầu thủ, với mọi sự giúp đỡ như một tấm lưới đỡ ở phía dưới vậy.

Tất cả trẻ con sẽ đều phải trải qua giai đoạn thử thách ở trường học, thử thách không dính dáng gì tới học hành cả. Phe phái sẽ bắt nạt chúng, chuyện đó luôn luôn xảy ra. Tuổi thơ có thể khắc nghiệt. Khi đến lượt bạn, hãy đảm bảo là mình sẽ thoát ra khỏi đó nguyên vẹn. Leo đá bóng giỏi, và điều đó thu hút nhiều người đến với cậu ta, khiến cậu cảm thấy được tôn trọng, yêu thương, được cần đến và được bao bọc. Cậu nhỏ bé, cậu biết, nhưng mọi người không còn để ý đến điều đó nữa vì cậu chưa bao giờ làm những người chơi cùng cậu, và những người theo dõi cậu, phải thất vọng. Nên cậu ta không bao giờ bị bắt nạt. Vẫn có tranh cãi, nhưng là về việc ai được đá cùng đội với cậu, bởi vì đội nào có cậu thì chắc chắn thắng. Và bạn cần phải thắng những trận đấu thế này, vì không ai muốn ôm cảm giác thua cuộc suốt ngày cả. Kể cả khi những đội của lớp lớn hơn đang thiếu người, họ cũng rủ cậu vào chơi để cậu giúp họ chiến thắng. Và Leo nhận lời, dẫn dắt cả đội bằng sự im lặng và khả năng chơi bóng của mình. Cũng như bây giờ vậy: hành động nhiều hơn lời nói.

Nhưng cậu đi học không phải để đá bóng; các giáo viên không thể mặc cho tụi trẻ mải mê với trái bóng trong những trận đấu vô thưởng vô phạt để rồi chúng phải hối hận khi lớn lên được. Thử thách của họ với Leo là phải đưa được cậu ra khỏi trò đá bóng này.

Và để tách cậu khỏi quả bóng, trong khi cậu và nó đã có một sợi dây liên kết vô hình nhưng cực kỳ bền chặt, thì quả là một thử thách rất lớn.

- Ngày nay, các thầy cô lấy Messi ra làm ví dụ cho cái gì?

Câu hỏi được dành cho Cristina Castañeira, hiệu trưởng mới của trường Las Heras, lúc ấy không biết Leo và chỉ chứng kiến sự hiện diện của cậu từ xa với một vẻ ngạc nhiên.

- Tôi không biết, tôi không biết… những ai tới trường này đều biết về Leo, họ đều biết là cậu từng học ở đây. Giờ tôi đã tiếp quản trường, tôi sẽ xem liệu có thể xây dựng một "góc Messi", với tất cả những gì liên quan tới cậu ta không.

- Liệu điều đó có tốt cho học sinh trong trường không; nếu tạo ra một góc riêng như vậy?

- Tôi cũng không biết, nhưng đã có quá nhiều thứ được làm ra nhờ cậu ta rồi…

- … nên bà cảm thấy mình cần làm cái gì đó nhằm mục đích làm gương, làm động lực…

- Có lẽ thế… chúng tôi… văn hóa Argentina cho phép những trường hợp thế này… chúng tôi có rất nhiều…

- Huyền thoại, truyền thuyết…

- Đúng, đúng vậy, thành công của Messi không thể được đưa vào chương trình giảng dạy, nhưng sẽ tốt hơn nếu có cái gì để khi có ai đến thăm trường, chúng tôi sẽ luôn sẵn sàng đưa ra cho họ chiêm ngưỡng. Hoặc cho chính cậu ta chiêm ngưỡng nếu một ngày cậu ta quay lại đây, vì cậu đã từng học ở đây rồi. Tôi làm trong ngành này đã 30 năm và tôi luôn theo đúng quy trình làm việc của trường. Điều này nghe có vẻ như tôi đang rời xa quy trình, nhưng thực sự thì nó cũng không quan trọng lắm. Bạn không nhất thiết phải quá cứng nhắc thế. Tôi không nghĩ họ sẽ khen tôi vì điều đó, nhưng đây không phải là mục đích chính của tôi; điều tôi muốn là nên có một "góc Messi" nhằm mục đích gợi nhớ đến cậu ta.

- Leo, phần hướng ngoại, phiên bản này của cậu có rất nhiều giá trị tốt đẹp.

- Đúng vậy, trên tất cả mọi người, vì cậu ta là kiểu người mà người khác luôn có thể tự hào. Messi có những phẩm chất tốt mà người

ta muốn thấy trong những người khác.

- Một người bạn Argentina của tôi, một cầu thủ, từng bảo tôi là Chính phủ nên gặp Messi một lần và cho cậu ta nói: "Hãy đánh răng", và rồi đột nhiên cả đất nước sẽ làm theo, hay: "Hãy cư xử tốt ở trường", và cả đất nước sẽ bất ngờ thay đổi. Tôi không biết điều này có khả năng xảy ra không…

- Hoàn toàn có thể đấy…

Khi bà của Leo đưa cậu đi tập với Grandoli sau giờ học, họ thường băng qua một khu đất mà có thể trong tương lai sẽ trở thành một công viên giải trí, hoặc có thể là sân bóng để đào tạo những cầu thủ nhí có cùng khát vọng như Leo, nhất là khi Hội đồng Thành phố đã cho nhà Messi thuê lại khu đất này.

Nếu hôm đó không tập luyện thì cậu sẽ gặp và chơi với các bạn trong cùng khu dân cư, như là Diego Vallejos: "Chúng tôi vẫn hay làm nhiều việc cùng nhau, lúc nào cũng có những mẹo mới để học, hoặc có gì đó để thử, để làm. Không có ác ý đâu nhưng đôi khi chúng tôi vẫn hay sút bóng vào các bụi hoa hoặc dùng cổng làm cầu môn. Chúng tôi đã làm rất nhiều thứ. Ra khỏi nhà cậu ta, bên tay trái cách khoảng 200 m có một khu đất trống: nơi đây lúc đó là Camp Nou của Argentina. Đây là nơi cậu ta đi những bước đầu tiên trong bóng đá. Nơi chúng tôi thường đá bóng, chạy nhảy, trốn tìm… Đây là nơi kỷ niệm của chúng tôi".

Ở Fragotti, một cửa tiệm gần đó, Leo thường sẽ dùng cánh cửa sắt ở đó để làm "tường", khiến bạn bè không lấy được bóng của cậu ta. Đó là thời điểm mà thời gian và ranh giới đều không tồn tại, và không có những hạn chế nào bị áp đặt lên họ, trừ quy định của nhà trường và gia đình.

"Chúng tôi cắt dây hàng rào quanh khu đất cũ để được chơi trong đó, xong chúng tôi sẽ bị những người trong khu quân sự đuổi ra vì chúng tôi không được phép vào đó", một người bạn hàng xóm khác tên Walter Barrera nhớ lại. "Nhưng vấn đề là cái sân này quá hoàn hảo cho chúng tôi chơi bóng vì nó có một thảm cỏ tuyệt đẹp không bị nhiều người giẫm đạp lên, và được chơi trên đó rất thích. Có khi họ sẽ bất ngờ xuất hiện và đưa chúng tôi vào đồn khi đang chơi bóng, bên trong đầy phòng như phòng giam. Nhưng chẳng có gì xảy ra cả: Họ đưa bạn vào cửa này và cho ra ngoài bằng cửa khác; chủ yếu là để dọa chúng tôi thôi".

Leo học tiểu học ở Las Heras trước khi chuyển sang học trung học

ở tuổi 13 tại trường Juan Mantovani thuộc khu Avenida Uriburu, cũng gần nhà, nhưng lại bỏ học chỉ 4 tháng sau đó: Trong đầu cậu, tương lai không phải là những thứ cậu đã biết. Ở Juan Mantovani, cậu không có người bạn Cintia bên cạnh; những thứ gần gũi với cậu nhất cũng bắt đầu thay đổi.

Leo quyên góp không phải cho trường đó, mà là cho ngôi trường cũ của cậu ở Las Heras: trong suốt thập kỷ qua, cậu đã quyên góp cho trường một khoản tương đương với hai năm ngân quỹ của trường. Và cậu có chuyến về thăm trường vào năm 2005. Một trong những giáo viên có con từng chơi bóng với cậu và đã tận dụng mối quan hệ đó để mời cậu về trường trong dịp kỷ niệm của trường. Họ đang làm sự kiện và Leo xuất hiện. Lúc đó, cậu chưa nổi tiếng như bây giờ, nhưng cậu vẫn làm mọi người vui vẻ và thích thú. Và một buổi chiều hai năm sau đó, lúc gần tối, cậu lại trở về, lần này là để gặp người em họ Bruno Biancucchi. Lúc đó cậu ghé thăm bất chợt và xuất hiện trong lặng lẽ, trốn sau lưng mẹ của Bruno là dì Marcela. Lúc đó, cậu rất ngượng ngùng.

Đột nhiên, đầu óc cậu "nảy số". Cậu bắt đầu kết nối với lũ trẻ và nói chuyện với chúng. Cậu đi khắp các phòng học, hôn mọi người, ký tên lên ảnh và cho mọi người chụp ảnh mình. Ba tiếng đồng hồ đáng nhớ cho cả học sinh và phụ huynh của ngôi trường mà hầu như chẳng có gì hay ho xảy ra thường xuyên.

Một đứa trẻ học năm đầu tại trường, chắc chưa tới 5 tuổi, nói với một đứa bạn cùng trang lứa, mặc cùng một loại quần ngắn và áo đồng phục trường: "Này, véo má tớ đi!"

Chương 2
CHỜ ĐỢI LEO

Một câu chuyện có thật (với những cảnh và những cuộc gặp tưởng tượng thể hiện trong hai phần).

Chúng tôi nghe kể từ đồng đội, các HLV và giám đốc kỹ thuật của Leo trong những năm cậu đá ở Newell's , một vài đối thủ, hàng xóm và những người từng là một phần trong cuộc đời cậu. Họ đều nói với một sự hăng say đến cảm động, pha chút cảm thán về thời gian. Đây là điều đương nhiên khi có một thiên tài chạm vào cuộc đời bạn.

Ở đây có rất nhiều cái tên, và tất cả đều liên quan mật thiết với nhau - dù gì thì, đây vừa là câu chuyện của Leo, vừa là câu chuyện của họ. Nhưng hãy cho phép trí tưởng tượng của bạn được dừng lại một chút trong khi đọc phần này. Bạn không cần phải nhớ ai là ai, hay ai nói gì. Có thể hiểu, tất cả họ đều tượng trưng cho một nhân vật đại diện cho những người đã bên cậu lúc ở Rosario. Vậy nên, nếu bạn bị rơi vào vòng xoáy của những cái tên, thì chỉ cần nắm vào tay của cậu bé không thể lớn kia là đủ.

Câu chuyện xảy ra ở Rosario, vào những năm cuối thập kỷ 90. Cảnh đầu tiên diễn ra tại một căng tin ở Malvinas, khu luyện tập của đội trẻ Newell's.

MÀN MỘT

Cảnh 1

Có thể nghe thấy nhiều giọng nói. Sân khấu được thắp sáng với một ánh đèn duy nhất.

- Leo đâu rồi?

- Hình như nó bị viêm gan rồi, nghe nói thế.

- À.

Cảnh quay bắt đầu tối lại và dòng chữ SÁU NĂM TRƯỚC hiện ra. Trên bức tường, một video được chiếu lên:

http://www.youtube.com/watch?v=9GFeiJEGjUo.

Trong video là cậu bé Messi 5 tuổi đang lấy bóng và điều khiển nó. Cậu ta không chuyền, mà lại tìm đường dẫn đến khung thành. Cậu ta dẫn bóng qua hàng loạt đối thủ, đến khi có thể tung ra một cú sút vào góc xa khung thành, ngoài tầm với của thủ môn. Và cậu ta ghi bàn. Sau đó, cậu quay người, bước về phần sân của đội mình, mà chẳng có thêm một cử chỉ nào cả. Đi những bước nhỏ. Chờ đợi trận đấu tiếp tục. Lúc sau, đội cậu giao bóng, và người đầu tiên được họ chuyền bóng tới là Messi, rồi cậu cứ nhằm thẳng khung thành mà đi, lại tiếp tục dẫn bóng qua hàng loạt đối thủ ngáng đường. Quả bóng thì cao gần tới đầu gối của cậu ta.

Trận đấu này được đá tại Malvinas, một cái tên với nhiều ý nghĩa nhất định và là nơi đội trẻ của Newell's Old Boys đá 7 vs 7, còn được gọi là "bóng đá trẻ em". Khu thể thao đơn giản, được chia thành hai phần bởi đại lộ Vera Mújica và sân số 1 là sân được chăm sóc kỹ nhất - sân này có khán đài và được dùng cho phần lớn các trận đấu trên sân nhà của đội.

Leo không thể đi bộ từ nhà tới đây vì quãng đường quá xa, thế nên ai đó luôn phải chở cậu đi - bố cậu, mẹ cậu, hoặc bố của một đồng đội nào đó, và thường cậu sẽ đi trên một chiếc Renault 12 trắng của bố người bạn Agustin, xe sẽ đi trên đường Uriburu tới đường Orono, rồi đi qua công viên Independence (nơi đặt SVĐ của Newell's) tới đường Pellegrini. Bạn sẽ phải rẽ trái trước khi tới Francia và qua hai dãy nhà, bạn rẽ trái lần nữa vào đường Zeballos. Cổng chính của sân ở số 3185. Bên trong là một bức tường ghi tên những cầu thủ đã được gọi lên đội Một. Tên của Leo lúc ấy chưa xuất hiện trên đó.

Giữa lối vào và khung thành của sân số 1 là hai căn phòng nhỏ: một khu uống cà phê có bàn ghế, và khu văn phòng. Ở đây luôn có rất nhiều hoạt động diễn ra: các ông bố ngồi rải rác uống cà phê hoặc bia và nói về bóng đá, các con của họ mặc bộ áo đấu NOB, người ra kẻ vào, những người lớn tuổi từng đá ở CLB và giờ quay về xem CLB như thế nào rồi, hoặc bạn của các ông bố…

Ở căng tin Malvinas, trong khi để mắt đến đám trẻ lúc này đang đá bóng ở sân gần đó, một nhóm bạn ngồi tám chuyện bên chiếc bàn tròn với bia và cà phê. Lúc ấy đang xế chiều. Thời gian trước, ai đó đã tháo

tấm bảng Malvinas treo ở lối vào và bây giờ nó phải nằm một góc, rỉ sét. Được vẽ trên bức tường ở phía sau sân khấu là một tòa nhà hai tầng. Tầng trệt có một cánh cửa dẫn tới văn phòng với giấy tờ rải rác khắp nơi, một chiếc cúp kỳ quặc trên sàn và một chiếc cúp khác trên kệ. Ở tầng hai có một cánh cửa kỳ lạ, mở ra chẳng dẫn đi đâu cả. Không ai có thể lý giải được. Có lẽ là họ thiếu kinh phí nên không thể để thêm bậc thang vào đó. Hầu như chẳng ai lên tầng hai, văn phòng của CLB thì nằm dưới trệt. Ở rìa sân khấu, giữa diễn viên và khán giả, có lưới khung thành.

Gabriel Digerolamo (HLV NOB): Ngày cậu ta được đưa đến trước mặt tôi, tôi đã thốt lên kiểu: Sao thằng bé này lại khác với kỳ vọng của tôi đến vậy!

Ernesto Vecchio (HLV NOB): Cậu ta có kỹ năng đặc biệt; chẳng ai dạy cả, tự cậu ta biết cần phải làm thế.

Gabriel Digerolamo: Không thể tưởng tượng nổi một người siêu nhỏ như thế lại có thể tạo ra ảnh hưởng lớn đến vậy. Cậu ta là người luôn nghĩ trước mình sẽ làm gì, và rồi triển khai luôn: cậu đi từ phải sang trái, trái sang phải, xuyên qua khu trung tâm, di chuyển sâu, và luôn luôn nghĩ về bàn thắng.

Ernesto Vecchio: Thậm chí trước khi cậu ta tới Newell's thì cả Rosario đã xôn xao về một cậu bé thần đồng đá cho Abanderado Grandoli rồi.

Diego Rovira (từng khoác áo số 9 ở đội trẻ NOB): Tôi tới Newell's hồi giữa năm 1998. Buổi tập đầu tiên của tôi là ở khu Bella Vista, cũng là nơi mà đội Một tập. Chúng tôi giao hữu một trận với Renato Cesarini. Chúng tôi thắng 7-0, hình như thế. 3 trong số 7 bàn hôm đó được ghi bởi một cậu nhóc tí hon, chạy cực nhanh và kỹ thuật cực tốt. Lúc đó tôi chưa nhớ hết mặt mọi người, nhưng cậu ta là người đầu tiên khiến tôi phải chú ý. Đó là Leo.

Rosario bắt đầu biết đến Leo vì cậu đã tỏa sáng trong một giải đấu giữa các trường, như giải đấu nổi tiếng Alfi League vậy. Ở đây bạn sẽ được gặp những vị giám đốc kỹ thuật, tuyển trạch viên, HLV với khả năng đánh giá sắc bén có được từ nhiều năm theo dõi những buổi tập và các trận bóng thiếu nhi. Rodrigo và Matías đều đang chơi ở đội trẻ của NOB và chính Rodrigo là người cho rằng Leo đã sẵn sàng để đá cho Newell's ở mùa giải mới. Thế là đầu năm 1994, lúc chỉ 6 tuổi 7 tháng, cậu ta đã thi đấu trong vài tuần cho đội trẻ của Newell's, có số áo hẳn hoi, vào các buổi chiều và tối.

Roberto Mensi (giám đốc NOB): Lúc chọn cầu thủ, chủ yếu bạn sẽ nhìn vào kỹ thuật trước, sau đó đến các chỉ số thể lực và cuối cùng là cuộc sống ở nhà của cậu ta.

Quique Domínguez (HLV NOB): Ở Newell's có một triết lý, được chỉ dẫn bởi Jorge Bernardo Griffa, một cựu cầu thủ của Atlético de Madrid: Newell's phải có những cầu thủ giỏi nhất, chúng tôi không cho phép để mất một tài năng lớn nào cả, đó sẽ là một tổn thất. Thế nên, tôi thường lấy xe và dừng khoảng 5 phút để theo dõi một trận bóng trẻ em, và nếu có điều gì thu hút được tôi thì tôi sẽ ra khỏi xe, đến bên đường pitch và hỏi: "Cô có phải mẹ cậu nhóc đó không?", "Vâng", "Thế cậu bé đã gia nhập CLB nào chưa?", và nếu cậu ta đã có CLB rồi thì tôi sẽ nói thêm, "Chẳng phải cậu nhóc sẽ thích đá cho Newell's hơn sao?" Chúng tôi sẽ có được cậu nhóc trước khi bị đội khác nẫng tay trên. Một cách hoàn toàn tự nhiên, Leo lúc nào cũng được thi đấu bên cạnh những cầu thủ xuất sắc nhất khu vực.

Gabriel Digerolamo: Claudio Vivas tới gặp tôi, ông ta là trợ lý của Marcelo Bielsa, ông bảo, "Anh sắp có một đứa trẻ tài năng tầm cỡ thế giới rồi đây". Cậu ta đá 3 hay 4 trận với đội của tôi, và với đội của các HLV khác tại CLB, như Walter Lucero, và một số người khác.

Quique Domínguez: Khi so sánh Leo với các đối thủ của cậu ta về mặt chất lượng, thì khoảng cách là rất lớn, ý tôi là lớn lắm ấy. Khi đối mặt với hậu vệ, cứ 10 lần thì 8 lần Leo sẽ làm chính xác những gì cậu ta muốn; còn 2 lần kia, hậu vệ chỉ có thể suýt thu hồi được bóng một lần và lần còn lại thì bị mất bóng. Sự khác biệt giữa Leo và họ là rất lớn. Ngày nay, có vẻ như Leo vẫn là một cầu thủ đẳng cấp hơn hẳn những người còn lại, nhưng những người còn lại đó khác với thời xưa ở chỗ, họ đến từ Real Madrid, từ Serie A ở Ý, từ Premiership ở Anh…

Gabriel Digerolamo: Cuối giải đấu chuẩn bị cho mùa giải mới năm ấy, chúng tôi đã hỏi Leo xem liệu cậu có muốn đá cho chúng tôi hay không.

Ernesto Vecchio: Sau khi nhìn cậu ta thi đấu, chúng tôi đã nói chuyện với bố mẹ cậu ta và đã đạt được thỏa thuận. Cậu ta đã gia nhập Newell's. Cả nhà cậu ta đều là CĐV của Newell's.

Ngoại trừ Matías. Như chúng ta đã biết, cậu là CĐV của Rosario Central.

Và thế là vào ngày 21/3/1994, cách ngày sinh nhật thứ 7 của mình không lâu, Leo đã được CLB mà cậu thích ký hợp đồng. Một cậu bé tên Leo, cao chỉ 1m22, đã đến Ñuls, nơi mà 3 tháng trước, Diego Armando Maradona, lúc ấy đang chuẩn bị cho World Cup 1994, đã thi đấu trận cuối cùng trong quãng thời gian ngắn ngủi của ông tại Rosario.

Jorge Valdano (cựu cầu thủ NOB): [Newell's] có một trường đào tạo bóng đá chất lượng trong một thành phố có độ gắn kết với bóng đá cực mạnh, ở một nơi có sân bóng khổng lồ.

Quique Domínguez: Tôi đã động viên họ làm những gì họ tự tin nhất và rồi khéo léo mài giũa họ, đó là cách tôi đã tạo nên danh tiếng của mình trong trường dạy bóng đá. Tôi chẳng bao giờ quát tháo, đe dọa, hắt hủi, làm nhục, hay đặt áp lực như bố tôi đã từng làm với tôi và các anh. Nên nếu bạn làm gì sai, tôi muốn bạn hiểu mình đã sai chỗ nào và không được lặp lại điều đó nữa, không phải vì bạn sợ hãi, mà vì bạn đã hiểu mình làm sai ở đâu.

Gerardo Grighini (cựu cầu thủ trẻ ở NOB): Chúng tôi có rất nhiều cầu thủ 7-8 tuổi và chúng tôi thi đấu trên những sân 7 vs 7, thực hiện những bài tập thông thường: rèn tốc độ, tâng bóng, và luyện kỹ thuật. Nhưng ở thời điểm đó, điều quan trọng nhất phải học là chơi bóng với đôi chân của mình và "thuần hóa" nó. Chúng tôi tập luyện vào thứ Ba, thứ Năm và thứ Sáu, rồi thi đấu vào thứ Bảy và Chủ nhật.

Quique Domínguez: Vâng, chúng tôi tập những bài tập bình thường về cách chuyền và chặn bóng. Có lần, một trong các HLV đã hỏi học sinh, là một cầu thủ có thể có bao nhiêu cách chạm bóng. Và chúng trả lời: 10, 15, 12. Thực ra thì, câu trả lời là có tới gần 200 cách cơ. Bạn hoàn toàn có thể đỡ bóng bằng lưng kia mà! Thế thì bây giờ, có bao nhiêu cách để chuyền bóng? Bạn thấy đấy, những gì chúng tôi đang làm tại trường bóng đá này là dạy cho lũ trẻ biết: làm sao để chuyền bóng, làm sao để chặn được bóng, làm sao để mường tượng ra lối chơi, hay làm sao để nhận thức được là có rất nhiều cách dẫn bóng tới khung thành, mà chuyền dài không phải lúc nào cũng là cách tối ưu nhất…

Gerardo Grighini: Chúng tôi đã có thời gian vui vẻ, trên hết là vì chúng tôi là một nhóm bạn, chúng tôi không phải ở trường hay ở cơ quan, nơi mọi người lúc nào cũng rôm rả. Không, chúng tôi là một nhóm bạn cầu thủ. Thực tế, tôi chỉ mong được ra khỏi trường, lấy cái gì đó để ăn rồi lao đến sân tập.

Quique Domínguez: Chúng tôi cũng cho họ thấy những tình huống có thể xảy ra trong một trận đấu. Thỉnh thoảng, chúng tôi khuyến khích sự ganh đua trong đội: Chúng tôi cho họ thấy thứ mà ở đây chúng tôi gọi là *loco* (điên cuồng) và thứ mà ở Barca gọi là *rondo* (đá bóng ma), lúc nào cũng có tranh cãi vì chẳng ai chịu đi vào giữa vòng tròn cả. Bằng cách nào đó, chúng tôi đã tạo ra một môi trường khuyến khích sự xảo quyệt, mặc dù, người Argentina nhiều lần cũng đã lấn quá sâu vào con đường này, ví như bàn thắng bằng tay của Maradona chẳng hạn. Nhưng trong những trận như thế, trong luyện tập, bạn cần phải có tiểu xảo.

Có sáu hạng mục dành cho bọn trẻ từ 6 đến 12 tuổi tại Malvinas. Ở đây hiện tại có khoảng 300 đứa trẻ, nhưng từng có thời đã có hơn 800 đứa trẻ tham gia Malvinas dưới sự quản lý của CLB Newell's. Ở chính khoảng sân đất đá này (bây giờ đã được lát cỏ) đã đào tạo ra những Bielsa, Sensini, Balbo, Batistuta, Valdano, Pochettino, và Solari. Nơi đây cũng chỉ là một trong những trường phân bố khắp Argentina. Những trường đào tạo thế này đảm bảo một tương lai vươn tới đỉnh cao, vì vậy thu hút hàng ngàn đứa trẻ đăng ký nhập học. Tuy nhiên, thông thường, chỉ sau vài năm, dù là bất cứ cơ sở nào, hầu hết bọn trẻ đều từ bỏ ước mơ đá bóng chuyên nghiệp.

Jorge Valdano: Tôi rời gia đình để gia nhập một CLB nằm ở một khu SVĐ rộng 1.000 km^2 có một con bò kỳ lạ và một cái cây. Và một điều quan trọng, SVĐ này có một nhà ăn xây dựng một chế độ ăn đầy đủ chất dinh dưỡng, Điều này sẽ giúp cho các cầu thủ đang có tiềm năng tỏa sáng phát triển thể chất tốt hơn so với những CLB ở những vùng khó khăn.

Ở Rosario, bạn sẽ trải qua nhiều cung bậc cảm xúc, từ đam mê, hy vọng, cho đến cả sự tức giận. Bạn sẽ học được nhiều thứ về bóng đá, nhưng hơn thế, bạn sẽ tìm được những người bạn tốt giúp bạn thấu hiểu những giá trị cộng đồng. Từ đó, bạn có thể xây nên một câu chuyện cuộc đời rồi sẽ theo bạn suốt những tháng năm sau này. Argentina còn tạo những thông điệp truyền thông xoay quanh bóng đá. Những cầu thủ thi đấu vì chính cuộc sống của họ. Dù điều đó có thể không đúng đi chăng nữa, thì cảm xúc sau cùng vẫn là: Nơi đây được tạo ra để họ chiến thắng và học cách chiến thắng. Chính thái độ đó sẽ giúp họ tiến bộ. Dù cho những tác động bên ngoài đang ảnh hưởng xấu đến thông điệp này, thì bóng đá ở độ tuổi này cũng thật thuần túy, cũ kỹ, chân thật và khó có trải nghiệm lần hai. Dù cho có vài giám đốc kỹ thuật huyền thoại (như Griffa) không đào tạo cầu thủ để bán đi, mà thay vào đó là giúp họ thành những cầu thủ toàn diện.

Quique Domínguez: Cách thi đấu cũng rất quan trọng, bởi vì không có gì vui hơn khi bạn ghi được 4 bàn thắng. Nhưng trên tất cả, sau khi kết thúc trận đấu, bạn phải cho thấy, đó chẳng qua cũng chỉ là một trò chơi – những đứa trẻ phải bắt tay, chúc mừng những người chiến thắng, kể cả khi bạn thua 10-0. Hoặc nếu bạn thắng, bạn phải động viên bên thua cuộc. Nếu họ không muốn bắt tay, ok, không vấn đề gì cả. Tất cả sẽ đi một vòng rồi về nhà.

Jorge Valdano: Jorge Griffa là cố vấn phát triển bóng đá ở Argentina và việc Newell's làm theo những ý tưởng của ông ấy đã đưa CLB vươn lên hàng đầu.

Quique Domínguez: Leo đã học những kỹ thuật, kinh nghiệm, kỹ năng và thái độ quyết thắng ở Newell's. Điều tôi luôn nói với các cầu thủ trẻ của mình là: Khi chúng ta vào sân, khi đã ghi 1 bàn, chúng ta sẽ ghi bàn thứ 2, 3, 4... và chỉ dừng lại khi tiếng còi kết thúc trận đấu của trọng tài vang lên. Đã có thời kỳ chúng tôi thắng đậm với tỷ số 10-0, 15-0, và điều đó dẫn đến việc phía cầu thủ đội bạn không còn muốn thi đấu nữa. Sau đó, phía đội bạn đã đặt giới hạn: Nếu đội tôi ghi tới bàn thứ 6, thì trận đấu sẽ dừng lại.

Jorge Valdano: Nhưng theo một cách nào đó, tất cả đã kết thúc khi Griffa cuốn gói ra đi. Những cuộc áp bức kinh khủng đã xảy ra trong vài năm khi các *Barras Bravas* (nhóm những cổ động viên quá khích – kết nối với mafia để trục lợi) trở thành chủ của các cầu thủ trẻ. Chính điều này đã dẫn đến sự suy đồi đạo đức bao trùm cả CLB. May mắn thay, những việc xấu xa này đã được cứu vãn dưới sự quản lý mới.

Ernesto Vecchio: Có thể thấy rằng tiêu chuẩn cho bóng đá trẻ em đã kém hơn trước một chút bởi những thay đổi trong xã hội. Có những đứa trẻ không được học vì gia đình không thể chi trả học phí. Nó là như vậy đấy. Mà những đứa trẻ thời nay cũng không giống như trước. Chúng thường có thái độ chống đối nhiều hơn, trả treo, không nghe lời. Lúc trước, việc quản lý đám trẻ khá dễ dàng, nhưng ngày nay thì khó hơn rất nhiều. Một vấn đề nữa ảnh hưởng khá lớn đó chính là không có nhiều sân bóng. Và đáng tiếc hơn, lũ trẻ ngày nay thích chơi trò chơi điện tử hơn là tập luyện thể thao.

Cảnh 2

Trong một không gian tối tăm, một đoạn video về cậu bé Messi 8 tuổi được trình chiếu. Cậu bé dùng cả hai chân điều khiển bóng rồi ghi bàn, hầu như không chuyền bóng cho ai, lộ rõ tinh thần cạnh tranh

của mình khi xảy ra va chạm. Lúc bị xô ngã, cậu dừng lại một lúc rồi lại tiếp tục. Thậm chí trong tình huống này, cậu bé hoàn toàn không giống những cầu thủ khác. Và rồi sau đó, ở phút thứ 5, một khoảnh khắc điển hình của người Rosario xuất hiện: Messi và các thành viên còn lại của đội, những người vừa giành chiến thắng, theo lời hướng dẫn của HLV, đến và an ủi đội thua cuộc. Leo đi đến chỗ một đối thủ đang buồn rầu nằm trên mặt đất vì thua cuộc. Tất nhiên, Leo đang làm theo lời của HLV chỉ bảo, nhưng không ai ra lệnh cho cậu chạy đến chỗ cầu thủ đó cả, cũng không ai bảo phải quỳ xuống hay ôm lấy đối thủ đang nằm trên sân. Ở độ tuổi này, chắc chắn không có sự giả tạo. Nhiều người cho rằng đây là giai đoạn thuần khiết nhất của bóng đá.

Các nhân vật nhìn qua tờ báo Olé. *Một trong số họ bắt đầu đọc lớn: "Lionel Messi khá chắc chắn rằng mình sẽ không trở thành một HLV trong tương lai. Anh ấy không thể hình dung cảnh bản thân đưa ra các chỉ dẫn từ băng ghế huấn luyện. Tuy nhiên, khi anh ấy bắt đầu nói về bóng đá, tất cả đều có một điểm chung, luôn nhấn mạnh những đặc điểm chính: một cánh luôn tấn công, một hàng phòng thủ chặt chẽ, áp lực khiến đối phương chơi theo chiến thuật của đội mình và các bàn thắng. Rất nhiều bàn thắng. Đó có phải là chiến thuật của HLV Pep ở Barcelona không? Câu trả lời là không.*

Đó là lứa cầu thủ sinh năm 1987, 'Cỗ máy 87', một đội ngũ bất bại trong hàng ngũ các cầu thủ của Newell's: Leguizamón, Pecce, Gianantonio, Casanova, Scaglia, González, Giménez, Ruani, Mazzia, Bravo, Miró và vài người khác".

Gerardo Grighini: Tôi nghĩ rằng cái tên "Cỗ máy 87" đã xuất hiện muộn hơn nhiều. Tôi không nhớ có ai gọi chúng tôi như vậy.

Diego Rovira: Đội hình Newell's của năm 87. Đội hình của HLV Quique. Quique Domínguez, cha của Seba, chơi cho CLB Velez ở vị trí trung vệ. Thủ môn là Juan Cruz Leguizamón, hiện đang ở Central Córdoba. Ở vị trí số 5 là Lucas Scaglia, một tên quái vật. Họ gọi cậu ấy là "Pulpo" (bạch tuộc). Những ngày này, Lucas đang ở Once Caldas, Colombia. Rosso thì đang ở Brescia, Grighini, nơi mà cậu đã từng chơi khi ở Ý. Leandro Giménez sau đó đã đến River. Và một Leandro khác: Leandro Benítez. Còn có Leo, Roncaglia và tôi. Người ta vẫn thường nói "Cỗ máy 87" của Newell's là bất khả chiến bại. Chúng tôi đã thắng tất cả các trận vào năm 1999 và gần như tất cả các trận vào năm 2000. Có thể kể đến một vài tỷ số như: 8-0, 7-2, và còn nhiều những con số khác mà chúng tôi không thể nhớ nổi.

Gerardo Grighini: Ở Rosario, họ đã nói rất nhiều về nhóm này vì chúng tôi có Leo, Juan Cruz (Leguizamón), Lucas (Scaglia)… Họ là những cầu thủ rất giỏi. Chúng tôi chơi trên những sân nhỏ, mỗi đội 7 người. Riêng Leo sẽ ghi 3 hoặc 4 bàn.

Diego Rovira: Hàng tiền đạo đó thật tuyệt. Leo số 10. Tôi vẫn nhớ số 7, Roncaglia, di chuyển cực nhanh với những cú tạt ngoạn mục. Còn có Bergessio – một chàng cầu thủ rất cừ khôi. Và lên phía trước là tôi, chơi ở vị trí số 9.

Vẫn là người đó (hoặc có thể là bất kỳ ai) bắt đầu đọc lớn một đoạn khác trong bài báo của Olé*: "Đội bóng hoạt động với tinh thần đoàn kết của một đàn kiến thợ. Đó là cách họ tối đa hóa tiềm năng của bản thân. Và Leo, khi chỉ mới 8 tuổi, đã rất nổi bật, là động lực của một cỗ máy chạy trơn tru bằng dầu."*

Diego Rovira: Năm 1999, chúng tôi đã chơi và giành chức vô địch ở cả ba giải đấu. Tôi nhớ chúng tôi đã thắng tất cả các trận đấu, khoảng 45 trận tất cả, 15 trận mỗi giải, thật điên rồ. Nhưng, trận đấu với đội Central lại khác. Họ là đối thủ duy nhất có thể đấu cùng chúng tôi một trận ra trò, mặc dù, chúng tôi đã đánh bại họ với tỷ số 4-0. Hôm đó, họ đã không thể tiếp cận khung thành của chúng tôi. Thực ra thì hiếm có đội nào làm được điều đó.

Quique Domínguez: Từ Argentina, Leo đã sử dụng lối đá tự nhiên của người Mỹ Latinh, như Neymar, Ronaldinho, Riquelme…, dùng cơ thể để đón, kiểm soát và dẫn bóng. Từ Newell's, cậu ấy khoác lên mình một quyết tâm chiến thắng.

Leandro Benitez (cựu cầu thủ NOB): Cậu ấy là ác mộng với đội bạn. Khi chúng tôi thi đấu, các đối thủ thường nói: "Chúng tôi sẽ không nhân nhượng với Leo đâu". Và kết cục sau đó là cậu ta hủy diệt đội bạn.

Diego Rovira: Một lần nọ, trợ lý của Quique đã nảy ra ý tưởng chia các cầu thủ thành hai đội, thi đấu với nhau. Các cầu thủ ở đội một chúng tôi đã ghi tới 3 bàn vào lưới các cầu thủ đội hai trong hiệp một. Nhưng ở hiệp hai, đội hai đã giành chiến thắng 4-3 bởi công của Leo. Với cậu ta, bóng đá như một cuộc dạo chơi.

Ernesto Vecchio: Leo giống như một người hùng vậy. Cậu ấy thông minh, có cú chạm bóng ngắn hay, cậu ấy không chơi bóng một mình mà vì cả đội. Trong một trận đấu tại Malvinas, thủ môn đưa bóng cho Leo, và rồi cậu ấy liên tục ghi những bàn thắng đáng kinh ngạc. Không cần ai chỉ bảo cả, giống như việc hướng dẫn

Maradona hay Pele chơi đá bóng vậy. Điều duy nhất mà HLV có thể làm là hoàn thiện những chi tiết nhỏ nhặt.

Juan Cruz Leguizamon (cựu cầu thủ tại NOB): Ở châu Âu, cậu ấy trở nên nổi tiếng với bàn thắng ghi vào lưới của Getafe. Nhưng điều đó hết sức bình thường với chúng tôi bởi chúng tôi đã từng thấy cậu ấy làm như vậy suốt.

Diego Rovira: Mỗi khi nhìn thấy Leo, tôi lại bật cười vì nhớ đến những việc điên rồ của cậu ấy. Cậu ta như con quái vật vậy. Chả ai nghĩ tới việc ghi 5 bàn thắng trong một trận đấu cả, đặc biệt là ở đấu trường Champions League; vậy mà cậu ta lại làm được điều đó trong trận đấu với Bayern Leverkusen. Điều đó đã từng xảy ra như ở Newell's, dù các trận đấu không cao trào, kịch tính như vậy.

Quique Dominguez: Không đứa trẻ nào ở độ tuổi của Leo lại có khả năng kiểm soát cơ thể tốt như cậu ấy. Với Leo, trái bóng như một phần cơ thể. Khi bóng ở trên cao, và trong tình huống phải dùng đầu để kiểm soát thì cậu ấy sẽ dùng gò má để tiếp xúc bóng, bởi với cậu, đó là cách tốt nhất để kiểm soát nó. Thông thường, những đứa trẻ khác sẽ dùng đầu để chạm bóng dễ hơn nhưng Leo thì không làm vậy. Cậu ta thật sự khác biệt.

Gabriel Digerolamo: Về cơ bản, tôi chưa thấy một thiên tài nào như cậu ta. Cậu ta giỏi tới mức tôi cho cậu ta đá ở những vị trí khác nhau để cậu có thể làm quen với mọi góc độ trên sân. Một lần nọ, tôi để cậu ấy đá ở vị trí hậu vệ quét, và cứ như thể cậu ấy đã đá ở vị trí đó cả đời vậy.

Quique Dominguez: Tôi thường nói rằng không biết ai học từ ai nữa. Leo học từ chúng tôi hay ngược lại.

Adrian Coria (HLV của NOB): Họ từng nói với tôi rằng không cần phải chỉ đạo khi có Leo thi đấu.

Diego Rovira: Leo có thể dẫn dụ vài cầu thủ và để tôi một chọi một với cầu thủ đối phương. Lúc nào cũng vậy. Tôi luôn phải chuẩn bị tâm thế mặt đối mặt với chỉ một cầu thủ đội bạn ở trước khung thành của họ. Một mánh khác của chúng tôi là sử dụng những đường bóng dài khi trận đấu trở nên khó ăn hơn, mà thường ít khi nào có những trận như vậy. Có khi Leo hét lên với Leguizamon, thủ môn của đội lúc đó, để chuyền bóng cho cậu ta. Bạn có thể tưởng tượng ra việc tôi cao hơn đối thủ những một cái đầu, nên việc nhận những đường tạt của Leo khá là dễ dàng.

Juan Cruz Leguizamon: Khi đó, tại một trong những giải đấu, nhà

tổ chức hứa sẽ cho mỗi đứa một chiếc xe đạp nếu chúng tôi vô địch. Chúng tôi đã tiến vào trận chung kết, nhưng Leo không tham gia thi đấu trong hiệp một. Và rồi chúng tôi bị dẫn trước 1 bàn. Lúc đó, cậu ấy bị nhốt trong phòng tắm ở nhà và phải đập vỡ kính cửa sổ để thoát ra ngoài. Cậu ấy tới vừa đúng lúc hiệp hai bắt đầu và chúng tôi giành chiến thắng với tỷ số chung cuộc 3- 1, đều được ghi bởi Leo. Và như tôi đề cập, chúng tôi đã trải qua nhiều điều cùng nhau trong các trận đấu tuổi thơ.

Bruno Milanesio (cựu cầu thủ tại NOB): Tôi nhớ lúc đó có tâm sự với bà nỗi buồn về việc Leo bị bong gân ở mắt cá chân và không thể thi đấu trận tiếp theo. Bà tôi lúc đó là một lang y và bà đã hỏi tôi tên của cậu ấy. Tôi trả lời bà: "Leo, Leo Messi". Bà chưa từng kể với tôi về việc chữa trị cũng như tôi chưa từng nói với Leo về việc bà mình làm gì. Nhưng ngày hôm sau, chân cậu ấy đã lành, vết sưng đã biến mất, như thể là trước đó cậu ta chưa bị gì cả. Chúng tôi đã giành chức vô địch sau đó. Nhiều năm sau, khi tôi đang ở nhà bà, trên ti vi chiếu hình ảnh Leo đang thi đấu cho Barcelona. Tôi đã hỏi: "Bà có nhớ cậu ta không?" "Không nhớ", bà tôi đáp. Và sau khi tôi nhắc lại chuyện cũ, thì mỗi lần thấy cậu ấy trên ti vi, bà lại cười và khoe rằng: "Bà đã từng chữa trị cho cậu ta một lần rồi đấy."

Gerardo Grighini: Vào thời điểm đó, chúng tôi không phải di chuyển nhiều trên sân. Việc của chúng tôi đơn giản chỉ là đưa bóng cho cậu ấy, thế là xong. Trò chơi kết thúc. Cậu ấy có thể thua một hoặc hai lần, nhưng lần thứ ba và thứ tư thì cậu ấy chắc chắn sẽ ghi bàn.

Angel Ruani (cha của "Luli" Ruani, cựu cầu thủ NOB): Ngày nay, có thể mọi người sẽ không tin, nhưng cứ mỗi mùa giải, Leo sẽ ghi khoảng 100 bàn trong các trận đấu của chúng tôi. Ước tính từ khi Leo gia nhập Newell's năm 1994 và rời đi vào năm 2000, cậu ta đã có hơn 500 bàn thắng trong suốt khoảng thời niên thiếu. Quả là một điều đáng kinh ngạc.

Adrián Coria: Có lẽ cậu ta không nhận thức được điều đó vào thời điểm ấy, nhưng theo một cách nào đó thì nhỏ con là một lợi thế - bạn kiểm soát bóng tốt hơn, bạn nhanh nhẹn và linh hoạt hơn tất cả các cầu thủ khác.

Quique Domínguez: Leo chuyền bóng cho bạn, nhưng không phải chỉ đẩy nó về hướng của bạn thôi đâu, thay vào đó, cậu ấy sẽ làm vài động tác như nâng bóng, tâng bóng bằng mũi chân rồi sau đó mới chuyền đi. Leo đá bóng với một tâm hồn thuần khiết. Cậu ấy

thi đấu vì niềm vui chứ không vì sự chi phối của tiền bạc.

Gerardo Grighini: Ở sân nhà Newell's, ban lãnh đạo yêu cầu cậu ấy thực hiện một vài động tác tâng bóng trước trận đấu hoặc giữa trận đấu. Có một dịp ở Mar del Plata, cậu ấy cũng làm như vậy trước trận đấu, các CĐV đã phấn khích và ném tiền, đồng xu cho cậu ta. Cậu ấy thực hiện liên tục trong suốt 15 phút mà không để rớt bóng. Ở Peru, tôi nghĩ rằng cậu ấy phải thực hiện đến 1.200 chạm dù khi đó mới chỉ 9 tuổi.

Franco Casanova (cựu cầu thủ ở NOB): Khi chia tay Gerardo Martino, cầu thủ huyền thoại của Newell's và HLV hiện tại của Barcelona, vào mùa hè năm 1996, các chàng trai của Newell's đã ghi một bàn danh dự ở hiệp một. Họ đã được trao vương miện vô địch. Bất ngờ, họ dừng lại giữa sân và đẩy Leo vào vòng tròn trung tâm. Khán đài như dậy sóng. "Marado, Marado!!" Đám đông hét lên khi Leo tâng bóng.

Nestor Rozin (cựu giám đốc NOB): Cứ 100 lần tâng, cậu ta sẽ có 1 cây kem. Tôi nghĩ cậu ấy đã tâng hơn 1.100 lần và cậu ấy nhận được 10 cây kem.

Gerardo Grighini: Khi chúng tôi 11 tuổi, chúng tôi chuyển từ sân 7 người sang sân 11 người. Hoặc thỉnh thoảng, chúng tôi đá ở cả hai sân, 7 người vào các ngày thứ Bảy và 11 người vào các ngày Chủ nhật để làm quen dần với sân 11 người. Khi thi đấu trên sân 11 người, cậu ấy có nhiều vị trí và khoảng trống hơn. Rất nhanh chóng, cậu ấy di chuyển giữa các khoảng trống, chứ không bao giờ đứng cố định. Điều đó thật khó tin.

Adrian Coria: Tôi để cậu ấy chơi ở vị trí sau tiền đạo, như một cầu thủ tự do, vị trí này còn được gọi là tiền vệ trung tâm trong sơ đồ chiến thuật 4-3-1-2.

Quique Dominguez: Đối thủ đã cố gắng chặn cậu ta bằng cách kèm sát và dõi theo cậu ta trong sự lo lắng. Leo tạo ra một thứ gì mà khó có thể giải thích được ở cái độ tuổi 10, 11 đó.

Diego Rovira: Cuộc đối thoại của các cầu thủ đội bạn đã thể hiện khả năng đáng gờm của Leo:

- Chúng ta không thể ngăn cản cậu ta.

- Đúng vậy.

- Vậy chúng ta sẽ làm gì?

- Làm sao tôi biết được? Không phải cậu vừa nói rằng không thể chặn cậu ta lại sao?

Họ nói đúng. Trong một buổi luyện tập, một trong những HLV đã kéo tôi ra phía sau.

- "Ôi trời ơi, họ bắt con phải đá ở phía sau, và điều đáng sợ hơn nữa là con phải theo kèm Leo." Tôi đã rên rỉ với mẹ mình đêm đó. "Lẽ ra thầy phải nghe con nói chứ. Trời ơi, con thậm chí còn chẳng nắm nổi vạt áo của cậu ta, chứ đừng nói là theo kèm".

Người mẹ yêu dấu của tôi nhớ điều đó tới tận ngày hôm nay.

- Leo, đủ rồi, đừng có đùa nghịch chạy giỡn xung quanh nữa. - Tôi liên tục nhắc nhở cậu ta, còn cậu ta vừa cười vừa nghịch ngợm. Quả là một cậu bé vô tư.

Quique Dominguez: Trong lúc chúng tôi đang thi đấu với Morning Star, HLV của họ đến hỏi liệu tôi có cho Lionel nghỉ giữa hiệp hay không. Tất nhiên tôi đã nói không, bởi vì có hai cầu thủ đội chúng tôi chưa bao giờ phải rời sân, đó là thủ môn Leguizamon, và Leo.

Gerardo Grighini: Có một lần, cậu ấy thực hiện 5 động tác vượt qua một đối thủ và làm cho đối thủ ngã xuống, sau đó đối thủ phải nắm lấy chân cậu ta. Năm động tác nối tiếp nhau như vậy. Và điều đáng kinh ngạc hơn là Leo chỉ cao 1m40, còn đối thủ thì những 1m70. Việc vượt qua đối thủ là niềm vui của cậu ấy. Cậu ấy không bao giờ làm những điều đó để khoe khoang, không bao giờ xảy ra. Ở giải đấu Rosario, các đội bóng như Oriental, Rio Negro... thường có lối chơi khá thô bạo, triệt hạ đối thủ... và họ thường đe dọa Leo bằng những lời lăng mạ. Nhưng Leo không đáp lại, chỉ thể hiện mọi thứ qua lối chơi bóng của riêng mình.

Queque Dominguez: Tôi đã xem nhiều trận đấu ở cấp độ thấp và nhận thấy rằng bóng đá Argentina thường là những trận đấu thô bạo. Sẽ không sao nếu bạn có thể vượt qua tôi, nhưng tôi đảm bảo rằng sẽ không có lần sau, tôi sẽ cho bạn nằm ngoài sân nếu dám vượt tôi. Chuyện đó thường hay xảy ra. Leo cũng có thể bị triệt hạ như vậy nếu cậu ấy cứ tiếp tục thi đấu ở đây. Tôi hướng dẫn cậu ấy một số điều như hãy chuyền bóng sớm, bởi nếu cậu ấy cứ tiếp tục giữ bóng, các hậu vệ sẽ làm mọi điều để cản cậu ấy. Những đứa trẻ đó, có thể dưới sự chỉ dẫn của người lớn, hay thỉnh thoảng do sự tức giận kìm nén khi bị vượt qua nhiều lần, sẽ chơi xấu cậu ấy bằng những đòn chỏ hoặc đá từ phía sau. Tôi dặn cậu ấy: "Hãy chuyền bóng sớm!" Nhưng việc cậu ta luôn giữ bóng là điều hiển

nhiên, cho đến tận bây giờ. Ngoài ra, cậu ấy có sự quan sát khá tốt khi thấy có mùi nguy hiểm, nên các hậu vệ thậm chí còn chẳng thể tới gần.

Adrian Coria: Ngược lại, cách đối xử thô bạo đó đã tiếp thêm ý chí trong cậu ấy; họ càng cố gắng tấn công thì Leo lại càng kiên cường hơn.

Angel Ruani: Có một lần, trên sân Adiur, chúng tôi với vai trò phụ huynh thực sự bất bình và chúng tôi đã yêu cầu HLV Gabriel cho Leo ra khỏi sân vì lũ trẻ sẽ không ngừng đá thô bạo với thằng bé. Trong một trận đấu khác, trên sân nhà của Velez Sarsfield, lũ trẻ đã vào bóng thô bạo với Leo, cậu ấy lóng ngóng ngã xuống và bị thương ở cánh tay. Mẹ cậu ấy và vợ tôi đã đưa cậu đến bệnh viện.

Quique Dominguez: Với Leo, trọng tài chính là những người có thể bảo vệ cậu. Cậu ấy không hề chơi xấu, không tranh chấp hay nắm lấy cổ áo đối thủ, hay khiêu khích đối thủ... Nên khi bị chơi xấu, các trọng tài thường sẽ thiên vị cậu ấy. Leo khá nhỏ nhắn, gương mặt nhỏ xíu cùng nụ cười tinh nghịch, luôn dùng hết 100% nỗ lực và các kỹ năng của mình. Cậu ấy là cầu thủ chạy nhiều nhất trên sân.

Gerardo Grighini: Leo cũng rất kiên cường. Rất nhiều người sẽ lao cả người vào để cố gắng hạ gục cậu ta, nhưng cậu ta chưa bao giờ khuất phục. Cậu ấy cứ ngã rồi lại đứng dậy nhiều lần, quả là một tinh thần tuyệt vời. Nếu bất kỳ ai trong chúng tôi bị ngã, chúng tôi sẽ nằm đó và phàn nàn. Cậu ấy thì không như vậy, cậu ấy cho dù ngã vẫn sẽ tiếp tục thi đấu. Chắc có lẽ cứ trong triệu người thì mới có một người như vậy.

Quique Dominguez: Cậu ấy không bao giờ than phiền. Khi các cầu thủ đang chờ để được trao áo, thì chỉ có Leo quay đi để thay đồ, tránh khỏi tầm nhìn của mọi người, và mặc vào chiếc áo màu đỏ đen số 10. Lúc đầu, tôi nghĩ chắc cậu nhóc xấu hổ, nhưng có một lần khi tôi nhìn thấy cậu ấy đằng sau lớp áo, tôi đã bị sốc. Cậu ấy không có lồng ngực, nó bị lõm vào, nhìn khá là đáng sợ. Còn có một lần khi cậu ấy bị ngã, trật cổ tay, xương của cậu ta rất dễ gãy. Nhưng cậu ấy còn chả nhăn mặt hay có bất cứ biểu hiện gì là đau đớn cả. Ở trong một giải đấu mà chúng tôi gọi là World Cup thu nhỏ, cậu ấy đã không thể tham gia. Ở ngày đầu tiên của giải đấu, tôi thấy cậu ấy mang theo một cái túi nhỏ. Vì tò mò không biết cậu ta mang theo gì bên trong nên tôi đã nhờ một trong các bà mẹ của các cầu thủ đến hỏi. Cô ấy nói rằng cậu ta mang theo đôi giày và miếng đệm ống chân, phòng trường hợp có thể được thi đấu.

Lúc đó, cậu ấy vẫn còn phải bó bột trong 15 ngày nữa. "Nếu HLV (Quique) cần cháu, HLV sẽ thay cháu vào". Làm như tôi để việc đó xảy ra vậy. Có một ngày, trong trận đấu, tôi trêu chọc cậu ấy và hỏi rằng cậu có muốn ra sân vào hiệp hai không, cậu ấy đồng ý ngay nhưng còn lâu tôi mới để việc đó xảy ra. Dù có vẻ bề ngoài yếu đuối, nhưng sâu thẳm trong cậu có một tinh thần rất mạnh mẽ.

Leo Messi từng nói: "Lần cuối cùng tôi cảm thấy áp lực là khi thi đấu cho NOB, lúc ấy tôi 8 tuổi. Sau đó, tôi chỉ có cảm giác thích thú..." Lúc nói những lời này, anh ấy 23 tuổi và đã chơi ở hai trận chung kết Champions League, hai kỳ World Cup và các trận chung kết cúp quốc gia. Anh ấy ra sân và bỏ lại đằng sau tất cả những áp lực trên sân cỏ tại Rosario năm đó.

Gazzo (nhà báo): Rosario Central và Newell's đang đá trận chung kết của một giải đấu được đặt tên theo chương trình phát thanh của tôi, *Baby Gol*. Trận đấu kết thúc với tỷ số 2-2, và loạt đá luân lưu cân não đang dừng ở tỷ số 22-22. Lúc này, một cầu thủ của Rosario Central đã bỏ lỡ cú đá phạt đền của mình. Tất cả phụ thuộc vào Leo. Nếu cậu ấy ghi bàn, Newell's sẽ trở thành nhà vô địch.

Quique Dominguez: Khi họ hỏi tôi về phẩm chất tuyệt vời nhất mà tôi thấy ở Leo, tôi sẽ trả lời đó là tính cách tự nhiên của cậu ấy. Từ mọi việc, từ khoảnh khắc cậu ấy chào bạn, dù có hơi bẽn lẽn, nhưng lại rất tự nhiên. Ở tuổi 12, khi thi đấu xong, cậu ấy sẽ qua nhà của Lucas - bạn và cũng là em họ của Antonella, và dành thời gian cuối tuần ở đó. Thỉnh thoảng, vào thứ Năm, sau buổi tập, cậu ấy sẽ tới nhà của Lucas. Có khoảng thời gian cậu ấy thường ở nhà của Lucas. Khỏi cần phải nói, cậu ấy dành toàn bộ thời gian cho cô gái ấy, người vợ yêu quý của cậu ấy sau này. Leo hiện đã có một cậu con trai với người vợ đã ở bên cạnh cậu ấy từ bé. Cậu ấy không cần một đám cưới xa hoa, mà chỉ cần mọi thứ giản dị. Tôi để ý rằng những thứ xung quanh Leo đều là những quá trình tự nhiên. Đội tuyển Argentina đã thi đấu tốt hơn nhờ có Leo. Mẹ tôi mất cách đây 3 năm và bà từng nói: "Sự khác nhau giữa một kẻ độc tài và một người lãnh đạo chính là kẻ độc tài thường ép buộc người khác, trong khi người lãnh đạo sẽ khiến người khác theo đuổi và lựa chọn". Leo chính là người lãnh đạo mà không cần phải hét mắng, làm ầm ĩ để người ta chọn. Khi cậu ấy ghi bàn ở những trận đấu nhỏ, mọi người sẽ cùng ăn mừng, nhưng khi bị thủng lưới, Leo sẽ ôm mọi người an ủi. Đây chính là cậu nhóc 12 tuổi, một thần tượng, một ngôi sao, một cầu thủ mang tầm vóc lớn đang thi đấu ở giải trẻ, và bây giờ là ngôi sao của cả thế giới. Một cậu bé 12 tuổi thường sẽ khó đảm nhiệm những áp lực nặng nề. Những việc

cậu ấy làm như ghi bàn, chạy chỗ, hay dẫn bóng đều hết sức tự nhiên.

Gazzo: Pha ghi bàn của Leo ở chấm phạt đền đã giúp cho Newell's trở thành nhà vô địch.

Tháng 1 năm 1996, đội của Leo tham gia giải International Friendship Cup tại Lima. Đó là lần đầu cậu đi nước ngoài, khi đó cậu 9 tuổi. Cậu ấy đã tạo ra một cơn địa chấn bởi khả năng kiểm soát bóng, kỹ thuật và khả năng giữ thăng bằng. Không thể tin được ở độ tuổi đó mà cậu ấy đã có thể thi đấu thành thục như vậy. Và tất nhiên, họ đã giành chiến thắng, được trao một chiếc cúp hình cá heo. Cậu ấy phải chịu đau để được thi đấu từ trận đấu đầu tiên.

Gabriel Digerolamo: Khi chúng tôi tới sân bay, một vài gia đình người Peru cũng có mặt. Giống như chơi rút thăm trúng thưởng vậy, mỗi gia đình sẽ nhận trách nhiệm chăm sóc một trong số các cậu bé, và cả đoàn đã tách nhau ra như vậy.

Kevin Mendez (con trai của gia đình đã nhận chăm sóc Leo): Một bữa tối, Leo ăn gà nướng và rồi sau đó cậu ấy bị ngộ độc. Hôm sau, cậu ấy gần như không thể ra khỏi giường dù ngày mai trận đấu của cậu ấy sẽ diễn ra.

Gabriel Digerolamo: Thực sự là tình trạng của cậu ấy rất tệ, sốt và có dấu hiệu bị mất nước.

Kevin Mendez: Khi Leo đến sân bóng, cậu ấy còn khá yếu nhưng lúc nghe HLV nói: "Cậu chơi trận này đi, tôi sẽ dẫn Leo đến bệnh viện", cậu ấy lấy lại phong độ vốn có của mình ngay.

Gabriel Digeroloma: Chúng tôi đã cho cậu ta uống nước khoáng thể thao và trong suốt một tiếng rưỡi, cậu ấy cứ tâng bóng ở sân.

Kevin Mendez: Cậu ấy đã uống nước điện giải Gatorade và yêu cầu được thi đấu. Sau đó, Newell's chiến thắng với tỷ số 10- 0, và có tới 8 bàn thắng là của cậu ấy. Không còn nghi ngờ gì về việc cậu ấy là người giỏi nhất. Trước khi rời khỏi nhà tôi, cậu ấy đã cho tôi chiếc áo thi đấu của mình.

William Mendez (ba của Kevin Mendez): Khi dùng bữa tối, tôi đã hỏi Leo và các cậu bé khác xem mục tiêu của chúng là gì. Bọn chúng đã trả lời rằng: "Chúng cháu là cầu thủ của Argentina, bất cứ nơi nào chúng cháu đi thì chúng cháu cũng sẽ giành chiến thắng ở đó, rồi về nhà".

Gerardo Grighini: Mỗi khi chúng tôi thua, Leo thường bĩu môi. Khi thi đấu, Leo thường không muốn thua trận chút nào, và luôn muốn giành chiến thắng. Thi thoảng, nếu đội bóng thua trận, cậu ta sẽ tranh cãi ngay trên sân bóng. Mỗi khi đối diện với trận thua, cậu ta sẽ chuyển sự tức giận thành một động lực nào đó để giành chiến thắng. Cậu ấy nhắc bóng lên và đảm bảo rằng khi rời sân, chúng tôi sẽ là đội giành chiến thắng. Việc đó đã xảy ra ở khá nhiều trận đấu.

Adrian Coria: Cậu ấy có nhiều niềm kiêu hãnh.

Gerardo Grighini: Một trong những điều tôi nhớ rõ nhất là khi chúng tôi tham dự một giải đấu ở vùng quê. Chúng tôi thi đấu ở Pujato và sau 10, 15 phút gì đó, chúng tôi bị dẫn trước 2-0. Leo khi đó khá lo lắng. Nhưng chỉ sau 8, 9 phút, cậu ấy ghi tận 3 bàn thắng. Một ngày nọ, khi xem một trận đấu mà Barcelona đang thua, tôi nói: "Ôi trời, cậu đang khá tức máu rồi kia". Tôi nhận ra nét mặt đó, y như mỗi lần cậu ta thua trước đây vậy! Và rồi chỉ 3, 4 phút sau, cậu ta cướp được bóng, đối diện với thủ môn, và gần như bật ra tiếng: "Biến đi, tôi sẽ lập lại trật tự trận đấu này". Cậu ấy không thể chấp nhận được việc thua cuộc, cậu ấy có thể sẽ giết tôi hay bất kỳ ai nếu chuyện đó xảy ra.

Adrian Coria: Cậu ấy luôn muốn chiến thắng. Nên mỗi khi thua cuộc, cậu ấy lại buồn lòng. Các cầu thủ đạt đỉnh cao như Leo luôn khao khát thành công, dẫn tới việc khao khát giành chiến thắng.

Gerardo Grighini: Cậu ấy chắc chắn là người không thích thua cuộc. Ở giải đấu Arteaga, một giải đấu giống như giải World Cup thu nhỏ dành cho lứa tuổi 11, chúng tôi đã không thể giành chức vô địch và đó là do lỗi của tôi. Chúng tôi đã đánh bại mọi đối thủ với các tỷ số đậm như 8-0, 9-1... Chúng tôi đã lọt vào vòng bán kết và đối mặt với một trong những đội bóng hạt giống của giải Ardyti, một giải địa phương ở Rosario gồm 8 đến 9 đội bóng tham dự. Trận đấu đó, khi tôi chơi ở vị trí hậu vệ trung tâm, trong tình huống thủ môn đội bạn phát bóng lên tuyến trên, và đường bóng bay xa hơn tôi đã tính, tôi đã hất đầu quả bóng về hướng chạy lên của cầu thủ đội bạn, và hắn đã ghi bàn. Sau bàn thắng đó, đối thủ lùi hẳn về phòng ngự và chúng tôi đã bất lực trong việc tìm kiếm bàn gỡ hòa. Chúng tôi đã thua 1-0 ở trận bán kết đó. Leo đã nổi giận và không nói chuyện với tôi trong 2, 3 ngày.

Quique Donminguez: Đội A ở thế hệ 87 đó, tôi đã có ấn tượng tốt với Mazzia, một tiền đạo khác thỉnh thoảng đá cặp với Leo. Cậu ta chơi bóng khá cá nhân. Tôi biết cậu ta không đủ tốt để có thể cạnh

tranh với Leo, dù cậu ta có kỹ thuật và khả năng kiểm soát tương đối tốt. Tôi phải đảm bảo quyền lợi của cả đội khi đó. Mazzia giống như một trái táo bị hư trong một rổ táo, dù so sánh vậy có quá đáng đi chăng nữa. Điều tôi có thể thấy rõ là trong khi Leo đang gánh vác đội, thì Mazzia chỉ làm điều ngược lại. Nên tôi hạ cậu ấy xuống đội B của thế hệ 87 để cậu ta có thể phát triển và bắt kịp trình độ của Leo. Nhưng sự việc trở nên rắc rối khi chúng lại gặp nhau ở sân 11 người vài năm sau đó. Ở giai đoạn này, bóng đá trở nên khắc nghiệt hơn, không ai chào hỏi ai, và tuổi thơ cũng chấm dứt ở giai đoạn này. Những người bố lúc này không ở sân để bảo vệ bạn nữa và nếu bất kỳ ông bố nào ý kiến ý cò gì, ông ấy sẽ bị nhìn bởi những ánh nhìn ghẻ lạnh. Đây là sự chọn lọc tự nhiên – cầu thủ nào sống sót qua giai đoạn này sẽ có thể chạm tới một bậc mới. Leo đã làm được điều đó, còn Mazzia thì không.

Gerardo Grighini: Mỗi khi trận đấu kết thúc, các tiền đạo đều cãi nhau với Leo, bởi việc Leo muốn ghi bàn và bọn họ cũng vậy... Tôi đã nghĩ rằng nếu tôi có thể xâm nhập vào đầu Leo để xem thử cậu ta nghĩ gì mỗi khi chơi chung đội với chúng tôi, thì chắc hẳn là cậu ta mong mình có thể đá hai trái bóng, một trái cho đội, và một trái cho cậu ta. Tôi dám chắc cậu ta nghĩ như vậy. Chúng tôi đã khá bực khi nghe các HLV bảo rằng cứ để Leo làm điều gì cậu ấy muốn. "Tại sao không phải tụi con mà lại là cậu ấy?", chúng tôi đã hỏi và câu trả lời đơn giản chỉ là cứ đưa đi, Leo có thể làm được điều mình muốn.

Quique Dominguez: Ở Malvinas, chúng tôi sẽ luôn chào hỏi, ôm hôn và bắt tay các cầu thủ, bao gồm cả Leo. Mỗi khi tập luyện xong, cậu ấy không bao giờ rời đi ngay. Điều đó làm tôi rất hài lòng. Nhiều lúc chúng tôi bị quá trời muỗi cắn, còn những ông bố thì tụ lại từng nhóm nhỏ, hoặc có khi thì lại vào nửa đêm ẩm ướt và mù sương. Dù ở bất kỳ thời điểm nào, cậu ấy cũng chỉ muốn được chơi bóng nhiều hơn nữa.

Claudio Vivas (HLV, NOB): Khi chúng tôi tham gia giải đấu khu vực, cậu ấy sẽ tới Malvinas. Đằng sau sân thi đấu thứ nhất có một nơi gọi là *quincho* (khu vực ngoài trời có mái che, thường dành cho những buổi tiệc nướng), và kế bên có vài cái bàn, nơi mọi người ăn uống, nói chuyện. Chúng tôi đã nhắc nhở cậu ta "không được chơi bóng ở đây vì có người dùng bữa, và cháu sẽ làm bể đồ đạc xung quanh...", nhưng cậu ấy chẳng có bất kỳ phản ứng gì. Ngay khi trận đấu kết thúc, cậu ta sẽ lại tiếp tục chơi bóng, bạn chẳng thể cản được. Hoặc cậu ấy sẽ nhờ bố đưa tới khu sân đất đối diện để lại tiếp tục được chơi bóng với bạn bè.

Adrian Coria: Cậu ta cứ liên tục đá bóng vào tường với những tiếng bang, bang, bang, dù họ từng nói với cậu ấy rằng: "Chúng tôi thích bức tường này, chúng tôi chăm sóc nó, sơn nó và đã cố tránh cho nó không bị bẩn đó, cháu có biết không? Bình tĩnh lại, nghỉ ngơi một chút, cháu sẽ ra sân ngay thôi". Một vị HLV khác đã nói với tôi rằng: "Không cách nào có thể ngưng cậu ta lại. Cậu ta dành cả ngày để chơi bóng, và muốn chơi cho đến tận lúc ánh hoàng hôn biến mất, kể cả khi không có ánh sáng, hoặc khi mọi người đang say giấc".

Ernesto Vecchio: Dù ốm, cậu ấy cũng vẫn vậy. Một ngày nọ, cậu ấy có mặt ở sân Adiur. Dù lúc đó đang ốm, cậu vẫn muốn đến. Tôi để cậu ấy ngồi trên băng ghế dự bị. Khi trận đấu chỉ còn 5 phút và chúng tôi đang bị dẫn với tỷ số 1-0, tôi đã hỏi cậu ấy có muốn thi đấu không. Ngay khi cậu ấy đồng ý, tôi đã nói: "Được, vậy thì ra sân và giành chiến thắng đi". Không cần phải nói, trận đó chúng tôi đã thắng.

Claudio Vivas: Cậu ấy thích việc xem thi đấu và chơi đá bóng. Gia đình cậu ta sống gần SVĐ Central Cordoba. Tôi thường tới sân để xem anh rể thi đấu cho Central Cordoba và Leo đôi khi cũng có mặt ở đó. Central Cordoba cũng giống như Alaves hay Eibar, đội hạt giống số hai hay ba của quận.

Quique Dominguez: Có những cầu thủ của học viện cực kỳ xuất chúng và giỏi giang, vẫn đang bị kẹt ở cấp độ thấp và không thể vượt qua nó. Ở độ tuổi 12, Leo vốn đã là một cầu thủ vô cùng tài ba và điều đó vẫn tiếp diễn. Đạt được điều đó là cực kỳ khó khăn. Đời đã ban cho tôi cơ hội được huấn luyện ba cầu thủ tuyệt vời ở độ tuổi trẻ như vậy: Maxi Rodriguez, "Billy" Rodas và Leo Messi. Trong ba người, cầu thủ sở hữu tiềm năng đáng kinh ngạc nhất là Billy.

Ernesto Vecchio: Bố mẹ của Leo luôn ở bên cậu ấy. Bạn lúc nào cũng có thể thấy bố cậu ấy ở khu vực phía sau khung thành. Ông ấy cực kỳ kiệm lời và không hay giao lưu với những ông bố khác.

Quique Dominguez: Các ông bố khác coi Leo như là con của mình và những đứa nhỏ coi cậu ấy như một người anh em. Mà không chỉ ở trong đội của tôi thôi đâu, điều đó diễn ra ở bất kỳ đội bóng nào mà cậu ấy từng tham gia. Mẹ của Leo thường nhập hội với mọi người, nhưng Jorge, bố của cậu ấy thì chỉ đứng một mình ở một phía.

Ernesto Vecchio: Chúng tôi tham gia giải đấu Cantolao. Đội bóng

thế hệ 87 năm đó có cả Leo. Đội bóng thế hệ 86 thì có Gustavo "Billy" Rodas, người sau này trở nên nổi tiếng khi ra mắt trong trận đấu chuyên nghiệp đầu tiên ở tuổi 16. Nhưng, Leo và Billy lại có những tính cách khác biệt. Thật đáng buồn mỗi khi thấy Rodas thi đấu ở Peru dù cho cậu ấy có tài năng xuất chúng. Đáng lẽ cậu ta đã có thể đặt chân tới đỉnh cao nhất.

Quique Dominguez: Có thể nói điều vĩ đại của bản thân, và sẽ luôn là niềm kiêu hãnh của tôi, chính là việc có thể bảo vệ và phát triển một cách tự nhiên những điều mà các cầu thủ mang theo. Với Leo, thì khó có thể diễn tả bằng lời, cậu ấy như một tác phẩm nghệ thuật có xuất xứ nổi tiếng vậy, không thể không thành công. Bởi có rất nhiều cầu thủ, như Diego Maradona chẳng hạn, một ví dụ điển hình trong những biểu tượng bóng đá vĩ đại thời xưa, đã lụn bại bởi bia rượu và tiệc tùng, bởi cái tôi quá lớn và những bất đồng... Leo sẽ không như vậy.

Cảnh 3

Trong bóng tối, một đoạn video được chiếu.

http://www.youtube.com/watch?v=youtu.be/I2rpU8AIkNO

Lúc này, Messi đã 10 tuổi. Đồng đội đang tìm cậu nhóc trong chiếc áo đỏ đen số 10 được in thật lớn bao trùm cả tấm lưng ấy. Chỉ bằng một đường chạm bóng, cậu ấy kiểm soát được tình hình trước khi đưa bóng ra khỏi khu vực thủ môn. Cậu ấy không phá bóng ra ngoài, ngược lại, cậu ấy đưa bóng vào đúng vị trí cần thiết. Sau đó, cậu ấy chuyền nó ra phía ngoài và di chuyển vào khu vực cấm địa để nhận đường chuyền từ đồng đội. Messi không còn lạ gì với lối chơi như thế này nữa. Và từ lúc đó, từ khu vực giữa sân, cậu dẫn bóng lần lượt qua một, hai rồi ba cầu thủ đội bạn, nhưng cậu dẫn bóng quá xa nên thủ môn đã bắt được. Một đường chuyền vô nghĩa bỗng trở thành có ích mỗi khi chân trái của cậu chạm vào bóng. Cậu bắt đầu tiến công và ghi bàn bằng một cú sút chéo góc. Và một bàn thắng nữa được ghi từ vị trí đá phạt. Một bàn bằng chân trái và một bàn bằng chân phải sau cả quá trình giành được bóng, dẫn nó qua vài cầu thủ và lốp bóng qua mặt thủ môn. Cậu ấy chạy về phía đồng đội ăn mừng. Khi tiếng còi kết thúc vang lên, những cầu thủ đội bạn đến và xin chụp hình với cậu ấy, hoặc nhờ cậu biểu diễn một vài động tác tâng bóng. Mọi người chỉ ngừng khi cậu tâng đủ 100 quả mới thôi.

Quique Dominguez: Chúng tôi vẫn thường khởi động với bóng ở khắp sân, như vậy thì khi thi đấu, các cầu thủ sẽ có cảm giác bóng, chứ không phải cảm giác như đá vào tường. Bạn hiểu ý tôi chứ?

Leo thỉnh thoảng sẽ nhận nhiệm vụ chỉ huy cả đội khởi động. Khi tôi làm các công việc giấy tờ thì các cầu thủ chỉ việc ký vào, và tôi nói với Leo: "Dẫn mọi người ra ngoài khởi động đi". Cậu ấy sẽ dẫn đồng đội ra sân. Nếu Leo khởi động bên nào thì các cầu thủ sẽ di chuyển về hướng đó. Tôi và Leo không ép buộc gì họ cả, bởi tất cả họ đều coi Leo là hình mẫu để noi gương, nên họ đều làm theo một cách tự nhiên. Và hình ảnh mà tôi thấy khi đó giống như đàn vịt con đang theo mẹ chúng.

Gerardo Grighini: Chúng tôi không có hẳn một người đội trưởng. Có khoảng 16 người trong một nhóm, nhưng chỉ có một vài người mới có quyền đưa ra quyết định. Tất nhiên, cả Leo và tôi đều có tiếng nói trong nhóm đó, Leandro Benitez... Lucas, anh họ của Leo, cũng tôn trọng quyết định của chúng tôi, dù không nhiều. Và có một người nữa là Juan, cũng muốn nắm quyền dẫn đầu. Tuy nhiên, điều đó đã không thể xảy ra, bởi bạn biết đó, trẻ con hay tranh cãi nên mong muốn của cậu ta đã không được chấp thuận. Leo không phải là đội trưởng lạm dụng quyền lực hay ép buộc người khác phải làm theo ý mình, mà đó là một cầu thủ xuất sắc khiến tất cả mọi người phải noi theo.

Adrian Coria: Leo luôn lắng nghe và tôn trọng những lời chỉ bảo từ HLV. Cậu ấy chưa từng nói những điều như: "Tôi luôn làm chủ cuộc chơi" hay "Tôi là người giỏi nhất". Vì thế, đồng đội ai cũng quý cậu. Nhưng cậu ấy không thích việc luyện tập dù cậu có tình yêu mãnh liệt với bóng đá. Chính vì điều đó, tôi phải phạt câu ta. Tôi không phải là một quái nhân hay một đại đội trưởng, nhưng tôi luôn đề cao sự nghiêm túc trong việc tập luyện. Khi chúng tôi tập Rondo thì cậu ấy lại bắt đầu chơi đùa với bóng. Tôi đã nhắc một lần, hai lần nhưng cậu ta phớt lờ. Cuối cùng, tôi phải nói rằng: "Trả lại bóng, thay đồ và về nhà đi", nhưng 10 phút sau, tôi lại thấy cậu nhóc đeo ba lô đang dựa vào tường nhìn sân bóng. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy lòng mình nặng trĩu và có chút xót xa khi nhìn cậu bé như vậy. "Cháu quên hôn tạm biệt rồi", tôi hét lên. Cậu nhóc quay lại và hôn tôi, sau đó tôi nói cậu quay lại phòng thay đồ để chuẩn bị cho buổi tập tiếp theo. Leo là một cậu bé hay mắc cỡ, nhưng lại cứng đầu. Đó cũng là lần duy nhất tôi nổi giận với cậu bé như vậy.

Quique Dominguez: Bạn có bao giờ thấy cảnh các cầu thủ khi đấu tập 2-1 chỉ theo một cách máy móc chứ không đặt mình vào tâm thế như khi đang thi đấu chưa? Leo y như vậy. Các cầu thủ sẽ dừng việc luyện tập nếu đường bóng không như ý muốn, cho dù đã luyện tập được nửa chặng đường.

Ernesto Vecchio: Vào một chiều thứ Bảy nắng gắt tại Malvinas, chúng tôi tham dự trận đấu với Pablo VI. Leo nhận bóng từ thủ môn, tăng tốc đến phần sân của chúng tôi, vượt qua các cầu thủ và di chuyển về hướng thủ môn đội bạn. Trong lúc ra sức bảo vệ khung thành, thủ môn đã ngã xuống và thật không may, cậu ấy bị trật cổ chân, phải hét lên trong đau đớn. Tiếng la thất thanh khiến Leo chú ý, cậu ta dừng lại và quay về vị trí của thủ môn, vừa giúp thủ môn, vừa thu hút sự chú ý của trọng tài để thủ môn có thể được thay ra ngoài và chữa trị. Hành động ấy cứ làm tôi nhớ mãi.

Quique Dominguez: Và hơn thế nữa, Leo không hề cố gây sự chú ý. Cậu không la hét và cũng không thể hiện nhiều cảm xúc dù cho có bị chơi xấu. Khi Newell's đưa cho chúng tôi áo tập màu đỏ với viền màu trắng ở hai bên, Leo đã đến bên tôi và nói: "Thầytính mặc cái áo như Ông Già Noel đó hả? Nhìn giống thật". Tôi đoán rằng cậu nhóc khó bị kiểm soát và không thể cản lại được! Quả là một cậu nhóc lém lỉnh.

Diego Rovira: Có thời gian, Scaglia, Benitez, Leo hay tụ tập ăn xế tại nhà tôi. Chúng tôi chơi Nintendo và vui đùa cùng nhau. Trong lúc mẹ đang chuẩn bị bữa xế, chúng tôi mở cái hộc tủ trong phòng và mặc vào người những chiếc áo thi đấu châu Âu mà tôi đã có trước đó. Bố tôi là bác sĩ. Ông thường tham dự các buổi hội thảo, hay đại loại vậy, và mang về cho tôi những chiếc áo của các đội Barcelona, Manchester United, Real Madrid. Tôi chưa từng mặc lần nào mà giữ chúng như món quà lưu niệm. Cả hai hộc tủ đều đầy ắp những chiếc áo như vậy. Trước khi chơi Nintendo, mỗi đứa bọn tôi đều chọn một cái để mặc. Grighini chọn áo của Real Madrid. Còn Leo thì mặc chiếc áo thi đấu kỷ niệm 100 năm nửa đỏ sáng và nửa xanh của đội Barcelona. Mỗi khi đến nhà tôi chơi, cậu ta lại tìm cái áo đó như một thói quen, điều buồn cười là chiếc áo khiến cậu ta trông như đang choàng áo ngủ vậy.

- OK, tớ sẽ lấy cái này. - Cậu ấy nói với tôi sau khi mọi người đã cất đồ lại vào hộc tủ. Nhưng trừ Leo.

- Nhanh lên nào, đưa lại tớ cái áo đi.

Cậu ta nhìn tôi với nụ cười trên mặt:

- Hả?

Đó là cái áo đấu Barcelona duy nhất, nên có nằm mơ tôi mới cho cậu ta!

Geraddo Grighini: Leo nói rằng cậu ta là người hâm mộ Newell's,

nhưng khi chúng tôi còn bé, cậu ta từng hâm mộ River, Lucas của Newell's và cả Leandro của Boca. Cậu ta phát cuồng vì Aimar, cầu thủ đang chơi cho River tại thời điểm đó, và chúng tôi đã từng đi xem anh ta thi đấu rồi dần trở thành người hâm mộ River. Chúng tôi đã dành khá nhiều thời gian bên nhau. Mỗi khi có trận đấu, chúng tôi thường được ở lại ký túc xá vào cuối tuần.

Nestor Rozin: Để cải thiện khả năng thi đấu của bọn trẻ, chúng tôi để bọn trẻ ở lại ký túc xá, để đảm bảo rằng chúng ăn uống đầy đủ và nghỉ ngơi theo chế độ phù hợp. Những đứa trẻ không phải cầu thủ cũng có thể vào.

Gerardo Grighini: Con sóc nhỏ Leo đó sẽ chọn ngủ trên tầng thứ ba của giường tầng. Chúng tôi lấy làm thích thú với việc đó bởi chúng tôi đều quan niệm rằng ta phải tận hưởng khoảng thời gian tươi đẹp này. Vào thời điểm đó, một chai Coca-Cola có giá 1.25 peso. Đó là những năm 2000, khi mà giải Arteaga Mini – World Cup diễn ra, chúng tôi phải ở lại ký túc xá trong 20 ngày. Đêm đó mưa tuôn xối xả, đứa nào cũng muốn Coca-Cola nhưng không ai có đồng nào trong người cả. Và đó cũng là thời gian nghề lau rửa kính xe hơi mới xuất hiện ở Argentina, những người lau chùi thường đứng ở các cột đèn giao thông và chờ đèn đỏ để bắt tay vào làm. Khi đó, tôi đã nảy ra ý tưởng: "Hay chúng ta lau kính chắn gió đi các cậu?" "Được đó", mọi người đáp. "Chắc bọn mình sẽ kiếm được thêm vài đồng lẻ". Leo quyết định đi đến cái hố trên đường và bôi bùn lên khắp người mình. Mỗi khi có người đi ra từ siêu thị, cậu ta sẽ nói: "Quý bà có thể cho tôi xin một đồng được không?" Và bà ta đã đưa 2 đồng peso. Và cứ tiếp tục như vậy, 1 đồng rưỡi, 2 đồng... cho đến khi chúng tôi mua được những 56 chai Coca-Cola! Sau này khi có con, tôi sẽ kể với chúng rằng tôi đã từng là một người bạn, người từng chơi, từng chia sẻ tất cả mọi thứ với cầu thủ xuất sắc nhất thế giới.

Quique Dominguez: Tôi đã nói với con trai mình (cầu thủ đội tuyển bóng đá Argentina) là Sebastian, rằng khi nó có trận thi đấu đầu tiên, dù nó là cầu thủ của Boca (trong tim tôi vẫn luôn là CLB River), tôi sẽ cho nó chiếc xe hơi Ford Tierra của mình. Trong cùng một ngày khi mà cảm xúc lẫn lộn, tôi đã đến trễ buổi tập và sau đó, tôi ra khỏi phòng thay đồ mà quên mang chìa khóa của chiếc Tierra. Tôi quay lại phòng thay đồ trong thấp thỏm, và tôi không tìm thấy chìa khóa đâu cả. Bước vào đó, tôi bắt gặp bọn con trai cùng với Leo đang giả bộ lái xe và tạo tiếng ồn như thể cậu ta đang đua xe thật vậy, "Kiếm cái này hả Ông Già Noel?" Leo hỏi với cái chìa khóa đang lơ lửng trong tay.

Gerardo Grighini: Vào thời điểm đó, chúng tôi chưa đủ tuổi để tới vũ trường, vì vậy chúng tôi đã tổ chức các cuộc gặp gỡ giữa những người bạn và rủ bọn con gái ở lớp đến. Ví dụ, nếu hôm đó là sinh nhật tôi, tôi sẽ mời tất cả đồng đội và những người bạn học tới nhà rồi ghép cặp với nhau. 3 người chị họ của Lucas lúc nào cũng được mời. Trong đó, Paula là chị cả, Carla là em út, Antonele là chị giữa và cũng là vợ của Leo sau này. Và tôi nói thật, lúc đó hắn chỉ mới 10 hay 11 tuổi, nhưng đã có một tình yêu mãnh liệt với Antonella đến tận mãi sau này. Sự thật rằng ở thời điểm đó, mọi sự chỉ là tình cờ. Tôi đoán Lucas chỉ cần làm phần việc của cậu ấy, và từ đó bọn họ hiểu nhau hơn. Khi chúng tôi đang vui đùa tại bữa tiệc, Leo thì mắc cỡ và dè dặt... Chúng tôi đã thúc giục Leo: "Tới luôn đi, Leo. Sao cậu không đi tán tỉnh xung quanh như tất cả bọn tớ đi. Lúc thi đấu cậu dũng cảm hơn mà?" Nhưng cậu ta quá ngại ngùng, chỉ ngồi im tại chỗ. Nghe có vẻ chơi bời lắm phải không? Chúng tôi đã từng là những đứa trẻ rất ngoan ngoãn. Ngoài việc đi chơi ở vũ trường và ăn xin, những hành động chơi bời nhất mà chúng tôi đã từng làm, thì chúng tôi không làm gì đi quá giới hạn. Chúng tôi cũng thường qua nhà các thành viên khác để chơi Play-Station, hay ghé nhà Lucas để chơi đá bóng, bởi nhà Lucas có sân thi đấu bóng đá 5 người.

Gerardo Grighini: Với tôi, cả Leandro Benitez, Lucas và Leo đều có đủ năng lực để thi đấu ở giải hạng nhất. Điều mà tôi không ngờ nhất chính là sau này Leo lại trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Chúng tôi luôn trò chuyện và hỏi nhau: "Các cậu thường mơ ước về điều gì?" "Được thi đấu ở giải hạng nhất", là điều mà Leo luôn trả lời. Cậu ta luôn mơ ước được thi đấu cho Newell's. Và ngay cả khi cậu ta gia nhập Barcelona, tôi nghĩ rằng trong 5 năm nữa, cậu ấy sẽ quay về Newell's. Khi Leo bước sang tuổi 30, khi đã giành chiến thắng tại đấu trường World Cup – và thề với Chúa rằng chúng ta sẽ làm được điều đó – cậu ấy sẽ cảm nhận được những công sức của mình đã được đền đáp, thì cậu ấy sẽ quay về quê hương. Đó là điều tôi luôn nghĩ tới.

Ernesto Vecchio: Tôi luôn nói rằng Leo có một tương lai rộng mở trước mắt, và tôi đã đoán đúng. Tôi cũng luôn hy vọng Rodas, Depetrism và cả những đứa trẻ có kỹ thuật siêu hạng, cũng có mặt ở đó. Nhưng dù sao...

Adrian Coria: Tôi đã từng dành thời gian xem bọn trẻ chuẩn bị thi đấu trên sân 11 người. Tôi thấy được Leo có vấn đề trong sự phát triển cơ thể. Tiếc thay, không ai sẵn sàng chi trả cho khoản tiền điều trị ấy. Tôi đã nói với Pepeto (Roberto Puppo, giám đốc kỹ thuật mới vào nghề ở Newell's) rằng ông ấy có sức ảnh hưởng và

những mối quen biết, sao ông không giúp Leo đi? Khi Leo tiến bộ hơn, anh ta sẽ quay lại trả ơn huệ này. Tôi nghĩ rằng số tiền cho các mũi tiêm là khoảng 900 peso mỗi tháng. May mắn thay, những người cùng chứng kiến ở đó có thể xác nhận rằng tôi đang thuyết phục cho Leo về việc cậu ấy sẽ trở thành người tầm cỡ như Diego. Thỉnh thoảng tôi nhắc lại chuyện này với Tata Martino và những người khác về tầm quan trọng của tình bạn trong bóng đá. Leo chắc chắn sẽ làm được điều đó.

*

**

MÀN HAI

Cảnh 1

Trên một sân khấu tối tăm, video sau đây được chiếu, một quảng cáo của Adidas có giọng của Leo.

http://www.youtube.com/watch?v=7U2k1EqZp68

"Khi tôi 11 tuổi, họ phát hiện ra tôi bị thiếu hormone tăng trưởng và buộc phải điều trị để tôi có thể phát triển một cách tự nhiên. Mỗi tối, tôi phải tiêm một mũi vào chân trong suốt 3 năm".

"Tôi khá nhỏ con, vóc dáng chỉ như một đứa trẻ 8 - 9 tuổi, thậm chí là còn nhỏ hơn mặc dù lúc đó tôi đã 11 tuổi. Với vóc dáng đặc biệt ấy, ai cũng dễ dàng nhận ra tôi trên sân bóng hay khi tôi đi ngoài đường cùng lũ bạn".

"Họ gièm pha rằng tôi sẽ luôn là đứa nhỏ con nhất trong đám và cực kỳ dị hợm bất kể ở sân bóng, ở trường hay trong những giờ ăn trưa. Những lời chê bai ấy cứ tiếp diễn, mãi cho đến khi hoàn thành việc điều trị, cơ thể tôi mới bắt đầu phát triển bình thường".

"Tôi đoán rằng việc nhỏ con hơn những người khác cũng giúp tôi phản ứng nhanh hơn và di chuyển linh hoạt hơn. Chính những yếu tố đó đã giúp tôi trong việc chơi bóng".

"Điều tôi rút ra được sau trải nghiệm này chính là, ban đầu, mọi thứ có thể trông tệ hại và xấu xí, nhưng sau đó sẽ có một thứ gì đó mang ý nghĩa vô cùng tích cực giúp tôi có thể đạt được nhiều thứ, và nay tôi đứng đây nhờ thành quả của sự nỗ lực, chăm chỉ và vô vàn những cố gắng của bản thân".

Màn hình chiếu lên hình ảnh một cậu nhóc khoe đôi chân gầy nhẳng của mình trong cái quần đùi ngắn, đang cầm một cái hộp như hộp đựng bút chì, nhưng thực tế thì lại chứa kim tiêm. Leo bỏ kim tiêm chung một chỗ với nhau. Điều này tôi sẽ giải thích sau. Sau đó, cậu tự tiêm vào chân mình. Video tối đen và rồi bỗng sáng trở lại. Leo cứ lặp lại chuỗi hành động: đôi chân, một cái hộp, và một mũi tiêm cho chân còn lại. Cùng lúc đó, chúng tôi nghe tiếng một cậu nhóc người Argentina đang đọc những đoạn trích từ các cuộc phỏng vấn sau:

Leo Messi trả lời tạp chí *El Grafico*: "Tôi nhỏ con hơn các bạn cùng trang lứa, nhưng chả ai nhận ra điều đó khi ở trên sân cả. Lúc đang tự tiêm cho mình, ai mà chứng kiến đều ngạc nhiên và cảm thấy ghê sợ. Tôi chẳng lo và việc tiêm cũng không có đau đớn gì. Dù tôi đi đâu, như qua nhà bạn chẳng hạn, tôi cũng luôn cho ống tiêm vào hộp và bỏ vào tủ lạnh, sau đó lấy nó ra và tiêm thẳng vào nhóm cơ đùi trước. Mỗi ngày một chân, hôm sau thì chân còn lại."

Ánh đèn sân khấu được bật lên, nhưng những cái bóng thì cứ sâu thẳm. Đối với những người tụ tập ở Malvinas, trời đã khá muộn. Một vài người vẫn ở lại để uống nốt cốc bia cuối.

Nestor Rozin: Chúng tôi lấy làm lạ khi Leo chuyển từ sân 7 người sang sân 11 người, vì vốn dĩ Newell's được biết đến là câu lạc bộ chiêu mộ những cầu thủ lực lưỡng và khỏe khoắn xuất thân từ vùng quê, còn Leo thì lại là một cậu bé nhỏ con.

Gerardo Grighini: Cậu ấy chích những mũi kim ấy vào người như thể đó là một điều rất đỗi bình thường vậy. Cậu ấy cũng chưa bao giờ giải thích với tôi lý do sử dụng nó. Cậu ấy lấy ra một cái hộp nhỏ kiểu như thùng đựng đá, bên trong có những lọ bé xíu chứa một loại chất lỏng, trông giống như một loại bút chì có mũi kim nhỏ, và những cái lỗ để cố định chúng, sau đó cậu ấy sẽ tiêm nó vào chân mình trước khi ngủ, cứ thế đều đặn ngày này qua ngày nọ, tuần này rồi lại đến tuần kia. Cứ bảy ngày một chân, bảy ngày tiếp cho chân còn lại. Cậu ấy hoàn tất việc đó một cách hết sức tự nhiên. Khi đã tiêm xong, cậu ấy rút mũi kim ra. Cậu ấy nhìn bọn tôi như thể chúng tôi sẽ cố hỏi điều gì đó, nhưng chúng tôi đã không làm vậy. Khi đó, tất cả bọn tôi (16 đứa con trai khoảng 11 tuổi) đang ở một khách sạn nhỏ, nhìn thấy việc Leo làm, nhưng chả đứa nào cười hay bàn tán.

Juan Cruz Leguizamon: Nhìn vào chân cậu ta, bạn sẽ thấy đầy những vết tiêm, nhưng không ai chắc đó là cái gì. Chúng tôi chẳng để ý đến việc ấy bởi khi đó chúng tôi chỉ là những đứa trẻ. Điều duy nhất chúng tôi quan tâm chính là chơi bóng.

Matías Messi (anh trai của Leo): Nói thật thì việc đó làm gia đình tôi khá đau lòng, anh em chúng tôi không cảm thấy gì nhiều nhưng cả nhà thì lại không như thế.

Gerardo Grighini: Điều đã đưa cậu ấy đạt tới trình độ bây giờ không gì khác ngoài tài năng và sự tin tưởng vào chính bản thân mình. Tôi không nghĩ rằng lại có người sở hữu một tinh thần mạnh mẽ như thế khi chỉ mới 10-11 tuổi để nói rằng: "Cháu sẽ làm điều đó vì nó sẽ giúp ích cho cháu trong tương lai". Cứ thế, cậu tự tiêm cho mình trước khi đi ngủ. Cậu tin rằng việc đó sẽ giúp cậu hoàn thành ước mơ được thi đấu ở đội hình hàng đầu.

Lucas Scaglia (bạn thân của Leo, cầu thủ): Cậu ta chả bao giờ khóc khi tiêm cả.

Cảnh 2

Gia đình Messi quyết định hỏi ý kiến bác sĩ chuyên khoa vì họ thấy Leo không to cao như những đứa trẻ lên 10 khác. Các cuộc xét nghiệm y khoa đã được lên kế hoạch.

Chúng tôi nhìn thấy trên sân khấu một phòng tư vấn trong một ngôi nhà cổ. Đó là căn phòng mà cha của bác sĩ Diego Schwarzstein đã cho ông mượn vài năm trước. Dẫn lên tầng một là cái cầu thang gỗ thanh lịch, giống những cầu thang được xây dựng cách đây 100 năm. Đó là một căn phòng nhỏ, rộng tầm 3 mét vuông. Ngay bên ngoài phòng tư vấn có một khu chờ nhỏ. Chúng tôi thấy bác sĩ Schwarzstein trong chiếc áo khoác trắng, đang tìm giấy tờ trong ngăn kéo của chiếc bàn làm việc cỡ vừa. Ông ấy bắt đầu kể những câu chuyện cũ.

… Vì vậy, tôi được bảo là: "Chúng tôi chắc chắn có một người giỏi nhất, một hiện tượng, nhưng cậu ấy cần được tạo điều kiện để phát triển". Thỉnh thoảng, khi các nhân viên y tế tại Newell's nhận thấy có điều gì đó đòi hỏi họ phải để tâm, điều mà cần có một chuyên gia nội tiết can thiệp, họ sẽ gọi cho tôi và nói: "Chúng tôi muốn ông gặp bệnh nhân này". Và thế là Leo cùng với mẹ cậu ấy đã đến phòng tư vấn của tôi.

Thật ra, tôi nhớ một vài điều, còn những điều khác mãi sau này tôi mới nhớ ra, vì như bạn có thể tưởng tượng, tôi đã phải kể câu chuyện y khoa của cậu ấy rất nhiều lần để trả lời các câu hỏi, và phần cũng vì tôi tò mò. Hôm cậu ấy đến gặp tôi lần đầu, cũng chính là ngày sinh nhật của tôi. Một sự trùng hợp, ngày 31 tháng 1 năm 1997, nếu tôi nhớ không lầm. Cậu ấy đến cùng mẹ và… tôi đã giải thích với cậu ấy một chút như cách tôi vẫn giải thích với

các cậu bé: rằng bác sĩ không thể giúp tất cả những ai muốn phát triển; chúng tôi chỉ có thể giúp những người có vấn đề về tăng trưởng khiến chúng không thể phát triển như bình thường. Nên tôi nói, không có phương pháp điều trị hoặc thuốc giúp cho việc phát triển. Chúng tôi cố gắng và tìm hiểu xem có vấn đề nào đang làm gián đoạn tăng trưởng hoặc khiến cho việc tăng trưởng trở nên khó khăn hay không. Và khi chúng tôi phát hiện ra, đó là lúc chúng tôi có thể giúp đỡ. Thế nên, dù sao đi nữa, tôi đề nghị thực hiện một số xét nghiệm y khoa.

Một đứa trẻ nên cảm thấy thoải mái với kích thước cơ thể đã được bộ gen quy định. Thuốc thang cũng không thay đổi được tình hình.

Tôi giải thích điều này cho họ bởi vì đôi khi, bệnh nhân mong đợi bác sĩ ban cho họ một liều thuốc tiên, thứ sẽ cho phép họ chơi tại NBA [Hiệp hội Bóng rổ Quốc gia]. Nhưng thứ đó không có thật. Tôi giải thích điều này để họ không nuôi hy vọng hão huyền, và sau đó tôi bắt đầu cuộc điều tra của mình. Điều đọng lại trong tâm trí tôi là cậu ấy sống nội tâm và kiệm lời. Tôi không biết nên dùng từ nhút nhát hay dè dặt. Cậu ấy không giống kiểu nhút nhát, tôi nghĩ là hướng nội nhiều hơn. Một người nhút nhát, với tôi, là kiểu người cảm thấy gượng gạo, thiếu tự nhiên hoặc hơi lãnh cảm. Tôi không nghĩ Leo từng như vậy; đúng hơn, anh ta khá dè dặt, cẩn trọng. Bạn cần mở lòng trước thì anh ấy mới tin tưởng bạn.

Nhưng vì cậu ấy rất yêu bóng đá, như tôi vậy, chúng tôi nhanh chóng thân thiết bằng cách nói về bóng đá; thần tượng của cậu ấy là ai, cậu ấy thích ai, cậu ấy đã chơi bóng ở đâu, v.v... Và rất nhanh chóng, chúng tôi đã thiết lập một mối quan hệ tốt đẹp. Ngay sau đó, tôi nhận ra rằng, chỉ có duy nhất một thứ quan trọng với cậu ấy – cậu ấy muốn trở thành một cầu thủ bóng đá.

Khi tôi giải thích với cậu ấy rằng những gì tôi phải làm là một cuộc kiểm tra khá gay gắt, có phần khó chịu. Tưởng rằng cậu ấy sẽ lo lắng, nhưng không, cậu ấy nói: "Cháu muốn chơi bóng". Điều khiến cậu ấy lo lắng là cậu ấy có phát triển đủ thể lực để trở thành một cầu thủ bóng đá hay không.

Dù sao việc chẩn đoán cũng hơi khó chịu, nhưng chúng tôi vẫn hoàn thành một cách nhanh chóng. Vào cuối những năm 1990, chúng tôi thiếu một số công nghệ chẩn đoán sinh hóa nhất định, vì vậy mất nhiều thời gian hơn và đôi khi ở Argentina, rất khó để Bộ Y tế cho phép chẩn đoán kiểu này. Nếu kết quả xét nghiệm cho thấy thực sự thiếu hormone tăng trưởng, thì bạn phải thực hiện

các xét nghiệm mới, được gọi là xét nghiệm xác nhận, để hoàn toàn chắc chắn về chẩn đoán của mình. Hơn nữa, một trong những yếu tố chúng tôi sử dụng để chẩn đoán là tốc độ phát triển và cách duy nhất chúng tôi có thể làm là đo lường chỉ số thể chất của một người rồi sau đó vài tháng sẽ làm lại điều tương tự. Vì vậy, kết quả là, kiểu chẩn đoán này thường mất ít nhất ba hoặc bốn tháng, hoặc trong trường hợp của Leo, nếu tôi không nhầm, là sáu tháng để đưa ra kết luận.

Và, thực sự, thứ cậu ấy thiếu là một loại hormone. Bạn có thể thay đổi cấu trúc gen, bổ sung thứ còn thiếu bằng cách tiêm nó dưới da mỗi ngày một lần. Việc điều trị bao gồm đưa vào cơ thể loại hormone đang thiếu. Cậu ấy không thể tạo ra hormone này một cách tự nhiên, vì vậy, nó phải được đưa vào từ bên ngoài. Và việc điều trị cực kỳ tốn kém, khoảng 1.500 đô la một tháng.

“Cậu buộc phải tiêm thôi”, tôi nói.

Khi đang nói chuyện, vị bác sĩ mở tủ và lấy ra một chiếc hộp nhỏ.

Và cậu ấy đã phản ứng như thế nào? Tôi không nhớ. Có lẽ là cậu ấy phản ứng giống như bất kỳ ai trong tình huống tương tự, bởi vì tôi không nhớ có điều gì bất thường.

Đó là một cây bút, thay vì có mực, lại chứa hormone tăng trưởng, và thay vì có ngòi, thì lại có đầu kim. Vì vậy, đầu tiên, tôi bơm thuốc vào, nó có bộ điều chỉnh, cậu ấy tự chích, kim có thể được giấu đi, nó được giấu kỹ, và cậu ta tự tiêm. Thông thường, tôi sẽ tiêm giúp họ mũi đầu tiên, và giám sát cho đến khi họ học được cách tự làm điều đó. Họ có thể tiêm vào đùi, bụng, hoặc cánh tay. Nó rất giống insulin; bạn đã thấy mọi người tự tiêm insulin cho mình rồi đấy. Mỗi cá nhân sẽ chọn khu vực họ cảm thấy thoải mái nhất để tiêm cho mình, nơi ít đau hơn. Và Leo dường như thích tự tiêm vào chân hơn là bất cứ nơi nào khác.

Khi tôi đưa chúng cho bệnh nhân, tôi sẽ nói: Bình tĩnh, không đau chút nào. Và họ sẽ hỏi: Thật không? Không đau đúng không? Và tôi nói, nếu tôi tiêm cho bạn trong lúc bạn đang nhìn đi chỗ khác, bạn thậm chí còn không biết rằng tôi đang làm điều đó. Vết muỗi đốt còn đau hơn. Đó là cách tiêm bằng kim mà bạn khó có thể cảm nhận được. Những mũi kim này được thay hàng ngày, không bao giờ gãy và rất ngắn. Ngày nay, chúng dài không quá 3mm.

Đây là những bệnh nhân mà bạn gặp khá thường xuyên. Trong giai đoạn chẩn đoán, tôi gặp cậu ấy 4 hoặc 5 lần trong 6 tháng. Sau

đó, cứ 3 tháng, tôi lại gặp cậu ấy một lần. Vì vậy, giữa chúng tôi phát triển một mối quan hệ và chúng tôi bắt đầu nói về những thứ khác nữa. Mấu chốt là bóng đá, cả hai chúng tôi đều thích bóng đá và cậu ấy đã chơi cho Newell's còn tôi là người ủng hộ Newell's. Tôi đã từng hỏi cậu ấy: Thế nào rồi? Ai đang đào tạo cậu? Cậu có xem đội Một tập luyện không? Vài điều như vậy, nhưng sau một thời gian, chúng tôi bắt đầu nảy sinh mối quan hệ vượt ra ngoài mặt chuyên môn và vấn đề y tế của bệnh nhân. Vì vậy, tôi tiếp tục hỏi: Mọi chuyện thế nào? Cậu đang làm gì đấy? Cũng có ngày cậu ấy đến với bố của mình và tôi sẽ hỏi mẹ cậu ấy thế nào, rồi lần sau cậu ấy đến với mẹ thì tôi lại hỏi bố cậu ấy thế nào, v.v... Sau đó, cậu ấy sẽ nói, bố mình đang phải làm việc này hoặc việc kia nên không đến. Tôi cứ tiếp tục trò chuyện và xây dựng mối quan hệ. Dù gì thì cũng là phong cách của tôi.

Và cậu ấy sẽ nói hoài một điều, "Điều cháu muốn là đá bóng."

Tôi sẽ luôn cố gắng giải thích với cậu ấy, hoặc với những bệnh nhân khác, rằng việc điều trị không liên quan gì đến việc cậu ấy có trở thành một cầu thủ hay không; mà nó liên quan đến sự phát triển. Trong thực tế, nếu tôi muốn trở thành một tài xế taxi, tôi cũng phải tiếp nhận việc điều trị tương tự, tất nhiên, trừ khi tôi muốn trở thành một bác tài xế lùn tịt... Sự khác biệt là dù bạn thấp tủn, bạn vẫn có thể là một tài xế xe taxi, nhưng sẽ rất khó để trở thành một cầu thủ bóng đá, dù vậy, không chỉ mỗi việc điều trị mới giúp bạn thành công. Hay nói đúng hơn, sự tương tác giữa việc điều trị và bóng đá mang tính gián tiếp hơn. Việc điều trị giúp cậu ấy phát triển, và việc phát triển sẽ giúp cậu ấy trong việc chơi bóng. Cậu ấy tự hiểu rõ rằng đây là con đường mà cậu ấy muốn lựa chọn.

Có nhớ là đã thấy Leo khóc trong phòng tư vấn của tôi không ấy hả? Không, tôi không nhớ mình từng thấy Leo làm điều đó. Hơn nữa, tôi tin rằng nếu bạn trực tiếp hỏi cậu ấy rằng đâu là những khoảnh khắc tồi tệ nhất trong đời, cậu ấy phải chịu đựng nhiều nhất là khi nào, điều gì khiến cậu ấy tổn thương nhất, tôi không tin rằng cậu ấy còn nhớ đến việc điều trị của mình. Tôi không nhớ việc điều trị đặc biệt gây tổn thương cho cậu ấy. Rõ ràng, đối với tất cả trẻ em, khi bạn nói với chúng rằng chúng có vấn đề được giải quyết bằng cách tiêm thuốc, sự việc sẽ có hai chiều hướng. Một là, chúng hài lòng khi bạn cho chúng biết vấn đề có thể dễ dàng giải quyết. Hoặc nếu không dễ dàng, ít nhất là vẫn còn có thể giải quyết. Và sau đó khó khăn này sẽ biến mất và chúng sẽ phát triển bình thường, chúng sẽ chinh phục được những giới hạn mà vấn đề ấy gây ra. Điều này khiến chúng hạnh phúc. Nhưng khi bạn

nói với chúng rằng giải pháp là tiêm vào người trong hai, ba hay bốn nghìn ngày tới, tiêm trong nhiều năm, thì chúng không còn hứng thú tí nào nữa. Nhưng tôi không nhớ là cậu ấy khóc. Tất nhiên, khi bạn nói với cậu ấy, phải rồi, cậu sẽ phải tự tiêm cho mình, cậu ấy không thích điều đó chút nào. Nhưng mà, liệu có ai thích chăng?

Nếu bạn để ý, các cầu thủ… thật hiếm khi tìm thấy một cầu thủ như Cristiano Ronaldo, vừa tài năng vừa cao to. Nói chung, nhiều cầu thủ tài năng có vóc dáng nhỏ bé. Ở Argentina, Orteguita, người từng chơi ở Valencia, Maradona, hay Neymar, họ không phải là cầu thủ vạm vỡ. Tôi nghĩ đối với môn thể thao này, để tạo ra những cú rê bóng hiệu quả, họ cần có trọng tâm tương đối thấp và cả sự linh hoạt... Và dáng người nhỏ nhắn có vẻ thuận lợi hơn ; tôi nghĩ là thế, không biết có đúng không nhỉ! Nhưng, liệu tài năng chơi bóng mà Leo sở hữu có phải là điều tạo nên cậu ấy ở thời điểm hiện tại?

Bác sĩ tiếp tục sắp xếp giấy tờ trên bàn làm việc. Ông cởi chiếc áo khoác trắng. Buổi tư vấn sắp kết thúc.

Nói cách khác, việc điều trị không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến sự phát triển về mặt cảm xúc của cậu ấy. Nhưng một điều rõ ràng là - và tôi nói với bạn điều này cũng với tư cách là một người có vóc dáng nhỏ bé (tôi chỉ cao có 1m70 và khi còn bé tôi cũng nhỏ con) - đôi khi bạn đang gặp bất lợi trước những đứa bạn cao to hơn mình. Trẻ con đánh nhau là chuyện thường, ở đây tôi không nói về Messi, tôi đang nói một cách chung chung. Trẻ con rất dễ ẩu đả vì những điều ngớ ngẩn bậc nhất, và nếu bạn nhỏ con, bạn sẽ bị yếu thế. Nếu bạn cao, bạn sẽ dễ dàng chiến thắng. Và với các cô gái, cũng hoàn toàn tương tự: họ thích những chàng trai cao hơn. Khi bạn nhỏ con, cực kỳ nhỏ con, điều đó không hề dễ dàng tí nào. Thực tế thì, với Leo, điều đó thuộc về bệnh lý: anh ta thiếu một loại hormone. Anh ta thiếu dưới mức bình thường, điều có thể dẫn đến một số đặc điểm tính cách, một sự ngại ngùng, bất an nhất định. Nói cách khác, khi cơ thể cho phép… hoặc ít nhất là không đặt ra giới hạn cho bạn… thì tính cách của bạn sẽ phát triển bình thường. Nhưng nếu một người đã sống nội tâm rồi thì việc hạn chế chiều cao sẽ chỉ làm tăng thêm cảm giác bất an.

Có phải doping không? Hormone tăng trưởng từ lâu đã được sử dụng như một chất bổ sung cho người trưởng thành – những người lẽ ra không cần đến nó, với mục đích đạt được lợi thế khi chơi thể thao. Nhưng bạn phải phân biệt giữa điều trị hormone tăng trưởng cho một người trưởng thành không cần đến nó,

người đang tìm kiếm lợi ích thể chất - họ sử dụng liều cao và có thể có những tác dụng phụ rất tiêu cực, với việc điều trị sự thiếu hụt thể chất ở một cậu bé. Đầu tiên phải nói rằng Leo là một cậu bé 9 tuổi và tôi không nghĩ rằng cậu ấy có thể tưởng tượng ra viễn cảnh này. Hơn thế nữa, nếu bạn có thể hỏi: Lúc cậu 9, 10, 11 tuổi, ước mơ của cậu là gì? Tôi không tin rằng cậu ấy đã mơ về việc là người giỏi nhất thế giới. Tôi nghĩ rằng điều này vượt quá mọi niềm mơ ước. Hãy nhìn xem, khi tôi còn là một cậu bé, tôi đã mơ ước được mặc chiếc áo số 9 của Newell's. Tôi sẽ tiếp tục với 5 phút còn lại và ghi bàn thắng quyết định giúp chúng tôi vô địch giải đấu. Tôi đã mơ rằng họ trao cho tôi chiếc áo số 9 của đội Argentina và tôi đã ghi bàn thắng quyết định ở phút cuối cùng của trận chung kết World Cup. Nhưng nếu bạn đạt được điều này, phải nói nó vượt quá cả ước mơ của bạn. Sự đối xử mà cậu ấy nhận được không phải là lý do khiến cậu ấy đạt được ước mơ của mình. Cậu ấy là một cậu bé 9 tuổi yêu bóng đá, giống như 99% trẻ 9 tuổi ở Argentina. Hãy tưởng tượng trong một phút mà hôm nay tại Newell's, họ dành cho 100 cậu bé trong độ tuổi từ 8 đến 10 sự đối xử giống nhau - họ sẽ có 100 Messi! Và điều đó thậm chí còn chưa tính đến một nơi như La Masía ở Barcelona, nơi có tiềm lực kinh tế vượt xa chúng tôi, và có lẽ cũng là những đơn vị cấp dưới vượt trội hơn chúng tôi. Bây giờ, họ sẽ sản xuất với hormone tăng trưởng khoảng 10 hoặc 12 Messi mỗi năm!

Tôi có một đứa con nhỏ, và khi tôi điều trị cho Leo bằng phương pháp này vào năm 1997, con trai tôi chỉ mới 3 tuổi. Nếu áp dụng cách điều trị này cho một cậu bé mà có thể biến cậu ấy thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, thì tôi đã làm điều ấy cho con trai mình, chứ không phải cho Leo.

Ngoài ra, nếu tôi nhớ không nhầm, đợt điều trị bị gián đoạn khi Leo khoảng 15 tuổi, hồi ở Barcelona. Người ta nói rằng kiểu phát triển như của cậu ấy tạo ra áp lực quá tải cho cơ thể cũng như các vấn đề về cơ bắp mà cậu ấy phải chịu khi còn ở tuổi vị thành niên, nhưng điều đó không hề liên quan bởi thực tế là mọi đứa trẻ bị suy giảm hormone vốn phát triển kém hơn mức bình thường. Và khi việc điều trị đạt đến một hiệu quả nhất định, đứa trẻ không còn bị thiếu loại hormone đặc biệt này nữa. Nó bắt đầu phát triển bình thường, cùng tốc độ với các bạn cùng lứa. Bạn hiểu chứ?

Điều đó giải thích tại sao không phải là doping: bởi bất cứ ai bị thiếu hụt hormone này cũng sẽ ở thế bất lợi so với những người khác. Việc bù đắp cho sự thiếu hụt này bằng một loại hormone mà anh ta thiếu chỉ đơn giản có nghĩa là: anh ta không còn gặp bất lợi nữa, nhưng anh ta cũng chẳng có lợi thế nào hơn. Nói cách khác,

anh ấy đạt được điều gì đó bằng cách bổ sung hormone, dĩ nhiên là khi không so với những người bạn cùng tuổi vốn đã có nó một cách tự nhiên.

Đó chắc chắn là một phương pháp điều trị tốn kém. Tổ chức từ thiện mà Jorge sáng lập và Viện Sức khỏe Quốc gia của ông ấy hoạt động ổn thỏa trong một thời gian dài. Điều đáng tiếc là vào năm 2000 và 2001, toàn bộ hệ thống phúc lợi bị phá vỡ, và vì thế, việc điều trị như vậy bị gián đoạn, tạo ra rất nhiều bất ổn. Đất nước này bị phá hủy hoàn toàn. Ở thời điểm đó, Newell's đã có thể làm được nhiều hơn thế.

Tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy thi đấu trong màu áo của Newell's. Tôi hy vọng một ngày nào đó điều ấy sẽ thành hiện thực. Tôi từng thấy cậu ấy trên truyền hình, chơi trong màu áo Argentina các trận đấu được phát sóng trực tiếp. Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ gặp lại cậu ấy trong màu áo đỏ đen của Newell's. Mong là thế: trở lại những ngày tháng mà cậu ấy còn hoài nghi về việc trở thành một cầu thủ bóng đá. Tôi đã nói với cậu ấy: "Hãy bình tĩnh, và cậu có thể tặng một bàn thắng cho tôi. Tôi sẽ cho cậu biết tôi đang ở đâu, tôi đang ngồi ở đâu và cậu sẽ đến với tôi, sau đó, cậu sẽ dành cho tôi một bàn thắng". Và khi tôi nhìn thấy cậu ấy, tôi nói: "Cậu nợ tôi bàn thắng đó". Ha! Trong chiếc áo của Newell's, tại Coloso, sân của chúng tôi.

Bác sĩ tắt tất cả đèn, chỉ để lại một bóng, và đứng trước một cánh cửa dẫn đến một lối ra nhỏ. Ông ta đội mũ lên. Các bác sĩ phải luôn luôn đội mũ.

Có lần cậu ấy nhìn tôi như muốn nói: "Đây là vị bác sĩ sẽ giúp tôi phát triển về thể chất" và có lẽ sẽ ngưỡng mộ tôi. Sự hiện diện của tôi lâu nay trong cậu ấy ắt hẳn rất mạnh mẽ. Nhưng hôm nay, tôi mới là người nể phục cậu ấy. Tôi là người nói rằng: "Cậu ấy là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới".

(Giọng của một đứa trẻ vang lên): Liệu tôi sẽ cao lớn hơn chứ?

Cậu sẽ cao hơn Maradona. Tôi không biết liệu cậu có giỏi giang hơn không, nhưng chắc hẳn cậu sẽ cao lớn hơn.

Đó chính xác là những gì tôi đã nói với cậu ấy.

Cảnh 3

Giọng của một bình luận viên đài Argentina, có thể là của Gazzo, đang nói về bóng đá "thiếu nhi" ở Newell's. Những dòng chữ lần lượt

hiện ra:

Khi 10 tuổi, vào tháng đầu tiên của năm 1997, Leo được 1m27. Tăng trưởng chậm.

Khi 11 tuổi, anh cao 1m32, nặng 30kg.

Năm 12 tuổi, Leo cao 1m48, nặng 39kg.

Giờ đây, anh cao 1m69, cao hơn Maradona 2cm.

Một gia đình gồm ba cậu con trai và một cô con gái bé bỏng, quây quần với bố mẹ quanh chiếc bàn nhỏ trong phòng ăn; họ nói chuyện với nhau.

Trên một trong những chiếc ti vi cồng kềnh phổ biến vào năm 2000 có hình ảnh của một Argentina đang khủng hoảng.

Đột nhiên, đèn tắt gần hết, chỉ còn một bóng, chiếu vào người bố - người đang quay về phía khán giả và trả lời các câu hỏi đặt ra cho ông bằng một giọng Đức trầm. Sau đây là một cuộc phỏng vấn của Jorge Messi với tạp chí Kicker.

Kicker: Ông có rất nhiều nỗi lo lắng, sợ hãi và cảm giác không chắc chắn.

Jorge Messi: Cuối cùng thì tôi cũng đã kiếm được việc tại Acindar và mọi thứ ở đó rất tốt. Đó là thời kỳ khó khăn, mà 1 peso tương đương với 1 đô la và mức lương 1.600 peso một tháng của tôi quả là không tệ. Nhưng đó là khi chưa tính đến khoản chi phí điều trị 900 peso, hơn một nửa số tiền tôi kiếm được. Và phúc lợi xã hội chỉ chi trả cho việc điều trị trong hai năm, nghĩa là năm thứ ba sẽ rất khó khăn.

Kicker: Và anh ấy cần thực hiện thêm ít nhất một phác đồ điều trị nữa, như bác sĩ Diego Schwarzstein, phụ trách điều trị, giải thích.

Jorge Messi: Vâng, và không đúng khi mọi người nói rằng, trong mọi trường hợp, Nhà nước đã lo liệu. Chính quyền bang không bao giờ gọi cho tôi và tôi cũng không bao giờ yêu cầu họ bất cứ điều gì. Có thể sẽ khác nếu tôi nói chuyện được với một số người cấp cao… Nhưng tôi chỉ là một công dân bình thường, không ai biết tôi cả.

Kicker: Ông đã có lần nói rằng, "Hôm nay tôi không thể làm việc này nữa".

Jorge Messi: Đó là một rủi ro, mặc dù tại nơi làm việc, họ vẫn cố gắng chờ đợi tôi và xem mọi thứ diễn ra như thế nào ở Tây Ban Nha. Nhưng tất cả những điều đến và đi, sự không chắc chắn và mọi thứ, không dễ dàng chút nào.

Kicker: Và họ đã nói gì [khi ông đến nói chuyện với River]?

Jorge Messi: Khi chúng tôi trở lại Newell's, họ nói, "Chúng tôi sẽ trả tiền cho việc điều trị, đừng lo lắng". Nhưng chỉ thế thôi, không có gì xảy ra nữa cả. Và chúng tôi lại nói về chuyện đó, giống như tôi đang cầu xin, rồi họ cho tôi 300 peso, và không còn gì nữa cả. Nhưng không phải chúng tôi thất vọng về Newell's, mà là chính những người phụ trách thời điểm đó.

Kicker: Tóm lại, nếu có một CLB Argentina trả tiền cho việc chữa trị, Lionel sẽ không rời Argentina?

Jorge Messi: Nếu họ trả tiền, đương nhiên Leo sẽ ở lại Newell's.

Kicker: Và Leo đã nói gì?

Jorge Messi: Nó muốn ra đi.

Đèn tắt.

Cảnh 4

Sergio Levinsky, nhà văn, nhà xã hội học và cũng là một nhà báo, nói với khán giả trên một sân khấu, nơi mà những tấm hình về Argentina những năm 1999, 2000 và 2001 được chiếu lên tấm phông nền phía sau ông: Chúng ta thấy có những đứa trẻ đang chơi bóng, những người ông đòi tiền của họ từ các ngân hàng đã đóng cửa, những người hâm mộ giận dữ, tất cả những hình ảnh liên quan đến các vấn đề mà Sergio đang đề cập.

Như Sandra Commisso và Carlos Benítez viết trong cuốn sách *La infan-cia hecha pelota* ("Thời thơ ấu làm nên bóng đá") của họ rằng: "Thật sự hy hữu mới có được một cậu bé yêu thích bóng đá, lại chơi bóng rất tốt, và có cả những yếu tố khác đủ để hình thành nên một ngôi sao bóng đá. Chỉ bấy nhiêu dấu hiệu đó thôi là đủ". Không phải ngẫu nhiên mà vào lần xuất bản đầu tiên, phần mở đầu lại được viết bởi nhà văn hài hước quá cố, bậc thiên tài Robert Fontanarrosa, một trong những người kể chuyện vĩ đại nhất của Argentina ngoài đời thực, người được sinh ra, giống như Lionel Messi, ở Rosario.

Cuốn sách được chia thành 7 chương; ở phần cuối có những lời khuyên về cách tổ chức và tiến hành một buổi huấn luyện trẻ em, cách tránh mắc lỗi và cách phát triển năng lực thích hợp cho trẻ, đồng thời khám phá ý tưởng rằng bóng đá đã trở thành một ngành kinh doanh ngay cả với trẻ em, bị gây áp lực bởi các bậc cha mẹ, các HLV và những người đại diện, vì vậy, trò chơi không còn là một thú vui đơn thuần nữa.

Trong phần dẫn nhập của mình, Fontanarrosa viết với một vài lời biện minh, "Không ai có quyền dập tắt ước mơ của một đứa trẻ". Nhưng cuốn sách đặt câu hỏi rằng, liệu có đúng đắn không khi một đứa trẻ chưa tròn 10 tuổi, phải vác trên vai gánh nặng trở thành trụ cột của gia đình bằng cách chơi bóng.

Trong nhiều năm qua, đặc biệt là trong thế kỷ XXI, sự thất vọng về tình hình kinh tế - xã hội của một bộ phận lớn cư dân Argentina (ước tính 1/4 trong số 40 triệu người, theo cuộc điều tra dân số quốc gia cuối cùng được thực hiện vào năm 2011) đã khiến họ theo đuổi sự nghiệp bóng đá như là con đường cứu rỗi duy nhất.

Làm thế nào chúng ta biết được điều này? Ở một khía cạnh, cần phải hiểu rằng từ năm 1999 đến năm 2001, Argentina đã trải qua những năm cuối cùng của kế hoạch kinh tế đã kéo dài 1/4 thế kỷ; một kế hoạch xấu xa được thực hiện bởi những kẻ đứng đầu về tài chính và được ủng hộ bởi những người đứng đầu Giáo hội Công giáo. Kế hoạch này theo sau một cuộc đảo chính đẫm máu từng gây nên cái chết của tổng cộng 30.000 người, kể từ sau ngày 24 tháng 3 năm 1976.

Kế hoạch kinh tế này liên quan đến việc vay tiền từ các ngân hàng Bắc Mỹ với lãi suất rất cao, cũng như phần còn lại của Nam Mỹ. Quốc gia này đã lâm vào cảnh nợ nần chồng chất đến mức phá sản, trong khi lãi suất ngày càng tăng đồng nghĩa với việc đất nước đang bị giám sát bởi các tổ chức như Quỹ Tiền tệ Quốc tế (IMF).

Cuối cùng, vào tuần cuối của năm 2001, chính phủ liên minh trung tả của Fernando de la Rua sụp đổ. Người dân Argentina, bị lung lay bởi thiếu năng lực về mặt tài chính trong nhiều năm, đã yêu cầu tất cả bọn họ phải từ chức, với kết quả là đất nước có không dưới 5 người đứng đầu chính phủ khác nhau trong một tuần. Sau đó, vào đầu năm 2002, giai cấp thống trị quyết định giao quyền lãnh đạo cho người không thông qua bầu cử, một Peronist quyền lực tên là Eduardo Duhalde, người đi theo học

thuyết Peronism, sáng lập bởi Juan Domingo Perón.

Vì vậy, đất nước bị mắc kẹt giữa *"corralito"* và *"corralón"* (cái cũi và chuồng thú nuôi).

Trước khủng hoảng, các ngân hàng lớn của nước ngoài đã rút hết tiền mặt ra khỏi nước nên bây giờ không thể rút được đô la - đồng tiền ưa thích của người dân Argentina (họ không tin vào đồng peso); và để khiến cho vấn đề tồi tệ hơn, họ đặt ra một giới hạn siêu thấp đối với số tiền có thể rút, khi máy rút tiền không hoạt động (*corralito*).

Trong lúc hỗn loạn đó, hệ thống ngân hàng đột ngột ngừng hoạt động, đúng vào thời điểm mà đồng đô la và đồng peso ngang giá. Nhưng vài ngày sau, khi các ngân hàng mở cửa trở lại, đồng đô la đã có giá gấp 3 lần. Đột nhiên, nhiều người phát hiện ra rằng giá trị khoản tiết kiệm của họ đã bị cắt giảm 2/3 và họ không thể làm gì được (*corralón*).

Nói cách khác, trong một cuộc tấn công của các nhân viên cổ cồn trắng[2], các ngân hàng đã cuỗm tiền của người dân. Điều này dẫn đến hàng loạt các cuộc biểu tình bên ngoài các ngân hàng đã đóng cửa, những người hưu trí thì đập cửa sổ bằng búa và gậy, và dĩ nhiên, tất cả niềm tin vào hệ thống ngân hàng Argentina đều tan biến.

[2] Ý chỉ những vụ lừa đảo về kinh tế, tài chính.

Vào khoảng thời gian này, thay cho việc lưu thông tiền tệ, chính phủ đã thực hiện chính sách in những "painted papers" (những tờ giấy được tô màu). Đây là những tấm phiếu có tên gọi khác nhau ở các tỉnh khác nhau (đồng Patacones, Lecor, Lecop hoặc đô la Tucumano). Chúng được định giá thấp hơn đồng peso, và một số doanh nghiệp đã dán thông báo trên cửa sổ của họ, cho biết rằng họ chấp nhận phần lớn những tấm phiếu này, cũng như đồng đô la, peso, reales và tất cả các loại thẻ tín dụng. Nhiều người vẫn còn nhớ lời hứa suông của Duhalde rằng những người có đô la trong tài khoản của họ "sẽ nhận được đô la", cũng như những người có peso "sẽ nhận được peso".

Chính là vào giai đoạn đầu thế kỷ XXI, thời điểm cuộc khủng hoảng thể chế tồi tệ nhất trong lịch sử Argentina diễn ra, bóng đá, như một ngành kinh doanh, thứ lâu nay được coi như sự lựa chọn thể thao hàng đầu của mọi người, trở nên quan trọng và được mọi người để tâm.

Thành tích của các đội tuyển Argentina trong những năm này đại diện cho một số ít những thành công mà mọi thành viên của các lớp học thất bại đều có thể tận hưởng, những người bị đánh bại hàng ngày bởi những thách thức trong cuộc sống. Đối với nhiều người, hy vọng duy nhất trong giai đoạn bất ổn này là khả năng một thành viên trong gia đình có thể trở thành cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp và "giải cứu" những người còn lại trong gia đình khỏi khó khăn tài chính. Một câu nói được lặp đi lặp lại nhiều lần vào thời điểm đó là "*yo soy yo y mi tío de América*", hoặc "Tôi là tôi và chú của tôi đến từ Mỹ". Những người Argentina đã được giúp đỡ bởi những người đủ may mắn để thành công và kiếm được tiền ở nước ngoài.

Thật khó tin khi nghe tiếng những người hâm mộ trên khán đài trong các giải hạng nhất, nơi số lượng lớn những người thất nghiệp hoặc những kẻ tuyệt vọng hét lên "Đồ thất bại, kẻ thua cuộc" với một cầu thủ chỉ vì anh ta đã không thành công ở châu Âu, mặc dù bạn phải ghi nhớ cái này đại diện một cách tượng trưng cho điều gì. Vào những năm 90, tất cả chúng ta đều dính dáng đến việc gieo mầm hám lợi nơi con cái mình. Thông điệp của Chủ tịch Carlos Menem cho rằng, cái hệ tư tưởng khi quyền lực đi cùng với sự tự do để sống một cuộc sống không chút mảy may về điều trái với luân thường đạo lý đã trở nên vô cùng phổ biến, cuối cùng được ngầm gieo vào trong bóng đá và lộ rõ ở các trận đấu. Vào năm 2000, chúng tôi bất lực nhìn bọn trẻ thi đấu chuyên nghiệp, trong khi chịu đựng sự lạm dụng điên cuồng của cha mẹ trong quá trình tập luyện và trong các trận đấu, bị săn đuổi bởi các nhãn hiệu như Nike, v.v... cố gắng ký hợp đồng đầu tiên với chúng, sự xuất hiện của những người đại diện hy vọng phát hiện ra những tài năng tương lai và sự kiêu ngạo của những cầu thủ còn rất trẻ, đang bối rối trước thất bại hoàn toàn về mặt tài chính.

Và đó là lý do tại sao trong bóng đá trẻ em, có những vụ việc như ông bố đánh HLV và trọng tài, các CLB đánh cắp các cầu thủ, những trận đấu cần sự hiện diện của cảnh sát và những ông chủ lợi dụng sự lo lắng của gia đình.

Trong bối cảnh này, việc trẻ em hoặc thanh niên, thường được các tổ chức lớn tài trợ, trở thành trụ cột gia đình đã trở nên phổ biến. Điều này phụ thuộc phần lớn vào mức độ áp lực mà những thành viên trong gia đình của chúng tạo ra.

Một vài đứa trẻ trong số đó đã có may mắn được hợp tác với những HLV xuất sắc, những người mà coi sự phát triển của chúng là mối quan tâm hàng đầu. Một trong số đó là Carlos Timoteo

Griguol, người tạo ra Ferro Carril Oeste, một cầu thủ nổi trội những năm 80 và CLB thể thao chuyên nghiệp Gimnasia and Esgrima la Plata trong thập niên sau đó. "Ông ấy khuyên chúng tôi rằng với số tiền lớn đầu tiên kiếm được, chúng tôi nên mua nhà, và ông ấy đã từng phát điên khi nhìn thấy chúng tôi với mẫu xe mới nhất", một số cựu cầu thủ thường khẳng định. Griguol cũng là người tiên phong vì ông khăng khăng cho rằng các cầu thủ phải đạt điểm cao trong học tập, như một điều kiện để được chơi trong đội. Đây là điều khá bất thường. Quique Domínguez và Ernesto Vecchio cũng nằm trong số những HLV thể hiện sự quan tâm và nhạy cảm như vậy.

Vào đầu những năm 80, Diego Maradona là ví dụ điển hình về một trong những người trẻ tuổi phải nuôi một gia đình đông người. Đội bóng Argentinos Juniors đã mua cho ông một ngôi nhà để ông có thể thoát khỏi *villa miseria* (khu ổ chuột) ở Lanús. Trong căn nhà thuê ở Barcelona, nơi ông ấy chuyển đến vào năm 1982, ông sống với Claudia - hôn thê của mình và một số lượng lớn những người bạn. Ông ấy cũng thường xuyên gửi rất nhiều tiền về cho gia đình.

Trong bối cảnh này, chúng tôi cho rằng gia đình Messi vào năm 2000 đã phải đối mặt với tình trạng khó xử về việc anh ấy thiếu hụt hormone. Nếu không có đủ tiền để điều trị, rõ ràng là vóc dáng anh ấy sẽ vẫn nhỏ con. Họ hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của anh ấy nhưng khi Newell's không muốn trả tiền cho chi phí điều trị, họ đã tự mình giải quyết vấn đề. Giống như hàng nghìn gia đình khác trên đất nước này, họ nhận ra thật đáng để mạo hiểm nếu muốn đảm bảo rằng con trai họ sẽ tiến xa nhất có thể trong môn thể thao mà cậu bé yêu thích.

Và đó là cách Messi, một cách kiên quyết, lý trí và với sức mạnh tinh thần cực độ, đã quyết định bắt đầu một hành trình tuyệt vời.

Cảnh 5

Đầu thế kỷ XXI chứng kiến sự khởi đầu của một thời kỳ lưu vong của các cầu thủ Argentina, những người đã vượt qua Đại Tây Dương để theo đuổi ước mơ của mình. Chính sự bùng nổ này đã đẩy mạnh quá trình chuyển hóa các viện đào tạo bóng đá trên khắp đất nước thành những cái nôi nuôi dưỡng tài năng. Những cầu thủ được huấn luyện để mang lại những giá trị vật chất và trong nhiều trường hợp là những nguồn thu chính của CLB, các học viện có được từ mối quan hệ giữa các nhà tuyển trạch và các ông chủ đội bóng. Việc các cầu thủ rời quê hương trở thành một lẽ thường tình và con số đó tiếp tục tăng

trong suốt 10 năm đầu thế kỷ. Trong giai đoạn 2009-2010, Argentina có gần 2.000 cầu thủ xuất ngoại, vượt xa Brazil, trở thành nơi có nhiều cầu thủ chuyển nhượng nhất trong lịch sử.

Chúng tôi ngồi trong một quán cà phê có trần cao. Khách hàng ngồi xung quanh bàn tròn uống cà phê. Ở trong góc có một chiếc ti vi CIRCA 2000 chiếu hình ảnh một gia đình đang nói chuyện với nhau mà chúng tôi đã xem trước đó, nhưng không có tiếng. Một bên là cửa kính lớn, trời bên ngoài đang mưa.

Dr. Schwarzstein (bác sĩ nội tiết): Trong suốt thời kỳ này, Argentina trở thành một quốc gia có số lượng dân xuất ngoại lớn. Thực tế thì từ năm 2000-2003, số lượng người Argentina rời quê hương đến Tây Ban Nha tăng đáng kể.

Liliana Grabin (nhà tâm lý thể thao): Người dân không thể chịu nổi đất nước của mình, kể cả con gái của tôi cũng di cư đến Mỹ. Đây quả thật là một giai đoạn tồi tệ.

Sergio Levinsky (nhà xã hội học): Ông Jorge Messi làm việc ở Acindar, một công ty nhà nước, khi đó đang trong tình trạng khủng hoảng, nên cả ông và các đồng nghiệp đều lo lắng cho tương lai. Dù vậy, ông thấy được rằng cậu con trai Leo của mình đủ tài năng để có thể trở thành một cầu thủ bóng đá. Tôi nghĩ ông ấy đã đặt rất nhiều niềm tin vào con trai.

Liliana Grabin: Những điều mà gia đình Messi đang đối mặt là những thách thức lớn. Họ phải đương đầu với những khó khăn, con đường mà hầu hết ai cũng phải chấp nhận vượt qua. Dù vậy, họ vẫn ung dung: "Tôi có thể phất lên ở những nơi có niềm hy vọng và tốt hơn cho tương lai của mình". Nhưng có những người lại nói: "Tôi sẽ không rời khỏi đất nước này, tôi sợ, ở lại đây sẽ an toàn hơn"... Có những người mang tầm nhìn xa, họ có thể đạt đến thành công. Có những người lại không thể đạt được điều đó.

Sergio Levinsky: Có 3 cấp độ liên quan đến việc "trục xuất" ở Argentina trong vài năm qua. Đầu tiên là "Đêm đàn áp" (1966), hầu hết các nhà khoa học đều rời bỏ đất nước. Sự kiện này còn được biết đến với tên gọi "Milstein", một cái tên có nguồn gốc từ Cesar Milstein, một nhà khoa học đoạt giải Nobel Y học năm 1984. Ông sống ở London và từng được Chính phủ Argentina cho phép quay về đất nước, nhưng ông đã khước từ đề nghị ấy. Giai đoạn 2 xảy ra vào năm 1976, trong bối cảnh đất nước ở chế độ độc tài quân sự, hầu hết các chính trị gia đều bị trục xuất. Và cuối cùng là giai đoạn 2000-2001, những năm diễn ra cuộc di cư kinh tế mà

gia đình Messi cũng thực hiện theo.

Liliana Grabin: Cứ sau 10-15 năm, Chính phủ Argentina sẽ trục xuất người dân. Đất nước mà ông cha ta tới để lập nghiệp ngày nay, lại là nơi mà chính phủ tệ hại đuổi họ đi và khiến họ phải trở về châu Âu.

Federico Vairo (người giám sát tại buổi tuyển chọn của đội River Plate): Tôi đã từng đi tìm kiếm những tài năng trẻ và có rất nhiều cầu thủ như thế ở Rosario. Một người bạn dẫn tôi đến gặp Messi. Thoạt nhìn, tôi thấy cậu nhóc này thật nhỏ con. Bố cậu ta nói với tôi rằng cậu nhóc muốn được gặp tôi, cậu thì đã gần 12 tuổi rồi, trong khi đây là buổi tuyển chọn cho các cầu thủ từ 16 tuổi trở lên. Tôi nói điều đó với ông ấy nhưng ông ấy bảo rằng con trai ông đã quen thi đấu với các cầu thủ lớn hơn mình.

Eduardo Abrahamian (cựu HLV của River, đã qua đời): Năm 2000, Messi 12 tuổi, được bố đưa đến cùng với một cậu bé tên là Gimenez, người đá cặp cùng cậu ấy trên hàng công ở Newell's. Ngày đầu tiên khi nhìn thấy cậu ấy, tôi nghĩ cậu ta thật tuyệt vời, tôi đã gọi cậu nhóc là Delem. Kể cả HLV kỹ thuật của đội lớn cũng tới xem cậu ta thi đấu.

Leandro Gimenez (cựu cầu thủ): Chúng tôi tới buổi tuyển chọn cùng nhau với sự có mặt của Federico Vairo. Bố mẹ của chúng tôi đã rời đi khi chúng tôi lên xe của bác Jorge (bố của Messi). Chúng tôi đã rất căng thẳng, chúng tôi sẽ có buổi tuyển chọn ở River! Tôi đã lo lắng đến độ quên đôi giày thi đấu của mình ở nhà. May mắn là bố tôi đã mang nó đến cho tôi bởi ông ấy xuất phát sau. Ban đầu, chúng tôi đã bị sốc khi nghe HLV hét lên với đám cầu thủ River: "Hãy cho lũ ngu ngốc bên kia biết vị thế của các cậu đi, hãy chắc chắn là sẽ cho chúng bại trận".

Trên màn hình ti vi, chương trình Informe Robinson *về Messi đang được chiếu. Có ai đó hét lên: "Nhìn kìa, đó là Jorge Messi". Mọi người đều ngoái lại xem và lắng nghe Jorge nói.*

Jorge Messi (trên chương trình *Informe Robinson*): Khi con tôi đang dàn hàng chung với các cầu thủ khác ở buổi tuyển trạch, các HLV nhìn vào con trai tôi và cảm thấy rằng nó quá nhỏ nên cho nó ngồi ngoài trong khi các cầu thủ khác được thi đấu. Tôi khi đó đang ở hàng rào sắt, đã nói với con trai mình: "Con thử xin họ vào thi đấu xem, buổi tuyển chọn sắp kết thúc rồi kìa". Nhưng vẫn chẳng có sự thay đổi nào cho tới khi một người quay lại và hỏi con trai tôi: "Cậu chơi ở vị trí nào?".Thằng bé trả lời: "Phía sau tiền đạo

ạ (tiền vệ trung tâm)". "Được rồi, vào sân thi đấu đi nào!" Chỉ cần vậy, con trai tôi được vào sân, không cần phải làm ầm ĩ. Vài phút sau, thằng bé nhận được bóng và thực hiện 2 đến 3 đường bóng mà với chúng tôi đó là điều hết sức bình thường bởi chúng tôi đã thường xuyên chứng kiến.

Leandro Gimenez: Khi vào sân, động tác đầu tiên của cậu ấy là xỏ chân một trung vệ cao khoảng 2m, và cậu ta làm điều đó tương tự với một cầu thủ khác.

Jorge Messi: Người tuyển trạch hôm đó nhìn thằng bé với một gương mặt đầy ngạc nhiên, nói: "Bố của cậu bé đâu?" Tôi quay lại đáp lời: "Tôi đây". Ông ấy nói: "Chúng tôi muốn có cậu nhóc này trong đội". Ông ấy nói khi thấy con trai tôi thực hiện một pha tạt bóng trước khung thành và buộc thủ môn phải băng ra cản phá. Họ hỏi tôi rằng liệu tôi có thể đưa nó về River được không và tôi đã từ chối: "Không… con tôi hiện thuộc biên chế của đội Newell's, nhưng nếu đội bóng của ông trao đổi với Newell's và thực hiện các thủ tục chuyển nhượng thì việc đó sẽ không thành vấn đề". Người tuyển trạch nói: "Không được rồi, bên phía Newell's sẽ đòi tiền và các điều khoản khác nữa". Và cuộc trao đổi đã dừng lại.

Leandro Gimenez: Abrahamian yêu cầu chúng tôi quay lại vào thứ Ba. Ngày hôm đó, ông ấy cho cả hai chúng tôi vào sân đấu với các cầu thủ khác cũng đến sân để tham gia buổi tuyển chọn.

Federico Vairo: Sau khoảng 10 phút, tôi gọi cậu ta lại gần. Leo tưởng tôi sẽ chỉ ra lỗi sai về việc cậu ấy cứ vượt qua người khác, nhưng tôi dặn dò: "Đừng đưa bóng cho ai hết, kể cả khi thấy tôi chặn cậu, cứ việc vượt qua tôi".

Leandro Gimenez: Chúng tôi thắng với tỷ số 15-0, trong đó có tới 10 bàn là của Leo. Abrahamian thông báo rằng họ muốn ký hợp đồng với chúng tôi.

Feredico Vairo: Cách cậu ta thi đấu đảm bảo một vé trở thành cầu thủ của River Plate. Nhưng ban quản lý cầu thủ trẻ lại nghĩ rằng cậu ta quá nhỏ con, ngoài ra chúng tôi còn phải tìm chỗ ở cho cậu ta nữa, đó là điều mà chúng tôi không làm kể cả với các cầu thủ trong đội lớn.

Leandro Gimenez: Trước khi quay trở lại Rosario, trước khi chúng tôi biết liệu mình có trở thành cầu thủ của đội River hay không, Messi đã khá lo lắng: Cậu ta mới 12 tuổi, trong khi chỉ những đứa từ 13 tuổi trở lên mới được phép ở lại nơi tập trung của River. Cậu

ta hỏi tôi: "Tớ ở chung với cậu được không?' Chúng tôi đều đã quyết định rằng khi tôi tới Buenos Aires để trở thành cầu thủ của đội River, thì tôi sẽ sống chung với ông bà của mình. Trong khi Leo lại không có người thân nào ở thủ đô cả. Tôi nói rằng cậu ấy có thể đến ở với tôi. Có một lần khi ở trên xe, Vario ngồi ở trên với trợ lý của ông; đằng sau là Leo, một cậu nhóc khác ở Rosario, và tôi. Tôi không biết cậu ta và cũng chưa từng nhìn thấy cậu ta bao giờ. Tôi khi đó đã tính ngồi kế bên Leo nhưng Leo lại ngồi bên cửa xe, tôi mới nổi giận và nói với cậu ta: "Được thôi, cứ việc ngồi bên đó đi, nhưng cậu tự tìm chỗ ở tại Buenos Aires đi nhé". Leo nghe vậy liền hỏi cậu nhóc lạ mặt, dù chưa từng gặp cậu ta: "Cậu cho tớ ở cùng khi đến Buenos Aires nhé?" Mấy ngày sau, tôi thay đổi ý định, nhưng Messi không xuất hiện. Tôi được nghe từ bố, sau cuộc trò chuyện của ông với bác Jorge, rằng Leo sẽ không thi đấu tại River và không cho tôi biết lý do của việc đó.

Federico Vairo: Tôi đã cố thuyết phục (ban quản lý cầu thủ trẻ) và họ nói với tôi rằng River đợt này có rất nhiều cầu thủ trẻ tài năng khác, việc mất Leo chả ảnh hưởng gì cả. Tôi đã cố nói với họ rằng Leo hoàn toàn khác, cậu ấy là sự pha trộn giữa Sivori và Maradona, nhưng họ không bận tâm. Tôi nghĩ khi đó, các cựu cầu thủ hứng thú với các tài năng trẻ bên CLB Renato Cesarini hơn, thế nên họ mang về rất nhiều cầu thủ bên đó, và rất ít người từ CLB Newell's. Tôi nghĩ đó là nguyên nhân khiến Leo không được chọn.

Jorge Messi đã dẫn Leo đến buổi tuyển chọn để gây áp lực lên CLB Newell's. CLB đã hứa sẽ quan tâm đến vấn đề hậu đãi, nhưng con trai ông chỉ nhận được 400 peso thay vì 900 peso, việc nực cười đó đã khiến ông ấy quyết định đưa con trai mình đến Buenos Aires để xem phản ứng của CLB Newell's. Tuy nhiên, sự việc trên không đúng, bởi đã có một bản báo cáo chỉ ra rằng "Pipita" Higuain tham gia vào các buổi tuyển chọn ở Monumental.

Vì thế, khi ban lãnh đạo của CLB Newell's phát hiện ra việc Leo và bố cậu đến thủ đô, thì Almiron, người chịu trách nhiệm về đội bóng trẻ khi đó ở Malvinas, đã tới nhà của Messi cùng với một HLV. Họ tới và đề nghị Jorge về việc đừng để cậu ấy rời Newell's, họ sẽ giải quyết vấn đề tiền nong cũng như các chế độ đãi ngộ khác, và họ thực sự có ý như vậy. Gia đình Messi quay lại Malvinas, đặt niềm hy vọng vào lời hứa của Almiron. Rồi có lúc, họ không thể liên lạc được với Almiron, và có lúc thì anh ta không mang tiền theo người. Tại sao họ lại phải chịu những điều này? Gia đình Messi băn khoăn.

Cảnh 6

Chỉ có thể thấy một cái bàn nhỏ và một chiếc điện thoại. Bên phía trái sân khấu, người đàn ông mà chúng tôi thấy trên trường quay, trên ti vi, một lần nữa xuất hiện. Ông ấy suy sụp như thể vừa nghe xong tin dữ. Ông ấy cuối cùng cũng nhận ra việc gia đình mình không thể thoát khỏi nghịch cảnh này. Con trai ông ấy, một cầu thủ tài năng, không thể nào thi đấu ở quê hương mình nữa rồi.

Ông ấy dành nhiều tuần để nói chuyện với vợ - bà Celia, và các con trai, nhưng vẫn chưa ra được bất kỳ quyết định nào. Nguồn thu nhập của gia đình bị giảm do khủng hoảng kinh tế, do vậy, việc rời đi sẽ mang lại hai lợi ích, một là giúp Leo và hai là cải thiện đời sống. Ông lo lắng trong việc đưa ra quyết định cuối cùng, nhưng có một việc không thể tránh khỏi: mọi hướng đi đều nhằm mục đích phải để Leo rời khỏi quê hương. Nếu có ai đó có thể trả được chi phí điều trị cho Leo, nếu có ai đó chăm lo cho con trai, đối xử với cậu ấy thật tốt, thì CLB đó sẽ là nơi cậu ấy thi đấu trong nhiều năm tới.

Sau buổi tuyển chọn ở River, một vài người môi giới đã liên hệ với đại diện của xứ Catalan là ông Josep Maria Minguella, người có mối quan hệ gần gũi với Barcelona, để liên hệ với bố của Messi.

Jorge nhìn vào tấm danh thiếp của Josep.

Và ông nhấc máy lên…

Chương 3
TẠM BIỆT LEO

"Ai vậy?" - trở về từ một chuyến đi dạo thư giãn sau bữa ăn, Charly Rexach hỏi trong lúc lại gần hàng ghế nơi một số HLV tại học viện Barcelona đang ngồi theo dõi trận đấu. Đó là một câu hỏi tu từ. Cậu bé với trái bóng như dính lấy chân, tốc độ và khả năng rê bóng phi thường hẳn chính là cầu thủ người Argentina đang được thử thách trước các đối thủ lớn tuổi và cao to hơn. Migueli và Rifé đồng thanh trả lời Charly, mắt vẫn không rời khỏi sân bóng: "Messi".

- Chết thật, chúng ta phải ký hợp đồng với cậu ấy, ngay bây giờ!

Charly đã muốn ký hợp đồng ngay lập tức: "Cậu ấy ở đây 15 ngày, và chỉ cần có một ngày để chứng minh. Nếu có một người Sao Hỏa đi qua và theo dõi cậu ấy thi đấu, người đó cũng sẽ nhận ra cậu ấy thật đặc biệt." Đó là ngày 2 tháng 10 năm 2000.

Ngày mai, Jorge và Leo sẽ quay lại Argentina. "Đừng lo, chúng tôi sẽ giải quyết mọi việc và cậu có thể trở lại khi mùa giải mới bắt đầu. Hoặc trước đó", Charly hứa hẹn.

Nhưng Leo là một người nước ngoài nên không thể tham dự các giải đấu quốc nội.

Và cậu nhỏ con như một hình nộm trên bàn bi lắc.

Và mới chỉ 13 tuổi.

Và Barcelona phải tìm việc làm cho bố của cậu, theo quy định của FIFA.

Và vào thời điểm đó, đội Một – đang có phong độ không tốt – là ưu tiên chính của một tổ chức đang bất ổn.

Và họ phải đưa cho cậu một bản hợp đồng tốt hơn so với các cầu thủ trẻ khác.

Và, "khi và nếu như cậu ấy là một siêu sao, sẽ không tới lượt chúng ta", một giám đốc nói.

Và… gần như chưa có ai sẵn sàng nắm bắt cơ hội. Tất cả chỉ đến vậy.

"Ông có nghĩ cậu ấy xứng đáng với tất cả những rắc rối này không, Charly?"

Đó là câu hỏi đặt ra bởi chủ tịch CLB, Joan Gaspart.

Trong khi đó, sau nhiều tuần, ở Rosario, họ vẫn đang chờ đợi một câu trả lời.

Người chờ đợi là chàng cầu thủ trẻ vẫn còn đang thi đấu cho đội trẻ Newell's.

Người đang chờ đợi là bố của cậu, với những băn khoăn về vấn đề việc làm của mình.

Người đang chờ đợi là cả một gia đình, không biết có nên sắp xếp hành lý, rời xa quê hương, bạn bè, trường học, cuộc sống của mình hay không.

Một tháng trôi qua.

Với rất nhiều quyết tâm, rằng tài năng sớm nở rộ của cầu thủ trẻ này nên được phát triển trong môi trường phù hợp, dù là ở đâu đi chăng nữa. Thời gian cứ túc tắc trôi qua… và họ vẫn chờ đợi.

Một tháng nữa trôi qua. Đã là tháng 12.

Họ đang bực bội. Người ta không thích cậu ấy à? Không phải họ đã hứa rồi sao? Những phương tiện như email và fax hồi đó không được sử dụng nhiều như bây giờ. Điện thoại rất ít khi rung chuông.

Và Barcelona nhận được một tối hậu thư: hoặc là phải ký một thứ gì đó ngay bây giờ, hoặc cậu bé này sẽ tìm kiếm tương lai ở một nơi khác. Ở Italy. Có một lời đề nghị hấp dẫn được đưa ra từ AC Milan. Ở Atlético de Madrid. Hoặc ở Real Madrid, nơi mới chỉ vài tháng trước đã giáng một đòn đau vào Barcelona khi mang đi Luís Figo, đội trưởng của đội bóng xứ Catalan. Việc này đã để lại một vết thương day dứt. Giám đốc thể thao của Real, Jorge Valdano, đang để tâm đến thương vụ của Messi.

Rexach kiên quyết khẳng định với mọi người rằng cậu bé này xứng đáng để mang về, và những chuyện khác sẽ tùy cơ ứng biến. Charly đang cố thuyết phục những người còn hoài nghi. "Chúng tôi đang thảo luận vấn đề này một cách rất nghiêm túc, hãy nói với Jorge như vậy", là thông điệp Rexach gửi tới gia đình Messi. Nhưng như vậy là chưa đủ.

"Muốn tôi nhập cuộc cùng không, Charly?" Lời gợi ý từ Josep María Minguella, gã đại diện người Catalan nổi tiếng vì đã mang Maradona về cho Barcelona, một người thân cận với ban lãnh đạo, một thành viên của CLB, và người đã chi trả cho chuyến đi của gia đình Messi vừa rồi. Hai người họ thường gặp nhau ở CLB tennis Pompeya được điều hành bởi chính người đại diện này, và, đôi khi, có cả Horacio Gaggioli, từ văn phòng của Minguella, người đã hướng dẫn cho gia đình Messi khi họ tới thăm thành phố, cũng có mặt.

Đó là ngày 14 tháng 12, mười tuần sau chuyến thăm Barcelona của Leo và Jorge.

Sau trận đấu, họ đi uống bia. Và khi trời chuyển tối, cánh đàn ông cùng ngồi nhìn về phía các sân tập của CLB, Minguella là người đã đề cập tới vấn đề này. "Charly, chúng ta phải gọi cho gia đình họ; chúng ta phải thường xuyên khẳng định rằng mọi việc đều thuận lợi, nhưng chúng ta vẫn chưa có gì chắc chắn cả, chúng ta phải ký hợp đồng hoặc gì đó chứ".

Horacio quả quyết, "Charly, chúng ta đã đi xa đến thế rồi. Anh là giám đốc kỹ thuật của CLB, ngay hôm nay, anh cần phải quyết tâm ký hợp đồng với Leo. Và nếu không, cứ để đó, không sao cả, anh đi con đường của anh và chúng tôi sẽ đi con đường của mình, thế thôi".

Gia đình Messi không muốn chuyện từng xảy ra giữa họ và River sẽ lặp lại, những lời hứa suông hoàn toàn không có giá trị. Họ đã không còn đường lùi. Barcelona đang đứng trước nguy cơ vuột mất Leo.

Và một Charly đang nôn nóng, hiểu rất ít về nghi thức, thủ tục, đã nói: " Xem nào, đưa cho tôi một tờ giấy đi".

- Phục vụ, cho tôi một chiếc bút và tờ giấy!

Người bồi bàn có một chiếc bút bi nhưng không có giấy. Các văn phòng của CLB đều đã đóng cửa.

- Vậy thì lấy cái này đi.

Ông lấy ra từ trong hộp đựng kim loại nhỏ hay thấy ở bàn các quán

bar một tờ giấy ăn.

- Để họ thấy rằng chúng tôi rất nghiêm túc với chuyện này. - Rexach nói.

"Tại Barcelona, ngày 14 tháng 12 năm 2000, Messrs Minguella và Horacio [Gaggioli] Carles Rexach, giám đốc kỹ thuật của CLB, cam kết sẽ ký hợp đồng, bất chấp một số ý kiến trái chiều, với Lionel Messi, miễn là các con số đã thỏa thuận trước đó sẽ được tôn trọng".

Thế là xong. Đó chính là suy nghĩ của Minguella. Giống như Horacio, người đã đem tờ giấy ăn đi công chứng chính thức trước khi cho nó vào két khóa lại. Và Rexach cũng thế - một người thuộc tuýp đưa ra những quyết định nhanh chóng, trong bóng đá cũng như trong cuộc sống. Đó là một thỏa thuận của các quý ông, đưa ra giữa những người bạn. Giống như thời xưa, khi một cái bắt tay cũng là điều thiêng liêng.

Đối với một số người, đây là tài liệu quan trọng nhất trong giai đoạn lịch sử gần đây của CLB Barcelona.

Với những người khác, ví dụ như Rexach, đó là một mẩu giấy chỉ được ký để xoa dịu Jorge và Leo – một thứ mà vài năm sau sẽ trở thành chủ đề của một trong những giai thoại thường được nhắc tới nhiều nhất trong lịch sử về việc ký hợp đồng của cầu thủ người Argentina. Với cả thế giới, Rexachm từ đó, sẽ trở thành người đàn ông đã mang Messi về.

Gia đình Messi chưa bao giờ nhìn thấy tờ giấy đó.

Nhưng tại sao Barcelona lại đồng ý với những thỏa thuận được ghi trên tờ giấy ăn cơ chứ?

"Khi một cầu thủ có thành tích tốt, mọi người đều muốn lên tiếng: Tôi đã nói thế này, tôi đã dự đoán thế kia, tất cả là công của tôi… Và khi mọi chuyện không thuận lợi, không có ai đứng ra chịu trách nhiệm cả". Charly Rexach đã nói như vậy. Ông là một trong những gương mặt quen thuộc nhất tại CLB - nơi ông đã gia nhập từ năm 12 tuổi, và ông đã có thỏa thuận hợp đồng với nơi này trong hơn bốn thập kỷ, với tư cách cầu thủ, trợ lý của Johan Cruyff - HLV hay cánh tay phải của nhiều vị chủ tịch. Charly không thể tìm được báo cáo nào về Messi do chính ông viết, ông cũng chẳng để tâm tới việc ấy. "Tôi không viết báo cáo, tôi chỉ nói với họ cậu ấy tài giỏi như thế nào thôi".

Jorge Messi cho rằng sự cống hiến của Rexach là nhiều hơn thế.

Ông chưa từng quen biết Rexach trong những tháng đầu tiên ấy, nhưng ông vẫn luôn thừa nhận rằng nếu ngày hôm nay Messi thi đấu cho Barcelona, thì đó là vì hai lý do: sự kiên định của Charly ; và vì Leo và ông muốn ở lại Barcelona, trong khi cô con gái lớn phải trở về Argentina vì không thể thích nghi được.

Hiện giờ, Jorge và Charly đã quen biết nhau. Họ tình cờ gặp mặt tại chung kết Champions League năm 2011 ở Wembley. Dù SVĐ rất rộng, Rexach vẫn ngồi trên khán đài cạnh Jorge.

"Đôi khi, tôi cảm thấy xấu hổ khi nghe được một vài lời, khi người ta đến gần và nói rằng tôi đã khám phá ra Messi. Điều ấy không khiến tôi bực bội, nhưng tôi nghĩ, chết thật, sau bao nhiêu năm chơi bóng như vậy mà giờ đây tôi chỉ được biết đến vì đã khám phá ra Messi khi mà, như tôi đã nói nhiều lần, Messi đã tự khám phá ra tài năng của mình. Và tôi đã nói như vậy với bố cậu ấy". Jorge bật cười, lắng nghe Charly lặp đi lặp lại, "Cậu bé ấy thật dũng cảm, cả ông cũng thật dũng cảm, nhưng đặc biệt can đảm chính là cậu bé!"

"Thật là *cojones* [có dũng khí], tôi cho rằng như vậy. Chiến thắng của Messi là của cậu ấy, và chỉ của cậu ấy mà thôi", Rexach khẳng định.

Nhưng trước khi có những màn ăn mừng, những thành công, vẫn còn những cái giá phải trả. Vậy là vào tháng 12 năm 2000, vào thời điểm Jorge và Rexach vẫn chưa quen biết nhau, tiếng điện thoại reo vang trong nhà Messi. "Charly đã ký một tờ giấy", Jorge được biết như vậy. Tờ giấy ăn đã đủ để xoa dịu gia đình Messi dù họ có hơi ngạc nhiên khi một thứ như thế lại được sử dụng, đặc biệt là bởi một CLB luôn khoa trương về triết lý bóng đá trẻ rõ ràng và cấu trúc vững chắc. Thực tế, Barcelona đang đặt chân vào nơi mà họ chưa biết tới. Bây giờ, đã đến lúc tạo hình cho thỏa thuận, với tất cả những sự biến thiên, những lời hứa và nâng tầm nó từ một sự bất ngờ không mấy dễ chịu.

Vào tháng 1, Newell's muốn ghi danh Leo với Liên đoàn Bóng đá Argentina vì, và đây là yếu tố quan trọng, "Bọ Chét" chưa được đăng ký tại CLB ở Rosario. Các CLB ở Argentina không yêu cầu giấy phép này cho đến khi cầu thủ được 13 hoặc 14 tuổi. Nếu NOB đã thực hiện bước này, vấn đề sẽ trở nên phức tạp: CLB Rosario có thể sẽ yêu cầu một mức phí chuyển nhượng. Việc xác nhận thương vụ, vì thế, trở thành một vấn đề cấp bách.

Barcelona đã phải đồng ý với những yêu cầu của gia đình Messi,

được chấp thuận bởi Rexach: một căn nhà cho cả gia đình, phí đi lại và một công việc cho Jorge Messi, một phần vì ông đã phải rời khỏi Acindar, và một phần để đáp ứng yêu cầu của FIFA – cấm chuyển nhượng quốc tế đối với các cầu thủ trẻ dưới 18 tuổi trừ khi các em có bố mẹ theo kèm.

Leo sẽ không sống ở La Masía, nơi các cầu thủ trẻ không phải người Barcelona sinh sống, và nơi có một tấm lưới an toàn tạo ra bởi các cầu thủ trẻ cũng rời xa quê hương. Một yêu cầu hiếm có khác. "Từ đầu, bố mẹ của cậu ấy – và tôi có thể hiểu được điều này – đã muốn chung sống và chăm sóc con trai. Không có cầu thủ nào khác nói: Tôi đến đây cùng với cả gia đình, và tôi sẽ ở Barcelona...", theo lời Joan Gaspart, chủ tịch CLB, người đã đưa ra quyết định cuối cùng với một bản hợp đồng, dù không ai công nhận công lao của ông trong việc này. Đây chỉ là kiểu tình huống dở khóc dở cười nho nhỏ tồn tại trong thế giới bóng đá: hình ảnh của ông trên cương vị phó chủ tịch kéo dài 22 năm và cương vị chủ tịch không có danh hiệu nào trong suốt 2 năm rưỡi; trong khoảng thời gian đó, Barcelona phải trải qua một cuộc khủng hoảng danh tiếng nghiêm trọng, đã khiến ông mất đi tất cả sự công nhận.

Ở đội Một, HLV ít được yêu thích Louis Van Gaal coi bất cứ ai nghi ngờ ông là kẻ thù. Vị HLV người Hà Lan, chưa từng biết cách giải thích về những dự tính của mình, tuy vậy, lại là chìa khóa cho sự tiến bộ của đội bóng nhờ những cống hiến ít ai biết của ông, nhờ việc ông đã can đảm áp dụng những phương pháp của mình, nhờ sự đánh cược vào các cầu thủ học viện và sự kiên quyết áp dụng lối chơi theo vị trí mà rất nhiều HLV tiếp bước ông sẽ hưởng lợi nhờ đó. Với nhiều người, Louis không phải một nhân vật hấp dẫn, và không phải lúc nào ông cũng tận dụng tốt nhất những bản hợp đồng mới: Juan Román Riquelme chưa từng thích nghi được, Javier Saviola cũng vậy, và còn nhiều cầu thủ khác nữa. Đó là một quãng thời gian sóng gió trong lịch sử của CLB Barcelona, một kỷ nguyên mà Jorge Valdano mô tả là "sự cấp bách mang tính lịch sử" cần phải trở về với những giai đoạn thăng hoa: Madrid đã thắng mọi danh hiệu với Luís Figo là ngôi sao chính, mang về từ Barcelona vào mùa hè năm 2000. "Tôi đã mang về nhiều bản hợp đồng không phát huy hiệu quả: Giovanni, Rochemback. Khi một cầu thủ thất bại, đó là lỗi của chủ tịch, dù chủ tịch không phải là người lựa chọn cầu thủ mà hoàn toàn nghe theo lời khuyên của các HLV – những người đưa ra quyết định. Khi một bản hợp đồng không phát huy giá trị, không ai thấy các HLV đâu cả", Gaspart nói.

Thông tin nhận được về Leo tương đối rõ ràng: "khả năng rê bóng

xuất sắc, di chuyển rất nhanh với bóng dưới chân, điểm đặt trọng lực thấp giúp giữ thăng bằng tốt khi di chuyển, điêu luyện, xông xáo, mạnh mẽ so với lứa tuổi, khả năng hồi phục tốt – cậu ấy có thể chạy nước rút 8 đến 10 lần trong mỗi trận đấu, thường xuyên nỗ lực ghi bàn, một tay săn bàn, thông minh và nhanh nhạy về trí óc, đôi khi có hơi tham lam, dù với cậu ấy đây lại là một đức tính tốt vì tính trực diện, khả năng linh cảm và tính linh hoạt ở mọi vị trí tấn công". Với chỉ một trở ngại: "Cậu ấy rất nhỏ người, nhưng cậu ấy sẽ được điều trị bằng hormone tăng trưởng".

Thêm một chi phí nữa cho Barcelona, việc điều trị.

Cậu bé này không hề rẻ. Đó là điều chủ tịch đã nói với Joaquim Rifé, giám đốc của học viện bóng đá trẻ. Ngân sách dành cho học viện vào thời điểm đó là khoảng 13 triệu euro và như vậy là khá eo hẹp, mỗi nhóm tuổi đều được phân bổ một khoản nhất định và Messi đã phá vỡ cấu trúc ngân sách đó. Đây là một trong những lý do chính dẫn tới các cuộc trao đổi nảy lửa trước và sau câu-chuyện-tờ-giấy-ăn, những lúc thăng trầm và sự căng thẳng. "Tại sao lại phải họp nhiều thế?" - Rifé hỏi. Rexach đã ủng hộ ông. Có lẽ là vì điều ấy giúp trì hoãn việc đưa ra quyết định. Jorge Messi nói với Rifé, "Con trai tôi sẽ trở thành một cầu thủ xuất sắc và sẽ chứng minh giá đó không hề đắt đỏ".

Trong những buổi họp giữa ban lãnh đạo và các HLV, vị chủ tịch kiên quyết cho rằng ông sẽ không suy nghĩ về một cậu bé 13 tuổi; việc cần làm là mang về hai hay ba cầu thủ có thể đánh bại Madrid. Không ai có thể tưởng tượng rằng, ba năm sau, Leo sẽ có trận ra mắt đội Một. "Nếu ông ký hợp đồng với cậu ấy, ông sẽ tạo nên một dấu mốc cho tương lai", Rexach thúc bách. Đó là một lý lẽ đầy sức mạnh, thường sẽ gây ấn tượng và cuốn hút phần lớn những người đứng đầu.

Tuy nhiên, Gaspart lại diễn giải theo cách khác. "Charly là người thân cận với tôi, chủ tịch, ông ấy là người tôi tin tưởng, vì ông ấy hiểu về bóng đá và các cầu thủ. Chúng tôi đã gặp mặt tại CLB, trong văn phòng của tôi, giống như thường lệ. Chúng tôi không chỉ trò chuyện về Messi, mà còn trao đổi nhiều thứ khác, rồi Charly nói với tôi có một cầu thủ xuất sắc mà chúng tôi không thể để vuột mất. 'Chuyện này rất đơn giản – ông bảo gì thì sẽ là như thế', tôi nói. Ông ấy đáp, 'Ông có đồng ý về việc sắp xếp chỗ ở đặc biệt cho cậu ấy không?' Tôi trả lời, 'Ông có nghĩ cậu ấy khác biệt không?' 'Có'. 'Vậy thì cứ làm thế đi'."

Một vài HLV phản đối bản hợp đồng này, nhưng, trên tất cả, có

một số thành viên trong ban lãnh đạo không đồng thuận. Giám đốc của hệ thống đào tạo cầu thủ trẻ, Joan Lacueva, có lẽ là người duy nhất trong ban lãnh đạo ủng hộ nhiệt liệt việc ký hợp đồng. Ông tin tưởng Rexach, nên đã bắt đầu xây dựng thứ được Charly mô tả là một "bộ cánh được đo ni đóng giày" dành cho Leo, một dạng hỗ trợ về pháp lý cho bản hợp đồng trên tờ giấy ăn ấy.

Khi trở về từ Barcelona, Leo đã chơi cho đội hạng mười của Newell's (tên gọi khác của đội trẻ gồm những người ở lứa tuổi 12-13) dưới sự chỉ đạo của Adrián Coria, người hiện nay đang làm việc với Tata Martino trên cương vị nhà phân tích trận đấu của Barcelona. Ông đã vô địch giải Apertura (hay còn gọi là giải Opening – một giải đấu chỉ kéo dài nửa năm) ở giải hạng mười và sau đó trở thành vua phá lưới.

Hầu hết những người quanh "Bọ Chét" không thể tưởng tượng được chuyện trong tương lai gần, nhưng một vài trong số họ biết rằng sắp có một điều gì đó. Doanh nhân người Rosario Néstor Casal nhớ lại, vào một ngày, khi đang dùng bữa cùng Jorge Messi, bố của Leo nói với ông rằng, sau khi con trai ông có một màn trình diễn ấn tượng, có một người tự xưng là người đại diện từ Barcelona đã tiếp cận và nói rằng muốn bàn bạc với ông.

Một lúc sau, người bố nói với con trai. "Này! Con có tin được không? Con sẽ trải qua hành trình giống như Maradona! Hãy tưởng tượng con tới Barcelona, sau đó quay lại và kết thúc sự nghiệp ở Newell's!"

Giấc mơ đang đến gần.

Quique Domínguez:

Vào tháng 10 năm 2000, tôi đang chờ các cầu thủ trẻ tới sân thì nhìn thấy Jorge Messi, một người luôn tự tách biệt bản thân, bước tới. Tôi chào hỏi ông ấy: "Xin chào Jorge, ông thế nào?", và tôi nhớ chính xác những lời ông ấy nói, cùng cảm giác sững sờ khi ông ấy đáp lại, "Hãy tận hưởng nốt hai tháng sắp tới nhé vì tôi chuẩn bị đưa con trai đi rồi." "Ông định đưa cậu bé đi đâu? Ông sẽ không đưa cậu bé đi đâu cả!" Tôi nói. "Có đấy, tôi sẽ đưa nó đi", ông ấy nhắc lại. "Dù sao thì", tôi nói với giọng đùa cợt, "miễn là ông không đưa cậu bé tới Central (vì điều ấy thực sự sẽ trở thành phản bội) thì không sao". Khi buổi tập kết thúc, tôi tìm ông ấy để hỏi thêm nhưng ông ấy đã về rồi. Thứ Bảy tuần tiếp theo, chúng tôi thi đấu trên sân khách. Tôi gặp Jorge và chặn bước ông ấy: "Hôm trước, ông nói gì về việc đưa Leo đi vậy?" "Đúng thế", ông ấy nói, "Tôi sẽ đưa nó đi. Hai năm qua, chúng tôi đã

chi trả cho việc điều trị của nó bằng bảo hiểm của tôi với Acindar và với sự hỗ trợ của ASIMRA [Liên đoàn Giám sát Ngành Luyện kim], nhưng vì tôi không còn bảo hiểm nữa, họ đã ngừng việc chi trả, và tôi không thể tiếp tục gánh các chi phí". "Đó có phải là lý do ông đưa cậu bé đi không?" Và ông ấy trả lời, "Không, tôi đã tới nói chuyện với Pupo và ông ấy nói không có ngân sách dành cho việc này". Pupo là giám đốc kỹ thuật của đội trẻ Newell's. "Pupo nói vậy à?" - tôi hỏi. "Và ông trả lời như thế nào?" "Rằng nếu như thế, tôi sẽ đưa con trai đi, và ông ấy nói: Tùy ông quyết định."

Đôi khi, việc đưa ra các quyết định liên quan đến những vấn đề nhất định không hẳn là quá hiển nhiên, nhưng vẫn rất quan trọng. Ở Rosario, người ta đang bàn tán: Pupo và Jorge chưa từng tỏ ra hòa thuận. Mọi chuyện bắt đầu từ Rodrigo, anh trai của Leo và là một cầu thủ ở vị trí số 8, người đã bỏ lỡ cơ hội thi đấu cho một trong các đội bóng của Liên đoàn Bóng đá Argentina do nhầm lẫn của CLB. Anh bị chuyển tới Central Córdoba trái với ý nguyện – anh sẽ không còn được thi đấu cho CLB Newell's mà bản thân yêu quý nữa. Hai ước mơ bị hủy hoại. Vì sao Pupo không ủng hộ gia đình Messi hơn? Có lẽ ông ấy không muốn gánh vác trách nhiệm giữ chân Leo? Đôi khi, những người đứng đầu cho rằng họ hiểu biết nhiều hơn tất cả. Nhưng không phải lúc nào cũng như vậy. Có một số người không chấp nhận việc bị sai bảo. Có thể đó là lý do, nhưng không ai chắc chắn cả.

"Newell's đã điều chuyển Rodrigo tới một CLB ở nơi khỉ ho cò gáy với một chế độ tập luyện hoàn toàn khác", Domínguez nói. "Tôi cảm thấy Pupo đã lập lờ giữa chuyện công và tư khi ông ấy nói với Jorge rằng không có tiền dành cho điều trị. Khi mọi người ở Newell's biết ông đã nói không có ngân sách, họ không thể tin nổi. Họ nói: Ông ta đúng là ngu ngốc, một gã điên".

Jorge đã dành ra sáu tháng để cân nhắc về các lựa chọn, liệu việc này có đáng để họ thay đổi cả cuộc đời hay không, và thảo luận với các thành viên trong gia đình. Một ngày, ông tập hợp tất cả họ lại quanh bàn ăn tối. Rodrigo 20 tuổi, Matías 18, Leo 13, và María Sol 5 tuổi. Ông đang chờ đợi sự tán thành của tất cả mọi người trước khi đưa ra câu trả lời với Barcelona. Italy vẫn đang là một lựa chọn, nhưng Tây Ban Nha tạo ra ít sự nghi ngại hơn và có sức hút hơn: từ khi Leo nghe về chuyện của Barça, cậu chưa hề nghĩ tới CLB nào khác. Ông hỏi từng người một, kể cả cô con gái nhỏ. Có rất nhiều việc khác cần phải bàn luận, không chỉ riêng Leo.

Vấn đề không chỉ nằm ở việc cậu ấy cần có đủ tài năng để chiến thắng với một tổ chức đang đưa ra những sự cam kết chắc chắn

nhất và những sắp xếp về tài chính tốt hơn. Các vấn đề khác cũng cần được cân nhắc: gia đình Messi muốn Rodrigo tiếp tục thi đấu. Vào thời điểm đó, Central Córdoba đang nỗ lực lên hạng để chơi tại giải hạng nhất, và Jorge tin rằng cậu đủ khả năng kiếm sống bằng nghề cầu thủ tại Tây Ban Nha. Thêm nữa, Matías và María Sol sẽ được lớn lên tại một đất nước ổn định hơn, với cơ hội tốt hơn cho tương lai so với quê nhà. Họ đang nói về việc ĐI TỚI CHÂU ÂU, bằng chữ in hoa, một điều nhiều người mong muốn nhưng không có cơ hội thực hiện.

Thời điểm đó, Leo đã nói với Rodrigo rằng anh muốn giành được Quả bóng Vàng. "Nếu không có tinh thần quyết liệt, sẵn sàng hi sinh tất cả và tiến lên này, tài năng siêu phàm của cậu ấy sẽ không có ý nghĩa gì cả", anh trai của Leo nói. Không ai trong gia đình muốn ngăn cản sự phát triển của anh.

Có hay không?

Có, họ sẽ ra đi. Đúng vậy. Mọi người sẽ tới Barcelona. Không có bóng đá thì không có vinh quang!

Đó là trong trường hợp Barcelona thực sự đưa ra một thỏa thuận sau cùng.

Vào ngày 8 tháng 1 năm 2001, một động thái quyết định đã được đưa ra. Trong bữa tối tại thủ đô Catalonia, có sự góp mặt của Joan Lacueva và Rifé, CLB đã hoàn thành các chi tiết của hợp đồng: cầu thủ này sẽ nhận được 100 triệu peseta mỗi năm (600.000 euro), đồng thời cũng sẽ nhận được tiền bản quyền hình ảnh, một khái niệm mới đối với hợp đồng của một cầu thủ trẻ. Thêm nữa, họ sẽ trả cho gia đình Messi tiền để thuê một căn hộ và khoảng 7 triệu peseta (42.000 euro) thu nhập hàng năm cho Jorge – ông sẽ làm việc cho Barna Porters, một công ty thuộc sở hữu của Barcelona, cung cấp nhân viên an ninh cho CLB.

Ngay khi Messi ký hợp đồng, CLB sẽ bắt đầu chi trả cho việc điều trị hormone mà, theo tính toán, sẽ giúp chiều cao của anh tăng lên 1m67. Cuối cùng, anh đã đạt tới 1m69.

Bảy ngày sau, Charly Rexach viết một bức thư chính thức, hoàn thiện bằng con dấu của CLB, gửi tới Jorge Messi để cam kết sẽ tôn trọng tất cả những điều khoản đã thỏa thuận với những người đại diện của ông tại Barcelona. Ba ngày sau đó, Joan Lacueva gửi thêm một bức thư nữa xác nhận thỏa thuận tài chính.

Với câu trả lời "Đồng ý" từ Barcelona và gia đình Messi, không còn

điều gì có thể ngăn cản bản hợp đồng được tiến hành. Chắc chắn Rosario sẽ trở thành quá khứ. Nhưng vẫn còn một việc phải làm.

Jorge cùng một người bạn đi bộ 75km đến nhà thờ Shrine of the Virgin of St Nicolas để cảm tạ Chúa đã ban phước cho mọi sự hanh thông. Họ khởi hành từ 5 giờ sáng và mất 14 giờ mới tới nơi. Leo đi chân đất cùng tham gia với họ trong 800m cuối cùng. Họ quay về bằng ô tô với một chai nước lớn, rã rời vì nóng bức và kiệt sức.

Ngày 15 tháng 2 năm 2001, sau nhiều tuần chuẩn bị và căng thẳng, vội vã hoàn thành hộ chiếu, giấy phép đi lại và hành lý, gia đình Messi bắt đầu hành trình tới Barcelona.

"Leo biến mất khỏi đội hình Newell's vào giai đoạn cuối mùa giải", Quique Domínguez nhớ lại. "Ernesto Bocha, một trong các HLV, gọi cho tôi và hỏi về Leo, nhưng tôi không biết cậu ấy ở đâu. Không ai biết gì cả, tôi thề đó, không một ai biết! Tôi đã nói với ông ấy rằng người ta đã gọi cho tôi để hỏi về Leo, nhưng tôi hoàn toàn không biết chuyện gì. Và ông ấy nói, cậu ấy không còn ở Rosario nữa, vì tôi đã nói chuyện với gia đình, bạn bè của cậu ấy và không ai biết họ ở đâu cả, nhưng họ không ở nhà. Bốn, năm tháng trôi qua, Ernesto gọi cho tôi và nói: 'Đoán xem Leo ở đâu nào? Barcelona'. Và tôi lập tức nghĩ tới Barcelona ở Ecuador, nơi gần nhất, vì tôi không thể tưởng tượng tới viễn cảnh cậu ấy đã tới châu Âu. Với chúng tôi, châu Âu vẫn là một nơi xa lạ, không chỉ về khía cạnh địa lý. Rồi ông ấy nói rõ: 'Không, Barcelona ở Tây Ban Nha ấy'. 'Nghiêm túc đấy à?' 'Cậu ấy làm gì ở đó?' Ông ấy trả lời tôi, 'Cậu ấy sẽ thi đấu cho FC Barcelona và họ sẽ chi trả cho việc điều trị'."

"Tôi nói, 'Này, tuyệt thật, thế thì càng hay'. Điều ấy khiến tôi rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc. Chúng tôi biết cậu ấy đã cập bến ở đâu, chúng tôi biết rằng cậu ấy không tới một CLB sẽ lợi dụng cậu ấy, như thường thấy trong bóng đá – họ cho bạn một bản hợp đồng rồi lợi dụng bạn. Barcelona cách xa chúng tôi cả năm ánh sáng. Barcelona là kiểu CLB sẽ cho bạn tất cả, nhưng không lợi dụng bạn: 'Anh có niềm tin, ước mơ, cách làm việc của riêng mình, chúng tôi sẽ chi trả cho việc điều trị của anh và bảo vệ anh.' Đó là điều cậu ấy sẽ nhận được. Chúng tôi được biết họ cũng đã cho người bố một công việc, nhưng có lẽ họ đã nói với ông ấy, 'Sau này ông hãy quyết định có thực sự đi làm hay không nhé'. Cả hai bên đã trồng và vun tưới cho cây, và giờ thì họ cùng nhau chia sẻ lợi ích. Cảm ơn Chúa, cậu ấy đã tới đó".

Quique Domínguez quả quyết: "Tôi cho rằng chủ tịch của Newell's

có lẽ sẽ nói, 'Sao lại thế? Leo Messi đã từng thi đấu cho Newell's? Hãy đi hỏi Pupo nào. Pupo! Là do ông phải không? Đúng à? Hãy biến đi! Sao ông lại để một cầu thủ như vậy ra đi cơ chứ?' Không phải là ông ấy, Pupo, không nhận ra tài năng của cậu ấy. Pupo từng tới theo dõi các buổi tập cơ mà! Ông ấy là giám đốc kỹ thuật của hệ thống đào tạo cầu thủ trẻ. Ông ấy là người quyết định các cầu thủ sẽ tới đâu, chứ không phải HLV; chính ông ấy đưa ra quyết định. Tôi cho rằng vị chủ tịch đã quá bận rộn với giải hạng nhất, nên ông ấy không biết tới Leo".

Nhiều người ở Rosario kể lại rằng thực ra, chủ tịch của Newell's, Eduardo López, cũng đã không có động thái nào để ngăn cản Lionel ra đi. "Không thành vấn đề, Messi có thể ra đi. Chúng ta giữ lại cầu thủ tốt nhất: Gustavo Rodas". Rodas có trận ra mắt cho Newell's vào năm 16 tuổi, mặc chiếc áo số 10 với đội tuyển U17 và là nhà vô địch giải đấu Nam Mỹ tại Bolivia. Anh được gọi lên ĐTQG Argentina một lần nữa nhưng đã không tham dự. Anh không thi đấu tốt ở NOB và tới thử vận may tại Tiro Federer, El Porvenir, Cúcuta (các CLB bán chuyên rất khiêm tốn) và chuyển tới Peru, nơi anh đã thi đấu cho Bolognesi và León de Huánuco. Không ai biết hiện giờ anh đang ở đâu. Có lẽ Rodas đã có thể lấp đầy khoảng trống của Leo về mặt tài năng, nhưng từ lúc nào mà quá tài năng lại trở thành vấn đề?

Eduardo van der Kooy, nhà báo và đồng tác giả của *Cien años de vida en rojo y negro (Một trăm năm trong màu áo Đỏ và Đen)* với Rafael Bielsa, anh trai của HLV nổi tiếng Marcelo, nói thêm: "Leo rời khỏi Newell's vì thế lực kiểm soát CLB vào thời kỳ đó không tin rằng một thứ to lớn, tài năng nhường ấy lại có thể tồn tại trong một cơ thể nhỏ bé đến vậy. Anh ra đi vì họ đã bỏ rơi khi anh cần sự hỗ trợ về cả tinh thần và vật chất. Nhưng Newell's vẫn coi anh là cầu thủ của họ, và Leo cảm thấy đó là CLB của anh. Và rằng anh có thể sẽ trở lại, dù là với mái đầu đã bạc."

Newell's là một tổ chức có bề dày lịch sử với truyền thống được nuôi dưỡng bằng thành tích của đội trẻ, một niềm tự hào lớn lao của họ. Nhưng họ cũng là những nhà xuất khẩu – một CLB bán đi những cầu thủ mà họ đã hết lòng săn sóc ở học viện. Vào năm 1988, NOB trở thành nhà vô địch, với tất cả các cầu thủ ra sân trong mùa giải đó, tất cả cầu thủ dự bị, tất cả HLV đều đến từ học viện, lần duy nhất có chuyện như vậy xảy ra trong lịch sử bóng đá Argentina. "Và từ sau thời điểm đó, một quá trình lụn bại kéo dài 14 năm bắt đầu, một kế hoạch riêng có sự giúp đỡ của hệ thống tư pháp và những thành phần khác trong xã hội nhằm cho phép một người đàn ông hủy hoại cả CLB". Đó là cách một người Rosario nổi

tiếng, nhưng lúc này vẫn còn vô danh, nhắc tới Eduardo López, người lúc đó đang là chủ tịch của Newell's và đứng đầu các tổ chức cá độ ở Rosario, với các sòng bạc và công việc kinh doanh khác, một vài trong số đó đã khiến ông bị cảnh sát chú ý. Lại có những người đề cập tới những trách nhiệm trực tiếp hơn: ví dụ, Sergio Almirón, cựu cầu thủ cánh trái của Newell's, nhà vô địch World Cup năm 1986 và lúc đó đang là giám đốc thể thao. Khi Jorge gọi cho ông để tìm kiếm sự giúp đỡ, hoặc là ông không có mặt, hoặc cuộc hẹn sẽ bị hủy vào phút cuối, hoặc ông sẽ đưa cho Jorge 40 peso để chi trả cho hoạt động điều trị tốn gấp 25 lần số tiền ấy. Và đó là khi Almirón tỏ ra hào phóng - một thành viên khác của CLB bóng đá Argentina chưa từng giúp đỡ Leo.

Cuộc bầu cử chủ tịch năm 2008 đã mở đường cho sự thay đổi ở ban lãnh đạo CLB. López đã tranh cử hai lần, thắng một lần và thua 14 năm sau đó. Giữa hai khoảng thời gian này, ông đã sắp xếp để các cuộc bầu cử bị trì hoãn, để danh sách ứng viên bị phủ quyết, hay để phía tư pháp không công nhận kết quả bỏ phiếu. Từ 2008, CLB đã nỗ lực trở lại với phong độ trước đây: Năm 2013, Newell's một lần nữa trở thành nhà vô địch, với Tata Martino chỉ huy, ngay trước khi ông tới Barcelona.

Khi Celia, mẹ của Leo, tuyên bố vào năm 2010, "Tôi nói cho chính tôi, không phải chồng: với tôi, Newell's không tồn tại", bà đang nhắc tới Newell's trước đây. Ban lãnh đạo hiện tại rất thân thiết với Jorge và Leo, đến mức theo tin đồn, gia đình Messi còn đầu tư một phòng tập thể dục cho trung tâm thể thao thành phố và một số dự án khác. Có một số người đã tưởng tượng đến việc Jorge trở thành giám đốc của CLB và Messi mặc màu áo đỏ đen. Vào một ngày nào đó.

Sự ra đi của Leo đã để lại những vết sẹo, như Wright Thompson giải thích trên một trang web. "Trong nhiều năm, ông ấy [Ernesto Vecchio] đã tỏ ra oán giận cầu thủ từng dưới trướng mình. Ở đây, đã có chuyện gì đó xảy ra, một phép màu, và Vecchio có vai trò nhất định. Cũng như rất nhiều người khác. Đáng lẽ ở đây nên có sự công nhận. Thay vào đó, họ lại bị nhắc tới như những kẻ ngốc thiển cận đã để một huyền thoại ra đi. Vị cựu cán bộ của Newell's chịu trách nhiệm chi trả cho việc điều trị hormone của Messi vẫn giữ lại các hóa đơn – nom như những giấy tờ giả mạo – nhằm cố gắng chứng minh rằng ông đã không đưa ra quyết định ngốc nghếch nhất trong lịch sử bóng đá chuyên nghiệp".

Còn Leo thì sao? Năm 2009, khi được hỏi anh cảm thấy như thế nào về Newell's, anh đã chọn cách đáp lời khôn khéo. "Tức giận à,

không, vì tôi không phải người như thế. Tôi dành rất nhiều tình cảm cho đội bóng. Tôi tới sân khi còn là một đứa trẻ và đã mơ ước một ngày sẽ được thi đấu trên đó."

Chuyện là vậy đấy. Ở Rosario, xung quanh Leo đã luôn là những người trân trọng, bảo vệ, khích lệ anh và giúp anh trưởng thành. Tất cả họ đều mong muốn nhìn thấy anh vươn tới đỉnh cao. Tất cả, ngoại trừ một vài người ở nơi anh từng thi đấu – CLB cũ. "Khi biết rằng đội bóng sẽ không chi trả cho việc điều trị của cậu ấy, chúng tôi đã rất buồn", Cintia Arellano nhớ lại. "Khi các cậu bé trong vùng tới nói lời tạm biệt, tôi đã ở đó với cậu ấy. Cậu ấy ôm tôi và nói, đừng khóc, đừng khóc".

Những người thân thiết đều muốn tới tiễn cậu. Cả gia đình sẽ ra đi và chắc chắn không bao giờ trở lại. Bạn bè và người thân của cậu nói, chúng tôi sẽ ở lại đây. Cậu thật dũng cảm. Chúc mọi điều may mắn.

"Chúng tôi rời khỏi nơi ở, Las Heras, và tất cả bạn bè, người thân đều tới để nói lời tạm biệt", Leo kể lại với Cristina Cubero trên tờ *Catalonia El Mundo Deportivo* vào năm 2005. "Họ cùng nhau đứng trên đường. Cả gia đình đều đi, bố mẹ tôi, các anh trai Rodrigo, Matías và em gái nhỏ María Sol, lúc đó 5 tuổi. Ngày hôm ấy, chúng tôi buồn đến mức cả anh Matías và tôi đều khóc, chúng tôi khóc rất nhiều. Đó là một chuyến đi sầu não; chúng tôi nhớ người thân, nhớ các chú bác, tất cả mọi người".

Lúc này, hơn một thập kỷ sau đó, anh nhớ lại chuyến đi như thể nó là giấc mơ, nhưng ngày ấy, mọi chuyện thật tệ - họ đang đi tới một nơi dường như là nửa bên kia của thế giới, trong tai anh văng vẳng âm thanh của những gốc rễ sâu thẳm bị kéo lên khỏi lòng đất. Âm thanh ấy vang lên mỗi khi có người khởi hành ra đi, và đó là một tiếng vọng đầy mạnh mẽ.

"Cậu ấy rời đi, và thường ngày chúng tôi không biết gì về cậu ấy cả", Gerardo Grighini nhớ lại. "Có lẽ hàng xóm của cậu ấy thì có. Cậu ấy là một người rất kín đáo, không phải kiểu người hễ biết được một chuyện nào đó là đi kể với mọi người ngay. Và có lẽ bố, mẹ đã bảo cậu ấy đừng nói gì cả. Thêm nữa, cậu ấy đã đến River Plate, ở lại đó trong một tuần, và sau đó tới Barcelona. Chúng tôi không biết gì về River, hay chuyến đi thử việc ở Barcelona; chúng tôi chỉ biết sau khi cậu ấy đã ở Tây Ban Nha rồi".

"Tôi đã tới chào hỏi ở khách sạn khi cậu ấy đến Rosario cùng ĐTQG để đá với Brazil, nhưng cậu ấy đã không thể xuống quầy lễ

tân được", Vecchio nhớ lại. "Bố mẹ cậu ấy xuống, và tôi nói chuyện với họ một lúc lâu. Điều duy nhất tôi có thể làm là chào cậu ấy khi cậu ấy đang ngồi với một nhóm người khác. Cậu ấy nhìn thấy tôi và mỉm cười... Tôi rất trân trọng kỷ niệm này".

Ángel Ruani, bố của "Luli", bạn của Leo, nhớ lại câu chuyện sau: "Lần cuối cùng tôi gặp cậu ấy là cùng con trai của tôi và một vài người bạn vào đêm Giao thừa, khi họ trở về nhà vào khoảng 5 giờ sáng. Họ gọi tôi dậy để chúc mừng năm mới. Thật là tình cảm, phải không?"

Và Nestor Rozín: "Bạn ghi nhớ trong tim, trong tâm trí những điều tốt đẹp cậu ấy đã làm, và vào ngày tôi phải ra đi, có lẽ một hoặc hai người sẽ ghi nhớ trong tâm trí, trong tim rằng tôi đã giúp đỡ cậu ấy ít nhiều".

"Tôi đã lâu không gặp cậu ấy, và chúng tôi chạm mặt ở Copa América tại Venezuela, năm 2007. Cậu ấy tới chào hỏi tôi. Cảm giác thật hạnh phúc, cậu ấy vẫn là cậu bé tôi đã biết từ hồi còn chơi ở đội 9, 10. Cậu ấy tới và ôm lấy tôi... Bạn nên nhớ điều này: Cậu ấy vẫn là con người tôi đã biết từ khi còn là một đứa trẻ." Đây là Adrián Coria, người đã gặp lại Leo một lần nữa sau màn hội ngộ đầy cảm xúc ấy, trên cương vị trợ lý của Martino tại ĐTQG Paraguay tham gia World Cup 2010 ở Nam Phi. Coria đang bước vào sân ngay khi các cầu thủ Argentina chuẩn bị rời đi. Từ xa, Leo đã thấy ông, cởi áo và trao cho ông. Adrían đã đặt nó trong văn phòng của mình tại Rosario.

Cậu bé Leandro Giménez, người đã từng cùng với Leo thử việc tại River, chưa từng gặp lại Leo sau khi anh rời Argentina, cũng chưa từng nói chuyện với anh. "Cậu ấy cho tôi số điện thoại khi tới Barcelona, nhưng tôi chưa từng gọi cho cậu ấy. Tôi không biết tại sao. Trước kỳ World Cup gần nhất, tôi đã gửi cho cậu ấy một tin nhắn trên Facebook. Tôi nói rằng cậu ấy là niềm tự hào của tất cả người Argentina. Cậu ấy rất cảm kích trước tất cả những tin nhắn nhận được. Tôi cũng đã nhận được một nút Like từ cậu ấy", anh mỉm cười. Ngày nay, ở tuổi 24, Giménez sống ở Buenos Aires và làm việc trong lĩnh vực ngoại thương. Anh không còn muốn đá bóng nữa, ngoại trừ việc chơi cùng bạn bè vào thứ Bảy hàng tuần. Anh đã kết thúc sự nghiệp bóng đá với một giấc mộng tan vỡ.

Grighini, người đã sống 6 năm ở Italy, tới xem trận đấu giữa Inter và Barcelona, nhưng đã không hỏi xin Leo một tấm vé. Hay một chiếc áo đấu. Trước đó, anh đã gặp Leo ở một sân bay, "Nhưng lúc đó cậu ấy chưa nổi tiếng. Vào thời điểm đó, vì chúng tôi đã đi

những con đường riêng và không liên lạc hàng ngày, cậu ấy lại trở thành đứa bé bẽn lẽn giống như ngày xưa. Cậu ấy sẽ trả lời: 'có, không, mọi chuyện vẫn ổn, biết làm sao được, Barcelona mà…'. Tôi đang nói về chuyện khi cậu ấy 16 tuổi và mới bắt đầu thi đấu. Với tôi, chúng tôi sẽ cần phải nói chuyện hàng ngày, hoặc có lẽ sau một vài tiếng ở cạnh nhau, chúng tôi sẽ lại tâm đầu ý hợp và có thể quay lại với những chuyện 'cậu còn nhớ khi…' và các giai thoại. Nhưng ban đầu, nếu bạn đã lâu chưa gặp cậu ấy, cậu ấy sẽ có vẻ kín đáo, xa cách. Nhưng tất nhiên, cậu ấy là thần tượng của tôi. Với tôi, một chiếc áo đấu là chuyện khác, tôi không quan tâm, tôi quan tâm đến việc cùng nhau dùng bữa, hoặc đi chơi bên ngoài một lúc hơn".

"Tôi đã tới Anh, tới Everton, vào tháng 6 năm 2005", Grighini nói tiếp. "Nhưng sau đó tôi đã không gặp may: tôi gặp một tai nạn giao thông rất nghiêm trọng, đâm vào hai chiếc xe tải. Tôi chỉ bị gãy xương mác, nhưng bạn của tôi, cầu thủ Julio González, cũng đi cùng tôi và đã có thể mất mạng. Anh ấy bị gãy xương ở nhiều chỗ và phải cưa đi tay trái. Một thời gian sau, anh ấy quay lại thi đấu – thật phi thường! Sau đó, tôi bị rách dây chằng đầu gối, ba lần liên tiếp, và tôi không thể thi đấu trong ba năm rưỡi. Sau cùng, tôi đã hồi phục, nhưng số phận và cuộc đời đã đánh dấu lên bạn, và nếu chúng nói rằng bóng đá không dành cho bạn, thì bạn phải chấp nhận đi theo một hướng khác".

Và Diego Rovira: "Tôi phải thông báo với bố mẹ, và tôi đã làm vậy, sau bữa ăn nhẹ. Thực ra, đó cũng không phải một tin quá chấn động gì – tôi chỉ xác nhận điều mà họ vẫn đang phỏng đoán. Bố mẹ, con sẽ không chơi bóng nữa. Đó là vào tháng 3 năm 2011. Đúng thế, tôi sẽ giải nghệ. Họ đã luôn ủng hộ, chu cấp cho tôi. Bố tôi nói ra một điều rất hiển nhiên: 'Thật đáng tiếc, con à'. Và quả thực là như vậy. Ông biết tôi đã cố gắng thế nào, ông là người đã dõi theo tôi trong hàng trăm trận đấu, với Leo ở Newell's… Họ vẫn gọi tôi là cầu thủ mang áo số 9 từng thi đấu với Leo".

Rất khó để thành công trong bóng đá.

Lời tạm biệt cuối cùng – của Quique Domínguez: "Một thời gian trước đây, chúng tôi tham dự trận đấu vòng loại World Cup 2014, trận Argentina - Uruguay ở Mendoza và Chile - Argentina ở Chile. Con trai lớn nhất của tôi - Sebastián, Maxi Rodríguez ('Quái thú') và Leo được triệu tập. Cả ba cầu thủ đều có mặt trong cùng một đội bóng! Và giờ thì họ sẽ hội ngộ. Maxi phải rời khỏi đội vì chấn thương và trở về Rosario, còn cậu con trai Sebastián thì nói với tôi: 'Quái thú đang quay về, hãy chờ cậu ấy vì cậu ấy có thứ gì đó cho

bố. Con không biết đó là gì, nhưng cậu ấy bảo con hãy báo trước với bố, vì cậu ấy có một món quà'. Đã hơn 20 năm kể từ lần cuối cùng tôi là HLV của 'Quái thú', và 13 năm kể từ khi tôi huấn luyện Leo. Maxi mang cho tôi một chiếc áo. Có chữ ký của cả hai người họ, cậu ấy và Leo. Có những người nói với tôi, 'Thật là vô ơn, họ chưa bao giờ liên lạc với ông cả'. Không, khi thời cơ tới thì mọi chuyện sẽ tự nhiên diễn ra. Và vào ngày hôm đó, họ cho rằng việc gửi tặng tôi một chiếc áo là ý tưởng hay. Tôi rất cảm kích".

Domínguez nói, "Tôi cho rằng, một giọt mồ hôi, chỉ một thôi, từ mỗi trận đấu mà Leo có mặt là của tôi, điều ấy nói cho tôi biết rằng tôi có liên quan tới cuộc đời của Leo, nhưng tôi không đòi hỏi trả ơn bất cứ thứ gì, tôi không gọi điện cho cậu ấy, tôi không cần tất cả những điều ấy. Một ngày, tôi nhìn thấy cậu ấy trên ti vi, trong một chương trình tôn vinh cậu ấy, tôi đã ở đó và chào hỏi cậu ấy. Nhưng nếu Leo nhắm mắt lại, và bạn nói với cậu ấy, 'Hãy nhớ lại những người đã đi qua đời anh'... một hồi trống nổi lên... Quique Domínguez sẽ ở đó, thoáng qua... điều này, đối với tôi, có giá trị lớn hơn nhiều so với bất cứ chiếc áo đấu nào..."

"Không, tôi không còn là HLV nữa."

Leo mà Domínguez, Grighini, hay Rovira đang nói tới có phải là Leo thật sự không? Hay họ đang nhìn thấy một Leo mà họ muốn thấy? Với sự ngưỡng mộ của người Argentina dành cho "Messiah", dành cho một con người tài năng, đặc biệt, việc tách rời hình tượng khỏi thực tế trở nên khó khăn, đặc biệt khi đất nước này đã từng và vẫn đang trong tình trạng rối loạn. Khi khủng hoảng xảy ra, nhu cầu về những hình tượng anh hùng lại càng trở nên sâu sắc.

Giai đoạn này trong cuộc đời đang dần kết thúc đối với Leo, nhưng nó chưa từng thực sự chấm dứt đối với những người thân cận anh. Anh ở lại trong tâm trí và trái tim của họ.

Nhân tiện thì, Jorge chưa từng tới lấy tờ séc thanh toán cuối cùng từ Acindar.

PHẦN 2
TẠI BARCELONA

Chương 1
HẠ CÁNH Ở BARCELONA

Trên chuyến bay từ Buenos Aires tới Barcelona, Lionel Messi đã khóc rất nhiều. Cứ như thể cậu sẽ không bao giờ được trở về quê hương nữa vậy. Những giọt nước mắt cứ thế trào ra trong yên lặng. Khuôn mặt rúm ró, nước mắt ròng ròng. Và rồi cậu hít một hơi thật sâu, thở dài như một đứa trẻ bị lạc bố mẹ vậy. Đó là cái cách mà Lionel Messi chuẩn bị cập bến thủ phủ Barcelona.

Đó là ngày 15 tháng 2 năm 2001. Sau khi có mặt tại sân bay Ezeiza và chuẩn bị lên chiếc máy bay đến Barcelona, đã có những cuộc đối thoại về những kế hoạch, những dự định sắp tới, và Leo dường như đã bình tĩnh trở lại. Trên đường đến Tây Ban Nha, giữa những cơn buồn nôn và đau đầu chóng mặt, Leo đã thiếp đi, từng chút một, cùng với những lời của Jose Luis Borges.

Gia đình Messi/Cuccitini đáp xuống Barcelona vào một buổi chiều lạnh giá và heo hắt, và đã di chuyển bằng taxi để đến khách sạn Rally tại khu Travessera de les Corts, ngay đối diện sân nhà Camp Nou của CLB. Vài ngày sau, một cuộc họp kín đã được tổ chức với sự có mặt của gia đình Leo, về việc hoàn thành nốt các thủ tục giấy tờ. Nhưng, kỳ lạ ở chỗ, không một ai có thể thống nhất về mức giá của những đợt điều trị mà Messi đã từng thực hiện ở quê nhà Rosario.

Cuối cùng, giám đốc Joan Lacueva đã phải bỏ ra 2.000 euro tiền túi để Leo có thể hoàn thành nốt các thủ tục còn lại.

Và, họ đã dành ra 15 ngày trong căn phòng khách sạn đó để tập luyện, nuôi dưỡng đam mê và sắp xếp mọi thứ về lại đúng trật tự. Họ đã sẵn sàng cho cuộc sống mới tại châu Âu.

Vào ngày 1 tháng 3 năm 2001, trong một nhà hàng, dưới ánh mắt

háo hức và đầy kỳ vọng của Lacueva, Leo Messi đã ký bản hợp đồng 2 năm đầu tiên với Barcelona. Trước việc ông sẵn sàng làm mọi thứ để chắc chắn rằng Messi sẽ cập bến Barcelona, Lacueva đã bị cười nhạo bởi những người đồng nghiệp của mình. Họ cho rằng thương vụ này chỉ tiêu tiền tốn của. Nhưng, thời gian sẽ trả lời cho tất cả, và cũng sẽ là phần thưởng cho những nỗ lực của Rexach, Rifé và Minguella.

Nhưng mọi thứ vẫn chưa dừng lại ở đó. Một vị giám đốc - người này đã yêu cầu ẩn danh - cảm thấy tức giận khi phát hiện ra thương vụ Messi đã được hoàn thành mà không hề có sự cho phép của ban lãnh đạo Barcelona. Hoàn toàn không. Làm thế quái nào mà một cậu bé không tiếng tăm có thể tiêu tốn của CLB một khoản tiền lớn đến vậy? Ông ta từ chối ký kết ban đầu, mặc dù các điều khoản đều đã được chấp thuận bởi luật sư của hai bên và phó chủ tịch.

Và, CLB đã chấp thuận bản hợp đồng này.

“Khi tôi nghe được rằng: ‘Tôi đã ký hợp đồng với cầu thủ này, cầu thủ kia…’, đó là lời nói dối đấy, thực chất chả có ai cả đâu. Barca mới là nơi mà mấy cầu thủ ấy cập bến” - trích lời cựu phó chủ tịch CLB, Joan Gaspart. ‘Anh móc tiền túi ra để chi trả, đúng chứ? Anh đã làm vậy, phải không? Nếu không thì chỉ có thể là Barca mà thôi’. Anh có thể đóng vai trò trung gian ban đầu, nhưng rồi sao, anh không sở hữu bất cứ cái tên nào cả. Người ta nói rằng hợp đồng của Messi được ký trên một tờ giấy ăn, hài hước đấy, nhưng bản hợp đồng đó đã được ký trước bởi cựu phó chủ tịch Francisco Closa. Và ông ta đã làm vậy trước khi có sự cho phép của tôi”.

Vẫn còn một vấn đề vô cùng khó khăn phía trước, cách mà Messi sẽ thích nghi với cuộc sống mới. CLB đã tìm cho gia đình Messi một căn nhà ở Gran Via Carles III, và cả gia đình Messi/Cuccitini đã chuyển vào đó vào đầu tháng 3, sau 2 tuần kể từ ngày họ đặt chân đến Tây Ban Nha. Đó là một căn hộ rộng lớn với 4 phòng ngủ, 2 phòng tắm, 1 phòng bếp và 1 bể bơi nối với một tòa nhà khác, đầy đủ tiện nghi. Leo có thể thức dậy trước giờ tập 15 phút và vẫn có thể đến sân tập đúng giờ. Với cách đó, cậu có thể ngủ thêm chút nữa. Một người gác cửa ở tòa nhà, khi được hỏi bởi Luis Martín của tờ *El País* - người luôn được biết đến với những câu hỏi mà không ai nghĩ đến - chia sẻ rằng ông cũng không ngờ cậu bé vẫy chào mình mỗi sáng lại đang thuộc biên chế Barcelona. “Thú vị, đúng chứ? Tiếc là, tôi lại không đá bóng. Trên thực tế, tôi còn không thích nó”.

Ở Rosario, mọi người sẽ đổ xô về để được xem Messi chơi bóng. Ở Tây Ban Nha, thậm chí một ông gác cổng cũng không biết cậu bé là ai.

Và ngay từ đầu, mọi thứ đã thực sự nhiều chông gai. Liệu cậu bé có thực sự muốn trở thành một cầu thủ bóng đá? Vậy thì hãy xem cậu ta thế nào! Lập tức, rào cản đầu tiên đã xuất hiện.

"Tôi không thể hiểu dù chỉ một từ. Họ đều nói tiếng Catalan!" Vài năm sau khi đến Barcelona, Messi nhớ lại khoảng thời gian đầu ở đây với sự hứng thú xen lẫn khó chịu. Như bao đứa trẻ khác khi được thả vào trong một cộng đồng mới, Messi cảm thấy xấu hổ và vô cùng khó khăn trong việc bắt đầu một cuộc hội thoại. Trong trận đấu tập đầu tiên, cậu không nhận được nhiều bóng, giữa cậu và các đồng đội lúc đó không có sự liên lạc với nhau, điều đó dẫn đến việc Messi cảm thấy mình như kẻ ngoài cuộc. Ngay khi chỉ là một đứa trẻ 13 tuổi, Messi cũng đã có thể hiểu được rằng lý do là vì cậu đã đến và thay thế vị trí của một trong những người bạn của họ.

Những người đồng đội lúc đó kể lại rằng, các HLV kiểm tra trình độ đã yêu cầu các cầu thủ chơi rắn với cậu. Vì đơn giản, họ không muốn cậu ở lại Barcelona lâu. Messi sau đó đã lý giải trên show truyền hình của Argentina - *Sin Cassette* - rằng: "HLV đã yêu cầu tôi chơi bóng một chạm, không được rê dắt nhiều. Nhưng thành thực mà nói, tôi không để tâm đến những gì ông ấy nói, tôi chỉ làm theo những gì bộ não và con tim mách bảo".

Và mọi chuyện cứ thế diễn ra. Một khi cánh cửa được mở ra, khi bạn có thể thích ứng và ở lại với đội, thì bạn đã được chấp nhận, và thái độ của các đồng đội cũng sẽ thay đổi. Nhưng anh sẽ không thể quên được những tuần đầu tiên của mình ở Barcelona khi mình còn là kẻ ngoài cuộc. Anh cảm thấy như mình đã có được một vị trí ở CLB này.

Vì là người nước ngoài, nên Leo không thể chơi bóng cho đội *Infantiles* A, đội bóng thích hợp với độ tuổi của cậu lúc ấy. Leo chỉ có thể chơi bóng ở giải vô địch các vùng Catalan, và trong những trận giao hữu. Thêm nữa, Rodolfo Borrell, HLV của đội, ưa thích việc sử dụng cậu theo cách tiết kiệm nhất có thể. Lý do đơn giản là vì, ông không muốn thay đổi một hệ thống đang vận hành trơn tru. Đội bóng của Rodolfo đang có phong độ cao và đã vô địch giải đấu khi còn 7 trận nữa mới kết thúc.

Sự yếu đuối về thể lực của Messi được thể hiện rõ ràng trong các

buổi tập của CLB, khiến cho HLV phải yêu cầu các cầu thủ khác "nhẹ chân" với cậu bé. "Đừng có đốn cậu nhóc ấy đấy nhé", ông ấy nói với các hậu vệ khi ra sân đá tập. "Cậu ta quá mảnh khảnh, quá yếu nên các cậu sẽ thổi bay cậu ta mất." Nhưng trái với vẻ ngoài của mình, Messi đơn giản là không thể ngăn cản. Cậu cứ rê dắt bóng, qua từng người, từng người một. Đến cả Cesc Fabregas cũng không thể lấy được bóng từ chân cậu trong một buổi chiều, khi Messi trình diễn những gì tốt nhất của mình. Quá tức tối, Fabregas đã tặng Messi một cú đá. "Cesc, làm ơn bình tĩnh đi, cậu ta chỉ vừa mới đến đây mà thôi, không hay đâu." Lần sau đó, Rodo cũng bảo các cầu thủ khác phải cẩn thận với Messi. Nửa đùa nửa thật, Gerard Piqué đã đáp trả ông thầy của mình: "Làm sao bọn em có thể cẩn thận được cơ chứ? Bọn em thậm chí còn không thể lại gần cậu ta!"

"Cậu ta đơn giản là không thể ngăn cản. Messi cứ việc nhận bóng và rồi rê dắt qua hàng loạt hậu vệ cứ như chỗ không người vậy. Đó là điều mà cậu ta trình diễn trong mỗi buổi tập, không quan trọng đối thủ là ai". Đó là những hồi tưởng của Victor Vazquez, người đã có thời gian sát cánh cùng Messi trong những giải đấu trẻ. "Chúng tôi chưa từng thấy cầu thủ nào như vậy vì đội bóng đang theo trường phái ban bật ngắn và nhỏ, nhưng cậu ta thì cứ nhận bóng và trình diễn thứ ma thuật của mình. Ban đầu chúng tôi xem Messi như một cầu thủ theo chủ nghĩa cá nhân, nhưng rồi chúng tôi tự hào vì có một cầu thủ như cậu ta trong đội bóng".

Quá chán chường với những trận thắng cách biệt 6, 7, thậm chí là 8 bàn, HLV Rodo đã yêu cầu các học trò có một trận đấu với đội "lớn tuổi" hơn để giúp họ "cảm nhận được bầu không khí nóng bỏng". Chấp nhận yêu cầu của Rodo, Barcelona đã đưa các cầu thủ đến với giải đấu Pontinha tại Bồ Đào Nha, nơi mà họ sẽ đối đầu với các đội bóng nơi đây và các đại diện từ Pháp, Đức, với những cầu thủ lớn tuổi hơn so với thế hệ "vàng" gồm Piqué, Cesc, Vazquez, Marc Pedraza, Rafael Blazquez và một Messi vừa mới cập bến (Messi được phép ra sân vì đây không phải là một giải đấu chính thức). Họ đã kết thúc ở vị trí thứ 3 trong số 8 đội tham dự, và Leo cảm thấy hòa nhập hơn bao giờ hết.

Thêm một bài kiểm tra nữa được hoàn thành.

Với việc giấy tờ hợp đồng vẫn chưa được phía Newell's gửi tới, Messi đã nhận được giấy phép lao động tạm thời từ phía Chính phủ Catalan vào ngày 6 tháng 3, và phía Barca quyết định rằng sẽ thích hợp hơn nếu Messi xuống chơi tại đội *Infantiles* B của Xavi Llorens. Đây là lần đầu tiên, và cũng là duy nhất mà "Bọ Chét" của

chúng ta là người lớn tuổi nhất trong một tập thể.

Nhưng bất kể tất cả những chuyện đó, không ai có thể nghi ngờ tài năng của Lionel Messi cả. Messi đã tập luyện với Xavi Llorens 4 buổi một tuần, vào 18 đến 21 giờ mỗi tối. Cậu luôn xuất hiện trước 18 giờ, thay bộ quần áo tập đã được chuẩn bị sẵn, và lao vào tập luyện. Cậu cũng là người luôn luôn ra về muộn hơn so với quy định.

"Anh đến từ đâu vậy?", "Anh chơi ở vị trí nào vậy?" - những cầu thủ của *Infantiles* B đã hỏi Messi như vậy khi cậu mới đến. Messi trên thực tế lớn hơn phần còn lại 1 tuổi nhưng lại nhỏ con hơn rất nhiều. "*Enganche*", Messi trả lời. Không phải ai cũng hiểu rõ cụm từ đó nghĩa là gì, đó chắc hẳn là một cách biểu lộ cảm xúc của người Argentina. Nhưng, sau tuần đầu tiên, một cậu bé đã đến chỗ Llorens và hỏi: "Liệu anh ấy sẽ chơi cho đội bóng của chúng ta lâu dài chứ?" Cậu bé mong chờ một câu trả lời tích cực, nhưng HLV lại lựa chọn không trả lời. Chắc chắn rồi, Leo quá tốt so với phần còn lại.

"Tôi vẫn nhớ khá rõ một trận đấu tập mà có sự tham gia của cậu ấy", một cầu thủ của *Infantiles* B chia sẻ.

"Chúng tôi phải chịu một quả đá phạt góc, và Leo đã lui xuống sâu để phòng ngự. Bóng rơi đến chỗ cậu ấy, hướng thẳng đến khung thành đối phương, ban bật một, hai đường với đồng đội. Leo tiếp cận khung thành, rê thêm một, hai nhịp nữa trước khi làm lại y hệt những gì Maradona đã làm với Red Star: làm động tác giả một nhịp, rồi lốp bóng qua đầu thủ môn. Không thể tin nổi. Sau đó, cậu ấy quay ngoắt về vòng tròn giữa sân như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Không hề đánh mắt qua băng ghế dự bị, chỉ đi thẳng đến giữa sân và ôm các đồng đội. Các cầu thủ khác thường nhìn sang băng ghế dự bị để biết rằng mình có làm tốt hay không. Nhưng không phải Leo. Cậu ấy đơn giản chỉ làm theo bản năng, và đó là điều mà tôi sẽ không bao giờ quên được."

Sau đó, Xavi Llorens đã viết một bản báo cáo gửi lên Joaquim Rifé theo như yêu cầu, xác nhận rằng anh chàng cao 1m47 và trầm tính mang tên Lionel Messi sẽ là "Maradona mới", có thể nhỏ con nhưng lại sở hữu tốc độ và kỹ thuật kinh hoàng.

Leo đã xuất hiện một cách chính thức trong một trận đấu của Barcelona tại sân Amposta, trong giải đấu vùng Catalan với chiếc áo số 9 trên lưng. Cậu đã ghi 1 trong 3 bàn thắng, và được lựa chọn cho trận đấu tiếp theo gặp Ebre Escola Deportiva, trận đấu sẽ

bắt đầu vào ngày 21 tháng 4.

Cả đội đã ăn bữa sáng cùng nhau và một bức ảnh toàn đội đã được chụp. Marc Baiges, số 10 của đội đối phương, đã tự đặt hình của mình vào phía sau khuôn mặt nhợt nhạt của Leo. Trên thực tế, ngôi sao của trận đấu đó không phải là Leo, người vừa mới chuyển đến, mà là Mendy, người ghi bàn và có thể lực vô cùng tốt.

Trận đấu đã bắt đầu. Trên thực tế thì đây là một tín hiệu rất tốt.

Với việc tham gia vào hiệp hai của trận đấu cho *Infantiles* B (12-13 tuổi), Leo đã đạt yêu cầu của Liên đoàn Bóng đá Tây Ban Nha, cho phép anh chơi trong các giải quốc gia. Một điều luật được HLV đội trẻ Albert Benaiges tìm ra một cách hoàn toàn tình cờ: điều này cũng chứng tỏ được rằng phía Barcelona chưa sẵn sàng cho những gì Messi sẽ đem lại. Nếu Messi không ra sân trong hai trận đấu đó, cậu sẽ bị buộc phải thăng cấp lên Cadetes (14-15 tuổi), lên thẳng Barcelona B mà không có sự chuẩn bị. Điều này đồng nghĩa với việc cầu thủ sẽ không thể có được sự chuẩn bị tốt nhất cho sự nghiệp của mình tại Barcelona.

Không quản lý được việc một cầu thủ nước ngoài phải chơi ít nhất hai trận ở cấp độ *Infantiles*, Barcelona đã vô tình làm ảnh hưởng đến sự phát triển của cầu thủ. Leo đã được dìu dắt theo đúng hướng nhờ sự khám phá của Benaiges, nhưng một cầu thủ khác, Gilberto, lại không được may mắn như vậy. Gilberto đã không chơi bất cứ một trận đấu nào tại *Infantiles* và đã bị Barcelona đem cho mượn. Anh vật vờ tại những giải đấu hạng thấp, với những CLB nhỏ trước khi khăn gói rời khỏi Barca. Đôi khi, ranh giới giữa thành công và thất bại cực kỳ mong manh.

Giờ đến những tin xấu.

Ở hiệp hai trận đấu đó, Messi đã nhận được một đường bóng từ bên cánh trái và đã mất quyền điều khiển nó. Từ một quả ném biên, Baiges, kẻ đứng sau Messi trong bức ảnh chụp đội bóng, đã giơ chân cao, chỉ đợi Messi thò chân vào tranh bóng. Kết quả ra sao? Một vết nứt lớn ở phần xương mác. Chấn thương đầu tiên trong sự nghiệp chơi bóng của Leo, và nó đã khiến cậu phải ngồi ngoài hai tháng. “Có phải anh đang nói tôi đã gây chấn thương cho Messi? Mẹ kiếp!” - Baiges phủ nhận nhiều năm sau trên tạp chí *Libero* khi được hỏi về chuyện đã xảy ra vào hôm đó. “Tôi không biết mình có gây nên chấn thương đó hay không, trên thực tế thì tôi chưa từng làm vậy với bất kỳ ai cả. Trên thực tế, đó còn chẳng phải là một pha phạm lỗi”.

“Leo đã gặp chấn thương ngay trước băng ghế dự bị của chúng tôi”, Xavi Llorens nhớ lại. “Chúng tôi cảm thấy có gì đó không ổn, và đã ngay lập tức đưa cậu ta đến bệnh viện để kiểm tra. Lúc đầu, Leo tỏ ra rất đau đớn, nhưng cũng nhanh chóng tức bình tĩnh lại. Bố cậu ấy cũng có mặt ở đó. Tôi không thể tới vì đội bóng đang thi đấu. Cậu nhóc đã hỏi: ‘Cháu bị gì vậy? Liệu cháu có phải ngồi ngoài lâu không?’ Dĩ nhiên rồi, khi một cầu thủ phải ngồi ngoài do chấn thương, chắc chắn anh ta sẽ nghĩ: ‘Ngày mai mình muốn tập luyện và chạy bộ, nhưng giờ lại không thể nữa. Vài ngày tới mình có một trận đấu, nhưng mình lại không thể tham gia…’ Đó là những gì có trong tâm trí Messi.”

Messi đã phải băng bó chân. Thỉnh thoảng cậu vẫn ra sân tập với một đôi nạng, nhưng HLV đã thấy được sự mạnh mẽ của tài năng trẻ người Argentina. “Chúng tôi hoàn toàn không phải động viên cậu ta. Bạn có thể thấy cậu ta mạnh mẽ đến như thế nào.” Những người thân bắt đầu cảm nhận được sự bất ổn của Messi. Em gái của cậu - María Sol - hoàn toàn hiểu được những khó khăn mà anh trai phải trải qua trong quãng thời gian này. Đôi lúc, cô sẵn sàng nắm lấy tay anh và thủ thỉ những lời động viên tâm tình.

Và, vào tháng 6, một tuần sau khi Leo quay trở lại, cậu đã phải chịu một chấn thương dây chằng ở chân trái. Tâm trạng lại càng lao dốc hơn nữa! Thêm 3 tuần nữa phải ngồi ngoài. Thân thể của Messi không những nhỏ con, mà còn mỏng manh, dễ vỡ nữa. Cho đến hết giai đoạn kém may mắn đó, 4 tháng sau khi đến Barcelona, Messi chỉ có thể chơi 2 trận đấu chính thức và 1 giải đấu giao hữu.

Mùa hè của mùa giải đầy biến động đó, gia đình Messi/Cuccitini đã trở về Rosario. Celia quay về sớm hơn để có thể ở bên chị gái Marcela, người cần phải phẫu thuật thận.

Nhưng rồi có một thứ gì đó đã thay đổi, ánh sáng đã tan biến sau 4 tháng phiêu lưu ở Tây Ban Nha, người ta không chắc chắn cậu bé Leo - 14 tuổi - có quay trở lại với đội bóng mới hay không. Cậu sẽ ở lại Argentina hay quay lại Tây Ban Nha cùng gia đình sau khi kỳ nghỉ kết thúc, đó là cả một vấn đề!

*

* *

Người ta được nghe kể lại rằng, ngay trước khi gia đình Messi rời Rosario để đến Barcelona, ông Jorge – bố của Messi, đã liên lạc với

người bà con xa của mẹ mình, một người sống ở Lleida, cách Barcelona tầm 76 dặm, để tìm kiếm sự giúp đỡ. Trên thực tế, họ đã gặp nhau sau khi an cư ở Tây Ban Nha. Họ đã quyết định sẽ sinh sống mà không dựa vào trợ cấp, cũng không có nguồn trợ cấp từ gia đình hai bên, chỉ có năm người nương tựa vào nhau trong căn nhà tại Gran Via Carles III.

Tất cả những điều đó đã đưa họ đến gần nhau hơn và gắn kết với nhau hơn trong những tháng ngày tại Barcelona: Họ chia sẻ với nhau về tài chính, thức ăn và cả những bất đồng trong sinh hoạt thường ngày. Leo muốn đi khám phá biển và tất cả mọi người sẽ cùng nhau đến đó. “Chúng tôi sinh sống trong một thành phố chỉ có những con sông, không có biển, nên biển là một cái gì đó vô cùng hấp dẫn. Biển rất lạnh, điều này làm cho tôi có chút buồn, nhưng tôi lại thích cảm giác đó” - Messi chia sẻ với Cristina Cubero của *El Mundo Deportivo* vào năm 2005.

Ông Jorge cố gắng để đảm bảo rằng những khó khăn hiện thời sẽ không làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của gia đình. Nhưng Leo không thể chơi bóng, lý do chính mà cả gia đình ở đây. Và có thể thấy rằng Barcelona dường như không quan tâm đến vụ này, họ cũng không sốt sắng hoàn thành các thủ tục cần thiết. Bạn có thể cảm nhận được sự chậm chạp, thiếu nhanh nhẹn, và bây giờ thì tất cả đều hiển hiện. Thêm nữa, việc làm của Jorge tại Tây Ban Nha vẫn chưa được sắp xếp, và điều này đã khiến ông phải viết một bức thư gửi đến Joan Gaspart để giãi bày tình hình:

“Những gì tôi và gia đình đang phải trải qua thực sự rất tồi tệ. Điều kiện kinh tế của gia đình tôi đã tương đối đầy đủ cho đến bây giờ, cho đến cái lúc mà đáng ra thỏa thuận giữa chúng ta có hiệu lực. Nhưng ngày hôm nay, tôi cảm thấy mình chưa được quan tâm đúng mức và không hề có một ai để tôi trò chuyện cùng, hay khuyên bảo tôi nên làm gì tiếp theo.” Bức thư này được viết vào ngày 9 tháng 7 năm 2001 và được đăng lên tờ *El Gráfico* một thời gian sau đó.

Những lời phàn nàn cứ thế tiếp diễn. Gia đình Messi cảm thấy như mình đang bị lừa dối. Bởi những người trong ban lãnh đạo, cũng như những người đã hứa rằng sẽ chăm lo cho cả gia đình Messi. Leo là mối quan tâm chính của Barca: Họ muốn cậu được đi học, được luyện tập, chắc chắn rằng cậu ăn uống đầy đủ và có thể giám sát quá trình phát triển về thể chất và tinh thần của cậu. Leo và bố là hai người duy nhất trong gia đình có NIE (Número de Identidad de Extranjero – mã số thuế ở Tây Ban Nha). Vì lý do này, Rodrigo không thể tiếp tục chơi bóng tại Tây Ban Nha, María Sol thì học ở

một ngôi trường mà cô bé bị phân biệt đối xử vì là người nước ngoài, và Matías, người đã bỏ bạn gái ở lại Rosario, cảm thấy vô cùng cô đơn và trống vắng. Những mảnh ghép trong gia đình cứ dần dần bị chia tách theo cách như thế.

Với việc đội Một liên tục thất bại trong việc thu thập những danh hiệu lớn, và mọi thứ chìm vào hỗn loạn, thì Leo Messi được coi như là một phương án thử nghiệm thú vị. Họ đều nhìn Leo với ý nghĩ: "Nếu ta sử dụng được cậu ấy thì sẽ sao nhỉ?" Messi đã từng chỉ là một chấm nhỏ, một khoản đầu tư tương đối tốt của CLB. Nhưng điều đó cũng cho thấy ban lãnh đạo Barcelona rất thiếu kinh nghiệm và sự sắc sảo để có thể khai thác hết tiềm năng của cậu bé người Argentina.

Trong khi đó thì Leo vẫn đi học, như bao cầu thủ trẻ khác tại Barca, ở trường Lleó XIII. Nhưng cậu lại không hề thích thú với việc ngồi vào bàn học và hệ quả là điểm số không được tốt cho lắm. Không phải cậu lười biếng, chỉ là Leo không có một chút hứng thú nào với trường lớp cả. Cậu sẽ mở một trang sách, để đó, ánh mắt nhìn vào vô định cho đến khi kết thúc buổi học. Leo có đi học, nhưng cứ như không hề ngồi ở đó vậy – dù vậy, cậu vẫn biết rằng, đây là một trong những việc mình cần làm để trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp.

Đôi lúc, xe bus chở học sinh đỗ ở cửa La Masía rời đi mà không có Leo. Tập luyện, có. Nghỉ ngơi, có. Và chơi PlayStation, bất kỳ khoảng thời gian nào trong ngày. Những thứ khác thì không đáng bận tâm cho lắm. Cậu đã hoàn thành năm cấp 2 đầu tiên tại Rosario nhưng ở Barcelona, cậu đã bỏ ngang khi chỉ còn 2 học phần nữa là có thể lên lớp. Messi vẫn rất tuyệt vời trong các bộ môn thể dục, nhưng giấc mơ hồi nhỏ là làm giáo viên thể dục của cậu đã sớm bị gác lại. Celia muốn cậu chăm chỉ hơn, trong trường hợp giấc mơ bóng đá không thể thành hiện thực, nhưng sự thiếu tập trung của Leo trên lớp, chủ đề chính của những cuộc nói chuyện trong gia đình, đều được tha thứ. Khi nở rộ cùng Barca B vào năm 2004, năm 17 tuổi, Leo thực sự không có thời gian tham gia các buổi học trên lớp, tất cả thời gian đều dành để tập luyện và tập gym hòng nâng cao sức mạnh cơ bắp. Một lý do hoàn hảo. Vậy là không còn trường lớp nữa, và giấc mơ thành một cầu thủ chuyên nghiệp đang đến gần hơn bao giờ hết.

Nhưng có một số thứ đã làm cho bức tranh toàn cảnh trở nên tăm tối hơn một chút. Ở Lleó XIII, Leo là một cá thể "khác biệt" - là người nước ngoài, giọng nói khác lạ, lại còn trầm tính và có vấn đề về tăng trưởng chiều cao, vì vậy, cậu là "một kẻ kỳ lạ". Cậu không

vượt qua chuyện này theo cách cứ trình diễn kỹ năng bóng đá của mình để có được sự thừa nhận từ họ, như những gì cậu đã làm ở Las Heras. Vì ở đây vẫn còn có những người đồng đội, những người cũng có kỹ năng thuần thục.

Vì lý do đó nên Messi buộc phải gai góc và trưởng thành nhanh hơn. Leo càng dè dặt và kín đáo hơn so với hồi còn ở Rosario, với dáng vẻ và thái độ của một người trưởng thành hơn, nghiêm túc hơn. Cậu lựa chọn việc lắng nghe, quan sát và học hỏi từ những người xung quanh. Khi rời xa khỏi quả bóng, Messi trông không giống một người bình thường cho lắm. Bố cậu cho rằng Leo đã trở nên có trách nhiệm hơn, có tính cách mạnh mẽ nhưng lại rất trầm. Tất cả đều là sự thật, nhưng trên hết, Leo là một cậu thanh niên đang bị "đày ải".

Ở Rosario, Messi đã sống một cuộc sống lành mạnh, và bao đứa trẻ khác tại Argentina đều muốn được như vậy. Ước mơ được xỏ giày ra sân tại một sân bóng 11 người. Được thăng hạng lên giải hạng nhất cùng Newell's. Như bố và anh trai, Messi cũng muốn trở thành một cầu thủ bóng đá. Và rồi sau đó là những buổi tập, những buổi thi đấu đối kháng, bọn họ đều được yêu cầu rằng hãy cư xử một cách có trách nhiệm hơn, và câu hỏi lúc nào cũng thường trực: "Cậu có muốn trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp không?" Ở độ tuổi 12, cậu phải trả lời một cách dứt khoát, vì làn sóng nhập cư đang tràn vào Tây Ban Nha, và cậu có thể mất cơ hội bất cứ lúc nào. Và bóng đá không đơn thuần chỉ là một trò chơi nữa.

Đột nhiên, mọi thứ đều thay đổi. Có hay không? Cậu có muốn trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp không? Cậu sẽ làm tất cả mọi thứ cần thiết để có thể đạt đến giấc mơ đó. Cậu không bận tâm, cho dù có phải ra nước ngoài. Ngay cả ở độ tuổi còn non trẻ, "có" là câu trả lời duy nhất, không thể nhầm lẫn được. Đây không phải là áp lực do bất kỳ ai đặt lên đôi vai bé nhỏ ấy, nhưng sự thực thì thất bại đã gây ra những hậu quả không nhỏ ảnh hưởng tới gia đình Messi. Người cha mất việc, người mẹ bỏ xứ mà đi, những người anh trai thì bỏ hết các mối quan hệ bạn bè phía sau. Và nếu từng ấy thứ mà còn không phát huy hiệu quả, thì thử hỏi còn cái gì nữa? Nhiều đứa trẻ ở tầm tuổi đó cũng cảm nhận được áp lực tương tự, chúng cảm thấy như quá trình tiến bước của mình đang bị ngưng lại vậy.

Đã có một "hạt giống", được gieo trồng trong tâm thức của các cầu thủ trẻ này. Leo đã được nghe từ khi còn chơi ở cấp độ *Infantiles*, rằng một ngày nào đó cậu sẽ được lên đội Một. 11 tuổi, Leo nói với

anh trai của mình rằng một ngày nào đó cậu sẽ giành được Quả bóng Vàng. Đây không còn là một giấc mơ ngây thơ vô tội của một đứa trẻ 7-8 tuổi nữa. Mà đây là một lời từ chối sự xâm nhập của những luồng suy nghĩ tiêu cực, rằng cậu sẽ không đạt được những mục tiêu của mình, rằng mọi thứ sẽ kết thúc trong thảm họa.

Đây là trạng thái thường gặp ở những đứa trẻ tầm tuổi như cậu, họ muốn chuyển từ việc chơi bóng cho vui sang chơi bóng một cách nghiêm túc, vì họ có thể kiếm sống từ bóng đá. Nhưng với những đứa trẻ đã bỏ hết tất cả mọi thứ sau lưng thì lại khác: Chúng sẽ không bao giờ chịu khuất phục. Nếu chẳng may có lần nào đó thất bại (điều đó rất hiếm khi xảy ra) thì cả thế giới của chúng sẽ như sụp đổ vậy. Leo và những đứa trẻ 12, 13, 14 tuổi khác luôn tự bảo với nhau rằng, với sự chắc chắn của những người lớn, mọi thứ sẽ tốt thôi. Và thực tế, những điều mà con người ta chờ đợi, ở mức độ cụ thể như vậy, thường rất khó xảy ra.

Lối suy nghĩ như vậy không chỉ chối bỏ khả năng xảy ra thất bại, mà còn được hậu thuẫn bởi sự triệt tiêu về mặt cảm xúc. Bạn sẽ trở nên vô cùng cứng rắn.

Leo Messi cập bến Barcelona trong thời điểm hưng thịnh nhất của chủ nghĩa *Pujolismo*, một chủ nghĩa chính trị được khởi xướng bởi Jordi Pujol, Thống đốc Catalan, vào năm 1980. Được ủng hộ bởi tầng lớp trung lưu của Catalan, nhà thờ tôn giáo và giới trí thức, nó vẫn tồn tại cho đến tận ngày hôm nay. Mục đích chính của chủ nghĩa này là gắn kết những người Catalan với nhau ở thời kỳ hậu Franco.

Một trong những chỉ thị đầu tiên là cho khôi phục lại Ngày Quốc khánh, được tổ chức vào ngày 11 tháng 9. Ngày này, đã bị những người Catalan yêu nước cố gắng quên đi, do nó gợi nhớ lại lúc mà đất nước họ bị tiêu diệt bởi Đế quốc Tây Ban Nha vào năm 1971, và sự bị đàn áp của đất nước nhỏ bé đó. Sự phân biệt đối xử ở Madrid (với rất nhiều sự bào chữa, cả trong quá khứ và hiện tại) là đỉnh cao của chủ nghĩa *Pujolismo* và một nhánh của nó, CiU. Điều này dẫn đến sự nhận thức sai ở mức độ quốc tế. Ở một góc độ nào đó, "Pujolismo" đã xuyên tạc và che giấu đi sự thật rằng có thể có nhiều cách để trở thành một người Catalan, và đa phần đều hợp pháp.

Tuy nhiên, một chương trình phân biệt đối xử tích cực đã bén rễ khi chính quyền khu vực chịu khuất phục trước những viễn cảnh ảo tượng của chính quyền Pujol và thực hiện một số cải cách chủng tộc nhằm tiếp tục dẫn dắt tình cảm của công chúng. Mà rõ

ràng và hiệu quả nhất là áp đặt việc giảng dạy tiếng Catalan tại các trường học. Điều này xuất phát từ một học thuyết được tán thành bởi nhà sư phạm Alexander Gili, người cho rằng các học sinh, sinh viên thì không nên bị chia tách và phân biệt bởi ngôn ngữ, và dựa vào kinh nghiệm giảng dạy của ông tại Quebec và Mỹ. Học thuyết của ông cuối cùng cũng được đưa vào Bộ luật Chính trị Ngôn ngữ năm 1983.

FC Barcelona là trọng tâm và là yếu tố quan trọng nhất trong những chính sách của *Pujolismo*. Các chính trị gia đã sử dụng quan điểm nhìn nhận Barcelona như ĐTQG Catalan thu nhỏ, nhằm xúi giục, khơi gợi tình cảm dân tộc. Những nhà yêu nước sử dụng Barcelona và CLB cũng đã chịu khuất phục trước những áp lực. Kết quả của việc này là, sự xuất hiện của một quan niệm sai lầm, rằng để trở thành một người Catalan thực thụ, bạn phải là người hâm mộ Barcelona.

Ở Barcelona mùa xuân năm 2001, cái họ Messi vẫn chưa tạo được sức ảnh hưởng - họ chỉ là sự bổ sung một nhóm người nhập cư Nam Mỹ vào Tây Ban Nha nữa mà thôi. Họ đã đến từ Rosario được bốn tháng, và cô em gái María Sol bắt buộc phải thích nghi nhanh với hệ thống giáo dục ở Tây Ban Nha - nơi mà cô bé sẽ phải học một thứ ngôn ngữ hoàn toàn mới. Do sự thiếu chính xác và chậm trễ trong khâu xử lý thủ tục của ban lãnh đạo Barca mà María Sol không thể theo học tại trường tư (nơi mà rào cản ngôn ngữ không còn là một vấn đề to lớn nữa).

Và sinh nhật lần thứ 6 của cô bé sắp đến.

Các trường công tại Tây Ban Nha bắt buộc phải đón chào và giúp đỡ học sinh mới, nhưng đa phần các môn học đều được giảng dạy bằng tiếng Catalan. Tiếng Castilian được giới thiệu một cách từ từ. Cách mà một học sinh nhập cư có thể thích nghi được phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố: nguồn gốc và bối cảnh xã hội của những học sinh khác, phần trăm số lượng học sinh nhập cư (thấp trong trường hợp này), và dĩ nhiên, sự sẵn sàng và ước muốn hòa nhập của chủ thể. Có thể María Sol đơn giản là thiếu may mắn, cha mẹ bắt buộc phải lựa chọn cách mà cô sống, nhưng trên thực tế thì có một sự xung đột nhất định trong lòng xứ Catalan. Song song với việc nâng cao và khích lệ lòng yêu nước, họ thường phân biệt đối xử cả về kinh tế và đời sống với những người không nói tiếng Catalan. Những người *sudaca* (người Nam Mỹ nói tiếng Tây Ban Nha) sẽ không thể được đối xử như những người da trắng đến từ châu Âu. Nhà trường đã cố gắng để xóa bỏ sự phân biệt đối xử này, nhưng ở ngoài xã hội, trong những cửa hàng, khu phố, mọi thứ

vẫn tiếp diễn.

Gia đình Messi/Cuccitini cảm thấy mình như những người xa lạ ở chốn đất khách quê người, cảm thấy mình như không thuộc về nơi này. Sique Rodriguez đã ghi lại lời của ông Jorge Messi trong cuốn sách viết về các cầu thủ của La Masía: "Đó là một sự thay đổi vô cùng khó khăn. Các phong tục tập quán, các đặc trưng của con người nơi đây, ẩm thực... Mọi thứ đều quá khác biệt. Chúng tôi phải bắt đầu từ con số 0. Không có gì cả. Cả ngôn ngữ cũng khác nữa. Chúng tôi bắt buộc phải thích nghi với nơi đây."

Người Argentina thường có lòng tự tôn rất cao, tôn trọng gốc gác dân tộc và mong muốn duy trì chúng. Có lẽ không ai nghĩ đến việc cho họ một lịch sử nhỏ bé trên Catalonia. Có thể họ đã xác định và đồng cảm với một khu vực từng chịu sự phân biệt đối xử và áp lực, và hiện đang cố gắng khẳng định mình bằng cách quảng bá ngôn ngữ của chính họ. Người Argentina không xa lạ gì với sự áp bức. Thực tế là sự hòa nhập vào xã hội mới đầy khó khăn này diễn ra lâu dài hơn nhiều so với dự đoán. Ngoài biến động tình cảm và các vấn đề tài chính lâu năm, việc FC Barcelona tiếp tục thiếu nhận thức và thiếu nhạy cảm đối với bất kỳ vấn đề nào có nghĩa là tình cảnh của gia đình tại căn hộ trên Gran Via Carles III ngày càng căng thẳng.

Khi mọi chuyện tiếp tục trở nên tồi tệ, María Sol đã tổ chức sinh nhật lần thứ sáu của mình. Gia đình Messi đã nỗ lực dũng cảm để làm cho ngày sinh nhật của cô bé trở nên đặc biệt, nhưng rõ ràng, đứa trẻ đã không thể hạnh phúc, khi tâm trí non nớt của cô bé nhận ra thế giới có thể sẽ là một nơi đầy thù địch và không thể tha thứ. Cả Celia và Jorge đều đau đớn khi thấy cô bé khóc khi phải đi học. Để tìm kiếm sự trấn an, Celia đã tham dự một buổi họp của phụ huynh tại trường và khi hỏi liệu các giáo viên có thể nói chuyện bằng tiếng Castilian hay không, thì được trả lời thẳng thừng, "Hãy đợi cho đến khi kết thúc và chúng tôi sẽ giải thích tất cả." Họ đã đạt đến giới hạn của mình, hoặc có vẻ như vậy. Leo nhớ lại giai đoạn đó trong một cuộc phỏng vấn với tạp chí *Para ti* của Argentina vào tháng 7 năm 2005. "[María Sol] không thích nghi với trường học, hoặc với Catalan."

Nhiều năm sau, vào năm 2009, "Bọ Chét" đã thực hiện một cuộc phỏng vấn với đài truyền hình Argentina TVR. Messi đã được hỏi, làm thế nào để anh ấy có thể học tiếng Catalan. Messi thừa nhận ban đầu gặp khó khăn nhưng cho biết anh nghĩ rằng mình đã học đủ ở trường. "Giờ thì thật dễ dàng", anh ấy nói. Người dẫn chương trình đã yêu cầu anh ấy nói, "Chúc ngủ ngon, tôi là Lionel Messi"

bằng tiếng Catalan, và Lionel, cảm thấy bị giám sát chặt, đã phấn khích nói, *"Bona nit... y"*. Khán giả bật cười vì Messi đã không thể nói hết câu của mình.

Thật kỳ lạ, tuyên bố chính trị công khai đầu tiên của Leo Messi là một lời bảo vệ trung thực của Catalan. Vào ngày 6 tháng 12 năm 2012, anh đã có buổi biểu diễn với nhà tài trợ của mình, Turkish Airlines, công ty đã bổ nhiệm anh làm một trong những đại sứ quốc tế của họ. Như thường lệ tại các sự kiện kiểu ấy, các quy tắc và ranh giới đã được thiết lập giữa nhân viên truyền thông của Leo và đại diện bộ phận truyền thông của Barcelona trước những câu hỏi của báo chí. Không ai có thể ngờ đến việc một trong những nhà báo có mặt sẽ hỏi về những thay đổi mà Bộ trưởng Bộ Giáo dục, José Ignacio Wert, đang tìm cách thực hiện trong Luật Giáo dục, ở Catalonia, được coi là một cuộc tấn công vào ngôn ngữ Catalan. Về vấn đề này, FC Barcelona đã đưa ra một thông báo chứng minh sử dụng tiếng Catalan trong hệ thống giáo dục là việc tối quan trọng. "Ngôn ngữ Catalan và việc giảng dạy nó trong các trường học là một phần bản sắc của chúng tôi và là yếu tố chính cho sự gắn kết xã hội và sự hòa hợp của người dân."

Khi nghe câu hỏi, tôi nhìn vào trưởng bộ phận báo chí của Leo và đại diện của Barcelona. Họ nhìn nhau từ xa và có vài giây để phản ứng trước khi Messi trả lời. Tôi đã nhận được cái gật đầu từ nhân viên truyền thông của Leo. "Nói đi, để anh ta nói." Leo, một chuyên gia né tránh mọi câu hỏi, đã không chuẩn bị câu trả lời. Anh ấy nói rằng kể từ khi đến Catalan, anh ấy đã "lớn lên, học tập và học hỏi ở Catalan" và anh ấy chưa bao giờ gặp "bất kỳ vấn đề gì" với nó bởi vì "anh ấy nghĩ, một người càng biết nhiều ngôn ngữ thì càng tốt". Một câu trả lời được tất cả những người xung quanh coi là chuẩn mực.

Tuy nhiên, 11 năm trước đó, cảm giác xa cách mạnh mẽ và xa lạ với nền văn hóa mới mẻ này đã khiến một nửa gia đình Messi muốn quay trở lại Argentina (và ở lại đó luôn).

Như đã thấy, vào cuối một mùa giải khó khăn, Leo và gia đình đã trở lại Rosario để nghỉ hè. Khi họ tụ họp tại ngôi nhà ở Las Heras, một vấn đề lớn đã xảy đến: María Sol sẽ ở lại Argentina. Không ai muốn thấy cô bé khóc nữa. Leo phải quyết định xem mình muốn làm gì tiếp theo.

Jorge Messi nhớ lại điều đó trên *Informe Robinson*: "Một ngày nọ, tôi hỏi Leo: 'Rốt cuộc, con muốn làm gì?' Bởi vì quyết định là của con, nếu con muốn trở lại Argentina, thì chúng ta sẽ trở lại'". Jorge

dành cho con trai một tình yêu vô điều kiện, và ủng hộ cậu hoàn toàn. Ý kiến phản đối rất rõ ràng: Leo muốn trở thành một cầu thủ và Jorge muốn hậu quả của quyết định ấy, dù chúng có thể là bất kỳ điều gì, không được coi là một thất bại, mà là một bước nữa để về đích và một kết thúc có hậu. Leo chắc hẳn đã biết, không có gì đảm bảo cậu sẽ thành công. Không một điều gì. Nhưng Leo hiện đang thấy mình ở ngã ba đường và mới 14 tuổi, cậu phải đưa ra quyết định: hoặc tất cả trở về Argentina, hoặc gia đình chia rẽ.

"Leo nhìn tôi", Jorge tiếp tục, "và sau đó nó nói: 'Không, con muốn ở lại, con muốn chơi bóng ở Barcelona và muốn chơi ở cấp độ cao nhất cho Barcelona'. Đó là quyết định của Leo: không ai ép buộc nó bất cứ điều gì. Đó là lý do tại sao tôi ở lại với Leo. Celia ở lại Rosario với bọn trẻ".

Và gia đình Messi/Cuccitini sẽ chia đôi từ đây.

Họ muốn tin rằng đó chỉ là một cuộc chia ly ngắn ngủi. Chắc hẳn họ đã tưởng tượng không lâu nữa tất cả sẽ gặp lại nhau. Khi bạn nhận thức được mọi thứ chỉ là thoáng qua, bạn chắc chắn phát triển một sức mạnh tinh thần to lớn. Ông bà của Jorge và Celia - những người Ý - biết rằng họ sẽ rời xa gia đình của mình mãi mãi, rằng họ sẽ từ bỏ châu Âu, không bao giờ quay trở lại. Những gia đình người Argentina di cư sang châu Âu hồi đầu thế kỷ XX đã chia tay nhau khi biết rằng họ sẽ làm mọi cách để được đoàn tụ với những người thân yêu. Và gia đình Messi biết rõ rằng, họ sẽ vượt qua tình cảnh này bằng một cách nào đó. Bạn phải cố gắng hiểu quá trình suy nghĩ dẫn đến quyết định phân tách: những người như thế này có tầm nhìn khác với hầu hết chúng ta. Ai lại muốn phải xa vợ hoặc chồng và ba đứa con của họ, để một đứa con khác có thể thành công như chính mình trong một môn thể thao có thể tiêu diệt những ước mơ cơ chứ?

Jorge thừa nhận trên *Informe Robinson* rằng vợ ông muốn tất cả về nhà và ở Barcelona, "Giống như thể lũ trẻ đã đổi ý và muốn quay trở lại. Sự thật là một số yếu tố tiêu cực đã âm mưu kết hợp với nhau vào một thời điểm rất quan trọng".

Hãy nhớ về gốc gác Italia của gia đình, nơi mà mọi thứ đều xoay quanh người mẹ. Leo sắp phải chia tay mẹ, mỗi năm chỉ có hai lần gặp gỡ và phải liên lạc qua điện thoại hay mạng nội bộ. Jorge sẽ ở lại Barcelona để chăm sóc Leo. Rodrigo đến sinh sống cùng họ vài tháng sau đó, nhưng lúc đầu thì chỉ có hai cha con trong căn hộ bốn phòng ngủ ở Gran Via Carles III.

Leo tôn thờ mẹ nhưng bố mới là người dạy anh rằng cần phải biết lựa chọn. Đó là mối quan hệ đặc biệt vì bố anh đồng thời cũng phải quản lý công việc của anh. Jorge là một người cha kiêm một nhà quản lý, với đầy đủ ý nghĩa và nghĩa vụ trọn vẹn nhất của hai vai trò này. Leo sẽ không bao giờ quên rằng, người hy sinh tất cả để vun đắp cho tương lai của anh, chính là người bố thân yêu.

Celia, Rodrigo, Matías và María Sol trở lại sống ở Rosario. Trở lại Rosario? Tốt hơn hết là nên nghĩ, như Napoléon đã làm ở Waterloo, rằng họ không rút lui mà chỉ tiến theo một hướng khác. Rosario là điểm đến hay điểm khởi hành? Dù đó là gì đi nữa, trở lại Las Heras, họ cảm thấy như ở nhà một lần nữa.

"Cả hai chúng tôi đều có bạn gái và chúng tôi sẽ ở lại Argentina", Matías nhớ lại trong chương trình *Informe Robinson*. "Chúng tôi ý thức được sự thật rằng... chúng tôi đã để Leo một mình... Trong khi Leo luôn nói rằng gia đình là thứ quan trọng nhất nó có, rằng chúng tôi luôn giúp đỡ nó, điều đó có thể đúng; nhưng tại thời điểm đó, tôi nghĩ rằng tôi đã để Leo một mình, anh biết không? Đó là lý do tại sao tôi không muốn nhớ nhiều về khoảng thời gian đó..." Và những lời cuối cùng của anh ấy thốt ra một cách ấp úng. Hãy đặt mình vào vị trí của Matías trong giây lát: anh ấy cũng đã bị bỏ lại, không còn hình bóng người cha và không có những người anh em mà anh ấy yêu quý.

Rodrigo cũng chân thành bày tỏ: "Chúng tôi không thích ứng được. Đó là một vấn đề, chúng tôi đã đoàn kết nhưng một người đã làm điều gì đó và những người khác không làm gì cả. Do đó, tất cả chúng tôi đều phải chịu đựng theo những cách khác nhau. Thật không may, chúng tôi đã chia tay, nhưng chúng tôi luôn có những dịp để gặp lại nhau. Chúng tôi cùng nhau đi du lịch hai lần một năm đấy".

Giấc mơ của Rodrigo, ước muốn trở thành một cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp, đã phải gác lại, vì thiếu cơ hội, nhưng cũng vì thiếu tham vọng cần thiết để thành công. Thay vì thế, anh trở thành một đầu bếp. Anh trở lại Barcelona cùng bạn gái Florencia để giúp đỡ bố anh và Leo, đồng thời đăng ký một khóa học nấu ăn. Cuối cùng, sự hiện diện của anh ấy trong thành phố đã mang lại sự thoải mái lớn cho Leo. Rodrigo đôi khi giống như cha và Leo là một trong những người con trai của anh. Thật khó hiểu, các vai trò trong gia đình Messi đã thay đổi.

Jorge Messi thừa nhận rằng, nếu phải đưa ra quyết định một lần nữa, khi hồi tưởng lại toàn bộ câu chuyện, ông sẽ không bao giờ để

gia đình chia xa.

Vào khoảng thời gian này, Messi đang có ý định tới Real Madrid. Cũng trong mùa hè năm 2001 đó, Barcelona có một vị HLV mới, Javier Pérez Farguell. Tháng 8, khi Messi trở lại từ Rosario và sẵn sàng cho mùa giải mới, Barca đã phàn nàn, lần này thông qua ủy ban tình trạng cầu thủ tại FIFA, rằng các tài liệu chuyển nhượng của Leo vẫn chưa được Newell's gửi đến, và nếu không có chúng thì cơ hội ra sân của cậu sẽ gặp trở ngại nghiêm trọng. Trong khi đó, Farguell liếc qua bản hợp đồng đầu tiên của Leo, được ký vài tháng trước và bối rối khi phát hiện ra Messi đã được đảm bảo 100 triệu pesetas mỗi mùa, một số tiền quá lớn đối với một cầu thủ trẻ. Quyết định không phải của cậu ta và bây giờ là một thời điểm phù hợp để hủy bỏ.

Một hợp đồng mới với số tiền thấp hơn đã được thương lượng lại: Barca sẽ trả 20 triệu pesetas mỗi mùa (120.000 euro). Công bằng mà nói, trong quá khứ, Barcelona đã từng phảitrả giá khi trả mức lương khổng lồ cho các cầu thủ trẻ, đặc biệt là cho Haruna Babangdida, người đã ra mắt đội Một khi mới 15 tuổi và được cho Terrassa mượn ở giải hạng hai bốn năm sau đó, nơi anh đã thất bại trước bóng đá ưu tú, và trước cầu thủ chạy cánh Nano, cả hai người đều kiếm được mức lương tương đương với một cầu thủ của Barcelona B. CLB đã miễn cưỡng mắc lại một sai lầm tương tự đến hai lần. Người ta giải thích cho Jorge Messi rằng đó là mức lương giới hạn cho các cầu thủ trẻ trong học viện và họ không thể vượt quá giới hạn đó. Không có giới hạn hoặc giới hạn tiền lương nào đã được đưa ra trong các cuộc đàm phán trước đó giữa hai bên.

Một số cuộc họp diễn ra sau đó khi họ cố gắng tiến tới một thỏa thuận chung nhưng lại không thể thu hẹp khoảng cách giữa hợp đồng cũ và hợp đồng mới. CLB đề xuất tập hợp tất cả những người có trách nhiệm đưa Leo về, cho họ ngồi cùng với tất cả các giám đốc và giải quyết vấn đề. Những người này bao gồm Minguella, Joan Lacueva, Jaume Rodríguez từ bộ phận Nhân sự của Barça, Joaquim Rifé, liên lạc viên của các cầu thủ - Carles Naval, giám đốc lão thành Anton Parera, các nhà đại diện và luật sư. Chắc chắn họ đã bế tắc, vì cả hai bên đều không chịu thỏa hiệp. Một trong những giám đốc không thể hiểu, tại sao Jorge và Leo không chấp nhận lời đề nghị của CLB và hỏi, "Cậu ta nghĩ mình là ai, Maradona sao? Hãy kết thúc việc này ngay bây giờ và để cậu ta trở lại Argentina."

Tuyên bố duy nhất đó đã tóm tắt được toàn bộ thái độ của một số thành viên CLB và minh họa hoàn hảo cho sự thiếu cẩn thận và

vội vàng vài tháng trước đó. Phía Messi bị chấn động. CLB rõ ràng đã không đánh giá cao những hy sinh của cả gia đình. Bây giờ, mọi thứ đều như vô nghĩa nếu tiếp tục đặt cược vào một lá bài.

Các cuộc đàm phán dường như đã đổ vỡ một cách không thể cứu chữa.

Ở đầu dây điện thoại bên kia là Jorge Valdano, giám đốc thể thao khi đó của Real Madrid, người xác nhận rằng "Đội bóng hoàng gia" sẵn sàng trả 20 triệu pesetas một mùa và có thể hơn thế nữa. Nhưng ông ấy không muốn phải cạnh tranh với Barcelona. Nếu một cầu thủ muốn đến với tư cách là một cầu thủ tự do, anh ta sẽ được chào đón.

Không có đề nghị chính thức nào từ Real Madrid, nhưng cũng không cần ai; mọi người đều biết về các điều kiện. "Tôi nghĩ chúng ta sẽ đến Madrid", ai đó trong phòng đã nghe thấy tiếng lẩm bẩm.

Cuối cùng, các bên đã đạt được tiếng nói chung và một thỏa thuận đã được ký kết, nhưng các mối quan hệ trong tương lai đã bị phá vỡ. Jorge Messi phát hiện ra rằng có một số người mà ông tin tưởng đã lừa dối ông, một tiết lộ sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng. Nhà văn Roberto Martinez nói trong cuốn *Barçargentinos*: "Jorge Messi bị ốm và mệt mỏi khi chờ đợi CLB liên lạc, điều sẽ không bao giờ xảy ra, trước hết đã yêu cầu giải quyết nhanh chóng tình hình hiện tại liên quan đến Leo và gia đình cậu. Khi thấy mình không nhận được bất kỳ phản hồi nào, ông đã gặp tổng giám đốc mới để thảo luận về việc ông sẽ ở lại Barcelona hay trở về Buenos Aires. Ông ấy đã bị sốc. Pérez Farguell nói rằng một số người đã tổ chức chuyến đi từ Rosario cho Leo đang yêu cầu Barcelona một khoản tiền khổng lồ và CLB không thể trả số tiền này cho một cậu bé chỉ mới 12 tuổi. Thật ngạc nhiên, cha của Leo giải thích rằng tất cả những gì ông quan tâm là một công việc, một nơi nào đó để sống cùng gia đình và tiền điều trị cho Leo."

Người đại diện của Leo đã nói với Jorge rằng Leo sẽ kiếm được 100 triệu pesetas mỗi năm và bản thân Jorge sẽ có một công việc được trả lương. Vế đầu tiên đã không bao giờ xảy ra, và vế thứ hai phải mất nhiều tháng để được xác nhận. Jorge phát hiện ra rằng vấn đề tiền hoa hồng đã dẫn đến sự đổ vỡ về niềm tin mà sẽ không bao giờ cứu vãn được. Kể từ đó, bố của Leo chịu trách nhiệm về tất cả các công việc của con trai mình.

"Vì vậy, Pérez Farguell", Roberto Martinez tiếp tục, "đồng ý với yêu cầu của gia đình và chính thức hoàn thành một thỏa thuận mới.

Jorge Messi tiết lộ rằng 'trên thực tế, số tiền 3.900 euro một tháng là dành cho tôi. Ngoài ra, Lionel còn nhận được một khoản tiền thưởng, tùy thuộc vào thời điểm thi đấu và việc nó có thăng hoa hay không. Và cũng tùy thuộc vào cấp độ mà nó thi đấu nữa'." Hợp đồng mới được ký vào ngày 5 tháng 12 năm 2001, chín tháng sau hợp đồng đầu tiên. Vì vậy, Leo, vẫn không có giấy tờ chuyển nhượng quốc tế, trong một động thái chưa từng có tiền lệ, sẽ nhận được mức lương như thể cậu là một cầu thủ Barcelona B và Jorge cũng được cấp phép để thực hiện một số công việc xây dựng căn hộ của họ ở Barcelona, một cách đền bù khéo léo cho gia đình này.

Cuối cùng, mọi thứ phía ngoài sân cỏ dường như đã được giải quyết. Không cần phải đáp lại cuộc gọi của Valdano thêm một lần nào nữa.

Trên *El Gráfico*, nhiều năm sau đó, Leo giải thích cảm giác của mình lúc 14 tuổi, khi chỉ còn lại hai bố con ở Barcelona. "Khi đi, tôi đã khóc rất nhiều, tôi khóc vì tất cả những gì tôi sẽ để lại Argentina, nhưng đồng thời tôi cũng có một giấc mơ và tôi biết điều đó sẽ tốt hơn cho mình." Đôi khi, cậu lặng lẽ trốn trong phòng ngủ. "Tôi đã nhốt mình trong phòng và khóc. Tôi không muốn bố nhìn thấy tôi trong tình cảnh như vậy."

Các cầu thủ trẻ ở Barcelona cùng trải qua những việc hằng ngày giống nhau: một chiếc xe buýt sẽ đón họ ở cổng La Masía, họ đi học, ăn cùng nhau, sau đó tập luyện, và một số người sẽ nghỉ ngơi trong phòng của họ trong khi phần lớn sẽ ở ký túc xá, đối diện SVĐ, nơi sinh sống của hàng trăm đứa trẻ trước khi Masía mới được khánh thành vào năm 2011. Leo thỉnh thoảng đi từ trường về nhà để ăn một món gì đó do bố nấu, xem ti vi một lúc, và rồi tiếp tục chơi PlayStation, hoặc chợp mắt, sau đó đi bộ đến buổi tập. Tất cả đều một mình.

Nhiều năm trôi qua, anh dần cảm thấy thoải mái hơn với các đồng đội của mình và kết thúc bằng bữa sáng tại La Masía; ở đó, thay vì đến trường, anh ấy sẽ nhận được sự hướng dẫn của một giáo viên – người sẽ hỗ trợ anh ấy và các cầu thủ khác, những người, vì các trận đấu hoặc giờ tập luyện, hoặc nhiều khả năng là do thiếu nhiệt tình, đã không tạo được thói quen đến trường Lleó XIII cho các chàng trai. Tuy nhiên, vẫn còn rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

Sau khi một nửa gia đình trở về Argentina, thời điểm Leo không có bóng trong chân bắt đầu kéo dài. Jorge đã làm những gì có thể để chơi với con trai. Ông sẽ thách đấu con trai trên PlayStation và họ thường rời căn hộ, đi dạo đến El Corte Inglés hoặc Les Corts,

khu dân cư và thương mại nằm ngang qua Avenida Diagonal. Không có sân ở đó, hoặc nhiều công viên, để có thể chơi một trận bóng. Jorge đã trở thành người bạn đồng hành của Leo trong thành phố, bạn bè trong bất kỳ trò chơi nào, chỗ dựa tinh thần và là trụ cột trong cuộc sống của Leo ở Barcelona. Ở giai đoạn mà hầu hết các cậu bé ở tuổi vị thành niên đang tìm mọi lý do để nổi loạn, Leo, một "cậu bé", một đứa trẻ, với những trách nhiệm và kinh nghiệm của một người trưởng thành, được bảo vệ dưới sự ân cần và chăm sóc của người cha.

Khi những điều tương tự như thế này xảy ra, khi một người cha có nghĩa vụ đảm nhận cả vai trò làm cha và làm mẹ, sự phát triển và trưởng thành tự nhiên của một đứa trẻ có thể bị ảnh hưởng. Khi ranh giới giữa các vai trò trở nên mờ nhạt, chỉ có một điều duy nhất có thể ngăn chặn sự mất phương hướng ở đứa trẻ, đó là tình yêu thương vô bờ bến của những người xung quanh - sợi dây gắn kết mọi thứ lại với nhau và có ý nghĩa về tất cả mọi mặt.

Jorge, trong vai trò người cha – mẹ đơn thân, đã tuân thủ nghiêm ngặt bộ quy tắc do chính mình đề ra, đặc biệt là sự tôn trọng quyền lực và gốc gác của mình. Về điều này thì ông ấy đã thành công. Vấn đề đối với bất kỳ ông bố, bà mẹ đơn thân nào, khi đối mặt với sự tan rã của gia đình, là phải tránh việc bao bọc con quá mức. Tuy nhiên, sự bảo vệ thái quá là điều không thể bàn cãi khi họ cố gắng tránh những cáo buộc rằng đứa trẻ không được chăm sóc chu đáo.

Nhưng khi ông nói với con trai của mình, "Đừng quên những người xin chữ ký đã dành hàng giờ chờ đợi con", thì những lời đó đã được nói ra từ một người quản lý, hay một người cha? Trong trường hợp xấu nhất, khi người cha không thể tách bạch rõ ràng hai vai trò, một tình huống có thể nảy sinh được nhiều nhà tâm lý học thể thao nhận ra: khi người cha đóng vai trò quản lý, thì đứa con trai lại là trẻ mồ côi. Và người con sẽ tìm kiếm hình bóng người cha ở nơi khác. Theo các chuyên gia, thậm chí còn tồi tệ hơn khi trở thành một đứa trẻ mồ côi bên một người cha còn sống - khi người cha vẫn còn ở bên cạnh, đứa trẻ có thể trở thành một đứa trẻ mồ côi đầy phẫn uất. Và tại thời điểm đó, người cha có cảm giác rằng ông ta không kiểm soát được cuộc sống của chính mình, rằng ông ta đang bị kéo theo. Và khi ai đó không kiểm soát được cuộc sống của chính họ, các chuyên gia nói, họ cảm thấy cần phải kiểm soát mọi thứ xung quanh.

Và làm thế nào để một cầu thủ đối phó với tình huống này? Vào cuối ngày, anh ấy là người chịu trách nhiệm cho sự biến động của

gia đình. Tất cả các cầu thủ thành công không chỉ ý thức được sự hy sinh của họ, mà còn cảm thấy một món nợ vô hạn về lòng biết ơn đối với tất cả những gì cha, mẹ, anh, chị của họ đã làm, bởi nếu không có nỗ lực của họ, họ sẽ không thể chạm đến vinh quang. Nhưng còn hơn thế nữa, đồng thời, họ cũng mang một cảm giác tội lỗi lớn vì họ đã phá vỡ cuộc sống của những người thân thiết nhất. Vì vậy, người con trai, để bù đắp, đã mua nhà cho cha mẹ; anh ta trở thành nhà cung cấp. Và việc này cho thấy cuộc sống của họ đã được xoay chuyển một cách hiệu quả.

Và, cuối cùng, còn những người anh em thì sao? Mọi thứ xung quanh vẫn tiếp tục: tuyệt vời, hầu hết mọi người nghĩ thế, rằng chúng tôi sẽ không có cuộc sống như thế này nếu tất cả mọi thứ không tập trung dành cho bạn, người anh em. Nhưng mặt khác, có thể bạn sẽ không bao giờ biết, bạn đã bóp chết cuộc sống của chúng tôi, mọi thứ trong cuộc sống của chúng tôi luôn xoay quanh bạn. Ai muốn trở thành anh trai của Lionel Messi hoặc Cristiano Ronaldo cơ chứ?

Có thể vì những khó khăn kiểu này mà Jorge thừa nhận rằng nếu được quay lại, ông sẽ không để gia đình phải chia xa. Nhưng trên tất cả, điều này có một lợi thế, như ông nói với tạp chí*Kicker*: "May mắn đến vào thời điểm chính sách tài chính giữa đồng peso và đồng đô la được thay đổi. Khi vợ tôi và những đứa con khác của tôi trở lại Argentina còn tôi ở lại Barcelona với Leo, chúng tôi chỉ cần dùng đến một nửa số lương của tôi, và nửa còn lại tôi sẽ gửi về Argentina. Điều đó có nghĩa là, vợ con tôi có thể sống tốt bằng số tiền mà chúng tôi gửi. Đó thực sự là một điều may mắn".

Về nhà, Matías đã hướng dẫn mẹ cách sử dụng webcam để bà có thể giữ liên lạc với Leo, người luôn trò chuyện với bà hàng ngày trên internet và gọi điện cho bà ba ngày một lần. Celia không bao giờ khóc mỗi khi nói chuyện với con trai. Và bất cứ khi nào bà nhìn thấy anh trên truyền hình.

Claudio Vivas, trợ lý cũ của Marcelo Bielsa tại Athletic Bilbao và một người Argentina khác tham gia vào thế giới bóng đá, đã chia sẻ trong chủ đề vắng mặt và xa cách: "Mọi thứ đều là sự hy sinh. Những người gần gũi nhất sẽ biết mọi việc có diễn ra tốt đẹp hay không; sự thật thì về phương diện xã hội và kinh tế, mọi thứ tốt cho chúng ta, nhưng lại gây hại từ khía cạnh tình cảm. Tôi biết mẹ hoặc cha của Leo cảm thấy thế nào bởi vì một mặt, thật tuyệt khi được ở đây, ở châu Âu, nhưng mặt khác, họ cũng đã phải hy sinh để có những điều tốt đẹp hơn".

Thật kỳ lạ khi bằng chứng về tất cả những điều này ít được nhìn thấy nhất là trên sân tập, nơi cầu thủ có xu hướng che giấu mọi điểm yếu. Lý do của hành vi này có lẽ được giải thích rõ nhất bởi cầu thủ người Anh Joey Barton trên tạp chí *Football 24/7*: "Thứ Bảy hàng tuần, trước khi các cầu thủ ra sân - lúc họ ở trong phòng khách sạn hoặc ở nhà vài giờ trước đó - những điểm yếu lại lướt qua trong đầu họ. Hầu hết các cầu thủ sẽ cảm thấy dễ bị tổn thương. Bởi vì không ai muốn chơi tệ, tất cả mọi người đều muốn làm tốt. Nhưng những gì tôi học được, chắc chắn là từ những thử thách và khổ nạn của chính tôi khi là một con người, thực tế không phải vậy. Thực là một sức mạnh tuyệt vời khi nói 'Bạn biết gì không? Tôi cảm thấy một chút lo lắng và một chút tổn thương'. Một khi bạn nói điều đó với đồng nghiệp của mình, khi điều đó xuất hiện, nó sẽ gần như tan biến. Một số người phản bác sẽ hét lên và lớn tiếng: 'Tôi không lo lắng. Tôi không quan tâm. Vân vân'. Tôi có thể thấy điều đó và nói: 'Nhưng, vâng, bạn thực sự có quan tâm đấy'."

Nếu xem các cuộc phỏng vấn đầu tiên của Leo ở Tây Ban Nha trước công chúng, bạn sẽ thấy một chàng trai trẻ, hào hứng và trưởng thành đúng với lứa tuổi của mình. Khi Leo mới 14 tuổi, đài truyền hình Catalan TV3 đã đến thăm cậu trong căn hộ Gran Via Carles III để phỏng vấn về việc cậu ấy đến đây, những bước đầu tiên tại CLB và cách cậu ấy đã xử lý bóng như một "cựu chiến binh". Vâng, cậu ấy nói, cậu ấy rất khỏe, thoải mái và bình tĩnh. Họ hỏi, cầu thủ người Argentina yêu thích của cậu ấy là ai và cậu ấy nói, "Tôi muốn chơi bóng cùng với Pablo Aimar". Javier Saviola đang ở Barcelona vào thời điểm đó và cậu ấy đủ khôn khéo để nhận ra điều đó, để rồi sẽ thêm vào: "Nhưng tôi cũng rất thích Saviola nữa". Leo đã thực hiện nhiều cuộc phỏng vấn được cân nhắc kỹ lưỡng như vậy. Không hề có một chút dấu hiệu nào cho thấy những căng thẳng gia đình đang phải trải qua.

Các cầu thủ và HLV tại La Masía đều không biết rằng Leo đã khóc một mình vào ban đêm, trong phòng ngủ. Alex García, một trong những HLV của học viện, nhớ lại: "Có vẻ như cậu ấy đang quản lý mọi thứ khá tốt. Tôi nghĩ rằng cậu ấy rất rõ ràng một điều: cậu ấy biết những gì mà bản thân đã làm: 'Tôi đã bị tách khỏi mẹ và bạn bè vì tôi muốn trở thành một cầu thủ bóng đá; tôi không biết mình sẽ đi được bao xa hoặc sẽ tồn tại được bao lâu, nhưng tôi biết rằng mình muốn thành công'. Cậu biết điều đó đòi hỏi sự hy sinh và gây ra đau khổ. Tôi hỏi cậu ấy cảm thấy thế nào, vì dù sao thì cậu ấy cũng ở rất xa gia đình, và cậu ấy nói với tôi: 'Chà, rồi mẹ tôi sẽ đến đây cùng với những người anh em của tôi'." Không có chỗ cho sự yếu đuối trước công chúng.

Nhưng cậu bé đã đưa ra manh mối: sau khi trải qua ba giờ tập luyện, nếu bạn tính cả thời gian đến CLB, thay đồ, khởi động, tập và tắm sau đó, Leo luôn muốn ở lại sân cỏ lâu hơn một chút so với những người khác.

Với một cầu thủ trẻ, người chưa có chỗ đứng trong đội hình chính thức, đây là lời khẳng định về sự cô đơn: 6 giờ chiều, đã tối nếu đó là mùa đông, một vài giờ sau trận đấu ban ngày. Một buổi tối dài và tẻ nhạt đang chờ đón bạn ở phía trước. Không ai để bạn có thể cùng đi ra ngoài, không có gì để làm, để chơi, lên giường ngay lập tức sau bữa tối, chỉ làm bàn với ánh ti vi nhấp nháy và trong trường hợp của Leo, là lời chúc ngủ ngon của bố… Khó khăn, rất khó khăn.

Đôi lúc, Leo lựa chọn tránh những buổi chiều dài đằng đẵng như vậy bằng cách trốn trong một nhà hàng Argentina. Hoặc là cùng chơi điện tử trên hệ máy Xbox với một người đồng đội tại Barca hoặc một người đồng hương nào đó ở một CLB khác. Cậu xem những chương trình truyền hình Argentina, theo dõi giải VĐQG Argentina. Bộ phim yêu thích của Leo là *El hijo de la novia* (tạm dịch: *Con trai của cô dâu*) và *Nueve reinas* (*Chín vị nữ hoàng*). Và diễn viên ưa thích của cậu là người đồng hương Ricardo Darin. Leo không bao giờ đánh mất chất Argentina trong mình, và quên lãng các phong tục tại quê nhà. Do đó mà Leo đã vô tình "tái tạo" lại một Rosario ở Barcelona. "Tôi cho rằng cậu ấy là một cầu thủ Argentina 'đậm-chất-Argentina' nhất mà tôi từng biết" - Cristina Cubero, một trong những người gần gũi nhất với Leo trong quãng thời gian đầu ở Tây Ban Nha nói.

Nhưng sự thật thì, việc tự cô lập mình ra khỏi một môi trường hoàn toàn xa lạ lại là cách hay nhất để bảo toàn bản sắc văn hóa của chính mình. Mọi người thường hay nói rằng hòa nhập vào một xã hội hoàn toàn mới là cách tốt nhất để phát triển một con người, nhưng làm vậy đồng nghĩa với việc "chết ở trong lòng một ít". Những cầu thủ bóng đá Nam Mỹ, với một vài ví dụ điển hình, coi việc đến châu Âu chơi bóng là một điều bắt buộc để phát triển và làm giàu, nhưng cuối cùng đều sẽ quay trở về quê hương trong giai đoạn cuối của sự nghiệp. Tất cả, đều muốn kết thúc cuộc đời tại quê nhà.

Leo không phải là một cầu thủ Argentina điển hình (điều này sẽ được đề cập ở phần sau của cuốn sách), nhưng theo một cách nào đó thì cậu lại "rất là Argentina". Nếu một người Argentina muốn tự diễn tả bản thân, thì như thế này sẽ là phù hợp nhất: một người Ý chan hòa nói tiếng Tây Ban Nha, có lối suy nghĩ giống người

Pháp và sẽ rất muốn được làm người Anh (đây là những từ mà tôi nghe phong thanh ở một quán bar tại Rosario). Nhưng Leo chỉ là một cá nhân điển hình mang trong mình tình yêu với đất nước Argentina. Khả năng điều khiển trái bóng giúp Leo thích nghi tốt hơn nhiều (sẽ dễ dàng hơn để được chấp nhận tại một xã hội mới nếu bạn làm chủ được những gì bạn làm). Nhưng trong trường hợp này của Messi, để có thể bảo toàn bản sắc của mình, cậu phải dựa vào môi trường xung quanh (gia đình); vào Barcelona - nơi mà cho dù có tán thành việc giảng dạy tiếng Catalan, cũng không ép buộc cậu phải nói thứ ngôn ngữ ấy; và dựa vào cộng đồng người Argentina ở Tây Ban Nha, những người luôn chào đón cư dân mới và là nơi để Leo có thể chia sẻ về phong tục tập quán, thức ăn và mọi thứ.

"Bọ Chét" của chúng ta thường xuyên lui đến một nhà hàng Argentina mang tên Las Cuartetas, ở đường Carrer de Santaló, và đây cũng là nhà hàng đầu tiên cậu tìm được ở đây. Cậu thích các món ăn ở đây đến độ đã trở thành khách quen của nhà hàng, và luôn là người cuối cùng rời khỏi đó nếu có dịp ghé thăm. Những dịp khác thì cậu cũng thường xuyên đến một nhà hàng Argentina ở Hostalrich, một thành phố không quá xa Barcelona. "Hay là tới Hostalrich ăn tối nhỉ?" là một cách nói khác của "Hãy dành chút thời gian ở đất nước Argentina bé nhỏ của chúng ta nào!".

Ở giai đoạn này, Barcelona đã yêu cầu cậu ăn sáng thường xuyên tại La Masía, bữa sáng được thực hiện theo chế độ ăn uống của các cầu thủ. Cùng lúc đó, bác sĩ của CLB, Josep Borrell, đã quyết định giảm dần việc điều trị bằng hormone tăng trưởng. Theo ý kiến của bác sĩ, ở tuổi 14, chế độ ăn uống có kiểm soát và chương trình luyện tập thể chất phù hợp sẽ giúp Leo đạt được chiều cao tối đa mà không cần điều trị thêm bằng hormone. "Ở Tây Ban Nha, Leo đã phát triển theo cách mà bạn không thể tin được", Jorge Messi nhớ lại trên *El Gráfico*. Trên thực tế, cậu đã tăng 29cm trong nhiều tháng. Nhưng cậu thường đổi chế độ ăn uống của mình bằng cách đến nhà hàng của những người bạn Argentina, những người sẽ cho cậu ăn món Scaloppe Milanese khổng lồ với khoai tây và bánh pudding sữa để tráng miệng.

Sau một vài tháng ở Rosario, anh trai của Leo, Rodrigo, đã trở lại Barcelona cùng Florencia, người hiện nay là vợ anh và định cư tại đó. Họ có một cậu con trai nhỏ tên là Agustín, người mà Leo đã thường xuyên chăm sóc. Năm 2005, anh nói với Cristina Cubero: "Tôi luôn ở bên họ. Trong khi chị dâu làm bữa tối, tôi trông thằng nhóc. Tôi luôn là người cho nó đi ngủ mỗi tối. Lúc đầu, tôi thường hát ru, nhưng anh trai và chị dâu, thậm chí cả đứa bé sẽ cười, vì

vậy tôi chỉ đi quanh nhà với Agustín trên tay, và không hát. Rồi cậu nhóc sẽ sớm say giấc. Một ngày nào đó, tôi cũng sẽ có con….” Anh trai của Leo làm đầu bếp tại Hotel Rally và El Corte Inglés, và thậm chí còn liên lạc với Ferran Adrià, đầu bếp huyền thoại, chủ sở hữu của El Bulli, người đã có một buổi trình diễn ở Barcelona. Anh đã có thể làm việc với Adrià, nhưng vẫn thích chăm sóc em trai mình hơn.

Leo còn nhận được sự bảo vệ, tương trợ của nhiều người khác. Và Pablo Zabaleta là một trong những người như vậy. Zabaleta là đội trưởng của đội U20 Argentina mà Leo đã chơi các trận đấu quốc tế đầu tiên và họ đã gắn bó với nhau hơn khi hậu vệ cánh này chơi cho RCD Espanyol của Barcelona. Anh ta sẵn lòng che chở, bảo vệ cho Leo, giúp cậu trốn khỏi các nhà hàng khi bắt đầu bị nhận ra, tư vấn, hướng dẫn và giúp cậu tránh xa những điều đáng ngờ.

Leo đã mua một con chó, Facha, một chú chó to lớn mà cậu thường dắt đi dạo quanh Castelldefels. Và Leo đã có một người bạn đồng hành nữa.

Oscar Unari, một người bạn khác của Leo, người ngày nay chơi cho Almeria, đã chia sẻ nhiều tâm sự. “Nếu có một điều mà anh ấy không nói đến, một điều khiến anh ấy tổn thương, đó là sự rời bỏ quê hương của anh ấy. Điều đó đã xảy ra với tôi. Tôi đến từ một thị trấn nhỏ, nhỏ hơn Rosario rất nhiều, với 15.000 dân, và khi mới 13 tuổi, tôi bắt đầu tự mình đi khắp nơi mà không có cha hoặc mẹ, để tìm kiếm cuộc sống của mình ở Buenos Aires. Từ một thị trấn 15.000 dân đến một nơi rộng lớn hơn rất nhiều”.

Javier Mascherano, giống như nhiều người khác, cũng phần nào hiểu được cảm giác này. “Tôi đã nghe Leo nói rằng khi còn trẻ, cậu ấy đã trải qua các giai đoạn, sau khi tập luyện, khi cậu ấy trở về phòng và nói: ‘Mình không thể chịu đựng thêm được nữa’. Đó là điều hợp lý, nó đã xảy ra với tôi, mặc dù tôi không ở quá xa. Khi tôi 13 hay 14 tuổi, tôi cũng rời quê nhà Rosario để tìm kiếm giấc mơ của mình ở Buenos Aires: bạn có cảm giác không chắc chắn là không biết điều gì sẽ xảy ra, liệu bạn có thực sự lãng phí thời gian của mình hay không. Bạn nghĩ, ‘Mình ở đây và có lẽ mình đang bỏ lỡ cơ hội để sống với vô số thứ và mình không biết liệu ngày mai những gì sắp đến có xứng đáng hay không’. Cuộc sống bây giờ thật đẹp… khi mọi thứ đều ổn thỏa. Bạn đi tìm ước mơ của mình, và điều quan trọng là bạn phải cố gắng. Tại sao lại chống cự khi bạn cảm thấy tồi tệ? Đó là điều hiển nhiên, quá rõ ràng rồi. Cuộc sống của Leo là chơi bóng, nơi cậu ấy cảm thấy hạnh phúc, là khi cậu ấy ra ngoài tập luyện, khi cậu ấy chạm vào bóng… Thực tế, điều thúc

đẩy chúng tôi là niềm đam mê đối với môn thể thao này. Vì vậy, chúng tôi phải chống lại những cám dỗ của sự từ bỏ".

"Bạn tuyệt vọng, bạn khóc", Pedro, cầu thủ chạy cánh của Barcelona, người đã rời quần đảo Canary để gia nhập La Masía khi mới 16 tuổi, nói. "Thật khó, vì bạn không có ai, bạn sẽ không bao giờ chia sẻ được các vấn đề của mình với bất cứ ai. Vâng, bạn có mọi người, rất nhiều người làm việc ở CLB, đồng đội có thể giúp đỡ bạn, nhưng lúc này bạn cần một ai đó gần gũi hơn, gia đình bạn, cha mẹ bạn. Và khi bạn gặp được họ trên điện thoại, thật khó để nói cho họ biết tất cả mọi thứ mà bạn đã và đang phải chịu đựng, tất cả đều thật xa cách. Và trên hết, bạn không nên kết giao với những cậu bé khác ở độ tuổi của bạn, những người không phải là cầu thủ bóng đá, bởi vì bạn thậm chí còn không để ý đến những thứ mà họ quan tâm. Đối với chúng tôi, mọi thứ diễn ra rất nhanh chóng. Những cầu thủ bóng đá có vợ từ khi còn rất trẻ, họ nhanh chóng có với nhau những đứa con, họ trưởng thành sớm hơn và sống với tốc độ và cường độ bất thường".

HLV Rodolfo Borrell nói: "Tôi luôn nói rằng chúng ta đã tâng bốc quá nhiều khi viết sách về Leo, Piqué, Fàbregas... Đó là những câu chuyện tuyệt vời nhưng họ là những ngoại lệ. Bạn đã nghe nhiều câu chuyện buồn về những cầu thủ bóng đá rời nhà vào năm 12 tuổi chỉ để trở về vào lúc 17 tuổi vì thất bại ở trường học, bóng đá, với một gia đình rối ren, và trong khoảng thời gian vắng mặt đó, họ cũng có thể đã đánh mất những người bạn".

Leo đã trải qua nhiều đau đớn về thể xác và tâm hồn trước khi trở thành người giỏi nhất trong lĩnh vực của mình. Bạn cần sức mạnh đó trong bóng đá để đi đến đích, bạn cần khả năng hy sinh và cả sự kiên trì.

Nhưng phải nhiều năm sau anh mới ngừng khóc mỗi lần nói chuyện qua điện thoại với mẹ.

Chương 2
CON ĐƯỜNG CỦA LEO

Rodolfo Borrell, HLV đầu tiên của Leo Messi tại Barcelona, đã chia sẻ:

Leo đang phải trải qua cảm giác đau khổ mà chúng tôi không thực sự nhận thấy. Tất cả những gì chúng tôi, với tư cách là HLV, nhận ra được, là một cậu bé tận hưởng cảm giác phấn khích tuyệt đối khi được chơi bóng. Có lẽ, đó là lần duy nhất cậu ấy thấy thích thú với chính mình. Leo luôn xuất sắc nhưng, đối với một cầu thủ trẻ như vậy, trọng trách cậu ấy gánh trên vai là rất lớn. Một áp lực quá lớn với một cậu bé mới 13 tuổi, và áp lực có thể khiến cậu ấy suy sụp, nhưng đối với Leo, điều này lại không xảy ra. Cậu tin chắc rằng mình sẽ làm được, và niềm tin đó, một niềm tin mãnh liệt vào số phận của mình, đã giúp Leo đương đầu, vượt qua bất cứ thử thách nào mà cậu phải đối mặt.

Ngoài ra, cậu ấy có niềm đam mê phi thường. Tôi chưa bao giờ thấy một cầu thủ nào có nhiệt huyết như vậy. Cậu ấy khao khát được tập luyện, chạy quanh cánh đồng, và sẵn sàng làm bất cứ điều gì được yêu cầu. Và khi chúng tôi tập luyện xong, cậu ấy sẽ hỏi liệu mình có thể đá phạt hay không. Những người khác đã rời đi, và Leo vẫn muốn tiếp tục! Vào ngày nghỉ, cậu ấy đột nhiên xuất hiện, theo dõi các đội khác và tôi thề rằng nếu chúng tôi đề nghị cậu ấy tham gia, cậu ấy sẽ sẵn sàng xỏ giày vào sân! Đó là ngày nghỉ của cậu ấy mà, lạy Chúa! Những cầu thủ khác đều tận hưởng ngày nghỉ của họ, đi xem phim hoặc gặp gỡ bạn bè. Nhưng không phải Leo. Có lẽ đó là ý tưởng nghỉ ngơi và giải trí của cậu ấy. Dành thời gian để chơi bóng. Có lẽ là cậu ta không có gì khác để làm.

Tôi vẫn nhớ rất rõ, có một lần, tôi đi tập thể dục tại SVĐ Mini, ngay trước khi đội bóng chuẩn bị bắt đầu một buổi tập. Tôi không còn là HLV của cậu ấy nữa vì Leo đã rời cấp độ Infantiles*một hoặc hai năm*

trước. Giống như tất cả các HLV khác, tôi đã dành hàng giờ ở đó để quan sát, trò chuyện và tìm hiểu về những cầu thủ đang phát triển và có tiềm năng. Đó là một phần vai trò của chúng tôi trong CLB. Để quan sát. Vào ngày tiến hành việc này, bọn trẻ sẽ được phép ở trong phòng tập thể dục. HLV của cậu ấy lúc đó vẫn chưa đến và cảnh đó đã in sâu vào trí nhớ của tôi. Có Víctor Vázquez, Piqué và tôi không thể nhớ ai khác, nằm dài trên chiếu, ném quả bóng tennis vào giữa họ, và Messi, đúng, "tên khốn đó", đang tập luyện một mình. Cứ như thể HLV đã ở đó vậy. Tôi không cho rằng các bài tập đó là đúng, có thể cậu ấy đã thực hành sai loại bài tập, nhưng điều đó vẫn thật bất thường.

Vài giờ sau, tôi gặp cậu ấy ở SVĐ Mini, và tôi đã ngăn cậu ấy lại, nói: "Tôi không chắc cậu có thể lọt vào đội hình chính hay không. Nhưng với thái độ đó, cậu chắc chắn sẽ trở thành một người chuyên nghiệp, bởi vì những gì cậu có, niềm đam mê đó, thực sự bất thường".

Tôi thực sự không thể nhớ rõ là cậu ta có trả lời hay không.

Leo đang trả lời phỏng vấn trên kênh truyền hình TV3 của Catalan. Tháng đầu tiên ở Barcelona còn trên cả sự thành công. Ban đầu, cậu chỉ có thể chơi bóng ở các trận giao hữu, và bị chấn thương ngay ở trận đấu thứ hai chơi cho đội *Infantiles B*. Leo đã quay trở về Rosario và quyết định thay đổi mọi thứ trước khi trở về Barcelona và làm lại từ đầu. Mùa giải đầu tiên ở Barca đã được diễn ra thường xuyên hơn, và cậu cũng đã ghi được những bàn thắng khác.

Phóng viên: Chúng ta sẽ cùng trò chuyện với Lionel Messi, một trong những cầu thủ hiện ở cấp độ thấp nhất ở CLB, và đã ghi 2 bàn ở trận đấu gần đây nhất. Mùa giải trước, anh ấy ít khi được ra sân vì chấn thương. Vậy anh có cảm thấy vui vẻ khi được quay trở lại sân bóng và ghi những bàn thắng?

Messi: Tất nhiên rồi, mùa giải năm ngoái, tôi chỉ có thể ra sân một trận đấu và chỉ sau vài phút đã bị dính chấn thương. Nhưng bây giờ tôi đã trở lại, và… rất vui.

Phóng viên: Mùa giải trước, anh chưa thể phát huy bản thân và mong muốn được cống hiến cho CLB mới. Và để cho khán giả biết rõ hơn thì, anh đến từ CLB Newell's Old Boys, đúng chứ?

Messi: Đúng, Newell's Old Boys từ Rosario, Argentina.

Phóng viên: Lò đào tạo của Newell's đã sản sinh ra rất nhiều tài năng kiệt xuất. Mauricio Pochettino là cái tên đầu tiên nảy ra

trong đầu tôi. Anh ấy hiện đang ở PSG và đã từng có quãng thời gian thi đấu cho Espanyol.

Messi: Cả Sensini và Batistuta cũng xuất thân từ đó. Rất nhiều cầu thủ tài năng đều đã xuất thân từ Newell's Old Boys.

Phóng viên: Vẫn dành cho những người chưa biết rõ về anh, anh chơi ở vị trí số 10, một vị trí số 10 cổ điển, theo cách gọi của người Argentina thì là *"enganche".* Vậy, anh hãy tự mô tả bản thân với tư cách là một cầu thủ bóng đá?

Messi (nhìn quanh, do dự): Ừm… Tôi cũng không biết nữa, khá là khó để tôi có thể tự miêu tả về mình đấy.

Phóng viên: Nhưng một điều chắc chắn là anh hay chơi bóng ở phía sau hàng tiền đạo, và khu vực giữa sân là nơi mà anh có thể phát huy tối đa sở trường của mình, đúng chứ?

Messi: Đúng vậy.

Phóng viên: Và mục tiêu của anh ở mùa giải này là gì? Vươn đến đỉnh thành công cùng Barcelona hay là tìm lại chất Argentina mà anh chưa thể phát huy được tại đây?

Messi: Đúng, tôi vẫn chưa tìm thấy nó, và tôi vẫn sẽ cố gắng để có thể tìm lại được chất riêng của con người tôi.

Phóng viên: Và đó là những chia sẻ của Lionel Messi, một trong những tài năng sáng giá bậc nhất của Barcelona.

Leo, vẫn luôn chật vật để giải thích cho người khác biết, điều gì đã làm nên anh của ngày hôm nay.

Mùa giải 2001-02: Khởi đầu

Khôi phục chấn thương, Leo bắt đầu mùa giải 2001-02 cùng đội Junior B được dẫn dắt bởi Albert Benaiges. Thế hệ 1987, với những cái tên đã đi vào lịch sử của La Liga, bao gồm Cesc Fabregas và Gerard Pique, đã chia sẻ với nhau phòng thay đồ trong hai mùa rưỡi. Đội bóng này thường xuyên xuất phát với sơ đồ 3-4-3, và là một trong những đội hình sáng giá nhất của La Liga lúc bấy giờ. Đội hình ra sân mạnh nhất lúc đó sẽ là:

Dani Plancheria, Marc Valiente, Pique, Carlos Algar, Cesc, Rafa Blazquez, Robert Giribert, Marc Pedraza, Toni Calvo, Victor Vazquez và Juanjo Clausi.

Vậy còn Messi?

Vụ chuyển nhượng của Messi vẫn chưa giải quyết xong. Vì vậy, anh vẫn chưa được cấp phép để chơi những trận đấu ở giải VĐQG. Và thế nên, anh vẫn chỉ ở đội Junior B của Benaiges. “Cậu ấy thích chơi như một *enganche*, thích bó vào phía bên trung lộ” - HLV của Junior B nhớ lại. “Chúng tôi để cậu ấy chơi rộng vì với hệ thống của chúng tôi, điều này sẽ phù hợp hơn. Nhưng Leo có xu hướng bó vào trong hơn, ở nơi mà cậu ấy thuộc về”. Vì vậy nên Leo cần phải có một chút thời gian để có thể luyện tập thêm và đưa mọi thứ vào khuôn khổ. Marc Pedraza đã chơi ở vị trí *enganche* phía sau Víctor Vázquez, và chỉ khi Pedraza chuyển sang Espanyol thì vị trí đó mới được nhượng lại cho Cesc và đôi khi là Leo. “Cậu ta là một cậu nhóc trầm tĩnh và ít nói, nhưng bạn có thể đọc được nhiều thứ từ cách cậu ta chơi bóng. Và kể cả lúc Leo chơi bóng cùng đồng đội, cậu ta trông cũng khá khắc khổ, đó là sự thật” - trích lời của Benaiges.

Hạng Junior được chia thành hai cấp độ: Junior A (17 tuổi) chơi trong giải đấu có sự góp mặt của Junior B của Espanyol, và Junior B (16 tuổi) của Barcelona đối đầu với Junior A của Espanyol. Đó là một thỏa thuận ngầm giữa hai CLB lớn của Catalan để các bên A có thể chia sẻ danh hiệu với nhau. Thế hệ ‘87, do đó, thấy mình phải cạnh tranh chức vô địch với Espanyol Junior A, hay nói cách khác là chống lại những cậu bé lớn hơn họ 1 tuổi, khi mà một số cầu thủ trong đó đã chơi ở La Liga, như Sergio Sanchez (ngày nay ở Málaga), và Marc Torrejón (hiện đang ở Racing Santander).

Nhưng lần đầu tiên trong lịch sử giải đấu ở Catalan, đội Junior B trở thành nhà vô địch trước đội A: trong trận đấu thứ 23, 7 trận trước khi kết thúc mùa giải, tại SVĐ Damm, những *culés*của năm 87 đã vô địch giải đấu. Trong trận đấu cuối cùng của họ với những người hàng xóm cùng thành phố, Cesc, Piqué và Rafael Blázquez (một viên ngọc khác của học viện Barcelona, người có sự nghiệp bị tàn lụi bởi một tai nạn xe hơi khủng khiếp) đều ghi bàn để giành chiến thắng 3-0 một cách dễ dàng. Đội bóng Junior B cũng đã giành được Cúp Catalonia, và trên thực tế, họ đã có mọi danh hiệu có thể có ngoài Cúp Nike, nơi họ đã bị đánh bại trong trận bán kết với Atlético de Madrid.

Chiến thắng trước Espanyol trùng hợp với sự thay đổi trên băng ghế HLV, nơi Benaiges đã rời đi để nhường chỗ cho một cựu cầu thủ Barcelona đã kết thúc sự nghiệp thi đấu của mình tại một CLB khiêm tốn, Gramenet: Tito Vilanova. Tito đã bị chấn thương đầu gối khiến ông không thể thi đấu ở cấp độ phù hợp và ông đã nhận

được lời hứa hẹn của học viện về một vị trí ở đội khi giải nghệ. Vào đầu năm 2002, sau khi một nửa mùa giải đã trôi qua, ông bắt đầu công việc của mình với tư cách là một HLV, đồng thời, thật trùng hợp, đó cũng là lúc một thông cáo chung của FIFA được đưa ra: cuối cùng thì họ cũng ủng hộ Barcelona trong cuộc tranh chấp với Newell's – CLB buộc phải miễn cưỡng đồng ý chuyển nhượng Leo mà không có tiền bồi thường từ CLB Tây Ban Nha. FIFA đồng ý rằng một đứa trẻ 13 tuổi sẽ có cơ hội trở thành một cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp nếu muốn.

Messi đã được ghi danh với Liên đoàn Bóng đá Tây Ban Nha vào ngày 15 tháng 2. Cuối cùng, một năm sau khi đến Barcelona, không gì có thể ngăn cản anh chơi bất kỳ trận đấu nào, trong bất kỳ giải đấu nào.

"Các cậu", Vilanova nghiêm túc nói với những cầu thủ trẻ của mình vào cuối buổi tập ngày hôm sau. "Chúng ta có một cầu thủ mới". Tất cả đều nhìn nhau; không có gương mặt mới nào cả. "Là Leo Messi. Leo là bản hợp đồng của chúng ta". Tất cả đều đã cổ vũ, vỗ tay và chúc mừng cầu thủ trẻ người Argentina.

Ngày 17 tháng 2, SVĐ Can Vidalet. Đối thủ, Esplugues de Llobregat. Messi bắt đầu trận đấu trên băng ghế dự bị. Anh vào sân trong hiệp hai để có trận ra mắt ở giải vô địch quốc gia. Messi đã ghi 3 bàn. Kết quả cuối cùng, đối thủ bị hủy diệt 1-14.

Tito bắt đầu sử dụng Messi như một số 9, ở trung lộ. Lần đầu tiên Leo chơi bóng dưới vai trò như một số 9 ảo, và điều này có gây cho anh chút khó khăn. Cesc, người vốn chơi ở trước hàng phòng ngự, đã di chuyển lên để trở thành một tiền vệ tổ chức phía sau Messi.

Đã từng có những lời đồn đoán rằng ngôi sao thật sự của đội hình năm đó là Víctor Vázquez, một cầu thủ cực kỳ tài năng với khả năng ghi bàn của một sát thủ. Anh đã từng sát cánh bên Leo trong trận đấu với Rubin Kazan. Nhưng một chấn thương nặng đã tước đi cơ hội tỏa sáng ở Barcelona của anh, mãi mãi.

"Trong sơ đồ 3-4-3, trước khi Tito đến thì Leo sẽ chơi bao quát và rộng hơn. Nhưng khi Tito tiếp quản thì tôi và anh ấy chơi ở vị trí tiền đạo hoặc tiền đạo ảo, nhờ đó chúng tôi cũng hiểu nhau hơn" - Vázquez giải thích. "Chúng tôi thực sự ăn khớp với nhau. Nếu đội bóng cần thêm tốc độ, chúng tôi sẽ để Messi đá cao nhất vì đơn giản là anh ta rất nhanh. Và nếu gặp những đội có hàng thủ vững chắc thì tôi sẽ là người đá cao nhất. Cesc sẽ bơm bóng cho cả hai chúng tôi. Thật điên rồ!"

“Tito là người đầu tiên ‘đóng đinh’ Leo ở một vị trí cụ thể”, Charly Rexach nhớ lại. “Tito đến để nói với tôi rằng ông ấy đã có một người nổi tiếng trong đội của mình, một người có năng khiếu, một hiện tượng. ‘Ồ, vâng, tôi biết ý anh là ai’, tôi nói. Đôi khi, người ta nghĩ rằng một đội bóng có khả năng phối hợp tốt chỉ là một sự tình cờ, nhưng đó lại là một đội bóng gồm những cầu thủ tài năng và một HLV biết rất nhiều về bóng đá như Tito. Và chính bộ não thông minh về mặt chiến thuật của anh ấy khi còn là một cầu thủ bóng đá đã được áp dụng vào công cuộc làm HLV. Kể từ đó, mọi thứ thực sự bắt đầu thay đổi đối với Leo. Khi Messi còn nhỏ, cậu ấy rất đáng xem vì ghi nhiều bàn hơn những người còn lại, vì cậu ấy sẽ rê bóng qua khoảng 3 hoặc 4 cầu thủ, và cũng bởi vì cậu ấy đôi khi ăn quá nhiều bánh pudding. Và chúng tôi nghĩ, khi cậu ấy lớn lên, chúng tôi sẽ bảo cậu ấy phải chuyền bóng nhiều hơn. Nhưng bạn phải để cậu ấy phát triển theo cách của mình. Và Tito là người đầu tiên đưa cậu vào một kế hoạch bóng đá, một nền tảng chiến thuật. Barcelona nhìn chung có một lợi thế: Họ mạnh hơn các đội khác, vì vậy, họ có thể chơi theo ý muốn. Vì vậy, bạn có thể thử nghiệm các cầu thủ chơi ở các vị trí khác nhau, thử nghiệm nhiều hơn một chút”.

Cầu thủ trẻ Julio de Dios giải thích với Jordi Gil trong tiểu sử về Cesc, *Descubriendo a Cesc Fàbregas* (tạm dịch : *Khám phá về Cesc Fàbregas)*, “Tito sẽ nói chuyện với chúng tôi về tất cả các đối thủ khác như thể họ thực sự xuất sắc. Ông ấy sẽ có dữ liệu liên quan đến tất cả các đối thủ: một tiền đạo ghi được nhiều bàn thắng, hoặc một cầu thủ nào đó rất nhanh hay có kỹ thuật cụ thể. Nói với chúng tôi như vậy về đối thủ để chúng tôi phải liên tục cố gắng và có động lực. Ông ấy cung cấp cho chúng tôi vừa đủ thông tin để đảm bảo rằng chúng tôi không quá tự tin, nhưng đồng thời cũng khiến chúng tôi phát điên với bảng đen và những bài thao thao bất tuyệt về chiến thuật”.

Tito Vilanova biết mình có thứ gì đó đặc biệt trong tầm tay: Ông ấy yêu thích phẩm chất lãnh đạo của Piqué cũng như chất lượng và khả năng cạnh tranh của Cesc. Và còn Blázquez, Vázquez, và hậu vệ Marc Valiente. Nhưng Leo có một thứ khác, một khả năng đặc biệt. Cựu HLV của Barcelona nói: “Tôi chưa bao giờ thấy một cậu bé đòi hỏi nhiều về bản thân như cậu ấy. Đôi khi cậu ấy sẽ chơi một trận đấu tuyệt vời nhưng sau đó sẽ rời sân vì tức giận với bản thân bởi cậu ấy nghĩ rằng lẽ ra mình đã có thể làm tốt hơn ”. Đó là cách mà tất cả họ thể hiện ở Junior B, nhưng Leo đã tự đẩy bản thân đến giới hạn của chính mình.

Sau trận đấu đó tại Can Vidalet, Leo đã chơi thêm 6 trận và ăn

mừng chức vô địch, danh hiệu đầu tiên của anh với Barcelona.

Víctor Vázquez, người đã tiếp tục sự nghiệp của mình tại Bruges nhớ lại: "Bạn đã mong đợi và bạn đã thấy Messi. Và rồi bạn nói, 'Mẹ kiếp, anh bạn, tôi biết chúng ta sẽ làm điều gì đó tốt ở đây'. Và bạn cũng có Cesc ở phía sau, và bạn nói, 'Một số điều sẽ xảy ra, bạn sẽ chuyền bóng, Cesc sẽ chuyền ngược trở lại cho bạn, bạn sẽ kết hợp tốt với nhau và bóng sẽ nằm trong lưới'. Chúng tôi đã đá tốt hơn rất nhiều so với bất kỳ một bên nào khác. Tôi chưa bao giờ thấy một đội nào vượt trội như chúng tôi ở cấp độ này. Đôi khi cả đội chỉ đi bộ trong suốt trận đấu, và chúng tôi sẽ vẫn thắng 10-0, và HLV cũng thường nói: 'Này, chạy chút đi!'. Và chúng tôi đã từng trả lời ông ấy: 'Chúng ta phải chạy để làm gì?' Chỉ là điều đó không cần thiết, bạn đã chuyền bóng, và trong ba hoặc bốn đường chuyền, chúng tôi đã lại được ăn mừng".

"Họ là một đội bóng phi thường, với một số cầu thủ rất cầu tiến, những người chiến thắng thực sự. Chỉ mới 15 hay 16 tuổi, họ đã trưởng thành như những người 22 hay 23 tuổi", HLV Alex García, người tiếp nhận đội bóng từ Tito vào năm sau, nói. "Mọi người đều biết rằng Messi, Piqué và Cesc mang trong mình những tính cách khác nhau. Họ là trụ cột của đội và họ đã đón nhận điều đó. Thật dễ dàng để nói về vấn đề đó vào lúc này, nhưng thực tế là bạn có thể thấy rằng không có đội nào khác có những cầu thủ chất lượng như thế này. Họ sẽ trở thành một phần của đội Một Barcelona."

"Một ngày nọ, tôi đã nói với Leo rằng tôi có thể vui vẻ ngồi xuống băng ghế dự bị và để anh ấy tận hưởng thứ bóng đá của mình; sự thật là tôi đã nhìn thấy hình bóng của Maradona trong anh ấy", Tito chia sẻ.

"Leo có những phẩm chất hoàn toàn khác với chúng tôi", Cesc nhớ lại. "Và nhiều khi họ nói rằng tôi giỏi, hay Piqué là thế này, hoặc bất kỳ ai thế này… sự thật là tất cả chúng ta đều có tính cách rất giống với những người khác. Chúng tôi tốt hơn, bởi vì chúng tôi tốt hơn, nhưng chúng tôi không có bất kỳ điều gì khác biệt rõ rệt; còn anh ta thì có, với những phẩm chất rất riêng, rất khác biệt. Bạn biết anh ấy sẽ lách qua bên trái của bạn, nhưng anh ấy vẫn có thể rê bóng qua bạn. Bạn nhìn thấy nó hàng nghìn lần trên truyền hình và bạn nói: 'Làm thế nào mà họ không lấy được bóng của anh ấy ngay cả khi anh ấy luôn lựa chọn đảo người về bên trái?' Ngay cả khi đã biết và đoán trước được, bạn vẫn không thể. Nghiêm túc mà nói, tôi đang nói với bạn đấy, anh ấy là một thiên tài".

"Tôi là giám đốc của CLB bóng đá Villarreal". Đây là Juan Carlos

Garrido, ông chủ cũ của CLB Castellon. “Con đường của chúng tôi sẽ bị cắt ngang khi cậu ấy thi đấu với đội của tôi, và tôi nhớ rằng cậu ấy đã từng tự mình giành chiến thắng trong các trận đấu. Có một sự khác biệt to lớn giữa cậu ấy và những cầu thủ còn lại. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy là tại một giải đấu mùa hè do Villarreal tổ chức: dành cho những đứa trẻ 14 tuổi. Trận chung kết của giải đấu này là giữa Barça và Villarreal. Hiệp một đã kết thúc và tôi nghĩ Villarreal đang thắng 1-0; sau đó, Messi vào sân trong hiệp hai. Trận đấu kết thúc với tỷ số 1-3, với Messi ghi cả 3 bàn. Nó giống như một cuộc cách mạng, một điều gì đó phi thường”.

Chủ tịch Joan Gaspart, thỉnh thoảng sẽ dành ra một buổi sáng thứ Bảy để đến sân Camp Nou, theo dõi bất kỳ trận đấu nào đang diễn ra, một mình hoặc cùng với Charly Rexach. “Tôi chưa bao giờ nói rằng ‘số 10 là một trong những số 1 và sẽ trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới’. Tôi chưa bao giờ nói điều đó. Rằng cậu ấy rất tốt, vâng, nhưng không hơn. Tôi chưa bao giờ nói điều đó, và tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cậu ấy sẽ đến được nơi cậu ấy đã mong ước. Nhưng một khi cậu ấy có bóng thì Leo sẽ làm những điều khác biệt so với phần còn lại. Và thật kỳ lạ vì cậu ấy là một thanh niên rất nhút nhát, nhưng khi bạn nhìn thấy Leo Messi trên sân, thì bạn sẽ thấy một con người khác của cậu ta. Messi rất nhanh và có điều gì đó ‘cứng rắn’ – cậu ta sẽ không rút lui khỏi những cuộc đọ thể lực, sẽ không sợ hãi sau một pha bóng bất thành. Cậu ấy là một trong những kiểu đàn ông để lại ấn tượng tuyệt vời cho bạn”.

Đội bóng đá trẻ đó được đào tạo, giống như phần lớn các đội trong học viện, trên sân bên cạnh SVĐ Mini (cách Camp Nou khoảng 500 mét) và không gian bên cạnh La Masía - nơi các cầu thủ cấp cao hơn đã đào tạo. Tuy nhiên, hiếm khi con đường của họ bắt gặp nhau, mặc dù 3 trong số họ là đồng hương của Leo: Juan Román Riquelme, Roberto Bonano và Javier Saviola.

Riquelme có phẩm chất vô cùng tuyệt vời, một tiền vệ tấn công có khả năng quyết định nhịp độ trận đấu, có sự lạnh lùng và quyết đoán. Chàng trai ấy đã từng khoác lên mình màu áo Blaugrana. Juan Román, khi đó, trong mắt Leo, là một trong những người vĩ đại nhất. Trong bữa tiệc nướng do Minguella tổ chức tại nhà riêng ở Barcelona, bằng cách nào đó, Leo sẽ trở nên nhỏ bé hơn và anh ấy sẽ nhìn chằm chằm vào Riquelme với tư thế cúi đầu, đôi mắt như cái đĩa, đỉnh đầu vừa chạm tới cái cằm của Riquelme - với vẻ kinh sợ của một kẻ sám hối trước sự hiện diện của vị thần của mình. Còn Bonano và Saviola thì sẽ luôn chặn lại và hỏi xem mọi thứ có diễn ra theo đúng kế hoạch hay không. Họ sẵn sàng mời

Leo đi ăn kem và trò chuyện với nhau một lúc lâu. Khi Leo cần một người để chia sẻ những vấn đề khó khăn, họ sẽ luôn ở đó.

Barcelona, từ sau sự ra đi của Figo và Guardiola, đang mất đi một cá nhân có khả năng lãnh đạo. Số tiền thu được từ việc bán Figo đã được tập trung vào việc đưa về những cá nhân "thất bại" (Emmanuel Petit, Marc Overmars, Gerard Lopez và Alfonso Perez), và những người có đóng góp một chút như Riquelme và Saviola. Carlos Rexach ở ngoài đường biên thì chưa bao giờ thuyết phục được những người hâm mộ, và tập thể gồm Rivaldo và Kluivert đã chỉ kết thúc ở vị trí số 4 tại giải quốc nội và bị đá bay ở bán kết Champions League. Với tất cả những điều đó, cùng với việc Joan Gaspart không hề nhận được sự ủng hộ từ người hâm mộ, Barcelona đã trải qua 5 năm liền mà không thể có lấy một danh hiệu nào.

Thời gian đầu, Leo vẫn chỉ lủi thủi ở một góc phòng thay đồ, tách biệt với phần còn lại. Các đồng đội dường như đều giữ khoảng cách, không biết nên nói gì và làm gì để giúp Leo hòa nhập với đội bóng. Cứ như thể có một bức tường vô hình bao quanh anh vậy.

Giờ nghỉ giữa các buổi tập, Leo sẽ tự mình lấy chai nước và ra một góc uống nước, với quả bóng ở trong tay hoặc ở dưới chân. Anh luôn tìm thấy sự thoải mái với quả bóng, trong khi những người khác thì bàn về kế hoạch của họ trong ngày, về trường học cũng như về bạn gái.

Leo luôn là người tắm đầu tiên, khi không có một ai ở trong phòng tắm, hoặc là người cuối cùng. Nhưng anh thường chọn tắm đầu tiên, thay đồ và rồi chạy ra gặp người bố của mình đang đợi sẵn ở ngoài. Các đồng đội luôn hiểu nhầm thành Leo không muốn tắm chung với họ, rằng anh thực sự không thích họ.

Có những lúc anh nói lời chào tạm biệt, có những lúc lại không. Thường thì sẽ là một cử chỉ giơ tay lên cao, và một câu nói nhỏ nhẹ: "Hẹn gặp lại vào ngày mai!"

Và nhóm cựu binh ở Barcelona bắt đầu tiếp cận cầu thủ trẻ người Argentina này.

Không có gì ngạc nhiên, Gerard Piqué là người đầu têu ra trò này. Một cây hài của đội bóng, theo đúng nghĩa đen, đã giấu quần áo của Messi khi anh đang tắm. Leo, sau khi quay trở lại và không thấy quần áo của mình đâu, đã cảm thấy lo lắng và sợ hãi. Năm đến sáu cầu thủ khác cười ầm lên và nhanh chóng trả lại quần áo

cho Messi trước khi mọi thứ đi quá xa. “Cậu đến từ đâu vậy? Điều gì khiến cậu chọn Barcelona?” - Piqué nói. “Cậu có thể trò chuyện với chúng tôi, không có gì đâu, chúng tôi cũng có ăn thịt cậu đâu mà”.

“Xin lỗi, nhưng tôi không thích nói chuyện cho lắm”. - Leo đáp lại.

Piqué đã mở cánh cửa hòa nhập cho Messi. Và từ giây phút đó, Messi bắt đầu trò chuyện nhiều hơn. Nhưng không quá nhiều.

“Chúng tôi còn tưởng cậu ta bị câm cơ”. - Cesc vừa nói vừa cười.

“Messi rất nhút nhát, và tôi nghĩ anh ấy sẽ luôn như vậy, mặc dù hiện tại anh ấy đã khá hơn một chút. Anh ấy rất tôn trọng mọi người. Có những người nói rằng đó là vì anh ấy là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, như thể anh ấy là một người siêu quan trọng và có quan điểm thổi phồng về bản thân. Nhưng tôi nghĩ rằng điều này đúng với mẫu cầu thủ như Cristiano Ronaldo hơn. Chứ không phải Leo. Anh ấy giống kiểu người: ‘Tôi không cảm thấy thoải mái ở đây, tôi đã đoán được người này sẽ nói gì với tôi’.” Đây là cách Víctor Vázquez, người đã cố gắng khám phá xem họ có chung bất kỳ sở thích nào không, nhớ lại: “Chúng tôi đã cố gắng để anh ấy đoàn kết với nhóm nhưng anh ấy lại nói: ‘Không, tôi không thích điều ấy, tôi muốn về nhà’. Anh ấy là kiểu người chỉ muốn được ở bên gia đình. Anh ấy không giống chúng tôi. Chúng tôi có thể dành cả một buổi chiều để cười đùa, hoặc ở rạp chiếu phim, ở El Corte Inglés, hoặc chỉ đi chơi trong khu phố, nơi bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra”.

Leo không sống ở La Masía, vì vậy, anh đã bỏ lỡ những buổi đi chơi xuyên đêm trên tầng hai, nơi có các phòng ngủ và nơi các cậu bé gặp nhau để trao đổi kiến thức. Hay đúng hơn là nơi họ “có dự định” học. Đôi khi, có người tắt đèn và đi kiểm tra. Sau đó, một số kẻ bất hạnh, thường là Piqué, người mà sự táo tợn đã là quá đủ, sẽ bị tóm và bị nhắc nhở. Tất cả đều được thực hiện một cách vui vẻ và Piqué thích thú cười cùng với những người còn lại. Nhưng đó không phải là phong cách của Leo.

“Anh ấy rất nhút nhát, thật sự đấy”, hậu vệ cánh Oriol Palencia nhớ lại trong cuốn sách của Jordi Gil. “Anh ấy chỉ ra ngoài, đi dạo, và không có gì khác. Leo không phải là một trong những kiểu người luôn đặt mình lên hàng đầu và nói những điều như: ‘Cố lên, cống hiến nhiều hơn cho đội bóng, chúng ta cần làm việc chăm chỉ hơn, cố lên’ hoặc những thứ đại loại như vậy. Anh ấy sẽ chọn làm nền nhiều hơn, nhưng khi chơi bóng thì anh ấy ở một đẳng

cấp hoàn toàn khác. Ở đội *Infantiles* A, điều đó có khó khăn hơn một chút với Leo. Anh ấy rất giỏi, nhanh nhẹn, khéo léo. Nhưng lại không đủ để duy trì chúng lâu hơn. Và khi anh ấy gặp được điều kiện phù hợp, ở cấp độ Junior, như cá gặp nước, Leo đã bùng nổ. Nhưng dường như cả năm trời đã trôi qua trước khi anh ấy mở lời, có vẻ là như vậy. Đến tận khi chúng tôi tham dự một vài giải đấu với đội Junior B, anh ấy mới thực sự cởi mở".

Gia đình khẳng định rằng Leo không hề nhút nhát, anh ấy chỉ dè dặt mà thôi. Điều này đáng được nhắc lại bởi vì sự khác biệt là rất quan trọng và đó là một số điều anh ấy học được ở nhà, một quy tắc cư xử đã thấm nhuần trong Leo ở Argentina: Anh ấy sẽ nói, nếu cần, ở trên sân, anh sẽ tôn trọng tập thể và sẽ đảm nhiệm mọi vai trò được giao phó. Không còn sự hoài nghi và những vấn đề nữa. Thái độ của Leo có phần hơi cực đoan, nhưng về nhiều mặt cũng phản ánh tâm lý nhập cư của anh. Dù gì thì anh cũng là một người xa lạ ở một vùng đất xa lạ mà.

Có quá nhiều hậu quả và ảnh hưởng đối với bất kỳ thanh niên nào buộc phải rời khỏi đất nước của họ và thích nghi với một môi trường mới lạ. Tuy nhiên, một điều không hề thay đổi là khả năng trưởng thành nhanh hơn so với các đồng nghiệp bản địa. Bị đe dọa bởi một nền văn hóa xa lạ và có thể là một ngôn ngữ mới, khó hiểu, họ cảm thấy có thể trở nên thô tục và giống như bất kỳ sinh vật nào bị lấy ra khỏi môi trường sống tự nhiên của nó, nhanh chóng phát triển các kỹ năng sinh tồn mà bản thân thường tỏ ra thiếu tin tưởng, ít nhất là cho đến khi tình bạn mới được hình thành.

Thường thì hình thức tự bảo vệ tốt nhất và cũng đơn giản nhất là hòa nhập với môi trường sống mới. Không đưa ra lời đe dọa nào cả. Và, nếu bạn đủ may mắn để có được tất cả các yếu tố đó bên mình, hãy tận hưởng sự bảo vệ của một gia đình.

Những áp lực dồn lên các cầu thủ trẻ nhắm đến mục tiêu đỉnh cao khiến họ trưởng thành trước tuổi, vì họ đã bỏ lỡ sự phát triển tự nhiên về tinh thần và cảm xúc của thời thơ ấu. Họ đang bước vào một thế giới ồn ào và xô bồ, dành cho người lớn và đột nhiên phải chịu một mức độ áp lực mà nhiều người 30 tuổi cũng sẽ cảm thấy nản lòng. Thậm chí còn nhiều hơn thế đối với những cầu thủ trẻ nhập cư. Tuy nhiên, phần "đứa trẻ" vẫn bị nhốt bên trong con người đó và con người ta có thể thường xuyên nghe thấy tiếng khóc ai oán của nó…

Điều này làm cho họ trở nên phức tạp, và đối với nhiều người, họ

thực sự rất khó để có thể hiểu được. Đôi khi, điều này lại tạo ra sự bất ổn.

"Leo rất thông minh, anh ấy biết khi nào mình phải ngoan, khi nào nên nói đùa, khi nào cần nghiêm túc", Cesc giải thích. "Tôi nhận thấy những điều này rất rõ. Nhiều người trong chúng ta ở đây đôi khi mất kiểm soát, phóng đại vấn đề rồi nói những điều thiếu suy nghĩ... nhưng Leo rất thông minh, anh ấy biết cách điều khiển chính mình, làm thế nào để chọn đúng thời điểm nói. Chúng tôi biết anh ấy ở trên sân cỏ như thế nào, nhưng ở bên ngoài sân cỏ, hay trong phòng thay đồ, anh ấy luôn biết mình phải làm gì và khi nào thì phải làm những điều đó".

Nhưng một cậu bé nhập cư, suy cho cùng, vẫn chỉ là một cậu bé mà thôi.

Và đó là cậu bé mà chúng ta thấy khi cậu ấy vượt qua giai đoạn bị quản thúc, hoặc khi cậu ấy va chạm với đối thủ hay đồng đội. Không ai hoàn hảo cả. Chúng ta có thể chấp nhận nó không? Những xung đột này đến từ đứa trẻ bên trong, đứa trẻ trong nội tâm tất cả chúng ta. Cả gia đình và CLB đều muốn tận dụng tối đa phần tính cách này của anh ấy: Nếu nó không còn tồn tại, bản chất của Leo sẽ không còn, sẽ mất đi. Những người thân thiết với anh tin rằng nếu Leo vẫn giữ được các đặc điểm của một đứa trẻ, anh sẽ tiếp tục có niềm vui từ việc vui chơi; rằng nếu không có họ, anh ấy sẽ chỉ đơn giản là một cỗ máy biết chơi bóng.

Và bởi vì một phần của Leo vẫn còn là một đứa trẻ, anh ấy đã rơi nước mắt. Không chỉ nước mắt của một người nhớ mẹ hay anh em mình, đó là những giọt nước mắt riêng tư. Ngoài ra, những giọt nước mắt cũng sẽ chảy dài trên má của Leo khi thua một trận đấu.

Víctor Vázquez nhớ lại: "Tôi đã thấy anh ấy khóc sau một trận đấu, tôi nghĩ đó là trận gặp Espanyol. Chúng tôi đã thua trên sân của họ khi chơi ở giải VĐQG. Chúng tôi ở đội Junior A, và trận đấu cá biệt đó không phải là kết quả quyết định, vì dù sao thì chúng tôi cũng đã vô địch giải đấu. Đội bóng đã có một số cơ hội vào cuối trận, tôi cũng như anh ấy, rằng chúng tôi đã bỏ lỡ vô số cơ hội, và thủ môn của họ đã ngăn chặn mọi thứ".

Họ mới 15 tuổi mà thôi. Víctor và Leo cùng nhau bước vào phòng thay đồ, Leo cúi đầu. Anh ngồi xuống, Víctor ngồi bên cạnh. Messi lấy áo che mặt, giống như khi anh ấy sút hỏng quả phạt đền trước Chelsea trong trận bán kết giải Champions League vào tháng 4 năm 2012. "Tôi nghĩ, anh ấy đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội, anh ấy đã

không thi đấu tệ nhưng tôi đoán là anh ấy đang buồn. Sau đó, tôi choàng tay qua vai anh ấy và hỏi: 'Có chuyện gì không?' Và khi tôi thấy anh ấy không nói chuyện, tôi đã kéo áo anh ấy. Anh ấy đã khóc. 'Lạy Chúa!', tôi nghĩ. Anh ấy thực sự cảm nhận được điều đó. Leo không khóc to như nhiều người. Mắt anh ngấn nước, và nước mắt cứ thế tuôn rơi. Rồi anh ấy nói với tôi, 'Tôi xin lỗi, tôi không thể ghi bàn, tôi cảm thấy rất tệ, tôi không thể giúp đội bóng giành chiến thắng'. Và tôi cũng vậy: 'Chết tiệt, chúng ta không ghi được bàn thắng nào và rất có thể bây giờ chúng tôi sẽ mất chức vô địch vì trận đấu ngu ngốc này'. Anh ấy đang khóc vì giận dữ. Và, tất nhiên, bất chấp những gì tôi đang nghĩ, tôi vẫn cố gắng an ủi anh ấy: 'Đừng lo lắng, chúng ta sẽ vô địch giải đấu'."

Họ tắm rửa và Víctor tiếp tục nói chuyện với Leo, hứa với anh rằng họ sẽ thắng trong trận đấu tiếp theo. "Chúng ta sẽ vượt qua các đối thủ tiếp theo. Barcelona sẽ giành chiến thắng vào tuần tới, hãy chờ xem! Bây giờ chúng ta đi ăn gì đó với gia đình và mọi thứ sẽ bị lãng quên, tin tôi đi!" Và Leo nói: "Được rồi, tôi đồng ý, nhưng tôi rất buồn vì tôi không thể ghi bàn, vì chúng ta đã thua".

Trong trận đấu tiếp theo, Leo đã lập hat-trick.

Còn 4 trận nữa là hết mùa giải. Sau trận thua, họ kém Espanyol tới 6 điểm. Nhưng đối thủ Catalan của họ đã để thua 2 trận và Barça toàn thắng. Víctor và Leo nhớ lại ngày đầy nước mắt đó. Anh ấy là người đầu tiên nói, "Hãy xem mọi thứ có thể thay đổi như thế nào?"

Một trong những thử thách của con người là ngày càng nhận ra mình không phải là trung tâm của vũ trụ và trong tương lai, mọi thứ sẽ không giống như hiện tại. Các điểm tham chiếu trong cuộc sống - nhà cửa, gia đình, bạn bè - bắt đầu thay đổi khi thế giới rộng lớn hơn và những trải nghiệm mới bắt đầu xuất hiện. Bài học này được tiếp thu và chấp nhận càng sớm thì càng tốt cho sự phát triển cảm xúc của cá nhân.

Khi Leo đến Ý với đội bóng Junior A của Barcelona, mọi thứ bắt đầu có ý nghĩa và anh ấy bắt đầu hòa nhập hơn với đội bóng. Anh ấy trở thành một trong số họ, thay vì một người ngoài cuộc như trước kia. Như một lẽ dĩ nhiên, thế giới trở thành một nơi rộng lớn hơn một chút.

Víctor Vázquez kể lại: "Messi đã trở lại Argentina sau một chấn thương nghiêm trọng trong trận đấu với *Infantiles* và khi anh ấy trở lại, mọi thứ gần như hoàn toàn mới đối với anh ấy. Anh ấy đã

bắt đầu lại từ đầu. Khi chúng tôi đến Ý, đến Pisa, tham gia một giải đấu ở cấp độ Thiếu niên, chúng tôi được đưa vào một khách sạn giống như một trại hè. Ở đây, chúng tôi gắn bó với nhau mỗi ngày và chúng tôi bắt đầu nói đùa với anh ấy, vì vậy anh ấy cũng trở nên tự tin hơn".

Đội trẻ đó của Tito Vilanova được mời tham dự giải đấu Maestrelli ở Pisa, và Leo, ở tuổi 14, mặc áo số 14, đã trở thành cầu thủ ghi bàn hàng đầu và là cầu thủ xuất sắc nhất trong giải đấu mà Barcelona đã đánh bại Parma 2-0 trong trận chung kết. Messi cũng đã vô địch giải bóng đá ảo trên PlayStation.

"Tôi nhớ rằng, Piqué, ngay ngày thứ hai, đã đem tất cả các món đồ của Messi ra khỏi phòng. Quần áo, PlayStation, kể cả giường nữa. Căn phòng hoàn toàn trống không. Chúng tôi đã giấu chúng ở một nơi khác" - Vázquez cười tinh quái khi nhớ lại sự kiện này. "Tội nghiệp Messi. Sau khi ăn xong, anh ấy đi lên phòng nghỉ ngơi, một giấc ngủ trưa, và tất cả chúng tôi lặng lẽ chạy theo sau sao cho anh ấy không nhận ra, và anh ấy đến phòng, nhìn chằm chằm. Leo trở nên nghiêm túc, mắt bắt đầu ngấn nước, và anh khóc. Một chàng trai tội nghiệp. Họ đã lấy cắp mọi thứ, không còn lại bất cứ thứ gì, không điện thoại, không PlayStation, không có gì cả... Và Piqué vừa cười vừa ghi âm lại trên điện thoại, nói rằng tất cả đồ của Leo được giấu trong một căn phòng khác. Chúng tôi đã nói với anh ấy tất cả những gì chúng tôi làm, nhưng đó là chuyện của vài giờ sau, và một đồng đội phải đưa anh ấy đến một phòng khác để nghỉ ngơi. Piqué là một người hay pha trò, và chúng tôi đã cười rất nhiều vào ngày hôm đó, chàng trai tội nghiệp".

Nhưng từ lúc đó, mọi thứ đã thay đổi. Leo muốn trở thành một phần năng động của đội bóng, anh ấy đã hiểu hơn về mọi người và anh ấy biết họ là một nhóm lành mạnh, cạnh tranh và họ tôn trọng anh ấy - trong thế giới bóng đá đôi khi rất kỳ lạ, trở thành mục tiêu của một trò đùa lại là một điều tốt, một dấu hiệu của sự được tôn trọng, của sự "thuộc về". Vázquez nói: "Chà, Leo không bao giờ để bản thân bị cuốn theo hoàn toàn, bởi vì anh ấy không phải là loại người để cho bản thân bị cuốn vào những trò đùa, và sẽ không tham gia theo cách của Piqué, hay Cesc, hay thậm chí là tôi".

"Nhưng anh ấy đã cười nhiều hơn, hòa nhập hơn, và cởi mở hơn. Có thể bạn đang ăn và anh ấy sẽ trêu bạn như giấu cái nĩa hoặc cốc nước của bạn đi. Và chúng tôi đã dành rất nhiều thời gian để chơi PlayStation. Tôi chưa bao giờ chơi PlayStation nhiều như trong giải đấu đó, chúng tôi đã chơi liên tục. Chúng tôi có rất nhiều thời

gian rảnh và chơi tất cả các giải đấu PlayStation, và anh ấy luôn chiến thắng. Chúng tôi cá cược một chút, không có gì lớn, có lẽ khoảng 10 hoặc 15 euro. Tôi hay đùa: "Chết tiệt, tên lùn chết tiệt này thắng tất cả, rất nhiều". Chúng tôi đã cố gắng loại anh ấy khỏi PlayStation và đánh bại anh ấy, dựa vào một thứ gọi là Bàn thắng vàng. Chúng tôi đã tổ chức một trận đấu kéo dài hàng giờ và bất cứ ai để lọt lưới, người đó sẽ phải dừng cuộc chơi ngay và người khác sẽ tiếp quản. Messi đã chơi ba tiếng đồng hồ không nghỉ... và lạy Chúa, chúng tôi chết mê chết mệt cùng anh ấy!".

Víctor Vázquez và Toni Calvo, hai trong số những người bạn đầu tiên của Messi tại Barcelona, là những người đầu tiên dám gọi thẳng anh là *enano* - chú lùn. "Và Leo, cũng không phải tay vừa, sẽ vặn lại chúng tôi bằng những từ lóng Argentina. Chúng tôi chả hiểu cái chết tiệt gì hết", Calvo nói. "Một sự xúc phạm là một sự xúc phạm, và Leo biết rằng điều đó không được nói với bất kỳ ác ý nào, việc từ chối biệt danh sẽ thể hiện sự thiếu tôn trọng với những người khác và là một dấu hiệu của sự yếu kém".

Cesc nói: "Chúng tôi đã được thấy một Leo hoàn toàn khác trong chuyến đi đó. Tôi không biết liệu chúng tôi có khiến anh ấy cảm thấy thoải mái hơn không, nhưng chắc chắn chúng tôi đã chú ý đến anh ấy nhiều hơn. Đôi khi, bạn nhìn thấy một chàng trai sống nội tâm, bạn không muốn anh ấy nghĩ rằng anh ấy không phải là một phần của tất cả mọi thứ, nhưng bạn cũng không muốn anh ấy nghĩ rằng anh ấy đáng được quan tâm đặc biệt. Bạn phải đo lường trước được những gì bạn làm. Chúng tôi là thanh thiếu niên, chúng tôi thường tổ chức những bữa tiệc nhỏ mà không uống rượu hay bất cứ thứ gì... nhưng dù sao thì Leo cũng đã cởi mở hơn rất nhiều. Hãy tưởng tượng anh ấy phải cởi mở đến mức nào thì mọi người mới nhớ về chuyến đi đó. Anh ấy vẫn sống nội tâm, nhưng những kỷ niệm đẹp đã diễn ra ở Ý".

Trở lại Barcelona, căn hộ của Leo đã biến thành nơi tụ hội để chơi những trận PlayStation tiếp theo.

Như thường lệ, thời gian trôi qua đã tạo ra một trật tự và sự thống nhất nhất định trong đội. Mọi cầu thủ đã bắt đầu thoải mái hơn trong vai trò của mình, vì mục tiêu chung. Thế hệ '87 đã bên nhau hai năm rưỡi trước khi Piqué và Cesc ra đi, và trong thời gian đó, Leo từ một ẩn số, đã trở thành một thành viên có giá trị của đội, mặc dù vẫn còn những trở ngại nhỏ cần phải vượt qua. Trong mắt các đồng đội, Leo vừa mạnh mẽ vừa yếu đuối. Có rất nhiều người ở Rosario sẽ sẵn lòng làm bất cứ điều gì cho anh ấy, bà của anh ấy, bạn học, những người đã theo dõi anh ấy và luôn muốn anh ấy ở

trung tâm của những bức ảnh, các HLV đã yêu cầu trọng tài chăm sóc anh ấy và các trọng tài không cần phải hỏi lại tại sao.

Nhưng ở Tây Ban Nha, sự kết hợp của một thể chất đang thay đổi, tính cách dè dặt, tài năng không thể phủ nhận, niềm tin rồi anh sẽ tiến xa và phong cách bóng đá của anh là những mâu thuẫn thường khiến phần còn lại của nhóm bối rối và tạo ra cảm xúc hỗn độn trong họ. "Chỉ cần để anh ấy một mình, anh ấy có thể tự chăm sóc bản thân", một số đồng đội nói, tất cả đều đang cạnh tranh với anh ấy để đạt tới ước mơ của riêng họ về việc được chơi cho đội Một. "Bạn phải chăm sóc anh ấy", những người khác nói. Cảm giác rằng anh ấy cần được bảo vệ đã không còn được ghi nhận khi anh ấy bắt đầu lớn lên, nhưng vẫn có một số người quan tâm và những người đã nhận ra sự tổn thương của anh ấy.

Leo và những người còn lại trong đội chuyển từ Junior B sang đội Junior A, do Alex García quản lý. Từ mùa giải đó đến năm 2002-03, ai cũng nhớ về một *clásico* thời trẻ, một Barcelona-Damm đã chơi trên một trong những sân gần SVĐ Mini. Barcelona đang giành chiến thắng với tỷ số 6-0, nhưng Leo vẫn đang tìm kiếm một đường chuyền tấn công từ cánh trái. Và, *wham*! Họ đốn hạ anh, rồi một lần nữa, và một lần nữa. Ở cấp độ Cadete, một số cậu bé có sự phát triển vượt bậc và đột nhiên trông to gấp đôi những cậu bé còn lại. Messi vẫn rất nhỏ con. Víctor Vázquez nói: "Họ đã cho anh ấy một cú đá như vậy. Thật là vô nhân đạo. Nhưng gã khùng đó đã đứng dậy, và lại đứng dậy, và những cú đá mà anh ta nhận được rất nặng đô. Hôm đó, họ dường như đã tiêu diệt anh. Tôi nhớ Alex đã phải ra khỏi băng ghế dự bị để phản đối: Tất cả chúng tôi đều phản đối. Đã có một cuộc ẩu đả xảy ra giữa hai bên".

"Piqué đã bảo vệ Leo. Anh ấy đã bị đuổi khỏi sân", Cesc nói. "Ngay ở cú đá đầu tiên, Piqué đã nhảy vào, anh chạy tới từ phía sau, và ở độ cao 1m80, ai mà dám tranh cãi với anh ta chứ! Cuối cùng thì anh ấy cũng kìm lại và nói với họ: 'Đừng đá cậu ấy như vậy, cậu ấy không làm hại ai cả, cậu ấy chỉ đảm bảo rằng mọi người đều muốn theo dõi trận đấu mà thôi. Nếu bạn không thể ngăn cản, thì đừng ngăn cản'." "Piqué là sếp" - như Messi vẫn thường nói.

"Nếu trọng tài không bảo vệ cậu, thì tôi sẽ làm vậy", Alex García nói với Leo khi ông quyết định thay anh ra. "Bọ Chét" rất tức giận, không phải vì họ đã chơi xấu thậm tệ, mà vì anh muốn tiếp tục chơi. "Phản ứng bình thường", Víctor Vázquez nói, "là nghĩ: Họ đang đá tôi bởi vì tôi rất giỏi và họ không thể ngăn cản tôi, nhưng dù sao đi nữa, có lẽ tốt nhất là họ nên hạ gục tôi. Nhưng Leo thì khác. Anh ấy muốn tiếp tục chơi bóng, anh ấy có thể nghĩ, 'Có thể

để tôi chơi ở cánh khác, tôi không quan tâm, nhưng hãy để tôi tiếp tục'. Và chúng tôi đã thắng 6-0, hãy nhớ lấy điều đó".

Vázquez nhớ lại: "Một số người trong chúng tôi cho rằng anh ấy không thể tự vệ được. Anh ấy giỏi tính toán; với chiều cao, cái chân trái điêu luyện, khả năng rê bóng, tốc độ... anh ấy đã chơi tốt. Anh ấy là một người tốt, một người bạn tốt, không ai muốn bất kỳ tổn hại nào xảy đến với anh ấy. Thực tế, bạn phải giúp anh ấy, và bạn sẽ cảm thấy tồi tệ nếu không làm vậy. Làm thế nào mà bạn có thể không giúp một người đang nhìn bạn bằng ánh mắt như thể muốn nói: 'Làm ơn, giúp tôi, tôi cần bạn giúp tôi, bởi vì tôi cần phải thích nghi với cấp độ thi đấu này, tôi muốn ở đây và tôi muốn thành công'? Vì vậy, trái tim của bạn đã chiến thắng và bạn nghĩ: 'Tôi phải giúp anh ấy một tay mới được'."

Víctor Vázquez đã nhìn thấy cảnh Leo tự tiêm hormone tại ngôi nhà ở Gran Via Carles III. Họ tụ ở nhà của Leo để chơi PlayStation và đôi khi cha anh ấy sẽ làm gián đoạn cuộc chơi. "Đã đến lúc tiêm rồi". Leo rời khỏi phòng, đi vào bếp hoặc phòng tắm và tự tiêm thuốc. Lần nữa! Thời gian trôi qua, Leo mở lòng với Víctor và nói rằng anh ấy không thích làm điều đó. "Víctor, tôi ghét điều này, tôi ghét nó, nhưng tôi phải làm điều đó. Nếu không, tôi sẽ mãi mãi là một gã lùn".

Alex García giải thích: "Một mặt, chúng tôi đang nỗ lực để đảm bảo rằng Leo sẽ phát triển bình thường, vì vậy, thể chất của cậu ấy sẽ phù hợp với kỹ năng tự nhiên của cậu ấy. Nhưng mặt khác, chúng tôi cần phải cầu nguyện rằng Piqué sẽ không cao thêm nữa". Ở tuổi 14, trung vệ này đã cao 1m90. CLB nghĩ rằng nếu Piqué cao thêm vài centimet nữa, có lẽ những ngày tháng chơi bóng của anh ấy sẽ kết thúc.

Dù sao thì Barcelona cũng đã quyết định ngừng điều trị hormone cho Leo khi anh ấy 14 tuổi. Năm sau đó, anh ấy đo được 1m62 và nặng 55kg. Nhưng anh ấy vẫn không thể hoàn thành tốt các trận đấu. "Tôi thiếu sức đề kháng, tốc độ. Và, vâng, tôi cảm thấy mệt mỏi theo thời gian", anh ấy nói trong một cuộc phỏng vấn vào năm 2002. Leo tham gia một chương trình thể dục thể chất tự nguyện do CLB thiết kế, được giám sát bởi một nhà sinh học, một bác sĩ thể thao và người huấn luyện thể chất. Gerard Piqué và Javier Saviola cũng đã tham gia chương trình này.

Như Toni Frieros giải thích trong cuốn tiểu sử về Messi, ý tưởng bao gồm quá trình đào tạo cá nhân để phù hợp với cấu trúc cơ của anh ấy. Báo cáo cuối cùng, được viết vào tháng 6 năm 2002, sau

khi phân tích 44 buổi tập gym, trong trường hợp của Messi, rất mơ hồ: "Leo là cầu thủ tham gia ít nhất trong nghiên cứu này. Anh ấy đã bỏ lỡ 12 buổi vì các vấn đề gây ra bởi kỳ nghỉ Giáng sinh và vì bệnh tật. Khi Leo có thể làm việc, anh ấy luôn thực hiện một mình, một cách chính xác, nhưng không thể hiện bất kỳ sự chủ động nào".

Đằng sau sự mong manh rõ ràng của cầu thủ người Argentina là một nhân cách được chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu cho vị trí của anh ấy trong thế giới bóng đá. "Tôi không coi Leo là một kẻ yếu đuối, tốt thôi, có lẽ anh ấy là một người phù phép mà mọi người cảm thấy họ cần phải bảo vệ vì họ ở gần anh ấy, tôi hiểu điều đó", Cesc thừa nhận. "Leo có thể là người hướng nội, cũng có thể rụt rè, có lẽ anh ấy không nói nhiều, nhưng Leo đã có những *collons* [từ tiếng Catalan, có nghĩa là *dũng khí, nội lực*]. Những gì Fàbregas đang nói là anh ấy không bao giờ cảm thấy cần phải lo lắng về hàng thủ, bởi vì Leo có thể, khi cần thiết, thể hiện một quyết tâm cứng rắn cho thấy sức mạnh nội tại của anh ấy. Một phút, một đối thủ sẽ cố gắng sút tung lưới và đột nhiên, Leo tung ra một cú lừa bóng ngoạn mục khiến kẻ tấn công phải bối rối! Và điều đó còn tồi tệ hơn nhiều đối với nạn nhân. Đúng, Cesc tin rằng Leo có thể tự chăm sóc mình.

Trong một trận ở cấp độ Junior, Messi đã thực hiện một pha gẩy bóng với một hậu vệ, một cú chạm nhẹ khiến bóng bay qua cầu thủ đối phương, chỉ để cho cầu thủ này cướp được bóng, thì thầm trong hơi thở nặng nhọc, "đồ khốn", một điều đi ngược lại tất cả các quy tắc. "Tôi là một tên khốn? Tôi là một tên khốn?" Leo hét lên và anh ấy phải bình tĩnh lại. Loại gen đặc biệt đó, thứ mà năm 3 tuổi, đã khiến Leo vứt bỏ những lá bài khi anh thua cuộc trong lúc chơi với gia đình, đã không bao giờ rời bỏ anh.

Một lần nữa, cùng với thời gian, sự bảo vệ dần dần phát triển thành sự tôn trọng. Leo đã nhận thức được vai trò của anh ấy với đội bóng và với CLB, và tiếp tục giành được sự tin tưởng của họ.

"Không giống như cảm giác từng muốn giết Leo lúc đầu khi Cesc nhận ra rằng anh ta không thể bị ngăn cản", Vázquez phân tích. "Anh ấy bắt đầu trở thành Leo Messi mà chúng ta biết ngày nay, cầu thủ ghi cho bạn 50 bàn mỗi mùa và bạn nên chăm sóc anh ấy tốt hơn. Anh ấy đã giành được sự tôn trọng của mọi người, kể cả chúng tôi".

"Sự cô đơn mà anh ấy phải chịu đựng là thứ mà mãi sau này chúng tôi mới nhận thức được" - Cesc nói. "Chúng tôi đều đã biết

việc anh ấy đang sống với cha và đang rất nhớ gia đình mình. Chúng tôi biết điều đó bởi vì các HLV đã nói với chúng tôi, không phải do chính anh ấy nói. Vào thời điểm đó, chúng tôi đang ở giai đoạn mà bóng đá có ích cho bạn hoặc cũng có thể không. Vì vậy, tất cả chúng tôi đều quá chú trọng việc cố gắng có được màn trình diễn tốt nhất. Chúng tôi không có thời gian hoặc khuynh hướng để nhận thức quá rõ về những gì Leo đang làm hoặc sẽ trải qua.

"Tôi biết anh ấy đã dành hàng giờ trên messenger, trên internet và không làm gì nhiều cho việc học tập..." Nhưng anh ấy có đi học không? "Vâng, vâng, anh ấy đã đi. Tôi không biết anh ấy chỉ vẽ hay nghịch ngợm, nhưng anh ấy đã đi học..." Cesc đã nói đùa về điều này, nhưng đối với Leo và nhiều đồng đội của anh, trường học sẽ sớm trở thành một mối phiền toái không thể chịu đựng được.

Víctor Vázquez nói: "Anh ấy học cùng chúng tôi ở trường La Masía. Nhưng nửa thời gian đã trôi qua, và anh ấy không bao giờ xuất hiện vì anh ấy không thích học. Xin đấy, không ai trong chúng tôi thích việc học cả!" Chuyến xe buýt sẽ đưa họ đến trường Lleó XIII trên Avenida Tibidabo vào đúng 9 giờ và đã hơn một lần, cả Víctor và Leo đều không có mặt trên đó. Thực tế là họ thấy trường học quá nhàm chán. "Chúng tôi đến đó và bật nhạc, nói chuyện hoặc chơi với điện thoại di động của mình, đôi khi đùa với các cô gái, có những cô gái đến từ các CLB quần vợt và bóng rổ. Chúng tôi sẽ viết vào những mẩu giấy nhỏ, những mẩu giấy ghi chú vui nhộn... và nếu Leo ở đó, chúng tôi sẽ cố gắng lôi cậu ấy tham gia cùng, nhưng Leo luôn nhút nhát, cậu ấy thường thu mình vào một góc. Tôi sẽ đi tới chỗ cậu ấy và nói: 'Đúng rồi, hãy làm như vậy và như vậy'. Hoặc chúng tôi sẽ chơi cờ ca rô, hoặc một số trò chơi khác, trong khi họ vẫn sẽ cố gắng dạy chúng tôi. Giáo viên sẽ nhìn thấy chúng tôi và nói: 'Đúng! Hai anh đấy! Hãy ngồi tách biệt với những người còn lại, và làm gì cũng được, nhưng đừng có lúc nào cũng xin đi vệ sinh nữa!'." Víctor cười. "Vì vậy, chúng tôi sẽ bật nhạc, mở một cuốn sách để làm cho giống như kiểu chúng tôi đang học, đề phòng có người đến kiểm tra bất chợt. Nhưng chúng tôi không phải là những đứa trẻ hư. Chúng tôi không muốn học, nhưng chúng tôi không hề làm gián đoạn buổi học".

Oriol Palencia giải thích với Jordi Gil trong cuốn tiểu sử về Cesc, về cách Cesc và những người khác đã vượt qua thời gian ở trường Lleó XIII: "Khi giáo viên quay lên bảng, chúng tôi sẽ nhận được giấy vệ sinh và bắt đầu lắc nó như thể có một cuộc biểu tình tại Camp Nou và bắt đầu la hét 'tắt đi, tắt'. Lúc khác, chúng tôi sẽ cho một chiếc ô tô điều khiển từ xa chạy xung quanh lớp học... Và Cesc

không phải tự mình thực hiện những trò đùa này, thành thật mà nói, anh ấy là một người dịu dàng, mặc dù anh ấy chắc chắn không phải là người nhỏ bé. Piqué mặt khác đã quá quen thuộc với những trò đùa của mình. Piqué sẽ trêu chọc những người lớn tuổi, họ sẽ đánh anh ấy và anh ấy sẽ cười. Cesc là kiểu người sẽ giấu giày của bạn, chọc ghẹo bạn, nhưng Piqué thì tự phụ hơn nhiều".

"Messi là một trong những lý do khiến tôi trở lại Barcelona", Cesc, người đã trở lại sân cỏ sau 8 năm ở London với Arsenal, nói. Ý của anh ấy là anh ấy muốn sống lại khoảng thời gian hạnh phúc đó, những tiếng cười, những trò đùa tinh nghịch đó, "những năm tháng đẹp nhất trong cuộc đời tôi", như thỉnh thoảng anh ấy vẫn mô tả. Mặt khác, Leo chỉ đơn giản nhớ về giai đoạn này như một phần mở đầu cần thiết, chắc chắn sẽ dẫn anh đến mục tiêu của mình.

Mùa giải 2002-03: Tiếp diễn

Đội Một của Barcelona tiếp tục chuỗi trận cằn cỗi. HLV Louis Van Gaal đã tống khứ ba trụ cột của CLB là Rivaldo, Abelardo và Sergi nhưng không thể ký hợp đồng với những cầu thủ mà ông thực sự muốn. Đội bóng đã không có sự phản hồi với HLV. Van Gaal bị sa thải vào tháng Giêng, với Barcelona mòn mỏi ở vị trí 13. Radomir Antic được đưa đến để cố gắng cứu vãn tình hình, nhưng họ đã kết thúc giải đấu ở vị trí thứ 6, kết thúc tệ nhất trong 15 năm trở lại đây. Cả hai đều không vượt qua được tứ kết Champions League. Quyết định sai lầm, một quyết định không làm hài lòng người hâm mộ, đã đẩy nhanh tiến trình ra đi của Joan Gaspart, người đã từ chức vào đầu năm 2003. CLB vẫn đặt dưới sự điều hành của một ban giám đốc. Các cuộc bầu cử sẽ được tổ chức vào mùa hè, kết quả của nó sẽ mang lại một luồng sinh khí mới và quan trọng hơn là tuổi trẻ cho CLB. Kỷ nguyên của Joan Laporta và Sandro Rosell sắp bắt đầu. Và của Ronaldinho nữa.

Tuy nhiên, trong khi đó, nhạc nền ở Camp Nou vẫn là những tiếng huýt sáo bực bội và giận dữ, và hình ảnh chung từ khán đài là một biển những con bạch mã đang vẫy gọi. Xa hơn nữa, trên mặt sân cỏ đầy bùn đất, nơi các cầu thủ 15 tuổi của Barcelona thi đấu, đội Junior A của Alex García đang tạo ra một thứ gì đó kỳ diệu, dù là phù du, một thứ gì đó sẽ kết thúc sớm hơn nhiều so với bất kỳ ai mong đợi.

Đây là 11 người thường xuyên xuất phát, chơi theo sơ đồ 3-4-3:

Plancheria; Valiente, Piqué, Palencia; Cesc, Giribet, Julio De Dios, Messi, Juanjo Clausi, Frank Songo'o và Víctor Vázquez.

"Theo thẻ căn cước, và đánh giá theo những trò đùa của họ, đội bóng bao gồm những cầu thủ 15 hoặc 16 tuổi, nhưng họ có vẻ lớn hơn 10 tuổi khi tập luyện và thi đấu", Alex García giải thích. "Họ là những cậu bé mang tinh thần của những cầu thủ chuyên nghiệp và trong quá trình đào tạo, bạn phải nỗ lực hết mình, họ là những cầu thủ rất cạnh tranh đấy. Kình địch như vậy trong các trận đấu ngắn, 4 chọi 4, 5 chọi 5! Không thể tin được, tôi phải ngăn họ lại. Và sau đó, trong các trận đấu, họ sẽ không bao giờ giành được chiến thắng 3-0. Nếu có thể, họ sẽ thắng 4-0 hoặc 10-0. Và nếu có một quả phạt đền được thực hiện, 4 cầu thủ sẽ tranh nhau quả bóng. Một cuộc tranh cãi sẽ xảy ra sau đó", và Alex García sẽ là người đứng ra phân giải.

"Với tất cả sự tôn trọng dành cho đối thủ, họ đã cạnh tranh với nhau trong suốt tuần lễ, để ngày thi đấu cũng chỉ như một buổi tập luyện đối với họ" - García chia sẻ.

García đã có Messi trong cả một mùa giải. Ông là HLV duy nhất ở bóng đá hạng thấp có thể tự hào về điều đó. Một mùa giải chứng kiến Leo hoàn thành chiến dịch mà không có bất kỳ sự gián đoạn lớn nào. Một mùa giải mà anh chơi tất cả các trận đấu và đã ghi được 36 bàn thắng, nhiều hơn 5 bàn so với trung vệ Víctor Vázquez. Đó là mùa giải sẽ mở đường phát triển cho sự nghiệp của cầu thủ người Argentina.

Leo là một cậu bé "rất trẻ, nhỏ con hơn nhiều so với tuổi của mình, với mái tóc dài, rất trầm lặng, chín chắn. Leo nói rất ít, nhưng biết lắng nghe. Và tôi biết cậu ấy đã lắng nghe vì cậu ấy đã thực hành những gì chúng tôi nói trong phòng thay đồ, trong các buổi huấn luyện". Thế nên, hãy nhớ rằng Alex García đã thường xuyên xem anh ấy chơi dưới thời Tito Vilanova. Bạn có thể nghi ngờ gì về khả năng của Leo, khi mà anh đã xuất sắc chống lại phe Damm hùng mạnh. Trận đấu là sàn diễn của riêng Messi: anh ghi bàn thắng đầu tiên, anh đã nỗ lực xâu kim một trong những hậu vệ, và rồi ghi bàn thắng nâng tỷ số lên 0-3. García nhớ lại: "Tôi đã nhìn thấy tiềm năng của cậu bé".

Leo tự nhận mình là một *mediapunta* (tiền vệ chỉ chơi sau tiền đạo chủ lực). "Cậu ấy không thích ở hai bên cánh, Leo nói với tôi rằng cậu ấy sẽ làm theo chỉ đạo, nhưng mỗi khi có cơ hội, cậu ấy sẽ cắt vào trong. Đó là điều bình thường, bạn không thể ngăn cậu ấy làm điều đó. Ngày ấy, tôi từng bắt cậu ấy chơi ở nhiều vị trí khác nhau.

Tôi muốn cậu ấy làm quen với việc này. Tôi cũng đã làm vậy với Cesc, Víctor Vázquez… Tôi chưa bao giờ thấy một cặp đôi nào tốt hơn Víctor và Leo, điều đó thật tuyệt vời".

Leo giờ đã hoàn toàn nhận thức được trình độ mà anh ấy đạt đến, tầm quan trọng của bản thân và có lẽ quan trọng hơn cả, những khả năng sẽ đạt tới trong tương lai. "Tôi nhớ một trận đấu mà chúng tôi phải chơi trên sân ở Europa" - Alex García tiếp tục. "Đó là giữa tuần vì trận đấu trước đó đã bị hoãn lại do trời mưa. Tôi đến đó và giải thích với họ rằng điều quan trọng là phải thắng trận đấu này, chỉ như thế chúng tôi mới có cơ hội vô địch giải đấu. Leo đến chỗ tôi và tôi nói 'Hãy bình tĩnh'. Và cậu ấy nói, 'Đừng lo lắng, thưa ngài, tôi sẽ sớm giải quyết vấn đề này'. Trong vòng 10 phút, cậu ấy đã ghi 3 bàn. Cứ thế, *bam, bam, bam*. Tôi nghĩ chúng tôi đã thắng 7-1. Cậu ấy mới 15 tuổi nhưng đã tràn đầy niềm tin vào khả năng của chính mình".

Đội bóng Junior đó đã không hề bỏ sót một danh hiệu nào. Họ đã vô địch rất nhiều: giải VĐQG, chức vô địch của Tây Ban Nha và cả Catalonia, trong giải đấu nổi tiếng hiện nay là *partido de la máscara* (chung kết của mặt nạ).

Những ai còn nhớ trận đấu đó hẳn vẫn nổi da gà mỗi khi được khơi gợi lại kỷ niệm cũ.

Trên một trong những sân phụ bên cạnh SVĐ Mini đang diễn ra trận đấu cuối cùng của mùa giải, Barcelona - Espanyol.

Barcelona Junior A đang thắng 1-0.

Một đường bóng dài. Messi bám theo và nhảy lên để kiểm soát bóng. Hậu vệ Espanyol chạy cắt ngang nhằm chặn đường đi của anh, mắt dán chặt vào bóng.

Messi tranh bóng. Mặt anh đập rất mạnh vào hậu vệ.

Âm thanh có thể nghe thấy rất rõ ở đầu kia của sân. Leo ngã nhào xuống đất, hai tay dang rộng ra.

Và anh đã nằm im đó - hoàn toàn yên tĩnh. Leo đã mất ý thức trong một khoảng thời gian ngắn.

Các cầu thủ chạy lại xem xét tình hình nhưng không ai dám động vào Leo. Có máu đang chảy chỗ mũi. Bố anh chạy ra khỏi khán đài với vẻ mặt lo lắng. Ông ấy mở cổng vào sân. Ông bước lên bãi cỏ.

Và Leo vẫn bất động. Đôi mắt mở to, bình tĩnh. Ý thức dần trở lại. Tầm nhìn của Leo bị mờ và anh ấy đã tỏ ra bối rối. Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Đội ngũ y tế xuất hiện.

Một vài cầu thủ dịch sang bên, lo lắng: Họ không phải là những người duy nhất lo lắng. Jorge Messi nhìn chăm chăm, ông muốn biết con trai mình bị làm sao.

Leo đứng dậy, bình tĩnh. Họ giữ anh lại, nhưng không, anh muốn đi bộ.

Họ nói rằng, anh đã bị gãy xương gò má.

Họ đưa anh đến bệnh viện FIATC trên đường Diagonal. Kết luận: gãy xương gò má phải. Anh phải được theo dõi trong 24 giờ. Leo hỏi đồng đội kết quả trận đấu: 3-1, đội của họ đã chiến thắng. Leo hứa với họ rằng anh sẽ cố gắng để trở lại trong trận chung kết Cúp Catalonia diễn ra vào tuần sau.

Leo đã nói rằng anh muốn chơi trong trận chung kết.

Leo đến thăm đội bóng hai ngày sau đó. Má anh ấy đã được quấn băng bảo vệ.

“Anh có khỏe không? Vẫn ổn chứ?” Họ hỏi.

“Tôi ổn, mọi thứ đều ổn. Họ nói là 8 tuần nữa nhưng tôi nghĩ là sẽ ít hơn thế. Họ nói rằng tôi có thể chơi bóng với một chiếc mặt nạ, cậu biết đấy, tôi không thích bị thương mà”.

“Nhưng anh có cảm thấy ổn không?"

“Thật ra thì, tôi đã rất hoảng sợ, nhưng bây giờ mọi thứ đều ổn".

Trên hết, nỗi sợ lớn nhất của anh là sẽ phải bỏ lỡ một loạt các trận đấu quan trọng. Nhưng rõ ràng bây giờ, mọi thứ đang bắt đầu tiến triển tốt.

Anh ấy thậm chí không đề cập đến cơn đau của mình. Ngưỡng đau của Leo tỷ lệ thuận với khả năng chịu đựng thất vọng của anh ấy và, trong trường hợp của Leo, thực sự là rất cao. Người lạc quan coi vấn đề là thách thức cần vượt qua. Người bi quan thì sẽ thấy trước được thảm họa. Leo là một phần của nhóm người đầu tiên - anh ấy chỉ nhìn thấy thành công và chiến thắng, bất kể tỷ lệ cược có là gì.

Nhưng hiện tại, có vẻ như Messi sẽ không thể thi đấu. Thứ làm cho mọi người lo lắng, rất rõ ràng: một trận chung kết không có Leo! Saviola đã nghe về chấn thương và đã gửi cho anh một chiếc áo cùng những lời chúc tốt đẹp, mong muốn anh mau chóng bình phục. Messi, vẫn chỉ là một Junior, chưa bao giờ nhận được cử chỉ này từ 'Con thỏ' trước đây cả.

Đội trưởng của Barcelona, Carles Puyol, đã từng phải trải qua một tình huống tương tự vào đầu mùa giải sau một vụ va chạm với Frank de Boer. Đội ngũ y tế đã làm cho anh ấy một miếng bảo vệ bằng nhựa, thứ mà vẫn còn được lưu giữ bởi bộ phận y tế của CLB. Họ nói với anh ấy rằng Messi có thể chơi bóng, với điều kiện nghiêm ngặt là anh ấy phải đeo mặt nạ. Vẫn có thể có rủi ro, ngay cả với sự bảo vệ đó, bởi vì một vụ va chạm khác có thể sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng mà có thể cần phải phẫu thuật.

Alex García đã nói chuyện với Leo trước khi quyết định đội hình ra sân.

"Cậu biết điều kiện để được ra sân rồi đấy. Bác sĩ đã nói với tôi, 'Thậm chí đừng nghĩ đến việc ra sân mà không đeo mặt nạ'."

"Vâng, thưa ngài, đừng lo lắng."

"Cậu nên biết rằng tôi sẽ phải thay cậu ra nếu cậu không làm như tôi nói. Chúng ta đang mạo hiểm với xương gò má của cậu đấy. Thành thật mà nói, cậu không nên ra sân trận này. Nếu cậu bị chấn thương một lần nữa, cậu sẽ kết thúc mùa giải trên bàn mổ đấy."

"Không, đừng quá lo lắng như vậy chứ."

Bảy ngày sau chấn thương, hai đội gặp lại nhau trong trận chung kết diễn ra tại Via Ferrea, trên SVĐ Cornella. Leo được ra sân từ đầu. Miếng bảo vệ bằng nhựa có vẻ hơi lớn trên mặt anh và Leo thường cố điều chỉnh nó. Nó làm anh ấy khó chịu.

Trận đấu vẫn tiếp tục.

Sau bảy phút, Leo có bóng bên cánh và bắt đầu rê bóng. Khi đang chạy, anh ấy điều chỉnh mặt nạ của mình và đã để mất bóng. Leo đã tỏ ra vô cùng cáu kỉnh.

"Alex, Leo không cảm thấy thoải mái với chiếc mặt nạ, có vẻ như cậu ấy không thể nhìn mọi thứ chính xác được", Ángel Palomo nói với HLV.

“Thưa ngài, tôi không thể nhìn thấy gì cả”, Leo xác nhận sau đó.

Alex nói chuyện với anh ấy từ băng ghế dự bị:

“Nghe này, Leo, hãy nhớ những gì bác sĩ đã nói."

Leo nhặt bóng lên một lần nữa, tháo mặt nạ và giữ nó trong tay, rê bóng qua một cầu thủ, sau đó thêm một người khác. Nhưng cuối cùng vẫn để mất bóng.

Anh chạy đến đường biên và ném chiếc mặt nạ xuống ghế.

“Đừng lo lắng, thưa HLV, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu”.

Anh đã nhận được đường chuyền từ Frank Songo’o và ghi bàn. Một lát sau, Leo đã thể hiện một số kỹ năng cá nhân và sút một quả qua đầu thủ môn đang lao lên. Vào! Hai bàn thắng trong mười phút và, với tỷ số dẫn trước 3-0 ở thời điểm đó, Alex García, sợ hãi trước những viễn cảnh xấu nhất, tin chắc rằng Leo nên được thay ra. “Vâng, HLV, tôi đang ra khỏi sân đây, đã đến lúc nghỉ ngơi rồi”. Nhưng anh vẫn có vẻ thất vọng: Leo muốn tiếp tục thi đấu. Víctor Vázquez và Piqué, người sau đó bị đuổi khỏi sân do xô xát với HLV Ramón Guerrero của Espanyol, ghi bàn. Trận đấu kết thúc với tỷ số 4-1.

“Ở trận đấu đó, tôi phát hiện ra Messi hiểu bóng đá không chỉ là một trò chơi mà còn là nỗ lực tập thể, dựa trên luật lệ và dựa trên sự tôn trọng mà bạn phải có đối với những cầu thủ khác, HLV và chính bản thân bộ môn này. Những nỗ lực của cậu ấy trong trận đấu đó cho tôi thấy cậu ấy sẵn sàng làm bất cứ điều gì để chúng tôi và cậu ấy giành chiến thắng”, Alex García chia sẻ.

Mặc dù hệ thống tuyển trạch quốc tế ở thời điểm đó kém phát triển hơn và không được phổ cập như ngày nay, nhưng thế hệ ’87 không thể không thu hút những ánh nhìn ngưỡng mộ từ các CLB ngoại quốc. Vì vậy, trong mùa giải 2002-03, đội Cadete A được theo dõi sát sao bởi Arsenal, những người đang tìm cách ký hợp đồng không chỉ với Cesc Fàbregas, mà còn cả Gerard Piqué và Leo Messi.

Mọi chuyện bắt đầu với trận đấu ở Lloret de Mar với Parma. Vào ngày hôm đó, Piqué không ra sân, nhưng những người còn lại trong đội đều có mặt. Đại diện của Arsenal tại Tây Ban Nha, Francis Cagigao, đã vô cùng ngạc nhiên: ông vừa chứng kiến một thứ rất khác, và khá phi thường, đó là khả năng kiểm soát của Cesc và tài năng của Leo. Ông đã dành cả ngày hôm đó, và nhiều

ngày khác, tìm kiếm vị đại diện của cầu thủ Argentina dù không hiệu quả cho lắm. Cagigao đã trở lại để xem đội bóng của Alex García trong giải đấu MIC vào Lễ Phục sinh. Trong khi Barcelona đang thi đấu, Cagigao đã nói chuyện qua điện thoại: "Giá mà tôi có thể tìm được ai đó làm việc với cầu thủ trẻ người Argentina..." Khi ông đặt điện thoại xuống, thì một trong những người đại diện của Leo ở Tây Ban Nha, Horacio Gaggioli, người tình cờ nghe được cuộc trò chuyện, đã ngỏ ý tiếp cận. "Tôi tin rằng ông đang tìm tôi".

Đêm đó, Francis đã ăn tối với người đại diện và bày tỏ sự quan tâm đến Messi, sự quan tâm đã được đẩy đến đỉnh điểm khi một lời đề nghị được chuyển cho cha của cậu bé, Jorge. Kể từ thời điểm đó, các đường dây liên lạc giữa Arsenal và Messi đã được mở ra. Cesc và Piqué cũng là những người được nhắm đến.

Báo cáo của Cagigao gửi về là khá rõ ràng. Messi là một "con bọ chét nhỏ" ở tuổi 15 với những phẩm chất phi thường, mặc dù anh chưa sở hữu sức mạnh mà sau này anh sẽ có được nhờ quá trình tập luyện. Leo thông minh với khả năng dứt điểm phi thường. Có một số nghi ngờ về việc anh không có đủ chiều cao, nhưng điều đó đã dễ dàng bị làm lu mờ bởi chất lượng thi đấu và khả năng của Leo.

Cagigao là một trong số ít tuyển trạch viên của CLB châu Âu duy nhất tại giải đấu này, vì vậy, lời đề nghị từ Arsenal là lời đề nghị đầu tiên đến với Leo từ một CLB nước ngoài kể từ khi anh đến Barcelona. Gia đình Messi đã lắng nghe những gì Arsenal nói nhưng họ không vội vàng đồng ý. Những trở ngại là rõ ràng trong bất kỳ thỏa thuận nào. CLB nước Anh không thể cung cấp một căn hộ cho gia đình, và cũng khó để xin giấy phép lao động. Từng chút một, mối quan tâm của hai bên tan biến dần cho đến khi thỏa thuận đi vào ngõ cụt. Nhưng họ đã để lại cho Jorge một lời nhắn: "Bất cứ khi nào phía ông gặp vấn đề gì, hãy nhớ rằng, CLB của chúng tôi vẫn luôn muốn có anh ấy".

Arsenal đã cố gắng giành được chữ ký của Piqué và Cesc. Chà, gần như là vậy. Piqué đã đến London để xem xét cơ sở vật chất của họ, mọi thứ đã được thỏa thuận và xác nhận, nhưng vẫn còn một vấn đề rất lớn: Piqué chưa đủ tuổi để ký hợp đồng và Arsenal đề nghị họ nên thực hiện một thỏa thuận miệng trong vòng một năm, cho đến khi anh ấy 16 tuổi, cùng một điều mà họ đã làm với Cesc. Piqué (hay nói chính xác là người đại diện của anh) đã nói "không" thẳng thừng.

Với chức vô địch Catalonia trong phòng truyền thống, chỉ còn một

rào cản để hoàn thành một mùa giải hoàn hảo: trở thành nhà vô địch Tây Ban Nha. Cesc biết rằng đó sẽ là những trận đấu cuối cùng của anh ấy, rằng ở tuổi 15, anh ấy sẽ từ bỏ CLB của cuộc đời mình, thành phố của mình, người dân của mình.

Alex García nhận ra sự bối rối của anh : "Tôi hỏi cậu ấy có chuyện gì không, chẳng hạn như vấn đề gia đình. Cậu ấy nói với tôi rằng không liên quan đến điều đó, rằng cậu ấy đã nhận được lời đề nghị từ Arsenal và có thể cậu ấy sẽ ra đi". Anh ấy cảm thấy Xavi và Iniesta đã chặn đứng cơ hội của mình, và anh phải đi đến một nơi khác để khẳng định chính mình.

Albert Benaiges nhớ lại: "Arsenal đã tiến hành các cuộc đàm phán trong bí mật, mặc dù thỏa thuận này đã đi xa đến mức người đứng đầu đội bóng trẻ tuổi, Quimet Rife, cũng đã hay tin. Nhưng vào thời điểm đó, có rất nhiều thay đổi đang diễn ra và có một khoảng trống quyền lực trong CLB do sự thay đổi hội đồng quản trị, ngay trước khi Joan Laporta đến. Và Arsenal cuối cùng đã ký hợp đồng với Fabregas".

Đội Cadete A cũng đã giành được chức vô địch Tây Ban Nha sau khi đánh bại lần lượt Espanyol, Albacete, Atletico de Madrid và Athletic Bilbao ở trận cuối cùng. Messi không thể thi đấu vì một số vấn đề liên quan đến chính trị: Liên đoàn đã liệt anh ấy vào danh sách "đồng hóa", hay nói cách khác, không phải người Tây Ban Nha, và những người không mang quốc tịch Tây Ban Nha, không được phép tham dự giải đấu đó mặc dù đã được phép thi đấu ở giải VĐQG. Cesc, được xếp vào vị trí của Leo, là cầu thủ xuất sắc nhất giải đấu. Piqué, Cesc và Leo sẽ không cùng nhau xuất hiện trên sân cỏ cho đến một đêm mùa hè năm 2011.

Vào tháng 9 năm 2003, Cesc rời Barcelona. Tháng 10, với một ban lãnh đạo mới, Barcelona đã ký hợp đồng với Messi cho đến năm 2012, với điều khoản mua lại là 30 triệu euro, khoản tiền này sẽ tăng lên 80 triệu euro nếu anh gia nhập đội Barcelona B và 150 triệu euro nếu anh gia nhập đội Một.

Víctor Vázquez nhớ lại: "Đó là khoảng thời gian tôi cảm thấy cô đơn nhất. Cesc, Piqué, Songo'o đều đã rời đi. Tôi đã lên Junior A, cũng như Messi, mặc dù anh ấy nhanh chóng nhảy vào đội Barça C, nơi anh ấy chơi 3 hoặc 4 trận trước khi chuyển đến Barça B. Sự tiến bộ của anh ấy nhanh hơn rất nhiều so với phần còn lại, nó thật sự rất ngoạn mục. Tôi ở lại, một mình, tốt thôi, cho dù có các thành viên khác trong đội, nhưng bốn người tôi muốn ở cùng đã không còn ở đó. Cảm ơn Chúa, chúng tôi vẫn tiếp tục chiến thắng.

Đó vẫn là một đội bóng mạnh. Họ đã đi nhưng tôi vẫn ở lại, và phát triển mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Đó là khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong sự nghiệp của tôi, chúng tôi đều đã tận hưởng bản thân, cứ như những đứa trẻ vậy. Thực sự thì, chúng tôi là những đứa trẻ mà".

"Tôi sẽ đặt tên con trai là Leo. Tôi rất vui khi đặt cho nó cái tên đó. Không phải Leonel, không phải Leonardo, mà là Leo. Leo Vázquez".

Mùa giải 2003-04: Thăng 4 cấp bậc trong 1 năm

"Barça Dying for This Kid" là tiêu đề trên trang nhất của tờ báo hàng đầu Argentina - *El Gráfico* - vào tháng 8 năm 2003. Bên dưới có đoạn: "Anh ta là người Argentina và anh ta đang hủy diệt tất cả ở các cấp bậc thấp hơn. Anh rời Newell's năm 13 tuổi, trước khi được Carles Rexach để ý đến. Anh ấy mới 16 tuổi nhưng họ đã có thể thấy anh ấy trong đội Một của Barcelona và họ đã so sánh anh ấy với huyền thoại Maradona. Messi thuần túy là *potrero* (một từ tiếng Argentina, có nghĩa là: cầu thủ phát triển trên mặt sân không bằng phẳng): thuận chân trái, khéo léo và là một tay săn bàn cự phách".

Diego Borinsky, nhà báo:

Vào ngày 18 tháng 11 năm 2003, El Mundo Deportivo*, một tờ báo thể thao lớn của Tây Ban Nha, đã đăng câu chuyện lớn đầu tiên dành riêng cho Lionel Messi, lúc đó là một tài năng mới nổi. Dòng tiêu đề là "Ngôi sao của tương lai". Bức ảnh kèm theo bài báo: Leo đang chơi trò tâng bóng với một quả cam không chịu rơi xuống đất ở một Camp Nou kín đáo và nhiều hy vọng. Thật vinh dự cho tôi khi đã thực hiện cuộc phỏng vấn đó với Leo và đã bảo vệ cách nó được xuất bản và xuất hiện trên các sạp báo ngày hôm đó. Nhiều ý kiến khác nhau đã được đưa ra nói rằng họ nghĩ đó là một sự cường điệu. Kể từ đó, cho đến ngày nay, Lionel Messi - Leo như anh ấy thường được gọi - đã không ngừng khiến cả thế giới ngạc nhiên với những pha chạm bóng và lừa bóng của mình. Quả cam, bạn diễn của anh vào thời điểm đó, giờ nằm trong một cái lọ kín.*

Nhà báo Roberto Martínez, cho đến nay, vẫn giữ quả cam nổi tiếng đó, và bảo quản nó trong một cái lọ kín.

Joan Laporta tự do với nụ cười và những cái ôm của mình, khi ông ấy bước vào những tuần đầu tiên phụ trách CLB. Xuất hiện sau hai thập kỷ với phong cách quản lý lỗi thời và cổ hủ, Barcelona cần

một cuộc đại tu hoàn toàn, đặc biệt là về tài chính. Đến tháng 6 năm 2003, những thay đổi căn bản đã được thực hiện: Barca đã hiện đại hóa hình ảnh của mình, cơ cấu lại tài chính và nâng cấp cơ sở hạ tầng. CLB cũng đã thực hiện chính sách "Catalan hóa" thông điệp của mình và nâng cấp đội hình. Trong vòng hai năm, Barcelona đã biến mình thành một trong những CLB được công nhận và ngưỡng mộ nhất trên thế giới.

Laporta là động cơ thúc đẩy những thay đổi này, với sự hỗ trợ của Johan Cruyff - giống như Chúa ở phía sau, và phó chủ tịch thể thao Sandro Rosell, người đã mang về những ngôi sao bóng đá nổi tiếng, có đẳng cấp và cá tính, như Ronaldinho và các siêu sao người Brazil. Trong mùa giải đầu tiên đó, họ mang về Ricardo Quaresma, Rafa Márquez, Gio van Bronckhorst và đến giữa mùa giải là Edgar Davids, người đã ổn định một đội hình tấn công mạnh mẽ. Giám đốc bóng đá Txiki Begiristain và HLV Frank Rijkaard đã chuẩn bị cho một bản tóm tắt để có thể khai thác một cách tốt nhất một nhóm cầu thủ trẻ và giàu khát khao.

Sau một khởi đầu tệ hại, Rijkaard đã đưa đội bóng lên vị trí thứ hai trong giải đấu mà chức vô địch xướng tên Rafa Bénitez của Valencia. Ronaldinho ghi được 25 bàn thắng trên mọi đấu trường, mặc dù tầm ảnh hưởng của anh có lẽ ở ngoài sân cỏ nhiều hơn là ở trên sân. Hiệu ứng thôi miên của anh ấy đối với người hâm mộ - họ nhanh chóng bị mê hoặc bởi nụ cười tươi và chuyển động nhẹ nhàng như lướt sóng mà anh ấy thường thực hiện - đã sớm khơi dậy một cảm giác mới trong những người ủng hộ Barça, một lần nữa tự hào về đội bóng của họ.

Sandro Rosell cũng chịu trách nhiệm thay đổi nhân sự tại hội đồng. Joan Colomer thay thế Quim Rifé phụ trách đội trẻ và ông ấy sẽ kể về sự tiến bộ ngoạn mục của một cậu bé người Argentina mà Rosell đã biết từ khi ông ấy làm việc với Nike, thương hiệu lớn đầu tiên tài trợ cho ông ấy.

Leo bắt đầu mùa giải vào tháng 6 với đội bóng dành cho cầu thủ 16 tuổi được huấn luyện bởi người đồng hương Guillermo Hoyos, cũng là một người hâm mộ của Newell's và mới đến CLB. Hoyos chưa bao giờ nhìn thấy anh một cách cận cảnh. Trong ngày đầu tiên, buổi tập cũng khá nhẹ nhàng nhưng Leo đã tỏa sáng với trái bóng, như thường lệ. Sau 5 phút, Hoyos đã hoàn toàn bị thuyết phục. "Cậu ấy thật tuyệt vời!"

Điều gì sẽ xảy ra ở mùa giải đó là điều chưa từng thấy trước đây ở học viện Barcelona.

Đội trẻ B đã đến Nhật Bản để tham dự giải bóng đá thiếu niên quốc tế dưới 17 tuổi Toyota. Đối thủ đầu tiên của họ là đội bóng Hà Lan - Feyenoord. Hoyos giải thích trong cuốn sách của Toni Frieros: "Chúng tôi đã để thua với tỷ số 0-1 sau 1/4 giờ. Đội bóng đã nhập cuộc rất khó khăn... Tôi thấy Leo đang tỏ ra tức giận trên sân, cậu ấy bắt đầu đòi bóng và sau nửa giờ thi đấu, cậu ấy đã làm được điều gì đó tuyệt vời, lừa bóng qua bốn hậu vệ và tung ra đường chuyền chết người cho Sango'o". Bốn trận sau đó, Leo được bầu chọn là cầu thủ xuất sắc nhất giải đấu. Cũng tương tự như vậy ở giải đấu tiếp theo được tổ chức tại Sitges. Và trong một trận ở Sant Vicenç de Montalt. Rồi tại San Giorgio della Richinvelda của Ý. Trong những trận đấu gần nhất, đội dưới 16 tuổi ghi 35 bàn sau 5 trận chỉ kéo dài 45 phút. Lần duy nhất họ để thủng lưới là một quả phạt góc. Nhưng Leo đã bỏ lỡ một quả phạt đền trong một pha bóng trước đó.

Guillermo Hoyos nói: "Anh chàng thủ môn đó có thể nói rằng anh ấy đã từng cản phá một quả phạt đền của cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Còn một bàn nữa trong trận chung kết với Juventus. Leo xin bóng. Anh ấy đã ghi bàn. Anh đã thực hiện những quả penalty khi tập luyện theo yêu cầu của Hoyos. Nó sẽ phục vụ tốt cho anh ấy ở một giai đoạn quan trọng trong sự nghiệp vào mùa hè năm sau.

HLV, người đã khẳng định Leo là một thủ lĩnh bẩm sinh, mặc dù rất trầm tính, đã trao cho anh chiếc băng đội trưởng. Trong một vài trận đấu. "Tôi nghẹn ngào, Ángel, đứa trẻ này giống hệt Diego". Ángel Alcolea là trợ lý của Hoyos. Và Diego... chỉ có một Diego mà thôi. Trong mùa giải trước với đội trẻ B, Leo chỉ thua một trận trước Real Madrid.

Và chính thời điểm đó, Pere Gratacós đã dùng một trong những điều luật bất thành văn của CLB để thâu tóm cơn lốc Messi. Cuộc gặp gỡ của ông với Leo là tình cờ nhưng kết quả của nó sẽ khiến bạn choáng ngợp.

Pere là HLV của đội Barcelona B từng chơi ở giải hạng Hai của Tây Ban Nha. Giữa hai đội là đội dưới 17 tuổi, Barcelona C và sau đó là đội của Gratacós, đội đầu tiên có được những bản hợp đồng chuyên nghiệp. Trong giai đoạn trước mùa giải, vào khoảng tháng 8, họ đã tập chung sân tập trong khu phụ của SVĐ Mini với đội trẻ. Anh nhớ lại: "Barça B đã chiếm một nửa sân và phần còn lại được chia cho hai đội khác. Trong khi các trợ lý chuẩn bị mọi thứ, tôi đã quan sát các cầu thủ trẻ, đặc biệt là đội của Guillermo Hoyos. Và tôi thấy một cầu thủ tham gia vào một trận đấu bóng ngắn. Cậu

ấy nhanh, nhạy bén, rất năng động, cậu ấy sẽ cầm bóng, rê bóng và ghi bàn".

Leo có thể vượt trội hơn so với phần còn lại của nhóm nhưng điều thực sự gây ấn tượng với Gratacós là tốc độ của anh trong vài mét đầu tiên và sự hiệu quả đến đáng kinh ngạc.

"Buổi tập của chúng tôi bắt đầu và tôi nói với mọi người rằng tôi sẽ theo dõi những cầu thủ này lâu hơn một chút, tôi sẽ quay lại sau. Hôm đó, Leo đã ghi một số bàn thắng. Khi kết thúc buổi tập, tôi nói với trợ lý của mình, Arseni Comas: 'Tôi đã thấy một cầu thủ của Juniors, người mà tôi nghĩ sẽ phải tập luyện cùng chúng ta'. Và anh ấy nói, 'Từ đội nào?'. Và tôi nói, 'Tôi nghĩ cậu ấy thuộc lứa tuổi dưới 16' và anh ấy nói với tôi 'Anh có bị điên không?' Vì vậy, tôi đã nói với anh ấy: 'Arseni, cậu ấy giỏi hơn một số cầu thủ mà chúng ta có ở Barça B vào lúc này. Theo dõi cậu ấy trong một tuần đi và khi xong việc, chúng ta sẽ bàn bạc và quyết định'. Vào cuối tuần đó, anh ấy đến gặp tôi và nói: 'Pere, anh biết không? Tôi nghĩ anh nói đúng, cậu ấy nên tập luyện với chúng ta'."

Gratacos và Comas đã thu xếp một buổi gặp mặt với người phụ trách các cầu thủ trẻ, Josep Colomer. Họ muốn anh ấy tham gia đội Barcelona B. Trong đội Junior đó, có một vài cầu thủ rất nổi bật là Oriol Riera và Jordi Gómez. "Các anh có bị điên không?", Colomer hỏi họ, nhưng cuối cùng ông đã đồng ý, mặc dù có sự nghi ngờ về thể chất của Leo và khả năng thích nghi của anh ấy ở cấp độ mới. Chỉ hai tháng sau khi tập luyện theo sự điều hành của Guillermo Hoyos, cầu thủ 16 tuổi Leo bắt đầu kết hợp các buổi tập nhỏ cùng đội bóng của Barcelona với việc chơi cho đội Junior A của Juan Carlos Rojo.

Gerard Piqué nói: "Họ nhanh chóng xếp Leo và tôi vào đội Junior A. Cesc vừa rời Arsenal. Ở độ tuổi này, thông thường bạn phải trải qua một mùa giải ở đội dưới 16, nhưng Leo và tôi đã bước vào lứa tuổi dưới 17 với những cầu thủ lớn hơn chúng tôi 1 tuổi và chúng tôi là một nhóm! Chechu Rojo là HLV của chúng tôi, và vào tháng 12, họ phát hiện ra rằng tôi sẽ đến Manchester, vì vậy họ đã thả tôi trở lại đội U16 một lần nữa. Nhưng tôi đã đến xem đội của Messi, và trong các trận đấu ở Copa del Rey, Leo đã tự mình mang về những chiến thắng. Tôi nhớ một trận đấu với Osasuna, và đó là một trận đấu kiểu 'Leo chống lại thế giới', và bạn cần nhớ rằng đây là một đội bóng cũng có rất nhiều tiềm lực".

Messi đã ghi 18 bàn sau 11 trận cho lứa tuổi dưới 17, một trong số đó là cú sút chân trái chính xác đáng nhớ từ giữa sân đi qua đầu

thủ môn Betis trong trận chung kết của một giải đấu giao hữu.

Barcelona C đã gặp vấn đề - họ chỉ thắng được một trong số 15 trận đấu và đang nằm cuối bảng. Vì vậy, Gratacós và Colomer quyết định Messi nên chơi cho đội C để lấy kinh nghiệm - đội thứ ba của anh ấy trong mùa giải đó. Pep Boada, HLV đội C, đội thứ ba của Barcelona, nhớ lại: "Chúng tôi đã thấy cậu ấy tập luyện và thi đấu với Juniors. Chúng tôi nghĩ rằng cậu ấy có thể đem lại cho chúng tôi thứ gì đó và đó chính xác là cách mọi chuyện diễn ra. Chúng tôi đã trải qua một giai đoạn khó khăn. Giải hạng ba là một giải đấu rất khó khăn và phức tạp, và chúng tôi là một đội gồm những đứa trẻ rất trẻ. Cậu ấy đến như một luồng gió mới, và sự thật là cậu ấy đã giúp chúng tôi rất nhiều cả với tư cách là một đội bóng và cá nhân. Chúng tôi đã vật lộn ở cuối bảng xếp hạng và dường như Messi đã kích hoạt lại chúng tôi". Trận đầu tiên, với Europa: chiến thắng cho Barcelona C, 3-1.

Leo đã ghi 5 bàn sau 10 trận cho đội bóng đó, bao gồm 2 bàn trong 4 phút để xoay chuyển trận đấu với Gramenet mà họ đang trong thế thua. Barcelona C đã nổi lên từ cuộc khủng hoảng.

Anh ấy đã chơi trong một vòng đấu Cúp Tây Ban Nha cho cùng một đội với Sevilla. Công việc kèm chặt một Messi tràn đầy tự tin đã rơi vào tay hậu vệ phải của Sevilla: Leo đã ghi 3 bàn trong 8 phút. Anh chàng hậu vệ đó sẽ không bao giờ quên buổi sáng hôm đó. Tên của anh ấy? Sergio Ramos.

Messi tiếp tục có những bước phát triển vượt bậc, luôn tích cực và không bao giờ phàn nàn. Boada nói: "Cậu ấy yêu bóng đá đến mức thật khó để nói không với bất kỳ ai, cho dù có là ai đi nữa. Cậu ấy cần phải mạnh mẽ hơn, nhưng không vì thế mà cậu ấy khiến chúng tôi trở nên cạnh tranh hơn. Khi Messi có bóng, đó là một màn trình diễn. Các chàng trai khác bị say mê và muốn sao chép phong cách, kỹ thuật của cậu ấy. Điều đó tạo ra rất nhiều sự cạnh tranh, và rất có lợi cho đội bóng".

"Kỷ niệm đầu tiên của tôi về Leo là vào khoảng năm 2003", Ferran Soriano nhớ lại, vào thời điểm đó vừa được bổ nhiệm làm phó chủ tịch tài chính của CLB và là một ứng viên nặng ký trong hội đồng quản trị mới. "Cuộc trò chuyện đầu tiên của tôi về cậu ấy là với giám đốc bóng đá Txiki Begiristain: chúng tôi muốn tìm cách tạo điều kiện cho cậu ấy tiếp tục phát triển. Để bắt đầu, chúng tôi đã đặt cậu ấy vào một bên, và bên kia là những cậu bé lớn hơn; điều này sẽ thử thách cậu ấy nhiều hơn. Tôi nhớ có một lần cậu ấy đã ghi được 5 bàn thắng trong một trận đấu và chúng tôi đã nói với

Txiki rằng, chúng tôi không thể tiếp tục như thế này. Chúng tôi phải thúc đẩy cậu ấy nhiều hơn nữa".

Nhưng Leo vẫn yếu về thể chất, và mặc dù cơ thể đang phát triển hơn, nhưng ngoại hình của anh vẫn tiếp tục là một vấn đề. Trừ khi... "Điều chúng tôi muốn là cải thiện thể trạng của cậu ấy", Gratacós nói, "để khi cậu ấy bước ra sân đấu với những người đàn ông 32, 33 tuổi, cậu ấy sẽ có đủ trọng lượng cơ thể để không bị thất thế. Chúng tôi đã nói: Hãy để cậu ta tập luyện giống như những người khác, nhưng với việc rèn thể chất nhiều hơn. Có thể thỉnh thoảng cậu ấy đã làm theo, nhưng rất ít. Chúng tôi đang nói về việc tập thể dục".

Sau khi ngừng tiêm hormone lúc mới 14 tuổi, Leo cần phải cảm thấy tự tin về sự tiến bộ trong kỹ thuật chơi bóng sẽ diễn ra song song với sự phát triển cơ thể. Ở cùng mùa giải đó, ngay cả trước khi có sự can thiệp của Gratacós, Leo và bố thường xuyên đến một khu đất hoang gần khách sạn Juan Carlos (không xa căn hộ của họ) và Camp Nou để thử một chế độ thể chất, dựa trên tốc độ và sức chịu đựng, do Guillermo Hoyos khởi xướng. Khi bắt đầu tập luyện thường xuyên với Barcelona B của Gratacós, Leo tập trung vào sức mạnh và tốc độ, nhằm mục đích tăng khối lượng cơ bắp ở chân và tăng cường sức mạnh cho phần dưới của mình. Sau đó, anh ấy sẽ nhờ HLV riêng của Ronaldinho hoàn thành công việc này, với hy vọng giảm bớt những tác động tiêu cực mà một chương trình tập luyện nghiêm ngặt như vậy có thể gây ra đối với một cậu bé. Và khi Leo không làm việc, anh ấy sẽ nghỉ ngơi, điều quan trọng để những lợi ích của việc nỗ lực tập luyện không bị lãng phí: anh ấy ngủ trưa mỗi ngày. Và sẽ là ở trên ghế sofa nếu anh ấy ở nhà.

Vì vậy, Leo, được giám sát cẩn thận, dần dần trưởng thành. Gratacós nhớ lại: "Chúng tôi đã luyện tập trong vài tháng. Thứ Ba hàng tuần, tôi sẽ gặp Frank Rijkaard và chúng tôi sẽ nói sơ qua về mọi thứ. Frank đã khăng khăng muốn tái tạo mọi thứ ở đội B. Ronaldinho sẽ chơi ở bên trái mặc dù thuận chân phải, trong khi Giuly đá bên phải. Leo sẽ làm những gì Ronnie đã làm nhưng ở bên phải, thuận chân trái, với những pha chạy bóng lắt léo từ xa vào khu vực nguy hiểm, cậu ấy sẽ tạt vào trong và sút vào khung thành hoặc đối đầu với hàng phòng ngự. Đôi khi, tôi đặt ba cầu thủ trẻ (Paco Montañes, Oriol Riera và Leo) vào ba vị trí đó trên hàng công; đó cũng là một cách giúp họ phát triển".

Lúc đầu, khi họ yêu cầu anh ấy tập luyện với đội B, hơn anh ấy 4 tuổi, Leo cảm thấy mình đang ở ngoài vùng an toàn. Bộ dụng cụ

của các cầu thủ được cất trong tủ bên trong phòng thay đồ và các cầu thủ phải tự lấy đồ của họ. Leo, xung quanh là những gương mặt mới, không thể rũ bỏ sự e dè, cúi đầu thu dọn đồ đạc và tìm chỗ thay đồ. Không điều gì trong số những việc này được giúp đỡ bởi tình huống hơi khó hiểu của anh ấy, Leo là một cầu thủ của Barcelona, chứ không phải từ bất kỳ đội bóng nào. Đó là những khoảng thời gian thú vị vì anh ấy đã trải qua các giai đoạn với tốc độ chóng mặt, nhưng đó cũng là những thời điểm khó hiểu.

Ngày ra mắt Barcelona B đã đến gần. Không thể tránh khỏi. Nhưng, trước đó, một bất ngờ, và một món quà đã đến với Leo.

Chủ nhật, 9/11/2003

Messi đã ghi 1 hat-trick cho đội bóng của Juan Carlos Rojo trong trận đấu với Granollers.

Thứ Ba, 11/11/2003

Pere Gratacós gặp Frank Rijkaard, người hiện đã ở CLB được bảy tháng. Cầu thủ người Hà Lan tích cực tìm hiểu ý kiến của những người có trách nhiệm trong học viện. Họ nói về sự phát triển của những cầu thủ trẻ, những viên ngọc thô.

- Anh có ai trong tuần này nào? - Frank hỏi.

- Chúng tôi đang chơi Novelda.

- Chà, Pere, tôi hy vọng điều này không làm xáo trộn kế hoạch của anh quá nhiều nhưng họ đã tổ chức cho tôi một trận giao hữu với Porto vào đúng ngày anh thi đấu và tôi đã gặp gỡ mọi người với các ĐTQG của họ.

Barcelona đã được mời tham gia lễ khánh thành SVĐ Porto mới, được xây dựng kịp thời cho Giải vô địch châu Âu diễn ra tại Bồ Đào Nha vào năm sau.

- Hãy cứ lấy bất cứ ai anh muốn. Bao gồm một vài cầu thủ trẻ đang được kết hợp vào đội hình của chúng tôi, mặc dù họ chỉ ở cấp độ Juniors. Oriol Riera và Leo Messi, một cậu bé người Argentina. Sẽ rất tốt nếu anh có thể mang theo chúng.

- Oriol và Messi?

- Đúng vậy.

- Họ chơi vị trí nào?

- Messi, anh có thể đặt cậu ta ở bất cứ đâu, bất cứ vị trí nào trên sân.

- Chắc chứ?

- Hãy đưa họ đi, tuần sau chúng ta sẽ gặp nhau và anh có thể cho tôi biết cảm nhận của anh về chúng.

- Được rồi, hoàn hảo.

Thứ Bảy, 15/11/2003

"Lúc này, tôi đang viết thư cho bạn để cung cấp một số tin tức thực sự tốt như bạn đã yêu cầu đây. Bạn đã ngồi xuống chưa? VÀO CHỦ NHẬT, TÔI ĐÃ ĐƯỢC GỌI LÊN ĐỘI MỘT LẦN ĐẦU TIÊN ĐỂ THAM GIA MỘT TRẬN ĐẤU GIAO HỮU VỚI PORTO TẠI BỒ ĐÀO NHA. RÙNG MÌNH CHƯA? HÃY CHUẨN BỊ QUÀ CHO TÔI ĐI, HAHAHA! Tôi hy vọng bạn vẫn còn sống sau tin tức này. Tôi yêu bạn rất nhiều, bạn tôi ạ. Cầu nguyện cho tôi và chúc tôi may mắn đi. Ciao, một nụ hôn đến bạn".

Email của Leo Messi gửi cho một người bạn để kể về việc anh đã được gọi vào đội Một.

Sáng hôm đó, đội Một, hoặc những gì còn lại của đội Một, tập luyện với một số cầu thủ của đội B, những người sẽ đến Porto vào ngày hôm sau. Leo Messi cũng đã được gọi lên nhưng được tập luyện với đội U17 vào sáng hôm đó. Đêm đó, anh khó ngủ vì quá háo hức. Anh liên tục lặp đi lặp lại trong tâm trí rằng đây là đêm trước khi có thể có trận ra mắt cho đội Một FC Barcelona. Anh tưởng tượng cảnh lái xe đến sân bay, tự hỏi ai sẽ đi ngang với anh trong hành lang trên đường lên máy bay, ai sẽ ngồi cùng anh. Leo hình dung mình đang ngồi trên băng ghế dự bị ở SVĐ Porto. Được gọi khởi động. Ra mắt. Dù chỉ một hoặc hai phút. Sau đó, anh ngủ thiếp đi.

Chủ nhật, 16/11/2003

Tại sân bay Prat, Frank gặp các chàng trai từ đội B đang tham gia đội và cả bốn cậu bé từ đội Juniors - Jordi Gómez, Oriol Riera, Xavier Ginard và Leo Messi, những người hiện đã chơi cho đội bóng thứ năm của ông trong một mùa giải, một điều chưa từng có

tại CLB. Các nhiếp ảnh gia đã chụp một vài bức ảnh về đội hình, vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt của các thành viên nhỏ tuổi nhất đã ngụy trang rất tốt sự say mê của họ; thực tế là họ dường như không nao núng. Trên thực tế, họ đã rất căng thẳng trong chuyến đi đầu tiên với các đàn anh. Nhưng báo chí đã thực sự có mặt tại sân bay ngày hôm đó để ghi lại sự trở lại của Ronaldinho từ Brazil, nơi anh đã chơi hai trận cho đất nước của mình và sự xuất hiện của anh ấy trùng với ngày các đồng đội xuất phát đến Bồ Đào Nha.

Các chàng trai đã cùng nhau đi khắp nơi. Cuộc trò chuyện bị hạn chế hơn về mặt nội dung.

- Tôi nghĩ rằng tôi là người cuối cùng biết mình sẽ đến Porto. – Thủ môn Xavier Ginard cho biết.

- Cha tôi nói với tôi vào tối thứ Năm. - Leo nói. - Colomer đã nói với ông ấy rằng có khả năng họ sẽ đưa tôi đến Porto nhưng điều này không thực sự chắc chắn. Sau đó, họ xác nhận điều đó và cha tôi nói với tôi vào tối thứ Năm. Tôi không nói một lời nào với ai.

- Chà, nó xuất hiện trên báo, đó là cách tôi phát hiện ra. - Jordi Gómez nói.

Đội trưởng Luis Enrique đã chào đón họ bằng một cách đặc trưng, nhẹ nhàng và vui vẻ để phá vỡ sự e dè và xoa dịu căng thẳng.

- Mọi người, đừng quên những thứ này! - Luis Enrique hét lên. Anh ta đang chỉ vào một số túi của các cầu thủ đội Một mà các cầu thủ trẻ đã được yêu cầu kéo theo. - Chúc mừng, các bạn!

Những gương mặt quen thuộc khác (Rafa Márquez, Luis García và Xavi, người duy nhất còn ở Barcelona) và những cầu thủ giàu kinh nghiệm khác (Jorquera, Navarro, Oleguer, Oscar López, Ros và Santamaría) chắc chắn rằng những đứa trẻ không bị tách khỏi nhóm, và phải nói cho họ biết cần đi đâu và làm gì. Tất cả những gì các chàng trai muốn là vào phòng thay đồ. Vào ngày đó, Leo, Oriol, Jordi và Xavier chỉ là những cái tên mà không ai còn nhớ đến. Những cái tên mà chắc chắn không ai có thể nhớ được.

Đi cùng với Frank Rijkaard là giám đốc bóng đá Txiki Begiristain.

- Đó là một trận đấu hay cho các cầu thủ trẻ tuổi.

- Anh đã thấy Leo chưa? - Frank hỏi.

- Họ đã nói với tôi về cậu ấy. Chúng tôi đã đi cùng nhau trong ngày

cậu ấy đến Barcelona. Cầu thủ của Juniors, phải không? Cậu ta là một cầu thủ tuyệt vời, phải không?

- Chúng ta sẽ quan sát xem sao.

- Cậu ấy có vẻ rất nhỏ bé, hơi mỏng manh. Có lẽ còn quá sớm cho cậu ấy? Tôi hy vọng những người còn lại sẽ không làm cậu ấy bị chấn thương.

- Hãy thử đi, xem Messi sẽ làm được những gì nào?

- Anh vẫn luôn là một người dũng cảm. - Begiristain đã châm biếm.

- Có một cậu bé rất nhỏ trong nhóm, cậu ấy là ai vậy? - Henk ten Cate, trợ lý của Rijkaard hỏi.

- Lionel Messi. - Giám đốc thể thao trả lời.

Đi cùng họ trên chuyến bay hôm đó còn có Jorge Messi, Celia và anh trai Rodrigo. Chín tháng sau chuyến đi không chắc chắn đầu tiên đến Barcelona, Leo sẽ khoác áo đội Một hai năm.

Chuyến bay khá ngắn, cả đội đã dùng bữa trong khách sạn, sau đó họ sẽ có thời gian nghỉ ngơi và khi trời tối, họ được đưa đến Estádio do Dragão mới ở Porto. Không ai nhớ bất cứ điều gì mà Messi đã làm trong cuộc dạo chơi thông thường trước trận đấu. Tuy nhiên, SVĐ mới của Porto trông vẫn rất ấn tượng với 50.000 chỗ ngồi và mái che bao quanh khán đài. Một phần của những bộ đèn pha đã được bật. Đối thủ là Porto của José Mourinho.

Trở lại phòng thay đồ, Frank nói chuyện với đội bóng của mình mà không xác định liệu các cầu thủ trẻ có chơi hay không. “Có lẽ” là điều duy nhất ông sẽ nói với họ trong SVĐ.

Và sau đó, ông đã chọn ra 11 cái tên cho đội hình của mình: Jorquera; Oscar, Ros, Oleguer, Fernando Navarro; Márquez; Gabri, Xavi, Santamaria, Luis Enrique; Luis García.

Porto đã ra sân với một số tên tuổi nổi tiếng: Vitor Baía, Secretario, Carvalho, Maniche, Thiago. Trong trận đấu, giữa một Porto đang hừng hực khí thế và một Barcelona luôn để mình bị thống trị, Oriol Riera được tung vào sân thay Ros, Tiago thay Gabri, Jordi Gómez thay Santamaria và Exposito thay Luis García. Trận giao hữu vẫn còn 25 phút. Frank nói với Ten Cate. “Khởi động đi nào, con trai”, Rijkaard nói, tay đặt trên vai Leo. Leo rất hồi hộp, tim

đập mạnh, nhưng anh muốn ra sân.

Anh ấy đã 16 tuổi 145 ngày, và anh ấy không thể chờ đợi được nữa. Anh ấy sẽ khoác chiếc áo số 14 của Johan Cruyff. Leo đã khởi động trong 10 phút. Ten Cate hét lên ra dấu xin thay người. Lionel Messi vào sân ở phút thứ 75, thay cho cầu thủ Fernando Navarro. Chiếc áo đấu trông rất to khi vận vào người Leo.

Trên khán đài, Jorge và Celia đã rơi nước mắt. "Sự thật là chúng tôi đã khóc. Đối với chúng tôi, đây là một giấc mơ đang trở thành hiện thực, bởi vì chúng tôi không bao giờ tin rằng Leo sẽ ra mắt vào hôm đó", Jorge Messi nhớ lại trên *Informe Robinson*. "Chúng tôi nghĩ rằng thằng bé [Leo] góp mặt chỉ để cho đủ quân số. Và sau đó, họ gọi thằng bé lên khởi động. Không, chắc chắn là không. Và khi nó tiếp tục, vâng, vâng, sự thật là chúng tôi đã khóc. Tôi tin rằng đó là một phần thưởng, phần thưởng cho những hy sinh của thằng bé".

Fernando Navarro, người rời sân với vẻ mặt rất nghiêm túc và hầu như không nhìn vào người mới, đã làm nên lịch sử theo cái cách mà anh không thực sự muốn: "Khi tôi nhìn thấy thông tin trên bảng điện tử, khi Messi thay thế tôi... tôi khá bực mình. Tôi đã phải ngồi ngoài một năm vì chấn thương và tôi rất buồn khi bị thay ra. Nhưng, được rồi, với nhận thức muộn màng của tôi thì bây giờ Leo là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới hay xuất sắc nhất từ trước đến nay? Và anh ấy đã đến thay tôi! Nhưng, hãy nhớ rằng, tại thời điểm đó, tôi đã bị thay thế bởi một cầu thủ Juniors!"

Leo đã có thể ghi 2 bàn. Ngay sau khi vào sân, anh ấy có được cơ hội đầu tiên của mình, một pha bóng lỏng lẻo mà thủ môn đã bắt được đầu tiên. Nhưng cơ hội thứ hai rõ ràng hơn nhiều: anh ấy cướp bóng từ thủ môn, và với một khung thành trống, anh ấy nghĩ mình có ít khoảng trống hơn nên đã chuyền bóng cho Oriol. Lẽ ra anh nên sút ngay lúc đó.

"Tất nhiên là tôi nhớ đường chuyền đó; những gì anh ấy đã làm hôm đó chính xác là những gì anh ấy đã từng làm trong các đội trẻ. Một số người trong chúng tôi không ngạc nhiên" - Oriol Riera chỉ ra.

Một lúc sau, Leo tranh giành bóng với một hậu vệ. Mất quyền kiểm soát trên mặt sân không bằng phẳng, "Bọ Chét" của chúng ta đã ngã xuống.

"Dường như Leo đã chơi với chúng tôi từ rất lâu rồi, chuyển động

của anh ấy rất tự nhiên. Lần đầu tiên bóng đến, anh ấy đã tạo ra một cơ hội ghi bàn. Lần thứ hai, anh ấy suýt ghi bàn", Ten Cate nhớ lại. "Nếu bạn 15 hoặc 16 tuổi trong một trận đấu như thế này với Porto, khi khai trương một SVĐ mới đầy người và bạn làm được tất cả những điều đó, đó là bởi vì bạn là một điều gì đó đặc biệt. Lúc đó, Frank và tôi đã nhìn nhau. 'Cái quái gì vậy? Anh có thấy điều đó không?'."

"Đúng vậy, anh ấy đã làm được hai hoặc ba điều tốt", Txiki Begiristain xác nhận. Ginard, cầu thủ duy nhất trong số bốn Juniors không thi đấu cho biết: "Tôi đã rất lo lắng, tôi đã ngồi dự bị cả trận, tôi nghĩ Rijkaard sẽ cho tôi ra mắt trong khoảng 10 phút".

Trên băng ghế dự bị, Leo là tâm điểm được bàn tán, như Fernando Navarro nhớ lại: "Chúng tôi đã rất ngạc nhiên bởi tính cách, khả năng rê dắt và kỹ thuật điêu luyện của Leo. Anh ấy 16 tuổi và tôi không biết rằng liệu có ai không lo lắng về trận ra mắt với đội Một. Nhưng anh ấy đã chơi một trận đấu như thể anh ấy đang ở cấp độ trẻ, như thể các cầu thủ Juniors đang chơi với nhau vậy".

Chung cuộc, Barcelona thua 2-0 nhưng HLV Frank Rijkaard đã vào phòng thay đồ và chúc mừng các học trò có một trận ra mắt thành công. Và cả Navarro cùng các cầu thủ đội Một nữa. "Anh biết gì không? Tôi không bao giờ nhắc lại với anh ấy rằng tôi là người đã ra sân khi anh ấy ra mắt - và tôi đã từng đối đầu với anh ấy một vài lần khi thi đấu cho Mallorca và bây giờ là Sevilla. Đã 10 năm kể từ ngày đó. Vào ngày kỷ niệm này, tôi sẽ có mặt trong tất cả các bản tin - tôi sẽ phải yêu cầu bản quyền!" Leo tâm sự với Jordi Gómez và Oriol Riera rằng anh ấy thích được ăn mừng trận ra mắt với một chiến thắng hơn. "Thật xấu hổ về cơ hội đầu tiên đó", anh nói với họ.

Trong cuộc họp báo, Rijkaard đã đề cập đến Messi: "Cậu ấy đã tạo ra hai cơ hội và suýt ghi bàn. Cậu ấy có rất nhiều tài năng và một tương lai rất hứa hẹn".

Nhà báo Cristina Cubero cho biết: "Tôi nhớ rằng khi đi ngang qua khu vực dành cho phóng viên, anh ấy cúi đầu, cúi người, gần như quá xấu hổ khi nhìn thẳng vào mắt người khác. Tôi luôn nói rằng anh ấy có tất cả sức mạnh cần thiết trên sân cỏ, nhưng vì thế mà anh ấy đã thu mình lại".

Đó là những gì anh ấy nói với các nhà báo: "Tôi luôn muốn được ra mắt đội Một và giờ giấc mơ của tôi đã thành hiện thực, tôi hy vọng trong tương lai tôi sẽ được tiếp tục thi đấu cho đội Một... Đột

nhiên, tôi được trao cơ hội mà tôi đã chờ đợi bấy lâu nay…"

"Mourinho? Không, ông ấy không nói gì cả, ông ấy không biết gì về chàng trai này", Ten Cate nhớ về trận đấu đã lâu đó.

Sau trận đấu, các nhân viên kỹ thuật đã có một sự hưng phấn nhất định. Henk, Txiki và Frank đã liên tục bàn về Leo.

- Nhìn xem chuyện gì sắp xảy ra kìa, Frank.

- Chúng ta sẽ phải đặt cậu ấy bên cạnh Ronaldinho.

- Cậu ta lao tới cứ như một viên đạn vậy.

Oriol Riera hỏi: "Tôi có nghĩ rằng anh ấy sẽ phát triển đến đâu hay không ư? Đây là một câu mà họ đã hỏi tôi rất nhiều lần trong những năm qua. Không ai có thể ngờ rằng anh ấy sẽ đạt được vị trí hiện tại, thậm chí còn trong một thời gian ngắn như vậy".

Gio van Bronckhorst, cầu thủ của ĐTQG Hà Lan, nhận được một cuộc điện thoại vào đêm đó. "Tôi đã từng thấy một cầu thủ, cậu ấy thật đáng kinh ngạc, một tài năng khổng lồ. Cậu ấy sẽ là Ronaldinho mới". Đó là Ten Cate, người đã giới thiệu anh chàng đó với tôi. "Tôi chưa từng xem cậu ấy thi đấu, nhưng khi Henk nói với tôi rằng cậu ấy giỏi như thế nào, tôi đã xem các video trên YouTube. Chỉ cần nhìn cậu ấy chạy với quả bóng, bạn đã biết rằng cậu ấy có một điều gì đó đặc biệt rồi".

Leo, với một nụ cười tươi rói, đã quay trở về nhà cùng gia đình và anh trai Rodrigo. Họ đã trở về căn nhà tại Gran Via Carles III vào lúc 5 giờ sáng. Leo đã đưa lại chiếc áo số 14 màu nâu đó cho mẹ mình, và bây giờ nó đã có một vị trí trang trọng trong căn nhà của gia đình Messi.

Thứ Hai, 17/11/2003

Cả gia đình đã dậy muộn vào ngày hôm đó nhưng tất cả vẫn ngồi ăn sáng với nhau. Món mì Ý Milanese hôm đó đã được thêm gia vị hạnh phúc. Trước bữa trưa, Leo đã gửi email cho một vài người bạn. Nội dung: "Tôi rất vui vì những điều mà mình đã làm được. Mọi người đều đối xử với tôi rất tốt. Nhưng tôi hi vọng rằng mọi người có thể bớt nói về tôi đi, thế sẽ tốt hơn. Mặc dù mọi thứ đều rất tốt rồi".

Thứ Ba, 18/11/2003

Pete Gratacós, như thường lệ, vẫn đi cùng Frank Rijkaard vào các buổi thứ Ba.

- Chúng tôi đã hòa 2 trận với Novelda. Xét cho cùng thì điều đó không tệ lắm, vì anh đã khiến chúng tôi thiếu những trụ cột mà.

- Chúng tôi đã thua 2-0. Hãy xem các giải đấu quốc tế đã trở lại như thế nào, chúng ta cần chiến thắng, giải đấu đang trở nên phức tạp và có tính cạnh tranh hơn.

- Đúng vậy.

- Ronaldinho đã ở đây từ Chủ nhật và anh ấy đang tập luyện tốt.

- Vâng. Nghe này, Frank, còn Messi thì sao?

- À, Pere. Một cầu thủ vào sân và trong 16 phút đã tạo ra một cơ hội, suýt ghi bàn và là một phần của trận đấu, cậu bé này phải được sát cánh cùng chúng ta.

- Chúng ta phải làm gì?

- Để cậu ấy tiếp tục chơi với đội Junior, hoặc tốt hơn là đội B của anh, nhưng hãy để cậu ta tập luyện mỗi tuần một ngày với đội Một. Sau đó, hai ngày, rồi ba ngày, hãy xem cách cậu ấy đối phó như thế nào?

Xavier Ginard đã có 3 năm chơi ở các hạng dưới của Barcelona trước khi trở về quê hương Mallorca. Hiện anh đang chơi ở giải hạng hai của Tây Ban Nha. Jordi Gómez ở Wigan. Oriol Riera hiện đang ở Osasuna, sau khi ghi được nhiều bàn thắng ở giải hạng hai Tây Ban Nha.

Và về Leo, các HLV của Barcelona cùng thống nhất rằng không có cách nào ngăn chặn gã trai này. Đã đến lúc đưa anh ta đến giải đấu cao nhất. Trong lịch sử hàng trăm năm của FC Barcelona, chỉ có hai cầu thủ trẻ hơn Messi ra mắt: Paulino Alcantara vào năm 1912 và Haruna Babangida người Nigeria, người đã chơi vào cuối những năm 90 dưới thời Louis Van Gaal.

Leo bắt đầu tập luyện hàng ngày với Barcelona B và đôi khi tham gia tập luyện cùng đội Một. Trong các trận đấu, dù ở vị trí và với đội bóng nào, anh cũng không sợ hãi khi đối mặt với các cầu thủ có tên tuổi. Leo đã ổn định, tìm kiếm bản sắc của mình, và hơn thế

nữa, anh làm vậy với phong thái tự tin, táo bạo. Có vài thứ xác định vị trí của một cầu thủ trong phân cấp trò chơi tốt hơn so với *rondo*. Cách họ yêu cầu bóng, nếu họ trả lại nhanh hơn phần còn lại, nếu họ giữ mình ở giữa, nếu họ thể hiện tài năng của mình hoặc không, nếu họ cố gắng kiểm soát một quả bóng lắt léo - tất cả những điều này xác định vị trí của họ trong một đội bóng. Leo - 16 tuổi, chỉ có hai tuần để chứng tỏ mình. Theo lời các HLV, trong sự kiện này, anh ấy đã trở thành một trong những "thủ lĩnh" của môn *rondo*.

Gratacós biết rằng Leo có một phong cách chơi bóng đặc biệt và cảm thấy anh ấy đã cầm bóng quá nhiều. Anh ấy đã cố gắng sửa sai, giống như những người khác ở các đội hạng dưới của Barcelona đã làm. "Đó là một môn thể thao đồng đội, Leo. Khi cậu có bóng, hãy tìm đường để chuyền; khi cậu không có nó, hãy chuẩn bị tinh thần để vẫn có thể tham gia" - HLV sẽ hét vào mặt anh ấy. "Và sau đó, đột nhiên, cậu ấy xoay quanh họ, lừa bóng qua thủ môn và ghi bàn, và vì vậy... tôi có thể nói gì?", Gratacós thừa nhận. "Có những buổi tập khiến tôi mệt nhoài. Cậu ấy luôn muốn giành chiến thắng, trong khi tập luyện, trong các trận đấu tập. Động lực của cậu ấy thật phi thường. Thỉnh thoảng, tôi nói với cậu ấy: 'Nếu cậu có niềm đam mê trong các trận đấu như khi tham gia các buổi tập, thì không ai có thể đánh bại chúng ta cả'."

Vào ngày 5 tháng 3 năm 2004, anh được gọi vào đội Barcelona B để thi đấu với Mataró. Pere Gratacós tiếp tục câu chuyện.

"Chúng tôi đã tập luyện ở công viên bên cạnh Diagonal và chúng tôi đang đi bộ xuống SVĐ Mini. Tôi đi bên cạnh Messi. Tôi nhìn cậu ấy và nói, 'Leo, cậu thế nào?'.

'Tốt ạ, thưa sếp'.

'Cậu sẽ ra sân vào Chủ nhật'. Cậu ấy ngước lên nhìn tôi. 'Cậu hãy cứ chơi bóng theo cách của mình và đừng lo lắng, cậu chỉ cần chơi theo cách giống như khi luyện tập'.

'Vâng, thưa ngài'.

'Và đừng lo lắng nếu vì lý do gì đó mà cậu chơi không tốt hoặc mọi thứ không diễn ra như ý, đừng lo lắng về điều đó. Chủ nhật tuần sau, cậu vẫn sẽ được đá chính. Và nếu cậu chơi không tốt trong trận tiếp theo, không vấn đề gì. Nhưng nếu sau bốn trận đấu mà không tiến bộ hơn trận đấu đầu tiên thì tôi sẽ gửi cậu trở lại đội Junior'.

‘Vâng, tôi biết rồi, HLV, cảm ơn rất nhiều’.

‘Cậu đã khỏe hơn rất nhiều, tôi thấy thể chất của cậu bây giờ cũng gần như những người khác - đó là điều mà tôi quan tâm nhất. Hãy cứ chơi bóng theo cách cậu đang luyện tập’.

‘Vâng, thưa sếp’.”

“Tất nhiên, cậu ấy đã quen việc chơi với đội dưới 16 tuổi hoặc dưới 17 tuổi và ghi 3 hoặc 4 bàn mỗi trận”, Pere Gratacós nhớ lại. “Với đội bóng hạng ba Barcelona C của Pep Boada, cậu ấy sẽ ghi 1 hoặc 2 bàn, đó đã là một kỳ tích. Và khi cậu ấy bắt đầu chơi cho chúng tôi, thành tích càng nổi bật hơn, với những người lớn hơn, nhiều kinh nghiệm hơn. Messi đã bắt đầu có được nhiều sức lực và sự dẻo dai hơ để thoát khỏi các hậu vệ, nhưng cậu ấy vẫn thiếu một thứ gì đó để có thể thi đấu ngang tài ngang sức. Vì vậy, sau đó… Trận đấu đầu tiên đã đến, đối đầu Mataró, và thật vậy; cậu ấy có lẽ đã chạm bóng hai lần, không, nhiều hơn thế. Đó là ngày cuối tuần thứ 28 của mùa giải, cậu ấy bắt đầu, chơi trong phần lớn thời gian của trận đấu và được thay ra ở phút 90 bởi Sancho, và cậu ấy cũng đã nhận một thẻ vàng. Barcelona thắng 1-0 chung cuộc.”

Trận đấu tiếp theo là với Nàstic của Tarragona. Từ khán đài, thành viên của cả hai CLB, Alfred ‘Chip’ nhớ lại:

“Messi đã rất nổi tiếng ở các hạng dưới của Barcelona FC khi đó. Như Gerard Deulofeu gần đây nhất chẳng hạn. Mùa giải đó, tôi chỉ đến xem một trong những trận đấu của Gimnàstic de Tarragona. Trên truyền hình, tôi vừa thấy một cậu bé người Argentina có trận ra mắt với đội B, người có năng khiếu kỹ thuật và rất đẳng cấp. Nếu tôi nhớ không nhầm thì anh ấy đã trải qua vô số giai đoạn trong một khoảng thời gian rất ngắn. Tôi đã có rất nhiều niềm vui trong trận đấu đó: với tất cả những người đã hỏi trong phần Tribune [VIP] của SVĐ mới [tại Gimnàstic] rằng tại sao tôi đến vào ngày hôm đó, tôi đã trả lời cùng một câu: ‘Leo Messi: hãy nhớ tên anh ấy, bởi vì anh ấy sẽ chơi cho đội Một Barcelona, và anh ấy sẽ trở thành một ngôi sao’. Leo chỉ chơi trong hiệp một vì Pere Gratacós đã thay anh ra ở nửa sau của hiệp thi đấu thứ nhất. Một người nào đó đã bị đuổi khỏi sân và trận đấu trở nên rất gay cấn. Mặc dù đã có hiệp một thi đấu khá tốt, với những màn trình diễn chói sáng của đẳng cấp, tôi nghĩ Gratacós đã thay anh ấy ra nhằm bảo vệ anh ấy, bởi vì suy cho cùng thì Leo chỉ mới 16 tuổi”.

Và đó là sự thật: trong trận đấu với Nàstic 8 ngày sau trận ra mắt với Mataró, Leo không chơi ở hiệp hai, trận đấu kết thúc với tỷ số

0-0.

Gratacós tiếp tục: "Trận thứ hai hơi toan tính một chút, nhưng chỉ một chút thôi. Trận thứ ba, cậu ấy cải thiện nhưng không ghi bàn. Vốn dĩ, Leo thường tạo ra sự khác biệt khi ghi bàn. Nhưng vào lúc này, cậu ấy không tạo ra sự khác biệt, cũng không ghi bàn. Và cậu đã lo lắng, đã quen với việc ghi dấu ấn của mình ở bất cứ nơi đâu cậu đến. Với chúng tôi, cậu ấy muốn làm vậy, nhưng không thể".

Leo cảm thấy rằng anh ấy đã không vượt qua bài kiểm tra, rằng mọi thứ không diễn ra tốt đẹp. Anh ấy bước ra sân với tâm lý lo lắng và trở về phòng thay đồ với tâm trạng chán nản.

"Leo, đừng lo, hãy chơi theo cách cậu tập luyện, đừng lo, rồi cậu sẽ đạt được mục tiêu", Gratacós nói với anh ấy.

"Chúng tôi đã đến trận thứ tư, gặp Girona. Và Messi đã ghi bàn. Cậu ấy là cầu thủ xuất sắc nhất trên sân. Chúng tôi đi xuống phòng thay đồ, nhìn nhau, ôm nhau. Và tôi đã nói với cậu ấy: 'Tôi sẽ gặp cậu vào ngày mai trong buổi huấn luyện'. Cậu ấy đã chơi với chúng tôi 5 trận trong mùa giải đó", Gratacós nhớ lại.

Hoặc đó là những gì vẫn được lưu truyền, nhưng nó không phải là chính xác những gì đã xảy ra. Như thường lệ, "lịch sử" thường được viết lại theo những cách khác nhau. Trận đấu đó, họ đã thắng Girona 1-0. Mùa giải tiếp theo, trong trận đấu thứ hai, Barcelona B gặp Girona trên sân khách và đội của Leo giành chiến thắng 2-1, Leo ghi bàn thắng đầu tiên cho đội bóng đó, sau khi đã chơi tổng cộng 7 trận.

Gratacós đã không bịa ra bất cứ điều gì. Tầm vóc của một huyền thoại che mờ trí nhớ của ông, thêm việc phải hồi tưởng lại câu chuyện nhiều năm sau khi sự việc diễn ra, nên một câu chuyện mới, tròn trịa hơn được thành hình cũng là điều dễ hiểu. Những kỷ niệm đôi khi có một cuộc sống của riêng chúng. Tôi chắc chắn rằng chúng tôi thích phiên bản bù đắp của bàn thắng đầu tiên của anh ấy cho Barcelona B. Đó không phải là những gì đã xảy ra, nhưng lựa chọn là của bạn.

Gratacós nhanh chóng nhận ra rằng màn trình diễn của Leo có cải thiện hay không, tùy thuộc vào người chơi cùng anh ấy trên hàng công. Cho đến cuối mùa giải đó, nhưng đặc biệt là mùa giải sau, khi Leo chơi 17 trận cho đội B, anh luôn chắc một suất trong đội hình chính. Pere nhận thức rõ rằng, để tận dụng tối đa Leo, thay vì kết hợp anh với những tiền đạo rất ham ghi bàn, tốt hơn là đặt

anh bên những cầu thủ chất lượng như Joan Verdú và Sergio García, những người thích chơi cặp cùng những tiền đạo di động như Leo. Anh ấy có thể kém họ 4 tuổi nhưng cả ba đã nói cùng một ngôn ngữ bóng đá. Và vì vậy, dần dần, Gratacós bắt đầu điều chỉnh hệ thống đội bóng, rất quan tâm đến Leo.

Để lên kế hoạch cho lịch trình thi đấu của Messi, HLV của nhiều đội bóng mà anh ấy đại diện sẽ gặp nhau vào thứ Năm hàng tuần và quyết định đội nào cần anh ấy nhất. Vì vậy, anh ấy đã trở thành một phần của đội dưới 16 tuổi trong ba trận đấu cuối cùng của mùa giải, giúp họ giành được danh hiệu, mặc dù gặp vấn đề về háng, nghĩa là anh ấy không thể tập luyện. Juan Carlos Rojo giải thích: "Bất kỳ ai khác cũng có thể bị vượt qua". Trên thực tế, năm đó, Leo chưa bao giờ hoàn toàn rời khỏi Juniors: Anh ấy thường đi ngang qua để xem các đồng đội, những cậu bé cùng tuổi thi đấu, và anh ấy thậm chí còn tham gia cuộc nói chuyện của đội kỹ thuật vào giờ nghỉ giải lao.

Trong chiến dịch năm 2003, Messi đã ghi bàn ở 4 trong số 5 đội mà anh thi đấu: tổng cộng 35 bàn trong các trận chính thức, hơn 50 bàn trên mọi đấu trường.

"Đột nhiên, chúng tôi đã đi từ con số không, đến mọi thứ mà chúng tôi mơ ước", Jorge Messi nhớ lại khi phát biểu trước báo giới Argentina. "Quá nhanh, đến mức chúng tôi dường như không có thời gian cũng như không có nơi để 'tiêu hóa' điều đó, để ăn mừng và tận hưởng". Pere Gratacós nói rằng năm đó Leo có 10 người cha và 75 người anh em, nhiều như HLV và các đồng đội.

Tuy nhiên, vẫn còn một nghi vấn chưa được giải đáp. Một cậu bé mới 16 tuổi có nên bị đặt kỳ vọng quá nhiều như vậy không? Nó có thể sẽ không tốt cho một người đã trải qua mọi giai đoạn của quá trình? Barcelona có nghĩ đến chính cầu thủ này hay không khi họ bắt anh phải trải qua nhiều giai đoạn quá nhanh? Hay họ chỉ tập trung vào việc giành chiến thắng trong các giải đấu và tránh xuống hạng? Ưu tiên của một cầu thủ mới 16 tuổi là gì? Những tác động về thể chất và tâm lý đối với một cầu thủ bóng đá, hay thực sự là đối với bất kỳ ai, khi họ được xác định là người chiến thắng trong đội, cầu thủ đặc biệt, khi họ đặt ra yêu cầu để đạt được chiến thắng bất kể họ chơi ở cấp độ nào?

11 tháng sau trận đấu với Porto, và 7 tháng trước trận đấu chính thức đầu tiên cho Barcelona B, Leo đã được sánh vai cùng các đàn anh đội Một trong một trận đấu chính thức.

Cùng lúc đó, anh đã tham gia vào một đoạn quảng cáo của Nike trong thời điểm anh còn hợp tác với họ:

http://www.youtube.com/watch?v=youtu.be/8eZCvsv_LkM

Trong đoạn quảng cáo, bạn có thể thấy hình ảnh Messi và những tài năng đáng kỳ vọng khác của Barcelona (Jonathan dos Santos, Ricardo, Isma) cùng nhau chơi bóng trên bãi biển, trên các con phố Barcelona. Bài ca chính thức của CLB cũng vang lên trên nền guitar điện của Jimi Hendrix. Sau khi cùng nhau nhìn vào camera, người cuối cùng bước lên ghi bàn từ chấm đá phạt là Lionel Messi.

“Hãy nhớ tên tôi, Leo Messi”.

Phải! Leo ạ, cả thế giới đều đang khắc ghi cái tên này.

Chương 3
TRỞ THÀNH NHÀ VÔ ĐỊCH

Có một cơn địa chấn đang âm ỉ. Ở đâu? Ở tận La Plata, Argentina xa xôi cơ. Có chắc chắn về thông tin này không? Thì chí ít là nó có vẻ như thế. Đó là những gì được ghi lại tại Cục Thông tin Thời tiết và Địa chấn với điểm quan sát là Đài quan sát thiên văn La Plata. Điều này đã được xác nhận. Một cơn động đất. Với dư chấn hơn 6 độ Richter.

Đó là vào ngày 5 tháng 4 năm 1992. Có một trận đấu bóng đá đang diễn ra. Một bàn thắng có thể thay đổi cả thế giới, thực sự là vậy.

So với mặt bằng chung, thì trận đấu này cũng chỉ là một trận đấu bình thường như bao trận đấu khác. Đội khách, Gimnasia, đang chơi một trận *clásico* tại SVĐ Estudiantes ở La Plata. Không hề có điểm gì nổi bật và đáng nhớ ở trận đấu này cả. Đó là một trận derby địa phương, vâng, sự thù địch và hiếu thắng đang được đẩy lên mức cao nhất như thường lệ, nhưng không hề có chiếc cúp hay danh hiệu nào được đem ra quyết định ở đây cả. Chỉ là tuần thi đấu thứ 7 ở giải Clausura mà thôi.

Trận đấu đang được đẩy đến một tình thế hết sức giằng co. Với 54 phút đã trôi qua, cầu thủ chạy cánh người Uruguay, José Perdomo, không hề biết rằng anh ta sẽ có một biệt danh mà người đời nhớ mãi. Đội khách được hưởng một quả đá phạt, và Perdomo đặt quả bóng xuống, ở vị trí cách khung thành chừng 35 mét. Thủ môn Marcelo Yomo đã làm chủ được lãnh địa của mình và đã sẵn sàng nghênh đón thử thách.

Perdomo tiến lên, như thể dồn hết sự mạnh mẽ và chính xác cho quả sút phạt này vậy.

Và tay thủ môn kia chỉ có thể nhìn quả bóng bay vút như tên lửa đạn đạo, ghim thẳng vào góc bên phải khung thành.

Vàoooooo!

Trước khoảnh khắc đó, khán đài với hàng nghìn *triperos* (cách gọi CĐV của Gimnasia) đã hòa làm một và có màn ăn mừng bùng cháy đến nỗi làm rung chuyển cả La Plata. Điều này chưa từng xảy ra trước đây, và sẽ không bao giờ xảy lại thêm một lần nào nữa. Cho dù ở bất cứ đâu trên thế giới này.

Trận đấu này, trận đấu *clásico* thứ 113 giữa hai đội, kết thúc với chiến thắng nghiêng về phía đội khách. Nhờ bàn thắng quý như vàng được ghi bởi "Địa chấn" Perdomo.

Bóng đá đã thổi bùng ngọn lửa đam mê ở bất cứ nơi nào nó đặt chân đến. Nhưng ở Argentina thì điều này lại được nâng lên một tầm cao mới. Nhưng tại sao? Với những nơi khác thì bóng đá là một phương thức để phản ánh hiện thực xã hội, nhưng ở Argentina thì nó được xem như là góc nhìn từ một chiếc gương méo mó và dị dạng. Nghe có vẻ hấp dẫn đấy, nhưng lại ẩn chứa rất nhiều rủi ro.

Nhà bình luận về chính sách đối ngoại và kinh tế Enrico Udenio đã thêu dệt nên một bức tranh nhuốm màu bi quan trong cuốn *La Hipocresia Argentina* (tạm dịch: Đạo đức giả của người Argentina) (2008). Cụ thể, Enrico cho rằng: "Argentina là một xã hội loạn thần, trong đó cư dân nơi đây cảm thấy không thỏa mãn và buộc phải hành động theo cách tự hủy hoại bản thân. Đó là về một xã hội đã từng có một thời hoàng kim trong quá khứ, nhưng trên thực tế lại không thể tự cung tự cấp những nhu cầu cơ bản của mình, chẳng hạn như nhà ở, thực phẩm, y tế, giáo dục và an ninh, kể cả những nhu cầu cấp thiết nhất, đặc biệt là tinh thần và trí tuệ, nguyện vọng của người dân". Trong bức tranh này, bạn có thể cảm nhận được sự nhiệt huyết đến cháy bỏng của người dân nơi đây.

"Đây là một xã hội mà những con dân của nó không chỉ không thể chạm đến sự phồn vinh, thậm chí họ còn có cảm giác bị đe dọa thường trực" - Udenio tiếp tục. "Tình trạng này đã và đang tạo ra một sự căng thẳng mãn tính, mà các triệu chứng thường được biểu hiện dưới dạng mệt mỏi, cảm giác bất lực, trầm cảm, khó ngủ... Đó là một xã hội thêu dệt nên những giấc mơ và khi chúng không được thực hiện, họ sẽ tự nhìn ra bên ngoài để tìm kiếm những lời giải thích và để đổ lỗi cho những cá nhân khác". Họ rất

dễ dàng tìm ra cái gì đó và ai đó để đổ lỗi cho sự trì trệ của chính mình, "những con quỷ" theo cách mà Udenio gọi họ; những sự thất vọng này đã trở thành một "sự phi lý trí" và xu hướng nhìn mọi thứ "qua lăng kính u tối cùng với một cảm xúc bị ép buộc. Điều này giúp nâng một số cá nhân lên cấp độ thần thánh, với tốc độ tương tự như việc có thể biến họ trở thành ác quỷ" - nhà văn gốc Ý và đã sống ở Mỹ Latinh từ nhỏ kết luận.

Nhà triết học người Tây Ban Nha, José Ortega y Gasset, đã nhìn thấy được điều tương tự cách đây cả trăm năm. "Người Argentina là tập hợp của những cá nhân theo chủ nghĩa duy tâm đến mức mù quáng, họ đặt cuộc sống ở những nơi mà trên thực tế chẳng hề tồn tại, hòng tìm kiếm một ý tưởng hoặc lý tưởng cho riêng mình. Nói tóm lại, người Argentina là những gì mà họ đã và đang tưởng tượng ra".

Mọi thứ đã từng diễn ra rất mượt mà. Quốc gia phồn thịnh, giàu có, và là điểm đến của rất nhiều người nhập cư trên khắp thế giới, đến độ Argentina đã từng được mệnh danh là "El Dorado", như những gì nhà văn Marcos Aguinis viết trong bài luận *El atroz encanto de Ser Argentinos* (Tạm dịch: Niềm vui khủng khiếp khi được là người Argentina). Cho đến 50 năm trước, nơi đây vẫn là một trong những quốc gia phồn vinh nhất thế giới, và là cái nôi của rất nhiều nhà khoa học, họa sĩ, nhà văn…

Và khi Argentina bắt đầu trượt ra khỏi cái đích đến lý tưởng ban đầu đó, thì bóng đá đã trở thành một cái kho để cất giữ tất cả niềm hi vọng cũng như sự thất vọng của một quốc gia đã "vỡ mộng". "Tôi nghĩ rằng chúng ta là một quốc gia được sinh ra để chinh phục những điều to lớn, những thành công to lớn, nhưng rồi tình hình bắt đầu xấu đi" – theo nhà văn Eduardo Sacheri, người mà tác phẩm *La pregunta de sus ojos* của ông đã được chuyển thể thành bộ phim giành giải Oscar – *El secreto de sus ojos* (tạm dịch: Bí mật nơi đôi mắt). "Thật khó cho chúng tôi khi phải sống chung với sự thật này. Có thể chúng tôi không hề sinh ra với những phẩm chất to lớn như vậy, càng không được chọn để chinh phục những thứ to lớn, nhưng chúng tôi có một nền bóng đá tốt, rất tốt. Dù vậy, nên nhớ là chúng ta không hề dư dả về mặt con người. Nhìn sang Brazil kia, họ đã chơi một thứ bóng đá mê hoặc lòng người, nhưng họ có đến 190 triệu dân. Chúng ta thì chỉ có 40 triệu là căng, nhưng Argentina vẫn có thể ngẩng cao đầu tự hào về ĐTQG của mình".

Nhưng niềm đam mê vô bờ bến dành cho bóng đá cũng đồng nghĩa với việc, họ đang tự trói buộc chính mình bằng cách phải

thành công (họ tin rằng cuối cùng mình cũng đã chạm tới Miền đất Hứa), và cũng có cả những thất bại nữa. Họ tin rằng những chuyện đó chỉ xảy ra với riêng họ. "Cái 'định mệnh của sự vĩ đại' ấy chỉ hoàn toàn là hư cấu mà thôi, Chúa nếu có tồn tại thì cũng không phải là người Argentina, và chẳng có lý do gì để nói rằng Argentina là nơi đáng sống nhất trên thế giới cả… Chí ít bây giờ chúng ta cũng có thể tự cười thầm với nhau, và đó không phải là cách giải quyết hay nhất khi chúng ta đang chìm đắm trong sự yêu nước mù quáng" – Marcos Aguinis khẳng định.

"Đất nước này đã sụp đổ được một thế hệ 'rưỡi' rồi, và chúng ta vẫn chưa chạm đến bờ vực thẳm đâu" – Liliana Grabín xác nhận. "Khi bạn không thể cảm nhận được 'chất Argentina' trong từng hành động, khi danh tính của quốc gia bạn bắt đầu mờ nhạt dần, thì hẳn nhiên là bạn sẽ bấu víu vào bất kỳ thứ gì có thể hi vọng được. Bóng đá cho chúng tôi hy vọng, cho chúng tôi sự khẳng định, và cho chúng tôi cảm giác được thuộc về. Bạn nói 'Tôi là người Argentina' và sẽ được nghe những câu đại loại như 'Maradona', và giờ là 'Messi', hay Giáo hoàng. Đúng, đây chính là Argentina".

Trớ trêu thay, hai trong số những người "lưu vong" khỏi Argentina lại trở nên cực kỳ nổi tiếng và được biết đến rộng rãi, đó là Giáo hoàng Francis và Leo Messi. Nữ hoàng Maxima của Hà Lan cũng là một người như vậy, nhưng trên góc độ hiếm gặp hơn. Và còn rất nhiều những người gốc Argentina khác đã chết ở nước ngoài sau khi có được sự nổi tiếng trên khắp thế giới: Che Guevara, José de San Martín, Jorge Luis Borges, Julio Cortázar, Carlos Gardel. Như Liliana giải thích: "Dường như bạn sẽ cảm nhận được tinh thần Argentina rõ nét hơn khi sinh sống ở bên ngoài thay vì bên trong đất nước. Những người ở bên trong đều bị ép buộc chấp nhận cái thực tế đang dần sụp đổ này, thể hiện qua sự thật rằng nhiều người còn chẳng buồn hát quốc ca. Những người rời đi, nhưng vẫn mang trong mình định nghĩa về 'quê hương', thì lại dễ dàng làm chủ cảm xúc này hơn".

Nhưng đã luôn luôn có bóng đá, thứ thay thế cho một tôn giáo có tổ chức. Trong một thực tế xám xịt với thành tích kinh tế kém cỏi, thất nghiệp, thiếu tin tưởng nhau, bóng đá đã mang đến màu sắc làm tươi sáng cuộc sống của mọi người. Ở một đất nước thất bại trong hầu hết mọi lĩnh vực tăng trưởng, chỉ riêng bóng đá mới tạo ra kết quả khả quan hàng tuần. Như Sergio Levinsky nhận xét, "Nhiều người đi xa đến mức khẳng định rằng quốc ca nên được thay thế bằng áo đấu của Argentina, bởi vì nó đại diện cho những gì Argentina còn, hơn tất cả những gì còn lại gộp lại. Đó là điều

duy nhất luôn chiến thắng".

Và mặc dù bóng đá cũng là nơi sản sinh hoàn hảo cho sự thất vọng, những giấc mơ còn dang dở, ma quỷ, thần thánh, toàn bộ cảm xúc của con người, tốt và xấu, đều hợp nhất lại với nhau. Sacheri nói thêm, "Ở một vùng đất mà chúng ta đã quá quen với việc bị chia rẽ, về mọi vấn đề, nơi mà chúng ta có chủ nghĩa cá nhân nhiệt thành, ĐTQG là thứ duy nhất gắn kết chúng ta, bởi vì thậm chí không có giáo hoàng người Argentina nào có thể đoàn kết chúng ta. Một giáo hoàng người Argentina đã được bầu chọn, và một tuần sau, chúng tôi đấu tranh đến chết xem ông ấy là người tốt hay người xấu".

Điều gì đang được đem ra đặt cược trong một trận đấu của Argentina? Giá trị, niềm tự hào, cách mà họ thấu hiểu thế giới? Hay nó chỉ là điểm số và danh hiệu? "Bóng đá cho phép và tiếp tục cho phép, bất kỳ chàng trai nào từ một khu phố nghèo có quyền có được thứ đã bị cướp đi từ thuở còn tấm bé: niềm tự hào". Đây là niềm tin son sắt mà HLV bóng đá và nhà tri thức Ángel Cappa đã lựa chọn: "Điều đó có nghĩa là trong bóng đá, tôi có thể là bất kỳ ai, theo nghĩa sâu sắc nhất của từ này. Tôi có được lòng tự trọng và sự tôn trọng của mọi người. Trong các khu dân cư, người được kính trọng nhất là người chơi bóng đá giỏi nhất. Anh ta có những phương tiện nào khác, không chỉ để được biết đến mà còn để thiết lập danh tính của mình hay không? Chỉ có quả bóng mà thôi. Chơi bóng tốt có một ý nghĩa thật sự to lớn".

Một trận đấu được tổ chức để ghi điểm nhưng cũng để có cơ hội đạt được cảm giác tự hào và được ngưỡng mộ. Gần như toàn bộ nam giới và một tỷ lệ lớn nữ giới đã chơi hoặc tham gia tổ chức, cổ vũ các giải đấu. "Trong khu phố, người nào không chơi bóng đá thì xứng đáng được gọi là một loài chim quý hiếm. Từ thời điểm đó, bóng đá dần ăn vào máu mỗi người", Cappa tiếp tục.

"Bóng đá cho bạn thấy thế nào là dũng cảm, chiến thắng nỗi sợ thất bại, nỗi sợ hãi của những pha va chạm, mất bóng. Nó cũng dạy bạn cách duy trì sự cân bằng giữa thành công và thất bại, bởi vì bạn biết khi nào bạn đang đi trên một con đường hẹp, nơi đôi khi sự khác biệt giữa thành công và thất bại có thể phụ thuộc vào những điều nhỏ nhặt ngu ngốc. Kết quả là bạn trở nên khôn ngoan hơn. Cốt lõi của tất cả những gì bạn biết là bạn có thể thành công trong một trận đấu hoặc bạn có thể thua, bởi vì đôi khi bạn sút bóng tốt và nó chạm cột dọc, sau đó bạn vô tình chạm vào bóng và nó vẫn đi vào lưới. Điều này là hết sức đơn giản. Nhưng trên hết, đó là về sự tôn trọng".

Nhưng cho đến bây giờ, như các bạn có thể thấy ở khắp mọi nơi, "cầu thủ bóng đá người Argentina" đã trở thành một người làm công ăn lương. Cappa phân tích: "Sau công cuộc công nghiệp hóa quy mô lớn vào những năm 60, 'đạo đức nhà máy' được chuyển hướng sang bóng đá, điều này đã che khuất niềm vui tuyệt đối của trò chơi và phá hủy cảm giác tự hào mà chúng ta nói trước đó".

"Do đó, những gì chúng tôi đang tạo ra là những người chơi trong dây chuyền sản xuất. Nhìn chung, cầu thủ bóng đá được đào tạo bởi quá trình này ngày càng kiếm được nhiều tiền hơn, vì các nhà tư bản lớn đã nhanh chóng nắm bắt bóng đá như một cơ hội kinh doanh khổng lồ, với quần áo thể thao, truyền hình, đài phát thanh, v.v... Những gì họ đạt được là sự biến đổi của những đứa trẻ tuổi đôi mươi, những đứa trẻ như Ronaldo [Nazario] và Raúl, trở thành những thanh niên buồn bã với một đống tiền".

Bên cạnh đó, một cầu thủ người Argentina, ngoài việc là một người làm công ăn lương, thì cũng chỉ là những người di cư mà thôi. Thống kê cho thấy, trong khoảng thời gian từ năm 2009-2010, Argentina đã "xuất khẩu" gần 1.800 cầu thủ bóng đá. Con số này của Brazil là 1.440. "Những người xuất sắc nhất, nổi trội và kể cả ở mức trung bình, đều lần lượt ra đi. Ở Argentina chỉ có hai loại cầu thủ: một, những anh cầu thủ trẻ chuẩn bị lên đường và hai, những lão tướng quay về quê hương để dưỡng già".

Những cầu thủ giỏi nhất đều đã rời đi, đâu đâu cũng có cầu thủ người Argentina, và những người hâm mộ mang theo sự sục sôi liên tục suốt 6 ngày trong tuần vào các khán đài… Và đó là lý do vì sao chúng ta có cơn địa chấn đó! Đây là bóng đá ở Argentina. Sacheri đã gói gọn vấn đề lại, thông qua hai cảnh tượng. "Với tôi thì bóng đá chỉ gói gọn trong hai hình ảnh. Ở một bên là thứ mà chúng tôi hay gọi là *campito* (sân bóng nhỏ), một vùng đất hoang sơ, hẻo lánh mà thậm chí còn chả có cái khung thành nào, và những đứa trẻ sẽ tụ tập chơi bóng ở đây. Những nơi như thế này thường cách khá xa thành phố. Và còn lại là hình ảnh những con người không quen biết khoác vai nhau trên khán đài, đó là cái cách mà chúng ta đang xem bóng đá. Tôi đã từng đi xem một trận đấu của Independiente cùng với con trai. Về phần tôi, ở độ tuổi của tôi, tôi muốn nói: '… tốt nhất là ta nên đi xem trận đấu và ngồi xuống'. Và tôi đã không thể làm thế bởi vì con trai tôi nói, 'Không, chúng ta hãy đến nơi mà có tầm nhìn xấu, mặt trời đang chiếu xuống chúng ta, và nơi chúng ta bị đè bẹp trong cả trận đấu… nhưng đó sẽ là nơi chúng ta hét lên, nhảy múa với mọi người xung quanh'. Bằng cách đó, chúng ta đang ở trong một cuộc trò chuyện không có hồi kết, nơi ai đó đưa ra nhận xét, ai đó chế nhạo ai đó,

sau đó người khác trả lời lại… và cứ như thế lặp lại".

Điệu nhảy tango, thứ đang trong đà phục hưng dù cho không được phổ biến như thập kỷ trước nữa, đã lột tả khá chân thực cho chúng ta thấy, là một người Argentina thì sẽ như thế nào: "Chỉ toàn chất chứa sự phẫn nộ, sợ hãi, tức giận và lừa lọc" – theo lời Marcos Aguinis. Liệu đây có phải là đặc điểm của người Argentina hay không? Hay hỏi rộng ra, người Argentina có đặc điểm riêng nào không? Và nếu có, liệu bóng đá cũng sẽ sở hữu một cái chứ? Nếu không, làm thế nào để giải thích rằng 3 trong số 5 hoặc 6 cầu thủ vĩ đại nhất thế giới, có thể kể đến Alfredo Di Stefano, Maradona và Messi, là người Argentina? Vâng, Di Stefano nên có tên trong danh sách này. Những ai không biết đến ông ấy có thể nghe đoạn hội thoại giữa Jorge Valdano và Clarín: "Ông ấy điều khiển trận đấu, và là một người phá bỏ hết mọi định lý ở thời điểm đó. Ông ấy là đạo diễn, là ông vua của tòa lâu đài tráng lệ, một tài năng dị biệt và hoàn hảo. Ông không phải là mẫu cầu thủ Argentina điển hình, mà là một con quái vật".

Ba người họ được sinh ra ở một đất nước có quy mô dân số nhỏ hơn so với những nhà vô địch thế giới khác (Brazil, Anh, Pháp, Tây Ban Nha, Ý, Đức). Liệu có phải vì họ đã chơi bóng trên những con đường gồ ghề và đầy bùn đất hay không? "Kỹ thuật của một cầu thủ được cải thiện trên mặt sân tốt, chứ không phải là mặt sân tệ" - theo cựu cầu thủ Real Madrid, Santiago Solari. Liệu có phải vì nền bóng đá Argentina đề cao kỹ thuật cá nhân hơn là tính tập thể? Ángel Cappa thì định nghĩa bóng đá Argentina là tổng hòa của những yếu tố lịch sử. "Đã từng có, và tôi nói là đã từng có, chứ không phải là đang có, những khả năng cơ bản như nghe nhìn, bạn học chúng trước cả khi đặt những bước chân đầu tiên. Khiêm tốn mà nói, bạn đang đi tìm kiếm sự hoàn hảo. Nói một cách khác: nếu tôi không thể tự tạo ra nó, nếu tôi không có kỹ năng hoặc tài năng, thì ít nhất tôi cũng có thể luân chuyển quả bóng cho người bạn đồng hành của mình. Người được tôn trọng nhất trong khu phố không bao giờ là kẻ bắt nạt, mà là người có thể chơi bóng với kỹ năng tốt nhất".

Cappa và các HLV khác đều tin rằng mọi thứ đang dần dần thay đổi, mọi thứ đều ổn khi chiến thắng được đảm bảo, đây có thể là một câu thần chú, hoặc cũng có thể là triết lý chơi bóng mới của Argentina. Nhưng vẫn có những thứ bất biến, không hề thay đổi qua thời gian. "Những cầu thủ người Argentina có tính cách được xây dựng trên nền tảng của cái tôi cực kỳ cao, điều này có thể giúp anh ta tỏa sáng trong những trường hợp khó khăn nhất" - HLV kỳ cựu giải thích. "Những gì tồi tệ ngoài cuộc sống thì lại vô cùng

hữu dụng trong môn thể thao đầy tính cạnh tranh này. Ý tôi là, phần lớn cầu thủ Argentina tin rằng họ tốt hơn khả năng thực sự của mình".

Vậy, còn về vấn đề phong cách? Người Argentina thực sự có phong cách chơi bóng không? Vào năm 1912, *Standard*, một trong ba tờ báo viết bằng tiếng Anh tại Buenos Aires, đã tỏ ra ngạc nhiên khi thấy bóng đá và rugby đã du nhập với sự hào hứng tột cùng của người dân Argentina, cho dù ban đầu "có vẻ không khả thi". Tính khí của những người bản địa trẻ tuổi được mô tả là "quyết liệt và khá bốc đồng". Nhấn mạnh rằng môn thể thao này phải được thưởng thức trên tinh thần "fair play", người Anh đã quảng bá đặc tính này trong toàn bộ hệ thống trường học thuộc địa, và tìm cách thúc đẩy cảm giác "cư xử lịch sự". Những cảm xúc dâng trào phải được kiểm soát trong khuôn khổ.

Nhưng, cũng giống như các quốc gia khác, Argentina đã biến bóng đá thành một cái gì đó rất riêng, mang đậm bản sắc quốc gia. Ở đây, nguồn động lực phát triển môn thể thao này đến từ những người nhập cư gốc Ý và Tây Ban Nha, cùng với dân bản địa Creoles tại vùng Buenos Aires, quyết tâm tách biệt khỏi người Anh. Những dòng ý thức mới bắt đầu cuộn chảy trong huyết quản của những con người này, và họ sẽ chơi bóng theo cách của riêng họ. Khoan hãy bàn đến chuyện "fair play". Khi bạn rời khỏi đất nước của mình để lập nghiệp tại một quốc gia khác, bạn nhất định sẽ muốn thành công, đúng chứ? Bạn muốn chiến thắng. Sự công bằng chỉ dành cho những người tận hưởng sự xa hoa của thời gian nhàn rỗi và đặc quyền. Trận đấu của những người Argentina sẽ được thúc đẩy bởi khát khao chiến thắng. Đó là điều đã thúc đẩy những người nhập cư trong việc đấu tranh sinh tồn hàng ngày.

Nhà nhân chủng học Eduardo Archetti đã viết trong cuốn sách *El potrero, la pista y el ring: Las patrias del deporto argentino* (Sân bóng, đường đua và võ đài: Nơi khai sinh của thể thao Argentina) về mối quan hệ khăng khít giữa bóng đá và tango, trong việc xây dựng "sự nam tính" cho người Argentina. Sự công nhận đầu tiên của các cầu thủ Argentina trong thế kỷ XX vô tình lại trùng hợp với việc hợp nhất tango thành âm nhạc và tạo thành một điệu nhảy bốc lửa, những động tác khó được biên đạo múa phục vụ cho việc xác định rằng nó là một ví dụ về sự sáng tạo của văn hóa Argentina. Tương tự, bóng đá Argentina bắt đầu gạt bỏ sự chú trọng của người Anh về sức mạnh thể chất và tính kỷ luật, thay vào đó, tập trung vào những phẩm chất của người Creoles là "sự nhanh nhẹn và kỹ thuật di chuyển điêu luyện" - đặc biệt là khả năng rê bóng hay còn gọi là *gambeta*. Những pha lừa bóng như vậy

là một sự lừa dối, và đối với những cầu thủ Argentina, cho dù anh ta thích hay không, sự lừa dối vẫn luôn là một phần trong văn hóa xứ sở này.

Các thành tựu quốc tế của ĐTQG (á quân ở Thế vận hội năm 1928 và World Cup năm 1930) và tour du đấu châu Âu của Boca Juniors vào năm 1925, với sự hỗ trợ của một số CLB Argentina khác, đã đánh giá được kỹ thuật điêu luyện của người Argentina trong mắt người châu Âu và đánh dấu khả năng rê bóng, chuyền, chạm là những yếu tố đặc trưng trong phong cách chơi bóng của họ. Người châu Âu, có thể đọc được ở *El Gráfico*, cho rằng người Argentina "chơi bóng như thể họ đang xướng lên một giai điệu nhẹ nhàng". Và sau này, River Plate của những năm 1940, được gọi là "cỗ máy", đã xây dựng nên sức mạnh tập thể và sự hiểu biết về môn thể thao này. Đột nhiên, những vẻ đẹp này đã có thể được đồng bộ hóa.

Alfredo Di Stefano đã góp mặt trong đội hình River Plate đó, nhưng chỉ như là một sự thay thế cho Adolfo Pedernera. "Mũi tên vàng" (đó là cái tên được biết đến rộng rãi tại Tây Ban Nha của Di Stefano) mang theo triết lý của ông đi muôn nơi, dù là trên cương vị cầu thủ hay HLV. Trên băng ghế dự bị tại Espanyol, do đã quá mệt mỏi khi thấy quả bóng cứ chờn vờn mãi trên đầu các cầu thủ, ông đã dừng buổi tập lại giữa chừng.

"Theo các cậu thì quả bóng được làm từ cái gì?" - Ông hỏi các cầu thủ trẻ.

"Bằng da ạ". - Họ trả lời.

"Thế các cậu lấy được da từ đâu?"

"Từ những con bò ạ!"

"Vậy bò ăn gì nào?"

"Bò ăn cỏ chứ còn gì nữa thưa ngài?"

Di Stefano nghe đến đây và trả lời: "Ừ, vậy thì… hãy để quả bóng được lăn trên mặt cỏ đi!"

Những cầu thủ người Argentina đã được sinh ra và lớn lên cùng với bóng đá, trên những mặt sân gồ ghề, hay còn gọi là *potreros*. Trong những mảnh đất ít ai biết đến đó, những đứa trẻ được thỏa mãn đam mê chơi bóng, và chúng sẽ thi nhau bắt chước thần tượng của mình. Để mà so sánh, cũng giống như việc người Brazil học cách sút và điều khiển bóng thông qua việc chơi bóng chân

trần trên cát, thì những mặt sân gồ ghề kia đã tạo ra được khả năng rê dắt và chuyền bóng chuẩn thương hiệu Argentina.

Họ gọi nó là *la Nuestra*. Của chúng ta.

Và tại những nơi như vậy, đã sản sinh ra một số cầu thủ thuộc hàng hay nhất thế giới, trong đó có cả Messi, vậy nên tại đây vẫn luôn có sức hấp dẫn mãnh liệt để các cầu thủ có thể quay trở lại, không chỉ về khía cạnh địa lý mà còn về tinh thần nữa. Những cầu thủ người Argentina, đa phần là dân nhập cư, luôn có mong muốn được quay trở về nhà, như là một cách để tách biệt bản thân ra khỏi áp lực của bóng đá chuyên nghiệp. "Tôi đã nghe rất nhiều cầu thủ ở giải hạng nhất nói rằng thật xấu hổ khi họ không được phép ra sân và chơi bóng ở đó" - Liliana Grabín nói. "Họ phải ở ngoại vi thành phố vì chỉ còn rất ít chỗ trống ở khu trung tâm. Nhiều người khuyên họ không nên làm điều đó vì những 'người đàn ông của thời đại' đột nhiên muốn tạo dựng tên tuổi bằng cách đánh dấu một cầu thủ nổi tiếng: và đó là cách mà những đôi chân bị gãy. Nhưng sự cám dỗ thì không thể cưỡng lại được. Họ đi ra ngoài, vào khu phố của họ, thành phố nhỏ của họ, ngửi thấy mùi đất thân thuộc, và họ không thể tránh được. Họ bắt đầu chơi bóng với một người bạn đã lớn lên cùng nhau, một người ở cùng khu phố".

Với họ thì việc này giống như một cuộc hồi hương.

Ángel Cappa đã nói trong cuốn sách *La intimidad de fútbol* (tạm dịch: Sự gần gũi của bóng đá) rằng René Houseman, ngôi sao sáng Huracán của Cesar Luis Menotti, đã biến mất khỏi sân tập ít ngày trước khi trận đấu bắt đầu. Không thể tin vào điều đó, HLV đã yêu cầu trợ lý Poncini đưa ông đến tận làng của Houseman sinh sống, ở Bajo Belgrano. Khi đến nơi, họ chỉ thấy cảnh sinh hoạt thường ngày ở ngôi làng nhỏ, và HLV thở phào nhẹ nhõm trước khi tính nhờ trợ lý đưa về khách sạn. Và rồi ông đánh mắt lên băng ghế dự bị, Houseman đang ngồi đó. "Cậu đang làm cái quái gì ở đây vậy hả?" - Menotti hét ầm lên. "Ông không thấy số 11 kia chơi hay như thế nào à?" - Houseman vặn lại. Và số 11 đó đã là cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu hôm ấy.

Có rất nhiều ví dụ sinh động về sự đánh giá cố hữu giá trị bóng đá đối với tâm hồn của người Argentina. Newell's Old Boys chỉ là một trong số đó. Đang trong quá trình tái tổ chức, nó vẫn còn có một con đường để đi nhưng với một ban lãnh đạo mới từ năm 2008 và sự hỗ trợ rộng rãi hơn, có thể tin rằng Newell's sẽ chạm được đến đó. Gần đây, họ đã giành chiến thắng trong trận Chung kết Torneo

năm 2013. Tuy nhiên, những hạn chế về tài chính tiếp tục cản trở sự tiến bộ. Leo Messi đã quyên góp 22.000 euro để cải thiện Khu phức hợp Malvinas, nơi các cầu thủ trẻ luyện tập và thi đấu. Người ta nói rằng anh ấy cũng đã trả tiền cho phòng tập thể dục của đội Một ở thành phố thể thao thuộc ngoại ô Rosario, và bằng cách này hay cách khác, anh ấy đang đặt nền móng cho sự trở lại cuối cùng của mình trong những năm tới.

Đó là một cử chỉ ẩn danh mà ít người biết đến, nhưng có nhiều người khác, ít được biết đến hơn, tiếp tục đóng góp thời gian và tài năng của họ để tăng doanh thu cho các cơ sở thể thao. Một quỹ hưu trí mới đã được xây dựng cho các cầu thủ ở các cấp độ thấp hơn và Tiến sĩ Schwarzstein đã tự mình quyên một số tiền cần thiết để mua 40 chiếc nệm với giá 50 euro mỗi chiếc. Gần đây, đội Một đã tổ chức một cuộc xổ số dành cho những người ủng hộ, trong đó, những người chiến thắng sẽ chơi một trận đấu với các cầu thủ, được tham quan phòng thay đồ và sống cuộc sống của một cầu thủ bóng đá trong một ngày. Số tiền quyên góp được đã giúp xây dựng nhà thi đấu cho các đội trẻ tại CLB.

Bóng đá là cuộc sống ở Argentina, và cuộc sống sẽ chỉ xoay quanh bóng đá. Điều đó giải thích tại sao, trên đỉnh ngọn núi rộng lớn của các cầu thủ bóng đá ở mọi lứa tuổi và trình độ, các HLV và bình luận viên, bạn sẽ thấy những tên tuổi như Di Stéfano, Maradona và Messi. César Luis Menotti nói: “Leo không thể được sinh ra ở Syria”. Nếu không có Di Stéfano (hoặc Charro Moreno, hoặc Mario Kempes), Maradona sẽ không bao giờ có thể vươn lên đẳng cấp như hiện tại. Và nếu không có Maradona, hoặc nếu cha và các anh trai của Leo không phải là cầu thủ bóng đá, chúng ta sẽ không có “thiên tài” Messi được cả thế giới không ngớt lời ca tụng.

Đây là Leo Messi. Là tổng hòa của cả nền bóng đá Argentina.

Phóng viên: Anh nghĩ thế nào về việc Argentina bị loại ở kỳ World Cup gần nhất (2002)?

Messi: Tôi lúc đó đang ở Barcelona, tôi đã xem trận đấu đó sau khi chơi bóng cùng đồng đội. Tôi cũng thấy tồi tệ, như bao người Argentina khác, nhưng đã có những người bạn ở đây để cổ vũ tinh thần cho tôi.

Phóng viên: Và, anh quyết định giữ im lặng sao? Hay là anh đã vướng phải một cuộc tranh cãi nào đó? Trông anh không hề giống như mẫu người sẵn sàng chiến đấu hết mình…

Messi: Không, không, trận đấu kết thúc và tôi đi về nhà… thường thì tôi sẽ ở đó cả ngày cơ, nhưng chỉ riêng hôm đó tôi lại về nhà sớm.

(Đoạn phỏng vấn này được lấy từ bộ phim tài liệu Argentina có tên *The Flea Dossier*).

Thất bại của đất nước bạn càng đau đớn hơn khi bạn đang ở xa. Một hình ảnh phổ biến về những người nhập cư là, khi mọi thứ suôn sẻ với anh ta lúc xa nhà, thành tích của anh không có lợi ích gì đặc biệt với những người sống gần anh ta. Cầu thủ bóng đá nhập cư thích quay trở lại những con phố của mình để có thể thấy rằng anh ấy đang làm tốt. Nhưng trong những ngày nghỉ đầu tiên, trở về nhà tại Las Heras sau khi ký hợp đồng với Barcelona, ngay cả khi anh ấy đã ra mắt đội Một, hầu như không ai ở Rosario đặc biệt quan tâm đến Leo. Mãi sau này, nhiều năm sau, các HLV, ban tổ chức, đồng đội, mới bắt đầu nhớ đến anh ấy gần giống như một sự hiện diện của thần thánh, một vầng sáng, một sự hiện diện vĩ đại đã thay đổi lý do tồn tại của họ. Câu nói "Tôi đã nhìn thấy anh ấy, tôi đã chạm vào anh ấy, tôi đã ở đó", nói lên nhiều điều về bản thân các cá nhân cũng như về Messi sau đó.

Ở Argentina, các cầu thủ bóng đá được phân biệt và được yêu quý dựa theo mối quan hệ giữa họ với CLB: người hâm mộ đánh giá cao nhất những người đã giành được danh hiệu và đã dành nhiều năm ở quê nhà, điều này thì giống hệt nhau trên toàn thế giới. Nhưng kiểu thứ hai là một thứ gì đó rất Argentina: bạn là anh hùng nếu bạn bị bán sau khi chơi cho đội Một. Loại thứ ba thì liên quan đến tội phản quốc: những người đã rời đi mà không chơi ở giải đấu cao nhất của Argentina. Hoặc, hơn cả sự phản quốc, họ không bao giờ được người hâm mộ hoàn toàn chấp nhận như một trong những thành viên của cộng đồng người mang trong huyết quản dòng máu trắng xanh. Giống như Leo ở Newell's vậy. Anh không bao giờ quên mình là một người Argentina.

Nhưng Tây Ban Nha lại muốn anh khoác lên mình màu áo đỏ của đội tuyển Tây Ban Nha.

HLV đội trẻ của Barcelona, Alex García, nhắc chuyên gia tuyển trạch của đội U16 Tây Ban Nha - Ginés Menéndez - rằng ông có một tài năng thiên phú, nhưng lại chưa hề ra sân thi đấu cho đội tuyển nước nhà. Ginés đến gặp anh. Leo đã gây ấn tượng với ông ấy và trong giải vô địch Tây Ban Nha mà Leo không thể thi đấu vì anh là người nước ngoài, Ginés đã tiếp cận anh: "Cậu có đồng hành cùng chúng tôi không? Nếu họ không gọi cậu lên tuyển Argentina, hãy nhớ đến chúng tôi". Giải đấu dành cho lứa tuổi

dưới 17 sắp diễn ra ở Phần Lan và bên phía Tây Ban Nha gồm những cầu thủ như David Silva và Cesc, cùng những người khác. "Cậu có đồng ý không?" là câu hỏi được đặt ra cho cả hai bố con. Messi đã ở Barcelona được hai năm.

"Không, xin cảm ơn", cả hai cùng trả lời như thế.

Leo sẽ không bao giờ chơi cho Tây Ban Nha. Messi là người Argentina, đến từ Rosario và là người *Leproso*, như anh ấy đã nói trong nhiều cuộc phỏng vấn. Nhưng, sau lời đề nghị đó từ Menéndez, vài tháng trôi qua, anh mới nhận được cuộc gọi đầu tiên từ một thành viên của Liên đoàn Bóng đá Argentina (AFA) và phải một năm sau anh mới nhận được lời mời gia nhập đội tuyển Argentina chính thức đầu tiên. AFA yêu cầu sự hiện diện của "Lionel Messi" tại một trại huấn luyện sẽ được tổ chức vào giữa tháng 6 năm 2004. Barcelona nói rằng họ sẽ rất vui khi trả anh về cho đội tuyển, nhưng không phải ngay lập tức, vì họ vẫn đang tranh tài ở Copa del Rey.

Cho đến khi anh đến Buenos Aires để lần đầu tiên tham gia đội tuyển trẻ quốc gia, đã có một loạt những cuộc gặp gỡ, trùng hợp và hiểu lầm kỳ lạ trước khi Tây Ban Nha cuối cùng cũng từ bỏ kế hoạch cố gắng thuyết phục cầu thủ trẻ tài năng ấy gia nhập hàng ngũ La Roja[1].

[1] Biệt danh của đội tuyển Tây Ban Nha.

Claudio Vivas - trợ lý của Marcelo Bielsa tại ĐTQG Argentina và Athletic Bilbao, cũng đến từ Rosario và biết gia đình Messi, trước cả khi Leo bắt đầu thi đấu. Cha của anh, José Vivas, là người thành lập học viện bóng đá Newell's Old Boys. Rodrigo Messi nhất định đã tỏa sáng trong giải đấu cùng với "Negro" Sebastián Domínguez, người cuối cùng đã trở thành tuyển thủ quốc gia. Claudio đã bắt đầu với các đội trẻ tại Newell's trong tư cách HLV. Trong lứa cầu thủ sinh năm 87 của CLB, có một "người lùn" mà mọi người đang nói đến và trong thời gian Leo được huấn luyện bởi Gabriel Digerolamo, người bạn của Claudio - những ngày này vẫn đang là một nhà động vật học, vị HLV trẻ sẽ đi xuống Malvinas để xem những trận đấu có sự xuất hiện của ngôi sao đang lên. Vivas đã nói: "Rất vinh hạnh cho cá nhân tôi khi được xem anh ấy chơi bóng".

Nhiều năm trôi qua, Marcelo Bielsa gọi điện cho Vivas, đề nghị anh đi cùng trong chuyến phiêu lưu với ĐTQG, và sau khi gia hạn hợp đồng với AFA vào năm 2002, cả hai đã lên đường vào tháng

10 trong tour du đấu châu Âu để nói chuyện với tất cả các cầu thủ mà họ tin tưởng. Marcelo muốn giải thích cho họ lý do tại sao anh đã gia hạn hợp đồng và kế hoạch của mình. Tại Barcelona, anh đã gặp thủ môn Roberto Bonano và trung vệ của Espanyol - Mauricio Pochettino, và Claudio đã hỏi họ về Leo Messi.

“Người đang hủy diệt tất cả ở đội trẻ kia kìa, Claudio” - Bonano nói.

Vivas muốn biết thêm về người này. Marcelo và trợ lý của anh đã ở lại khách sạn Princesa Sofia gần Camp Nou và khi sự hiện diện của họ được biết đến, một số “đặc vụ” đã đến để tìm hiểu thêm những khoảnh khắc của họ. Chẳng hạn như một quý ông tên là Jorge, một người Argentina làm việc trong văn phòng của Josep María Minguella. Người đó yêu cầu được gặp mặt Vivas tại quầy lễ tân và Vivas đã thực sự xuống gặp anh ta, mặc dù cuộc trò chuyện lúc đầu có hơi lạnh lùng và bế tắc. Jorge là một đặc vụ, kiểu người mà đội bóng của Bielsa thường có xu hướng né tránh.

- Có một cầu thủ cực kỳ tài năng người Argentina mà anh cần phải để mắt đến. - Người lạ nói.

- Tại sao vậy?

- Chà, trong khi anh không động tĩnh gì, cậu bé đó sắp chơi cho đội U17 Tây Ban Nha. - Jorge nhấn mạnh, bởi cấp độ đó thì sẽ thường được các nhà tuyển trạch để mắt.

- Anh có thông tin gì về cầu thủ đó không?

- Thật tình cờ, tôi có một đoạn video ngắn đây.

Đoạn video dài 12 phút cho thấy những gì hay nhất của Messi khi chơi cho Barcelona trong trận đấu với những cầu thủ hơn anh 2 tuổi. Vivas muốn phân tích mọi thứ, điểm tốt, điểm chưa tốt, vị trí của anh ấy trên sân, phẩm chất của các đối thủ và đồng đội của anh, nếu anh ấy là cầu thủ tài năng hay chỉ bùng nổ trong những khoảnh khắc cụ thể, những gì anh ấy đã làm với quả bóng, và những gì anh ấy đã làm khi không có nó. Anh ấy cần một sự phân tích rộng và sâu hơn, và Vivas đã có được điều này khi xem tất cả các trận đấu trên băng ở khách sạn vài giờ sau đó.

Vivas đưa cuộn băng vào đầu thu, bắt đầu chạy, một vài giây đã trôi qua. “Đây… đây, đây chính xác là tên ‘người lùn’ trong thế hệ ‘87 mà Gabriel đã từng cầm quân!”

Jorge kể lại với Vivas rằng phía Tây Ban Nha đang có ý định dùng tiền để lôi kéo Messi về với màu áo đỏ, nhưng bố của cậu thì lại chỉ muốn con trai mình chơi bóng ở đội tuyển Argentina, và chính bản thân cậu cũng muốn vậy.

- Hãy nói với người bố rằng không nên quá lo lắng, tôi sẽ thử. - Claudio đề nghị.

Cho đến thời điểm đó, Marcelo Bielsa không hề biết Vivas sẽ có động thái gì, nhưng trợ lý của ông cảm thấy vấn đề này đã đủ quan trọng để chia sẻ với sếp của mình. "Tiếp tục đi, Claudio, đừng lãng phí thời gian. Nhưng hãy để tôi xem vài thứ", Bielsa nói. Và Bielsa đã hoàn toàn bị thuyết phục. "Chúng ta không thể để mất người này", là kết luận được đưa ra.

Từ phòng khách sạn ở Barcelona, Vivas gọi điện cho Hugo Tocalli, người từng làm việc với các cầu thủ trẻ Argentina và lúc đó đang điều hành đội bóng U17.

- Rất khó để đưa cậu bé ra ngoài. Nhưng khi anh trở lại Argentina, hãy đến gặp tôi và mang theo những cuốn băng đó. - Tocalli nói với anh ấy.

Vivas không thể hiểu được sự thận trọng của anh ta. Tocalli đã chắc chắn về tài năng phi thường của Messi, nhưng anh ấy không hề khẳng định chúng. Có những vấn đề quan trọng khác đang chờ anh ấy và Marcelo. Khi quay trở lại Buenos Aires vào ngày 22 tháng 11, Vivas đến trung tâm huấn luyện của đội U17 tuổi và đưa cho Tocalli thứ mà anh ta cần.

- Đừng để tuột mất cơ hội này.

- Chúng tôi sẽ phân tích kỹ lưỡng.

- Nếu chúng ta không hành động nhanh chóng - không phải vì Lionel, không phải vì cha cậu ta, mà là vì áp lực bị Tây Ban Nha gây ra, chúng ta sẽ mất đi một cầu thủ xuất sắc.

Vivas nhấn mạnh đến mức Tocalli đã nghĩ rằng anh có một số sự quan tâm cá nhân đến vấn đề này. Vivas bị tổn thương: anh chỉ bảo vệ lợi ích của quốc gia; họ đang nghĩ cái quái gì vậy? Cùng khoảng thời gian đó, Carles Rexach, giám đốc bóng đá của Barcelona, đã gọi điện cho Liên đoàn Bóng đá Tây Ban Nha để thúc đẩy khả năng Leo có thể gia nhập La Roja.

Tocalli tiếp tục trì hoãn việc đưa ra phân tích. Ngoài bất kỳ nghi

ngờ nào mà anh ta có thể có (tất cả đều hoàn toàn vô căn cứ), anh ta không chắc rằng có cần thiết phải đưa một cậu bé 16 tuổi từ bên kia đại dương với rất nhiều sự tốn kém, hoài nghi, các vấn đề thích nghi và vô số sự bất tiện mà nó có thể kéo theo.

Vivas cảm thấy vô cùng thất vọng. Marcelo biết rất rõ Claudio nên khi thấy người bạn của mình bất an, Bielsa quyết định ngồi xuống, cùng trò chuyện với Claudio.

- Có chuyện gì vậy?

- Nhìn kìa, tôi đã đối đầu với cậu bé này, Messi, và tôi tin rằng Argentina có thể sẽ thua đậm trong tình huống này.

- Để tôi đi nói chuyện với Tocalli.

- Có thể đáng để chúng tôi huấn luyện bọn trẻ. - Anh ta nói. -Các ĐTQG thường đưa các cầu thủ trẻ đi cùng để đào tạo cho họ dần quen với sự thích ứng linh hoạt - điều cần thiết trong sự nghiệp sau này.

Một lúc sau, Hugo Tocalli nhận được "lời khuyên" từ các cấp trên trong Liên đoàn, rằng anh ta nên xem lại các đoạn băng. Và hành động theo những gì mà Tocalli thấy được.

Tocalli vừa chuẩn bị lên đường đến Phần Lan để tham gia Giải vô địch thế giới U17 với một số cầu thủ sau đó sẽ giành chức vô địch thế giới U20 (Biglia, Ustari, Garay). Anh ấy đã xem qua cuộn băng. "Video chỉ có năm hoặc sáu cảnh cho thấy Messi đang chơi bóng trên sân tổng hợp và bạn có thể thấy rằng đó là một cậu bé đặc biệt với nhịp điệu thay đổi đáng kể và quả bóng dính chặt vào đôi chân. Cậu ta đã bứt tốc từ 0 đến 100 mét trong ba giây. Tôi rất ngạc nhiên với cách cậu ấy chơi bóng", Tocalli nhớ lại.

Tocalli đã gọi điện cho HLV người Argentina, José Pekerman, lúc đó là giám đốc thể thao của Leganés ở Tây Ban Nha, và hỏi ông ấy thông tin về Leo. "Một thiên tài" là câu trả lời. Đồng thời, Tocalli đã gặp Julio Grondona, chủ tịch AFA, để nói về cậu bé. Không cần thiết phải gọi Leo tham gia huấn luyện cùng đội bóng của Bielsa. Grondona và Tocalli quyết định tổ chức ngay hai trận giao hữu quốc tế, đấu với Paraguay và Uruguay, vì vậy Messi sẽ có thể khoác áo Argentina, cả hai trận đấu đều sẽ được diễn ra với sự điều khiển của các trọng tài quốc tế, để họ có thể ký một mẫu đơn chính thức sau đó được gửi tới FIFA, qua đó ngăn Tây Ban Nha tước Messi từ tay họ. Họ phải liên lạc kín đáo và khẩn cấp với gia đình Messi.

- Được, anh hãy sắp xếp cho cậu ta một vị trí đi, và tôi sẽ cố gắng giải quyết chuyện này. - Grondona nói.

Một nhân viên của FIFA bắt đầu tìm số điện thoại của Jorge Messi. Họ đã phải thử đến 10 lần trước khi có được điều mình muốn.

- Thưa ông, ông có phải là Jorge Messi, bố của Leo không ạ?

- Đúng rồi đấy.

Tìm thấy rồi! Tocalli nói chuyện với Jorge, rồi với Leo. Cả hai đều đồng ý chỉ trong vài giây; không có gì phải bàn cãi, Leo muốn chơi cho Argentina. Cảm ơn vì cuộc gọi, ông đã làm cho chúng tôi rất hạnh phúc đấy. Tocalli giải thích rằng anh không thể gọi Leo tham dự giải đấu U17 năm 2003 vì anh đã triệu tập đủ đội hình rồi, nhưng Messi có thể tin tưởng vào việc được chơi cho lứa tuổi U20, sớm thôi.

Leo đã viết về tình tiết này trong một bức thư gửi cho một người bạn vào ngày 17 tháng 11 năm 2003: "Xin chào, Fabi. Tôi viết thư cho bạn vì tôi đã nói với bạn, rằng khi tôi nhận được thông tin từ phía ĐTQG, tôi sẽ cho bạn biết. Vài giờ trước, Tocalli đã gọi cho tôi và bố của tôi, và ông ấy chúc mừng tôi vì tất cả những gì đã diễn ra cho đến nay. Họ sẽ gọi tôi đến để huấn luyện với những cầu thủ khác thuộc thế hệ '85 và '84 cho giải đấu cúp Nam Mỹ tiếp theo. Tocalli đã nói với bố tôi rằng ông ấy đã xem nhiều video về tôi nhưng ông ấy đã không triệu tập tôi tham dự World Cup U17 vì ông ấy nghĩ tôi còn quá nhỏ (đúng vậy đấy). Nhưng ông ấy nói rằng đã gặp tôi gần đây và bây giờ tôi đã đủ điều kiện tham gia thi đấu. Được rồi, Fabi, gửi đến bạn một nụ hôn nồng nàn. Xin chào!"

Tại World Cup U17 diễn ra ở Phần Lan vào tháng 8 năm 2003, Argentina đã bị loại ở vòng bán kết trước Tây Ban Nha, lứa trẻ lúc đó của Tây Ban Nha gồm rất nhiều cầu thủ là đồng đội của Messi tại các cấp độ trẻ của Barcelona. Và Fàbregas đã ghi 2 bàn trong chiến thắng 3-2 hôm đó. Hai đội ở chung một khách sạn. Sau trận đấu, Tocalli đến gặp Fàbregas và hỏi về "chú lùn" kia. "Leo á? Tin tôi đi, hắn là một con quái vật. Thật sự phi thường. Họ đã cố gắng chèo kéo cậu ta về đội tuyển Tây Ban Nha đấy". Tiền vệ người Catalan tiếp tục: "Nếu hôm nay các ông có sự góp mặt của Leo, rất có thể các ông đã đánh bại chúng tôi và lên ngôi vô địch. Chúng tôi muốn cậu ta về với La Roja, nhưng cuối cùng Leo lại chọn gắn bó với các ông".

Claudio Vivas chưa bao giờ tiết lộ bất cứ điều gì cho Leo biết, về

những cuốn băng video, về sự tranh giành giữa hai đội tuyển, tất cả những thứ đó. Vivas tin rằng Messi không sớm thì muộn sẽ được lên chơi cho ĐTQG. Có thể nó sẽ bị trì hoãn một chút, nhưng...

Leo không bao giờ hợp với màu áo đỏ của Tây Ban Nha, và nếu có, thì anh ấy cũng sẽ chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Xin chào, Fabi, bạn tôi thế nào rồi? Tôi viết cho cậu để trả lời lại câu mà cậu đã hỏi tôi trước kia. Sự thật là, ban đầu tôi đã cảm thấy rất vui, xuất hiện trên các tờ báo, được truyền thông nhắc tên. Nhưng bây giờ thì mọi thứ lại đi quá tầm kiểm soát. Tôi không thể chờ cho mọi chuyện lắng xuống và người ta ngừng nhắc đến tôi ở khắp nơi. Ngoài vấn đề đó ra thì mọi thứ thực sự "rất tuyệt vời", và tôi có hàng tá thứ để kể cho cậu nghe đây. Và tôi sẽ kể tuốt tuột cho cậu khi chuyện này kết thúc. Tôi sẽ giải thích tất cả, từng chút, từng chút một. Mọi thứ đang diễn ra khá ổn, và bây giờ tôi đang hướng đến trận đấu vào ngày thứ Bảy, mong là chúng tôi sẽ chơi tốt và giành chiến thắng. Đó là những gì bố tôi bảo, và cả Coloma nữa".

(Email được gửi bởi Lionel Messi sau trận ra mắt Barcelona gặp Porto vào ngày 20/11/2003)

Leo đang đương đầu với một mùa giải mà anh ấy đã đạt được tất cả các mục tiêu của mình trước thời hạn. Anh ấy đã có trận ra mắt đội Một Barcelona sau khi thay đổi 5 cấp độ liền. Anh ấy đã được gọi vào ĐTQG Argentina để tham gia một vài trận giao hữu. Và anh ấy đã có những người bạn ở Barcelona, dù cho đó chỉ là một vài người.

Chàng trai 17 tuổi Leo đã đến Buenos Aires một tuần trước trận giao hữu đầu tiên, với Paraguay, và đã được giới thiệu đến cả đội trước buổi huấn luyện đầu tiên.

- Chào mọi người, đây là Leo Messi, đến từ Barcelona. - Tocalli giới thiệu.

Leo đứng bên cạnh, khẽ cúi đầu chào.

Đây là những gì mà Pablo Zabaleta còn nhớ được: "Chúng tôi bắt đầu thực hiện những bài khởi động nhỏ ở sân tập, và tài năng của cậu nhóc đó ngay lập tức bộc lộ. Cậu ta thực sự là một con người khác biệt". Sự thật là Leo đã vượt qua tất cả những người còn lại. "Trong buổi tập đầu tiên cùng toàn đội, Leo đã khiến cho chúng tôi phải há hốc mồm ngay từ những pha chạm bóng đầu tiên. Cậu ta có thể dễ dàng vượt qua bất kỳ cầu thủ nào ở hàng phòng ngự".

Leo là một trong hai cầu thủ chơi bóng ở nước ngoài duy nhất vào thời điểm đó, cùng với Mauro Andrés Zanotti, lúc đó đang chơi cho Ternara tại Ý. Và như những buổi tập đầu tiên ở Barcelona dưới thời Charly Rexach, những người đồng đội ở đây đều lớn tuổi hơn anh. Ngoài Zabaleta, trong một đội tuyển tập hợp một cách vội vàng đó còn có Ezequiel Lavezzi từ Estudiantes của Buenos Aires và mới đây là Genoa, rồi cả Ezequiel Garay. Các cầu thủ không hề lăn tăn hay tìm hiểu về lý do dẫn đến trận giao hữu.

Gerardo Salorio, HLV thể chất của đội được biết đến với biệt danh "Giáo sư", cho biết: "Khi cậu ấy bước ra sân khởi động, cậu ấy đã làm như vậy với sự khiêm tốn thường thấy. Và điều đầu tiên tôi nói với cậu ấy là: 'Nếu cậu muốn chơi ở đây, điều đầu tiên cậu phải làm là tháo nhẫn và cắt tóc, thưa nhạc trưởng'. Cậu ấy nhìn tôi... nhưng không hề nói bất cứ điều gì". Lúc đó, Salorio đang làm việc với các đội cấp cao và được yêu cầu giúp đỡ các nhân viên kỹ thuật mới của đội U20. Salorio muốn đặt ra các quy tắc cơ bản từ ngày đầu tiên, cái mà ông gọi là*bajado de linea duradura*. Leo đã phát cáu vì điều đó.

"Thực sự là tôi đã rất khắt khe với các cầu thủ trẻ, cứ như họ là những cầu thủ chuyên nghiệp vậy" - Salorio nói. "Một ít phút sau, tôi nhìn vào Leo và nói trước toàn đội: 'Tôi cần gửi đến cậu và những người khác lời xin lỗi, Leo ạ. Tôi đã quá khắt khe với cậu, lẽ ra tôi không nên làm như vậy, tôi muốn gửi lời xin lỗi đến cậu". Leo nhìn tôi và mỉm cười, như muốn nói rằng: 'Không sao đâu, ai mà chẳng có lúc sai lầm'. Và đó là buổi gặp mặt đầu tiên giữa hai chúng tôi. Cậu ấy không phải là mẫu người thích giao thiệp nhiều".

Ngày 29 tháng 6, trận giao hữu gặp Paraguay diễn ra. Đó là một đêm lạnh thấu xương tại SVĐ Argentina Juniors, sau được đặt lại tên là Diego Maradona do huyền thoại số 10 đã chơi trận đấu đầu tiên tại đó gặp Talleres vào năm 1976. Phí vào cửa cho trận đấu đó, điều mà ít người hâm mộ quan tâm, là một tờ báo mỗi người, và nó sẽ được góp lại tại Bệnh viện Nhi Garrahan, nơi đang thu thập giấy để gây quỹ. Chỉ 300 người có mặt tại đó để xem trận ra mắt của Messi.

"Bây giờ, bạn sẽ nghĩ rằng cả thế giới đã ở SVĐ đêm đó, nếu bạn tin vào tất cả những người nói rằng họ đã ở đó". - Salorio bình luận.

Đội hình đầy đủ của Argentina hôm đó gồm: Nereo Champagne, Ricardo Villalba, Ezequiel Garay, Lautaro Formica, Pablo Zabaleta, René Lima, Juan Manuel Torres, Matías Abelairas, Pablo

Barrientos, Pablo Vitti và Ezequiel Lavezzi.

HLV: Hugo Tocalli.

Argentina dẫn trước đến 4-0 theo một cách rất đơn giản, và đã đến lúc để tung các cầu thủ dự bị vào sân.

Salorio nhớ lại: "Leo ở cách đó vài mét và tôi nói với cậu ấy: 'Bắt đầu nào !' Leo đang ngồi, nhìn tôi, như muốn nói: 'Đến lượt tôi rồi phải không?" Và tôi đã nói. 'Sao nào! Cậu có muốn ra sân không?' Cậu ấy đã khởi động và bắt đầu hiệp hai.

Hết một nửa thời gian, Lavezzi và Abelairas ra sân, còn Franco Miranda và Leo, với số 17 trên lưng, vào sân. "Họ không thể ngăn cản anh ta", Zabaleta nói. Leo đã dễ dàng thực hiện hai pha kiến tạo. Ở phút thứ 80, khi đang dẫn với tỷ số 6-0, anh thực hiện một pha bóng phi thường. "Giáo sư" nhớ lại: "Cậu ấy lừa bóng qua tất cả mọi người. Và tôi nói: 'Chúng ta đã có một ngôi sao ở đây'."

Messi ngày hôm đó đã đối mặt với thủ môn Paraguay, lừa bóng qua anh ta bằng một động tác đảo bóng và đối mặt với khung thành trống. Bàn thắng đầu tiên của Messi cho Argentina.

Chung cuộc, trận đấu kết thúc với tỷ số 8-0. Trận đấu đó được phát trực tiếp trên TyC Sports nhưng những hình ảnh liên quan đã biến mất trong nhiều năm. Phải cho tới gần đây, người ta mới tìm lại được nó và bàn giao cho Liên đoàn Bóng đá Argentina:

https://www.youtube.com/watch?v=vyrEF6Gnjgs

Từ đội hình xuất phát hôm đó, Ricardo Villalba đã có trận ra mắt cho đội Một của River Plate nhưng anh ấy chỉ ra sân đúng một lần cho họ. Villalba đã thử vận may ở giải hạng hai (với Rafaela, Defensa và Justicia), và sau đó xuống cấp độ thấp hơn (với Defensores de Belgrano ở Metropolitan B), trước khi trở lại giải hạng hai (với Aldosivi). René Lima, người đã rời khỏi River, đã đến Israel trong một vài tháng, và sau đó nhảy sang CLB ở giải hạng nhất và hạng hai Argentina trước khi chuyển đến Chile, nơi anh hiện đang chơi cho Cobreloa. Franco Miranda đã chơi ở Thụy Điển và Scotland (với St Mirren) và hiện đang chơi cho Sportivo Belgrano. Matías Abelairas, người được thay thế bởi Leo, chơi cho Puebla de Mexico, đã chuyển đến đó từ Vasco de Gama. Anh ta đã bị từ chối bởi Glasgow Rangers sau khi thất bại trong một buổi thử việc với họ. Đường lên đỉnh cao luôn ngổn ngang những chướng ngại vật; và đối với một số người, chúng đơn giản là không thể vượt qua.

Đội bóng sau đó đã đến Estádio Suppici ở Colonia để đá trận giao hữu tiếp theo, lần này là gặp Uruguay. Leo được tung vào sân ở đầu hiệp hai khi tỷ số trận đấu đang là 1-1, nhờ bàn thắng của Pablo Vitti. Messi đã ghi 2 bàn (phút 47 và 56) và đóng góp một phần không nhỏ trong bàn thắng thứ tư, như Salorio giải thích. "Thủ môn của họ đưa bóng cho hậu vệ trái, cách Leo khoảng chục mét. Cậu ấy đã lao đến đó ngay lập tức! Sau đó, cậu ấy đi bóng qua một người, vượt qua thủ môn và trước mặt Leo lúc đó là một khoảng trống nhỏ giữa cột dọc và khung thành, vì vậy, cậu ấy chỉ cần đẩy quả bóng trở lại để Lavezzi có thể ập vào và ghi bàn. Khi ấy, tôi đã nói: 'Chà, chúng ta đã có một cái gì đó tuyệt vời ở đây...'."

Tỷ số 1-4 đã tạo ra sự khác biệt giữa hai bên. "Messi là một cái gì đó rất đặc biệt" theo như các tiêu đề trên tờ báo thể thao *Olé*. "Khi chúng tôi trở lại Argentina, tôi đã nói với Leo rằng vào tháng 12, chúng tôi sẽ triệu tập cậu ấy đến tập luyện cùng chúng tôi vì Argentina muốn đưa cậu ấy đến Giải vô địch Sudamericano ở Colombia vào năm 2005", Tocalli nói.

Mùa hè lạnh giá đó, Leo trở lại Rosario để tận hưởng phần còn lại của kỳ nghỉ. Anh đã đi trên đường phố mà không bị ai nhận ra. Nhưng đây sẽ là những ngày cuối cùng Leo có thể thoải mái đi lại trên đường phố như vậy.

Giải vô địch Sudamericano bắt đầu vào ngày 13 tháng 1 năm 2005 và bốn đội hàng đầu sẽ có suất tại World Cup Hà Lan. Sau hai trận giao hữu đó, Messi đã có tên trong đội hình cuối cùng. Leo đến tham gia vào tháng 12 với sự cho phép của Barcelona (dù đang ở giữa mùa giải), mặc dù thực tế là anh đã có trận ra mắt đội Một trước đó hai tháng trong trận đấu với Espanyol. Zabaleta, đội trưởng, hơn anh 2 tuổi, nhanh chóng bầu bạn với người mới, dẫu sao đó cũng là nhiệm vụ của anh. "Tôi đã trao đổi với cậu ấy về những gì chúng tôi nghĩ, để hỏi về những gì cậu ấy cần, và để nói với cậu ấy rằng chúng tôi đang ở bên cậu ấy. Đó chỉ là những câu trả lời ngắn gọn, cậu ấy là chàng trai của đội bóng, của chúng tôi".

Pancho Ferraro, HLV của Gimnasia de Jujuy, phụ trách đội U20 từ tháng 1 sau khi trả lời cuộc gọi từ José Pekerman – HLV trưởng mới của toàn đội. Tháng 1, anh đến Colombia, nơi anh ngồi chung băng ghế dự bị với Tocalli, người tiếp tục làm HLV đội U20 trước khi trở thành trợ lý của Pekerman. Ferraro nói: "Đó là nơi tôi nhìn thấy Messi lần đầu tiên. Trong hai trận đầu tiên ở Nam Mỹ gặp Venezuela và Bolivia, cậu ấy ngồi dự bị. Đội đã chơi tệ trong hiệp một nhưng mọi thứ đã thay đổi trong hiệp hai, vì Leo được tung vào sân".

“Bọ Chét” không hề có vóc dáng và thể lực giống như những người còn lại, mọi người đều nói như vậy. Nhưng anh ấy đã vào sân ở phút thứ 60 trong trận đấu với Venezuela và nâng tỷ số lên 2-0 (tỷ số cuối cùng là 3-0), giành giải thưởng Cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu. “Nhưng tôi chưa bao giờ thực sự làm chủ được bóng”, người ta nghe anh ấy nói; anh ấy sẽ bình chọn cho Garay. Trong trận đấu với Bolivia, Leo đã vào sân sau giờ nghỉ giải lao, thay cho Barrientos. Năm phút vào hiệp hai, anh ấy đã thực hiện một pha chạy chỗ từ giữa sân, vượt qua mọi người trước khi ghi bàn. Mười ba phút sau, anh lại ghi bàn, nâng tỷ số lên 3-0.

Leo có mặt trong đội hình xuất phát trong trận đấu tiếp theo với Peru, mặc dù đây chỉ là một ngoại lệ chứ chưa phải là quy luật: anh ấy chỉ ra sân ngay từ đầu ở 3 trong số 9 trận. “Cậu ấy thiếu sự nhiệt huyết, các trận đấu đều rất khắt khe, một số trận nhịp độ khá cao và chúng tôi nhận ra cậu ấy hơi mệt”, Tocalli nhớ lại. “Ra sân trong hiệp hai, cậu ấy đã gây ra sự hủy diệt”, Ferraro chỉ ra. Vì anh ấy không thể hiện tốt nếu chơi ngay từ đầu, Tocalli và Ferraro đã cân nhắc để anh ấy trở lại băng ghế dự bị:

- Pancho, chúng ta nên nói chuyện với Leo.

- Về cái gì?

Ferraro và Tocalli nói chuyện khi họ uống *mate* [một loại trà], một phong tục của người Argentina, và ngồi bên cạnh một cái bảng đen.

- Chúng ta cần nói chuyện với Leo vì cậu ấy có vẻ không chơi tốt như khi vào sân từ băng ghế dự bị. Sẽ ra sao nếu chúng ta làm như trước đây, để cậu ấy trên băng ghế dự bị và tung cậu ấy vào sân trong hiệp hai?

- Được rồi, Hugo, có thể được. Hãy nói chuyện với cậu ấy.

“Chúng tôi đã đến gặp Leo. Cậu ấy đang ở chung phòng với Lavezzi”, Pancho Ferraro nhớ lại. “Trong phòng, Hugo nói với cậu ấy suy nghĩ của chúng tôi và Messi nghĩ đó là một ý kiến hay. Nó không hề làm cậu ấy khó chịu. Ngược lại thì đúng hơn. ‘Tôi cũng định nói điều tương tự’, cậu ấy nói. Đôi khi, bạn tự hỏi mình, kiểu cầu thủ này sẽ làm thế nào. Và nó phụ thuộc vào cách bạn nói chuyện với họ. Nó phụ thuộc vào cách bạn ngồi xuống, cách bạn nhìn vào mắt họ và ngôn từ bạn sử dụng. Leo hiểu được tất cả mọi chuyện”.

Giải đấu cứ thế tiếp tục. Argentina giành thắng lợi 4 trận, hòa 4

trận. Họ sẽ phải chơi trận cuối cùng với Brazil vào ngày 6 tháng 2. Nếu chiến thắng, Argentina sẽ bảo vệ được vị trí thứ 3 trên bảng tổng sắp và có vé đi Hà Lan. Phút thứ 65, tỷ số đang là 1-1, Leo vào sân để thay cho Neri Cardozo. Barrientos kiến tạo bằng một đường căng ngang, Leo ghi bàn, nâng tỷ số lên 2-1, bàn thắng định đoạt số phận trận đấu. Chung cuộc, Brazil đứng đầu bảng, Colombia với ngòi nổ Hugo Rodallega đứng thứ 2 và Argentina xếp sát ngay sau.

Leo tự tin rằng bây giờ anh đã ở một đẳng cấp mà mọi người nghĩ anh ấy sẽ đạt được. Leo chưa bao giờ nghi ngờ điều đó nhưng tác động mà anh ấy đã tạo ra với giải đấu khiến bản thân anh muốn nhiều hơn nữa. Tuy nhiên, Leo nhận thức được rằng cơ thể của anh đang đặt ra những giới hạn nên anh đã nghe theo lời khuyên của Tocalli: "Hãy làm việc với một HLV riêng, giống như Ronaldinho."

Và anh ấy đã làm chính xác điều đó trong lần trở lại Barcelona, đôi khi suốt cả ngày. Ba tháng sau khi trở thành một trong những "đầu tàu" của đội U20, Leo đã ghi bàn thắng đầu tiên cho Barcelona ở một trong số 9 trận đấu anh chơi cho đội Một mùa đó. Mùa giải đó đã trở thành một trong những sự kiện đáng nhớ đối với riêng Leo.

Trước khi bay đến Hà Lan dự giải vô địch thế giới, Leo đã đi qua Rosario và quay trở lại sân thi đấu của Newell's lần đầu tiên sau nhiều năm. Một số người chào đón Leo; không phải tất cả họ đều biết anh nhưng nhiều người đã truyền tai nhau rằng - "Đây là đứa trẻ đã phải ra đi, đứa trẻ đến từ Barcelona". Họ dồn dập hỏi về ngôi nhà mới, mọi thứ diễn ra như thế nào với anh và về ĐTQG. Chức vô địch thế giới U20 đã thu hút sự chú ý của công chúng Argentina. Đội bóng, trong lịch sử đã thi đấu tốt ở cấp độ này với ba chiến thắng trong năm trận đấu gần nhất, rất mạnh mẽ. Họ sẽ nhắm đến việc có được ngôi vô địch tại Hà Lan.

Giải đấu này thực sự có một truyền thống rất lâu đời và thú vị. Đây là giải đấu quan trọng nhất trong số các giải đấu dành cho các đội tuyển trẻ và là cơ hội tiếp cận hàng loạt gương mặt tiềm năng. Thật khó để dự đoán điều gì sẽ xảy ra ở đó: một cầu thủ dự bị trong trận đấu đầu tiên có thể nhanh chóng đóng đinh suất đá chính và kết quả là trở thành cầu thủ xuất sắc nhất của giải đấu. Đây thường được xem như là bệ phóng tốt nhất cho những sự nghiệp vĩ đại sau này.

Ở tuổi 18, Diego Maradona đã chèo lái con tàu Argentina đến chức vô địch World Cup U20 tại Nhật Bản. Tại Chile vào năm 1987,

Nam Tư cũ đã có được sự phục vụ của những tài năng như Robert Prosinecki, Zvonimir Boban và Davor Suker. Bồ Đào Nha lúc đó có thế hệ vàng gồm những Luis Figo, Joao Pinto và Rui Costa, những nhà vô địch năm 1991. Và năm 1997, Pháp đã trình làng hai sát thủ trẻ là David Trezeguet và Thierry Henry, cho dù nhà vô địch là Argentina của Pablo Aimar. 1999 là năm của Tây Ban Nha với Xavi Hernández và Iker Casillas: điều báo hiệu cho những thứ thú vị sắp xảy ra. Năm 2001, Argentina của Javier Saviola đã lên ngôi vô địch, và 2 năm sau là màn đụng độ giữa Dani Alves và Andres Iniesta.

Phiên bản thứ 15 của giải đấu sẽ diễn ra tại Hà Lan từ ngày 10 tháng 6 đến ngày 2 tháng 7. Tây Ban Nha đã triệu tập những cầu thủ như Fernando Llorente, Cesc, Albiol, José Enrique; Colombia đã có Falcao. Brazil có Rafinha (lúc đó đầu quân cho Bayern Munich) và một loạt cầu thủ vẫn đang chơi ở các giải quốc nội.

Argentina đã cho Leo nghỉ thêm vài ngày vì anh ấy là cầu thủ duy nhất chơi bóng ở châu Âu, nhưng anh muốn gặp gỡ cả đội bóng khi được triệu tập cùng nhau. Nó có vẻ là một chi tiết nhỏ nhưng lại là một trong những điều quan trọng nhất, được các đồng đội của anh đánh giá cao: phương pháp "chúng ta đều giống nhau" là một trong những điều tốt nhất.

Khi Tocalli, Ferraro và Zabaleta gặp lại Leo trong cuộc họp báo trước khi đội bóng lên đường sang Hà Lan, họ đã phát hiện ra một Messi mới so với bốn tháng trước. "Chúng tôi nhận thấy sự phát triển vượt bậc trong những tháng đó", Pancho Ferraro, người sẽ là HLV duy nhất của lứa U20 nhớ lại. Hugo Tocalli chia sẻ: "Chúng tôi nhận thấy Leo có thể hình tốt hơn nhiều. Cậu ấy được chuẩn bị tốt hơn, và đã kiên cường hơn. Chúng tôi không thể quên cậu ấy đã ở Barcelona và sự xuất hiện của cậu ấy ở đây là một bằng chứng cho tất cả những công việc cậu ấy đã làm ở đó".

Anh ấy đã có một bước tiến nhảy vọt khác, lần này là về mặt thể chất. Khi gần 18 tuổi, anh cao 1m69 và nặng 64 kg.

Và đây là đội hình của Argentina dự giải năm đó:

Thủ môn: Oscar Ustari, Nicolas Navarro, Nereo Champagne.

Hậu vệ: Lautaro Formica, Gustavo Cabral, Julio Barroso, Ezequiel Garay, David Abraham.

Tiền vệ: Juan Manuel Torres, Gabriel Paletta, Lucas Biglia, Pablo Zabaleta, Patricio Perez, Emiliano Armenteros, Rodrigo Archubi,

Fernando Gago, Neri Cardozo.

Tiền đạo: Sergio Aguero, Gustavo Oberman, Pablo Vitti, Lionel Messi.

“Tôi rất thích xem bóng đá châu Âu”, Gustavo Oberman nhớ lại. “Leo đã có trận ra mắt với đội Một Barcelona nhưng anh ấy không được vào sân nhiều. Chúng ta đã thấy anh ấy ở giải Sudamericano, mặc dù anh ấy gặp rất nhiều vấn đề về thể lực trong thời gian đó, nhưng sự thật là trong những trận đấu mà anh ấy xuất hiện, Leo đã nhận được sự ngưỡng mộ của tất cả mọi người: đồng đội, báo chí... Tất cả đều nói: Đây có phải là người sẽ kế nghiệp Diego? Bởi vào thời điểm đó, tất cả mọi người đều đang chờ đợi một người kế vị Maradona, một người sẽ chiến đấu với anh ấy để giành vị trí cao nhất. Chúng tôi đã nói về điều này với nhau”.

Bốn mươi ngày lên tập luyện đã diễn ra dưới sự bảo trợ của “Giáo sư” Salorio. Ông ấy đã mang theo sách và phim, phát minh ra các trò chơi giáo dục mới và cố gắng tạo ra những điều bất ngờ cho đội bóng của mình mỗi ngày để tiếp thêm động lực cho họ. Nhưng Salorio biết rằng những thời khắc đầu tiên rất quan trọng; đó là khi các yếu tố bắt đầu đi vào đúng vị trí, khi nghiên cứu tính cách, khi mọi người nhận ra nhau, và khi đó mọi người sẽ bắt đầu chọn cho mình các nhóm nhỏ.

Sergio Agüero, *‘el Kun’*, bằng tuổi Leo và đến từ Independiente, không phải là người thích xem truyền hình hoặc xem các trận của giải đấu không phải là của Argentina hoặc quá sa đà vào internet. Anh ấy không chú ý lắm đến việc Leo được cho là triển vọng lớn từ Barcelona. Trong buổi sáng đầu tiên đó, đội bóng đã đi ăn cùng nhau. Messi ở bên phải Agüero, và bên trái anh ta là Formica. Garay đang ngồi đối diện. Họ bắt đầu nói về giày thể thao và Leo đã nhắc đến một đôi giày vừa mới ra mắt tại Hoa Kỳ và những thứ tương tự như vậy. Kun nhìn Leo. Và rồi anh lại nhìn Leo một lần nữa, tự hỏi, anh ta là ai vậy nhỉ? Và *el Kun* quyết phải có được câu trả lời.

- Tên cậu là gì ấy nhỉ?

“Tôi đã nói vậy với Leo” - Aguero nhớ lại. “Và Leo đã nhớ được tôi là ai, ha ha. Anh ấy mỉm cười, nhìn tôi và nói lí nhí: ‘Lionel’. ‘Ồ, gần giống tôi đấy chứ, vậy còn họ của cậu?’ ‘Messi’, vẫn chất giọng nhỏ nhẹ đó. Lúc đó tôi cũng không quan tâm lắm đâu, nhưng rồi Formica đã nói: ‘Cái gì cơ? Cậu không biết đây là ai á?’ Nghe xong câu đó, tôi mới lờ mờ nhớ lại rằng chúng ta có một cầu thủ đến từ

Barcelona. 'Hẳn rồi, chắc là cậu ta'. Tất nhiên, đó là khi chúng tôi đang ăn", Agüero bật cười. "Sau đó, khi chúng tôi đang tập luyện, tôi nói: 'Anh chàng này có thể bay được cùng với trái bóng đấy'. Và sau đó, chúng tôi tiếp tục tụ tập với nhau, chúng tôi đã rất thân thiết và cuối cùng thì ở chung phòng".

Đúng, họ đã ở chung phòng trong giải đấu đó. Gerardo Salorio giải thích: "Tôi đã tạo ra xã hội mini chỉ gồm có Kun - Messi. Vì hai lý do: họ là những người trẻ nhất, và họ có sở thích giống nhau (cả hai đều xuất sắc trong trò chơi PlayStation) và tôi cũng nghĩ rằng tôi có thể chuẩn bị một hành động kép cho tương lai của bóng đá Argentina".

Marcelo Roffé, chuyên gia tâm lý của đội tuyển trẻ Argentina, đồng ý với quyết định của Salorio vì Messi và Agüero, những người chưa từng ở Sudamericano, nhận thấy mình trong những tình huống rất giống nhau. José Pekerman và Liên đoàn nhận thấy sự cần thiết phải có một người gần gũi với các chàng trai và giúp họ bày tỏ cảm xúc của mình ở độ tuổi mà mọi thứ đều khá khó hiểu đối với họ, do đó, sự hiện diện của một chuyên gia tâm lý từ giải đấu đó trở đi là một điều cực kỳ quan trọng. "Và rồi, một số người phải cải thiện sự tập trung, cách họ xử lý áp lực, đưa ra quyết định, cảm giác lo lắng trước trận đấu", Roffé nói. "Luôn có định kiến về công việc của tôi. Nhưng họ nhận ra rằng điều này có thể hữu ích cho họ và vì vậy nó đã thành công".

Leo và Kun đã trở thành những người bạn của cả đội, chủ yếu vì họ là những người nhỏ nhất. Và đôi khi, với vóc dáng và vẻ ngoài ngây thơ đó, mặc dù thực tế là cả hai đều 17 tuổi, họ có vẻ giống trẻ con hơn nhiều so với thực tế. "Tôi nhớ đêm đầu tiên chúng tôi nghe thấy những tiếng động lạ, lúc đó là bốn giờ rưỡi sáng, tôi đang lim dim thì điện thoại reo", Salorio nhớ lại. "Tôi nói với họ rằng tôi không muốn họ tự nhận bất kỳ cuộc gọi nào, cho dù đó là gia đình hay báo chí, rằng tất cả các cuộc gọi đều phải thông qua tôi. Tôi nhấc máy và đó là Kun: 'Em sợ quá, hình như em nghe thấy tiếng gì đó...' Và tôi nói, 'Ngủ đi, trời ạ, không có chuyện gì đâu!'. Tất nhiên, cậu ta vẫn chỉ là một đứa bé, nghe thấy tiếng động và sợ hãi".

Oberman, người không nghĩ mình có thể chiếm một suất đá chính, là một trong những cầu thủ dè dặt, cảm thấy khó mở lòng với những người mà anh ta không biết, một điều điển hình của những ngày đầu tập trung đội. "Tôi nghĩ Leo cũng vậy", Oberman nói, lúc đó đang đầu quân cho Quilmes. "Tôi là người mới và tôi rất sùng bái khi tiếp cận anh ấy hoặc hỏi về cuộc sống của anh ấy,

bởi vì tôi không biết anh ấy, nhưng ngày qua ngày bạn thấy rằng Leo chỉ là một chàng trai bình thường, người đã không cố gắng gắn bó, không lên tiếng, không quan tâm đến lợi ích kinh tế của riêng mình, không khoe khoang hoặc làm cho bạn vui. Ah ấy đã chơi cho đội xuất sắc nhất thế giới nhưng vẫn rất vui khi chơi ở cấp độ U20. Đó không phải là điều mà ai cũng có thể làm, không hề dễ dàng một chút nào khi phải giảm một cấp độ".

Leo muốn giành chiến thắng trong các trận đấu với Argentina. Bây giờ anh ấy đã hoàn toàn hòa nhập vào sự năng động của ĐTQG, anh ấy sẽ không để bất cứ ai loại mình ra. Anh cảm thấy điều đó, sau món quà ban đầu về một vị trí xuất phát ở Sudamericano, anh ấy đã ở nơi anh ấy phải ở, đây đúng là cấp độ của anh ấy. Vì vậy, anh ấy phải ghi dấu ấn càng sớm càng tốt.

Trận đấu đầu tiên được chơi là trận với Mỹ. Toàn bộ đội bóng tập trung trong phòng thay đồ của SVĐ Arke. Pancho Ferraro, đã phủ kín bảng đen với những con số, bắt đầu gọi tên: "số một Ustari, hai Cabral, ba... và tiền đạo Vitti, Oberman".

Messi đã bị bỏ lại trên băng ghế dự bị.

Vòng bảng

Argentina vs Mỹ

11 tháng 6 năm 2005 - SVĐ Arke, Enschede

Số lượng khán giả: 10.500

Trọng tài: Terje Hauge (Na Uy)

Ba ngày trước khi bắt đầu giải đấu, José Sosa vẫn được ra sân đá cặp cùng Vitti. Sau đó, trong quá trình tập luyện, anh ấy đã thực hiện một đường chuyền và khi cố gắng kiểm soát bóng, Sosa đã mất thăng bằng rồi ngã một cách vụng về, và anh ấy đã bị chấn thương ở tay. Cả đội bị sốc. Ferraro quyết định cho ngừng buổi tập. Đi về phía phòng thay đồ, Daniel Martínez, bác sĩ của đội, tiến lại gần anh. "Pancho, hãy để ý đến Leo, Sosa bị căng gân kheo nhẹ nhưng không có gì phải quá lo lắng".

Ngay sau đó, nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của mọi người đã được xác nhận. Cổ tay của Sosa đã bị gãy. Patricio Pérez của Vélez được gọi bổ sung vào tuyển. Báo chí loan tin rằng Leo sẽ thay thế Sosa như *enganche*, chơi ở vị trí phía sau tiền đạo. Bất chấp tuổi tác, Messi vẫn cùng với Zabaleta, Gago và Biglia, là một trong những cầu thủ

tốt nhất trong đội.

“Tôi nghĩ, ông ấy sẽ xếp Messi đá cặp với Vitti”, Oberman nói. “Tôi không được chơi nhiều ở các đội trẻ, tôi thậm chí chỉ ra sân trong ba trận giao hữu. Tôi đã có một chức vô địch ở giải hạng nhất và tôi nghĩ rằng mình sẽ có tên trong danh sách 21 người, và khi điều đó được xác nhận, tôi đã rất vui. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình được ra sân đá chính. Sau đó, khi chúng tôi đến giải vô địch thế giới và tôi gặp lại các đồng đội của mình, tôi nghĩ rằng sẽ rất khó để có mặt trong đội hình”.

“Tôi đã nghĩ về điều đó”, Pancho Ferraro nói, “và tôi nói, Leo có thể ở băng ghế dự bị, nếu cần, tôi sẽ đưa cậu ấy vào sân trong hiệp hai”. Như ở Sudamericano vậy. Vitti là một trong những ngôi sao ở Rosario Central và có tin đồn rằng anh sắp ký hợp đồng với Atlético de Madrid. Anh ấy là tiền đạo được lựa chọn đầu tiên và Oberman, Messi, Agüero phải đấu tranh với nhau để lọt vào “mắt xanh” cho một vị trí tấn công khác. Cuối cùng, Vitti chỉ chơi 3 trận trong giải đó và dành thêm một năm thi đấu ở Central, trước khi gia nhập Atlético Banfield, nơi mà sự nghiệp của anh chưa bao giờ thực sự cất cánh. Điều tương tự cũng diễn ra khi anh chuyển đến một trong những gã khổng lồ của Argentina, Independiente. Vitti đã đến Ukraine, sau đó là Canada, trước khi chuyển sang Peru, nơi anh ấy đã giành chức vô địch với Universidad de San Martín của Lima. Sau đó, anh được chuyển đến Universidad de Deportes cũng ở giải đấu đó. Ở tuổi 18 hay 19, khoảng cách giữa thành công và thất bại là cực kỳ hẹp, và cuối cùng, chỉ có thời gian mới trả lời được.

Trong chức vô địch thế giới đó, Vitti đã xuất phát cùng với Oberman. “Tôi cảm thấy hơi lạ khi Pancho đọc tên đội hình xuất phát”, Gustavo Oberman nhớ lại. Zabaleta cho biết thêm: “Mọi người đã nhìn nhau, theo cách đó có thể nói lên hàng nghìn lời. Có vẻ lạ khi cầu thủ được nhiều người coi là giỏi nhất lại không thi đấu. Leo không nói gì; anh ấy chỉ nhìn xuống đất. Trên đường đến sân, sự vắng mặt của anh ấy trong đội hình là chủ đề chính của cuộc trò chuyện. Một số người nói: ‘Anh ấy đã gặp vấn đề ở giải Sudamericano’. Có lẽ Pancho e ngại vì đã thúc đẩy anh quá sớm”. Một Leo trông thực sự nghiêm túc ngồi trên băng ghế dự bị. Không ai nói chuyện với anh cả.

“Điều đó thật tuyệt vời đối với tôi, bởi vì tôi đã chơi trận đấu đó, tôi đã chơi tốt và sau khi các HLV thực hiện thêm một số thay đổi trong đội hình, tôi tiếp tục được chọn... Tôi đã là một phần của đội bóng!”, Oberman giải thích, vẫn với một cảm giác ngỡ ngàng.

Trong trận đấu đầu tiên, Argentina ra sân với đội hình như sau:

Oscar Ustari; Julio Barroso, Gustavo Cabral, Gabriel Paletta, Lautaro Formica; Pablo Zabaleta, Lucas Biglia, Fernando Gago, Emiliano Armenteros; Pablo Vitti và Gustavo Oberman.

Ferraro thậm chí còn không nhìn vào băng ghế dự bị trong hiệp đầu tiên nhưng vẫn có thể nhận thấy sự thất vọng của Leo: "Tôi đã tham gia trận đấu đó". Ferraro cần nhiều tốc độ hơn và cần vượt lên dẫn trước vì Mỹ đã tổ chức phòng ngự rất chặt chẽ. Sáu phút trước khi nghỉ giữa hiệp, Chad Barrett đã đưa họ vượt lên dẫn trước. Ferraro nói với Leo rằng hãy khởi động vì anh sẽ vào sân thay cho Armenteros, nhưng sự thay đổi không có gì khác biệt, chắc chắn. Chung cuộc, Mỹ đã đánh bại Argentina 1-0.

Leo đã trở lại với một khuôn mặt dữ tợn trong phòng thay đồ.

Vòng bảng

Argentina vs Ai Cập

14 tháng 6 năm 2005 - SVĐ Arke, Enschede

Số lượng khán giả: 8.500

Trọng tài: Massimo Busacca (Thụy Sĩ)

Sau trận đấu với Mỹ, các cầu thủ trụ cột đã gặp nhau trong phòng thay đồ (Biglia, Zabaleta ...). Quyết định đã được đưa ra dù chưa tiến hành thảo luận sau trận đấu. Leo phải được ra sân; vì anh ấy là người giỏi nhất. Mặc dù không thể thay đổi gì về tỷ số, nhưng từ khi vào sân trong hiệp hai, anh ấy và tạo ra khác biệt về tốc độ và sự táo bạo. Gần chục lần anh ấy đã có bóng ở giữa sân và đã luân chuyển một cách khéo léo về phía trước. Messi đã làm cho mọi thứ tốt hơn và đó là lý do tại sao thật đáng mừng khi có anh ấy tham gia đội. Họ yêu cầu được gặp Ferraro và chính Zabaleta đã nói cho ông biết về quyết định của các cầu thủ. Không có gì khác cần phải nói. HLV cuối cùng đã đồng ý.

"Dù ở trong đội bóng nào, bạn cũng luôn muốn bảo vệ cầu thủ giỏi nhất, bởi vì suy cho cùng, những gì bạn đang làm là bảo vệ chính mình", Oberman nhận định. "Nếu ai đó đưa ra giải pháp cho tôi, thì tôi phải giúp người đó, chăm sóc anh ta, đưa bóng cho anh ta, làm cho anh ta cảm thấy thoải mái. Điều này diễn ra ở mọi đội trên thế giới".

Ferraro đã thực hiện những thay đổi trong trận gặp Ai Cập. “Với Messi trong đội hình xuất phát, tôi đưa Neri Cardozo của Boca dạt sang đá cánh. Tôi không hề thay đổi gì trong hàng thủ. Hàng tứ vệ, ngoài Cabral, người nhường chỗ cho Garay vì hai thẻ vàng trong trận chung kết, luôn luôn có: Ustari; Barroso, Cabral, Paletta và Formica. Sau đó là Zabaleta, Gago, *‘el Chaco’*(Juan Manuel) Torres và Neri, hay Archubi hoặc Armentero, ba hậu vệ cánh tấn công”. Oberman đã đồng ý đá cặp với Messi. Vitti phải ngồi dự bị. Đối với Kun Agüero, chức vô địch thế giới vẫn còn quá sớm.

Khi ra sân thi đấu với Ai Cập, cả nhóm bắt đầu nhận thấy tính cách cạnh tranh của Leo. Oberman nói: “Dưới 20 tuổi mà anh ấy đã cho thấy mình là người có cá tính. Ai Cập đã dồn ép anh quyết liệt. Tôi không chắc là mình sẽ có thể đứng lên trở lại. Nhưng Leo cứ thế đứng dậy và tiếp tục, anh ấy không phản ứng với trọng tài, tôi có lẽ phản ứng nhiều hơn anh ấy, bởi vì tôi là mẫu người như vậy mà. Tôi không thể kìm lại cảm xúc của mình. Tôi đã nhận trách nhiệm về cuộc biểu tình này. Đối với chúng tôi, miễn là anh ấy có bóng và làm những gì anh ấy phải làm và làm tốt nhất, thì chúng tôi sẽ hạnh phúc”.

Messi ghi bàn ở phút 46, Zabaleta ghi bàn ở phút bù giờ đầu tiên của hiệp hai. Argentina đã thắng 2-0 chung cuộc.

Thất bại trong trận đấu đầu tiên với Mỹ có nghĩa là đội bóng sẽ phải “sống mái” với một thế lực mang tên Đức, những người cũng đang tìm kiếm một kết quả khả quan. Argentina cần chiến thắng, nhưng chỉ một trận hòa là đủ với người Đức.

Vòng bảng

Argentina vs Đức

18 tháng 6 năm 2005 - SVĐ Unive, Emmen

Số lượng khán giả: 8.800

Trọng tài: Benito Archundia (Mexico)

Leo chơi ở vị trí tiền đạo thứ hai trong sơ đồ 4-4-2, mặc dù anh có thiên hướng đá cánh nhiều hơn. Anh đang làm đúng theo bản năng của mình. Gustavo Oberman nói: “Bạn không bao giờ có thể nói với Messi rằng ‘Hãy ở lại đây’ vì điều ấy thực sự không hiệu quả. Bạn cứ để anh ấy chơi tự do và quen với việc tận dụng tối đa không gian mà anh ấy đã tạo ra”. Ferraro bắt đầu nhận ra mình

phải tạo ra các điều kiện để có thể tự do kiểm soát phong cách tự nhiên của Leo, để mọi người khác có thể thu được lợi ích. Như các đồng đội của anh thừa nhận: "Họ sẽ yêu cầu tôi thực hiện những đường chạy chéo góc để giúp Messi, để anh ấy có thể tìm thấy tôi, hoặc để mở đường". Toàn đội dần dần ủng hộ Leo và giao cho anh nhiều trách nhiệm hơn. Và Leo đã đón nhận một cách tự nhiên nhất có thể.

"Messi chỉ là một cá nhân trong đội hình, nhưng khi các trận đấu tiếp diễn, cậu ấy trở nên tốt hơn", Ferrero nói. "Tôi biết khá rõ đặc điểm của cậu ấy, tôi đã xem tất cả các video được gửi từ Barcelona và tôi đã nói với mọi người: 'Chúng ta phải hết sức bảo vệ cậu ta. Đôi khi cậu ấy đưa bóng cho bạn, đôi khi lại không. Hãy coi chừng vì cậu ta có thể cần bạn đóng vai trò như một bức tường để vượt qua, hoặc chỉ là một mồi nhử. Hãy tận dụng tối đa những không gian mà cậu ấy tạo ra cho bạn".

Vào thời điểm đó, tôi đã sử dụng cậu ấy ở các vị trí trung tâm nhưng bắt đầu ở bên phải hoặc bên trái, với Oberman. Và tôi yêu cầu các chàng trai của mình phải cảnh giác: nếu chúng tôi ép sân 3/4 và có khoảng trống, chúng tôi có thể làm tổn thương bất kỳ bên nào vì chúng tôi rất nhanh ghi bàn, không chỉ tiền đạo mà còn có cả các tiền vệ như Zabaleta, Barroso... Leo sẵn sàng chấp nhận một trong những nghĩa vụ của một tiền đạo hiện đại: anh ấy sẽ là tuyến phòng thủ đầu tiên.

Và trận đấu bắt đầu. Ngay trước khi hiệp một khép lại, Messi bắt đầu cầm bóng từ giữa sân, lần lượt vượt qua đối thủ, trước khi di chuyển khôn ngoan và đặt một quả tạt chính xác vào khu vực cấm địa. Oberman để bóng trôi đi và Cardozo đã ở đó, nhẹ nhàng mở tỷ số 1-0. Đó là phút thứ 43, ngay trước khoảng thời gian nghỉ giữa hai hiệp.

Trong hiệp hai, 'Chaco' Torres nhận thẻ vàng. Agüero vào sân thay cho Oberman. Torres nhận bóng, ngã ra và chạm bóng bằng tay. Thẻ vàng thứ hai cho Torres: anh ta bị đuổi khỏi sân, và trận đấu chỉ còn mười phút. Một quyết định đã được đưa ra. Pancho Ferraro tiếp tục câu chuyện.

"[Trợ lý, Miguel Ángel] Tojo nói với tôi: 'Chúng ta nên rút ai ra đây?' Tôi yêu cầu Biglia, người đã khởi động, đến gần đây. Tojo hỏi tôi sẽ rút ai ra khỏi sân, tôi nói: 'Messi'. Messi cách đó chỉ chừng 40 mét. Cậu ấy bước ra để thực hiện thay người, đi qua tôi, và tôi tặng cho cậu ta một cái vỗ nhẹ vào lưng, rồi cậu ngồi thụp xuống. Chúng tôi đã thắng 1-0. Khi chúng tôi rời SVĐ, như thường lệ, họ

đưa cho chúng tôi một đoạn video về trận đấu. Nếu có thời gian trước bữa ăn tối, tôi sẽ ngồi xuống với Tojo và xem nó. Tôi nhìn thấy nét mặt của Messi khi tôi thay cậu ấy ra - tôi đã bỏ lỡ nó trong trận đấu, nhưng máy ảnh đã bắt được khoảnh khắc đó. Tôi nói với Tojo, 'Dừng lại, dừng lại, Miguel Ángel, tua lại cho tôi', và anh ta đã làm chính xác như vậy. Tôi nói với anh ấy rằng tôi chưa bao giờ thấy điều đó, một biểu cảm kỳ lạ trên khuôn mặt của Leo".

Leo đã không giành được một vị trí trong đội theo cách đơn giản, nhưng thật khó để anh ấy che giấu cảm xúc khi mọi thứ không diễn ra theo ý anh ấy muốn. Leo đã đưa ra một hành động, mà một trong những đồng đội của anh ấy mô tả là *cara de culo*, nghĩa đen là một khuôn mặt khốn nạn.

"Anh ấy không muốn bị thay thế", Salorio nhớ lại. "Leo là người không muốn rời đi, ngay cả khi cậu ấy chỉ đang chơi với những viên bi. Chúng tôi đã có một cuộc trò chuyện, tôi đã đến gặp cậu ấy và tôi nghĩ rằng tôi đã nói: 'Cậu đang thể hiện sự thiếu tôn trọng không chỉ với HLV của mình, mà còn thiếu tôn trọng cả cầu thủ sắp vào sân. Cậu ấy cũng muốn vào sân chứ, nhưng cậu ấy không đòi hỏi điều đó, cậu ấy vào sân là theo sự chỉ đạo của HLV".

Ferraro tiếp tục: "Chúng tôi đã xem video trận đấu và đi ăn tối. Sau khi ăn xong, cả đội đứng dậy, và 'Giáo sư' Salorio đã đến gặp tôi, nói: 'Pancho, Leo muốn nói chuyện với ông'. Tôi nói: 'Được rồi, bảo cậu ấy đợi tôi. Tôi sẽ đến ngay bây giờ và chúng ta có thể nói chuyện.'

- Xin chào, Leo.

- Xin chào, Pancho, tôi muốn nói chuyện với ngài một chút.

- Được rồi, có chuyện gì vậy?

- Hôm nay tôi đã sai.

- Tại sao vậy? - Tôi nói, vờ như không biết gì cả.

- Không, à thì... Tôi đã tỏ thái độ không tốt và tôi đã sai. Chỉ vậy thôi, Pancho, tôi muốn được ra sân, được thi đấu.

- Không sao đâu. Đừng lo lắng về điều đó, được chứ? Nhưng tôi sẽ cho cậu biết cái này - Đừng làm điều đó với Rijkaard, Pancho hay bất kỳ HLV nào. Cậu có muốn chơi ở vị trí số 5, tiền vệ phòng ngự không? Không, tất nhiên là không. Sau khi bị thiếu người, tôi phải đưa ai đó ra và Kun Agüero chỉ mới được vào sân. Tôi không hề

làm điều đó theo ý thích. Tôi cần đưa Biglia vào sân vì cậu ấy là số 5, một tiền vệ phòng ngự. Nhưng đừng lo lắng, không có vấn đề gì đâu.

- Vâng. - Leo nói rồi quay lại căn phòng đang ở chung với Kun.

Argentina đã vượt qua được vòng loại tiếp theo, mặc dù chỉ đứng thứ hai. Leo đã dành thời gian để chơi PlayStation với Kun (lần lượt là Barcelona hoặc Argentina). Và không phải lúc nào họ cũng thân thiện. "Một khi chúng tôi thực sự chiến đấu, đó sẽ là một cuộc chiến đúng nghĩa", Leo nhớ lại trong một cuộc phỏng vấn trên Mundo Leo TV. "Và chúng tôi đã quyết định còn một chặng đường dài trước khi giải đấu kết thúc, vì vậy tốt nhất là nên chơi trong hòa bình mà không cố gắng giết nhau sau đó. Một giải pháp lành mạnh hơn rất nhiều". Có rất nhiều thời gian để nghe nhạc Cumbia với Ustari hoặc chỉ đơn giản là đi chơi với những người khác.

"Cậu ấy cảm thấy thoải mái với Kun Agüero, và thật là một bước đi khôn ngoan khi để hai người họ ở cùng một phòng", Ferraro nhớ lại. "Leo đã chơi với những cầu thủ khác, cậu ấy cười, luôn luôn cười. Kun vui tính hơn, nhưng Leo luôn cười về những gì những người khác đã làm, đặc biệt là những gì Kun làm".

"Họ thực sự rất khác nhau. Leo là người hướng nội, Kun là người hướng ngoại. Nhưng cách họ nói chuyện lại tương tự nhau, và họ là một sự kết hợp ăn ý", Salorio nói. "Leo sẽ chờ xem Kun đang làm gì, điều đó chắc chắn khiến cậu ấy thích thú. Và Kun thì thích thú khi có thể làm Leo cười". Agüero đã thực hiện nhiệm vụ biến thế giới nhỏ bé của Messi trở thành một nơi hạnh phúc hơn. "Vâng... Leo sẽ đi quanh nơi tập huấn để tìm kiếm những tình huống có thể khiến bản thân mình hài lòng".

Một trong những trách nhiệm khác của Salorio là áp đặt kỷ luật và sự kiểm soát đối với các cầu thủ. Sau khi Messi bị phạm lỗi bằng chân tại giải Sudamericano, ông ấy đã chắc chắn rằng mình cần tinh tế hơn một chút trong việc thiết lập các quy tắc trên sân bãi. Một ngày nọ, anh thấy Kun và Leo đang hí hửng với những túi khoai tây chiên giòn.

"Tôi ngủ cùng phòng với Kun và có nhiều cuộc họp khác nhau mà chúng tôi phải tham gia vào những thời điểm cụ thể", Leo nhớ lại trong một cuộc phỏng vấn với Martín Souto của TyC Sports, nơi dường như Leo đã quên đi sự hiện diện của máy quay. "Nếu bạn đến muộn, bạn sẽ bị phạt. Ở tầng dưới của khách sạn có một cái

máy bán đồ ngọt và đồ ăn nhẹ. Tất cả mọi thứ: kẹo cao su, đồ ngọt, khoai tây chiên giòn. Chúng tôi bị cấm mua bất kỳ thứ gì trong số này và lúc 9 giờ, mọi người phải có mặt trong phòng của mình. Ở tầng dưới cũng có một chiếc máy tính, đây là chiếc duy nhất, nên chúng tôi thường xuống chơi một lúc trước giờ giới nghiêm. Chúng tôi đi xuống cùng nhau và Kun nói, 'Chúng ta sẽ mua một cái gì đó từ cái máy đó chứ?' Chúng tôi đã làm thế và giấu những gì chúng tôi đã mua dưới áo sơ mi. Đã 9 giờ 3 phút, cửa thang máy mở ra, đó là 'Giáo sư'... và Kun thì đang cố gắng để khoai tây chiên không bị rơi ra ngoài".

- Mọi thứ vẫn ổn đúng không? - Salorio hỏi.

- Vâng.

- Tốt, chúng ta hãy thống nhất với nhau một số điểm. Hãy ăn chúng, bởi vì lấy thức ăn rồi vứt đi thì không hay chút nào, nhưng đó sẽ là món cuối cùng các cậu có trong ngày hôm nay. Được chứ? Hãy thưởng thức chúng đi.

Salorio xoa dịu tình hình. "Đôi khi tôi sẽ đưa sôcôla cho các cầu thủ và tiến hành một cuộc khảo sát. Sau đó, họ sẽ thắng một trận đấu và tôi sẽ nói với họ: 'Được rồi, chúng ta hãy ăn một chút sôcôla'. Và tôi sẽ cho mỗi thành viên trong đội bóng một thanh. Tôi thường để chúng trong một chiếc túi và mang theo bên mình; và trong suốt thời gian diễn ra giải đấu, tôi đã ở đó với chiếc túi của mình và đến trận đấu cuối cùng, chúng tôi sẽ ăn sôcôla, đồ ngọt, bánh quy..."

Như đã làm trong những lần trước, Salorio quyết định thành lập một "chính phủ" xung quanh các cầu thủ, trong đó các "bộ trưởng" sẽ được bổ nhiệm. Các cầu thủ sẽ được chia thành bảy bộ phận: dọn dẹp; trật tự và ngăn nắp; kinh tế; mua quà sinh nhật; bộ phận tài chính; bộ phận phụ trách đơn đặt hàng đặc biệt; và bộ phận giải trí, có nhiệm vụ đưa ra những trải nghiệm khác nhau vào 7 giờ mỗi tối, và họ cũng phân phối sách nữa. Sau đó, "Giáo sư" sẽ yêu cầu từng bộ phận nêu tên người lãnh đạo của mình. Chắc chắn mọi người sẽ chọn những người có cá tính nhất để đứng đầu các bộ phận quan trọng; và những người ít cá tính hơn phụ trách các bộ phận được coi là kém quan trọng hơn. Bằng cách này, đội sẽ bắt đầu phát triển tự nhiên hơn. Các bộ phận mạnh mẽ hơn sẽ đưa ra luật lệ và hình phạt. Và đã có những khoản phạt cứng. Với số tiền quyên góp được (lên tới 600, 700 đô la), họ mua quà cho bất kỳ ai có ngày sinh nhật rơi vào tháng đó. Và với số tiền còn lại, họ đã mua được một chiếc máy tính như một phần

thưởng cho người thắng cuộc nhiều nhất. Và họ sẽ chơi đến 10 hoặc 11 giờ đêm, riêng lẻ hoặc trong các cuộc thi. Như vậy, cả đội bóng đã dần dần gắn kết với nhau.

"Giáo sư là một ngôi sao", Leo nói với Martín Souto. "Sự thật là đôi lúc họ sẽ cực kỳ nghiêm khắc với chúng tôi, nhưng họ là những HLV kỳ cựu, và họ biết mình đang làm gì. Và bây giờ thì tôi cười về điều đó vì tôi cũng chả biết mình đã có bao nhiêu đôi tất từ họ nữa".

Leo không phải là một trong những người có vai trò chính trong bất kỳ bộ phận nào và đó có lẽ là bằng chứng tích cực về dấu ấn ban đầu anh ấy tạo ra trong đội: với tư cách là một cầu thủ, anh ấy được coi là "có liên quan", nhưng ngoài sân cỏ thì anh ấy nhỏ con hơn nghĩa đen của từ này. "Cậu ấy không uống rượu *mate*" - Salorio nhớ lại. "Sau này cậu ấy đã quen với nó nhưng lúc đó cậu ấy không uống như hầu hết bọn họ. Cậu ấy không tham gia những cuộc như vậy. Trên sân cỏ, cậu ấy là một sát thủ, nhưng ngoài sân cỏ thì không. Khi chúng tôi chơi phi tiêu, tôi đã tìm ra ai có thể thực hiện quả phạt đền thứ năm. Nếu ai đó đi cùng và ghi được 300 điểm, hãy ngay lập tức trao cho anh ta quả phạt đền thứ năm".

Leo đã xây dựng thế giới nhỏ bé và dễ quản lý của mình trong lòng đội bóng: anh ấy nhìn Kun Agüero để cười và, vì các "bộ" lớn luôn đặt anh ấy trên tâm thế chiếu dưới, anh ấy luôn nhìn về phía Ustari trong suốt thời gian còn lại. Và thực sự là rất nhiều thời gian: trong bữa ăn, ra vào buổi tập, đi dạo. Các đồng đội của anh thường nói đùa về hành động này như là một "cặp đôi". "Osky, họ đang trêu đùa chúng ta đấy. Điều đó có làm phiền anh không? Điều đó có làm phiền anh không? Nói cho tôi biết đi". Leo hỏi Ustari. "Bởi vì nếu điều đó làm phiền anh, tôi sẽ ra đó và nói điều gì đó với họ ngay bây giờ!"

Thủ môn nhớ lại, không phải lúc nào anh ấy cũng dũng cảm như vậy. "Anh ấy bắt tôi đến hỏi 'Giáo sư' xem anh ấy có thể ở lại phòng của chúng tôi một lúc nữa không. Và tôi nói với anh ấy: 'Tại sao cậu không đi?' Và anh ấy nói: 'Không, bởi vì ông ấy sẽ lắng nghe cậu, và...' Anh ấy là một cậu bé. Chúng tôi đã từng kê giường trong phòng của tôi để Messi có thể ngủ lại. Đó là Lionel Messi của chúng tôi".

Nhưng ngay sau khi bước vào sân thi đấu, Leo đã trở thành người cạnh tranh độc lập mà không cần đến bạn bè. "Trong một buổi tập, chúng tôi đã thực hiện một trận đấu ngắn", Ustari nhớ lại. "Có

một cú sút từ khoảng một mét rưỡi và anh ta sút nó như muốn lấy đầu tôi vậy! Cú sút đó đã trúng người tôi, và tôi nói với anh ta: 'Cái gì thế, cậu đang làm cái quái gì vậy?' và anh ấy nhìn tôi như thể... anh ấy là kẻ giết thủ môn. Một ngày nọ, chúng tôi đang thực hiện một số bài tập bóng chết và chúng tôi đang cười, đột nhiên, trận đấu bắt đầu và..., anh ấy cứ như là một người khác vậy. Đây mới chỉ là một buổi tập thôi đấy".

Ustari đã tìm ra điểm yếu của anh ấy, cách làm thế nào để tiếp cận anh ấy, để trả đũa tất cả những bàn thắng mà anh ấy từng ghi vào lưới mình. "Tôi đã nói với anh ấy rằng cậu không bao giờ ghi bàn từ một quả đá phạt." Và đó là sự thật. Thực ra, Ustari nghĩ rằng đó là điều mà Leo nên cải thiện, vì vậy đã thảo luận với anh ấy. "Cậu không ghi bàn từ những quả đá phạt, bởi vì cậu không muốn, và nếu cậu luyện tập chúng thì sẽ ra sao nhỉ..."

Và đó là những gì Leo đã làm. Anh ấy bắt đầu ghi bàn từ những tình huống cố định trong các buổi tập. "Đó chỉ là do tôi bắt đầu thực hành chúng mà thôi", anh nói với Osky.

Việc kết thúc ở vị trí thứ hai tại vòng bảng đã đặt Argentina vào một tình thế khó khi họ phải đối mặt một Colombia hùng mạnh với Radamel Falcao, Fredy Guarín và Hugo Rodallega.

Vòng 1/16

Argentina vs Colombia

22 tháng 6 năm 2005 – SVĐ Unive, Emmen

Số lượng khán giả: 8.000

Trọng tài: Claus Bo Jansen (Đan Mạch)

Trước trận đấu này, Salorio quyết định tìm một đối thủ cho cá nhân mình, và ông ấy đã tìm được, trên băng ghế huấn luyện ở phía đối diện. Một nhóm cầu thủ người Argentina đang uống trà *mate* cùng nhau khi HLV của Colombia, Eduardo Lara, bước xuống cầu thang. "Ông ta bước xuống cứ như một gã đàn ông đến từ Buenos Aires vậy, cứ như đang chuẩn bị nhảy một điệu tango, với chiếc túi ôm chặt trong tay, và chúng tôi nói: 'Nhìn kìa, chưa gì gã đó đã nghĩ là có khả năng đánh bại chúng ta rồi đấy' – Salorio nói với một nụ cười nửa miệng. Và các cầu thủ đương nhiên cũng hưởng ứng, kiểu: 'Đúng đấy thầy ạ, tên khốn đó!'."

Đêm đó, "Giáo sư" tiếp tục đưa ra một sáng kiến khác. Với chân không thuận, bạn phải cố gắng ghi bàn bằng một quả bóng nhựa được đặt cách khung thành chừng 20 mét.

Quay trở lại với trận đấu, sau bàn thắng vươn lên dẫn trước của Colombia (Otalvaro, phút 52), Messi đã có một pha bật nhả cùng với Cardozo và đưa được bóng vào trong vòng cấm địa. Góc tiếp cận đã hẹp hơn và Leo quyết định sút. "Cậu ấy đang thực hiện lại những gì chúng tôi đã tập luyện trước đó, đúng kiểu: 'Nếu hôm đó tôi làm được, vậy tại sao bây giờ lại không nhỉ?' - Salorio nhớ lại. Và quả thực Leo đã ghi được bàn thắng từ góc sút đó. Như một lẽ đương nhiên, anh chạy lại và ăn mừng một cách vui sướng với đồng đội. Barroso đã ghi bàn thắng quyết định và Argentina hiên ngang lọt vào tứ kết.

Đó là trận đấu đầu tiên mà Leo có thể chơi đủ 90 phút cho đội tuyển Argentina, qua đó đặt dấu chấm hết cho những cuộc tranh cãi xem cậu có xứng đáng giành được một vị trí chính thức hay không. "Có rất nhiều người có tốc độ, và cũng có rất nhiều cầu thủ có kỹ thuật cá nhân tốt" – Oberman phân tích. "Riquelme là một cầu thủ có kỹ thuật cá nhân thượng thừa, và Jesus Navas có tốc độ, nhưng lại không có khả năng kiểm soát bóng của Messi. Riquelme thì có kỹ thuật ở đẳng cấp cao nhưng lại không có tốc độ của Messi. Messi có cả hai thứ đó. Đó là một cầu thủ thuộc dạng hiếm có khó tìm".

Tứ kết

Argentina vs Tây Ban Nha

25 tháng 6 năm 2005 – SVĐ Arke, Enschede

Số lượng khán giả: 11.200

Trọng tài: Benito Archundia (Mexico)

Ở trận đấu tiếp theo, Leo và đồng đội phải đối mặt với một "ông lớn" của bóng đá châu Âu, đội bóng có những cầu thủ như David Silva, Fernando Llorente, José Enrique, Alexis và Cesc Fabregas (người mà Messi sẽ có dịp gặp lại sau 2 năm khi Fabregas sang Arsenal). Đêm trước khi trận đấu diễn ra, Messi đã gặp Cesc trong khuôn viên khách sạn. Lần cuối cùng họ gặp nhau trước khoảnh khắc đó là hồi cả hai còn thi đấu cho đội U16 Barcelona. Cesc chỉ mới biết hôm đó là sinh nhật của Leo khi anh nghe một người bạn hét lên "Chúc mừng sinh nhật, người anh em!" Không có gì phải

làm quá lên cả, Leo nghĩ.

“Và đêm trước khi trận đấu diễn ra, hai tiền đạo của tôi đã ẩu đả với nhau!” Salorio nhớ lại. “Tôi đang nói chuyện về động lực của cả đội, và Messi thì đang đánh nhau với Oberman. Một vụ náo loạn mà không ai hay biết, kể cả HLV. Và lý do thì thật ngớ ngẩn, một người đang di chuyển theo hướng này, một người đang di chuyển theo hướng kia, họ va chạm nhau, một người tức giận tung ra cú đấm, và người kia đáp trả... Thật ngu ngốc! Chúng tôi sẽ gặp Tây Ban Nha vào ngày hôm sau đấy! Tôi đã gọi hai người họ lại: ‘Chuyện gì đang xảy ra vậy?’ Họ giải thích theo kiểu đối phó với tôi, bắt tay qua loa... và đùng đùng bỏ về phòng đi ngủ! Không thể giải quyết vấn đề này ngay lập tức, mọi người đều đi ngủ và chúng tôi sẽ cố gắng giải quyết vào buổi sáng hôm sau. Cách đó không lâu, một người bạn đã tặng tôi một cuốn sách rất hay - cho đến nay tôi vẫn để nó trongtủ đầu giường của mình. Tên cuốn sách là “Tại sao mọi người lại làm những điều ngu ngốc như vậy?”, hoặc đại loại thế. Và tôi thì thấy họ thực sự đã làm một điều ngu ngốc. Lúc đó là 4 giờ sáng, tôi đang xem cuốn sách để tìm xem có gì đọc được cho họ nghe không nhưng mãi cho đến khi đọc chương viết về tuổi thanh xuân, tôi mới thấy cái mà mình cần. Vào buổi sáng, cả hai đều thức dậy với khuôn mặt như những đứa trẻ hư bị đánh đòn vậy... Và tôi nói: ‘Chúng ta cần phải nói chuyện một chút’. Tôi đã đọc lại đúng chương đó cho hai người nghe. Rồi tôi đưa cho họ cuốn sách và nói: ‘Hãy đặt tay vào đây! Bạn có dám thề với Thánh Evangelio là không lặp lại bất kỳ điều ngu ngốc nào trong số những điều ngu ngốc này không? Vì sự thật là chúng tôi cần hai cậu chấm dứt xung đột. Nếu muốn vượt qua Tây Ban Nha, chúng ta cần tận dụng tất cả những cơ hội mà chúng ta có.’ Những người còn lại trong đội đã cười ồ lên. Và mọi thứ kết thúc như vậy đó”.

Giải quyết xong vấn đề, Salorio cần một nguồn động lực mới để khiến trận đấu tới trở nên thử thách hơn. “Và tôi đã tự hỏi mình, làm thế nào để có thể cụ thể hóa điều đó? Vì vậy, tôi đã kể cho họ nghe một câu chuyện: ‘Trong thời kỳ Chủ nghĩa Peronism[2], chúng ta là một quốc gia rất giàu có và Tây Ban Nha rất nghèo. Chúng ta thường gửi cho họ ba chiếc thuyền chở lương thực... Đây là hậu duệ của những người đã được chúng ta cứu trong nạn đói khi ấy. Ý tôi là họ thậm chí còn không thể ở đây nếu chúng ta không cứu giúp. Vì vậy, hôm nay chúng ta phải đánh bại họ’. Như bạn thấy đấy, những chuyện được kể lại và thực tế đôi khi không hoàn toàn chính xác. Trong pha chạm bóng đầu tiên mà Llorente - số 9 của họ có được, Cabral đã lao đến và đốn ngã anh ta, đá vào cả người và bóng, sau đó chỉ ngón tay lên trời.

[2] Còn gọi là Chủ nghĩa Tư pháp, là một phong trào chính trị có ảnh hưởng rất lớn ở Argentina trong thế kỷ XX, XXI.

Pancho hét lên: 'Cậu nói cái quái gì với anh ta?'

'Không có gì, Pancho, tôi không nói gì cả'.

'Anh ta đang nói cái quái gì với Llorente vậy?'

'Làm thế quái nào mà tôi biết họ đang nói về điều gì!'

Sau đó, Cabral đã đến gần tôi và nói: 'Ông biết tôi đã nói gì với hắn không? Tôi đã nói về những chiếc thuyền!' Và Llorente đã nhìn anh ta với ánh mắt như thể muốn nói... 'Thằng cha này đang nói cái gì vậy?'"

Tây Ban Nha không chỉ là một đội bóng được yêu thích, họ còn chơi thứ bóng đá hoàn hảo nhất và Pancho Ferraro đã thay đổi đội hình để dồn xuống phòng ngự sâu hơn. Trận đấu được cầm hòa với tỷ số 1-1 cho đến phút thứ 70, nhưng Leo ngày càng nhập tâm nhiều hơn. Đường chuyền chính xác của anh ấy từ dưới sân đã tìm thấy Oberman, người đã lốp quả bóng qua đầu thủ môn khi anh ta lao ra. Cả hai, những người đã tham gia vào cuộc cãi vã đêm trước, đã đoàn kết trên sân bóng để ghi một bàn thắng quan trọng vào một thời điểm quan trọng.

"Đó là trận duy nhất tôi không nằm trong nhóm 11 người xuất phát từ đầu", Oberman nhớ lại. "Đó là một trận đấu siêu phức tạp, siêu khó khăn. Cho đến lúc đó, tôi vẫn chưa ghi được bàn thắng nào, và tâm trạng tôi đã trở nên tồi tệ: có những pha phá bóng qua vạch vôi, tôi sút trúng cột dọc, và đập vào mặt thủ môn bằng một cú sút trời giáng... Và khi tôi ghi bàn, người đầu tiên đến chúc mừng tôi là Leo: 'Thấy chưa, tôi đã nói là cậu sẽ ghi bàn mà!'."

Hai phút sau, một pha phá bóng hỏng đã rơi xuống ngay tầm chân Messi và không mất quá nhiều thời gian, anh đẩy bóng qua hậu vệ đầu tiên, cứ thế tiếp tục, sau đó với những cú chạm bóng nhẹ nhất, anh đã làm được thêm ba điều: xoay compa một hậu vệ trước khi bẫy bóng rồi nhẹ nhàng đưa nó vào lưới bằng chân trái để nâng tỷ số trận đấu lên 3-1.

Kết thúc trận đấu, Leo đã ăn mừng với các đồng đội trên đường trở lại phòng thay đồ và ngân nga những giai điệu mà các cầu thủ thích hát trước và sau trận đấu, ít nhất là khi họ thắng trận... "Ole, ole, ole/ ole, ole, ole, ola / ole. Ole, ole/ mỗi ngày, tôi yêu bạn nhiều hơn/ oooooh, Argentina/ đó là một cảm giác/ Tôi không thể dừng

lại", các cầu thủ vừa hát vừa vung vẩy áo phía trên đầu. Và "Argentina sẽ vô địch/ Argentina sẽ vô địch/ và chúng tôi trao tặng điều đó cho tất cả những tên khốn kiếp đã làm phiền các bạn". Đột nhiên có tiếng gõ cửa phòng thay đồ. Ai mà lại đến vào lúc này nhỉ? Đó là Chủ tịch Liên đoàn Bóng đá Tây Ban Nha, Ángel María Villar.

- Yên lặng nào! - Salorio hét lên.

- Không không, lạy Chúa tôi. - Villar ngắt lời. - Các cầu thủ của tôi đã có những gì được coi là tốt nhất, nhẫn, những kiểu tóc thời thượng, các mẫu điện thoại di động mới nhất. Nhưng các bạn thì không, các bạn chạy, cống hiến hết mình và đã có một màn trình diễn thuyết phục! Vì vậy, hãy cứ hét lên nào! Argentina muôn năm!

Đột nhiên, cuộc sống của Leo biến chuyển quá nhanh. Có quá nhiều thứ đang diễn ra cùng một lúc và Leo đang nỗ lực hết sức. Được gọi lên ĐTQG. Đánh dấu. Được điền tên vào đội hình xuất phát. Đánh dấu. Ghi bàn cho đội tuyển. Đánh dấu. Là người được đồng đội tin tưởng và giao phó trọng trách. Đánh dấu. Và bây giờ, khi anh ấy bước vào giai đoạn cuối cùng của sự tiến bộ, Barcelona đã thêm vào một ô khác đợi chờ được đánh dấu. Trước trận bán kết với Brazil của Rafinha, Felipe Luis, Renan và Diego Souza, Leo đã ký hợp đồng chuyên nghiệp đầu tiên với đội Một của FC Barcelona. Đây là lần thứ ba anh ấy ký hợp đồng với CLB, chỉ khác là lần này nó đi kèm theo điều khoản phá vỡ hợp đồng lên đến 150 triệu euro. Đánh dấu. "Ở Hà Lan? Ngay cả tôi cũng không biết về điều đó", Pancho Ferraro nói. "Nhưng cậu ấy trông không có vẻ gì là khác biệt cả. Cậu ta đã ở đâu đó với một số cầu thủ, giám đốc của CLB Barcelona, nhưng tôi không hề cảm thấy lạ..." Một lần nữa, anh ấy lại bước trên con đường của chính mình, và làm điều đó với sự trầm lặng như thường lệ.

Tất nhiên, Messi vẫn tập trung vào mục tiêu trước mắt, và mục tiêu đó sẽ là bài kiểm tra trình độ tiếp theo của Argentina, trận bán kết của giải đấu. Hai tiếng trước khi trận đấu bắt đầu, Leo đã ngồi xuống và lắng nghe chia sẻ của những đàn anh, những người đã hết lòng giúp đỡ anh trên hành trình tiến bộ tại ĐTQG.

Đầu tiên là Pancho Ferraro. "Tôi đã nói với cậu ấy rằng, 'Cậu có thể mắc sai lầm trước Venezuela, trước Bolivia, nhưng tuyệt đối không được trước Brazil, vì nếu cậu làm vậy, họ sẽ trừng phạt chúng ta ngay lập tức'. Tôi bắt đầu nói về những gì Brazil có thể làm được và cách chúng ta có thể khắc chế họ. Đột nhiên, Leo xen

ngang: 'Đừng lo lắng quá, chúng ta sẽ là chiến thắng thôi'. Cậu ấy đang nhìn tôi, nhưng tôi có cảm giác Leo đang nói với tất cả mọi người".

Đội trưởng Pablo Zabaleta, đã từng thi đấu trong trận bán kết U20 World Cup lần trước, đối thủ cũng là Brazil. Và bây giờ ở Hà Lan, hai kỳ phùng địch thủ lại có dịp đụng độ nhau. "Nhớ này, chúng ta không muốn thua trước người Brazil đâu, vì nếu thua, chúng ta sẽ phải chịu đựng những tiếng cười hạnh phúc của họ ở khắp mọi nơi đấy... Nên là cố gắng mà giành thắng lợi nhé!" Zabaleta cũng nhắc nhở họ về tầm quan trọng của tình thế mà họ đang đối mặt. "Khi nói chuyện với tư cách là đội trưởng, tôi nói rằng tôi đang được trao cơ hội chơi ở kỳ U20 World Cup cuối cùng. Tôi không muốn để điều đó trôi qua một cách vô ích. Và trên hết, họ đã loại chúng tôi hai năm trước. Vì lý do đó, chúng ta phải làm mọi thứ trong khả năng của mình để giành chiến thắng".

Trước khi ra ngoài để khởi động, Salorio đã soạn sẵn một tin nhắn gửi đến các cầu thủ. "Emiliano Molina, một trong những người bạn thân nhất của Kun Agüero và cũng là một trong những thủ môn của Independiente, vừa qua đời. Internet bị cấm tiệt, vì vậy, tôi đã đưa tin cho họ vài ngày trước đó. Và... chúng ta đã ở bán kết, chúng ta đối đầu với Brazil. Đây là những gì tôi đã nói với họ: 'Các bạn ạ, vào Chủ nhật, chúng ta sẽ có lợi thế đặc biệt trong trận đấu này vì chúng ta sẽ đá với họ, sử dụng ba thủ môn. Chúng ta đang sử dụng Ustari; Lucas Molina , và một Molina khác, Emiliano, của Independiente, cả hai đều đã chết trong khoảng thời gian 6 tháng, họ sẽ chiến đấu với chúng ta từ trên kia, vì vậy nên chúng ta không thể thua trận này. Hãy chiến đấu hết mình nào !' Mọi người đều bị sốc và xúc động, và tôi bỏ đi. Tất cả họ đều theo tôi để ra sân để tập luyện".

Bán kết

Argentina vs Brazil

28 tháng 6 năm 2005 – SVĐ Galgenwaard, Utrecht

Số lượng khán giả: 16.500

Trọng tài: Massimo Busacca (Thụy Sĩ)

"Đừng lo lắng", Leo đã nói. Phút thứ 7 của trận đấu. Nhận được bóng từ cánh trái và sau một vài lần chạm bóng, Leo đã cảm nhận được thời điểm thích hợp để tung ra một cú sút từ ngoài vòng

cấm. “Cậu ấy đã đưa ra một quyết định cực kỳ táo bạo”, Ferraro nhớ lại.

Vẫn còn nhiều việc phải làm, nhiều điều nữa để cống hiến. Zabaleta khống chế bóng, anh đi bóng qua một hậu vệ Brazil để xâm nhập vòng cấm. Anh ta đã để mất bóng. Trung vệ Brazil đã kịp thời khắc phục và đội trưởng Argentina ngã sõng soài. Bóng được nhả ra. Chân của hậu vệ này nâng lên và đầu của Pablo kẹp ở giữa bóng và chân của cầu thủ người Brazil. “Một trong những hậu vệ của họ muốn thu hồi bóng và tôi chỉ dùng đầu cản phá”. Zabaleta nói rằng đó là một phản ứng mang tính bản năng. Ferraro đã và sẽ luôn luôn ghi nhớ hành động dũng cảm này.

Brazil gỡ hòa nhờ cú đánh đầu của Renato sau một quả phạt trực tiếp ở phút thứ 75. Trận đấu đã diễn ra theo một cách rất kịch tính và đồng đều, có nguy cơ phải tiến tới hiệp phụ nhưng trận pháp của Argentina giờ tập trung hoàn toàn vào Leo. Anh ấy là ngôi sao và họ tìm đến anh ấy để có được câu trả lời.

Phút thứ 93, Leo nhận bóng bên cánh trái và sau một pha băng xuống bên cánh, anh đã áp sát vòng cấm, đối mặt với một trung vệ đã băng ra để truy cản. Dễ dàng rê bóng qua anh ta, Leo đến đường biên trước khi thực hiện một quả tạt về phía chấm phạt đền. Kun Agüero đã chạm bóng không trúng đích, nhưng pha phá bóng lại quá yếu và bóng đến chân Zabaleta, người đã sút bóng bằng chân trái. Nó đã đập vào người hai hậu vệ trước khi tìm được đường vào lưới.

Vào! VÀOOOOOO!

Phía sau, Pablo, mọi thứ như hoàn toàn phát điên, mọi người chạy đến chỗ Leo, vỗ vỗ cánh tay như thể sắp cất cánh vậy. Một vòng sang bên phải, và Pablo theo sau anh ta, rồi sang trái, với tốc độ tối đa. Leo nhảy vào ôm các đồng đội của mình, hò hét và nhảy. Vài giây sau, điều tương tự lại xảy ra khi trọng tài thổi còi kết thúc trận đấu. Argentina đã lọt vào trận chung kết.

- Nhưng có đúng là khi nói chuyện qua điện thoại với Diego (Maradona), cậu đã hứa với anh ấy là sẽ đem chiếc cup vô địch về không?

- [Cười lớn] Thật không thể tin được. Cầu thủ xuất sắc nhất thế giới lại nói chuyện với tôi. Như thế là quá đủ rồi. Anh ấy yêu cầu tôi mang cúp vô địch về cho Argentina. Và tôi mạnh dạn nói rằng chúng tôi sẽ làm được! Tôi đã nói chuyện với anh ấy sau khi ghi bàn thắng đầu

tiên trong sự nghiệp vào lưới Albacete ở giải VĐQG Tây Ban Nha. Nhưng mọi cuộc gặp gỡ với những người vĩ đại nhất đều là độc nhất.

(Tạp chí *Gente*, tháng 7/2005).

Chung kết

Argentina vs Nigeria

2 tháng 7 năm 2005 – SVĐ Galgenwaard, Utrecht

Số lương khán giả: 24.500

Trọng tài: Terje Hauge (Na Uy)

Diego Armando Maradona đã gọi điện đến đội bóng thông qua một người bạn nhà báo. Anh ấy đã có một cuộc nói chuyện ngắn với Leo. "Đơn giản thôi, hãy mang cúp vô địch về đây", Maradona nói. Nigeria đã đánh bại Morocco và một ngày trước trận chung kết, Leo đã được trao Quả Bóng Vàng cho cầu thủ xuất sắc nhất giải đấu; xếp sau anh là hai cầu thủ Nigeria, tiền vệ John Obi Mikel và hậu vệ cánh trái Taye Taiwo. Sau khi nhận giải, Leo đã chuẩn bị một chiếc áo phông để mặc bên ngoài chiếc áo vest màu trắng - xanh của đội tuyển.

Pancho Ferraro đã chuẩn bị một đoạn băng video. Lướt ngón tay trên điều khiển, Pancho nói: "Tôi yêu thích những pha bóng đẹp, những bàn thắng, những pha xâu kim, nhưng hãy nhìn cái này đi". Rồi đoạn băng được chạy. Các cầu thủ được nhìn thấy cảnh Zabaleta đã dùng đầu chắn bóng trước đôi chân của cầu thủ Brazil. "Đây là những gì đội trưởng của các cậu đã làm". Leo bật cười thành tiếng. Và cả đội cũng vậy. Và Ferraro nói thêm: "Nếu chúng ta giữ được phong độ này trong trận chung kết, chúng ta sẽ là những nhà vô địch".

"Rất nhiều người trong số chúng tôi sẽ rời khỏi đội U20 sau giải đấu này. Đây là cấp độ đội tuyển mà chúng ta chỉ có thể tận hưởng một lần trong đời. Vì vậy, đừng bỏ lỡ cơ hội cuối cùng này nhé!" - Đó là lời nhắn từ đội trưởng Zabaleta.

Đội hình ra sân của Argentina hôm đó gồm: Oscar Ustari, Lautaro Formica, Gabriel Paletta, Ezequiel Garay, Julio Barroso, Pablo Zabaleta, Fernando Gago, Juan Manuel Torres, Rodrigo Archubi, Lionel Messi và Gustavo Oberman.

Được thay vào sân trong trận đấu đó có Kun Aguero (thay cho Oberman, phút 57), Emiliano Armenteros (thay Archubi, phút 61), và Lucas Biglia (thay Gago, phút 72).

Leo đã rảo bước trên hành lang dẫn ra SVĐ Galgenwaard ở Utrecht, không hề cảm thấy lo lắng một chút nào. Anh ấy cũng ít khi nói điều gì khiến người khác ghi nhớ. "Leo là một người điềm tĩnh, rất điềm tĩnh" – Zabaleta nhớ lại. "Nhất là khi anh ấy thực hiện các pha đá penalty, với một sự lạnh lùng đến cao độ".

Phút thứ 38, Leo nhận bóng bên cánh trái và quyết định đột phá. Lần này khoảng cách là 40 mét và anh đã rê bóng qua một vài cầu thủ. Đã xâm nhập vòng cấm địa. Dele Adeleye đã cố gắng truy cản nhưng không thành công, và hai chân của Dele đã đạp thẳng vào người Leo. Một quả penalty rõ ràng. Leo mau chóng đứng dậy, không chút do dự cầm bóng và đi đến chấm đá phạt đền.

Như thường lệ thì đội trưởng Zabaleta sẽ là người đảm nhiệm vai trò này, hay ít nhất thì cũng là người có quyền quyết định xem ai sẽ là người đá. "Người đảm nhiệm pha đá phạt đền này nên là người có sự tự tin cao nhất" – anh nói. Sau pha phạm lỗi đó, Messi, người đã dành ra một khoảng thời gian dài để tập các pha đá phạt đền theo yêu cầu của HLV cũ Guillermo Hoyos, đã cầm quả bóng lên, với một vẻ mặt không chút cảm xúc. Nhìn vào khung thành, lùi xuống vài bước chạy đà, một, hai, ba…

HLV Arsène Wenger đã nói: "Để có thể đạt đến mức độ cao nhất, bạn cần phải tin tưởng vào bản thân mình, nhiều hơn tất thảy những gì có thể hình dung được một cách logic. Tất cả những cầu thủ vĩ đại đều có khả năng này, khả năng tự tin không giới hạn. Không có vận động viên nào có thể leo lên ngai vàng mà có bất cứ sự ngờ vực nào trong tâm trí cả".

… Bốn, năm bước ngắn…

Đội bóng đã được chứng kiến tất cả những sự thay đổi của Leo trong 40 ngày ở cùng nhau trong trại huấn luyện. Đặc biệt là trong một trận đấu quan trọng như thế này. Cảm xúc của cả đội lúc đó là một sự đối lập hoàn toàn với vẻ lạnh lùng và nhẹ tênh của Messi trên chấm đá phạt đền. Vô hình trung, điều này đã làm cho Messi trở thành một "đội trưởng thầm lặng" của đội bóng.

… Và anh đã đưa quả bóng về phía bên phải của thủ môn.

"Anh ta đã thực hiện quả đá với không chút sợ sệt, không chút ngờ vực, cứ như không hề có chuyện gì xảy ra vậy" (Zabaleta).

“Mọi người đều biết anh ấy sẽ là một trong những người thực hiện quả phạt đền, nhưng điều mà chúng tôi không biết là anh ấy lại bình tĩnh đến thế, và rằng anh ấy sẽ chỉ sút vào một bên, một cách hết sức từ tốn” (Oberman).

... và quả bóng lăn nhẹ nhàng, vượt khỏi tầm với của thủ môn Vanzekin lúc này đã bay người ngược hướng.

Anh hầu như không mỉm cười, với ánh nhìn như muốn nói rằng, “Tất nhiên là tôi sẽ ghi bàn rồi”. Leo đã vén áo đấu của mình lên và để lộ một chiếc áo phông có dòng chữ: “Cho Mari, Bruno, Tomi, Agus”. Một món quà danh cho em gái, các cháu trai Agustín và Tomás, và anh họ Bruno.

Nigeria gỡ hòa ở phút 50, và 20 phút sau, Kun Agüero đã bị đốn ngã trong vòng cấm. Lại một pha phạm lỗi rõ ràng. Và một lần nữa Leo lại là người đảm nhiệm.

Nếu quả phạt đền đầu tiên là điều mà một cầu thủ thuận chân trái không thường làm (cụ thể là nhắm sút sang trái), thì quả phạt thứ hai, sau ba bước và với những pha chạm bóng tinh tế nhất, sẽ đưa bóng về phía ngược hướng với thủ môn đối phương.

“Anh ấy đã không hề run sợ, thậm chí trong trận chung kết World Cup. Anh ấy đã thực hiện quả phạt đền như thể anh ấy đang thực hiện nó ở sân sau nhà mình vậy. Và cả hai điều này hoàn toàn khác nhau, ở những nơi khác nhau” (Pancho Ferraro).

Leo lại vén áo lên. Ít hoa lệ hơn một chút.

Và trận đấu kết thúc.

Khoảnh khắc đó đã đến. Chức vô địch World Cup U20 lần thứ 5 của Argentina. Sau đó, cuộc vui bắt đầu, những tiếng cười rần vang, và một nụ cười tươi tắn vĩnh cửu đã hiện rõ trên khuôn mặt Leo. Trên đường lên nhận huy chương, họ nói về những chiếc váy bó sát mà các nữ tiếp viên mặc, chào hỏi tất cả các vị quan chức đến thăm, trước khi chạy ra ngoài để nhảy nhót ăn mừng thêm một lần nữa trước lúc nhận giải thưởng cuối cùng, chiếc cup vô địch.

Messi đã là nhà vô địch và cầu thủ xuất sắc nhất giải đấu, giống như Maradona đã từng làm được vào năm 1979, và đoạt Chiếc Giày Vàng với tư cách là tay săn bàn hàng đầu (với 1 bàn thắng nhiều hơn Fernando Llorente và Oleksandr Aliiev người Ukraine). Zabaleta đã trêu chọc anh, nhắc nhở rằng nếu anh không được

thực hiện 2 quả phạt đền, anh sẽ không giành được Chiếc Giày Vàng. Và, cả hai đều đã rất tươi tỉnh khi chụp cùng Hoàng tử William-Alexander, chồng của Máxima Zorreguieta, người Argentina, ngày nay là Nữ hoàng Hà Lan.

Toàn đội quay trở lại khách sạn và "Giáo sư" nhấn mạnh rằng tất cả hãy thể hiện sự tôn trọng với các đội khác, những người cũng đã ở trong chính khách sạn này. Vì vậy, không hề có tiệc tùng, không gì cả; chỉ là một bữa ăn tối ăn mừng kéo dài, chỉ vậy thôi.

Và, Leo đang nghĩ gì? Messi đã nhớ về chức vô địch đó như một trong những trải nghiệm tuyệt vời nhất trong cuộc đời anh. Ngay cả sau tất cả những gì anh ấy đã đạt được trong sự nghiệp của mình, đối với anh ấy, giai đoạn đó vẫn là một trong rất nhiều cái "đầu tiên" trong cuộc đời (ĐTQG, chức vô địch thế giới, đội bóng mới). Anh ấy đến từ một đất nước khác; và anh ấy muốn được công nhận theo cách riêng của mình.

Trong vòng loại trực tiếp vô cùng quan trọng, Leo chính là một nhân tố quyết định - với bàn gỡ hòa trước Colombia; hai phút ma thuật gồm một pha kiến tạo và một bàn thắng vào lưới Tây Ban Nha; một pha lập công sớm vào lưới Brazil. Mặc dù anh ấy đã có trận ra mắt ở giải VĐQG và thậm chí còn ghi 1 bàn cho Barcelona cùng mùa giải đó, nhưng chính tại Hà Lan, Leo Messi mới thực sự bùng nổ.

"Chúng tôi đã nói gì với Leo để cậu ấy tự phá bỏ giới hạn bản thân à?" Salorio được hỏi. "Chúng tôi đã biến cậu ấy trở thành một con thú với bản năng cạnh tranh, gần như là ác quỷ - những cầu thủ người Argentina luôn muốn chiến thắng. Chúng tôi nói với cậu ấy: 'Hãy nhìn xem, nếu chúng ta thua, chúng ta sẽ bị cuốn xéo ra khỏi đây, bởi vì họ sẽ đánh bại chúng ta một cách tàn khốc". Tôi đã không thể đi cùng Pancho và Leo đến Sudamericano vì quá căng thẳng. Nhưng tôi lại rất thích World Cup. Có một kỷ niệm khó quên mà tôi sẽ mang theo mình cho đến lúc chết: các cầu thủ, nhìn thấy tôi ở một góc, đã đến đón tôi và tung hô tôi lên không trung ba lần. Và tôi nói: 'Trời ạ, tôi hẳn đã phải làm rất nhiều cho đội bóng này, để mà họ đến chia vui với tôi trong khi tôi thì chỉ muốn ngồi trong một góc, và vỗ tay...'."

"Kun thật sự rất điên rồ, và tất cả chúng tôi đều rất hạnh phúc", Oberman nói thêm. "Tôi nhớ rằng sau khi hát hò, tiệc tùng, và sau khi tất cả chúng tôi đã bình tĩnh hơn một chút, tôi đến gặp Leo, nói với anh ấy rằng: 'Thật sự, một ngày nào đó, tôi sẽ nói với các con của tôi rằng tôi đã có cơ hội chơi bóng cùng cậu, bởi vì cậu rồi

sẽ trở thành người giỏi nhất'. Tôi nhớ như in điều này, và anh ấy cười, sau đó ngượng ngùng chạm vào vai tôi. Sự thật là tôi đã tin rằng anh ấy sẽ trở nên tuyệt vời, nhưng mọi thứ đã vượt quá sự tưởng tượng của tôi. Cả đội lúc đó đã truyền tai nhau một câu nói đùa rằng: bây giờ Pekerman sẽ không gặp bất kỳ vấn đề gì khi chọn đội hình World Cup 2006 nữa, vì ông ấy đã có Lionel Messi".

Oberman là một cầu thủ đến từ đội Argentina Juniors và, trong lúc ăn mừng sau trận chung kết, một ý nghĩ bất chợt lóe lên trong đầu anh. "Chúng tôi đang chơi với một thần đồng ở một trong những CLB đẳng cấp nhất thế giới, và anh ấy đối xử với chúng tôi như thể anh ấy đến từ bất kỳ đội nào cùng cấp với chúng tôi, luôn khiêm tốn; nhưng đôi lúc có cả sự thất vọng nữa, vì anh ấy sẽ trở nên khó chịu trong khi chơi game, hoặc sẽ rên rỉ khi bạn không chuyền bóng cho anh ấy hoặc điều gì đó... Tôi luôn cố gắng làm theo bản năng của anh ấy với một sự tôn trọng cao nhất. Thật vui khi được sát cánh với anh ấy".

Gustavo Oberman sẽ không chơi cho đất nước của mình một lần nào nữa. Con trai của anh ấy 5 tuổi và là một CĐV cuồng nhiệt của Messi, Neymar và Ronaldo. Khi anh ấy nói với con trai mình rằng anh ấy đã chơi cùng đội với Messi, đứa trẻ tỏ ra không tin:

- Khi chú ấy chơi cho Barcelona ạ?

- Không, ở đội tuyển Argentina cơ.

- Vậy bố đã chơi bóng cho Argentina khi nào vậy?

Và Oberman sẽ bật cho con trai xem đoạn video mà anh đã ghi bàn trước Tây Ban Nha, sau đường kiến tạo của Messi. Vừa đúng lúc bình luận viên bắt đầu hét lên: "Gago, Messi, Oberman... vàoooooo!"

- Nhìn này! Nhìn này! Mẹ ơi! Bố thực sự đã từng chơi bóng với Messi!

- Liệu anh có từng mơ đến khoảnh khắc đó hay không?

- Nói thật nhé: Tôi luôn ước rằng mình sẽ được chơi bóng và có được danh hiệu vô địch với ĐTQG, nhưng cho đến khoảnh khắc đó, tôi mới cảm nhận được sự vinh dự khi được khoác lên mình màu áo trắng - xanh đó.

- Anh có biết rằng anh đã truyền cảm hứng cho cả đội tuyển Argentina không?

- Thật đáng kinh ngạc khi chúng tôi nhận được sự đón tiếp nồng hậu đến như vậy, tôi không thể tin điều đó đang diễn ra. Bây giờ tôi chỉ muốn ở bên gia đình, tận hưởng cuộc sống với bố mẹ [Jorge, 46 tuổi; và Celia, 44 tuổi], anh chị em của tôi [María Sol, 11 tuổi; Matías, 22 tuổi - người có một cửa hàng bán rau và một ki-ốt ở trung tâm của Rosario; và Rodrigo, 25 tuổi, sống với Leo và Jorge ở Barcelona, nơi anh ấy đang học để trở thành đầu bếp] và với các cháu trai của tôi.

- Cả thế giới đang so sánh anh với Maradona đấy! Làm thế nào mà anh lại có thể bình tĩnh như vậy được chứ?

- … Cùng với gia đình của mình, tôi đã trải qua đủ mọi trạng thái cảm xúc, từ thăng cho đến trầm. Nhưng như mọi người đã nói, điều này giống như một giấc mơ đối với cá nhân tôi vậy. Đây sẽ là một trong những khoảnh khắc khó quên nhất cuộc đời tôi. Được chạm tay vào chiếc cup vàng đó khiến tôi thực sự hạnh phúc.

(Tạp chí *Gente*, tháng 7 năm 2005).

Leo đã gửi email cho mẹ sau khi giành được danh hiệu. "Mẹ ơi, con không thể tin được những chuyện đang xảy ra. Con phải tự véo để chắc chắn mình còn tỉnh táo". Leo là người hùng của đội tuyển Argentina, một cầu thủ mà cả nền bóng đá xứ sở Tango đã chờ đợi. Tên của anh ấy ngay sau đó đã xuất hiện nhan nhản trên *L'Équipe, La Gazzetta dello Sport, El Mundo Deportivo* và *AS*.

"Tôi đã học cách yêu nơi mình sinh ra khi tôi 60 tuổi. Khi bạn nghe quốc ca, sự hào hùng đó sẽ chảy rần rần trong huyết quản. Thật tuyệt vời khi có thể huấn luyện đội bóng đến với chiến thắng, không chỉ riêng Messi và Sergio Agüero". Ferraro chia sẻ. "Đó là đỉnh cao trong sự nghiệp của tôi. Chỉ những HLV huyền thoại trong lịch sử bóng đá Argentina mới có thể nói: 'Tôi đã vô địch thế giới': Menotti, Bilardo, Pekerman, Tocalli và tôi. Có một tấm áp phích ở sân bay Ezeiza, nơi bạn có thể thấy tất cả các HLV từng là nhà vô địch thế giới, và bạn có thể thấy bức ảnh của tôi ở đó, đang ôm Messi và Ustari. Đó là khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong cuộc đời tôi".

Kế hoạch là, mọi người sẽ trở về Buenos Aires, mỗi người trở về nhà riêng của họ và tiếp tục với những trận chiến của riêng họ. Khi đến Ezeiza, các cầu thủ ngạc nhiên thấy hàng trăm người hâm mộ đã chờ đợi để chào đón họ. Và máy ghi hình, micro, radio, nhiếp ảnh gia, tất cả đều ở đó. Khi họ bước ra khỏi sảnh đón khách, mọi người tìm kiếm Leo, người đang bị chìm nghỉm trong biển nhà báo. Chú của anh, Claudio và người cha Jorge, đã đến đón

anh bằng xe tải và quyết định nhận lời mời từ một chương trình truyền hình nổi tiếng. Sau đó, lúc đó là tầm rạng sáng thì phải, Leo ngủ gật trên chiếc xe đưa anh đến Rosario cùng với Formica và Garay, lúc đó đang chơi cho Newell's.

Những gì đã xảy ra tiếp sau đó được Toni Frieros ghi lại trong cuốn sách tiểu sử về Messi. Cintia Arellano, bạn học của Leo, đã thông báo cho những người trẻ tuổi trong khu phố chuẩn bị một thứ gì đó, quyên góp một khoản tiền để trang trí đường phố bằng cờ và sơn. Dòng chữ "Leo, Our Nation's Pride" (Leo, niềm tự hào của Quốc gia) được sơn màu trắng trên cửa nhà của Cintia. Một biểu ngữ được căng qua hai bên đường có nội dung đơn giản: "Chào mừng nhà vô địch". Họ đợi đến nửa đêm để trông ngóng sự xuất hiện của Leo, với trống và bánh quy đã sẵn sàng. Cùng với ba máy quay phim nữa. Cái lạnh ập đến, và sự chờ đợi ngày càng lâu hơn. Hầu hết mọi người cuối cùng cũng đã đi ngủ.

Khoảng 5 giờ sáng, họ nghe thấy tiếng động cơ. Đèn camera được bật lên. Hoa giấy rợp trời. Có tiếng hét: "Leo sắp tới, Leo sắp tới". Nhưng xuất hiện, trên thực tế là một anh chàng mệt mỏi, lạnh lùng. Anh ta muốn đi ngủ. Dù vậy, Leo vẫn kịp thời phản ứng: chào mọi người, hôn mọi người, trả lời phỏng vấn một cách chuyên nghiệp.

Cậu bé đã ra đi trước đó 5 năm trong nước mắt giờ quay trở lại, nhưng lần này với tư cách là nhà vô địch thế giới.

Chương 4

FRANK RIJKAARD. SỰ TỎA SÁNG

Chúng tôi biết rất rõ rằng, rồi Messi sẽ đạt đến một đẳng cấp cao hơn Ronaldinho. Tôi vẫn còn nhớ cái khoảnh khắc mà mình ngồi trong văn phòng, mắt nhìn vào đống giấy tờ để chuẩn bị chiêu mộ Rafael van der Vaart. Tôi nhìn Frank. Chúng ta đã thấy một Barca B với Messi là đầu tàu. Và rồi Frank cất tiếng: "Không, chúng ta sẽ không cần van der Vaart".

(Hank ten Cate)

Trong mùa giải 2004-05, Barcelona tiếp tục tái cấu trúc đội hình để đảm bảo rằng quả bóng sẽ được luân chuyển một cách tốt nhất đến Ronaldinho. Frank Rijkaard đã chấp nhận sự ra đi của Edgar Davids, Patrick Kluivert, Michael Reiziger và Phillip Cocu, trong khi Luis Enrique và Marc Overmars quyết định giải nghệ. Đó là sự kết thúc của một kỷ nguyên và sự thúc đẩy trẻ trung của một ban lãnh đạo đứng đầu bởi Joan Laporta đã mang lại sự lạc quan chung cho CLB.

Với số tiền thu về từ chuyển nhượng, những cầu thủ chất lượng và cá tính đã lũ lượt đến với Camp Nou: Deco (từ Porto, vừa vô địch Champions League), Ludovic Giuly (Monaco), Belletti (Villarreal), Edmilson (Lyon), Henrik Larsson (Celtic), Sylvinho (Celta) và Samuel Eto'o, những người mà Barcelona đã phải trả 12 triệu euro cho Mallorca và số tiền tương tự cho Real Madrid. Trong danh sách này, bạn có thể thấy hạt nhân của một Barcelona mới, từ thời điểm đó, nhìn vào sự kết hợp của Rafa Márquez, Xavi và Deco (Iniesta ở thời điểm đó sở hữu đôi chân đơn thuần là hoàn hảo), và một sự khéo léo, hiệu quả trên hàng công gồm có Eto'o, Giuly và Ronaldinho.

Kết quả về một sự thay đổi sâu rộng càng cho thấy sự thành công khi Ronaldinho được vinh danh là Cầu thủ xuất sắc nhất năm của FIFA vào tháng 12 năm 2004. Nhưng vẫn còn thiếu một danh hiệu, điều sẽ tạo một cảm giác chắc chắn rằng, cuối cùng Barcelona đã nổi lên sau 5 năm ngủ yên.

Leo Messi đã ra mắt đội Một trong trận giao hữu với Porto vào tháng 11 năm 2003, nhưng kể từ trận đấu đó, cánh cửa Camp Nou vẫn đóng chặt với tài năng trẻ này. Có phải chàng trai 16 hay 17 tuổi tài năng đó không có ích gì với Frank Rijkaard mặc dù thực tế là cậu ấy có vẻ tiến bộ rất nhanh? Những nghi ngờ đã bắt đầu nhen nhóm từ CLB và cũng từ gia đình của cầu thủ: Tại sao Leo lại không (được) thi đấu? Làm thế nào mà anh ta lại thiếu cơ hội trong đội hình chính được cơ chứ? Trong một khoảng thời gian được coi là khó hiểu đối với bất kỳ thanh niên nào, CLB đã đề xuất rằng Leo nên được kiểm tra bởi một chuyên gia tâm lý người Argentina do Josep Colomer, giám đốc học viện lựa chọn.

Đề nghị của Colomer ban đầu được Leo chấp nhận, nhưng không lâu sau đó, anh nói với CLB rằng anh không muốn tiếp tục nói chuyện với một người mà anh vốn dĩ không tin tưởng. Và sự tin tưởng đó đã thực sự tan vỡ, khi vị bác sĩ khả kính kia đưa một nhóm sinh viên tâm lý đến để xem ông ấy làm việc tốt như thế nào với các cầu thủ. Tất cả những điều đó không có ích gì cho Leo, người đã ngừng tham gia các cuộc họp kể từ đó. Leo tin rằng anh ấy có thể đương đầu với mọi áp lực đến từ việc chỉ cách đội Một một bước chân - chủ yếu là vì anh ấy không cảm thấy điều đó.

Sự phát triển thể chất của Leo vẫn tiếp tục: từ tháng 8 năm 2003 đến tháng 4 năm 2004, Leo tăng 3,7 kg, chủ yếu là phát triển về cơ bắp. Leo nhỏ bé ngày nào giờ đã là dĩ vãng. Đó là sự phát triển được củng cố không quá nhiều trong phòng tập mà thay vào đó, trong các buổi huấn luyện và việc anh tiếp tục có mặt trong đội hình xuất phát của Barcelona B. Niềm tin của Josep Colomer và sự kiên định của các HLV khác như Guillermo Hoyos, Alex García, Tito Vilanova và Pere Gratacós cũng mang lại cho anh sự tự tin, thứ đóng vai trò như một dưỡng chất quan trọng nhất trong sự phát triển của một cầu thủ. “Khi Leo ngừng tiến bộ, chúng tôi sẽ dừng anh ấy ở đó, bất kể anh ấy đang ở cấp độ nào. Nhưng tại sao lại ngăn cản Leo trước khi anh ấy đạt đến đẳng cấp đó?”, giám đốc bóng đá trẻ của Barca đã nói với ông Jorge – cha của Leo như vậy.

Đó là những ngày mà dường như nếu một cầu thủ bóng đá không để râu và ria mép thì anh ta sẽ không được chơi cho đội Một. Những gì đã xảy ra ở Porto là sản phẩm của sự nhất thời nhiều

hơn là chiến lược rõ ràng; hầu như không có một cầu thủ trẻ nào ở độ tuổi của anh lọt vào đội hình của Rijkaard. Vì vậy, Messi nghĩ, có lẽ họ muốn anh phải đến giới hạn của chính mình. Hiện tại, anh phải tiếp tục làm việc chăm chỉ trong đội B do Gratacós điều hành.

Gratacós biết rằng Frank Rijkaard dựa vào những cầu thủ đang có trong đội hình - những người đã được thử nghiệm và kiểm tra chất lượng tuyệt vời, những người đang cản đường Messi. Trong khi đó, Leo là một ngôi sao mới nổi và họ bắt đầu chọn anh ấy thường xuyên. Vì vậy, một tia sáng bắt đầu le lói qua các vết nứt của cổng Camp Nou. Trong những trường hợp đặc biệt, họ đã chuẩn bị một chế độ tập luyện được thiết kế riêng phù hợp với các đặc điểm thể chất của anh. Leo bắt đầu kết hợp các buổi tập của mình với đội B và với Rijkaard. Cầu thủ người Hà Lan nói với gia đình của Leo rằng ông thấy ở Leo một số "đặc điểm khác thường" nhưng nhấn mạnh rằng "sẽ khai thác chúng từng chút một vào thời điểm thích hợp".

Gratacós cũng biết rằng, nhiệm vụ của ông là thúc đẩy các cầu thủ nhanh hòa nhập vào lối chơi chung; đó cũng là điều cần thiết để Leo có thể tham gia đội B. Nhưng không dễ khiến Leo thay đổi một số thói quen. Đã hơn một lần, các cựu binh của đội bóng (hiếm khi lớn hơn 21 tuổi) than vãn với HLV rằng Messi thiếu khả năng phòng ngự. "Anh ta không hề lui về phòng ngự một chút nào", họ nói với HLV. Pere nhận thức rõ điều đó, và sẽ nhắc nhở cầu thủ người Argentina trong các buổi tập rằng trận đấu vẫn diễn ra ngay cả khi anh để mất bóng; nhưng ông ấy cũng nói riêng với các cựu binh của mình rằng họ không nên quên những gì anh ấy đã mang lại cho đội: "Không, cậu ấy không chịu phòng ngự, nhưng còn những gì cậu ấy làm khi có bóng thì sao? Đừng lo lắng, các bạn, chúng ta tiếp tục nào!"

Bước nhảy vọt của cầu thủ 17 tuổi này cũng bắt đầu tỏ ra gian nan hơn. So với sự tiến bộ xuất sắc của anh ở các cấp độ dưới, Leo dường như gặp rất nhiều khó khăn trong những tháng đầu tiên với đội B. Mặc dù ra sân trong tất cả các trận đấu, nhưng trong 12 trận đầu tiên, Leo chỉ ghi được 5 bàn, trong đó có 1 lần vào lưới Girona ở trận thứ hai. Anh ấy cảm thấy rất khó có thể thoát khỏi các hậu vệ, để tạo ra sự khác biệt.

Vào tháng 9, đội Barcelona B đã ra sân để thi đấu với Zaragoza B. Các nhân viên kỹ thuật cho rằng họ đã đưa ra những chỉ dẫn đúng đắn để đảm bảo một kết quả có lợi, nhưng họ lại kết thúc sai lầm với tỷ số 3-0 đầy thuyết phục cho Zaragoza. Leo rời sân với vẻ

buồn bã và ngay sau khi trở lại phòng thay đồ, anh ấy bắt đầu khóc. Phản ứng của Leo khiến Pere Gratacós ngạc nhiên: "Hãy nhớ rằng cậu ấy đã chơi tốt! Chúng ta phải cổ vũ cậu ấy, chúng ta nói với cậu ấy rằng cậu ấy phải kiên trì, để trở nên tốt hơn, và rằng chúng ta phải biến thất bại này thành một điều gì đó tích cực". Leo là người duy nhất đã bật khóc sau một trận đấu tại giải hạng hai. Đối với hầu hết họ, đó là một sự tiêu khiển, giống như bất kỳ trận đấu nào khác.

Messi tập luyện hàng ngày với Gratacós, trừ lúc gia nhập và tập luyện cùng với đội Một mỗi tuần một lần. Một ngày một tuần, rồi trở thành hai, và sau đó là ba. Những nghi ngờ từ các nhân viên kỹ thuật của Rijkaard bắt đầu biến mất, mặc dù HLV người Hà Lan vẫn tỏ ra kín kẽ. "Mọi chuyện vẫn tiến triển tốt, anh ấy rất giỏi, nhưng một số khía cạnh trong lối chơi của anh ấy vẫn cần phải cải thiện", Rijkaard trả lời khi được hỏi về Leo. Ông không muốn làm mọi thứ gấp rút. Trợ lý của Rijkaard, Henk ten Cate, nghĩ rằng anh ấy đã sẵn sàng. Và rồi một ngày vào tháng 10, Ronaldinho và Deco nói với cả hai rằng họ đang lãng phí thời gian: "Thưa ngài, anh ấy nên ở đây, sát cánh cùng với chúng tôi".

Ten Cate, "cánh tay phải" của Rijkaard, chịu trách nhiệm giữ cho Ronaldinho đi trên con đường tiến đến đẳng cấp cao nhất. Nói cách khác, đó là phương pháp tiếp cận theo kiểu "cây gậy và củ cà rốt", trong khi những người thân cận của Ten Cate đưa ra "củ cà rốt", ông ta có trách nhiệm đưa ra "cây gậy" dưới hình thức những ngôn từ mạnh mẽ.

Khi Barcelona đang tìm kiếm hậu vệ cánh có khả năng đi bóng trên sân cỏ, với cá tính và sự hiểu biết về phong cách bóng đá cần thiết, Gio van Bronckhorst là một sự lựa chọn hoàn hảo và đã tạo được dấu ấn đáng ngưỡng mộ; anh đã chuyển đến từ Arsenal sau thời gian cho mượn. Các cầu thủ Hà Lan lúc đó đang nổi cơn thịnh nộ, vì họ đang được "dạy dỗ" tương tự như các cầu thủ trẻ Barcelona. Gio, nay là trợ lý giám đốc của Ronald Koeman tại Feyenoord, và Henk, người có công việc cuối cùng là HLV tại Sparta Rotterdam của Hà Lan, đã gặp nhau vào mùa hè năm 2013 tại một nhà hàng ở Rotterdam để hồi tưởng về sự xuất hiện của Leo Messi trong đội Một.

Gio vẫn nói về Leo với nụ cười của một người bạn. Ten Cate nói rằng sau 20 năm nữa, ông sẽ nhìn lại sự nghiệp của mình không chỉ với tư cách là "người đã từng dẫn dắt Messi". Không đời nào. Henk chỉ là một HLV mà thôi.

HTC: Chúng tôi đã cho cậu ấy cơ hội ra mắt trước Porto vào mùa giải 2003-04, khi cậu ấy còn là một cầu thủ trẻ, thậm chí trước cả khi cậu ấy tập luyện cùng chúng tôi. Tôi đã biết đến cậu ấy lần đầu tiên tại sân bay trên đường đến Bồ Đào Nha. Họ đã nói với chúng tôi rằng Leo thực sự rất giỏi và vào ngày hôm đó, chúng tôi đang rất thiếu cầu thủ. Chúng tôi đã nói, tại sao lại không nhỉ? Sau đó, chúng tôi đã mời cậu ấy tập luyện cùng một cách thường xuyên hơn.

GVB: Ronaldinho đã nói trong buổi tập đầu tiên với Leo rằng chàng trai này sẽ giỏi hơn anh ta vào một ngày nào đó. Và mọi người đã cười hưởng ứng. "Đúng vậy!!". Hơn cả những chi tiết, kỷ niệm duy nhất tôi có về buổi đầu tiên gặp mặt anh ấy là cảm giác ngạc nhiên và thú vị. Còn anh thì sao?

HTC: Tôi vẫn còn nhớ rõ một điều. Từ những phút đầu tiên, các cầu thủ Brazil đã kết thân với Leo và bắt đầu bảo vệ, che chở anh ta. Trước khi bắt đầu tập luyện, chúng tôi đã từng làm những động tác *rondo* cùng nhau. Bạn đã có một nhóm các cầu thủ Tây Ban Nha (Puyol, Oleguer, Xavi, Iniesta); sau đó là nhóm Brazil với những người như Eto'o và Rafa Márquez. Chính Sylvinho là người đã nói với cậu ấy, "Lại đây nào, con trai". Và anh ấy đã thực sự nhảy *rondo* với những người Brazil. Sylvinho đã ôm lấy cậu ấy, không phải theo nghĩa đen, nhưng từ giây phút đó trở đi, anh có ý nghĩa như một người cha đối với Leo.

GVB: Nếu bạn thấy một cầu thủ tỏa sáng trên ti vi, bạn có thể hét lên, "Anh ấy là một cầu thủ tuyệt vời!" Nhưng bạn chỉ thực sự biết ai đó giỏi như thế nào khi bạn tập luyện với họ. Nó đã xảy ra trong trường hợp của tôi với Bergkamp, Henry và Ronaldinho. Nếu bạn chơi bóng với họ hàng ngày, bạn sẽ khám phá ra rằng họ vô cùng đặc biệt. Với Messi, sau buổi tập đầu tiên, bạn đã có thể thấy điều đó – trước đây, tôi chưa bao giờ đưa ra kết luận nhanh chóng như vậy! Thậm chí còn hơn cả ba người kia, mặc dù họ là siêu sao.

HTC: Vào thời điểm đó, có một sự khác biệt rất lớn giữa đội Một và các cầu thủ trẻ ở đội B, những người chơi ở hạng đấu thấp hơn. Đôi khi chúng tôi dựa vào những cầu thủ như Joan Verdú, có lẽ là cầu thủ dự bị tốt nhất mà chúng tôi có, nhưng không đủ tốt để thế chỗ những cầu thủ lớn hơn. Nhưng Leo...

GVB: Vài tuần sau, chúng tôi có một trận đấu tập giữa đội B và đội Một của Barcelona. Messi thường chơi ở trung lộ với đội B và khu vực đó được bảo vệ bởi Thiago Motta ở vị trí tiền vệ phòng ngự của đội Một. Và Messi ngày càng giỏi hơn.

HTC: Mặc dù đã chơi tốt ở Porto, mặc dù sự tự tin và phẩm chất của cậu ấy khiến chúng tôi ngạc nhiên, nhưng một thời gian đã trôi qua trước khi chúng tôi tin chắc rằng anh ấy đã sẵn sàng ra mắt trong một trận đấu. Thực tế là khoảng một năm. Tại sao? Chúng tôi có rất nhiều sự lựa chọn chất lượng trong đội hình đó. Giuly ở bên phải, Eto'o là tiền đạo, Deco là thủ lĩnh ở giữa sân và Ronaldinho ở bên trái. Chúng tôi đã ký hợp đồng với anh ấy với tư cách là trung phong (từ PSG), nhưng anh ấy sẽ chính tay giết chết bạn khi chúng ta không có bóng, bởi vì anh ấy không có thiên hướng lui về phòng thủ - vì vậy, chúng tôi đã để anh ta dạt cánh. Xavi không đủ thể lực để xuất phát trong mọi trận đấu, Iniesta thậm chí còn ít hơn, vậy nên hãy tưởng tượng về những sự lựa chọn mà chúng tôi đã có. Leo bắt đầu được gọi vào đội trong mùa giải 2004-05, nhưng cậu ấy đã phải ngồi dự bị trong nhiều trận.

GVB: Đội B và các đội thấp hơn chơi theo sơ đồ 3-4-3, với anh ấy là *enganche*, số 10, ở phía sau của tiền đạo. Vì vậy, trong sơ đồ 4-3-3, hệ thống mà chúng tôi đang sử dụng, không có chỗ cho anh ở vị trí đó - dù anh ấy thực sự có khả năng.

HTC: Với việc dự bị, cậu ấy gần như là một tiền đạo thứ hai. Nhưng hệ thống không quan trọng, đó là vị trí cậu ấy đương nhiên đảm nhận khi có mặt trên sân cỏ. Và cậu ấy không thể chơi ở khu vực giữa sân. Còn người mà chúng tôi cần lại phải mạnh mẽ, quay lưng lại với mục tiêu, có thể nhận bóng và xoay người. Cậu ấy đơn giản là không phù hợp cho vị trí đó.

GVB: Các HLV đã nói gì về tất cả những điều đó, về sự tiến bộ của anh ấy?

HTC: Frank có chút nghi ngờ về khả năng của cậu ấy. Chúng ta bắt buộc phải chờ đợi, Frank nói. Chúng tôi bối rối vì cậu ấy thực sự đá rất tốt, nhưng không có nhiều cơ hội được tạo ra cho Leo. Cậu ấy tiếp tục tập luyện với chúng tôi, ngày càng thường xuyên, nhưng chúng tôi không hề sử dụng Leo. Rồi chúng ta sẽ phải thay ai ra sân? Chưa đến lúc dành cho cậu ấy.

GVB: Là một hậu vệ trái, tôi thường phải để ý đến việc kèm anh ấy khi tập luyện, bởi vì anh ấy ở bên phải hàng công. Hãy để tôi nói cho ông biết nhé, cảm ơn! Và ông đã thấy rằng, đối với anh ấy, mỗi đường bóng đều sẽ là đường bóng cuối cùng, anh ta có động lực rất lớn cho mỗi buổi tập. Đối với mọi cuộc tấn công, đúng vậy. Nó giống như Ronaldinho khi anh ấy muốn tập luyện: bạn có thể thấy họ vui vẻ, mỉm cười. Và tất nhiên rồi, không có cách nào để ngăn cản họ.

HTC: Họ sẽ hủy diệt bất cứ ai ngăn cản con đường của họ. Leo sẽ trở nên mạnh mẽ bất cứ khi nào cậu ấy có bóng. Thỉnh thoảng bạn có những cầu thủ, những người mà bạn luôn muốn thúc đẩy để anh ta có thể làm nhiều hơn một chút. Với Leo, bạn phải quàng một sợi dây quanh cổ để kéo cậu ta trở lại.

GVB: Tôi thường nhớ về những buổi tập tốt vì chúng tôi đã có một số cầu thủ thực sự tuyệt vời. Đôi khi chúng tôi làm nóng người lên trong phòng thay đồ trước khi bước ra sân và chỉ cần thấy Ronnie, Deco hoặc Leo làm những điều tuyệt vời như vậy với trái bóng, tôi cảm thấy đã sẵn sàng để tập luyện. Thật vinh hạnh cho cá nhân tôi! Ông có phải hướng dẫn Leo nhiều không? Tôi không nhớ là ông có hay ở bên cạnh cậu ta không.

HTC: Không nhiều đâu, và đó là sự thật. Họ quá tài năng và quá thông minh - hai điều này thường đi đôi với nhau. Chỉ với một từ, họ sẽ hiểu chúng tôi muốn họ làm gì trên sân cỏ. Hầu hết những gì cậu ấy làm trên sân cỏ đều là tố chất có sẵn. Những gì chúng tôi cố gắng làm là hướng dẫn Leo trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp. Cách chăm sóc bản thân, cách tập luyện... Đôi khi có 3 trận một tuần và nếu Leo tập luyện như điên, cậu ấy sẽ không thể chơi cả 3 trận, thậm chí còn không thể chơi 2 trận. Cậu ấy cần kết hợp nhiệt huyết với khả năng thể chất sẵn có của mình. Khi Leo bắt đầu thi đấu, thành tích của cậu ấy sẽ lên xuống thất thường, nhưng điều đó không khiến chúng tôi lo lắng vì bạn có thể thấy ở đây là một cậu bé có tố chất phi thường. Suy cho cùng thì Leo mới chỉ 17 tuổi thôi, anh biết đấy!

GVB: Tôi đã từng rất thích những ngày trước các trận đấu, khi chúng tôi đã có một buổi tập rất tốt, và đó là một tín hiệu đáng mừng. Chúng tôi sẽ bắt đầu với những điệu *rondo* quen thuộc, sau đó đến những bài tập, tùy thuộc vào việc đối thủ của chúng tôi là ai và cuối cùng là 11 đấu 11 trên mặt sân nhỏ. Và Leo sẽ chơi bóng như thể cuộc sống của anh ấy phụ thuộc vào nó. Rồi sớm muộn gì cậu nhóc này cũng sẽ làm nên chuyện.

Ở các cấp độ thấp hơn, Leo sẽ không chấp nhận chơi dạt cánh, bởi vì ở đó anh ấy phải đợi bóng, và thường thì Leo sẽ không nhận được nhiều bóng. Nhưng các HLV thường bắt anh chơi rộng và thường xuyên bên cánh phải. Một thực tế phổ biến cho thấy, một hậu vệ phải thường gặp khó khăn trong việc vây bắt một cầu thủ thuận chân trái, và Leo có thể cắt vào trong, sút thường xuyên hơn nếu được sử dụng ở cánh phải. Nhưng từng chút một, anh sẽ rời khỏi vị trí của mình và bắt đầu xuất hiện trong khu vực trung tâm. Đó là nơi Leo có thể là chính mình, nơi anh ấy cảm thấy

mình đang cống hiến nhiều hơn. Trong mọi trường hợp, anh ấy biết rằng để lên được đội Một, thì sẽ phải chấp nhận các điều kiện áp đặt lên cho mình. Anh ấy không thể chơi như một trung phong, vì sức nặng của các cuộc tấn công sẽ đổ dồn lên Ronaldinho, người chơi bên cánh trái. Anh cũng chưa có đủ tư cách để đưa ra yêu cầu: điều cần làm và nên làm với các cầu thủ. Nhưng 11 tháng sau khi ra mắt ở Porto, và sau hàng chục buổi huấn luyện với Frank Rijkaard và Henk ten Cate, Leo tin rằng anh ấy đã sẵn sàng có một bước tiến nhảy vọt để có trận ra mắt.

Và Rijkaard cũng vậy.

Sau 6 trận bất bại, Barcelona đã dẫn đầu bảng xếp hạng với 16 điểm nhờ một hàng thủ chắc chắn, các bàn thắng của Eto'o và ma thuật của Ronaldinho. Trận đấu tiếp theo diễn ra vào ngày 16 tháng 10, trận derby tại Montjuïc, sân nhà của Espanyol khi đó. Leo vào sân thay Deco với 8 phút còn lại để chơi trong một trận đấu vẫn còn rất sôi động, khi Barca chỉ dẫn trước 1-0 mặc dù đã thống trị phần lớn thời gian của trận đấu; nó không phải là một sự thay thế chỉ đơn giản nhằm xoa dịu người hâm mộ. Ten Cate nói: "Hãy sang bên phải và chiếm lĩnh không gian nơi đó, con trai. Hãy xem xét để sử dụng tốc độ của mình giữa hậu vệ cánh và trung vệ". Không có thời gian thực sự để anh ấy tạo ra bất kỳ sự khác biệt nào. Barcelona đã giành chiến thắng nhờ bàn thắng duy nhất của trận đấu.

Vào lúc 17 tuổi 4 tháng, Messi đã trở thành cầu thủ trẻ nhất ra sân thi đấu cho CLB trong một trận đấu chính thức.

Ông Jorge Messi đã đưa anh trở lại căn hộ của mình tại Gran Via Carles III, chỉ cách Camp Nou ba dãy phố. Như nhà báo Roberto Martínez khẳng định, "Anh ấy lớn lên ở một nơi chỉ cách SVĐ có ba con phố, làm sao mà anh ấy có thể sợ hãi được cơ chứ? Anh ấy chơi ở Camp Nou cứ như thể đang chơi ở sân sau của nhà mình, ngoại trừ việc có 100.000 người ở đó".

Đêm đó, Leo không nói về trận ra mắt của anh ấy, hay về bất kỳ một điều cụ thể nào. Không có sự ăn mừng đặc biệt nào: đây chỉ là khởi đầu mà thôi. Anh ấy mới chỉ bắt đầu trên con đường tiến lên đỉnh cao nhất. Tuy nhiên, trong phòng của anh ấy, mặc cho sự im lặng đến rợn người, ký ức rõ ràng về một Camp Nou rầm rộ vỗ tay khi anh ấy bước vào sân cỏ vẫn còn khắc sâu trong tâm trí. Sau khi chơi 20 phút trong trận đấu tiếp theo với Osasuna, anh ấy đã dành 7 trận tiếp theo trên băng ghế dự bị, trong đó có một chiến thắng ngoạn mục 3-0 trước Real Madrid. Ngồi sau Rijkaard, Leo nhìn

Ronaldinho, người đang ở đỉnh cao quyền lực, ăn mừng, thường là với động tác lướt sóng đặc trưng đã làm nên thương hiệu của Ronnie.

"Rijkaard, cách ông ấy dìu dắt tôi từng bước, mà không có bất kỳ áp lực thực sự nào... Tôi đôi khi không hiểu tại sao mình không được gọi vào đội hoặc không được thi đấu. Bây giờ thì tôi đã có thể nhìn lại điều đó một cách bình thản, và tôi nhận ra rằng ông ấy đã chỉ bảo tôi rất tốt, không hề vội vàng. Tôi rất biết ơn Frank vì ông ấy luôn biết điều gì là tốt nhất cho tôi".

(Messi, trên Barça TV vào năm 2013).

Sylvinho giải thích thêm: "Việc Leo có Rijkaard làm HLV đầu tiên ở cấp độ cao nhất có lợi rất nhiều cho anh ấy. Rijkaard là mẫu người có trái tim lớn, một quý ông đích thực, người luôn thể hiện sự quan tâm đến mọi người". Thật khó để tìm ra bất kỳ ai có lời lẽ không hay về HLV người Hà Lan trên phương diện cá nhân.

Frank đến từ trường phái tư tưởng tin rằng HLV chỉ nên dành khoảng 20% thời gian để huấn luyện. Thời gian còn lại nên dành để thực hiện những nhiệm vụ âm thầm: đôi khi trở thành một người anh lớn, hoặc một người cha, hoặc một đồng nghiệp. "Tôi nghĩ cậu ấy đang không vui, hãy đi xem có chuyện gì nào", Frank có thể sẽ nói với một trong những trợ lý của mình như vậy. Những người làm bóng đá đôi khi có thể rất tàn nhẫn, liên tục tìm kiếm điểm yếu của cầu thủ, nhưng họ sẽ dễ hợp tác hơn khi thấy HLV có tình cảm. Cũng giống như việc HLV cho thấy mình đã từng chạm vào trái bóng giống như họ, cũng đã trải qua những nghi ngờ, ghen tị và niềm vui giống như họ. Theo nghĩa đó, Rijkaard đã từng là một con chiên trước khi trở thành một linh mục.

Frank Rijkaard đã nhanh chóng áp dụng chủ nghĩa gia đình này cho Leo. Với một cái ôm, một màn thể hiện sự quan tâm nho nhỏ đến cuộc sống ngoài sân cỏ, một câu nói đùa ngay trước khi ra sân tập luyện, Rijkaard đang tiến gần hơn đến cầu thủ trẻ người Argentina. Messi cảm thấy thoải mái với ông. Và luôn luôn biết ơn Frank vì những gì ông đã làm. Một cầu thủ trẻ có thể gây ấn tượng ở các hạng đấu thấp hơn, nhưng một ngày nào đó HLV sẽ trao cơ hội cho anh ta thi đấu - những cầu thủ sẽ không bao giờ quên người đàn ông đã trao cho họ cơ hội lớn đó.

"Không sao cả nếu cậu mắc sai lầm", Rijkaard nói. "Cậu sẽ lại cố gắng, và lại vươn lên". Niềm tin nơi HLV đã khuyến khích và động viên Leo. Mối liên hệ của họ không chỉ là sự chuyên nghiệp. Frank

sinh ra ở Amsterdam nhưng là con trai của một người nhập cư (cha anh đến từ Suriname) và ông là cầu thủ xuất sắc nhất quận, ở trường, trong các đội bóng cơ sở của Ajax. Ông có sự đồng cảm với những cầu thủ "khác biệt", kể cả Ronaldinho, bởi vì hơn ai hết, ông hiểu rõ cảm giác bị kỳ thị là như thế nào. Và ông cũng biết rằng bóng đá thuộc về các cầu thủ. Ông liên tục nhắc nhở họ, bằng mọi cử chỉ, trong mọi cuộc trò chuyện, rằng ông ở đó, và sẽ luôn ở đó để giúp họ. Chiến thuật khôn ngoan này cùng với sự trung thực, đã khiến cho Frank có được những gì ông ấy muốn từ các cầu thủ.

Rijkaard cũng nói chuyện nhiều với các cầu thủ khác, đặc biệt là Ronaldinho, nhưng ông luôn ý thức về việc làm cho Leo, người vẫn tỏ ra dè dặt, tin tưởng mình. Ronnie, Eto'o và Sylvinho luôn là những người "ăn to nói lớn" trong các cuộc họp nhóm, trong khi Leo hiếm khi nói một lời. Leo chỉ nói khi được hỏi. Và sau đó, câu trả lời của anh ấy sẽ rất đơn giản, bạn khó lòng có thể khai thác thêm bất kỳ thông tin ngoài lề nào từ Leo. Leo mà Rijkaard có trong những năm đầu tiên là một người chỉ làm theo mệnh lệnh, và cựu cầu thủ người Hà Lan đã sử dụng sự hòa hợp chặt chẽ mà ông đang tạo ra để giúp cầu thủ người Argentina dễ dàng tiến vào đội bóng tinh hoa của CLB.

Messi rời căn hộ của mình ở Gran Via Carles III vào buổi sáng trong ngày diễn ra trận đấu với Albacete, trận đấu thứ 34 của mùa giải 2004-05. Kể từ trận ra mắt với Espanyol, Leo chỉ chơi 5 trận với đội Một trong giải quốc nội nhưng chỉ trong vài phút, cũng như 9 trận với đội Barcelona B, 1 trận đấu cúp và 1 trận Champions League. Khi Rijkaard triệu tập anh cho một trận đấu trên sân nhà, Leo biết rằng mình cần phải làm theo thông lệ: anh sẽ đến Camp Nou lúc 11 giờ trưa, tập thể dục một chút hoặc đi mát-xa. Nếu có thời gian, Leo thường chơi tennis trong phòng thay đồ.

Mọi chuyện bắt đầu với Sylvinho và Ronaldinho, những người thường giải trí bằng trò tiêu khiển này hơn là tập luyện. Người Brazil sẽ tận dụng tối đa không gian rộng hình chữ nhật với ba bức tường, giữa khu vực tập thể dục và nơi họ thay đồ. Họ sẽ đánh dấu các đường trên sàn nhà bằng băng dính và căng một dải băng để làm lưới. Họ đấu một chọi một, đánh một trả một, tối đa ba lần chạm bóng trước khi bóng được trả lại, người đầu tiên đạt 11 điểm sẽ chiến thắng. Sylvinho tự nhận mình đủ khéo léo để thách thức Ronaldinho; thậm chí còn nhỉnh hơn Ronnie và anh ấy thường giành chiến thắng trước số 10. Trên thực tế, Sylvinho đã đánh bại tất cả mọi người. Và hậu vệ người Brazil đã trở thành vua của môn

quần vợt - bóng đá. Tất nhiên, cho đến khi Leo xuất hiện.

Messi coi quần vợt - bóng đá đơn giản là một thử thách khác. Nó chỉ là một trò chơi, nhưng mang tính cá nhân cao hơn và có nhiều thứ bị đem ra đặt cược hơn so với phiên bản thông thường.

Messi chờ đến lượt chơi, nhưng anh đã chủ động tìm kiếm đối thủ từ trước đó rất lâu rồi. Leo là người giỏi nhất. Và anh luôn sẵn sàng để chơi trong mọi trận đấu, mọi giải đấu.

Cựu hậu vệ trái Fernando Navarro của Barcelona nhớ lại: "Chúng tôi đã chơi bộ môn này trước các trận đấu hoặc đặc biệt là sau khi tập luyện. Cuối cùng, họ đặt những bức tường kính bao quanh, như thể nó là một cái lồng, và một tấm lưới khá cao; để các trận đấu trở nên bùng nổ và gay cấn. Nhưng điều đó cũng tốt vì nó có nghĩa là chúng tôi đã tốt hơn về mặt kỹ thuật. Messi là người xuất sắc nhất, cú sút luôn được sử dụng để đưa trái bóng vào cột dọc; có một cái cột ở một trong hai bên và anh ấy sẽ luôn nhắm vào nó, nơi bạn không thể với đến được". Gio cố gắng đánh bại Leo, và cũng chia sẻ thêm: "Chúng tôi sẽ kết thúc buổi tập sớm và có thể dành cả buổi chiều để chơi, thậm chí đến tận 6 giờ. Nhưng thật bất công nếu bạn phải đối đầu với Messi. Anh ta là một con quái vật".

Mặc dù đó chỉ là một không gian riêng dành cho các cầu thủ, một chút vui vẻ bên ngoài cuộc sống hàng ngày, các HLV vẫn để mắt đến các trận bóng đá: thứ thể hiện khả năng cạnh tranh của một cầu thủ và tính cách của anh ta. Nếu một cầu thủ luôn chơi ở một cấp độ, điều đó nói lên rất nhiều về tham vọng của anh ta. Bạn có thể kiểm tra kỹ năng, kỹ thuật của các cầu thủ khi nhịp tim của anh ta tăng lên, trạng thái tinh thần của anh ta để xem anh ta có gặp phải điều gì bất thường hay không...

Sau khi tập luyện, vào những ngày thi đấu, toàn đội sẽ lui về khách sạn Princesa Sofia gần đó để ăn uống và nghỉ ngơi.

Trận đấu với Albacete diễn ra vào tháng 5. Giải đấu chỉ còn 4 trận, và ngay khi đối thủ đang đứng cuối bảng, Rijkaard vẫn kêu gọi các cầu thủ sự tổ chức và tập trung. Real Madrid, với thủ môn Casillas cứu thua ở một đầu, và Ronaldo (người Brazil) ghi bàn ở đầu kia, đã có 6 trận thắng liên tiếp, và họ đang phả hơi nóng đến Barcelona, đội đã chiếm giữ vị trí đầu bảng trong phần lớn mùa giải. Trận đấu tỏ ra khó khăn hơn so với dự kiến: Albacete đã cầm chân một Barcelona, đội không có Xavi do bị treo giò gần đây, khiến họ rất khó bắt nhịp vào trận đấu. Iniesta đã vào sân thay

anh ấy nhưng không thể mang lại cho toàn đội sự uyển chuyển cần thiết để phá vỡ một hàng thủ dày đực của Albacete. Một vài nỗ lực từ phía cánh của Giuly, một cú sút khó chịu từ Eto'o và một màn trình diễn kỹ thuật thượng thừa từ Ronaldinho, người liên tục bó vào trong và tạo ra sự nguy hiểm thường trực, đã tạo nên một Barcelona vô cùng khó chịu. Sau đó, một giờ trôi qua, Eto'o tung một cú sút từ rìa vòng cấm địa, mà Raúl Valbuena, đã chơi với sự an toàn trong suốt trận đấu, không thể làm gì hơn.

Với việc trận đấu chỉ còn 7 phút, và Barca đang dẫn trước 1-0, Ten Cate yêu cầu Leo khởi động. Eto'o nhìn vào băng ghế dự bị và ra hiệu rằng mình vẫn ổn, chưa cần phải thay ra. Nhưng cuối cùng anh vẫn là người được cho ra nghỉ. Messi tiến tới chỗ Rijkaard, người đã nói với anh một cách nhẹ nhàng: "Hãy cứ chơi bóng theo cách mà cậu biết. Hãy cứ chơi bóng ở cánh phải mà thôi". Leo nhìn HLV với mục đích đợi những chỉ dẫn cụ thể hơn. Nhưng không có gì nữa. Chỉ vậy thôi.

Vào phút thứ 87, một Eto'o tức giận bước ra khỏi sân, bắt tay Leo mà không thèm nhìn anh, và những lời của Ten Cate, khiển trách về hành vi của anh ta, văng vẳng bên tai khi Eto'o đi đến đường hầm. Anh ta đã đi vào phòng thay đồ và bắt đầu đá mọi thứ. Không ai thích mình là người bị thay thế cả, ít nhất là bởi một cầu thủ trẻ. Rijkaard sau đó nói rằng ông không thấy sự tức giận đó: "Chúng tôi nghĩ rằng đó là thời điểm thích hợp để đưa một cầu thủ trẻ như Messi vào sân".

Trận đấu phải được định đoạt. Tỷ số 1-0 đòi hỏi sự tập trung cao độ. Còn 3 phút nữa là tiếng còi mãn cuộc vang lên, cộng với thời gian bù giờ. Ronaldinho bước lên và nói với Leo. "Tôi sẽ chuyền cho cậu một quả để cậu có thể ghi bàn. Ngày mai, cậu sẽ là người được xuất hiện trên trang nhất của các tờ báo". Từ một vị trí tấn công bên cánh phải, cầu thủ người Brazil đã tìm thấy Messi, và Leo, với một cú lốp bóng mượt mà, đã đánh bại thủ môn. Valbuena ngay lập tức cố kháng cáo vì lỗi việt vị và trọng tài đã thổi phạt. Tuy nhiên, thực tế là không hề việt vị. Thủ môn nhận ra điều đó và đã xoa đầu Leo để xin lỗi.

"Tôi sẽ lại làm như thế cho cậu xem" – Ronnie khẳng định.

Khi thời gian chính thức của trận đấu sắp trôi qua, Ronnie, ở vị trí trung phong, dùng mu bàn chân của mình để hất bóng qua lưng các hậu vệ Albacete. Messi đã để bóng bật ra một lần, và một lần nữa sử dụng đôi chân ma thuật đưa bóng qua tầm với của Valbuena. Những bàn thắng đầu tiên của anh ấy cho đội Một

Barcelona.

Và rồi, một điều phi thường đã diễn ra.

Leo đã ăn mừng với đôi tay duỗi thẳng, vẫy vẫy liên tục. Anh dừng lại và quay lại tìm kiếm một cái ôm tập thể. Ronnie đến gần anh, cúi người xuống, và Leo nhảy lên lưng. Cầu thủ người Brazil đã cõng cậu bé thần đồng đó trên lưng. Cậu bé đó đã ghi bàn. Họ chỉ còn cách chức vô địch thêm một bước nữa mà thôi.

Cả đội đã ăn mừng bàn thắng và chiến thắng trên sân cỏ. Và những người hâm mộ cũng chung vui. Trong phòng thay đồ, người ta có thể cảm nhận thấy, hay thậm chí là nhìn thấy cảm giác hưng phấn đó. Chiến thắng trong trận đấu tiếp theo, với việc Real Madrid thất bại, sẽ mang danh hiệu La Liga trở lại Camp Nou lần đầu tiên sau 5 năm. Cả thế giới dành sự quan tâm cho tay săn bàn đầy triển vọng: "Xin chúc mừng, chàng trai", họ nói. Và: "Cẩn thận với cậu nhóc này nhé, Ronnie. Rồi sẽ có một ngày cậu ta thế chỗ của anh. Leo đã nổ súng rồi kìa".

Leo đã đi ngang qua khu vực phỏng vấn báo chí. "Mọi người trong phòng thay đồ đều đối xử với tôi rất tốt, nhưng riêng về Ronnie, anh ấy là người mà tôi có một mối quan hệ đặc biệt, bởi vậy mới có pha ăn mừng đó. Tôi muốn dành bàn thắng này cho gia đình tôi. Gửi mẹ tôi, người đang đi du lịch và một người cháu trai sắp lọt lòng". Vợ của Rodrigo đang mang thai và sắp sinh trong thời điểm đó.

Cha của anh, Jorge, vẫn còn nổi da gà khi nghĩ về ngày hôm đó: "Bạn sẽ liên tục nghe thấy mọi người hát Messi, Messi, Messi. Đó là điều lớn lao nhất có thể xảy ra với bất kỳ ai". Con trai ông đã trở thành cầu thủ trẻ nhất ghi bàn trong lịch sử CLB. "Tôi rất mừng cho cậu ấy", Rijkaard nói trong cuộc họp báo. "Với bàn thắng đó, Leo đã cho thấy cậu ấy tài năng như thế nào".

Thủ môn Valbuena của Albecete đã bị các đồng đội trêu chọc: "Cậu ngăn được Ronaldinho nhưng cuối cùng lại bị khuất phục bởi một thằng nhóc". Valbuena đã chạm được vào bóng trong trận đấu đó - anh ấy đã có một linh cảm. Giờ đây, anh ấy nói rằng mình sẽ không bao giờ trao đổi hoặc bán nó đi. Quả bóng gắn liền với bàn thắng quan trọng đầu tiên của cầu thủ xuất sắc nhất thế giới hiện đang ở nhà của Raúl Valbuena.

Leo Messi đã quay trở về nhà. Họ bàn tán về việc trong 3 phút, anh ấy đã ghi được hai bàn thắng từ những pha bóng gần như giống

hệt nhau. Nhưng Leo chẳng mảy may quan tâm. Anh ấy đã ăn tối và đi ngủ.

Ngày hôm sau, Leo nhận được một cuộc gọi khi đang ăn trưa cùng gia đình trong căn nhà thân thuộc. Và đó là Maradona. Lần đầu tiên họ nói chuyện với nhau qua điện thoại. Diego chúc mừng anh ấy về những gì đã đạt được. Vài tháng sau, Messi sẽ được nghe lại những lời đó từ Maradona ở Giải vô địch World Cup U20.

"Tôi luôn nói rằng ngay từ giây phút đầu tiên bước vào phòng thay đồ, Ronaldinho và tất cả những người Brazil khác - Deco, Sylvinho và Motta - đã chấp nhận tôi và khiến mọi thứ trở nên dễ dàng hơn với tôi. Nhưng đặc biệt là anh ấy [Ronaldinho] vì anh ấy là ngôi sao của đội. Tôi đã học được rất nhiều điều khi ở bên anh ấy. Tôi luôn biết ơn vì cách anh ấy đối xử tốt với tôi ngay từ giây phút đầu tiên, Ronnie đã giúp đỡ tôi rất nhiều vì tôi chưa bao giờ vào phòng thay đồ với những người nổi tiếng như vậy.

Ronaldinho là người chịu trách nhiệm về sự thay đổi ở Barcelona. Đó là khoảng thời gian tồi tệ với đội bóng và những thay đổi sau khi anh ấy đến là rất lớn. Trong năm đầu tiên, chúng tôi không giành được bất cứ danh hiệu nào nhưng mọi người đã mê mẩn anh ấy. Sau đó, những danh hiệu cứ dần dần đến và Ronnie đã khiến tất cả người hâm mộ hạnh phúc. Tôi nghĩ Barcelona nên biết ơn về những điều anh ấy đã làm cho họ".

(Leo Messi trả lời phỏng vấn trên Barça TV nhân kỷ niệm 10 năm Ronaldinho gia nhập CLB)

"Khỏe không, anh bạn?" - Ronnie nói với Leo trong lần đầu tiên họ đi ngang qua bãi đậu xe của CLB. Ronnie đã nghe mọi người nói về một thiên tài với biệt danh "Bọ Chét". Vài ngày sau, sau buổi tập đầu tiên với đội Một, Ronaldinho gọi cho bạn mình, nhà báo Cristina Cubero: "Tôi vừa kết thúc buổi tập với một người chắc chắn sẽ giỏi hơn tôi", anh nói với cô ấy. "Đừng phóng đại vấn đề nữa, Ronnie", Cristina trả lời.

"Buổi tập đầu tiên đấy! Tôi vẫn còn nhớ về nó một cách hoàn hảo đây", Cubero nhớ lại. "Anh ấy gọi cho tôi chỉ để nói điều đó. Đã rất nhiều lần anh ấy nói, 'Cô không biết cậu ta đã làm gì trong quá trình tập luyện đâu, một con quái vật!' Đấy là những gì Ronaldinho, nhà vô địch World Cup và ở thời điểm xuất sắc nhất thế giới đã nói! Deco cũng vậy".

Ten Cate nhớ lại, không phải Sylvinho, mà là Deco, vào một buổi

trong những ngày tập trung đầu tiên của Messi với đội Một, đã nói, "Anh bạn, vào đây nào! Cậu là người Argentina duy nhất sẽ ngồi vào bàn của chúng tôi". Họ dành không gian cho Leo, người nước ngoài, ngồi vào bàn của những người đã quen nhau từ trước. Messi nhận thức được những quy tắc bất thành văn trong nhóm, ý thức được đây là một đặc ân: Ronaldinho là thủ lĩnh mới của Barcelona, của đội tuyển Brazil, người giỏi nhất thế giới - FIFA và bất kỳ ai có nhận thức về bóng đá đều nói như thế. Và Leo định ngồi cùng bàn với anh ấy! Một khi đã chọn bàn cho mình, bạn sẽ không bao giờ thay đổi: đó là cách điều này vận hành trong bóng đá. "Leo từng có thời gian thi đấu cho đội bóng xứ Catalan tại La Masía, nhưng anh ấy là người Argentina và anh ấy cảm thấy như ở nhà khi bên chúng tôi, những người Mỹ Latinh như Márquez, Ronnie, Deco, Edmilson và tôi", Sylvinho giải thích. "Tôi nghĩ anh ấy cảm thấy thoải mái hơn khi ngồi vào một bàn mà anh ấy không phải nói chuyện hay làm bất cứ điều gì. Anh ấy sẽ chỉ ngồi, nhìn, cười một cách ngượng ngùng. Anh ấy thu dọn mọi thứ rất nhanh, và luôn tận hưởng mọi khoảnh khắc".

Tất cả những điều đó đã giúp lý giải cho động tác ăn mừng đó của Ronaldinho, "người bảo vệ" của anh ấy, cõng anh ấy trên lưng sau bàn thắng vào lưới Albacete. Cựu giám đốc Joan Lacueva giải thích: "Khi đến Barcelona, cậu ấy có lợi thế là có thể phát triển cùng một Ronaldinho đang ở thời kỳ đỉnh cao nhất. Cậu ấy giống như cây nấm, ẩn nấp dưới bóng cây lớn, chính là Ronaldinho. Cậu ấy đã trưởng thành hơn rất nhiều. Trong khi mọi người chú ý nhiều hơn đến những điều tuyệt vời mà Ronaldinho vĩ đại đang làm, thì Messi đang biến mình thành một cầu thủ của đội Một".

Ronaldinho đã cho anh thấy thực tế của bóng đá, một môn thể thao mang tính cạnh tranh, về cuộc sống với giới thượng lưu, và những cơ chế áp dụng trên sân cỏ. Ronnie biết cách điều khiển báo chí để đảm bảo rằng họ không chuyển sự chú ý sang cầu thủ trẻ người Argentina quá sớm. Nếu Leo chơi một trận kém cỏi, Ronaldinho sẽ lao ra khu vực báo chí để đánh lạc hướng giới truyền thông. Và nếu ai đó tỏ ra quá khích đối với anh trên sân cỏ, thì sẽ có những người Brazil hoặc Deco chăm sóc "cậu bé". "Ronaldinho từng nói rất nhiều về bóng đá với anh ấy", Cristina Cubero nhớ lại. "Anh ấy sẽ nói những điều như, hãy giữ vị trí của mình và chỉ dâng lên khi tôi bảo cậu làm vậy". Anh ấy dạy Leo theo dõi Giải bóng rổ Nhà nghề Mỹ (NBA), và học hỏi từ NBA, điều mà bây giờ Ronnie bị ám ảnh, và đã áp dụng một số điều từ đó vào bóng đá. Những pha kiến tạo từ Ronnie có vẻ rất giống những pha bóng từ NBA. Anh ấy dạy Leo hiểu về cách chặn và cách đọc trò chơi. Ronnie đã giảng giải và hướng dẫn Leo về bóng đá hơn mọi

người nghĩ rất nhiều".

"Rõ ràng Ronaldinho đã làm nhiều điều tốt đẹp cho Messi và cũng có một số điều không tốt", Henk ten Cate nhận xét. "Nhưng nếu bạn cân bằng chúng, tôi nghĩ đó là sự kết hợp chính xác và hoàn thiện cho Leo. Anh ấy là một ví dụ điển hình về những việc phải làm. Và những gì không nên làm".

Trong bóng đá Tây Ban Nha, tồn tại câu thành ngữ "*cuidado con los padrinos*" (nghĩa đen: Hãy cẩn thận với các Bố già). Bạn phải dễ dàng thực hiện phương pháp "Tôi đang chăm sóc cậu bé", bởi vì đó chỉ là một cách nhẹ nhàng hơn để áp đặt những giới hạn. Trên sân chỉ có một quả bóng và bình thường, nó chỉ nằm ở dưới chân một ông chủ mà thôi. Khi họ tìm kiếm đồng đội, họ sẽ chỉ tìm kiếm một cầu thủ, một hệ tham chiếu duy nhất, tuyệt đối không phải hai. Nếu bạn phải chọn một trong hai, đó chỉ là khi có xung đột. Vào thời điểm đó, tất cả mọi người, kể cả Leo, đều chỉ tìm kiếm một người duy nhất, và không bất ngờ khi người đó là Ronnie.

Cầu thủ vĩ đại ấy đã nhanh chóng xác định ai sẽ là người thay thế vị trí của mình và phản ứng theo một trong hai cách: hoặc anh ta không ủng hộ lắm về việc ai đó đang phát triển (người ta nói rằng Juan Román Riquelme là một ví dụ tiêu biểu cho cách tiếp cận đó), hoặc chăm sóc và khuyến khích người đó, như những gì Ronaldinho đã làm với Messi. Nhưng với một điều khoản ngầm: Đừng nhảy vào chỗ của tôi; hãy nhớ rằng bạn nợ tôi vì những gì tôi đang làm cho bạn. Sự che chở được cung cấp trong sự kiểm soát "kiểu cha mẹ" có phần tinh quái này đã cho phép Leo tỏa sáng, nhưng cũng là một cách tốt để kiểm soát anh.

Ronaldinho cũng đã làm rất nhiều để cho Leo thấy mọi khả năng khi ra sân. Ronnie, Motta và Deco là những thành viên hàng đầu của nhóm cầu thủ tài năng này. Mỗi tháng một lần, cả đội đi ăn tối cùng nhau và Leo sẽ tham gia cùng họ, "mặc dù giọng nói của anh ấy hiếm khi được nghe thấy trong cuộc trò chuyện, và nếu có thì nó sẽ rất nhỏ và hơi khàn", van Bronckhorst nói. Nhưng chàng trai 17 tuổi đã bị thôi miên bởi những gì anh ta sớm thấy là lợi thế của việc được công nhận, về việc trở thành một ngôi sao. Ronaldinho đã sống một cách trọn vẹn và cho thấy Leo thời niên thiếu, người cho đến lúc đó vẫn chỉ dành toàn bộ cuộc sống quẩn quanh trong sân bóng hoặc ở nhà, cách sống trong một cuộc sống đầy rẫy sự xô bồ này.

Thật dễ dàng để rơi vào những câu thần chú của Ronnie, nhưng những dấu hiệu đầu tiên cho thấy cầu thủ người Brazil đang sống

quá gần ranh giới của sự sa ngã bắt đầu xuất hiện. Tại các cuộc họp chuyên môn hàng tuần, nơi các giám đốc tuyển chọn và các nhân viên kỹ thuật gặp nhau, Messi hiếm khi được nhắc đến. Ronaldinho là người chi phối hầu hết các cuộc trò chuyện của họ, và là chủ đề được nhắc đến nhiều hơn cả.

Barcelona đã vô địch giải đấu lần đầu tiên sau 5 năm, và Leo, người mới chỉ chơi 77 phút cho đội Một, bao gồm cả trận ra mắt ở Champions League trước Shakhtar Donetsk, được ăn mừng bên cạnh Thiago Motta, khi chuyến xe diễu hành chạy qua thành phố đến Camp Nou. Anh ấy cư xử cứ như một đứa trẻ, nhảy xung quanh với những người Brazil, những người đã đặt tên cho anh ấy là *irmão* (em trai), linh vật của nhóm. Leo nhảy nhót xung quanh với nụ cười thường trực trên môi. Anh ấy đã ăn mừng vì nhiều lý do: cho mùa giải, cho tất cả những gì bản thân đã đạt được đến lúc này. Tại SVĐ, họ nói với anh rằng anh trai và chị dâu của anh, Florencia, đã phải rời khán đài ở Camp Nou vì cô ấy chuyển dạ. Leo cũng đã nhanh chóng rời khỏi lễ kỷ niệm: chị dâu của anh ấy chuẩn bị hạ sinh một đứa cháu trai. Ngày hôm đó, Augustín cất tiếng khóc chào đời.

Và sau tất cả những điều đó, anh ấy đã trở lại Rosario để nghỉ ngơi.

Trong những ngày đầu tiên êm đềm của kỳ nghỉ lễ, Rijkaard khẳng định rằng, đúng, Leo rất đặc biệt, có khả năng cạnh tranh, nhưng anh ấy cần thời gian để trưởng thành, lý do là vì Leo vẫn chưa hoàn thiện. Ông muốn tiếp tục bảo vệ chàng trai người Argentina. Về phần mình, Messi hiểu rằng cuối cùng anh đã đạt đến đẳng cấp mà anh thuộc về và không đời nào họ lại hạ cấp mình. Tuổi tác chẳng có nghĩa lý gì với Leo. Anh ấy mới 17 tuổi, nhưng anh ấy biết mình có thể mang lại điều gì đó, rằng vị trí thích hợp của anh ấy là ở cùng với Ronnie, Deco và Xavi. Trong mùa giải gần đây, anh ấy đã chơi 17 trận với đội Barcelona B, đội cuối cùng đã cán đích ở vị trí thứ 7, kém 4 điểm so với tổng số mà lẽ ra họ sẽ thăng hạng nhì nhánh A. Đây cũng sẽ là trận cuối cùng của anh cho đội B của Blaugrana.

Sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, và với sự hài lòng khi được ra mắt rồi ghi bàn thắng đầu tiên, giành chức vô địch giải quốc nội và lên chức chú, Leo Messi đã lên đường sang Hà Lan dự World Cup U20. Anh đã giành được danh hiệu và được bầu chọn là Cầu thủ xuất sắc nhất giải đấu năm đó.

Đột nhiên, mọi thứ xung quanh Leo bắt đầu tăng tốc một cách chóng mặt.

Mấy tháng hè năm 2005 đó có thể là khoảng thời gian điên cuồng nhất trong toàn bộ sự nghiệp của anh ấy. Ngoài tác động mạnh mẽ mà anh ấy đã tạo ra trên đấu trường quốc tế, Leo Messi đã có thể kỷ niệm hợp đồng mới với Barcelona, bản hợp đồng thứ ba, được ký vào đúng ngày sinh nhật của anh ở Hà Lan, tại World Cup U20.

Hợp đồng đầu tiên được biết đến trên toàn thế giới là "thỏa thuận khăn ăn" nổi tiếng. Bản thứ hai được thỏa thuận vào ngày 4 tháng 2 năm 2004: nó có thêm điều khoản mua đứt 30 triệu euro nếu anh ấy thi đấu cho Barcelona C, 80 triệu euro nếu anh ấy lên đội B và 150 triệu euro nếu anh ấy lên đội Một. Như vậy, mặc dù là một cầu thủ trẻ ký hợp đồng với Barcelona B, và kéo dài đến năm 2012 nhưng năm đầu tiên anh ấy kiếm được 50.000 euro một năm, cộng với 1.600 euro mỗi trận; và năm trước đó là 450.000 euro kèm theo 9.000 euro mỗi trận.

Có một điều khoản khá thú vị: trong năm đầu tiên, Leo được trả 5.500 euro bồi thường nếu anh ấy bị buộc phải chơi ở vị trí trái sở trường, và số tiền lên tới 50.000 euro trong mùa giải trước. Barcelona đã trả tiền cho bốn chuyến bay giữa Argentina và Barcelona, một khoản trợ cấp nhà ở hàng năm 9.000 euro và xóa nợ 120.000 euro, khoản tiền này đã được đưa cho Messi trong hợp đồng đầu tiên của anh ấy để bù đắp cho nhiều khó khăn tài chính khác mà anh ấy gặp phải trong những năm đầu. Trong thâm tâm, các thành viên ban lãnh đạo khi ấy mô tả rằng Leo như một *mendigo*, một người luôn "nắm chặt tay lái". Về cơ bản, anh vui vẻ chấp nhận bất cứ điều gì mà Joan Gaspart đề nghị.

Ban quản lý mới dưới quyền của Joan Laporta, ý thức được những khó khăn mà Leo đã trải qua cũng như sự dũng cảm và kiên cường đối mặt với rất nhiều thử thách, đều đứng về phía anh. Nhưng, cũng như tất cả các mối quan hệ khác, phải đặt nền móng vững chắc dựa trên thông tin liên lạc và sự tin tưởng. Cựu chủ tịch Laporta nhớ lại: "Chúng tôi đã cố gắng đóng vai trò trung gian giữa nhiều nhóm người tuyên bố là đại diện cho Leo, một số người đã dự phần vào sự nghiệp thể thao của cậu ấy từ năm 12 tuổi. Ngoài ra, một số vấn đề quan liêu đã xuất hiện và chúng tôi đã giải quyết êm xuôi, điều này đã giúp xoa dịu nỗi lo lắng của người cha về việc quyền chơi bóng của Leo có thể bị xâm phạm theo một cách nào đó. Bằng cách này, chúng tôi đã tạo dựng được sự tin tưởng giữa các bên liên quan. Tất nhiên, những gì chúng tôi đang làm là bảo vệ lợi ích của một trong những cầu thủ của chúng tôi, điều này, đương nhiên, cũng phục vụ lợi ích của Barcelona. Đó là cách chúng tôi bắt đầu mối quan hệ của mình với Leo, bằng cách

dành cho cậu ấy sự ưu tiên mà cậu ấy xứng đáng được hưởng".

Hợp đồng thứ ba được ký tại Utrecht, Hà Lan, trong khuôn khổ World Cup U20. Giám đốc bóng đá Txiki Beguiristain đã đến Hà Lan, gặp gỡ Leo và cha anh trước trận bán kết với Brazil. Messi đã đến tuổi trưởng thành và hợp đồng làm việc do cha anh ký giờ có thể được thay thế bằng hợp đồng do chính tay Leo ký. Nhưng nó đã được kết hợp với một mức độ khá là vội vàng. Nó khiến anh trở thành cầu thủ của Barcelona cho đến năm 2010, ít hơn 2 năm so với hợp đồng trước đó, nhưng với mức thù lao tài chính lớn hơn nhiều. Leo sẽ được trả lương như một cầu thủ của đội Một; anh ấy sẽ không bao giờ bị giáng xuống Barcelona B. Thu nhập của anh ấy là 90.000 euro một năm vào năm 2004, 110.000 euro vào năm 2005 và trong 450.000 euro cho năm tiếp theo, nếu anh chơi 25 trận, anh sẽ nhận được 1 triệu nữa, và 1 triệu nữa nếu anh chơi 45 trận; Leo cũng sẽ nhận được khoản tiền thưởng là 225.000 euro vào tháng 10 năm 2005. Điều khoản mua lại vẫn ở mức 150 triệu euro.

"Chúng tôi rất tin tưởng Leo Messi: chúng tôi tin rằng sự góp mặt của anh ấy trong đội Một sẽ rất quan trọng kể từ thời điểm này", Txiki Beguiristain nói vào thời điểm đó. Ông ấy tin Leo có thể "thay đổi nhịp điệu và tốc độ của những trận đấu". Hợp đồng này bị hủy bỏ ngay trước khi nó có hiệu lực, và 3 tháng sau, anh ấy sẽ ký một hợp đồng mới. Đó là cách mà "hiệu ứng Messi" đã và đang vận hành.

Ngay từ đầu, Sylvinho đã vui vẻ chấp nhận các vai trò của người bạn tâm giao, người bạn tốt nhất, người hướng dẫn và người bảo vệ mà những người khác, cụ thể là Grighini, Ustari và Víctor Vázquez đã hoàn thành các nhiệm vụ trước đó của anh ấy. "Chúng tôi đã nói rất nhiều về bóng đá, nhưng Leo không phải kiểu người thích nói nhiều, anh ấy là một người thích lắng nghe hơn. Và tôi luôn thích nói rất nhiều, về cuộc sống, về những gì đang diễn ra, về mọi thứ", cầu thủ người Brazil nói. "Leo không phải người nói nhiều, cũng không phải người thích đùa, nhưng anh ấy rất nhanh nhẹn, anh ấy sẽ đáp lại những gì bạn nói bằng một câu nói hay. Anh ấy luôn nói rằng anh ấy không phải là Sylvinho... Anh ấy luôn nói với tôi: 'Được rồi, Silvi, hãy ra ngoài đó và nói với báo chí tất cả những gì anh phải nói, và sau đó tôi sẽ ra ngoài đó khi anh chẳng còn gì để làm nữa'."

"Messi biết rằng Sylvinho khá thích mình, và rất hứng thú với việc đứng sau và quan sát, như một người bố vậy" – Eidur Gudjohnsen, cầu thủ người Iceland đã ký hợp đồng với Chelsea năm 2006, chia

sẻ. Nếu như Ronaldinho như là một thiên thần sa ngã bên vai trái của Messi, thì Sylvinho, con chiên ngoan đạo, sẽ ở bên vai phải. "Sylvinho là một người tốt, anh cười rất nhiều, và cũng pha trò rất nhiều. Nhưng anh là người đàn ông của gia đình, một người có định hướng rõ ràng cho những việc làm trong cuộc sống".

"Ở tuổi 17, Leo đã biết rõ mình muốn gì, và có chính kiến về một số vấn đề trong cuộc sống", Sylvinho khẳng định. "Bạn sẽ muốn đến gần và đưa ra cho anh ấy một vài lời khuyên, và Leo sẽ nói lại với bạn rằng anh nhận thức được những gì đã xảy ra. Cách mà Barcelona đang vận hành, điều gì đã xảy ra trong thế giới bóng đá ngoài kia, và truyền thông...". Và mối quan hệ này càng trở nên khăng khít hơn bao giờ hết vào mùa hè năm 2005, trong tour du đấu châu Á tới Hàn Quốc, Trung Quốc và Nhật Bản.

Leo đã tham gia chuyến đi này để quảng bá với tư cách là nhà vô địch thế giới, người vô địch giải quốc nội và với hợp đồng chuyên nghiệp đầu tiên của mình. Lần đầu tiên anh là thành viên được công nhận của đội Một, với tất cả sự an toàn và uy tín mà một vị trí như vậy có được. Và Leo có thể bắt đầu tận hưởng trải nghiệm trở thành một thành viên của Barcelona. Anh đã theo chân những người Brazil đi khắp mọi nơi. Sylvinho, người đã trải qua hai năm ở Arsenal và một năm ở Manchester City, nói: "Anh ấy không nói được một từ tiếng Anh nào, vì vậy anh ấy đã đến với chúng tôi. Vốn tiếng Anh của tôi có thể dùng để đổi tiền và những thứ tương tự, và tôi đã từng làm điều đó cho anh ấy. Một ngày nọ, tôi mang tiền lên phòng anh ấy và khi đi dọc hành lang, tôi có thể nghe thấy tiếng hét từ phòng của Leo, 'Đi, đi, không, bỏ nó đi. Chỉ cần bỏ đi thôi'. Đó là Leo, rất dễ bị kích động. Và tôi nghĩ, 'Chuyện gì đang xảy ra vậy?' Vì vậy, tôi đi vào và thấy một anh chàng người Trung Quốc đang cố gắng dọn dẹp căn phòng, người không hiểu bất kỳ một từ nào mà Leo nói. Tôi đã phá lên cười vào lúc đó: 'Nào, Silvi, nói với anh ấy thế là đủ, thế là được rồi, bảo anh ta đi đi'. Và tôi nói với anh ấy: 'Tôi sẽ không nói với anh ta bất cứ điều gì, cứ để đó đi'. Và tôi nghĩ, 'Chuyện này sẽ kết thúc như thế nào nhỉ?' Và Leo, với chất giọng Argentina đặc sệt đã nói, 'Đi, đi'. Làm thế nào mà anh chàng Trung Quốc đó có thể hiểu được đây?"

Mùa hè năm đó, Leo cũng thấy trong mình có hình bóng của một người mẹ. Cristina Cubero nhớ lại: "Khi chúng tôi đến Trung Quốc, tôi đang mang thai và bản năng làm mẹ của tôi đã phát triển tốt. Trong chuyến đi đó, Leo thường dành rất nhiều thời gian cho tôi, và sau này Rijkaard hỏi tôi, 'Cậu ta nói chuyện gì vậy?' Về nhà của anh ấy, Rosario, River Turbio, những người bạn của anh ấy... chúng tôi nói chuyện một cách rất bình thường, anh ấy, suy

cho cùng, vẫn còn là một cậu bé. Và Rijkaard đã từng nói với tôi: 'Cậu ấy không mấy khi nói chuyện với chúng tôi'. Leo đang gặp vấn đề trong việc thể hiện bản thân. Một ngày, tôi hỏi anh ấy, 'Tại sao anh không thử nói nhiều hơn?' Và anh ấy nói với tôi: 'Bởi vì tôi thích lắng nghe hơn; nếu tôi không có gì để nói, thì tại sao lại phải nói chuyện? Trong chuyến đi đó, tôi đã khám phá ra một điều: khi Leo tin tưởng bạn, anh ấy sẽ nhìn thẳng vào mắt bạn".

Đây là dấu hiệu cho thấy bạn đã được chấp nhận vào thế giới riêng của anh ấy.

"Tôi rất vui khi được chơi bóng, dù chỉ một giây", "Bọ Chét" đã nói vào buổi tối trước khi ra mắt ĐTQG. José Pekerman muốn tưởng thưởng cho Leo vì màn trình diễn ngoạn mục của anh ấy với đội U20 hai tháng trước đó bằng cách điền tên anh vào thành phần tham dự trận giao hữu gặp Hungary tại SVĐ Ferenc Puskás ở Budapest.

Trong 11 phút thi đấu của hiệp hai, HLV người Argentina yêu cầu HLV thể lực Eduardo Urtasún giải thích cho Leo về chiến thuật mà ông yêu cầu. Urtasún yêu cầu anh khởi động, thì thầm vào tai anh vài điều và hôn nhẹ một cái. Vào phút thứ 64, Pekerman đã gọi Messi đến gần. Gabriel Milito đã động viên người đàn em thiên tài. Leo đã mặc chiếc áo có số 18 trên lưng, trùng hợp thay, cũng là số tuổi của anh. Lisandro López sẽ là người được thay thế, lượt thay người đầu tiên của Argentina trong trận đấu này.

Lần chạm bóng đầu tiên của Leo, sau đường chuyền của Scaloni, đã giúp anh tăng tốc độ trận đấu. Lần thứ hai nhận được bóng, anh chạy dọc giữa sân. Anh đã có mặt trên sân 92 giây. Hậu vệ Hungary - Vilmos Vanczák - đã có một pha xử lý thô bạo, đồng thời túm lấy áo của Leo, và "Bọ Chét" đã phản ứng bằng cách vung tay lên trời để cố gắng hất tay đối thủ ra. Nhưng cánh tay loẻo khoẻo của Leo đã đập vào cổ họng Vanczák, và anh ta ngã xuống đất, hai tay che mặt.

Cristina Cubero viết trên tờ *El Mundo Deportivo* rằng: "Leo Messi sẽ mất nhiều thời gian để quên gương mặt của Markus Merk, trọng tài người Đức trong trận Hungary - Argentina, đó là trận ra mắt của anh ấy với ĐTQG. Ngày 17 tháng 8 năm 2005. Juan Pablo Sorín, Lionel Scaloni, Gabriel Heinze và Robero Ayala đều vây quanh trọng tài và cố thuyết phục ông ta rằng hành động của Leo hoàn toàn mang tính tự vệ, không đáng phải nhận thẻ. Merk giữ nguyên quan điểm, và vẫn là chiếc thẻ màu đỏ. Vanczák thì chỉ phải nhận thẻ vàng.

Leo không thể tin được và bước đi, thoáng nhìn lên khán đài, lo lắng và cuối cùng rời khỏi sân đấu với tư thế cúi đầu. Hugo Tocalli, trợ lý của Pekerman, nhắc anh rằng sẽ còn có những trận đấu khác, những ngày khác để được mặc chiếc áo này. Cubero viết: "Messi đã bị nghiền nát ngay lúc đó. Anh ấy thậm chí không thể nhớ rằng Scaloni đã tiến tới ôm anh ấy hay Hernán Crespo đã tiến đến gần. Anh ấy không nghe thấy SVĐ bắt đầu hô vang tên mình. Leo rơi nước mắt, khóc như một đứa trẻ, những giọt nước mắt uất ức, giận dữ và cay đắng. Nhân viên trị liệu của đội đã ở lại với anh ấy trong phòng thay đồ".

"Anh có biết ai đã ở trong đám đông đó không?" Cristina Cubero nhớ lại. "José Mourinho, người đã đến gặp một trong những cầu thủ của mình. Sau chiếc thẻ đỏ đó, tôi thấy Mourinho đứng trên khán đài và tôi đã hỏi ông ấy: 'José, ông đang làm gì ở đây vậy? Ông nghĩ gì về những chuyện vừa xảy ra?' Và vị HLV người Bồ Đào Nha trả lời: 'Thật điên rồ, các trọng tài đều điên cả rồi, làm sao họ có thể làm vậy với cậu bé, khi Leo là một cậu bé tốt bụng như vậy? Nói cậu ấy đừng lo lắng, chuyển lời của tôi đến Leo rằng hãy vui lên, và bình tĩnh lại'."

Khi các cầu thủ trở lại phòng thay đồ sau chiến thắng 2-1, họ nhìn thấy Messi ở một góc, vẫn đang khóc. Một mình, trong tư thế cúi đầu. "Tất cả họ đều đến chỗ anh ấy để cổ vũ và tiếp thêm năng lượng", Cubero tiếp tục. "Tất cả đều đảm bảo với anh ấy rằng giờ anh ấy là một trong số họ. Leo đã ra mắt trong sắc áo xanh - trắng của đất nước mình, và họ đã đập tan giấc mơ của anh ấy. Nhưng anh ấy phải hiểu rằng những điều này sẽ thường xuyên xảy ra".

Anh ấy đi qua khu vực họp báo cùng với Pablo Zabaleta, người hôm đó cũng có trận ra mắt với ĐTQG, và Hugo Tocalli. HLV bảo anh ấy đừng nói gì cả. Ông nhìn những nhà báo đang tụ tập.

Có rất ít điều để nói trong trường hợp này. "Liệu Merk có đủ can đảm để truất quyền thi đấu một cầu thủ được kính trọng như Riquelme vì lý do tương tự?" Cả báo chí Argentina và Catalan đều đặt câu hỏi như vậy. Người ta bàn tán rằng: "Merk muốn nổi tiếng và đã tận dụng cơ hội này". Hernán Crespo đã có những lời lẽ gay gắt dành cho trọng tài: "Ông ấy không đếm xỉa đến việc người Hungary phạm lỗi có hệ thống, mà tự ý đuổi Messi ra sân... Tôi không biết có phải vì HLV của họ là đồng hương với ông ta [Lothar Matthäus] hay bất cứ lý do gì. Một thanh niên 18 tuổi, thực hiện ước mơ ra mắt ĐTQG của đất nước mình không thể bị trừng phạt như thế này được. Trọng tài lẽ ra phải công minh hơn".

Markus Merk, hiện đã nghỉ hưu và được Liên đoàn thống kê và lịch sử bóng đá quốc tế (IFFHS) vinh danh là trọng tài xuất sắc nhất trong 10 năm đầu của thế kỷ XXI, không hề muốn nói về điều đó trước báo chí. "Tôi không bao giờ đưa ra nhận xét sau trận đấu", Merk nói. Cánh báo chí tiếp tục hỏi, nhưng cái nhìn của Markus Merk đã nói lên tất cả.

Thật kỳ lạ, Merk thậm chí còn không đề cập đến sự việc đó trong cuốn tự truyện của mình. Đồng tác giả của cuốn sách, Oliver Trust, nói, "Tôi nhớ rằng ông ấy đã nói với tôi từ khi còn rất nhỏ rằng ông ấy rất rõ ràng trong công việc. Merk muốn nghiêm khắc nhất có thể với những pha phạm lỗi, bất cứ khi nào chúng xảy ra. Không cần biết cầu thủ đó đã nổi tiếng hay chưa, là ai và như thế nào. Ông ấy muốn công việc của mình với tư cách là một trọng tài có một 'cấu trúc' nhất quán, đó là một trong những điều quan trọng nhất đối với ông ấy. Ông ấy thậm chí đã phải rút thẻ đỏ cho Messi mặc dù rất tiếc cho cầu thủ trẻ đó. Từ tận đáy lòng, Merk cảm thấy và vẫn luôn tôn trọng sâu sắc kỹ năng của Messi".

Trên đường trở về khách sạn, một Scaloni đang hát đã cố gắng cổ vũ tinh thần của cả đội, nhưng Leo thì chỉ ngồi một mình, nhìn chằm chằm ra cửa sổ. Leo Franco vò đầu bứt tai, cố gắng lôi anh ra khỏi đường hầm tối tăm mà anh đang chìm đắm ở trong nhưng không thành công.

"Đêm đó, tôi đã dành 6 tiếng đồng hồ với Leo, và anh ấy đã khóc, khóc, khóc, và chỉ khóc mà thôi", Cubero nhớ lại. "Để giúp anh ấy bình tĩnh, tôi đã nói: đây mới chỉ là trận đầu tiên, và tin tôi đi, anh sẽ còn hàng nghìn trận đấu nữa".

Khi đến sân bay Barcelona, anh ấy đã mở lời và nói vào micro của RAC1: "Tôi đã né qua tay hậu vệ người Hungary, kẻ đang cố gắng túm lấy áo tôi. Tôi cố gắng để có thể thoát ra theo cách tốt nhất có thể và trọng tài lại cho đó là một cú thúc cùi chỏ. Nó khiến tôi thực sự rất tức giận. Tôi đã có vài phút để chơi bóng, nhưng cho dù bất cứ điều gì xảy ra, đó không phải là điều tôi đã mơ". Anh rời sân bay cùng anh trai Rodrigo và Pablo Zabaleta.

Zabaleta hầu như không nghe thấy một lời nào từ Leo trên đường trở về.

Không kịp lau khô nước mắt, mùa hè năm đó lại mang đến một bất ngờ khó chịu khác. Messi một lần nữa trở thành nạn nhân của tệ nạn quan liêu. Sau sự trì hoãn thương vụ chuyển nhượng của anh ấy đến Barcelona vài năm trước, lần này là vấn đề về hộ chiếu.

Anh ấy là khán giả cho màn tôn vinh truyền thống vào mùa giải ở trận lượt đi trên sân khách trong trận chung kết Siêu cúp Tây Ban Nha, lần này gặp Betis tại SVĐ Benito Villamarín. Và ở trận lượt về, anh thậm chí còn không được đăng ký vào đội hình chính. Vậy điều gì đã xảy ra? Tờ *Sport*của xứ Catalan đã vạch trần "kỳ án Messi". Leo được xếp vào loại cầu thủ nước ngoài và với Ronaldinho, Rafa Márquez và Samuel Eto'o, Barcelona đã có 3 người, vừa đủ mức tối đa cho phép. Làm thế nào mà anh ta có thể ra sân 7 trận đấu vào mùa giải năm ngoái được?

Barcelona cho rằng Messi là một cầu thủ bị "đồng hóa", một nhân vật được tạo ra bởi Liên đoàn Bóng đá Tây Ban Nha: một cầu thủ sinh ra bên ngoài Liên minh châu Âu với 5 mùa giải ở cấp độ thấp hơn của CLB. Liên đoàn không chắc lắm; quy định là không rõ ràng. Leo chỉ có hộ chiếu Argentina và sau bàn thắng vào lưới Albacete, anh đã không thi đấu nữa, vì CLB Barcelona ngờ rằng các CLB khác có thể coi anh là một cầu thủ không hợp lệ và điều đó sẽ ảnh hưởng đến sự thừa nhận các trận đấu. Barcelona lựa chọn không đưa Messi ra sân cho đến khi mọi thứ được giải quyết dứt điểm.

Thật kỳ lạ, UEFA không có ý kiến gì về việc anh ấy thi đấu. Leo Messi đã chơi trong một trận đấu tại Champions League mùa trước, nhưng khi Barcelona kiểm tra rằng anh ấy vẫn có thể được ra sân ở châu Âu, UEFA đã cho phép tiếp tục ba ngày sau đó - nói với họ rằng nếu anh ấy đã chơi một lần, thì sẽ có thể làm như vậy lần nữa.

Leo, trong khi đó, tiếp tục tập luyện như thể anh ấy sẽ ra sân trong trận đấu tiếp theo, với một quyết tâm khiến những người chỉ mới biết anh đều sẽ phải ngạc nhiên. Nhưng sự không chắc chắn đòi hỏi những người chịu trách nhiệm trong CLB phải giải quyết vấn đề mới này càng nhanh càng tốt. Trong trường hợp không có cách giải quyết nhanh chóng, cho mượn cầu thủ là một khả năng được khuyến khích.

Mùa giải bắt đầu và các cuộc thảo luận hậu trường đã được tổ chức để bàn bạc về tương lai của Leo. Nếu anh không được triệu tập vì sự quản lý quan liêu, thì anh có được phép tiếp tục phát triển và phát triển với đội bóng khác? Ít nhất, đây là gợi ý của những người thân cận với Leo và đáng ngạc nhiên là các nhân viên kỹ thuật của Barcelona cũng đồng tình với ý kiến này. Các HLV tích cực tìm kiếm một giải pháp nhằm tránh xung đột: cầu thủ trẻ người Argentina đã rất mạnh mẽ, màn trình diễn của anh ấy xứng đáng được chơi nhiều hơn, nhưng Ronaldinho là một

ngôi sao không thể thay thế. “Tại sao chúng ta không cho anh ấy mượn trong một năm?” Đó là gợi ý trong văn phòng của Rijkaard. Jorge Messi đã nhận được những cuộc gọi từ các CLB Tây Ban Nha (Lleida, Zaragoza…) và từ khắp châu Âu. Sự hấp dẫn nhất đến từ Ý (Inter Milan là CLB kiên trì theo đuổi nhất), nhưng cũng từ các giải đấu khác (ví dụ như Glasgow Rangers, nhưng kỳ lạ là không có một lời đề nghị nào từ một CLB Anh).

Đây là cách mà cựu chủ tịch của PSV, Rob Westerhof giải thích: “Đó là vào năm 2005. Tôi có mối quan hệ tốt với chủ tịch Laporta, và ông ấy đã nói với tôi, giữa cuộc họp G14, rằng ông ấy có một chàng trai trẻ rất giỏi và muốn cho mượn vì anh ta không thể thi đấu ở Tây Ban Nha. Chúng tôi là một CLB đã có tiếng tăm, Guus Hiddink là HLV của chúng tôi, chúng tôi vừa vô địch giải đấu và lọt vào bán kết Champions League”. Espanyol cũng cố gắng tận dụng sự gần gũi của Leo với Pablo Zabaleta, hậu vệ phải của họ. “HLV của chúng tôi, Miguel Ángel Lotina, tiếp tục nói về cách tôi nên thuyết phục anh ấy”, hậu vệ này nhớ lại. Các CLB còn đàm phán về các khoản vay. “Chúng ta sẽ đến Espanyol” là câu thường xuyên được nghe thấy trong nhà của Leo.

Nhưng có một điều đã làm thay đổi nhận thức của các CLB và bóng đá thế giới về “Bọ Chét”, điều mà cuối cùng sẽ thay đổi kế hoạch của FC Barcelona.

Chiếc cúp Joan Gamper tại Camp Nou.

Vào ngày 24 tháng 8, trận đấu tranh cúp Joan Gamper tiền mùa giải được tổ chức, với đối thủ là Juventus của Fabio Capello, cùng sự góp mặt của những họng pháo hạng nặng như Del Piero và Ibrahimovic. Đây cũng là cơ hội để có thể “kiểm giò” một đội bóng đã thay máu gần như toàn bộ với các chữ ký mới như Mark van Bommel (PSV) và Santi Ezquerro (Athletic Bilbao). Rijkaard quyết định điền tên Leo vào đội hình xuất phát, biểu hiện của sự đồng lòng và ủng hộ trong một mùa hè đầy biến động. Larsson và Ronaldinho là hai cái tên còn lại trên hàng công hôm đó của Barca. Về phía Juve, Thuram vắng mặt, nhưng vẫn có những cái tên chất lượng khác như Zebina, Kovac, Cannavaro và Chiellini. Và ngay phút đầu tiên…

Leo hỏi xin bóng.

Xuất hiện ở cả hai bên cánh lẫn trung lộ.

Bắt đầu chạy ở hàng tiền vệ nhiều hơn.

Rê dắt bóng áp sát vòng cấm địa.

“Xâu kim” Fabio Cannavaro.

Giành lại quyền kiểm soát bóng từ Patrick Vieira, người mà sau khi mất bóng đã cố quay lại và đạp vào gót chân của anh. Và một chiếc thẻ vàng đã được rút ra cho Vieira.

Chơi bóng không chút run sợ trước sự áp sát từ Juventus.

Góp phần kiến tạo cho bàn thắng đầu tiên.

Rê dắt bóng. Hướng về phía khung thành mà sút.

Chuyền bóng bằng ngực…

Bạn có thể chứng kiến tất cả những điều đó ở đây:

http://www.youtube.com/watch?v=RIJBMMADPTs

“Tôi đã phải hỏi Zebina rằng: ‘Chàng trai trẻ đó, cậu có biết hắn là ai không?’ Và sau đó, chúng tôi quyết định chơi rắn hơn với cậu ta” (Patrick Vieira).

HLV của Juventus, Fabio Capello, đứng ngoài đường biên cạnh Rijkaard, đã có chút trao đổi với vị HLV người Hà Lan: “Hãy để chúng tôi sở hữu cậu ta đi. Một năm, dưới dạng cho mượn. Cậu ta sẽ chiếm được một suất đá chính ở các đội khác đấy”. Và câu trả lời là một từ “không” đầy ẩn ý: “Tôi nghĩ chúng tôi sẽ giải quyết được vấn đề liên quan đến cậu ta trong vòng 3 - 4 tháng gì đấy thôi, Fabio ạ”.

“Ông ấy chọn nói với Frank, vì giữa hai người vốn đã có sự quen biết nhất định” – Ten Cate nhớ lại. “Không chỉ cho mượn thôi đâu, có lẽ họ muốn mua đứt cậu ta luôn”.

Vị HLV người Ý sau này bày tỏ: “Tôi đã hoàn toàn bị ấn tượng khi lần đầu trông thấy cậu ta. Khi được biết thông tin cậu ta sẽ không thể ra sân thường xuyên cho đội Một của Barca, tôi đã đánh liều hỏi người bạn Frank rằng liệu Juventus có thể sở hữu cậu ta không. Chỉ dưới dạng cho mượn thôi cũng được. Nhưng Frank đã từ chối thẳng thừng, và khẳng định rằng Messi sẽ chơi bóng tại Barcelona. Cậu ta là một thiên tài và là mẫu người có thể chiến thắng trong mọi trận đấu. Với tôi, Leo Messi sẽ luôn nằm trong hàng ngũ những cầu thủ vĩ đại nhất cùng Pelé, Di Stefano, Cruyff, Maradona… mặc dù cậu ta vẫn chưa có bất cứ danh hiệu World

Cup nào".

Và vào những phút cuối trận, dưới những tràng pháo tay rộn rã của người hâm mộ, Rijkaard đã quyết định rút Messi ra. Người vào thay anh là Ludovic Giuly, người đã nhận ra rằng vị trí đá chính của mình đang bị đe dọa nghiêm trọng.

Sau trận hòa 2-2, Juventus là đội đoạt cúp nhờ loạt đá luân lưu cân não.

Và Leo Messi được bầu chọn là Cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu đó.

Fabio Capello đã chia sẻ về Messi trong buổi họp báo: "Tôi chưa bao giờ thấy cầu thủ trẻ nào tài năng đến thế ở độ tuổi đó, với tính cách khiêm nhường như vậy. Messi là một nhà vô địch bẩm sinh và anh ta có thể làm bất cứ điều gì mình muốn với trái bóng. Tôi thực sự hài lòng khi được chứng kiến một cầu thủ trẻ có thể làm được đến thế, đây không phải là thứ mà các anh có thể thấy được hàng ngày đâu".

"Cristiano và Leo đã tạo ra một cuộc đua trường kỳ, tuy phong cách của họ khác nhau, nhưng giữa họ lại tồn tại vô vàn điểm tương đồng" – HLV người Ý tiếp tục – "Họ đều cố gắng hết mức để có thể đạt đến đỉnh cao, ghi bàn và giúp đội bóng của mình giành chiến thắng. Messi thì có tầm nhìn nhỉnh hơn, có thể chuyền bóng và kỹ thuật ở mức thượng thừa. Nhưng Cristiano lại nhanh và khỏe hơn, và đương nhiên, khả năng sút xa sẽ tốt hơn. Có thể Cristiano Ronaldo đã tự tạo cơ hội cho chính mình ghi bàn, Messi cũng vậy, nhưng anh có xu hướng chơi bóng vì tập thể nhiều hơn".

Rexach cho biết thêm: "Vào cuối trận đấu, Capello bước ra và nói, 'Ngày hôm nay, một ngôi sao đã ra đời'. Ngôi sao đó đã gắn bó với chúng tôi 5 năm, nhưng những lời của Capello đã truyền đi rất nhanh, và từ đó mọi người đều nói về Messi. Thậm chí, ở đây, mọi người đã ngồi dậy và ghi chép lại những lời đó. Những lời của Capello, rất nhiệt tình về một trong những cầu thủ của chúng tôi, đã không lọt vào tai người điếc".

Nhà báo Ramón Besa nhớ lại đêm đó: "Cho đến lúc đó, không một ai quan tâm đến anh ta. Bây giờ, mọi người thi nhau kể lại những câu chuyện khác nhau, điều dễ dàng nhất để làm trong nghề báo: Tôi biết anh ấy, tôi phát hiện ra anh ấy, tôi đã viết về anh ấy... Nhưng tôi có cảm giác khi Capello tuyên bố: 'Đây là...' thì mọi người sẽ bắt đầu: 'Trời ạ, nếu Capello nói điều đó...' Đây là một

hiện tượng điển hình - cho đến khi ai đó từ bên ngoài khiến chúng tôi nhìn thấy những gì mình đang có, tự thân chúng tôi không thể phát hiện ra nó. Tôi có ấn tượng rằng cho đến thời điểm đó, không phải tất cả mọi người ở CLB đều ủng hộ Messi. Có một vấn đề lớn với việc quản lý tài năng ở Barcelona. Trong sâu thẳm, bạn có sắp xếp mọi thứ tốt đến đâu hay bạn biết những gì phải làm đến mức nào, thì đến một lúc nào đó, sẽ có một ai đó cần phải nói: 'Nào, đây sẽ là thời điểm để cậu tỏa sáng đấy'."

Trong những ngày đó, Txiki Beguiristain đã gọi điện cho José Pekerman. Đây là những gì mà "Giáo sư" Salorio, nhớ lại: "Một ngày nọ, giám đốc của Barcelona gọi điện cho chúng tôi và nói: 'Các ông đã làm gì với Leo của chúng tôi thế này? Các ông đã thay đổi thái độ của cậu ấy'. Đây là những gì ông ấy đã nói với Pekerman. 'Cậu ấy là một Leo khác, cậu ấy không phải là người mà chúng tôi cử đến World Cup'. Những gì chúng tôi đã truyền cho anh ta là một sự hung hăng nhất định, chỉ xuất hiện cảm giác sợ thất bại: ở giải hạng hai Tây Ban Nha B, Barcelona thua, thua, thắng, hòa, hòa. Ở đây, hoặc là chúng ta giành chiến thắng, hoặc mọi thứ sẽ kết thúc. Sẽ luôn có những người chỉ chực chờ để xé xác bạn ra thành từng mảnh mà thôi".

Juventus đã chồng tiền lên bàn đàm phán, nhưng Inter Milan mới là người đưa ra giá cao ngất ngưởng. Thông điệp mà Beguiristain và Laporta nhận được từ những người thân thiết với cầu thủ này rất quyết liệt và rõ ràng: "Nếu Leo không thể chơi ở giải VĐQG Tây Ban Nha, nếu mọi thứ không được sắp xếp ổn thỏa, thì anh ấy sẽ đến Ý".

"Lần duy nhất thực sự có nguy cơ khiến Leo rời Barcelona là khi lời đề nghị từ Inter được gửi đến". Khi ấy, Joan Laporta, người đã phải sử dụng tất cả khả năng thuyết phục và ngoại giao của mình, tận dụng hết sự tin tưởng mà bản thân đã gây dựng với cha của Leo, để ngăn con trai ông chơi ở Serie A.

Inter hiểu rằng đây là cơ hội để họ đạt được thỏa thuận với một cầu thủ mà họ đã theo dõi trong ba năm qua. Ferran Soriano nhớ lại. "Đã có những thời điểm khủng hoảng với nhiều lời đề nghị khác nhau, tôi nhớ một từ Inter, một từ Real Madrid... nhưng người cha luôn tin tưởng rằng chúng tôi sẽ ủng hộ Leo, luôn gọi cậu ấy đúng lúc để đề nghị cậu ấy hợp đồng mới, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là sự ổn định mà họ đang tìm kiếm".

Nhưng vào tháng 9 năm 2005, mọi thứ trở nên phức tạp đến mức cần rất nhiều sự khéo léo từ các bên liên quan.

“Jorge đã gọi cho tôi và yêu cầu được đến văn phòng”, Laporta giải thích. Chủ tịch của Barcelona không hề biết mục đích của cuộc điện thoại là gì. “Tôi có một điều rất quan trọng muốn nói với anh, tôi muốn chia sẻ điều này với anh và chỉ mình anh thôi”, Jorge Messi bắt đầu. Cha của Leo đang hỏi ý kiến của một người bạn đồng thời là chủ tịch Barcelona, chia sẻ quan điểm và suy nghĩ với Laporta.

Jorge nói với Laporta rằng Inter muốn ký hợp đồng với Leo, rằng họ đã đề nghị anh ấy gấp ba lần tiền lương so với những gì con trai ông nhận được tại Barca, và điều khoản mua đứt trị giá 150 triệu euro thì không hề được đề cập đến.

Joan Laporta đã nói chuyện với Jorge với tư cách là chủ tịch CLB và trên hết, với tư cách là một người bạn: “Điều đầu tiên tôi muốn nói ở đây là chúng tôi không nghĩ đến việc bán cậu ấy; thứ hai, tôi đặt mình vào vị trí của người cha: ‘Hãy nhìn xem, rõ ràng là anh muốn tiền cho con trai mình, và chúng sẽ đảm bảo tương lai của Leo; nhưng việc phát triển sự nghiệp ở đây cũng sẽ đảm bảo cho cậu ấy về tài chính và hơn thế nữa, cậu ấy cũng sẽ có được vinh quang’. Tôi đã đánh cược một chút, vì vào thời điểm đó chúng tôi chỉ có một vài kết quả tốt. Chúng tôi có một đội bóng mà một nửa thế giới đã đem lòng yêu thích và bắt đầu được coi là điểm tham chiếu cho các CLB khác. Nhưng chúng tôi vẫn chưa đạt đến vinh quang”.

Jorge Messi nhận thức được rằng có một số sự thật trong những điều mà Laporta đang nói. Leo giờ đã được coi là một phần của đội Một, và tiềm năng của anh ngày một lớn. Jorge cũng đánh giá cao tình cảm của Laporta dành cho cầu thủ trẻ của mình. Cuộc trò chuyện về tương lai của Leo bị bỏ lửng từ đó.

Vào khoảng thời gian đó, trong một bữa ăn tối ở Madrid, Massimo Moratti, chủ sở hữu và chủ tịch của Inter, đã nói với Joan Laporta rằng Inter muốn sở hữu Leo ở Italia, rằng phía ông đã khao khát muốn có những cầu thủ thuận chân trái và Messi là người như vậy. Người đứng đầu Barcelona nói với Moratti rằng, với tất cả sự tôn trọng, Barcelona không hề có ý định để Leo ra đi.

Laporta có thể nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng không, mọi thứ có thể dễ dàng bị đảo lộn trong ba ngày mùa thu căng thẳng.

Barcelona đã đến Đức để thi đấu với Werder Bremen, đội bóng mạnh nhất mà họ sẽ đối đầu ở vòng bảng Champions League.

UEFA đã cho phép Lionel thi đấu, mặc dù thực tế là anh ấy chưa được phép góp mặt ở giải VĐQG Tây Ban Nha, nhưng Rijkaard đã đưa thêm một cầu thủ đi cùng để đề phòng bất trắc.

Vào ngày 14 tháng 9, buổi sáng hôm diễn ra trận đấu, Jorge Messi đã trao đổi với Txiki Beguiristain về sự quan tâm của Inter đối với thần đồng người Argentina. Cuộc họp đã không kết thúc một cách trọn vẹn. Trước tiên, các bên đều thống nhất giữ anh ấy ở lại CLB cho đến tháng 12 và, nếu các vấn đề pháp lý vẫn cứ tiếp diễn, thì khi mà "tất cả các đội bóng Tây Ban Nha và cả châu Âu đều muốn anh ấy, việc cho mượn sẽ không thành vấn đề", Beguiristain nói.

Nhưng sau đó, một vấn đề phát sinh đã được đề cập. CLB, ý thức được rằng chỉ ba tháng trước đó anh ấy đã ký hợp đồng mới, đã không vội vàng gia hạn nó, bất chấp áp lực từ Inter Milan và mùa hè bất thường mà Messi đang phải trải qua. Quan điểm của Barcelona là rất rõ ràng: hãy chờ xem liệu Messi có được phép thi đấu hay không, phân tích màn trình diễn của anh ấy nếu có và sau đó, một thỏa thuận mới có thể được thương lượng. CLB thể hiện sự thiếu nhanh nhạy khi nhìn vào sự tiến bộ của Leo, hiện là một cầu thủ toàn diện và là nhà vô địch World Cup ở lứa tuổi U20, và đối với sự kiên nhẫn của anh ấy khi vẫn tiếp tục tập luyện với cường độ tương tự mặc dù không thể ra sân thi đấu. Và anh ấy vẫn đang mong đợi một đề nghị gia hạn hợp đồng từ phía CLB.

Sáng hôm đó, anh ấy nói, "Được rồi, nghỉ ngơi thôi nào". Con đường đến Inter giờ đây có vẻ khả dĩ hơn bao giờ hết và người Ý đang bắt đầu nói về những con số và hứa hẹn sẽ có vụ chuyển nhượng bom tấn cho mùa giải năm sau. Có vẻ như vấn đề đang ngày càng lớn với Barcelona. Ferran Soriano đã nhận được cuộc gọi từ Messi, thông báo rằng anh ấy đang nghĩ đến việc rời Barcelona.

Ngày diễn ra trận đấu với Werder Bremen, Rijkaard quyết định đưa Messi vào sân thi đấu, còn Sylvinho thì dự khán trên khán đài. Leo vào sân ở phút thứ 65 thay cho Giuly, tự đóng đinh mình ở cánh phải và chỉ trong một quãng thời gian ngắn, anh ấy đã tạo ra sự khác biệt: một vài pha lừa bóng, một vài pha chạy chỗ vượt qua Christian Schulz, hậu vệ cánh của Bremen, người đã thua cả hai lần đấu tay đôi. Sau một đường chuyền vào trong của Ronaldinho, Leo đã đối mặt với thủ môn đối phương, chỉ để Schulz túm lấy áo anh trong vòng cấm. Một quả phạt đền ngay lập tức. Ronaldinho đã không mất nhiều công sức để thực hiện thành công, góp phần cho chiến thắng 2-0 chung cuộc của Barcelona.

“Messi rất quan trọng với chúng tôi”, Rijkaard tuyên bố sau trận đấu. Messi nói: “Tất nhiên tôi rất muốn các vấn đề pháp lý phải được giải quyết để tôi có thể chơi ở giải VĐQG, nhưng tôi vẫn rất bình tĩnh”. Trên khán đài, Ferran Soriano và các thành viên khác trong hội đồng quản trị, một lần nữa bị ấn tượng bởi phản ứng của cầu thủ người Argentina trên sân. Chúng ta phải sắp xếp tương lai của anh ấy ngay bây giờ - đó là phán quyết được tất cả nhất trí. “Chúng ta có thể gặp nhau vào ngày mai không?” Họ đã liên hệ để hỏi Jorge Messi.

Vào lúc 10 giờ sáng hôm sau, trong văn phòng ở Camp Nou, Joan Laporta, Soriano, Txiki Beguiristain, Alejandro Etxebarria (một trong những người đóng vai trò quan trọng trong CLB, được Leo và tất cả các cầu thủ kính trọng) và Jorge Messi, tất cả đã gặp nhau.

Vị chủ tịch nhắc lại những gì ông đã nói với cha của Leo: Đúng, Inter đã đặt lên bàn cân một lời đề nghị điên rồ, nhưng ở Milan, anh ấy chỉ kiếm được tiền; còn tại Barcelona, anh ấy sẽ có cả tiền bạc và vinh quang. “Jorge tin những gì tôi nói với ông ấy”, Laporta nhớ lại. “Leo muốn ở lại, cha anh ấy muốn anh ấy ở lại, nhưng chúng tôi không thể phủ nhận lời đề nghị của Inter, cứ như thể họ đã sẵn sàng trả thẳng khoản mua đứt 150 triệu euro, ngoài việc trả cho anh ấy gấp 2 hoặc 3 lần mức lương hiện tại. Tiền luôn hữu ích, đúng, nhưng nó không phải là điều khiến bạn hạnh phúc, tôi đã nói với Jorge: ‘Nếu Leo đến Ý thì cậu ấy sẽ lại phải làm quen với một lối chơi khác, trong khi, cậu ấy đã quen với việc chơi ở đây... vân vân’. Tôi đã nói bất cứ điều gì tôi có thể nghĩ ra vào thời điểm đó”.

Jorge Messi được thông tin rằng, Leo sẽ được ra sân nhiều hơn Giuly. Hơn nữa, tại cuộc họp đó, Leo đã đạt được một thứ khác: một mối liên kết trực tiếp với những ông chủ. “Đối với chúng tôi, trường hợp của Leo là một tình huống rất nhạy cảm và đặc biệt”, Laporta nhắc lại.

Và Barcelona đã thành công trong việc ngăn Leo sang Inter Milan.

Đội bóng nước Ý đã không muốn trả khoản phí mua đứt; thay vào đó, họ định thách thức trước tòa về số tiền không tương xứng giữa những gì anh kiếm được và những gì người Ý được yêu cầu trả cho anh. “Nhưng tôi có mối quan hệ rất tốt với Moratti và ông ấy thấy rằng không hề có chuyện tôi bán Messi, và không đáng để hai CLB như Inter và Barcelona đối đầu với nhau về một vấn đề như thế này” – Laporta xác nhận. “Và ngay sau cuộc gặp đó, ông ấy được

thông báo rằng Leo và Jorge đã quyết định ở lại Barcelona. Tôi nghĩ đó là điều đã chấm dứt ý định của Moratti. Mỗi năm đều có một hoặc một vài lời đề nghị được gửi đến. Nhưng đây là lần duy nhất tôi nghĩ rằng có nguy cơ thực sự anh ấy sẽ rời bỏ chúng tôi".

Sau cuộc họp đó, mọi việc thật sự diễn ra nghiêm túc để thiết lập một bản hợp đồng mới hòng "trói chân" Leo.

Leo ngày càng nổi tiếng khiến cuộc sống tại căn hộ Gran Via Carles III của anh và gia đình có phần bất tiện. Một ngày nọ, khi anh rời khỏi căn hộ của mình, một người nào đó đã ném mình lên đầu xe của anh, yêu cầu xin chữ ký và từ chối di chuyển cho đến khi đạt được mục đích. Leo lúc đó không có bút, và cũng không có giấy, và anh ấy phải lấy cả hai từ một trong những người đi cùng mình trên xe. Do đó, hợp đồng mới phải bao gồm một khoản thưởng khi gia hạn hợp đồng - một ngôi nhà và khu vườn mới. Ở Castelldefels.

Leo và Jorge muốn hợp đồng mới có thời hạn đến năm 2013, một năm trước World Cup. Bằng cách đó, nếu không thi đấu, anh ấy có thể chuyển đến CLB khác theo dạng chuyển nhượng tự do và vẫn có phong độ tốt để không bỏ lỡ bất kỳ giai đoạn nào. Đó là lý do tại sao giải đấu năm 2014 luôn được coi là giải đấu quan trọng nhất trong gia đình Messi, đối với Leo - anh ấy sẽ 27 tuổi khi nó diễn ra, trên lý thuyết là ở đỉnh cao của sự nghiệp. Một ví dụ khác về tầm nhìn của gia đình và lập kế hoạch cẩn thận cho tương lai.

Jorge Messi đã từ chối lời đề nghị đầu tiên của Barcelona, nhưng khi CLB thay đổi một vài điều khoản và con số, thì thỏa thuận cuối cùng đã đạt được, chỉ hai ngày trước khi Leo lên kế hoạch gia nhập Inter. Đây là hợp đồng thứ ba của anh ấy sau 18 tháng.

Barcelona, bằng một cách nào đó, đã thêm được một năm vào hợp đồng so với mong muốn của nhà Messi, cho đến năm 2014, nhưng theo như mọi thứ khác có liên quan, vị trí của Leo sẽ đặt anh ấy ở cấp độ của một cầu thủ hạng trung trong đội Một. Trong năm đầu tiên, Leo đã kiếm được 900.000 euro và đến cuối năm 2014, anh ấy sẽ kiếm được 3,5 triệu euro, bao gồm cả tiền bản quyền hình ảnh. Anh ấy sẽ nhận được khoản tiền thưởng trong mùa giải đầu tiên là 250.000 euro, số tiền này sẽ được dùng để chi trả cho ngôi nhà mới. Nếu Leo chơi ít nhất 45 phút trong 60% số trận, anh ấy sẽ nhận được thêm 280.000 euro tiền thưởng trong năm đầu tiên, và tăng dần lên 800.000 euro. Hơn nữa, anh ấy cũng nhận được khoản thanh toán một lần cho việc gia hạn hợp đồng trị giá 2 triệu euro. Điều khoản mua lại vẫn được duy trì cố định ở mức

150 triệu euro. Hợp đồng được ký kết vào tháng 9 sẽ có hiệu lực vào tháng 1 năm 2006.

Jorge Messi đã yêu cầu CLB đẩy nhanh tiến độ giải quyết các vấn đề pháp lý, và được thông báo rằng chỉ còn vài ngày nữa mọi thứ sẽ hoàn tất. Một mặt, các nhà chức trách bóng đá Tây Ban Nha trông như thể họ đang trên đà đạt được một phán quyết có lợi cho Messi và Barcelona, nhưng CLB xứ Catalan cũng đã có một cú át vía; và đó là một giải pháp sáng suốt.

Chạy song song với quá trình này, Leo đang mài giũa tại giải bóng đá với sự chậm chạp đến mức khó chịu, một vấn đề tương tự đã bắt đầu hai năm trước đó, khi Jorge Messi tuyên thệ trung thành với hiến pháp Tây Ban Nha. Một thời gian sau, Jorge và vợ xin nhập quốc tịch Tây Ban Nha cho cậu con trai của họ, khi đó vẫn còn chưa đến tuổi thành niên. Cuối cùng, vào ngày 26 tháng 9 năm 2005, Leo Messi đã có quốc tịch Tây Ban Nha trong Văn phòng đăng ký dân sự Tây Ban Nha. Lionel Messi không còn là một cầu thủ nước ngoài nữa. Sau khi bỏ lỡ 6 trận đấu ở giải VĐQG, Leo Messi đã có thể xuất phát ở trận đấu thứ 7 của mùa giải.

"Trong suốt cả mùa hè đó, tôi chưa bao giờ thấy con trai mình lo lắng, dù chỉ một lần", cha của Leo chia sẻ.

Những gì tôi không nói, hoặc đề nghị, hoặc đồng ý theo, là tuyên bố rằng chúng tôi đã có một Maradona mới. Tôi muốn nói rằng chúng ta có một Lionel Messi đầu tiên thì đúng hơn. Anh ấy còn một con đường rất dài phía trước. Và anh ấy có thể phát triển như một cầu thủ bóng đá đích thực. Leo có một đẳng cấp bẩm sinh cho phép anh ấy chơi ở một số vị trí mặc dù anh ấy tin rằng cuối cùng anh ấy sẽ chơi như một trung phong. Chúng tôi phải biết ơn vì anh ấy có thể đảm nhận trách nhiệm chơi ở bất kỳ vị trí nào mà chúng tôi yêu cầu, luôn vì lợi ích của đội bóng.

(Frank Rijkaard năm 2005)

Mùa giải 2005-06 là thời kỳ đỉnh cao của đội bóng của Frank Rijkaard. Với sự xuất hiện của Van Bommel và Ezquerro, cùng với sự ra đi của Gerard López khi hết hợp đồng, đội hình đã được tinh chỉnh với những cầu thủ nòng cốt giống như trong mùa giải vô địch trước đó. Các vị trí đã được cải biến và sự đồng bộ của tập thể đã bắt đầu trước khi tiếp tục trong mùa giải mới.

Real Madrid, đội không giành được bất cứ danh hiệu nào trong hai năm qua, đã thêm Robinho vào danh sách *galácticos* của họ - bao

gồm Roberto Carlos, David Beckham, Ronaldo và Zinedine Zidane, người từng được Messi hỏi liệu họ có thể trao đổi áo đấu hay không. Leo sẽ chỉ làm điều đó với Gago, Aimar hoặc một số người bạn, vì anh ấy quá xấu hổ khi hỏi bất kỳ ai điều đó. Zidane, người vui vẻ đồng ý, là một ngoại lệ hiếm gặp.

Ronaldinho đã khẳng định vị thế là ngôi sao mới vĩ đại của bóng đá khi vào tháng 12 năm 2005, anh được vinh danh là Cầu thủ xuất sắc nhất năm của FIFA trong năm thứ hai liên tiếp.

Vào khoảng thời gian đó, trong khi ăn sáng với Frank Rijkaard, cựu cầu thủ Barcelona - Ronald de Boer - bắt đầu phân tích về cầu thủ người Argentina. Anh ấy chỉ từng thấy Leo trên sóng truyền hình. "Tôi đã thấy cậu bé này, Messi, nhưng thực sự thì cậu ấy không gây ấn tượng với tôi". Rijkaard kinh ngạc nhìn ông ta. "Ông cần thấy cậu ấy trong những buổi tập, Ronald. Cậu ấy đã và đang làm những điều mà không ai khác có thể làm được. Chúng tôi thậm chí không cần phải truyền đạt ý tưởng với cậu ấy. Chúng tôi chỉ cần để cậu ấy làm những gì mình muốn. Theo bản năng".

Nhưng Rijkaard chỉ muốn nói điều đó một cách riêng tư mà thôi. Vào cuối một buổi tập, Ten Cate đã ngăn nhà báo Roberto Martínez, người theo sát Leo với mục đích viết về anh trên tờ *El Mundo Deportivo*. "Nghe này, Roberto, hãy buông tha cho cậu bé đi", Ten Cate nói, hy vọng sẽ xoa dịu mọi chuyện. "Cậu ấy thực sự rất tốt, nhưng không hề tốt như những gì anh đã và đang viết".

Nhưng những biện pháp mà các HLV đang cố gắng áp dụng không tương ứng với những cơ hội đang hiện hữu: với số áo 19, Leo xuất hiện, đồng nghĩa với việc Giuly không còn là lựa chọn số một nữa. Các cầu thủ Barcelona nhận được tiền thưởng khi chơi 60% tổng số trận đấu và tất cả đều được tính dựa trên số lần ra sân của họ. "Đôi khi, một trong các cầu thủ nói với tôi: 'Thưa ngài, tôi đang ở mức 58%, tôi cần 2 trận nữa, cho tôi ra sân đi!'" - Ten Cate nhớ lại. Điều này trở thành một trò đùa khi hỏi Giuly xem anh ta đã chơi bao nhiêu phần trăm. "48%!" Anh nói với van Bronckhorst. "Lionel đang thi đấu, và anh ta đang làm rất tốt".

"Sau đó", Gio sẽ nói thêm, "Cậu còn thiếu 12%. Leo!! Leo!!! Giuly nói rằng anh ấy cần 12%! Cậu hãy giúp anh ấy đi!" Các cầu thủ và những người khác thường hét vào mặt cầu thủ người Argentina và cười lớn.

Mười ngày sau khi ký bản hợp đồng mới, Messi đã có mặt trong đội hình xuất phát để đối đầu với Udinese ở lượt trận thứ hai vòng

bảng Champions League. Leo, sau những màn trình diễn trước Juventus ở Gamper và Werder Bremen, đã có một trận đấu đầy giông bão khác. Đây là cách Ramón Besa trên tờ *El País* mô tả: "Bị rung chuyển bởi Messi, cầu thủ xuất sắc nhất của trận đấu, Barcelona đã đánh bại Udinese với sự châm ngòi của Ronaldinho trong vai trò phân phối bóng. Cầu thủ người Argentina đã làm phá sản mọi kế hoạch của người Ý bằng một màn trình diễn tuyệt đỉnh". Barcelona đã giành chiến thắng với tỷ số 4-1 đầy thuyết phục.

Vào tháng 11, anh ghi bàn thắng đầu tiên trong trận đấu với Panathinaikos. Rijkaard đặc biệt thích áp lực mà anh ấy tạo ra để dẫn đến sai lầm của thủ môn: Leo cướp bóng, sau đó gẩy nó qua thủ môn trước khi vòng qua anh ta và ghi bàn. Đó là bàn thắng thứ 3 trong chiến thắng thuyết phục 5-0 của Barcelona.

Barcelona hiện đã có mặt ở vòng 16 đội, nơi họ sẽ đối đầu với Chelsea của José Mourinho.

Nhưng trước đó, anh ấy đã có lần đầu tiên xuất hiện trong đội hình một trận *el clásico* tại Bernabéu. Cho đến thời điểm ấy, ở mùa giải đó, Leo mới chỉ chơi hai trận toàn thắng, gặp Osasuna và Panathinaikos, và Rijkaard đang cố gắng bảo vệ anh ấy cũng như tôn trọng hiện trạng của từng cầu thủ trong đội. Các trợ lý không chắc chắn rằng đó là phản ứng phù hợp với chất lượng mà anh ấy cung cấp, và họ đã nói với vị HLV người Hà Lan như vậy: anh ấy đã sẵn sàng để bắt đầu, ngay cả khi đối đầu với Madrid, và đã đến lúc quên đi trật tự cũ - Giuly chắc chắn sẽ là bệ đỡ cho Leo. Chống lại bản năng và theo lời khuyên của các nhân viên, Rijkaard quyết định đưa Leo vào đội hình xuất phát trong trận đấu với Real Madrid, mặc dù anh ấy không hề hay biết gì cho đến hai giờ trước trận đấu, để không gây quá nhiều áp lực. Leo đã nghĩ rằng anh ấy sẽ lại phải ngồi dự bị. "Đó là một điều bất ngờ đối với tôi", anh ấy nói sau đó.

Tất cả các *galácticos* đều đã đông đủ, nhưng Barcelona khẳng định, ở một trong những bối cảnh bóng đá vĩ đại nhất, rằng họ mới thực sự là đội bóng của thời điểm hiện tại. Mọi con mắt đều đổ dồn vào Ronaldinho, người đã ghi 2 bàn và sau đó nhận được một món quà bất ngờ: Sự hoan nghênh nhiệt liệt từ sân Bernabéu. Các tiền đạo của Barcelona với Ronnie, Eto'o và Messi đơn giản là không thể ngăn cản, và cầu thủ người Argentina, từ cánh phải, đã giành chiến thắng trong trận chiến tay đôi với Roberto Carlos. Họ sẽ không còn tranh luận ai xuất sắc hơn trong số những gương mặt mới, Leo hay Robinho nữa. Chiến thắng 3-0 đầy thuyết phục đã

chấm dứt tất cả các cuộc đấu khẩu. Ở phút thứ 59, Iniesta vào sân thay cho Leo. Vâng, Leo đã sẵn sàng cho những trận đấu lớn.

Vào ngày 13 tháng 12, tại Camp Nou, anh nhận giải Cậu Bé Vàng do Tuttosport trao cho cầu thủ dưới 21 tuổi xuất sắc nhất. Wayne Rooney đã cán đích sát sao ở vị trí thứ hai. Ronnie đã đến gặp Leo sau khi anh nhận cúp để nói với anh rằng một ngày nào đó, trong tương lai không xa, họ sẽ trao cho anh danh hiệu Quả Bóng Vàng, chiếc cúp mà chỉ vài ngày nữa chính cầu thủ người Brazil sẽ nhận được.

Đó là một năm thắng lợi trên cả phương diện cá nhân và tập thể.

Leo đã chơi một trận ở vị trí số 10, ngay phía sau tiền đạo, theo sự sắp xếp của Frank Rijkaard. Ba tháng sau trận ra mắt trước Porto, một Barcelona với đầy đủ cầu thủ dự bị và cầu thủ trẻ từ đội B, đã tổ chức một trận giao hữu với Shakhtar Donetsk lúc này được dẫn dắt bởi Bernd Schuster. Leo thay thế Luis García, và Ten Cate đã đề nghị để anh ấy chơi tự do. Nhưng anh ấy đã trở lại đội Bcủa Barcelona và, vài tháng sau, khi trở lại đội Một, Leo đã có thể chơi ở cánh. Điều này được thiết kế để giúp anh tránh xa khoảng trống ở trung tâm sân, và họ cũng đang tìm cách tận dụng tối đa tốc độ của anh khi đối mặt với các hậu vệ cánh, để thực hiện những đường chuyền vào trong, thu hút các hậu vệ và tạo thêm không gian cho những người khác. Nhưng ngay cả Rijkaard cũng biết rằng kiểu chiến thuật này sẽ không kéo dài được lâu.

Và vị trí của anh ấy ở cánh không chỉ là một động tác chiến thuật.

Quá trình chuyển đổi của Leo vào đội Một Barcelona đã trải qua nhiều giai đoạn phát triển khác nhau: một là về mặt chiến thuật và hai là về vai trò của anh ấy trong đội. Khi Rijkaard bắt đầu cho phép anh bước vào thế giới của đội Một, đội hình chính lúc đó đã đầy rẫy những ngôi sao. Hạt nhân được hình thành bởi Ronaldinho, Deco và Eto'o. Leo đã thêm chất riêng của mình vào lối chơi của đội bóng. Rijkaard đã không chuẩn bị để thay đổi trật tự đã thiết lập: sự cân bằng vô hình nhưng rất mạnh mẽ và thiết yếu đã tạo nên một đội bóng. Một thứ rõ ràng đã thắp sáng thế giới. Messi chơi ở cánh phải và giống như tất cả những cầu thủ trẻ đạt đến đỉnh cao, anh ấy sẵn sàng tuân theo mệnh lệnh, làm như những gì anh ấy được chỉ bảo với cùng một mức độ cam kết mà anh ấy đã thể hiện ở mọi cấp độ của La Masía. Không phải là một cầu thủ chạy cánh điển hình, và dù thuận chân trái nhưng anh đã ngay lập tức thể hiện được giá trị của mình. Và mắt xích yếu nhất đã phải hy sinh - Ludovic Giuly.

Leo ban đầu chỉ đóng vai trò nhỏ ở hành lang cánh, nhưng rất nhanh sau đó, anh ấy bắt đầu tìm kiếm nhiều khoảng trống hơn, cố gắng di chuyển phù hợp hơn với sự hiểu biết của mình về trận đấu. Giai đoạn thứ hai của quá trình phát triển chiến thuật của anh ấy đang bắt đầu hình thành.

Các HLV giỏi đều biết rằng nếu một cầu thủ liên tục gõ cửa, đòi thêm không gian, bạn sẽ phải mở cửa và để cho anh ta vào. Nhưng trong hệ sinh thái đó là một nhóm cầu thủ, nếu để một tên lính mới xâm phạm lãnh thổ của người khác, có thể thấy rằng những người có thể bị ảnh hưởng sẽ không muốn để anh ta thể hiện sự vượt trội của mình, hoặc HLV có thể quyết định cắt cánh của anh ta, vì không muốn làm mất ổn định chung.

Rijkaard đã hứa với Messi rằng cuối cùng sẽ để anh chơi ở trung lộ, nhưng trong những năm đầu tiên khoác áo đội Một, anh đã không được trao cơ hội đó. Thực tế, anh đã phải chờ Pep Guardiola xuất hiện, trước khi sự tiến hóa chiến thuật thứ hai diễn ra đúng nghĩa.

Trận đấu tiêu biểu nhất của kỷ nguyên Rijkaard liên quan đến việc Leo Messi đá chính nhưng phải đá dạt cánh là Chelsea - Barcelona, trong khuôn khổ Champions League diễn ra vào tháng 2 và tháng 3 năm 2006.

Năm trước, Chelsea đã loại Barcelona và điều này đã bắt đầu cuộc đối đầu giữa hai CLB, những người đã chạm trán nhau ba lần trong ba mùa giải liên tiếp. Nhân cơ hội đó, Barca đã thắng trận lượt đi 2-1 nhưng HLV của Chelsea, José Mourinho, đã cáo buộc Frank Rijkaard có nói chuyện với trọng tài Anders Frisk, vào khoảng thời gian đó. Những lời đe dọa giết chết Frisk sau khi đuổi Didier Drogba đã buộc Frisk phải chấm dứt sự nghiệp trọng tài của mình. Mourinho bị treo giò hai trận. Trong trận lượt về tại Stamford Bridge, Chelsea đã đánh bại đội bóng xứ Catalan với tỷ số 4-2, sau một khởi đầu ngoạn mục khiến người London vượt lên dẫn trước 3-0. Bàn thắng của Terry ở những giây cuối cùng của trận đấu, mặc dù Ricardo Carvalho phạm lỗi với Víctor Valdés mà không bị thổi phạt, đã quyết định trận đấu. "Barcelona là một CLB tuyệt vời, nhưng họ chỉ giành được một Champions League trong 100 năm", Mourinho nói, đồng thời tăng tiền cược cho bất kỳ cuộc chạm trán nào trong tương lai. "Tôi chỉ dành vài năm huấn luyện, và tôi đã có được nó".

Vào ngày 22 tháng 2 năm 2006, trong trận lượt đi của vòng 16 đội, đã có cuộc nói chuyện về sự trả thù trong trận đấu giữa hai đội có thể là mạnh nhất châu Âu vào thời điểm đó, cả hai đều có hai lối chơi riêng biệt và hai kiểu HLV rất khác nhau. "Bầu không khí thực sự rất

căng thẳng. Mọi người đều cảm nhận được điều đó", Asier del Horno, hậu vệ trái của Chelsea vào thời điểm đó, nhớ lại. HLV người Bồ Đào Nha, như thường lệ, đưa ra các điều kiện về cách thức trận đấu diễn ra: các vòi phun nước rời sân như tắm bùn, bóng hầu như không lăn và các đội dường như đã chuẩn bị sẵn sàng để ăn tươi nuốt sống nhau. Có lẽ vì lý do đó mà Iniesta bị bỏ lại trên băng ghế dự bị và hàng tiền vệ Barcelona chất chứa rất nhiều cơ bắp: Deco, Edmilson và Motta. Ba tiền đạo thì vẫn vậy, vẫn đúng như dự đoán. Ronaldinho ở bên trái nhưng được phép di chuyển xung quanh, Eto'o sẽ là tiền đạo và Leo Messi ở cánh phải.

Trận đấu đó là ví dụ đồ họa hoàn hảo về lối chơi của cầu thủ người Argentina dưới thời Rijkaard. Ngay từ những phút đầu tiên, anh ấy đã cho thấy mình là người tấn công, tìm kiếm đối thủ, trên một phạm vi rất rộng. Và cả đội tìm kiếm anh ấy, mặc dù anh ấy chỉ mới 18 tuổi, những người khác lẽ ra phải chịu trách nhiệm nhiều hơn. Messi, mang áo số 31, đáp trả bằng cú sút đầu tiên vào khung thành, tạo ra khoảnh khắc nguy hiểm đầu tiên cho Chelsea, và dồn ép bất cứ khi nào mất quyền kiểm soát bóng, biến Messi thành kẻ thù số một cho hàng thủ Chelsea.

Del Horno ngay từ đầu đã biết rằng anh đang phải đối mặt với một con quái vật thực thụ bên kia chiến tuyến.

"Về mặt chiến thuật, chúng tôi đã được tổ chức tốt", del Horno giải thích. "Mourinho đã chuẩn bị trận đấu một cách chi tiết, với ý định ngăn chặn sự di chuyển của Barcelona. Ở hàng tiền vệ, những người như Makelele, Lampard và Essien đã bọc lót cho hàng thủ, nhưng Messi vẫn vượt qua được. Anh ta đã đối mặt với tôi hai hoặc ba lần và tôi đã cố gắng ngăn cản anh ta bằng kinh nghiệm của mình và bất cứ nguồn lực nào mà tôi có".

Trong một lần, Leo đã vượt qua anh ta, và lần sau đó là del Horno chặn lại bằng một pha cao chân thô bạo, đã để lại vết đinh trên chân phải của cầu thủ người Argentina. Trọng tài đã không cảnh cáo hậu vệ của Chelsea.

"Anh ấy đã không trả đũa. Anh ấy không nói gì. Vẫn luôn tồn tại sự trả đũa giữa hậu vệ và tiền đạo nhưng không phải trong trường hợp này", del Horno khẳng định.

Và sau đó là sự kiện mà cả thế giới đều ghi nhớ. Một trong những sự kiện nổi bật nhất.

Phút thứ 36.

Leo nhận bóng từ nửa sân bên phải. Một pha va chạm mạnh khiến Robben nghĩ rằng bóng sẽ đi hết đường biên ngang. Nhưng Messi đã có những ý tưởng khác.

"Bọ Chét" bắt đầu tăng tốc để tranh giành quả bóng cách lá cờ góc khoảng ba mét - nơi những người chạy cánh quyết định sinh tử tại đó. Robben đang bảo vệ nó trong khi Leo cố gắng vượt qua bên phải của Robben, rồi bên trái của anh ấy. Cầu thủ chạy cánh người Hà Lan đã thực hiện một pha tính toán sai lệch dẫn đến mất thăng bằng, và Leo đã tận dụng để vượt lên dẫn trước anh ta ở cánh trái.

Leo giành lại bóng ở 1/4 cuối sân, gần cột cờ phạt góc.

Robben lao vào bằng hai chân, nhưng một pha chạm bóng mượt mà của cầu thủ người Argentina đã biến pha bóng thành một màn diễn tập. Khi cầu thủ Chelsea đã nằm sân, Leo vội vã đuổi theo bóng, khi ấy...

"Tôi thấy hậu vệ đang tiến về phía tôi, hung hãn, với ý định..." (Leo)

"Tôi đã cố gắng ngăn cản anh ta..." (del Horno)

"... và tôi đã nhảy..." (Leo)

"... và anh ấy đã đi qua tôi..." (del Horno)

"... và đó là lý do tại sao anh ấy đã không bắt được tôi..." (Leo)

"Anh ấy bắt đầu lăn lộn trên mặt đất và tôi thì bị đuổi khỏi sân" (del Horno).

Một cuộc hỗn chiến xảy ra sau đó, Puyol và Robben không thể hiểu đối phương đang nói gì, cộng với sự căng thẳng, họ suýt chút nữa đã lao vào ăn thua đủ với nhau. Sau một vài giây, trọng tài Terje Hauge rút thẻ đỏ đối với hậu vệ cánh của Chelsea.

"Messi thông minh, anh ấy thực sự thông minh, có vẻ như đó là một pha tắc bóng khủng khiếp nhưng thực tế thì chẳng là gì cả... Lionel đã phóng đại, không nghi ngờ gì nữa".

Sylvinho nói: "Điều đáng buồn nhất là họ nói rằng đó không phải là một pha phạm lỗi. Rõ ràng del Horno đã để mất kiểm soát và sẽ làm mọi cách để ngăn cản Leo. Đó là một thẻ đỏ rõ ràng."

Henk ten Cate đã miêu tả về nó: "Thật sự điên rồ".

"Nhưng Leo đã cư xử một cách hoàn hảo", Sylvinho nhớ lại. "Nếu đó

là một pha phạm lỗi, thì đó là một pha phạm lỗi, nếu phải nhận thẻ đỏ thì đó vẫn là thẻ đỏ và thế là xong".

"Tôi không nói gì. Anh ấy cũng vậy. Va chạm là một trong những điều tất yếu ở các trận đấu, đó là bóng đá. Anh ấy đã cố gắng làm những điều tốt nhất cho đội của mình", Messi giải thích. "Đó là một sự cố và sau đó, trận đấu vẫn tiếp diễn bình thường".

Đúng. Trận đấu sau đó đã tiếp tục.

Leo đã không trốn tránh sau vụ việc, mặc dù bị la ó bởi khán giả Stamford Bridge mỗi khi anh chạm bóng. Anh ấy đã không nói một lời nào trong cuộc đụng độ đó hoặc trong suốt trận đấu. Bầu không khí đó đã dung dưỡng anh. Anh ấy muốn có bóng và đã tìm kiếm đối thủ mới của mình, Paulo Ferreira, người đã chuyển sang bên trái hàng thủ, với Geremi, người đã thay thế Joe Cole, ở phía bên kia.

Việc một cầu thủ bị đuổi khỏi sân đã tạo cho Mourinho lý do cần thiết để phòng thủ sâu nhằm tìm kiếm một trận hòa không bàn thắng. Messi muốn thay đổi kế hoạch nhưng lại gặp đôi chút vấn đề.

Lampard sút phạt trực tiếp, Valdés phạm lỗi khi băng ra và bóng đập trúng Motta. Bàn thắng phản lưới nhà. Trận đấu đang chuyển hướng thành có lợi cho Chelsea.

Leo tiếp tục đòi bóng. Anh là người thống trị nhất trong số các tiền đạo, tiếp tục tìm kiếm điểm yếu của đối phương để lật ngược tình thế, mang lại chiều sâu và bản lĩnh cho toàn đội. Trọng tài đã bỏ qua một quả phạt đền do phạm lỗi với "Bọ Chét".

Trận đấu còn 20 phút, Ronaldinho thực hiện một quả đá phạt trực tiếp, John Terry đánh đầu chệch hướng, và Rafa Márquez chớp cơ hội ghi bàn. Tỷ số là 1-1.

8 phút sau, trung vệ Mexico đi bóng từ phần sân nhà trước khi thực hiện quả căng ngang đưa bóng đi chệch cột dọc, nhưng bóng đã gặp đầu của Eto'o để đi vào lưới, ấn định chiến thắng 2-1. Trận thua đầu tiên của José Mourinho trên sân nhà sau chuỗi 49 trận toàn thắng.

"Chúng ta đã trả thù thành công", Ten Cate cười nói khi nhớ lại trận đấu đó.

Leo đã có 5 cú sút trúng đích, một trong số đó đi trúng xà ngang. Anh ấy đã tham gia vào việc gia tăng cường độ cho trận đấu và hỗ trợ người đàn anh Ronaldinho, xuất sắc nhưng không ổn định.

Không, đó không phải là một trận đấu chỉ dành cho Messi. Về lý thuyết thì là như vậy. Nhưng cầu thủ người Argentina đã xuất hiện tại Bridge trước khi Barcelona làm được điều đó. Anh ấy sinh ra với tư cách là một ngôi sao trong những tình huống quyết định đó. Santiago Segurola viết trên tờ El País*: "Lần xuất hiện đẹp nhất trong bóng đá thế giới trong nhiều năm qua. Khoảnh khắc đăng quang đánh dấu cho sự trưởng thành của một tài năng".*

Màn trình diễn của anh ấy đã tạo ra tác động lớn đến mức Ronaldinho và Eto'o, lần lượt được bầu chọn là cầu thủ xuất sắc nhất và thứ ba của FIFA trong năm còn bị lu mờ. Anh ấy đã leo không phải một mà hai bậc trên bậc thang danh vọng. Sau màn trình diễn của anh ấy trước Udinese, và trận đấu xuất sắc tại Bernabéu, màn trình diễn của anh ấy tại Stamford Bridge đã tạo ra tác động toàn cầu. Và cũng không có gì đáng ngạc nhiên: không ai có thể thay thế vị trí xuất phát của anh ấy bây giờ. Sau trận đâu đó, Giuly phải ngồi dự bị thường xuyên hơn và thỉnh thoảng mới xuất hiện trong đội hình.

José Mourinho bắt đầu chơi trận lượt về trong buổi họp báo. "Các bạn sẽ thấy nó dễ dàng hơn tôi", Mourinho trả lời các nhà báo khi được hỏi về chiếc thẻ đỏ của del Horno, "bởi vì có màn hình. Tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu bạn nói những gì đã xảy ra, bởi vì tôi không muốn thấy bản thân mình trong một tình huống khó khăn. Kết quả cuối cùng là 1-2. Và chúng ta có thể làm gì? Chúng ta sẽ khởi kiện Messi vì tội 'diễn kịch'? Vâng, anh ấy đã được 'sân khấu hóa'. Catalonia là một nơi tràn ngập bản sắc văn hóa và họ [ám chỉ truyền thông Catalan] biết nhà hát là gì. Và họ biết rất rõ điều đó".

Camp Nou sẽ tiếp đón Mourinho hai tuần sau đó với một vài lời khuyên về văn hóa: "Hãy đến rạp hát, Mourinho, hãy đến rạp hát ở Catalan đi".

Trong trận lượt về, Leo bắt đầu trận đấu ở vị trí dọc biên trái, nhưng chỉ sau vài phút thi đấu, anh bắt đầu bó vào trung lộ nhiều hơn; Leo có thể chịu được nhiệt và anh ấy muốn tiếp cận khung thành, nơi tạo ra những bàn thắng.

Sau đó, một cách đột ngột, khi trận đấu chỉ mới diễn ra được 25 phút, anh ấy đổ gục xuống sân.

Anh ấy gặp chấn thương. Leo đã bị căng cơ.

Những cú đấm được trút xuống mặt sân cỏ một cách bực bội. Cơ thể mỏng manh đã khiến anh ấy không thể tiếp tục cuộc chơi.

Rijkaard đi đến chỗ Leo trên đường vào phòng thay đồ. Và hai người

đã ôm chầm lấy nhau. Tay phải của Leo vòng qua eo HLV và vùi đầu vào áo khoác của cựu cầu thủ người Hà Lan. Anh muốn vòng tay đó. Và ngay lúc này, Leo rất cần nó.

Barcelona đã hòa 1-1 trong trận đấu đó. Nhưng suất vào tứ kết [nơi họ sẽ gặp Benfica] đã lấy đi của Barca quá nhiều: Tiến độ phát triển của Messi một lần nữa bị đình trệ.

Messi cảm thấy rất đau khi va chạm với William Gallas, nhưng anh ấy vẫn tiếp tục, hy vọng rằng không có gì xảy ra. Leo đã không va chạm với ai vào lúc anh ấy ngã xuống đất, chỉ nhận ra rằng anh ấy bị thương và đó không đơn giản chỉ là một cơn co thắt. Vào năm 2010, Goal.com yêu cầu Leo Messi xác định hai thời điểm quan trọng trong sự nghiệp của anh, và một trong số đó là cái đêm ở Camp Nou hôm ấy: "Chấn thương nặng đầu tiên trong sự nghiệp của tôi".

Một bó cơ đã bị rách ở đầu xương đùi chân phải - cơ mà các vận động viên chạy nước rút phụ thuộc vào để giúp họ có một khởi đầu bùng nổ và một cơ mà Messi sẽ phải dùng đến rất nhiều. Barcelona công bố rằng vết thương đã để lại trên chân của Leo một vết rách dài 4 cm. Đó là chấn thương thứ hai ở cơ tương tự mà anh ấy phải chịu trong vòng một tháng. Lần chấn thương đầu tiên đã khiến anh không thể hoạt động trong 12 ngày, và may mắn là anh đã có thể trở lại sau đó. Lần này anh ấy sẽ phải nghỉ thi đấu từ 4 đến 6 tuần. Một tháng rưỡi sau, anh vẫn chưa sẵn sàng. Leo, người đã chơi 25 trận trong mùa giải đó, cuối cùng đã trải qua 79 ngày rời xa sân tập.

Trong bóng đá, người ta nói rằng chấn thương cơ không xảy ra một cách ngẫu nhiên, rằng chúng đều có thể tránh được. Nếu một cơ bị thì đó là do có gì đó không ổn trong quá trình khởi động; hoặc phụ thuộc vào lối sống của một cầu thủ hoặc việc anh ta thiếu chú ý đến cơ thể của mình. Có lẽ Messi, mặc dù đã được nghỉ vào Chủ nhật trước đó cho trận đấu với Depor, đã tham gia trận đấu với sự mệt mỏi cơ bắp tích tụ lâu ngày. Có lẽ anh ấy đã không bình phục một cách hoàn toàn sau chấn thương cơ trước đó. Một số người nói rằng Leo đã khởi động không đúng cách. Cuộc đụng độ với Gallas có thể đã ảnh hưởng đến nó.

Nhưng thực tế là đã không có thử nghiệm khoa học xác thực nào có thể giải thích các chấn thương cơ bắp. Chỉ có sự nghi ngờ và sợ hãi, và sự cần thiết của một số biện pháp phòng ngừa. CLB phải nhận một số lỗi vì vào thời điểm đó họ đã không theo dõi tình trạng của các cầu thủ một cách toàn diện như ngày nay: Họ đã có

20 trường hợp chấn thương cơ bắp tương tự trong ba mùa giải với 12 cầu thủ khác nhau bị ảnh hưởng.

Khi động viên Leo bình tĩnh, Frank Rijkaard đã nghĩ đến tất cả những điều này.

Chắc chắn Messi không biết về những hạn chế của cơ thể anh ấy như hiện nay. Sẽ không có vấn đề gì nếu anh kết thúc một trận đấu với mắt cá và chân mang sẹo, với bàn chân đầy vết bầm tím hoặc vết cắt, vết phồng rộp và vết xước. Đó là cuộc sống mà anh ấy đã chọn, tất cả là một phần của những trận đấu. Nhưng hai lần chấn thương trong một tháng cho thấy có điều gì đó bất thường đang diễn ra. Nó vẫn chưa phải là hồi chuông cảnh tỉnh, nhưng Leo đã bắt đầu tự hỏi tất cả những điều này đến từ đâu.

Câu trả lời không hề đơn giản, nhưng Messi không cần phải nhìn đi đâu quá xa để phát hiện ra nó. Khi gia nhập đội Một, vì vẫn còn là một thanh niên, nên Leo đã tự cho phép mình được thư giãn.

Đó không phải là trường hợp tiệc tùng quá nhiều, mà là một sự trật tự. Trong việc ăn uống, và trong thời gian biểu cá nhân của anh.

Ngoài ra, Leo đã thăng tiến trên nấc thang thành công quá nhanh; mọi thứ trở nên nhanh hơn và điều này khiến anh ấy phân tâm. Có thể anh ấy đã chuẩn bị tâm lý để tiến nhanh hơn phần lớn các cầu thủ cùng tuổi, nhưng những thay đổi đột ngột về nhu cầu thể chất, và những căng thẳng mới được áp đặt khi chơi trong một đội ưu tú, điều này ban đầu khá khó để thích nghi. Cứ vài tháng ở một cấp độ mới lại mang đến những thách thức mới; trò chơi trở nên nhanh hơn khi Leo tiến bộ, các trận chiến khó hơn, nhịp độ cao hơn; nhận được nhiều sự chú ý của công chúng hơn, nhu cầu chiến thắng lớn hơn, phản ứng ngày càng tăng đối với những kỳ vọng lớn hơn. Và đội Một là nơi để tồn tại với tư cách là một người chuyên nghiệp, điều cần thiết là phải chăm sóc bản thân đặc biệt, giữ giờ giấc đều đặn, ăn uống lành mạnh. Yêu cầu quan trọng cần phải đạt được nếu anh thực sự muốn tỏa sáng.

Đôi khi bạn phải phạm sai lầm để tìm ra hạn chế của chính mình.

Thỉnh thoảng, Leo đến ăn ở La Masía với đội Barcelona B và sau đó lại xuất hiện ở một trong những nhà hàng Argentina. Thực đơn thông thường ở đó sẽ bao gồm một vài chiếc bánh*empanadas* (bánh nướng), luôn là thịt. Và sau đó là một đĩa Milanese Scaloppe. Anh ấy rất thích 200 gram thịt nhúng trong trứng và vụn bánh

mì với nước xốt cà chua, với giăm bông và pho mát, nấu trong lò, luôn có khoai tây chiên và không có salad, đến nỗi trong các nhà hàng anh ấy thường lui tới, nó được gọi là "la Milamessi". Và, món tráng miệng là kem được làm từ sữa có đường và sôcôla. Thỉnh thoảng, anh ấy thay đổi món bánh Empanadas và món Milanese bằng một đĩa ravioli thịt. Luôn tráng miệng bằng nước hoặc Coca-Cola. Anh tuyệt đối không đụng đến rượu.

Những người phục vụ thường nói đùa với anh ấy: "Một chút cá sẽ làm cho thực đơn của anh đa dạng hơn đấy". Và anh ấy sẽ nhẹ nhàng từ chối. Nếu những người bán buôn cá hoặc thịt tình cờ tặng anh một con tôm thương phẩm Argentina như một món quà, Leo nhất quyết yêu cầu họ tặng chúng cho cha anh - nhưng lần sau họ nên mang theo một ít thịt của Argentina. Đôi khi, anh ấy đến các nhà hàng để ăn vào trưa Chủ nhật và đi từ đó đến SVĐ, đặc biệt là khi Rijkaard - trong những tháng cuối cùng ở CLB - cho phép các cầu thủ đến SVĐ ngay trước trận đấu. Và sau món *empanadas*, Milanese hoặc mì ống, Leo đã sẵn sàng để ra sân. "Khi đến tới nơi, tôi đã tiêu hóa xong mấy món này", Leo nói.

Nếu không có trận đấu, sau khi tập luyện, anh sẽ có một giấc ngủ trưa dài, thức dậy lúc 4 giờ chiều và ăn một chiếc bánh pizza. Sau đó, anh sẽ ăn một ít *conguitos*, đậu phộng phủ sôcôla. Và nếu khát, anh sẽ uống một lít rưỡi Coca-Cola. Không hề có sự kiểm soát dinh dưỡng. Anh đã sống cuộc sống của một sinh viên đích thực.

Leo giống một chiếc ô tô hạng sang chạy bằng xăng nhưng sử dụng dầu diesel. Đôi khi bạn có thể thoát khỏi nó, nhưng cuối cùng, động cơ sẽ ngừng hoạt động.

Sự bất thường của lối sống này đã thu hút sự chú ý của Hội đồng quản trị, những người rất quan tâm đến sự phát triển của Leo, để đảm bảo rằng anh cần ăn uống tốt hơn, trở nên khỏe mạnh hơn. "Bạn nên trồng anh chàng này xuống đất để không ai có thể kéo anh ta lên" là một bình luận được nghe trong phòng họp. Nhưng, bất chấp những lo lắng, trong khoảng thời gian này, không có gì đặc biệt được triển khai để khiến Leo thay đổi thói quen của mình. Trên thực tế, cả CLB và cầu thủ đã đợi ít nhất vài năm trước khi đưa ra quyết định khiến anh phải đối mặt với tầm quan trọng của việc kiểm soát dinh dưỡng và chế độ ăn uống.

Trong khi anh ấy đang hồi phục, Benfica đã bị loại ở tứ kết. Barcelona sẽ phải đối mặt với Milan ở bán kết và chức vô địch đã nằm trong túi của họ.

Leo giờ đang phải chạy đua với thời gian để đủ sức cho trận chung kết Champions League. Trận chung kết sẽ diễn ra vào ngày 17 tháng 5, 10 tuần sau khi anh bị chấn thương. Nếu mọi thứ diễn ra theo đúng kế hoạch, anh sẽ đủ sức ra sân trong trận đấu đó.

Chương 5
FRANK RIJKAARD. SỰ TỪ CHỐI

Leo tin rằng anh hoàn toàn có thể hồi phục để tham gia trận chung kết Champions League.

"Chơi trong một trận chung kết luôn là một trải nghiệm tuyệt vời, và hơn thế nữa, là một trong những điều quan trọng nhất sau World Cup, nếu không muốn nói là quan trọng nhất. Sẽ thực sự tuyệt vời nếu chơi trận đấu đó và giành chiến thắng".

(Leo Messi, năm 2006)

Juanjo Brau, HLV thể chất riêng của Leo, giải thích: "Chúng tôi sẽ tập luyện cùng nhau vào buổi sáng và buổi chiều. Tập thể dục và vật lý trị liệu vào các buổi sáng, tập gym vào các buổi chiều. Mỗi ngày". Sau đó, anh ấy sẽ đi bơi. Thời gian còn lại, anh sẽ ở nhà, nghỉ ngơi, ngủ. Trong một tháng, mỗi ngày. Anh ấy phải nhanh chóng hồi phục. Anh ấy không thể bỏ lỡ cuộc hẹn trọng đại ở Paris. Và trên hết, đó là năm diễn ra World Cup.

Vào ngày 10 tháng 4, một tuần trước trận bán kết lượt đi với Milan, và 5 trận trước trận chung kết, Leo Messi cuối cùng đã sẵn sàng để tham gia các buổi tập cùng đội bóng. Anh đã bỏ lỡ 6 trận đấu trước đó và cả hai lượt trận tứ kết Champions League. Nếu anh đáp ứng tốt, Rijkaard định đưa anh đến Ý nhưng sẽ cất trên băng ghế dự bị, chỉ sử dụng anh để khuấy động trận đấu trong hiệp hai. Leo cảm thấy sẵn sàng cho bất cứ điều gì có thể xảy ra.

Ten Cate đã không rõ ràng về vấn đề này. Trước buổi họp toàn đội đầu tiên, ông đã hỏi nhóm y tế về tình hình sức khỏe của "Bọ Chét". Cầu thủ đã được kiểm tra y tế nhưng các bác sĩ khuyến cáo Messi nên tự tập luyện tại nhà. Messi khẳng định anh vẫn tập luyện bình thường. Ten Cate đưa anh sang một bên để tiếp tục

quan sát và kiểm tra.

“Leo, tôi đã nói chuyện với bác sĩ và cậu vẫn chưa đạt được 100% thể lực. Cậu có nguy cơ phải bỏ lỡ nhiều trận đấu hơn”.

“Không, tôi cảm thấy ổn mà!”

Các HLV sẽ luôn nói rằng, cuối cùng, chính cầu thủ phải chịu trách nhiệm về cơ thể của mình, rằng anh ta sẽ quyết định xem mình có phù hợp để tập luyện hay không. Chỉ họ mới biết được những gì họ cảm thấy bên trong. Phút thứ 15, Leo cảm thấy thoải mái và quyết định thực hiện một quả phạt trực tiếp.

Ten Cate động viên anh đừng làm vậy. “Bỏ nó đi, Leo. Đề phòng mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn...”

Leo đưa bóng đi vọt xà. Và anh lại cảm thấy vết thương nhói đau.

Những giọt nước mắt lại tuôn rơi, ở cùng một nơi.

Trong chân, và trong trái tim anh.

CLB tuyên bố rằng Leo có thể thi đấu trở lại trước khi mùa giải kết thúc, nhưng không ai mạo hiểm dự đoán chính xác thời điểm trở lại của anh ấy. Họ giải thích rằng chấn thương ở xương đùi chân phải của anh ấy, cần nhiều oxy hơn những gì nó đang nhận được.

Tuyên bố chính thức trên trang chủ của Barcelona đã viết: “Trong giai đoạn điều trị cuối cùng, Leo đã cảm thấy khó chịu ở vùng có sẹo và có thể thấy rõ ràng đây là sự mệt mỏi cơ bắp. Do đó, chúng tôi quyết định tiếp tục với các hướng dẫn điều trị và phục hồi cơ bắp sẽ kéo dài cho đến khi cầu thủ có thể tập luyện trở lại mà không có triệu chứng. Và, vì những nguyên do như vậy, Messi sẽ tiếp tục ngồi ngoài trong trận đấu tiếp theo”.

Để nắm được ý chính thực sự của những báo cáo y tế, bạn phải đọc kỹ những dòng chữ ở giữa những dòng kẻ. Ý của các bác sĩ là Leo đã thiếu kinh nghiệm với những chấn thương cơ bắp như vậy. Mong muốn chơi bóng giống như tự trừng phạt bản thân. Leo đã trở lại sớm hơn vì anh ấy muốn trở lại sân cỏ càng sớm càng tốt. Cơ bắp chạy nước rút của anh ấy cần rất nhiều oxy và quá trình hồi phục đã diễn ra chậm chạp. Họ kết luận rằng ở độ tuổi của anh ấy, việc Leo không biết cách “đọc” cơ thể mình và luôn tưởng tượng rằng mình tốt hơn thực tế là điều hoàn toàn tự nhiên.

Leo không muốn nói chuyện với ai khi về nhà. Một cái gì đó đã lại

thất bại một lần nữa. Các cuộc kiểm tra mới nhất cho thấy đó là một chấn thương mới, mặc dù CLB đã muốn giấu thông tin đó. Vì vậy, nó có nghĩa là quá trình hồi phục sẽ phải bắt đầu lại từ đầu. Với Juanjo Brau. Rèn luyện thể chất và vật lý trị liệu vào các buổi sáng. Tập thể dục vào các buổi chiều... mọi thứ vẫn diễn ra như vậy.

Leo và Brau đến Rosario, tránh thật xa những người muốn đưa anh ấy trở lại sân cỏ quá sớm, nhằm tránh bị phân tâm. Ở Argentina, họ đã xem bàn thắng của Giuly vào lưới Milan, đưa Barça vào chung kết. Anh ấy ăn mừng chỉ với một câu "Vào!". Anh ấy có thể đủ sức cho trận chung kết, có lẽ trên băng ghế dự bị. Anh ấy chắc chắn sẽ làm được. Anh ấy vẫn tiếp tục luyện tập chăm chỉ để làm được như vậy.

Thời gian trôi qua thật nhanh; và không còn nhiều thời gian cho Leo nữa. Trận chung kết sẽ diễn ra vào ngày 17 tháng 5, sau vài tuần kể từ lần thất bại cuối cùng của anh ấy, 3 tuần sau trận bán kết.

Vào đầu tháng 5, Leo cảm thấy mình đã sẵn sàng ra sân. Juanjo Brau vẫn tiếp tục khuyên anh kiên nhẫn.

Messi đã yêu cầu Rijkaard đưa anh ấy vào đội hình và bắt đầu tập luyện với mọi người ba ngày trước trận chung kết với Arsenal ở Saint Denis, Paris. Leo đã tập luyện với đội Một vào Chủ nhật tại Camp Nou. Và một lần nữa vào thứ Hai. Hai ngày trước trận chung kết đếm ngược.

Vào thứ Ba, Frank Rijkaard tham dự cuộc họp báo trước trận chung kết. Cũng như nói rằng sẽ là sai lầm khi đặt Barcelona ngang hàng với một Arsenal có Thierry Henry, Robert Pirès, Ashley Cole và Cesc, Rijkaard không muốn đưa ra bất kỳ manh mối nào về tình trạng thể chất của Leo. Ông ấy đã đưa cả đội đến Paris nhưng phải để hai cầu thủ ngồi ngoài. "Tôi sẽ không quyết định bất cứ điều gì cho đến ngày mai", cựu cầu thủ người Hà Lan nói. Các nhà báo tiếp tục thăm dò. "Về mặt tâm lý, toàn đội đều ổn. Còn Messi ư? Chúng ta sẽ xem điều gì xảy ra vào ngày mai. Chúng tôi rất vui vì Leo đang hồi phục, nhưng hãy xem, vì còn một buổi tập nữa và anh ấy chỉ có hai buổi tập với đội. Bạn sẽ không bao giờ biết được hết đâu".

Và sau buổi họp báo, Rijkaard đã sắp xếp đội hình. Chiều thứ Ba hôm đó, trên SVĐ của Pháp, "Bọ Chét" đã quay trở lại, bùng nổ, sắc bén. Anh tung một cú sút cực mạnh và Eto'o đã chặn được, nhưng

đủ để khiến cầu thủ người Cameroon loạng choạng. Cơ bắp của Leo đã hoàn toàn hồi phục.

Nhưng Rijkaard và Ten Cate đã đưa ra quyết định, và họ đã tiết lộ điều đó với anh ấy sau buổi tập một ngày trước trận chung kết, một cách riêng tư, trong một phòng thay đồ trống bên cạnh phòng mà các cầu thủ đã sử dụng.

Hai người đàn ông đã đợi anh ở đó.

Frank nói với Leo rằng anh vẫn chưa phù hợp và sẽ không đưa anh vào đội hình xuất phát trong trận chung kết. Ten Cate gật đầu đồng ý.

Henk quan sát các buổi tập và đã không thấy được sự bùng nổ thường thấy của anh. Ông ấy không nghĩ rằng Leo có thể chịu được áp lực của một trận chung kết.

Cả hai đều biết rằng họ đã loại anh ấy ra khỏi trận đấu quan trọng nhất của CLB. Nhưng khi đó, Leo Messi mới chỉ 18 tuổi mà thôi. "Tôi chắc chắn cậu sẽ được chơi trong nhiều trận chung kết nữa, nhưng trận chung kết này đến quá sớm", Ten Cate nói với anh ấy.

Leo tức giận. Giận dữ. Không phải với Rijkaard, mà là với Ten Cate. Sự giận dữ được viết rõ ràng trên khuôn mặt anh, cảm xúc hiện rõ trên đôi môi run rẩy.

Mắt Leo ngân ngấn nước. Đầu anh gục xuống. Hoàn toàn không có một tiếng động nào cả. Sự im lặng của anh êm ả và tĩnh lặng tựa như thủy tinh. Anh hít vào, rồi thở ra, và lại im lặng. Đó là cách anh ấy đã khóc. "Bạn có thể tưởng tượng được không?" Ten Cate nói về ngày hôm đó.

"Một thanh niên 18 tuổi không thể chơi vì tính toán sai lầm của chính mình?"

Theo các nhân viên kỹ thuật, Leo đã mắc một sai lầm nghiêm trọng vào hồi tháng 4. Anh đã không đọc được những dấu hiệu, những thông điệp mà cơ thể đang cố gắng truyền đạt. Một bài học cho tương lai, họ nghĩ, bởi vì nếu anh không phải chịu đựng những thứ này, thì Leo đã trở thành một phần quan trọng của Barcelona đang chuẩn bị chơi trận chung kết Cúp C1 châu Âu lần thứ năm, để tìm kiếm chiếc cúp thứ hai trong giải đấu cấp CLB lớn nhất châu Âu.

Henk ten Cate khẳng định: "Đây là những khoảnh khắc khó khăn

nhất đối với một HLV. Xavi đã là một cầu thủ trưởng thành và biết mình có thể và không thể làm gì. Anh ấy đã phải phẫu thuật vì chấn thương dây chằng và trở lại tập luyện cùng đội, nhưng rồi nhận ra mình đã không ở đúng trình độ. Tiền vệ trung tâm đã phải ngồi ngoài 5 tháng và anh ấy biết rằng mình không đủ sức khỏe cho trận chung kết. Anh ấy sẽ ngồi dự bị, và chấp nhận điều đó. Vì anh ấy không phải là mẫu cầu thủ bùng nổ, Rijkaard nghĩ rằng anh ấy có thể hữu ích trong việc kiểm soát trận đấu nếu họ cần. Vấn đề đó đã được giải quyết một cách dễ dàng. Với Leo, mọi thứ trở nên phức tạp hơn nhiều".

"Nước mắt đã chảy dài trên má cậu ấy", Ten Cate xúc động nhớ lại.

Frank đã đứng dậy và ôm chầm lấy Leo.

Xavi Hernández đã không chơi một phút nào của trận đấu. Ban huấn luyện cũng đã thảo luận về thể lực của Andrés Iniesta. Anh ta đã bắt đầu trận đấu trên băng ghế dự bị vì Rijkaard và Ten Cate thích một hàng tiền vệ "trâu" hơn, giàu thể lực hơn với Van Bommel, Deco và Edmilson. "Hãy cẩn thận, Frank", trợ lý đã nói với ông. "Nói chuyện với Andrés một chút, cậu ấy sắp bùng nổ, cậu ấy nghĩ rằng mình sẽ được thi đấu". Phần còn lại của đội bóng là điển hình của kiểu canh bạc Rijkaard chuyên thực hiện trong các trận đấu lớn: thay vì tấn công hậu vệ cánh, Oleguer Presas sẽ phải phòng ngự nhiều hơn. Và Gio van Bronckhorst chơi với nhiệm vụ không đẩy quá xa về phía trước, bảo vệ khoảng trống phía sau của Giuly và Ronaldinho.

Đối với Leo, các HLV cho rằng sự vắng mặt này sẽ là một bài học: Anh ấy sẽ phải học cách lắng nghe, với người khác và với cơ thể của mình.

Messi không thể tận hưởng bầu không khí tại trận chung kết. Anh thất vọng một cách cay đắng. Leo mơ hồ nhớ về một khởi đầu kỳ lạ của trận đấu, với việc thủ môn Arsenal - Jens Lehmann - bị đuổi khỏi sân rất sớm (ở phút thứ 18), bàn thắng đánh đầu của Sol Campbell đã đưa Arsenal vượt lên dẫn trước, và một Henrik Larsson mới được trình làng - người đã kiến tạo cho Eto'o và Belletti để ghi bàn giành chiến thắng, bắt đầu một thời kỳ vinh quang với những danh hiệu châu Âu.

Trên khán đài, Leo không hề cảm thấy thích thú với chiến thắng này; anh ấy không cảm thấy mình xứng đáng là một phần của lễ kỷ niệm. Vì vậy, Leo đã vào phòng thay đồ ngay khi nghe thấy tiếng còi mãn cuộc.

Ten Cate đang hút thuốc trong đường hầm ngay sau trận đấu, trước khi tham dự lễ ăn mừng. Leo cúi đầu đi ngang qua ông. Một cách nhẹ nhàng.

Và anh ấy vẫn ở đó, thích tách mình ra khỏi đội, để che giấu việc anh ấy đã buồn như thế nào. Như Juanjo Brau nói: "Nếu anh ấy nói không, thì đó là không, và nếu anh ấy nói có, thì đó là có. Không có gì quá mơ hồ với anh ấy".

Leo không xuất hiện trong một bức ảnh nào trên sân Saint-Denis. Anh thậm chí còn không muốn chạm tay vào chiếc cúp. Và cũng không nhận huy chương của mình. Anh chỉ ngồi khóc một mình, trong một góc phòng thay đồ.

Giữa lúc đang hân hoan, Brau chạy đi tìm Messi. Và nói với anh:

"Leo, trong trận đấu với Chelsea... với pha tắc bóng khét tiếng đó, việc bị đuổi khỏi sân... Nếu cậu không hồi phục, chúng tôi đã không thể có khoảnh khắc này".

"Và đột nhiên, một ý tưởng nảy ra trong đầu tôi", Sylvinho nhớ lại.

"Tất cả chúng tôi đang ăn mừng chức vô địch Champions League và đột nhiên, trong khoảnh khắc, tôi nhận ra Leo không ở cùng chúng tôi. Tôi đến phòng thay đồ và thấy anh ấy ở đó. Mặc một bộ đồ thể thao của Barcelona, cùng với chú mèo con và cả Juanjo Brau. Tôi đến gặp anh ấy, chúng tôi đã nói chuyện. 'Nào, chúng ta hãy ra sân'. Anh ấy đã xuống tinh thần. Rijkaard cũng nghĩ như tôi: 'Hãy đi tìm cậu ấy', và ba chúng tôi thấy mình trong phòng thay đồ. Một lúc sau, Rijkaard quay trở lại sân, còn tôi ở đó vài phút để nói chuyện với anh ấy: 'Đừng lo lắng, cậu sẽ hiểu sớm thôi, chúng ta sẽ nói về những gì đang xảy ra ở đây và cậu sẽ thấy một luồng ánh sáng khác. Sẽ còn nhiều trận đấu quan trọng khác. Hãy bình tĩnh!' Tôi hiểu anh ấy. Anh ấy không cần nói một lời nào với tôi, tôi hoàn toàn hiểu chuyện gì đang xảy ra. Và tôi để anh ấy lại đó. Tôi đã trở lại sân để ăn mừng".

"Sao tôi lại bỏ lỡ một trận chung kết Champions League như thế này chứ? Tôi không biết liệu mình có cơ hội trải qua một ngày khác như ngày hôm nay hay không... Một số cầu thủ đã phải chờ đợi 10 năm cho một trận đấu như thế này", Leo tiếp tục nhắc lại.

Tính cách trẻ con của Leo dường như đã chiếm ưu thế.

Sylvinho, mặc dù không đồng ý rằng đó là phản ứng của một đứa trẻ, nhưng cũng thừa nhận đó là phản ứng của một người trẻ tuổi

biết rằng cơ hội chơi trong một trận chung kết có thể không đến nữa. Sylvinho nói: "Leo nghĩ rằng anh ấy có thể giúp chúng tôi. Anh ấy đã bỏ lỡ một khoảnh khắc rất đặc biệt, một trận đấu và một bữa tiệc khó quên. Trong suốt phần còn lại của đêm và ngày hôm sau, tôi đã cố gắng làm cho anh ấy thấy rằng đó không phải là ngày tận thế".

"Tôi nghĩ anh ấy đã học được rất nhiều điều vào ngày hôm đó". Đó là những lời của Sylvinho, nhưng tất cả những người nhìn thấy anh ấy ngày hôm đó cũng đều nghĩ như vậy.

Các cầu thủ Barcelona khác thì không hoàn toàn hiểu hết tâm tư của Leo. "Đội của bạn vừa vô địch, bạn 18 tuổi, mọi thứ đang diễn ra tốt đẹp với bạn, đội đã giành cúp, bạn được cùng đội tuyển dự World Cup... Chẳng hiểu sao anh ấy còn phản ứng như vậy", Maxi López nói trong buổi họp báo. Đối với những người không nghĩ như Leo, đây chỉ là một bước lùi nhỏ. Không có gì để làm to chuyện lên cả. Nhiều đồng đội khi trở lại phòng thay đồ đã nói với anh rằng anh cũng là một nhà vô địch như họ.

Deco, người đã lấy huy chương treo quanh cổ mình trong phòng thay đồ nói với Messi: "Một ngày nào đó, cậu sẽ thấy một đêm như thế này có ý nghĩa trọng đại ra sao".

Nhưng Leo không muốn nghe những điều đó. Anh đang ở một nơi tối tăm và muốn ở lại đó.

Tuy nhiên, một cách từ từ, nhờ niềm vui lan tỏa của đồng đội, anh ấy bắt đầu sôi nổi hơn. Một số người đã mang chiếc cúp vào phòng thay đồ để cuối cùng anh ấy có thể chạm vào và chụp ảnh với nó. "Bây giờ tôi nhận ra rằng tôi đáng lẽ phải tận hưởng trận chung kết đó nhiều hơn, nhiều hơn những gì tôi đã làm, cho đến thời điểm đó. Tôi không nghĩ nhiều cầu thủ có cơ hội vô địch Champions League. Tôi còn rất trẻ và muốn lưu dấu khoảnh khắc này. Sau đó, Ronaldinho, Deco và Motta đã mang cúp đến chỗ tôi, và đó là một kỷ niệm rất đẹp. Hôm nay tôi thấy hối tiếc vì đã không tận hưởng điều đó nhiều hơn trên sân cỏ, mặc dù sau đó tôi đã làm được. Tôi đã ở đó, và đó là một cảm giác rất đặc biệt" - 4 năm sau, Leo nói.

Anh rời phòng thay đồ và trên đường đến chỗ HLV, anh tình cờ gặp Ten Cate. Henk nhớ lại: "Tôi nghĩ cậu ấy đã nhảy vào lưng tôi hoặc một cái gì đó tương tự. Nét mặt cậu ấy đã thay đổi, cậu ấy đang mỉm cười. Tất cả mọi người đều ở bên cậu ấy, cậu ấy cảm thấy được yêu thương. Và sau đó, tôi nhớ khi vừa trở về nhà, cậu

ấy đã giật lấy micro. Chúng tôi đang ngồi ở boong trên của máy bay với các cầu thủ và ban giám đốc, các gia đình và người thân của các cầu thủ thì đang ngồi ở boong dưới. Nhưng cả máy bay có thể nghe thấy mọi thứ qua loa. Vì vậy, cậu ấy nắm lấy micrô và nói: 'Thưa Ngài Chủ tịch, làm ơn, tôi không muốn có một cái đồng hồ khác đâu, tôi muốn một chiếc ô tô'. Messi đã vượt qua kỳ thi bằng lái ngay trước trận chung kết, hai tuần trước đó, và cậu ấy đã có một chiếc đồng hồ như là một phần quà cho việc chiến thắng giải đấu, vì vậy, đó là lý do tại sao cậu ấy nói điều đó. Họ đã cho tất cả chúng tôi một chiếc Audi. Tôi nghĩ là mỗi người một chiếc S3 thì phải".

Các cuộc "đàm phán" về tiền thưởng vẫn chưa kết thúc ở đó. Laporta tình cờ gặp một Leo hạnh phúc hơn: "Và tôi nói với cậu ấy, 'Vậy, Leo. Hạnh phúc chứ?' Cậu ấy đang ngồi ở một trong những hàng ghế cuối cùng, và cậu ấy nói với tôi, 'Tôi đã xem một vài căn hộ'. Dĩ nhiên là cậu ấy đang nói đùa. Tất cả chúng tôi đều cười. Và cậu ta tiếp tục: 'Có lẽ nên có một nhà để xe để tôi có thể đậu xe'."

Sylvinho khẳng định: "Cuối cùng thì anh ấy cũng chịu ra khỏi vỏ bọc của mình và mọi thứ đều hoàn hảo. Tôi nhớ chúng tôi đã ăn mừng trận chung kết theo một cách rất điên rồ khi trở về Barcelona, những con phố chật cứng người, thật khó quên".

Mùa giải kết thúc với chức vô địch châu Âu và ở giải VĐQG, Real Madrid xếp sau với 12 điểm kém hơn. Samuel Eto'o là cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất với 26 bàn, cả cầu thủ người Cameroon và Ronaldinho đều được chọn vào đội hình tiêu biểu của FIFPRO, đội bóng tiêu biểu của mùa giải.

Vào năm 2012, trên tờ *El País*, Leo Messi đã nhớ lại giai đoạn đó với một sự đánh giá cao hơn: "Rijkaard là một người mà tôi mang ơn về mọi thứ, chính ông ấy là người đã tin tưởng tôi, và đã cho tôi ra mắt khi còn là một cầu thủ trẻ. Chính ông ấy là người biết cách nên đối xử với tôi như thế nào, đã để tôi yên khi lúc đó tôi không muốn hiểu và không thích, ông biết tại sao mình lại làm như vậy và sự thật là những thành quả đều nhờ công của ông ấy".

Đội bóng đã được định sẵn để đạt được những điều tuyệt vời, nhưng điều không ai biết vào thời điểm đó là trận đấu ở Paris hôm ấy đã thực sự tuyệt như thế nào.

"Thật thú vị khi trước mắt chúng tôi, cậu bé đã trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Và điều này chỉ diễn ra trong vài tháng" - Eidur Gudjohnsen, người đến vào mùa giải tiếp theo, cùng với

Thuram và Zambrotta, tất nhiên, đã có một cái nhìn đặc biệt về sự tiến bộ của Leo. Nhưng bình luận của anh ấy có thêm một chiều sâu. Eidur và Leo đã nhận ra nhau như những người ngoài cuộc trong thế giới nhỏ bé của đội hình Barcelona. Người Viking và người Argentina giao tiếp mà không hiểu người kia đang nói gì: "Tôi không hiểu Leo: anh ấy nói rất nhỏ hoặc rất nhanh hoặc bằng chất giọng Argentina đậm đặc. Tôi thường hỏi, 'Anh ấy vừa nói cái gì?' Tôi nghĩ điều đó khiến anh ấy cười. Và, mặc dù không hiểu nhau, nhưng chúng tôi rất hợp nhau, chúng tôi sẽ cười vào những câu chuyện cười của nhau. Hoặc những gì chúng tôi nghĩ là những câu chuyện cười".

"Tôi nghĩ thật thú vị khi chứng kiến sự tiến bộ ấn tượng của anh ấy, từng trận một và đã cố gắng đi sâu vào tâm trí của anh ấy", tiền đạo người Iceland tiếp tục. "Và điều đó không hề dễ dàng chút nào, bởi vì những gì bạn nhìn thấy từ bên ngoài, ngay cả đối với các đồng đội của anh ấy, là một chàng trai đam mê bóng đá, người sống và hít thở với bóng đá, người dành thời gian còn lại ở nhà, hoặc ngủ, hoặc chơi một chút PlayStation, chỉ thế thôi. Nhưng tôi luôn biết rằng, đằng sau đó, còn nhiều thứ hơn nữa, và phải có nhiều hơn thế nữa".

Cựu cầu thủ của Chelsea ngay lập tức nhận ra vị thế của đội bóng vừa vô địch hai giải đấu lớn: đội hình xoay quanh nụ cười vĩnh cửu của Ronaldinho. "Khi Ronnie nói về bóng đá và anh ấy thường xuyên nói như vậy, bạn có thể thấy một Messi rất chăm chú lắng nghe, với ánh mắt yêu mến của một người hâm mộ cuồng nhiệt. Chúng tôi đã đến Mỹ trước mùa giải và khi Ronnie chuẩn bị vào sân, cứ như thể một ngôi sao điện ảnh đã đến đây vậy. Anh ấy là một người đàn ông thực sự; và Leo, một cậu bé ngưỡng mộ cầu thủ xuất sắc nhất thế giới và được chơi cùng đội với anh ấy", Gudjohnsen nhớ lại, người vẫn ngạc nhiên khi họ mời anh gia nhập bàn của họ. "Đó là bàn của những chuyên gia pha trò. Sylvinho là người phiên dịch bất đắc dĩ của tôi, và anh ấy sẽ giải thích tất cả những điều mà họ nói".

Sau một năm thành công, Barcelona đã đánh mất khả năng cạnh tranh nhất định trong mùa giải 2006-07. Ban đầu, điều đó không đáng chú ý, nhưng sự ra đi của Larsson, Gabri và Van Bommel, cộng với việc giảm phong độ của những người đứng đầu phòng thay đồ (đặc biệt là Ronaldinho và Deco) đã có ảnh hưởng. Việc Henk ten Cate rời đội bóng để gia nhập Ajax cũng góp phần khiến đội bóng dần tan rã.

Sự xuất hiện của trợ lý của Rijkaard rất quan trọng. Chức vô địch

vừa giành được là kết quả của tài năng, chắc chắn rồi, nhưng các biện pháp cũng đã sớm được thực hiện để ngăn chặn sự suy giảm phong độ của đội. "Nếu bạn muốn biết chìa khóa dẫn đến chức vô địch giải đấu đó và những điều xảy ra sau đó, hãy nghiên cứu kỹ trận đấu với Betis tại SVĐ Benito Villamarín", đó là thử thách được Ten Cate đưa ra trong cuộc trò chuyện với Gio van Bronckhorst. "Bạn sẽ thấy lý do tại sao chúng tôi vô địch giải đấu và Champions League. Bạn có nhớ không, hỡi bạn của tôi?"

Barcelona đã khởi đầu mùa giải mờ nhạt, hòa Alavés và Valencia, thua Atlético de Madrid, và trận thắng duy nhất cho đến lúc đó là trước Mallorca. Ngay trước khi họ đến Seville để gặp gỡ Ten Cate, Frank Rijkaard đã chỉ đạo và tập luyện sau những cánh cửa đóng kín với 11 người giỏi nhất của mình. Ronaldinho và Deco lần đầu mặc áo tập. Nhưng cuối cùng, ông không chọn ai trong số họ để đưa ra sân thi đấu cả.

Cho đến thời điểm đó, hai ngôi sao chỉ phải nghỉ thi đấu vì chấn thương. Phòng thay đồ đã phải nhận một cú sốc lớn.

Rijkaard chính thức nói về sự luân chuyển: "Ronaldinho và Deco đã chơi 4 trận trong 10 ngày và tôi đã nghĩ về việc cho họ nghỉ ngơi, bởi vì chúng tôi sẽ có một trận đấu quan trọng vào thứ Ba [gặp Udinese tại Camp Nou] và họ là những cầu thủ rất quan trọng. Tôi muốn họ nghỉ ngơi, thư giãn và sau đó, vào Chủ nhật, hãy tập luyện trở lại".

Lý do thực sự thì khác hoàn toàn: những dấu hiệu cho thấy một bộ phận trong phòng thay đồ phẫn nộ với hành vi của hai cầu thủ đó đã khiến Rijkaard chú ý. Deco thường xuyên bay đến Brazil và vắng mặt trong các buổi tập. Ronaldinho không chuyên nghiệp như những gì mà một người như anh đáng lẽ phải làm. Một số cầu thủ tỏ ra khó chịu, và nhóm cầu thủ, bao gồm những người Hà Lan, người Catalonia và Eto'o đã khiến Ten Cate nhận ra sự bất bình của họ. Họ vừa mới giành được hai chức vô địch đầu tiên và cần phải chấn chỉnh tình hình và làm gương, nếu không thì "đội bóng sẽ bị chia rẽ", Rijkaard nói. Ông đã phản ứng ngay lập tức bằng cách cho hai cầu thủ này ngồi ngoài trong trận đấu với Betis.

Henk ten Cate đã tuyên bố điều hiển nhiên với cả đội trên đường đến Seville: "Các bạn ạ, chúng ta phải chiến thắng bất kể điều gì xảy ra". Rijkaard chưa bao giờ thực hiện một kỷ luật nghiêm trọng như vậy trước đây và chúng ta phải đáp lại điều đó bằng một chiến thắng. Trong trận đấu đó, Eto'o đã sút hỏng quả phạt đền. Tỷ số là 1-1 sau 1 giờ thi đấu, nhưng sau đó cầu thủ người

Cameroon đã ghi 2 bàn, lần thứ hai là nhận bóng từ Maxi López. Eto'o nói với anh ta: "Cậu phải suy nghĩ nhanh trong khu vực 6 dặm trong vòng cấm địa". Messi đã không ra sân trong trận đấu đó.

Mùa giải đã kết thúc tốt đẹp, với hai danh hiệu lớn đã được chinh phục, nhưng động lực tiêu cực của các "ngôi sao" tiếp tục lan sang mùa giải mới. Messi là ánh sáng duy nhất ở cuối con đường hầm đang ngày càng đen tối: Anh ấy là cầu thủ duy nhất đã tiến bộ so với mùa giải trước và tiếp tục thăng tiến trong đội. Anh ấy bị ít chấn thương hơn, và chỉ vắng mặt một tuần sau khi bị căng mắt cá chân trong chiến thắng 2-0 của Real Madrid trong trận *clásico* tại Bernabéu, một thất bại bắt đầu cho thấy rằng Barcelona, cũng bị Sevilla hủy diệt 3-0 ở Siêu cúp châu Âu hồi tháng 8, đã không thể hiện tốt trong các trận đấu quan trọng.

Nhưng vào tháng 11, trong trận gặp Zaragoza, Messi bị gãy xương bàn chân trái. Lần này không phải là vấn đề về phong cách sống hay những gì tương tự như vậy. Gãy xương là do xui xẻo, và anh ấy đã phải nghỉ thi đấu hơn hai tháng rưỡi.

"Không giúp được đội bóng là cảm giác rất bực bội. Bạn đang ở trong phòng thay đồ với mọi người, bạn chia sẻ thời gian trước trận đấu với họ nhưng bạn biết họ sẽ ra sân thi đấu còn bạn thì không", anh nói với Ramiro Martín vào tháng 12 năm 2006.

Leo đã trở lại với một đội Barcelona liên tiếp thất bại trong các trận đấu lớn. Họ đã thua Liverpool của Rafa Benítez ở vòng 16 đội Champions League. Trong cuộc đọ sức ở châu Âu đó, Benítez biết rằng ông phải hạn chế tối đa những đường chạy chéo góc của Messi và đặt Alvaro Arbeloa đá hậu vệ trái một cách chính xác vì anh thuận chân phải và là một hậu vệ giỏi. Một bước đi cực kỳ thông minh. Leo bị khắc chế, còn Barca đã bị loại ngay lập tức khỏi giải đấu.

Thế rồi, trận *clásico* lượt về đã đến, vào ngày 10 tháng 3 năm 2007 tại Camp Nou, một cơ hội tốt để phục hồi sau cơn say ở châu Âu. Một anh chàng Messi tóc dài đã chơi ấn tượng trong nhiều trận đấu kể từ khi trở lại sau chấn thương nhưng vẫn chưa thể ghi bàn, trong khi Ronaldinho đang dần mờ nhạt.

Nó cho thấy cầu thủ người Argentina sẵn sàng chịu trách nhiệm khi mà anh ấy đã tỏa sáng hơn cả Eto'o, người thường nhận được tất cả sự chú ý mỗi khi đối đầu Real Madrid. Ronnie không thể thi đấu và cầu thủ người Cameroon bị thay ra ở hiệp một khi Rijkaard

quyết định thay đổi đội hình do Oleguer bị đuổi khỏi sân.

Ông ấy nhận thấy "Bọ Chét", với việc chăm chỉ bám biên, đã và đang tạo ra đủ sự nguy hiểm. Những pha chạy chéo góc bên phía cánh phải đã gây bất ổn cho hậu vệ phải Miguel Torres, bằng những pha tranh chấp uy hiếp ở cánh, và anh ấy biết khi nào nên chờ bóng, như anh ấy đã làm trong bàn thắng đầu tiên gỡ hòa sau bàn mở tỷ số của Ruud van Nistelrooy.

Eto'o đã thực hiện quả treo bóng bên cánh trái, nơi Leo chỉ có một mình và có đủ không gian để di chuyển, và cú sút của anh ấy đã bay thẳng vào góc xa, đánh bại Iker Casillas.

Leo giơ áo lên. Bên dưới là một chiếc áo phông có dòng chữ *"Fuerza, tío!"* (Hãy mạnh mẽ lên nhé, chú!). "Tôi dành tặng nó cho người chú đã mất cha của mình. Ông ấy là cha đỡ đầu của tôi, là người cha thứ hai của tôi, và tôi muốn gửi đến ông ấy tất cả sự khích lệ của tôi", anh giải thích sau trận đấu.

Van Nistelrooy đưa Real Madrid vượt lên dẫn trước bằng một quả phạt đền, nhưng Leo tiếp tục tỏa sáng khi cả đội bắt đầu tràn lên tấn công. Bàn gỡ hòa bắt đầu bằng một số pha bóng cổ điển của Ronaldinho bên cánh trái: Di chuyển vào vòng cấm, ban bật 1-2 với Eto'o, nhưng cú sút của cầu thủ người Brazil đã bị Casillas hóa giải. Quả bóng rơi ngay dưới chân Messi và anh ấy đã chuyển hóa thành công. 2-2, phút thứ 27 của trận đấu.

Việc hậu vệ người Catalan - Oleguer bị đuổi khỏi sân diễn ra ở hiệp đầu tiên của một trong những trận đấu hấp dẫn nhất trong số các trận *clásico*. Valdés bất ngờ thi đấu xuất thần và từ chối cú hat-trick của Van Nistelrooy, nhưng Sergio Ramos đã đưa Real Madrid vượt lên dẫn trước lần thứ ba và 90 phút đã kết thúc. Trong những phút bù giờ, một đường chuyền của Ronaldinho đã tìm thấy Messi, nhưng bị bao vây bởi các cầu thủ đối phương. Với pha chạm bóng đầu tiên của mình, anh ấy bắt đầu một pha chạy chéo góc và trung vệ Iván Helguera đã cố gắng ngăn cản anh bằng cách ném mình xuống đất. Messi giải thích phần còn lại trong buổi họp báo sau trận:

- Tất cả diễn ra rất nhanh. Helguera cản đường tôi, tôi đã cố gắng vượt qua anh ta, tôi đã làm như vậy và thấy mình đã đối mặt với Casillas...

Anh sút thẳng vào khung thành, đánh bại thủ môn huyền thoại của Real Madrid.

- Anh đã nghĩ gì khi nhìn thấy quả bóng bay vào khung thành?

- Chúng tôi đã có đủ thời gian để giành chiến thắng trong trận đấu đó, nhưng cuối cùng thì không thể. Thật tiếc vì chúng tôi còn dư sức để làm điều đó sau bàn gỡ hòa cuối cùng.

- Cả đội đã nói gì với nhau khi ăn mừng bàn thắng đó?

- Chúng tôi đã nói rằng chúng tôi sẽ có thêm một chút thời gian để cố gắng giành được 3 điểm. Chúng tôi đang ở Camp Nou, trước những khán giả nhà, nên chúng tôi nhất định phải thắng.

- Anh có bao giờ nghĩ đến khả năng Barca sẽ thua không?

- Nó rất phức tạp đấy. Hơn hết, chúng tôi vừa thi đấu với Liverpool nên toàn đội đều rất mệt mỏi.

- Tại sao anh lại liên tục hôn huy hiệu của đội bóng sau khi ghi bàn thắng thứ ba?

- Vì tôi nợ Barcelona rất nhiều, vì tất cả những gì họ đã làm cho tôi vào thời điểm đó.

"Trong số các trận thi đấu cùng với Messi, tôi nhớ nhất là trận ở Camp Nou hôm đó", Sylvinho nhớ lại. "Chúng tôi đã cùng nhau ăn mừng bàn thắng cuối cùng, bởi vì khi anh ấy ghi bàn, tôi là người ở gần anh ấy nhất và chúng tôi đã ăn mừng nó mà không hề nói một lời nào. Ý tôi là, chúng tôi đã hét lên, nhưng không hề có một lời nào".

"Đối với tôi, hôm nay, Messi vượt trội hơn bất kỳ cầu thủ nào khác. Anh ấy thực sự phi thường", Eto'o thừa nhận, trong một đêm mà anh cảm nhận được rằng Messi đã vượt qua mình.

Gudjohnsen kể câu chuyện của chính mình từ một góc nhìn khác và đầy tình cảm: "Nếu không có đường chạy mà tôi thực hiện ở bên phải, anh ấy sẽ không có nhiều khoảng trống cho bàn thắng thứ ba". Trận đấu đó chứng kiến sự khởi đầu và thay đổi của Leo theo hướng trưởng thành hơn. Gudjohnsen nói: "Trong mùa giải đó, Messi đã chơi mà không gặp quá nhiều áp lực". Tất cả các nhà phê bình đều nhìn theo cách khác, với những cầu thủ khác. Điều dễ dàng nhất trong bóng đá là trở thành một cầu thủ tài năng trong khi điều phức tạp nhất là tái khẳng định tài năng đó theo thời gian. Khi một cầu thủ như vậy xuất hiện, luôn có những lời bào chữa nếu mọi thứ không suôn sẻ với anh ta trong một trận đấu hoặc trong một tháng. Cái khó là làm thế nào để tài năng ấy

có thể bộc lộ thường xuyên. Leo dường như đã sẵn sàng để đảm nhận trách nhiệm đó".

Cựu chủ tịch Joan Laporta nói: "Những cầu thủ xuất sắc thường sẽ thể hiện điều đó trong những trận đấu quan trọng". Và Leo chưa bao giờ giấu giếm, đặc biệt là trong trận gặp Real Madrid. Hai kỳ phùng địch thủ của Leo luôn là Espanyol ở đội trẻ và Real Madrid ở đội Một. Anh ấy biết rằng những trận đấu đó rất hay và mọi người sẽ mong đợi rất nhiều ở anh. Và anh ấy rất vui khi họ đã lọt được vào vòng trong".

"Thất bại trước Real Madrid là một điều tệ hại. Tôi nhớ trận đấu đó, chúng tôi đã thua và tôi đã ghi bàn thắng thứ ba gỡ hòa", Leo nói với Luis Martín trên tờ *El País* vào cuối năm 2007. "Tôi và Barca luôn muốn đánh bại Real Madrid. Hơn hết, trận đấu đó đã đánh dấu một bước tiến trong sự nghiệp của tôi. Tôi vừa mới trở lại sau chấn thương, tôi không bỏ qua cơ hội nhưng kể từ ngày hôm đó, tôi đã ra sân nhiều hơn và đã được thi đấu thường xuyên hơn".

Messi đã ghi 7 bàn trong 8 trận đầu tiên với Real Madrid. Và vài năm sau, vào tháng 3 năm 2013, anh đã cân bằng kỷ lục ghi bàn hàng đầu của Alfredo Di Stéfano trong các trận đấu giữa hai đội với 18 bàn thắng. Leo dần khẳng định mình là một người có duyên với những trận *clásico*, tương đương với việc trở thành một cầu thủ lớn.

Trận hòa giúp Barcelona xếp trên Real Madrid và Sevilla, những đội bóng đã bắt đầu ngày thi đấu với tư cách là những đội đầu bảng. Leo mười-chín-tuổi đã quên đi dư vị chua chát của trận chung kết Champions League mà anh không thể góp mặt, và chấn thương khiến anh không thể tham dự World Cup ở Đức với phong độ tốt nhất. Anh ấy đã xuất hiện trên khắp các trang nhất của những tờ báo nổi tiếng.

Và kỷ nguyên Lionel Messi đã bắt đầu.

"Tôi đã chờ đợi động tác di chuyển của đối thủ, và cố gắng vờn anh ta. Một khi nhìn ra được cách mà anh ta di chuyển, tôi sẽ sử dụng những pha đảo người để đánh lạc hướng. Tôi liên tục nhìn vào chân của họ, chứ không phải là quả bóng. Tôi biết quả bóng sẽ ở đó. Và nó sẽ luôn ở đó..."

(Lionel Messi, 2007)

CLB đã tưởng thưởng cho sự tiến bộ của anh ấy bằng một bản hợp

đồng mới có thời hạn 7 năm vào tháng 3 năm 2007. Khoản thù lao đã tăng lên đáng kể, từ 1,8 triệu euro một năm lên 6,5 euro trong năm 2006-07, mặc dù một phần của mức tăng tương ứng với các khoản thanh toán từ mùa trước đã chuyển sang mùa giải mới. Mùa giải tiếp theo, anh kiếm được 4,5 triệu euro và con số này sẽ tăng dần lên 6,2 triệu euro vào năm 2014, với điều khoản giải phóng 150 triệu euro.

Ảnh hưởng của Leo trên sân đã được phản ánh một cách rõ ràng trong các số liệu.

Trong giai đoạn cuối của một mùa giải đầy biến động, Barcelona đã lọt vào bán kết Copa del Rey, đối đầu với một đội bóng khiêm tốn Getafe. Kết quả ở trận lượt đi (5-2 ngoạn mục) khiến Barcelona đứng trước ngưỡng cửa của trận chung kết, nhưng cuộc chạm trán đó sẽ được ghi nhớ bởi bàn thắng "giống như Maradona" của Leo Messi, với 12 giây của sự bùng nổ, kỹ năng thượng thừa, bỏ lại các hậu vệ của Getafe sau lưng, và đó sẽ là khoảnh khắc được người ta nhớ mãi.

Đó là phút thứ 29, Messi nhận bóng ở khu vực giữa sân, gần vòng tròn trung tâm. Anh đã vượt qua Paredes và Nacho và bắt đầu chạy về phía khung thành.

"Tôi ở tuyến giữa, nhận được bóng, tôi rê bóng qua hậu vệ đầu tiên. Tôi không nhục mạ anh ta ngay cả khi nó trông như thể tôi đã thực sự làm vậy. Tuy nhiên, tôi đã xâu kim anh chàng thứ hai", Leo Messi giải thích vào năm 2007 trong chương trình *Sin Cassette* trên truyền hình Argentina.

Và mọi thứ cứ thế tiếp tục.

"Tôi thấy Eto'o đang chạy chỗ..."

Trung vệ Alexis không thể ngăn cản anh, Belenguer áp sát, nhưng trước khi anh ta kịp làm gì đó, Leo đã thoát đi. Anh tiếp tục chạy vào giữa hai người họ.

"Khi tôi đến rìa vòng cấm địa, tôi cố gắng lừa bóng về phía bên trái, hậu vệ đã cố áp sát và bị loại bỏ, và tôi đi bóng qua giữa cả hai trung vệ khi họ để lại một chút không gian trống ở đó".

Bây giờ là thủ môn, Luis García.

Bạn của Leo, Roberto 'the Duck' Abbondanzieri, cựu thủ môn của Boca Juniors, đã ngồi trên băng ghế dự bị ở trận đấu đó, và vài

ngày sau anh ấy nói với Leo: "Cảm ơn Chúa, may mà trận đó nạn nhân không phải là tôi!"

Anh ấy đi bóng vòng qua thủ môn ở bên phải và, từ một góc gần như không thể, gẩy quả bóng qua Cotelo với cú chạm cuối cùng trong tổng cộng 13 lần chạm bóng của anh ấy.

"Quả bóng đã ở ngay trước mặt tôi, đúng chỗ, và tôi đã cố gắng lừa hậu vệ như thể mình sẽ nhắm vào khung thành, nhưng tôi lại dứt điểm ở bên trái, cú chạm bóng hơi nặng và bóng rời khỏi chân tôi. Tôi nghĩ, 'Nó sẽ ra ngoài thôi'. Tôi định sút bằng chân phải thì thấy một cầu thủ đã chắn tầm sút nên tôi đã nhấc quả bóng lên một chút".

Như khoảng khắc Maradona ở World Cup 1986, đối đầu đội tuyển Anh. Và, Messi đã ghi bàn.

"Tôi đã ghi được khá nhiều bàn thắng, nhưng đây có lẽ là bàn thắng đẹp nhất trong sự nghiệp của tôi". Leo đã ghi được bàn thắng đẹp nhất bằng chân phải, chân không thuận của mình.

Sylvinho: "Tôi đã ngồi trên khán đài trong trận đấu đó. HLV của Getafe lúc đó là Bernd Schuster. Leo lướt đi với mái tóc dài, dáng chạy nhanh thoăn thoắt và cứ thế tiến đến gần vòng cấm địa".

Gudjohnsen: "Tôi đã phải đặt hai tay lên đầu. Bạn có thể xem lại cảnh đó trên ti vi. Có một khoảnh khắc trên sân mà tôi nghĩ, 'Chúa ơi, tôi đã được tận mắt chứng kiến một bàn thắng rồi sẽ được nhắc đến mãi. Lại là Maradona, lại là bàn thắng chống lại người Anh!'."

Sylvinho: "... một bàn thắng đáng kinh ngạc. Camp Nou đã đứng vững, và... tôi đã chết lặng".

Gudjohnsen: "Và anh ấy bắt đầu ăn mừng như thể không có gì vừa xảy ra cả, và trên sân, tất cả chúng tôi đều không nói nên lời. Chúng tôi và cả đối thủ của chúng tôi. Tôi bắt đầu hét vào mặt anh ấy, 'Không thể tin được, không thể tin được!!!'."

Juanjo Brau: "Bạn thấy Xavi hay Ronaldinho thường sẽ mất một phần mười giây hoặc lâu hơn để làm mọi thứ vì họ đang suy nghĩ trong khoảng thời gian đó. Messi thì không hề suy nghĩ về những gì anh ấy sẽ làm. Anh ấy chỉ làm điều đó, theo bản năng".

Andrés Iniesta: "Đó là một bàn thắng ngoạn mục, sự kết hợp hoàn hảo giữa lừa bóng, điều khiển các cầu thủ, bỏ qua các đối thủ trong quá khứ và cú lừa ở giai đoạn cuối rất phức tạp. Nó khiến

bạn nhớ đến bàn thắng của Maradona, chủ yếu là do vị trí xuất phát của anh ấy".

Deco: "Ngay sau khi chúng tôi vào phòng thay đồ, tôi đã nói với anh ấy rằng bàn thắng của anh ấy giống như bàn thắng của Maradona".

Juanjo Brau: "Anh ấy từng nói với tôi rằng anh ấy không có ý sao chép Maradona, rằng Leo không nghĩ về những gì anh ấy sẽ làm, điều đó đến với anh ấy một cách hoàn toàn tự nhiên".

Deco: "Đây là bàn thắng xứng đáng được đi vào lịch sử. Đó là bàn thắng đẹp nhất mà tôi từng thấy, và đừng quên, tôi đã trực tiếp chứng kiến Ronaldo, Maradona và Ronaldinho ghi bàn. Bàn thắng của ngày hôm nay thực sự hoàn hảo. Tôi nghĩ anh ấy sẽ thử ban bật khi đến gần khu vực đó, nhưng..."

Sylvinho: "Trong phòng thay đồ, anh ấy không bông đùa về điều đó, anh ấy sẽ không nói, 'Được rồi, tôi đã ghi bàn thắng như Maradona, tiếp theo sẽ là gì đây?' Không có gì như vậy cả. Leo tôn trọng các đối thủ, đồng đội của mình, anh ấy không phải là người thích chọc ghẹo hay khoe khoang. Anh ấy tuân theo quy tắc ứng xử rất nghiêm ngặt của riêng mình. Thậm chí không một lần nào trong nhiều năm anh ấy nói, 'Ah! Bạn có thấy cách tôi lừa bóng qua người đó không? Hãy nhìn vào cầu thủ ấy lúc tôi ghi bàn...', không bao giờ, không bao giờ".

Juanjo Brau: "Và khi anh ấy ghi bàn, anh ấy không nghĩ rằng đó là một bàn thắng như Maradona. Nó đến sau khi tất cả mọi người nói với anh điều đó. Người ta gọi cho anh ấy từ Argentina và nói rằng, 'Nhìn xem, cậu đã tạo ra điều gì kìa'. Nhưng anh ấy vẫn không quá coi trọng những điều đó".

Sylvinho: "Chúng tôi hét vào mặt anh ấy, cố gắng sao cho giống như một bình luận viên truyền hình, 'Một bàn thắng, một bàn thắng thật tuyệt vời', và anh ấy chỉ cười".

Deco: "Tôi rất mừng cho anh ấy. Leo là một người cực kỳ khiêm tốn và có phẩm chất tốt. Ở tuổi 18, anh ấy đã ở Barcelona và ở tuổi 19, anh ấy đã ghi những bàn thắng như thế. Ấn tượng đấy".

Gudjohnsen: "Đó là một giai đoạn phức tạp nhưng Messi đã xuất hiện ở những giai đoạn rực rỡ trong mùa giải vì lợi ích của chúng tôi. Mọi người bắt đầu nhìn anh bằng con mắt khác sau bàn thắng vào lưới Getafe. A, vậy là anh ấy làm điều này với các cầu thủ cao lớn hơn mình! Anh ấy đã lừa bóng qua năm hoặc sáu cầu thủ hàng

đầu! Người ta vẫn chưa biết liệu anh có thể duy trì những khoảnh khắc xuất sắc, điều mà chỉ anh có thể thực hiện, trong một trận đấu dài 90 phút hay không, nhưng những nghi ngờ đang dần biến mất. Chúng ta có thể sống mà không có Ronaldinho? Vâng, vâng, họ bắt đầu nói. Và anh bắt đầu chấp nhận mọi việc, như thể tất cả đều hoàn toàn tự nhiên. Và để phát triển, để phát triển, để phát triển".

Carlos Salvador Bilardo (HLV đội tuyển Argentina vô địch World Cup 1986): "Tôi vẫn nghĩ bàn thắng của Maradona là bàn thắng đẹp nhất. Các cầu thủ liên tiếp xuất hiện quanh anh ấy, và các trung vệ được xếp như thể bậc thang: đầu tiên là Butcher và sau đó là Fenwick. Messi chạy trong 35 thước và không ai có thể đến gần anh ấy. Đó là lý do tại sao anh ấy chạm bóng nhiều hơn bằng chân phải. Anh ấy đẩy quả bóng, và rê bóng bằng chân trái. Rất khó để các hậu vệ có thể đá hoặc ngăn cản vì anh ấy gần như nhảy và chạy rất nhanh cùng một lúc. Cuối cùng, các trung vệ đã có xu hướng giữ đội hình của họ và chờ anh, điều này giúp Leo dễ dàng hơn".

Maradona: "Tôi muốn nói rằng Messi là một hiện tượng, một người không có giới hạn, nhưng bàn thắng mà tôi ghi được, ngoài vẻ đẹp, còn vào lưới của một đội tuyển Anh ở tứ kết World Cup. Messi đã ghi bàn vào lưới Getafe, đội đã phạm luật việt vị. Đó là một mục tiêu đáng kinh ngạc, nhưng đừng quá đà".

Schuster: "Đáng lẽ chúng tôi nên cố phạm lỗi với anh ta, ngay cả khi có phải trả giá bằng thẻ đi chăng nữa. Bạn không thể chơi đẹp mãi như vậy".

Còn Leo? Anh đã nói gì về điều này?

"Rijkaard đã chúc mừng tôi. Tôi đã nhìn thấy bàn thắng của Maradona cả triệu lần nhưng tôi không nghĩ sẽ sao chép nó ở bất kỳ giai đoạn nào. Tôi cũng không nghĩ đến điều đó sau bàn thắng vào lưới Getafe. Tôi nhận ra điều này khi Deco nói với tôi rằng anh ấy đã xem cả hai bàn thắng của Diego và của tôi, được phát cùng lúc trong một chương trình truyền hình. Tôi nghe thấy mọi người đang nói gì, nhưng tôi không dừng lại một giây để nghĩ xem đó có phải là bàn thắng đẹp nhất trong lịch sử hay không. Sau bàn thắng và một số trò đùa sau đó, nó không được nhắc đến thêm một lần nào nữa trong phòng thay đồ. Chúng tôi thậm chí còn không nói chuyện đó với gia đình sau ngày hôm đó". Anh ấy dành bàn thắng đó cho Maradona, người vừa phải nhập viện tâm thần.

Kể từ ngày hôm đó, Leo bị các hậu vệ kèm chặt hơn. Và bàn thắng đó sẽ không bao giờ có cơ hội lặp lại.

Một phần vì hàng phòng ngự đã tỉnh táo hơn trước những pha chạy chỗ của anh ấy, và một phần vì bàn thắng đó cũng phản ánh hàng loạt sai lầm cần phải điều chỉnh của Barcelona. Bạn không thể chuẩn bị một lối chơi như vậy, một tình huống như vậy ở trên sân tập, nhưng bạn có thể tránh được nó: có nhiều cách tập thể hơn và dễ dàng hơn để ghi bàn.

Đây là những gì Rijkaard đã nói với Messi một thời gian sau đó. Theo cựu cầu thủ người Hà Lan, đó là lời khuyên tốt nhất mà ông từng dành cho anh ấy: "Hãy kết thúc trận đấu: sút hoặc chuyền, nhưng không được rê bóng". Anh ấy muốn ngăn Messi liên tục tìm cách lừa bóng, và lao vào cuộc chiến tay đôi với mọi cầu thủ mà anh đối mặt. Nó có thể xảy ra một hoặc hai lần một mùa, nhưng không phải trong mọi trận đấu. Rijkaard khuyên anh không nên quá mệt mỏi, nhưng, thay vào đó, để tăng tốc độ và tạo ra sự khác biệt, Rijkaard đã yêu cầu Leo đến gần vòng cấm địa hơn.

Mặc dù bàn thắng đó đã được ghi nhớ như một tác phẩm thiên tài của Leo, kiểu mà anh ấy đã ghi nhiều lần ở các đội trẻ, nhưng trong bóng đá chuyên nghiệp, nó lại là một ngoại lệ đã chứng minh một quy luật.

Pep Guardiola cũng coi bàn thắng đó là sự tích tụ của những sai lầm trong tấn công (di chuyển quá nhiều về phía trước, thiếu phối hợp với đồng đội, xuất phát điểm quá sâu, định vị kém), về nhiều mặt là điển hình cho những vấn đề đã và đang ảnh hưởng đến đội bóng của Rijkaard.

Leo đã ăn tối với cha và Pablo Zabaleta vào tối hôm đó. Và anh ấy lặp lại vài lần: "Nhưng con đang tìm Eto'o để có thể chuyền bóng cho anh ấy".

Rijkaard nghĩ rằng Barcelona sẽ vào chung kết nên đã loại Messi khỏi danh sách dự trận lượt về. Tuy nhiên, họ đã để thua 4-0 trước Getafe, bị đánh bại với tổng tỷ số 6-5, trong trận thua nhục nhã nhất trong lịch sử gần đây của CLB.

Vẫn còn giải đấu quốc nội để có thể giành chức vô địch. Điều này hoàn toàn nằm trong tầm tay họ. Một vài kết quả đơn giản sẽ mang lại cho họ danh hiệu, và có thể khẳng định rằng, bất chấp những vấn đề về kỷ luật, họ vẫn hướng đến việc làm nên lịch sử. Nhưng đó là năm của Tamudazo: bàn rút ngắn tỷ số của tiền đạo

Espanyol - Raúl Tamudo ở Camp Nou trong những giây phút cuối cùng của trận đấu và bàn gỡ hòa cuối cùng của Betis, cả hai đều đã mất tập trung rõ ràng. Họ đã trao chức vô địch cho Real Madrid, đội bằng điểm về hàng công nhưng giành được chức vô địch theo hiệu số bàn thắng bại.

Henk ten Cate nói: "Tôi đã xem trận đấu với Espanyol từ khán đài. Messi đã học được nhiều bài học trong cuộc đời cầu thủ chuyên nghiệp của mình. Một trong số đó là việc đánh mất chức vô địch trong trận đấu với Espanyol. Leo đã mất quyền kiểm soát và không theo dõi để có thể thu hồi bóng. Anh ấy sẽ không mắc sai lầm đó nữa".

Trong trận derby đó, Leo đã ghi cả 2 bàn thắng để làm nên trận hòa 2-2, trong đó có một bàn thắng bằng tay để nâng tỷ số lên 1-1. Anh ấy đã nhảy lên đánh đầu và đã đánh bại thủ môn đối phương bằng tay trái. Phán đoán đạo đức về việc ghi bàn có thể đưa ra những kết luận khác nhau tùy thuộc vào việc bạn đến từ bán cầu nào. Dù tốt hơn hay xấu hơn, *guile* được coi là một phần của gen Latinh, một thứ mà những người Anglo-Saxon sẽ không bao giờ hiểu được.

Là một người hiểu rõ cả hai thế giới, Eidur Gudjohnsen, cố gắng đánh giá điều đó từ góc độ của một cầu thủ. "Tôi đã chơi với một số cầu thủ Nam Mỹ và đó dường như là một phần văn hóa của họ: Họ sẽ làm bất cứ điều gì để đưa bóng vào khung thành. Sự thật là rất khó để ăn mừng bàn thắng như vậy, nhưng chúng tôi đang thua 1-0, chúng tôi cần chiến thắng, vì vậy chúng tôi đã ăn mừng".

Có lẽ kết quả sẽ biện minh cho các cách thức ghi bàn trong bóng đá. Gian lận tồn tại ở cả thế giới Latinh và Anglo-Saxon (không phải là gian lận khi giơ tay, nói với trọng tài rằng đó phải là quả ném biên của bạn khi bạn là người cuối cùng chạm bóng?). Nhưng Leo đã rất lấy làm tiếc khi ghi bàn thắng đó và chưa bao giờ thực hiện lại điều gì tương tự như vậy nữa.

Ngoài việc giành Siêu cúp Tây Ban Nha hồi đầu mùa, Barcelona đã bước vào kỳ nghỉ hè mà không có danh hiệu quan trọng nào. Và với cảm giác rằng một chu kỳ đã kết thúc.

Việc loại bỏ Rijkaard và Ronaldinho đều là vấn đề đã được cân nhắc. Trong cuộc họp giữa Beguiristain, Ferran Soriano, Joan Laporta và Rijkaard, HLV đã nói một cách dứt khoát: "Tôi biết những gì cần phải làm, chúng tôi sẽ làm đúng vào mùa giải tới,

mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp" và đã đứng dậy rời đi. Cuộc họp tiếp tục mà không có ông: "Chúng ta phải làm gì? Chúng ta có nên hỗ trợ anh ấy thêm một năm nữa không?" Laporta nhấn mạnh rằng đội bóng và Frank, xứng đáng với điều đó. Vì tôn trọng những đỉnh cao của năm trước, họ đã quyết định không thay đổi bất cứ điều gì, mặc dù tất cả đều biết Rijkaard đã mất quyền kiểm soát trong phòng thay đồ.

Nhưng mùa giải sau đó, niềm tin của Laporta và ban lãnh đạo đã không được đền đáp.

"Một ngày nọ, Messi đã ghi một trong những bàn thắng tuyệt vời sau khi lừa bóng qua hàng loạt cầu thủ và khi trở lại sân của mình, anh ấy nhìn tôi. 'Này, đừng tự mãn nữa', tôi nói, 'Tôi đã ghi được nhiều bàn thắng như vậy rồi'. Anh ta làm một biểu cảm như thể muốn nói: 'Đúng là gã khốn'."

(Eduardo Iturralde González – cựu trọng tài)

"Vấn đề là... [cười] Tôi đã chơi với rất nhiều cầu thủ và Leo là một thứ gì đó... rất lạ, phải không?"

(Thierry Henry)

Mùa giải 2007-08 là một trong những cơ hội để làm lại. Ronaldinho có ý định đóng góp nhiều hơn, sau khi đề nghị Laporta cho anh ấy thêm một năm ở CLB. Frank Rijkaard khẳng định anh ấy đã cam kết ngăn chặn vòng xoáy đi xuống của đội bóng bằng cách thay đổi để tiến bộ hơn. CLB đã lấy lại sự hưng phấn với việc ký hợp đồng với ngôi sao Thierry Henry, từ Arsenal. Hãy tưởng tượng: Ronaldinho, Messi, Henry và Eto'o trong cùng một đội. Tuy nhiên, họ đã không chơi một phút nào cùng nhau.

Những bản hợp đồng mới khác bao gồm Eric Abidal (Lyon), Gabi Milito (Zaragoza) và Yaya Touré (Monaco), những người sẽ tiếp tục trở thành một trong những cầu thủ chính trong một mùa giải ảm đạm khác. Để tìm kiếm sự thay đổi, CLB đã loại bỏ Giuly, Belletti, Motta, Saviola và van Bronckhorst.

Gio đã gửi tin nhắn chia tay chiếc BlackBerry của Messi. Leo đã đăng một bức ảnh chụp ở Quảng trường Thời đại, New York, trên trang cá nhân của mình. Chỉ anh ấy, và một mình anh ấy mà thôi. Sau khi xem bức ảnh, van Bronckhorst đã đặt thêm một câu hỏi: "Có phải thật tuyệt khi được chụp một bức ảnh mà không có ai bên cạnh một lần trong đời không?" Những thứ xa xỉ như vậy sẽ sớm trở thành dĩ vãng đối với cầu thủ người Argentina.

Rijkaard đã không thể thay đổi động thái và sức sống của đội bóng năm đó bất chấp sự đảm bảo về vị trí của mình. Đội bóng đã tan rã vào đầu tháng 12, được xác nhận bằng thất bại trước Real Madrid tại Camp Nou bằng một bàn thắng duy nhất được ghi bởi Júlio Baptista. Edmilson tiết lộ một vài năm sau đó: "HLV quá hiền cho một phòng thay đồ toàn những cái tôi lớn như vậy. Frank đã giữ nguyên đội bóng như hiện tại, mặc dù thực tế là Leo Messi đã rất trưởng thành. Anh ấy còn rất nhiều thứ để trình diễn, nhưng được yêu cầu kiên nhẫn và tiếp tục gây ra những sát thương ở cánh".

Trong khi đó, anh bắt đầu trở thành thần tượng trên những khán đài. "Thực sự tuyệt vời khi chúng tôi đang trên đường xuống phố, và chúng tôi nhìn thấy những người có tên Messi trên lưng áo của họ. Nó giống như một giấc mơ vậy", mẹ anh - Celia - từng nói.

"Đó là mùa giải mà chúng tôi thực sự thân thiết, rất tin tưởng nhau", Sylvinho nói: "Chúng tôi có đủ quyền riêng tư để nói về những điều nghiêm trọng nhất. Tôi rất thoải mái, tôi thấy anh ấy như một người trưởng thành và thậm chí có thể nói với Leo về những nỗi thất vọng của tôi, những điều tôi không thích, điều gì đang xảy ra với tôi, tôi đã gặp khó khăn như thế nào. Vì vậy, tôi đã tìm thấy một ai đó bên trong anh ấy, người sẽ lắng nghe tất cả những gì tôi nói".

Cậu bé đã trở thành một người đàn ông. Nhưng, trong quá trình này, Leo đã bị dao động giữa trách nhiệm của một người trưởng thành và sự thay đổi vóc dáng của một thanh niên. Và cơ thể anh đang nổi loạn.

Báo cáo sức khỏe mùa 2007-08

14/9/2007, Úc vs Argentina, cơ bắp ở gân kheo bên phải.

Nghỉ thi đấu 5 ngày.

Pancho Ferraro nói: "Tôi nhớ khi anh ấy đến Argentina để hồi phục sau một vết rách. Anh ấy đã đến Rosario. Tôi vẫn ở cùng ĐTQG vào lúc đó. Anh ấy đến trên một chuyến bay buổi sáng và chúng tôi đang ăn sáng với các cầu thủ, các nhân viên kỹ thuật, Tojo, Fillol, các bác sĩ, và có 6 cầu thủ ở đội U17 do Tojo quản lý. Cánh cửa mở ra và chúng tôi nhìn thấy Messi, bố anh ấy và bác sĩ, người đến từ Barcelona. Chúng tôi đứng dậy để chào họ. Messi chắc giờ đã 20 tuổi. Anh ấy ngồi cạnh tôi, tôi hỏi anh ấy muốn gì, *"café con leche"*, cả hai chúng tôi đều gọi cùng một món.

Họ có mọi thứ: bánh ngọt, bánh quy, mứt, *dulce de leche*. Họ mang đến cho anh ấy món *"café con leche"*, nhưng chúng tôi đang nói chuyện, và anh ấy ngồi đó trong im lặng. Anh ấy đã không động đến cốc cà phê đó. Tôi nói với anh ấy: "Leo, uống đi" và anh ấy đáp lại: "Vâng, vâng", nhưng anh ấy không uống. Tất cả chúng tôi đều đang nói, ngoại trừ anh ấy. Và một lúc sau, lần thứ hai, tôi nói với anh ấy: "Leo, có chuyện gì vậy?" và anh ấy nói: "Tôi có thể đi ăn cái này với các chàng trai của tôi không?" Tôi nói với anh ấy: "Đi đi, Leo, cứ đi đi". Anh ta ngay lập tức đứng dậy và đi sang bàn khác. Leo đã cảm thấy gần gũi hơn với những đứa trẻ, à, anh ấy cũng chính là một đứa trẻ mà".

15/12/2007. Valencia vs Barcelona. Một vết rách gân xương đùi ở chân trái, không phải là vụ chấn thương ở chân trong trận gặp Chelsea mùa trước. Chỉ nghỉ thi đấu 5 tuần. Anh ấy đã bỏ lỡ trận *clásico* tại Camp Nou, diễn ra một tuần sau chấn thương.

Gudjohnsen nói: "Tôi nhớ rõ chấn thương của anh ấy trong trận gặp Valencia. Nó mang lại cho tôi một cảm giác rất lạ. Tôi chợt nghĩ ra rằng Leo đã chơi bóng như một người đàn ông nhưng bên trong thì vẫn là một cậu bé. Anh ấy đã khóc trong phòng thay đồ. Ở đó, tôi thấy một cậu bé không thể chịu đựng được cú sốc của những chấn thương, người không thể sống xa trái bóng tròn".

4/3/2008. Barcelona vs Celtic. Một vết rách ở xương đùi của phần gần thứ ba ở chân trái. Nghỉ thi đấu 6 tuần.

Gordon Strachan (HLV Celtic 2005-09): "Các tuyển trạch viên đã cảnh báo chúng tôi rằng cậu ấy là một cầu thủ có đôi chút đặc biệt. Đặc biệt một chút hả? Cậu ấy đã ghi 2 bàn trong trận lượt đi, trong đó có một bàn là siêu phẩm: cậu ấy thực hiện một pha đảo bóng trong vòng cấm để mở ra sơ hở và bàn thắng. Họ đánh bại chúng tôi 3-2. Ở trận lượt về, gần cuối hiệp 1, cậu ấy đã dính chấn thương. Cậu ấy đang chạy song song với hai cầu thủ của tôi và chắc hẳn đã nhận thấy một cơn đau khi sút bóng. Nó xảy ra ngay trước mặt tôi. Tôi thấy cậu ấy khóc. Tôi không khóc, tôi có thể đảm bảo với bạn về điều đó. Tôi nghĩ, 'Cảm ơn Chúa, bây giờ chúng ta có thể thư giãn một chút, bởi vì bất cứ ai họ tung vào sân cũng sẽ không tốt bằng cậu ấy!'."

Đêm đó, Leo đã rời Camp Nou trong nước mắt. Đây là chấn thương lớn thứ ba của anh ấy trong vòng hai năm. Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao lại có nhiều chấn thương như vậy? Cơ thể anh ấy đang thay đổi chăng? Nó có liên quan gì đến chế độ ăn uống của anh ấy không? Họ nói với anh ấy rằng điều đó liên quan đến hình dạng

của bàn chân. Có lẽ anh ấy đã khởi động không đúng cách. Nhưng không có nghiên cứu toàn diện nào về tình hình được thực hiện, mặc dù CLB muốn bảo vệ anh ấy và tìm kiếm nguyên nhân. Rất nhiều điều vô nghĩa đã được đưa ra, chẳng hạn như gợi ý rằng vấn đề có liên quan đến việc tiêm hormone. Puyol đã phản ứng bằng cách đưa ra những cáo buộc chống lại báo chí: "Các bạn đã gây áp lực để Messi thi đấu và bây giờ anh ấy bị thương, và những gì bạn phải làm là thể hiện sự tôn trọng đối với các quyết định của HLV và bác sĩ", anh nói trong một cuộc họp báo. Đội trưởng đã đáp trả những lời chỉ trích nặng nề mà Rijkaard nhận được sau khi cho Leo nghỉ ngơi trong trận đấu trước với Atlético de Madrid tại Calderón.

Sự cam kết và kỷ luật đã trở thành món hàng hiếm trong phòng thay đồ của Barcelona. Những nỗ lực đã được thực hiện để duy trì sự thống nhất, minh chứng cho việc Puyol tấn công báo chí, nhưng một cầu thủ không dễ bị tổn thương chỉ vì những gì được viết trên phương tiện truyền thông. Nhiều yếu tố khác đang diễn ra, điều này đã một cách nào đó giải thích cho sự chuyển giao đột ngột và thường xuyên này.

Joan Laporta nhận được báo cáo y tế bác bỏ khả năng bổ sung hormone như là một nguyên nhân. Đây là cách mà bác sĩ cũ của CLB, Josep Borrell giải thích: "Khi anh ấy đến Barcelona, chúng tôi đã đưa anh ấy đi gặp bác sĩ nội tiết để tư vấn riêng, và chúng tôi cùng quyết định sẽ giảm dần việc tiêm hormone và cuối cùng là không tiêm nữa. Chấn thương cơ bắp của anh ấy không liên quan gì đến điều đó. Hình thái cơ bắp của Messi là như thế: cơ bắp ngắn và dựa vào đó, chúng tôi phải làm việc với anh ấy rất kỹ lưỡng mỗi ngày, để tránh anh ấy liên tục bị chấn thương".

Leo đã trải qua nhiều mùa giải ở hạng dưới mà không gặp chấn thương. Cơ bắp và dây chằng bị rách của anh ấy là một bước phát triển mới, và chứng tỏ rõ ràng rằng cơ thể anh ấy đang nổi loạn, nguyên nhân là do anh ấy không thể hiểu được những hạn chế của mình. Yếu tố rủi ro chính đối với những chấn thương này là khả năng sa sút, và Messi thường trở lại sân cỏ quá sớm, làm trì hoãn hoặc thậm chí cản trở quá trình hồi phục mà cơ thể cần. Horacio D'Agostino, bác sĩ trưởng của ĐTQG Argentina, nói thêm một yếu tố mà mọi người thường bỏ qua: "Câu hỏi tại sao chấn thương của Messi tái phát thường xuyên có một lời giải thích phức tạp, nhưng đối với tôi, mấu chốt nằm ở những yêu cầu mà anh ấy áp đặt cho bản thân. Anh ấy đòi hỏi nhiều hơn những gì cơ thể có thể đáp ứng, anh ấy chạy nhiều hơn những gì cơ thể anh ấy có thể xử lý. Anh ấy bị thôi thúc bởi ám ảnh ghi bàn. Nhưng bạn

định làm thế nào để một cậu bé ở độ tuổi đó hiểu được tất cả những điều này?"

Vào khoảng thời gian đó, Jordi Desola, một chuyên gia y tế về lĩnh vực chấn thương thể thao, đã đưa ra một ví dụ thú vị trên đài phát thanh Catalan RAC1: "Messi là một vận động viên ở đẳng cấp cực cao, người luôn tạo áp lực quá lớn lên cơ thể. Bất cứ ai lái chiếc xe của họ ở tốc độ 120 km/giờ ở số đầu tiên sẽ thấy động cơ bị lỗi như thế nào, nhưng chiếc xe không bị hỏng và có thể sử dụng ngay ngày hôm sau. Nếu điều gì đó tương tự được thực hiện với một động cơ rất phức tạp, chẳng hạn như động cơ được sử dụng trong Công thức Một, nó sẽ ngay lập tức bị hỏng. Messi cũng tương tự như một chiếc xe và mặc dù có thể lực phi thường, anh ấy đã đẩy nó vượt quá giới hạn. Chế độ ăn uống không tốt hoặc thói quen xấu có thể ảnh hưởng đến chấn thương của Leo, nhưng điều đó rất khó xác định. Các cơ thực hiện khối lượng nhiệm vụ khổng lồ như vậy rất dễ bị tổn thương".

Barcelona thành lập một ủy ban bao gồm Txiki Beguiristain và các phó chủ tịch Marc Ingla, Ferran Soriano, những người đã cố gắng tìm ra giải pháp. Họ nói với Leo rằng khối cơ của anh ấy được hình thành từ các sợi tương tự như của một vận động viên chạy nước rút: chúng cho anh ấy tốc độ kinh hồn nhưng luôn có nguy cơ bị đứt gãy. Leo buộc phải chăm sóc bản thân, và phải đúng cách, nếu không muốn nó trở thành một vấn đề mãn tính. Marc Ingla nói: "Vấn đề là chúng tôi không thể giúp anh ấy ổn định, anh ấy luôn bị chấn thương cơ tái phát, vì vậy chúng tôi đã tiếp cận vấn đề một cách toàn diện. Chúng tôi đã phát triển một thói quen kéo giãn riêng và yêu cầu anh ấy tăng cường cơ bắp của mình. Leo phải làm việc đó hàng ngày và cực kỳ kỷ luật, để chúng tôi có thể vạch ra kế hoạch tận dụng tối đa anh ấy".

CLB rõ ràng đang đáp lại một mối quan tâm rộng rãi, nhưng câu trả lời của họ là một câu trả lời hơi thông thường. CLB có một chuyên gia dinh dưỡng, người sẽ chuẩn bị cho anh ấy một ly sữa lắc đầy vitamin sau khi tập luyện. Leo thì lại ghét món sữa lắc. Juanjo Brau đã trở thành nhà vật lý trị liệu riêng của anh ấy và cũng tham gia cùng anh ấy với ĐTQG. Leo sẽ được mát-xa trước khi tập và việc chăm sóc sẽ tiếp tục sau khi tập luyện và thi đấu. Anh dần biết cách giảm bớt cường độ trong quá trình tập luyện để sẵn sàng cho các trận đấu, tránh những chấn thương mới. "Chúng tôi sẽ đến sân tập và họ thường đã điều trị cho anh ấy", Gudjohnsen nhớ lại. "Anh ấy khiến tôi nhớ đến Michael Jordan: Nếu bạn có một cầu thủ như anh ấy, bạn phải chăm sóc anh ấy mọi lúc vì bạn sẽ luôn cần đến anh ấy. Không ai có cảm giác rằng

thật bất công khi đối xử khác biệt với anh ta. Những cầu thủ khác luôn có những người trợ giúp của riêng họ".

Trong mọi trường hợp, chấn thương cơ không chỉ là sự ngẫu nhiên. Leo, 20 tuổi, là một thanh niên có chế độ ăn uống không mấy lành mạnh: pizza và hamburger, bánh mì, uống quá nhiều Coca-Cola vào bất kỳ thời điểm nào trong ngày. Nhưng cảm giác trong phòng thay đồ là hầu hết mọi thứ đều được phép, miễn là bạn chơi tốt. Đó là một trong những bài học kinh nghiệm từ Deco và đặc biệt là Ronaldinho.

Tại sao anh lại chọn sống ở Castelldefels?

Sau khi tham quan một số nơi, chúng tôi quyết định chọn Castelldefels. Cả tôi và gia đình đều bị thuyết phục bởi nó. Thanh bình và yên tĩnh, bãi biển, núi, mọi thứ. Nó cũng gần Barcelona và Camp Nou, nơi tôi đến tập luyện hàng ngày.

Anh biết gì về Castelldefels và anh sẽ đi mua sắm, ăn uống ở đâu?

Tôi biết sân bóng Castelldefels. Tôi đã đến đó vào ngày họ thi đấu với Club Vilanova ở giải hạng ba, một người bạn Argentina của tôi chơi ở đó. Tôi đã đi cùng Zabaleta từ Espanyol. Khi tôi đi ăn, tôi đến La Pampa, Ushuaia hoặc một số nhà hàng Argentina khác. Tôi thích thịt. Hơn thế nữa, gia đình tôi có thể mua các sản phẩm của Argentina tại các cửa hàng trong thị trấn, mặc dù tôi muốn tìm hiểu xem tôi có thể mua món "medias lunas" *[bánh ngọt của Argentina] ở đâu.*

(Trích cuộc phỏng vấn với Messi trên *La Voz*, một tờ báo độc lập của vùng Castelldefels, 28/05/2008)

Sau khi ký hợp đồng mới vào năm 2005, Messi đã cùng cha chuyển đến một ngôi nhà ở Castelldefels, cạnh nhà người đồng đội Ronaldinho, trong khi Rodrigo ở lại Barcelona cùng gia đình. Jorge bắt đầu đi đi về về giữa Barcelona và Argentina, vì vậy Zabaleta thường cùng Leo bầu bạn trong ngôi nhà lớn có xu hướng khiến anh nhỏ bé hơn khi ở một mình. Trong thời tiết nóng nực, họ sẽ bơi trong hồ bơi tại nhà. Khi trời tối hoặc lạnh, anh ấy sẽ đề nghị: "Hãy đến chơi PlayStation với tôi". Và, Zabaleta, thường đi cùng với những người bạn khác, sẽ dành bốn giờ đồng hồ trước màn hình để chơi game. Leo sẽ thắng liên tục trong các trò chơi đó. Trong một lần tình cờ, Zabaleta đến ngôi nhà bên bờ biển và nhìn thấy trước cửa nhà tám hộp máy Xbox mới mà các nhà sản xuất máy game đã gửi cho anh. "Lấy một cái đi", anh nói

với bạn mình. Ngôi nhà của anh lúc nào cũng chất đầy những chiếc hộp chứa đủ loại mặt hàng do các nhà sản xuất gửi cho anh, và tất cả những thứ đó anh đều sẵn lòng chia sẻ với bạn bè.

"Hãy đến đây và chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc nướng", anh ấy có thể nói thế với Zabaleta vào một ngày khác. Và mọi người sớm phát hiện ra Leo không biết đĩa ở đâu, hay dao kéo, hay bất cứ thứ gì, nhưng mà họ vẫn vui vẻ. Hoặc nếu không muốn làm xáo trộn mọi thứ, họ sẽ dành cả buổi chiều ở La Pampa, một nhà hàng địa phương khác của Argentina.

Hôm nay, Zabaleta, người cũng là bạn đồng hành của anh ấy trên các chuyến bay đến Argentina khi họ được gọi vào ĐTQG, nói: "Chúng tôi đã chia sẻ rất nhiều điều, một hành trình mà Leo sớm bắt đầu thực hiện thường xuyên và một hành trình cho phép anh ấy duy trì mối quan hệ với chính mình và những đồng đội ở ĐTQG. Tôi luôn sống ở Barcelona, và anh ấy sống cách đó 30 mét. Có lần, chúng tôi rời khỏi quán bar và anh ấy đã ngủ gật khi tôi đang lái xe. Tôi cho rằng tôi đang đưa anh ấy về nhà. Hoàn hảo. Khi chúng tôi đến đó sau khoảng nửa giờ, anh ấy nói rằng sẽ đến nhà anh trai mình, bên cạnh nhà tôi. Tôi có thể đã muốn giết anh ta. Vì vậy, chúng tôi đã quay lại". Pablo và tiền đạo người Argentina - Martín Posse, cũng đến từ Espanyol, từng xem Messi ở Camp Nou và họ thường ăn tối cùng nhau. Zabaleta nhớ lại: "Tôi đã từng nói với anh ấy rằng hãy bình tĩnh khi tôi chơi với anh ấy, để anh ấy không bắt đầu chạy lung tung về mọi hướng. Đôi khi, bạn có thể thấy anh ấy khó chịu với chính mình. Có lẽ điều gì đó không diễn ra như anh ấy muốn trong một trò chơi và Leo đã trở nên tức giận, giống như bao người khác".

Con đường trưởng thành của Leo trong và ngoài sân cỏ đã được Ronaldinho vạch ra. Ngôi sao người Brazil cũng đã có trận ra mắt ở giải hạng nhất khi mới 17 tuổi, vì vậy, như Messi nói, "Anh ấy biết những gì tôi đã trải qua". Nhưng anh ấy đã học được tất cả các loại bài học, tốt và xấu.

Ronnie đang dạy anh những gì nên và không nên làm với tư cách là một chuyên gia. Ten Cate cho biết: "Anh ấy là HLV tốt nhất cho Messi, người đã cố gắng ngăn anh ấy dính vào những điều xấu. Nhóm của Ronaldinho có một triết lý sống khác". Đó không phải là một triết lý tốt đối với Leo, và nhiều lần, Ten Cate đã nói với anh như vậy. Sylvinho sẽ nhắc nhở anh ấy rằng có nhiều điều quan trọng hơn trong cuộc sống và anh ấy đang đi chệch hướng. Leo sẽ lắng nghe và tiếp thu như một đứa trẻ ngây thơ. Tất cả kỷ luật, nỗ lực và sự hy sinh đã đưa anh đến đỉnh cao đột nhiên bị lãng quên,

khi thế giới của Ronnie mở ra những khả năng và cảm giác mới, thú vị hơn. Leo sẽ gặp Deco, Thiago Motta và Ronaldinho ở Castelldefels hoặc ở Barcelona. Và sẽ bắt đầu tập luyện vào ngày hôm sau. Và tất cả họ sẽ gặp nhau trong những điệu nhảy *rondo*..

Đột nhiên, Leo bắt đầu nhận ra một số hậu quả từ lối sống mới của mình. Anh ấy có một vụ va chạm với xe tải ở Barcelona. Sau vụ tai nạn, anh ấy đã phải đối mặt với sự phẫn nộ của đối phương, may mắn thay, đó là một người hâm mộ và rất vui khi đạt được thỏa thuận. Chưa kể còn những sự cố xảy ra trong hộp đêm ở Barcelona nữa.

Từ trung tâm của cơn lốc là cuộc sống mới, Leo phải đối mặt với chính người cha của mình. Anh ấy có vẻ ngoài của một cậu bé 18 tuổi bắt đầu hiểu cuộc sống và đang tìm những cảm xúc mới.

Joan Laporta đã nhận xét: "Leo khi còn là một thiếu niên đã có cơ hội sát cánh cùng những cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Chỉ cần tưởng tượng rằng họ thăng hạng bạn lên đội Một và những cầu thủ xuất sắc nhất thế giới nhận ra rằng bạn, lính mới, thực sự là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Bạn, người được thăng chức ở tuổi 16. Tất nhiên, cậu ấy là một thiếu niên bị mê hoặc bởi cách sống của Ronnie. Tôi thích ghi nhớ những mặt tích cực hơn. Ronnie đã chào đón nồng nhiệt thay vì cô lập cậu ấy. Tất cả chúng ta đều là con người và ai cũng có thể mắc sai lầm, nhưng tôi nghĩ cách anh ấy chào đón Leo trên sân là rất tích cực, và trên hết, Ronnie đã giúp cậu ấy hòa nhập vào nhóm bạn của mình. Leo lúc đó còn là một cậu bé, ở giữa những người đàn ông 27 và 28 tuổi. Tôi tin rằng những trải nghiệm thực tế là vô cùng quan trọng, để biết điều gì phù hợp với bạn và điều gì không. Leo đã học được rất nhiều điều từ Ronnie, và cậu ấy chắc chắn đã học được theo mọi nghĩa của từ này".

Tất cả những ai từng là nhân chứng của mối quan hệ khăng khít đó đều đồng ý, mặc dù cầu thủ người Brazil không phải lúc nào cũng là tấm gương tốt cho "Bọ Chét".

Nhưng luật bóng đá là bất di bất dịch. Một ngày nào đó bạn sẽ chơi cực kỳ tốt, nhưng bạn có thể thi đấu cực tệ vào ngày hôm sau. Phản ứng của một cầu thủ ngôi sao trước sự sa sút không thể tránh khỏi thường phản ánh tính cách của anh ta. HLV dồn thời gian và tâm huyết để kích thích khát vọng và sự thay đổi của anh ta. Nhưng Ronaldinho đã không đáp lại điều đó.

"Rồi cũng đến một ngày Ronaldinho, với nụ cười vĩnh cửu, người

đã mang lại cho Barcelona niềm tự hào mà họ đã đánh mất sau 5 mùa giải đen tối, cho phép bản thân bị tiêu hao bởi những đêm dài tiệc tùng, ăn chơi bù khú, để rồi anh phải ngủ trên giường mát-xa trong phòng tập thể dục" - nhà báo người Catalan được đánh giá cao, Lluis Canut giải thích trên tờ*El Mundo Deportivo*.

Trong mọi trường hợp, sự sa sút của anh ấy không hề bình thường một chút nào. Và nó đang tăng lên với tốc độ đáng báo động. Điều gì đã xảy ra với Ronaldinho? Chỉ một năm sau khi được vinh danh là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới mùa thứ hai liên tiếp, anh đã không còn tình yêu với môn thể thao này. Đó là một cách khác để nói, anh ta đã đánh mất lòng tự trọng.

Nhưng mọi thứ phải bắt đầu từ đâu đó, cái gì cũng đều phải có nguyên do của nó cả.

Có điều gì đó đã sụp đổ trong tâm trí Ronaldinho tại World Cup 2006 ở Đức. Brazil trở thành ứng cử viên vô địch được yêu thích sau World Cup tại Hàn Quốc 4 năm trước đó và đã lên đỉnh Copa America 2004 cũng như Cúp Liên đoàn các châu lục 2005. Họ đã đứng đầu bảng đấu loại gồm các đội Croatia, Nhật Bản và Úc, với 9 điểm. Nhưng toàn đội (với những ngôi sao như Ronaldo, Kaká, Cafu, Roberto Carlos, Lucio và Ronaldinho) đã chơi không tốt và thiếu sự gắn kết.

Ronaldinho, một đứa trẻ con to xác, vô cùng ngây thơ và là người tìm kiếm niềm vui vĩnh cửu, cảm thấy mình là nạn nhân trong chuyện này. Trong một số trường hợp, anh ấy sẽ gọi cho một người bạn và rủ họ đến thăm. Anh ấy cần đầu óc tỉnh táo nhưng không thể ra ngoài vì bị các tay săn ảnh bủa vây. Đội tuyển Brazil sử dụng World Cup như một cái cớ để thoát khỏi thói quen, loại bỏ những ràng buộc với nhiều yêu cầu đặt ra cho họ, nhưng chính "ngôi sao toàn cầu" mới là người thu hút sự chú ý, bất chấp Brazil vượt qua vòng loại. Họ đã hủy diệt Ghana ở vòng 16 đội nhưng không cải thiện được thế trận mất cân bằng, khiến họ không thể đánh bại Pháp ở tứ kết. Đó là một sự thất vọng lớn ở một đất nước mà xếp ở vị trí thứ hai được coi là thất bại.

Và đó là nơi mà tình yêu bóng đá của Ronaldinho đã chết. Áp lực đã tăng quá mức. Ronnie dường như không còn quá nhiệt tình với môn thể thao mà anh ấy đã bắt đầu chơi để thưởng thức. Anh ấy đã trở lại Barcelona với tâm lý đó. Những người bạn thực sự yêu quý Ronaldinho đã thấy anh buồn bã và chán nản từ mùa hè năm đó. Đó thường là thảm kịch thể thao trong giới thượng lưu: một người rất đơn độc trên đỉnh cao danh vọng. Hành trình càng khó,

càng dài thì việc giữ thăng bằng càng trở nên phức tạp, bởi có những lúc, sau rất nhiều hy sinh, các vận động viên phải bù lại khoảng thời gian đã mất, họ phải thả lỏng mình ra. Ronnie đã trở nên mệt mỏi với việc chiến đấu để duy trì đỉnh cao sau kỳ World Cup ở Đức.

Để ngăn chặn sự trì trệ, Ronnie được yêu cầu tập luyện vào các buổi chiều với HLV riêng của mình. Trong các trận đấu, nếu cảm thấy mệt mỏi nhưng nghĩ rằng mình đã làm đủ, Ronnie sẽ nói với Rijkaard rằng anh ấy có vấn đề về cơ để HLV có thể thay thế anh ấy. Thông điệp được đưa ra cho phần còn lại của đội là một thông điệp nguy hiểm. Anh ấy không phải là người duy nhất đi chệch hướng. Blaugrana dần dà trở nên tự mãn, điều mà Joan Laporta đã nói về sau đó. Trong vòng hai năm sau World Cup ở Đức, phòng thay đồ của Barcelona đã biến thành một con thuyền trôi dạt, không người chèo lái. Phòng thay đồ đầy những chú cừu đen, nhưng Ronaldinho là người dễ thấy hơn cả. "Những người còn lại, ngoại trừ Puyol, người đang có phong độ cao nhất vì anh ấy cố gắng đưa mọi người trở lại và chiến đấu vì mọi người, đã để họ ra đi", nhà báo có uy tín của Catalan - Cristian Cubero nói.

Barcelona đã phải chịu mười cuộc chia ly trong những mùa giải địa ngục. Frank Rijkaard có quan điểm rằng khi một cầu thủ bắt đầu trưởng thành, dẫn đầu, ghi bàn, giành chiến thắng, lên trang nhất của các tờ báo thể thao, thì anh ta không nên ký hợp đồng 3 năm với đội bóng. Và khi anh ta đang ở đỉnh cao của phong độ, thì hợp đồng nên được gia hạn hàng năm, vì sự tôn trọng đối với cầu thủ. Và khi bắt đầu đi xuống, anh ấy nên được chuyển đi, bất chấp áp lực từ truyền thông và người hâm mộ, những người có lẽ coi anh ấy như một thần tượng không thể chạm tới.

Động thái như vậy sẽ kéo dài sự nghiệp và bảo vệ anh ấy khỏi áp lực thường xuyên không thể chịu đựng được trong việc duy trì trạng thái như một vị thần của mình. Chuyển đến một CLB thấp hơn một bậc với ít yêu cầu và kỳ vọng hơn sẽ cho phép anh ta được chào đón và đối xử như một anh hùng, và sự sụt giảm cấp độ sẽ ít được chú ý hơn. Đó là cách để kết thúc sự nghiệp của một thần tượng, theo quan điểm của HLV người Hà Lan; tuy nhiên, quá trình này thường sẽ kèm theo đôi chút khó khăn.

Rijkaard có lý thuyết riêng của ông, nhưng ở Barcelona, ông không trực tiếp tham gia khâu đàm phán hợp đồng. Và bạn phải rất dũng cảm để đưa ra những quyết định đó, dù là với CLB để một cầu thủ ra đi hay với chính bản thân cầu thủ đó.

Bên cạnh đó, ông là kiểu người cảm thấy cần phải biết ơn các cầu thủ đã tạo cơ hội cho ông trở thành HLV xuất sắc. Rijkaard sẽ sẵn sàng thỏa hiệp thay vì đối phó và ngăn chặn những kẻ chểnh mảng, điều cần phải làm vào thời điểm đó.

Samuel Eto'o thích giữ khoảng cách với nhóm ngỗ ngược nhất và mâu thuẫn của anh với Ronaldinho dần chia rẽ đội hình và CLB. Hai ngôi sao sáng nhất đội bóng liên tục chế giễu nhau trên các phương tiện truyền thông, cho đến khi Eto'o bùng nổ trong một cuộc họp báo nổi tiếng ngay khi trở lại sau chấn thương.

"Điều mà các bạn phải nhớ là tôi luôn tập luyện ngay cả khi bị thương và với vài cú va chạm" - Eto'o nói, tỏ ra mệt mỏi vì hành vi thiếu chuyên nghiệp của nhiều cầu thủ cùng lứa. Rijkaard đã công khai cáo buộc anh không muốn chơi những phút cuối trong trận đấu trước đó với Racing Santander và Ronaldinho đã tiếp tục chỉ trích cầu thủ người Cameroon trong phòng họp báo. Eto'o không thể kiểm soát được bản thân nữa: "Nếu một người đồng đội nói rằng bạn phải nghĩ về đội bóng, thì tôi đồng ý. Bạn phải nghĩ về đội bóng. Nhưng tôi luôn nghĩ về Barcelona trước tiên và sau đó là về tiền".

Vấn đề của Ronaldinho là một con dao hai lưỡi: một mặt, phong độ trên sân của anh ấy giảm sút và mặt khác, với tư cách là người lãnh đạo phòng thay đồ, sự ương ngạnh của anh ấy đang kéo những người khác đi xuống. Ban lãnh đạo đã tự hỏi rằng liệu anh ấy có phải là hình mẫu tốt nhất cho Messi, người mà không nghi ngờ gì nữa, sẽ là người thừa kế của viên ngọc người Brazil. "Anh ấy phải đi, anh ấy đang ảnh hưởng đến cậu bé này, người đang dõi theo cách một ngôi sao bóng đá cư xử. Leo không bao giờ được rơi vào cái bẫy đó", một trong những giám đốc điều hành chủ chốt trong hội đồng quản trị giải thích.

Những lời chỉ trích ngày càng gia tăng chĩa đến cầu thủ người Brazil đã khiến Leo bị tổn thương. "Những gì Ronaldinho phải chịu đựng là không hề bình thường", Leo nói. "Điều tốt nhất chúng tôi có thể làm là để anh ấy yên. Người ta nói nhiều về Ronnie và không phải lúc nào người ta cũng nói về những gì diễn ra trên sân cỏ. Tôi không thích điều đó. Tất cả chúng ta đều có những thăng trầm, ai cũng vậy thôi. Ronnie là một tấm gương cho tất cả mọi người, không dễ để trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới mà vẫn giữ được tinh thần phấn chấn như anh ấy".

Trong một lần, khi họ đang rời khỏi bãi đậu xe Camp Nou, một nhóm người hâm mộ đã tập trung chờ đợi các ngôi sao ra sân.

Ronaldinho đã vượt qua. Tiếp theo là Leo, với Jorge bên cạnh, và anh ấy cũng tăng tốc. Nhưng cha anh ấy đã yêu cầu quay vòng ở bùng binh tiếp theo và quay trở lại với người hâm mộ, hạ thấp cửa sổ xuống và ký tặng cho những ai muốn có chữ ký.

Ai sẽ là người nói những lời như vậy, một người cha hay một người quản lý?

Gia đình Messi thường xuyên đến nhà hàng Argentina Las Cuartetas ở Barcelona, nơi sự nổi tiếng của Leo sẽ thu hút sự chú ý. Trong một lần, sau khi dùng bữa xong, Jorge rời đi trước, để lại con trai cho những thực khách dũng cảm đòi xin chữ ký và chụp ảnh. "Tôi có nên giải cứu anh ấy không?" - Một trong những nhân viên phục vụ hỏi. "Không, không, cứ để nó làm quen dần đi. Trong những tình huống như thế này, nó không được quên mình là ai, và phải học cách chung sống với điều này", Jorge trả lời.

Leo Messi, giống như tất cả các cầu thủ khác, đã bị đánh cắp tuổi thanh xuân bởi giấc mơ trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp Hay nói đúng hơn, anh ấy đã có một thời niên thiếu rất ngắn ngủi: khoảng thời gian anh ấy ở bên Ronaldinho. Nhưng những chấn thương cơ bắp, hệ quả của lối sống vô tổ chức, đòi hỏi anh thay đổi. Trong mùa giải 2007-08, một mùa giải đầy thất bại và thất vọng của tập thể Barcelona, anh ấy phải thừa nhận rằng mình không thể tiếp tục con đường đang đi.

Joan Laporta nói: "Họ đã và đang tận hưởng điều đó. Họ thích ở bên nhau, và cùng chia sẻ một phong cách chơi bóng. Có rất nhiều sự hạnh phúc, nhưng như người ta vẫn nói, cái gì đi lên ắt cũng phải đi xuống. Và năm đó, tất cả đều đã sụp đổ. Chúng ta có thể tìm ra nghìn lẻ một lý do, nhưng mọi thứ đều là một phần của quá trình tiến hóa bình thường. Và Leo đã học được rất nhiều điều, bởi vì cậu ấy đã tận hưởng vinh quang, mặc dù đã không chơi trận chung kết ở Paris, và nỗi đau do chấn thương khiến cậu ấy nhận ra rất nhiều điều về bản thân. Tôi chưa bao giờ thấy Ronnie có ý định xấu; trái lại, anh ta là một người đàn ông chính hiệu. Và anh ấy cũng thích tận hưởng bản thân, đó là sự thật, và dù bạn muốn hay không thì điều đó không phải là không phù hợp với việc trở thành một cầu thủ bởi vì trước hết, họ là con người".

"Sau đó", Laporta kết luận, "cuộc sống đã đặt bạn vào đúng vị trí của mình. Leo đã thay đổi kịp thời. Anh ấy có đủ thời gian và trí thông minh để nói, 'Bây giờ, tôi cần khắc phục điều này'. Và anh ấy không bị chấn thương nữa".

Việc thay đổi công khai đang diễn ra. Sự xuất hiện của một người mới và một khởi đầu sạch sẽ cũng cần thiết để biến Leo Messi trở thành cầu thủ xuất sắc nhất mà anh ấy có thể trở thành.

Leo buộc phải giải phóng bản thân khỏi những ràng buộc và bạn bè, là những thứ khiến anh phân tâm.

Sau World Cup ở Đức, giữa sự hỗn loạn về kỷ luật, họ đã cố gắng chiến đấu cho chức vô địch, nhưng trong mùa giải tiếp theo (2007-08), sự chênh lệch điểm số với Real Madrid, nhà vô địch trong cả hai mùa giải, ngày càng lớn hơn. Đội đã vượt qua vòng bán kết Champions League, nơi họ đối đầu với Manchester United của Sir Alex Ferguson với Cristiano Ronaldo, Paul Scholes và Carlos Tévez. Nhưng ở Catalonia, trận đấu loại trực tiếp đó được hiểu là sự kết thúc của một kỷ nguyên thậm chí có thể thay đổi cả ban lãnh đạo. “Bạn có nhận ra rằng nếu bạn không giành chiến thắng ngày hôm nay, sẽ rất khó để tiếp tục tiến lên không?” Txiki Beguiristain đã được hỏi trong một chương trình trên TV3, một kênh truyền hình thân với CLB.

CLB đang trải qua một giai đoạn chính trị rất căng thẳng cùng lúc với thời gian gián đoạn về thể thao. Sandro Rosell, phó chủ tịch trong vài năm đầu tiên của kỷ nguyên Joan Laporta, đã từ chức vì một cuộc xung đột về cách CLB nên được điều hành. Ông ta đã âm thầm chuẩn bị một cuộc bỏ phiếu bất tín nhiệm chống lại chủ tịch.

“Phe đối lập đã có khả năng tạo ra một sự căng thẳng, với việc báo chí luôn đứng về phía họ, làm rò rỉ tin đồn và tạo ra những phiền nhiễu không cần thiết”, Ferran Soriano nhớ lại điều đã dẫn đến sự hỗn loạn trong CLB. Sự căng thẳng không chỉ là nhận thức của một người: hai tuần trước trận lượt đi, khi cả đội đang tập luyện tại Camp Nou, những tên trộm đã đột nhập vào văn phòng và lấy cắp máy tính của Laporta, và điều tương tự cũng xảy ra sau đó với cơ sở dữ liệu của CLB, bao gồm cả thông tin thành viên. Laporta đang bị tấn công từ mọi phía.

Và trận bán kết Champions League đã đến.

Sau trận hòa 0-0 ở lượt đi và không có Ronaldinho, người đã biến mất một cách bí ẩn khỏi đội hình của Rijkaard, trận lượt về diễn ra ở Manchester. Tại Old Trafford, trên đường đi ăn trưa của ban giám đốc, Joan Laporta đã linh cảm: “Tôi có cảm giác chúng ta đang bị kề dao vào cổ, hôm nay sẽ rất kịch tính, hôm nay sẽ là kết thúc”. Chủ tịch của Barcelona đã phản bội cảm xúc của mình

trong phòng VIP trong suốt trận đấu, theo cách mà ông chưa từng làm trước đây.

Trận đấu chứng kiến cuộc đọ sức đầu tiên giữa Leo và một Ronaldo nhút nhát, người đã gây ít nhiều thất vọng trong các trận đấu lớn, được yêu cầu chơi ở vị trí số 9 trái với sở trường của mình. Messi là người chơi tốt hơn ở Old Trafford, dàn xếp các đợt tấn công nguy hiểm của Barcelona. Paul Scholes ghi bàn trong khi Leo lẽ ra có thể gỡ hòa, nhưng Van der Sar đã cản phá. Trận đấu diễn ra rất cân bằng, nhưng có một ấn tượng khó có thể quên được rằng đội bóng chỉ là cái bóng mờ của những gì đã và sẽ sớm tan rã. Tỷ số cuối cùng là 1-0.

Bị loại bởi Manchester United, Barcelona đã kết thúc một năm rất tệ. Đứng thứ ba trên bảng xếp hạng, Barcelona kém Real Madrid 18 điểm và phải thực hiện màn chào sân danh dự cho nhà vô địch tại Santiago Bernabeu; vì vậy họ sẽ phải chơi ở vòng sơ loại Champions League mùa sau. Ở bán kết Copa del Rey, họ đã bị loại bởi Valencia của Ronald Koeman, những người rồi đây sẽ trở thành nhà vô địch.

Thay vì xem xét câu hỏi "Chúng ta nên chăm sóc Messi như thế nào?", ban giám đốc phải quyết định xem nên làm gì với Frank Rijkaard và làm thế nào để vượt qua số kẻ thù ngày càng tăng lên. Nhưng chu kỳ thay đổi rõ ràng phải được thực hiện thông qua cầu thủ người Argentina, như Joan Laporta đã nhận ra trong một cuộc trò chuyện độc quyền với tác giả cuốn sách này:

- Tôi đã nhiều lần nhận thấy rằng khi bạn góp ý với cậu ấy, hoặc cho cậu ấy một vài lời khuyên, Leo nghĩ, cậu ấy sẽ bị đồng hóa. Có những thời điểm, cậu ấy đã là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới nhưng không được trao các giải thưởng cá nhân mà cậu ấy xứng đáng nhận được. Kaká đã giành được Ballon d'Or vào tháng 12 năm 2007 và Leo về thứ ba. Ronaldo cán đích ở vị trí thứ hai. Tôi nhớ lúc trò chuyện trên máy bay,, tôi đã nói với cậu ấy, "Leo, cậu đã là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Cậu sẽ bắt đầu chặng đường giành các danh hiệu cá nhân vào ngày đội bóng bắt đầu chiến thắng". Ronnie vẫn còn ở CLB, nhưng ngay cả bản thân Ronaldinho từ ngày đầu tiên đã nhận ra rằng chúng ta đã thấy một người đặc biệt. Chúng tôi đã không giành được bất cứ danh hiệu nào trong hai năm và điều đó đã được phản ánh trong cuộc bầu chọn cầu thủ của năm. Và tôi đã nói điều đó với cậu ấy. Tôi nghĩ rằng cậu ấy đã tự mình thực hiện những sự thay đổi đó.

- Đó là một mùa giải đáng thất vọng.

- Và chúng tôi đã phải đưa ra những quyết định lớn. Chúng tôi cùng với hội đồng quản trị và giám đốc bóng đá kết luận rằng đội bóng cần phải được cải tổ. Và ban lãnh đạo cũng vậy: Tôi đã nói chuyện với các cầu thủ "cây nhà lá vườn" (Xavi, Iniesta, Puyol, Víctor Valdés), những người đã trưởng thành nhờ những gì họ học được từ Deco và những người khác. Họ phải trở thành những người dẫn đầu phòng thay đồ. Và hiển nhiên, Leo sẽ là một người dẫn đầu xuất sắc. Kể từ đó, không ai dám làm bất cứ điều gì mà không có sự chấp thuận hoặc đồng ý của Leo, điều mà cậu ấy luôn đưa ra theo cách của mình.

- Và ban lãnh đạo quyết định rằng HLV tiếp theo phải là José Mourinho hoặc Pep Guardiola. Ông chọn Pep vì mối quan hệ của anh ấy và kiến thức sâu rộng về CLB. Trong bữa ăn nổi tiếng sau trận bán kết Champions League, nơi Pep đã nói "No tindrás collons" [tiếng Catalan có nghĩa là "Bạn sẽ không có dũng khí để làm chuyện này đâu"] lúc để cập đến lý do cho những sự lựa chọn của mình khi thay thế Rijkaard. Vậy Leo có được nói đến không?

- Chắc chắn rồi. Chúng tôi đã nói về những cầu thủ, những người anh ấy muốn và không muốn. Và khi nhắc đến Leo, Pep không ngừng lặp lại, "Một cỗ máy, cậu ta là một cỗ máy". Pep luôn nói rằng cậu ấy là người giỏi nhất, một cỗ máy. Chủ đề về Ronnie và Deco đã xuất hiện. Vào thời điểm đó, chúng tôi đã thảo luận về việc liệu Eto'o có nên ở lại hay không. Tôi nghĩ chúng tôi đã đúng khi giữ anh ấy lại. Và Henry gần như đã ổn định hoàn toàn về mặt phong độ. Tất nhiên, Leo đã được nói đến. Cậu ấy sẽ trở thành tâm điểm.

Pep Guardiola đã nói với chủ tịch rằng ông ước mình có thể khiến Ronaldinho trở lại như trước kia, nhưng Pep không tin là mình sẽ làm được.

Ngay sau khi mùa giải đó kết thúc, Joan Laporta đã lái xe đến Castelldefels. Đến nhà của Ronaldinho. Ronnie biết điều này có nghĩa là gì. Chủ tịch nói với anh rằng đã có kế hoạch về những sự thay đổi nếu đội không giành được bất cứ danh hiệu nào. Laporta coi nhiệm vụ của chủ tịch là phải trực tiếp thông báo quyết định với cầu thủ đã thay đổi lịch sử của CLB. "Ronnie, chúng tôi nghĩ đã đến lúc để anh kết thúc quãng thời gian ở Barça". Cuộc trò chuyện giữa cầu thủ và chủ tịch là một cuộc nói chuyện đầy cảm xúc. Em gái của Ronaldinho cũng có mặt.

Kỳ World Cup hai năm trước đã được đem ra để thảo luận. Joan biết rằng điều đó đã khiến anh ấy cảm động sâu sắc và chưa bao

giờ hiểu tại sao mọi người lại phản ứng tiêu cực với anh ấy sau thất bại của Brazil. Cả ba người đều xem tình huống đó là không công bằng, những lời chỉ trích dồn dập, nhưng Ronaldinho đã không thể lấy lại tinh thần sau đó. "Ronnie, kỳ vọng của chúng ta đã không được đáp ứng và như tôi nói với anh, chúng ta không thể ở bên nhau được nữa. Milan muốn có anh, Manchester City cũng vậy, anh phải quyết tâm", Laporta nói với anh ấy.

Ronnie nói với Laporta rằng anh ấy hiểu. Anh ấy sẽ chọn một đội bóng khác. Anh rất vui vì Laporta đã đích thân đến nói với mình. Ronnie không thể quên làm thế nào, vào thời điểm Giáng sinh, nhiều người, trong và ngoài CLB, muốn loại bỏ anh, nhưng Laporta đã thuyết phục họ để anh tiếp tục thi đấu trong mùa giải đó. Vì sự tôn trọng và biết ơn, Ronnie xứng đáng nhận được điều đó. Đó là những gì ngài chủ tịch nghĩ và ông ấy đã nói lời tạm biệt với một cái ôm khiến cả hai người đều bật khóc.

Laporta đã nói chuyện với Roberto de Assis, anh trai và cũng là người đại diện của Ronaldinho, trong trường hợp Barcelona đi đến quyết định này. Hợp đồng thú vị nhất về mặt tài chính là với Man City, nhưng CLB thu hút cầu thủ này nhiều hơn cả là AC Milan, người đã ký hợp đồng cùng anh với giá 25 triệu euro.

Khi Joan Laporta rời khỏi nhà Ronaldinho, ông đã thở dài, kết hợp giữa nỗi buồn và sự nhẹ nhõm. Laporta đã lấy điện thoại ra và bấm một dãy số quen thuộc. "Nghe này, ông có ở nhà không? Tôi sẽ ghé qua một chút. Tôi muốn ông là người đầu tiên biết tin". Ông y đã gọi cho Jorge Messi, người đang ở với con trai của mình trong ngôi nhà bên cạnh nhà Ronaldinho. Một quyết định khác đã được đưa ra bởi hội đồng quản trị và ông muốn thông báo đến họ.

Laporta biết rằng mối quan hệ giữa Leo và Ronnie rất đặc biệt, và đã quyết định nói với cầu thủ người Argentina rằng người bạn tâm giao của anh ấy sẽ không ở lại CLB. Và hội đồng quản trị muốn Leo trở thành tâm điểm của đội.

"Leo phải dẫn đầu, và thay thế Ronaldinho", Laporta nói với tất cả những gì được yêu cầu trong dịp này. "Hãy đón nhận trách nhiệm này. Từ nay, chiếc áo số 10 là của cậu".

Leo cúi đầu khi họ nói về bạn của mình, nhưng anh đã chấp nhận thử thách này. Anh ấy biết đó là những gì mình phải làm về mặt chuyên môn. Laporta hiểu rằng phải tạo ra một số sự khích lệ với ngôi sao mới của mình: nếu anh ấy có thể quản lý phòng thay đồ, anh ấy sẽ là người chiến thắng. Leo hiểu rằng các cầu thủ trưởng

thành sẽ được giao những vai trò quan trọng hơn và Laporta cũng chia sẻ với anh kế hoạch của đội. HLV mới của đội sẽ là Pep Guardiola. "Pep sẽ hiểu cậu, ông ấy biết rõ mọi thứ về CLB và nghĩ rằng cậu là một cỗ máy", Laporta nói. Dani Alvés và Eric Abidal đã ký hợp đồng, và Gerard Piqué sắp gia nhập Barcelona.

"Hãy ký hợp đồng với Piqué, thưa ngài, hãy ký hợp đồng với anh ấy, anh ấy đã từng bảo vệ tôi khi chúng tôi chơi cùng nhau lúc còn là thiếu niên", Leo nói.

Một câu hỏi không thể khác lúc này là, "Cậu sẽ đưa ai khác vào đội hình?" Laporta nhớ là đã hỏi Leo như vậy. Deco và Motta đã bị bán đi: thêm hai người bạn nữa. Có lẽ là cả Eto'o nữa. Về lý thuyết, đội hình đang được thành lập là rất vững chắc, nhưng cần sự chấp thuận của "người lãnh đạo" mới. Gia đình của Leo cũng tham gia cuộc trò chuyện; đó là một khoảnh khắc của nhiều cảm xúc lẫn lộn.

Họ nhìn thấy nỗi buồn không thể tránh khỏi trong cảm xúc của Leo. Họ nhớ về một trận đấu cụ thể mà con trai họ ghi bàn trong khi Ronaldinho đang bình phục chấn thương, và anh ấy đã giơ cả hai tay lên, xòe mười ngón tay ra để ăn mừng. Đó là dành cho số 10, cho người bạn tâm giao của anh ấy. Nhưng họ cũng muốn làm cho Leo thấy rằng Ronaldinho nên ra đi, đó cũng là vì lợi ích tốt nhất của anh. Và rằng những thương vụ mua lại và quyết định mới về động lực của tập đoàn sẽ giúp ích cho anh ấy.

Leo cũng đã nhìn thấy được điều này theo cách đó.

"Cuối cùng thì Frank cũng không thể giận được các cầu thủ của mình. Khi mà lẽ ra phải tức giận, thì ông ấy lại không làm được, bởi vì ông ấy yêu mến họ, ông ấy đã giành được hai giải đấu và Champions League cùng với họ..."

(Txiki Beguiristain)

Frank Rijkaard và Ronaldinho đã đến CLB vào một trong những khoảnh khắc huy hoàng trong lịch sử của CLB, và cố gắng đưa FC Barcelona trở lại vị trí mà họ xứng đáng có được. Những người phụ trách đội bóng, bao gồm cả ban lãnh đạo, đã lựa chọn một mô hình bóng đá lâu đời và vòng xoáy đi xuống luôn hoạt động, dẫn đầu bởi một số quyết định tồi tệ, lại là hậu quả của thành công. Đáng buồn thay, điều đó thường khó tiêu hóa hơn thất bại.

Cả Frank và Ronaldinho đều đồng hành cùng Leo trong cuộc hành trình của anh qua thời niên thiếu, cả hai đều chỉ cho anh những

cách thức để trở nên chuyên nghiệp, những quy tắc mới, nhưng cũng là những con đường một chiều mà từ đó Leo đã tìm được đường trở lại. Eidur Gudjohnsen nói: "Khi tôi đến, anh ấy còn là một cậu bé. Hai năm sau, anh ấy đã là một người đàn ông. Chiếc áo số 10 đã vừa vặn với anh như một chiếc găng tay. Bạn sẽ không thấy anh ấy tập luyện trong phòng tập thể dục hoặc tập thêm nhiều giờ. Nhưng anh ấy đã mang trong mình một thứ mà rất khó để có được: anh ấy biết rằng đó là thời đại của mình. Và anh ấy đã nắm lấy nó bằng cả hai tay".

Nhưng vẫn còn một điều mà Leo Messi phải làm.

Ronaldinho rất nuối tiếc khi không thể ở Barcelona thêm vài năm nữa để chứng kiến sự trưởng thành của "Bọ Chét". Nhưng có lẽ chính sự vắng mặt của anh đã tạo điều kiện cho Messi khởi sắc. Khi họ chia tay vào mùa hè năm đó, cả hai biết rằng họ sẽ không gặp lại nhau thường xuyên, hoặc trong cùng một hoàn cảnh. Khoảng cách sẽ làm nguội lạnh mọi thứ.

Và, chắc chắn, sau một vài cuộc trao đổi giữa Barcelona và Milan ngay sau khi cầu thủ người Brazil rời Barcelona, hai người bạn thân thiết đã mất liên lạc.

Tại SVĐ Công nhân (Bắc Kinh), vào ngày 19 tháng 8 năm 2008, Brazil đối mặt với Argentina trong trận bán kết của Thế vận hội. Ronaldinho trong trang phục *canarinha*[3], Messi trong trang phục xanh da trời và trắng. Argentina thắng 3-0.

[3] *Đội tuyển bóng đá quốc gia Brazil.*

Cuối trận, Messi tìm kiếm bóng dáng của một Ronaldinho đang thất vọng.

Và cái ôm mà họ dành cho nhau như vẫn kéo dài cho đến ngày nay.

Chương 6

LEO KHÔNG PHẢI LÀ MỘT THIÊN TÀI BẨM SINH. KHÔNG AI NHƯ VẬY CẢ!

Diego, Diego, thật là vinh dự khi được chào đón cầu thủ hay nhất thế giới đến thành phố này.

Cầu thủ hay nhất vốn dĩ đã chơi tại Rosario! Tên ông là Carlovich.

Đó là câu trả lời của Maradona khi anh đến Rosario năm 1993, bắt đầu quãng thời gian ngắn tại Newell's. Carlovich. Nghe thì đơn thuần giống như bao cái tên đến từ Nam Tư khác – tên của một người nhập cư. Và thế đó. Trên đường phố Rosario, người ta điền vào chỗ còn trống: Carlovich!? Một huyền thoại bóng đá, vị vua của cú double nutmed (xỏ háng hai lần). Người đàn ông mà mỗi khi có bóng, thời gian như ngừng trôi. Một ngày nọ, ông thoát khỏi bẫy phòng ngự với một cú lốp bóng bằng gót chân qua đầu ba cầu thủ. Không có ai giống ông. Những gì Messi đang làm, Redondo đã làm, Maradona đã làm, nằm trong DNA của ông. Không phải Diego, không phải Messi, chính là Carlovich. Ông ta là người giỏi nhất.

Đó là lời họ nói.

Không có bất cứ một thước phim nào về người đàn ông mà họ gọi là Trinche Carlovich, một cầu thủ người Argentina của những năm 1970. Bạn có thể tìm thấy vài đoạn cắt từ báo giấy và tấm ảnh hiếm hoi của chàng cầu thủ có cặp chân thon gọn, tóc mai dài. Hai tay được cố định chắc chắn bên hông. Khổng lồ. Một cầu thủ từ ngay trong vùng này. Những bài báo đó nói về các khoảng khắc của cá nhân thiên tài, được truyền miệng từ người này sang

người khác qua thời gian. Và đặc biệt là về một trận đấu thần kỳ.

Không lâu trước đây, họ hỏi *Trinche*, người không còn đủ sức lực để làm những gì ông đã từng làm với trái bóng, cảm giác của ông sau khi nghe những điều đó, khi nhớ lại cách mà họ hát vang tên ông trên khán đài và cách mà họ đến từ khắp nơi trong tỉnh Santa Fe chỉ để xem ông đá. "Kể cho chúng tôi nghe", họ nói, "nếu được quay ngược thời gian, liệu ông có làm khác đi?" Kết thúc sự nghiệp, ông chỉ chơi đúng hai trận ở hạng thi đấu cao nhất Argentina. Môi Carlovich mím chặt. "Khônggg", ông quay đầu lại. "Không, ngài, đừng hỏi tôi câu đó…" Ông cắn môi. Mặt ông trở nên méo mó. "Không, không phải câu đó". Rồi ông bật khóc.

Khi thế kỷ XX bắt đầu, dân tị nạn từ khắp châu Âu đổ về Argentina, với mong ước có thể hưởng lợi từ nền kinh tế đang bùng nổ của nước này. Một trong số đó là Mario Carlovich, một người Nam Tư, ông cũng như bao đồng hương khác, đang tìm cách chạy trốn khỏi các biến động của vùng đất Balkan. Ông ổn định cuộc sống ở khu vực Belgrano, phía tây của Rosario, và xây dựng gia đình ở đó. Bảy người con trai. Người nhỏ nhất, Tómas Felipe, được sinh năm 1948. Ông sau này có biệt danh là *el Trinche*, "cái nĩa", được cho là vì thân hình cao cùng với đôi chân thon của mình - mặc dù chính ông cũng mặc kệ nguồn gốc và ý nghĩa của biệt danh này. Giống như hầu hết mọi người sống ở khu này, bóng đá là đam mê của ông. Ông được mời vào đội trẻ của Rosario Central năm 15 tuổi, và được ra mắt đội Một khoảng 5 năm sau đó. Ông được chơi thêm một lần nữa ở giải hạng nhất. Và thế là hết.

Carlovich là kiểu cầu thủ mà người Argentina gọi là *volante*, một tiền vệ phòng ngự thuận chân trái. Ông có đẳng cấp và tầm nhìn nhưng lại thiếu tốc độ. Phẩm chất kỹ thuật đầy tài hoa của ông đã không làm cho các HLV lúc bấy giờ ấn tượng, trong đó có Carlos Grignol, người tìm kiếm sức mạnh thể chất hơn là các kỹ năng. Nhưng mặc dù cao hơn 1m80, ông không được sinh ra để tranh chấp bóng bổng. Ông không là mẫu cầu thủ "điển hình".

Không có gì về ông là bình thường cả.

Một ngày nọ, cả đội đang chuẩn bị rời Rosario để đến Buenos Aires. "Ông ta xuất hiện với một cái túi nhỏ, leo lên xe bus, gật đầu chào tài xế, phớt lờ tất cả mọi người và đi thẳng về phía cuối xe", hồi tưởng bởi nhà báo nổi tiếng của *Santa Fe*, Eduardo Amez de Paz, người đã diễn tả vô cùng cảm động về thời kỳ đó trong cuốn sách *La vida por el fútbol ("Sống vì bóng đá")*. "Mười, mười lăm

phút sau, không cầu thủ nào khác tới nữa, anh đi lên trước và hỏi tài xế khi nào họ mới khởi hành. 'Như mọi khi, con trai, chúng ta sẽ đi lúc hai giờ rưỡi, hoặc ba giờ kém mười lăm'. Chán chường cảnh chờ đợi, ông bước khỏi xe bus, không bao giờ quay lại. Nhiều ngày sau đó, người ta phát hiện ông đã đi đá cho đội Rio Negro của Belgrano, trong một giải nghiệp dư".

"Đã có một vài sự việc", ông giải thích một cách bí ẩn, "một số chuyện khiến tôi không thích ở Central, và nó làm tôi cảm thấy bị cô lập. Nên tôi ra đi". Một vài tháng sau, ông xuất hiện trở lại ở Central Córdoba, CLB thứ ba ở Rosario, "nhà" của ông trong hơn một thập kỷ, một đội bóng luôn nằm trong cái bóng của những *canallas* (Rosario Central) và *leprosos* (Newell's Old Boys), và cũng ở đây, ông giành chức vô địch giải hạng C, được thăng lên hạng B vào năm 1973. Ông khoác chiếc áo *charrúa* qua bốn thời kỳ, chơi tổng cộng 236 trận và ghi được 28 bàn. Phong cách và phép màu mà ông đem lại, tựa như Juan Román Riquelme, sẽ luôn được khắc sâu trong tâm trí người dân ở khu dân cư Belgrano, và ở khu La Tablada, nơi mà SVĐ Gabino Sosa khiêm tốn của Central Córdoba tọa lạc. Chính tại nơi đây, Marcelo Bielsa, cựu HLV của Athletic Bilbao, đã thường xuyên ghé thăm trong khoảng thời gian hơn bốn năm trời, chỉ với mục đích duy nhất là xem *Trinche* thi đấu. SVĐ giờ đây đã có một bức tranh Carlovich, ngay trên tường của lối vào, được vẽ theo lời đề nghị từ nhân viên của đài Canal+, những người đã lặn lội từ Madrid đến đây vài năm trước để làm một phóng sự về ông.

Những năm tháng ở Central Córdoba, huyền thoại về ông được lan truyền khắp các đồng cỏ Nam Mỹ. Một bữa trưa nọ, trước trận đấu với Los Andes, một đội bóng thuộc tỉnh Buenos Aires, Carlovich nhận ra mình đã quên những giấy tờ quan trọng mà các cầu thủ phải xuất trình với trọng tài để được thi đấu. Đống giấy đó đã bị bỏ lại Rosario. Một lãnh đạo địa phương, người đã nghe về ông nhưng chưa từng được chứng kiến (giải hạng B không được chiếu trên truyền hình) tiến tới gần một trong số các trọng tài và đưa ra một thỉnh cầu đơn giản: "Cho anh ấy chơi đi. Tôi biết anh ta có tóc dài và một bộ râu. Anh ấy là *Trinche*. Hãy để anh ấy thi đấu vì khả năng lớn là chúng ta sẽ không bao giờ được thấy bất kỳ ai giống anh ấy ở hạng đấu này đâu".

Huyền thoại *Trinche* Carlovich đã gây chú ý trên toàn quốc và mãi mãi trở thành một phần quan trọng trong lịch sử, vào buổi tối ngày 17 tháng 4 năm 1974 tại SVĐ của Newell's. Đội tuyển Argentina của Vladislao Cap đang chuẩn bị hành quân đến Tây Đức cho chiến dịch World Cup. Họ cần tìm một đội để đá giao hữu

cho tổ chức từ thiện Sports Journalists' Circle và họ đã chọn 11 cầu thủ tuyển chọn của Rosario (Rosario Select XI). Mười cầu thủ đang thi đấu ở giải hạng nhất được gọi (hai đội mạnh của Rosario - Newell's và Rosario Cetral, với 5 người mỗi đội) và một từ giải hạng nhì, cầu thủ số 5 của Córdoba, Carlovich. Họ chưa bao giờ được tập cùng nhau và chỉ có mặt ở sân hai tiếng trước khi trận đấu bắt đầu.

Khán đài chật ních. Không có đài truyền hình hay ống kính máy quay nào, nhưng những ai đã ở đó (các cầu thủ, HLV, CĐV), cùng với phần bình luận đáng nhớ của Oscar Vidana trên kênh LT8, đều nói về "điệu nhảy của vùng Rosarinos". Trong thời khắc huy hoàng đó, không ai có thể cản được Carlovich. *Trinche* tự phân tích. "Tôi xỏ háng một hậu vệ, và khi anh ta quay người lại, tôi làm điều đó một lần nữa. Đó là cách chơi bóng của tôi, nhưng ngày hôm đó, cả khán đài đã nổ tung". Nạn nhân của pha xỏ háng hai lần không phải bất cứ ai khác, mà chính là Pancho Sa, hậu vệ có nhiều cúp Copa Libertadores nhất lịch sử giải đấu. Cuối cùng, khi sự thất vọng, chán chường ngày càng lớn, tuyển quốc gia chọn cách lăng mạ đối thủ khi họ nhận ra trận đấu sẽ không kết thúc tốt đẹp. Giữa hai hiệp, tỷ số là 3-0. Trong phòng thay đồ, Vladislao Cap tiếp cận các lãnh đạo của Rosario và nhờ họ rút "cầu thủ số 5 ấy" ra. Và ông không hề đùa. Mặc dù vậy, Carlovich vẫn tiếp tục hiệp hai.

Trận đấu kết thúc với tỷ số khó quên, 3-1 cho Rosario và tuyển quốc gia bị chế nhạo bởi cả khán đài, lần đầu tiên, không có bất cứ sự phân biệt nào giữa *canallas* và *leproso*. Đây chính là sự thăng hoa và vinh quang tột đỉnh mà bóng đá mang lại, ở dạng thuần khiết nhất. Nó có thể mang lại một bản hợp đồng mới hay một đội bóng mạnh nào đó cho *Trinche*, nhưng Carlovich luôn hướng về nơi mà Amez de Paz mô tả là "tình yêu đầu", "hàng xóm, bạn bè và những giải nghiệp dư, nơi tên tuổi của anh được đảm bảo, anh không cần phải chứng minh điều gì cả và chỉ đơn thuần là tận hưởng niềm vui chơi bóng. Khi được chơi ở đó, anh không bao giờ thất bại trong việc 'bật công tắc', chiến đấu và tận hưởng hết mình. Điều mà đôi khi anh không làm được, trong một số trận quan trọng của giải Rio Negro". Hàng xóm ở khu Belgrano nhớ lại rằng *Trinche*, sau mỗi buổi tập hay mỗi trận đấu, lại tiếp tục chơi với bọn trẻ trên đường phố, ở bất cứ độ tuổi, bất cứ thời gian và trên bất cứ sân bóng nào trống.

"Tôi yêu cái cách mà tụi nhóc chơi bóng, tôi yêu *the potreros* (đồng cỏ)", *Trinche* nhớ lại. "Ngày nay, còn rất ít những sân như vậy, bọn trẻ thường chơi trên sân cỏ nhân tạo nhưng trước đây, chỉ có cỏ, cỏ

và cỏ. Còn thêm gì nữa – thêm sự chật hẹp. Nó đang thu hẹp từng ngày, từng ngày ở Rosario. Trước đây, có rất nhiều sân bóng, giờ thì không còn nữa. Tôi nói cho bạn biết tại sao tôi thích chơi trên đường phố - một cầu thủ ra sân và nhìn lên khán đài, nơi đang chứa 60.000, 100.000 con người, làm sao anh ta có thể tận hưởng trận đấu được? Anh ta không thể chơi bóng, không bao giờ. Những con người trên khán đài, những đòi hỏi, những lời xúc phạm…"

Năm 1976, ông gia nhập Independiente Rivadavia, một đội bóng ở thành phố Mendoza. Một thứ Bảy nọ, ông tự khiến mình nhận thẻ đỏ ngay trước giờ nghỉ. Ông buộc phải làm vậy, nếu không thì ông sẽ lỡ chuyến xe bus về Rosario, Chủ nhật đó là Ngày của Mẹ. Một dịp khác, vào một ngày vô cùng nóng nực, nó oi bức đến nỗi bạn chỉ muốn ở nhà không làm gì khác,*Trinche* và một đồng đội chỉ chơi bóng ở một khu vực được che mát bởi bóng cây. Họ chuyền qua chuyền lại cho nhau; không ai lấy được bóng trong chân họ. Sau khoảng mười phút, trọng tài dừng trận đấu. "Thôi nào, các chàng trai, chơi bóng đi!" Và *Trinche* trả lời: "Ngoài kia quá nóng trọng tài ơi!"

"*Trinche* là một cầu thủ vô tổ chức, điều đã ngăn ông không được ra mắt ở giải hạng nhất sớm hơn", Amez de Paz viết. "Mọi thứ đã không hề suôn sẻ cho tới khi ông 21 tuổi. Họ nói ông chỉ chơi khi ông thích, khi cảm thấy muốn đá bóng. Tôi không nghĩ điều đó hoàn toàn đúng. Ông ấy thích đá bóng. Nó nằm trong máu rồi. Nhưng ông không bao giờ xem bóng đá là chuyện sống chết, cũng không quan tâm mấy tới việc đàm phán hợp đồng. Ông muốn chơi bóng và chỉ vậy là đủ. Niềm vui sướng tuyệt đối của bóng đá".

Ông chỉ chơi cho Mendoza một năm trước khi quay trở lại tỉnh Sante Fe, lần này đầu quân cho Colón, nhưng ông chỉ chơi được hai trận đấu chính thức: các chấn thương cơ bắt đầu tác động đến sự nghiệp. Ông lại quay về Central Córdoba, nơi ông được thăng hạng lần thứ hai. Ông dần được biết đến với sự lười biếng tập luyện, thiếu khát vọng. Người ta kể rằng, ở một trong những đội bóng mà ông tham gia, không phải Rosario, ông đã yêu cầu một chiếc xe như là một phần của hợp đồng. Khi họ giao nó, ông lên xe, rồi lái thẳng về nhà ở Belgrano, và không bao giờ quay lại nữa.

Buổi sáng ngày thi đấu, cả đội Central Córdoba đã tập trung ở Gabino Sol để di chuyển tới Buenos Aires. *Trinche* vẫn chưa đến: ông đã ngủ quên. Họ đến nhà tìm ông và rồi ông đi xuống cầu thang trong chiếc quần lót, tóc tai bù xù, và cứ thế, họ đưa ông ra thủ đô. Không ai nhớ đối thủ của họ là ai, có lẽ à Almagro, nhưng

ngày hôm đó, Central Córdoba đã thắng. 1-0. Bàn thắng của *Trinche.* Chúng ta mong rằng những câu chuyện này là thật. Có người đã kể lại thì chắc nó phải thật thôi. Đúng không?

Trinche giải nghệ, nhưng 3 năm sau ông quay lại sân cỏ. Đó là năm 1986. Ông thường đi bộ cả trận nhưng có thể phán đoán một đường chuyền trước tất cả mọi người. Đó là mùa giải cuối cùng ông thi đấu. Vài năm sau, ông được bắt gặp đang chơi bóng trong một khu phố, tung một được chuyền dài hơn 40 mét hay thỉnh thoảng thực hiện các pha rê bóng.

Carlovich trở thành một sự tương phản với Leo Messi: danh tiếng và đỉnh cao sự nghiệp của ông để lại Santa Fe và nhờ đó ông được yêu quý. Huyền thoại về ông trở nên cũ kỹ. Chỉ là một trong những kiểu cầu thủ tài tử mà giờ đây không còn nữa. Và đó là cái cách mà các huyền thoại hay những người thắng cuộc trong bóng đá Argentina, như César Luis Menotti, José Pekerman, Carlos Grignol, Aldo Poy, Marcelo Bielsa, Enrique Wolff, Carlos Aimar và Mario Killer, kể về ông. "Tôi nhớ khi mình còn là một cậu bé thì *Trinche*, dạng cầu thủ mà chúng ta không có nữa, đang chơi bóng" là những lời của Tata Martino, một người gốc Rosario, giờ đang ở Barcelona. "Ông ta sẽ xỏ háng lên và xuống, mọi người gào thét tên ông ấy, trên tất cả là vì tinh thần nghệ sĩ lạ thường của ông cộng với cái mác đến từ Rosario đó: đam mê của ông dành cho bóng đá là độc nhất. Ông ta sẽ chơi một trận World Cup hay đá bóng với các chiến hữu theo cùng một tinh thần như thế. Ông ta có gần như tất cả mọi thứ cần thiết để trở thành một trong những cầu thủ vĩ đại". Sự nhấn giọng nằm ở từ "gần như".

"Cái gọi là 'đỉnh cao' có ý nghĩa gì?" *Trinche* hỏi. "Sự thật là tôi chưa bao giờ có bất cứ đam mê nào khác ngoài chơi bóng. Và quan trọng nhất là tôi không muốn cách xa khu tôi đang sống, cách xa nhà của bố mẹ, nơi tôi ghé thăm hầu hết các buổi chiều để gặp Vasco Artola, một người bạn từ thời xa xưa. Mặt khác, tôi thích sự kín đáo. Khi chơi cho Central Córdoba, nếu được, tôi thường thay đồ một mình, trong phòng thiết bị thay vì phòng thay đồ. Tôi thích sự yên tĩnh, nó không xuất phát từ một ý định xấu nào cả".

Sau khi giã từ bóng đá, ông làm thợ xây nhà, nhưng cuộc đời đã chơi xấu ông. Amez de Paz giải thích. "Tôi đã không biết rằng *Trinche* mắc chứng loãng xương khá nặng, phá hoại cái hông của ông và gần như khiến ông thành người tàn tật". *Trinche* đã tìm kiếm sự giúp đỡ khắp nơi, nhưng không mấy khả quan. "Việc đầu tiên tôi làm là nói cho một người bạn, một bác sĩ chấn thương chỉnh hình nổi tiếng vốn là một cựu cầu thủ, Carlos Lancellotti",

Amez de Paz nói khi chính ông đã quyết định cứu vớt tình hình. "Ông ta nói với tôi rằng sẽ phẫu thuật miễn phí, cũng như lo luôn chi phí chăm sóc hậu phẫu, nhưng ông ta cần một bộ phận giả. Ban đầu, yêu cầu bị từ chối do sự thiếu hụt kinh phí dành cho những trường hợp như này. Nhưng một kiến nghị được gửi cho cơ quan Y tế Cộng đồng. Cuối cùng, trong ngày đầu tiên của tháng 9, phán quyết để kiếm về một bộ phận giả đã được thông qua".

Một buổi tối tri ân với hai trận đấu từ thiện được tổ chức bởi Amez de Paz, cùng với bạn bè và con cái của mình và cả nhà thờ Maradonian. Vé vào xem chỉ tầm 1 euro. "Chúng tôi hết sức kinh ngạc. Một loạt các cầu thủ vĩ đại đã tham gia hai trận đấu đó", một nhà báo già nhớ lại.

Hôm ấy, Tomás Felipe, *el Trinche*, Carlovich đã rơi nước mắt. Như cái cách ông khóc vài năm sau đó, khi họ hỏi liệu ông có muốn thay đổi điều gì trong sự nghiệp của mình. "Không, đừng hỏi tôi điều đó..."

Điều duy nhất khiến Carlovich hứng thú là quả bóng, và ông chưa bao giờ cảm thấy thoải mái với sự ràng buộc. Ông đã có tất cả những phẩm chất để xây dựng một sự nghiệp vĩ đại, nhưng lại thiếu cái tính cách để duy trì kỷ luật. "Tựa như có một quả bóng thông minh trong chân Carlovich. Nó thích thực hiện những pha bóng nghệ sĩ, cùng lúc đó nó kéo theo sau một cầu thủ", Menotti nói. Một cầu thủ nghiệp dư.

Nhiều người cho rằng *Trinche* đã xuất hiện cùng thời điểm mà các HLV đang ưa chuộng sức mạnh thể chất, những người đang tìm cách biến bóng đá từ một môn nghệ thuật thành một cái gì đó trái ngược hoàn toàn. Họ nói đó là một thời kỳ xấu xí trong bóng đá Argentina, mặc dù nhận xét đó có phần không chính xác lắm. "Có lẽ, cái ông ta thiếu là sự chuyên nghiệp cần thiết để cạnh tranh ở trình độ này", cựu cầu thủ và HLV Carlos Aimar khẳng định.

Menotti bổ sung: "Ông ấy không có đủ nền tảng thể lực để phục vụ cho những kỹ năng của mình. Hơn nữa, ông ấy chưa bao giờ có ai bên cạnh và thấu cảm cả. Thật đáng tiếc khi Carlovich lẽ ra đã có thể trở thành một trong những cầu thủ quan trọng nhất trong lịch sử bóng đá Argentina. Tôi không biết những gì đã xảy ra với ông ấy. Có thể ông đã chán ngấy bóng đá chuyên nghiệp và chỉ muốn tận hưởng những khoảng thời gian vui vẻ mà thôi".

Trở thành số một, thành một người mà ai nấy đều thán phục, là điều mà không phải ai cũng làm được. "Messi đối đầu trực tiếp với

mọi tình thế. Nhưng trước đó, anh đã va vấp rất nhiều, bị tổn thương, và anh vẫn vượt qua", Pancho Ferraro nói. "Anh không biết bỏ cuộc. Với một số người, khi cuộc sống trở nên mờ mịt, họ không tìm thấy lối ra. Một số khác, dẫu có đứng trong giông bão, vẫn tìm cách vượt qua được. Tại sao có nhiều cầu thủ trẻ thất bại? Carlovich là một cầu thủ xuất sắc, Rodas là một cầu thủ tuyệt vời, nhưng vì lý do nào đó, cả hai đều đã thất bại. Về phần mình, tôi cảm thấy bực mình khi nhiều người nói rằng 'ông ta đã không gặp may'. Thực tế là họ đã không có đủ cố gắng để đạt được sự thành công đó. Họ không ra sân và chiến đấu vì nó. Đó là lý do vì sao những ai tiến được tới đỉnh cao và ở lại đó sẽ được chúng ta tán dương. Tôi ca ngợi những người như Zanettis, Batistutas, Samuels, Crespos... Những người chỉ đến rồi đi… thì không!"

Đây là một góc nhìn khác. Trong buổi phóng vấn với đài truyền hình TyC của Argentina, với sự thoải mái của chiếc ghế sofa trong chính ngôi nhà của mình ở Barcelona, Leo mở lòng:

- Có bao giờ anh tự nói với bản thân : "Mình là một sự thất bại, mình vô dụng, mình sẽ không đi tới đâu cả, mình sẽ không thể trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp" không?

- Không. Đã có những trận mà tôi không ghi bàn hoặc đá không tốt và tôi sẽ tự trách chính mình nặng nề hơn bất cứ ai, nhờ vậy tôi mới biết khi nào mình đá tốt và ngược lại.

- Nhưng có bao giờ, trong một giây phút ngắn ngủi thôi, anh nghĩ rằng không muốn làm cầu thủ nữa?

- Không. Ném đi tất cả mọi thứ? Không. Tôi biết rằng giấc mơ của mình là thi đấu ở giải đấu cao nhất, và tôi chiến đấu vì điều đó. Có những trận mà tôi không đạt được gì cả và tự chỉ trích bản thân rất nhiều. Nhưng bỏ cuộc ư? Không!

- Có bao giờ anh phải chuẩn bị theo một cách đặc biệt? Như nói chuyện với một nhà tâm lý chẳng hạn, vì áp lực cho anh là rất lớn, nó không dành cho tất cả mọi người?

- Không, tôi không nói nhiều lắm, tôi không thích nói về những thứ cá nhân. Rất khó để nghe được những chuyện riêng tư từ tôi. Tôi phải ở cạnh gia đình hoặc một người bạn thân thiết để có thể thoải mái nói về chính mình, và kể cả những lúc đó tôi cũng thường giữ lại những cảm xúc tiêu cực. Khi ngày càng lớn tuổi, tôi chia sẻ nhiều thứ với gia đình hơn, nhưng ban đầu, thì thậm chí cả họ cũng không.

- Nhưng có phải là không bao giờ, kể cả là với chuyên gia tâm lý của đội bóng?

- Không, không, tôi không thích điều đó vì những lý do mà tôi vừa nêu. Tôi không thích thảo luận về những chuyện cá nhân và tôi nghĩ rằng dù có đến đó cũng chỉ làm lãng phí thời gian thôi, vì tôi không có gì để nói.

Josep María Minguella đã nói, với một sự chắc chắn nhất định, rằng Leo "đến từ một hành tinh kỳ diệu, nơi những người xuất chúng nhất được sinh ra, đó là những kỹ sư, bác sĩ, nghệ sĩ violin. Những người được chọn". Thú vị là Jorge Messi chưa bao giờ xem con mình là một "thiên tài". Nhiều người gọi anh như vậy, nhưng sự thực là, việc xếp anh vào danh sách thiên tài như thế chẳng khác gì xóa sạch những hy sinh và vất vả đã đưa anh trở thành một người như ngày hôm nay. Từ "thiên tài" có ngụ ý rằng sự thành công của anh kiểu gì rồi cũng đến. Nhưng liệu anh có đúng là một thiên tài? Anh chắc chắn là duy nhất, nhưng, bằng cách này hay cách khác, không phải chúng ta cũng vậy sao? Chỉ vân tay của chúng ta thôi, cũng có thể làm chứng cho sự thật đó. Điều gì làm Leo khác biệt với mọi người? Hay đúng hơn là, điều gì khiến chúng ta tầm thường như nhau còn những người có tài năng lại trở nên xuất chúng? Và tài năng đó đến từ đâu? Từ di truyền, đam mê, môi trường? Bạn phải cống hiến bao nhiêu cho bóng đá để trở thành một Messi?

Không cần phải bàn cãi, tài năng của anh là có một không hai. Nó khác với những tài năng như của Maradona hay Ronaldo. Nhưng ngoài kỹ thuật với quả bóng, điều gì khiến anh muốn tiến bộ hơn từng ngày? Và phải chăng chính động lực này đã liên tục, không ngừng nghỉ đưa anh lên đỉnh cao nhất của giới cầu thủ? Và động lực đó có thể được dạy? Được di truyền lại hay là phải tự đạt được?

Trong cuốn *Outliers: The Story of Success*, một nghiên cứu xuất sắc về tài năng và sự thành công, Malcolm Gladwell cho rằng các nhà sinh vật thường nói về "hệ sinh thái" của một sinh vật: "Cây sồi cao nhất trong rừng là vì không có cây nào khác chắn nắng, vì đất ở dưới nó thì sâu và màu mỡ, vì không có con thỏ nào ăn vỏ cây của nó và không có tiều phu nào chặt hạ nó trước khi nó phát triển". Người thành công có một hạt giống mạnh mẽ, ngoài việc cần một vùng đất phì nhiêu, còn cần con thỏ bị phân tâm và người đốn củi tập trung vào những cái cây khác.

Pedro Gómez, HLV, blogger, nhà vật lý trị liệu và nhà phân tích thể thao đã chuẩn bị một danh sách mười kỹ năng, đều được tìm thấy

ở những con người xuất sắc trong một lĩnh vực nào đó; trong trường hợp này là mười đặc tính giúp Leo trở nên độc nhất. Những hy sinh cần thiết được đề cập đến. Nó như là một điểm tham chiếu cho những ai mong muốn đạt được đỉnh cao nhất trong nghề nghiệp của họ, dù là bóng đá hay lĩnh vực nào khác, cũng như cho những ai đang ngấm ngầm hy vọng (hoặc ngược lại) về sự phát triển của một đứa trẻ. Liệu con mình có phù hợp cho việc này? Liệu nó có tiến xa được không? Mình có nên dẫn nó theo hướng này?

Diễn viên quá cố Christopher Reeve, người hiểu nhiều hơn ai hết về những thăng trầm, vinh quang và sự đau đớn, cho rằng: "Ban đầu, giấc mơ dường như không thể thực hiện được, sau đó, không chắc làm được, và cuối cùng, khi ta đặt mọi tâm trí vào trong đó, nó trở nên không thể tránh khỏi ".

Leo đã đặt mọi tâm trí của mình vào mục đích được trở nên vĩ đại. Đây là những gì tôi nghĩ anh ta đã làm.

CÁC KỸ NĂNG CẦN ĐỂ "CÓ KHẢ NĂNG HỌC TẬP"

1. Môi trường của gia đình và bóng đá

"Tôi chưa bao giờ làm hài lòng bố mình. Khi còn nhỏ tôi đã ghi 4 bàn, nhưng đối với bố, như vậy là chưa đủ tốt. Bố luôn có một vài điểm góp ý, khiến tôi chỉ muốn đạt được nhiều và nhiều hơn nữa với hy vọng bố sẽ nói 'Con đã chơi tốt'. Rất hiếm khi bố nói câu 'Con đã chơi tốt'."

(Leo Messi)

"Em ấy đá bóng, chúng tôi lo phần còn lại. Tôi sống ở Tây Ban Nha và Matías sống ở Argentina. Tôi và bố quản lý mọi việc cho em… Một ngôi sao như Leo cần được chăm sóc kỹ. Em ấy cần một hệ thống phục vụ chỉn chu, bởi vì mối bận tâm duy nhất của em ấy là đá bóng. Khi một người đạt tới danh tiếng và sự xuất chúng trong thế giới bóng đá như em tôi, họ sẽ dễ bị tổn thương bởi những lời đồn hay các báo cáo sai sự thật. Người ta nói về lương bổng, nói rằng em ấy tự cô lập bản thân, rằng em ấy không quan tâm đến gì khác ngoài bóng đá và thanh danh. Sự thật, những ai thân Leo đều biết những điều đó là không đúng".

(Rodrigo Messi)

Ngay từ lúc bắt đầu, cả gia đình đã đoàn kết và sẵn sàng xây một bức tường để bảo vệ Messi. Thời điểm đó, Messi vẫn còn đang phát triển và sớm thôi, anh cần một bộ giáp để chống lại những thành

phần đang tìm cách khai thác và trục lợi từ anh. Những đồng minh được tin tưởng, sau này lại được vạch trần là tham lam và đầy vụ lợi. Những hợp đồng được ký kết vội vàng cùng với những điều khoản bất ngờ không hề có lợi cho Messi. Nhà Messi vẫn còn đang xử lý các vụ kiện liên quan đến một số cá nhân mà họ đã từng xem là bạn.

"Cả gia đình đã có trải nghiệm không hay ho gì với những người đại diện và điều đó dẫn tới việc giờ đây, họ hoạt động như một công ty gia đình với mục tiêu duy nhất là đảm bảo tương lai, sự nghiệp của Messi", Carles Folguera, giám đốc lò đạo tạo La Masía, giải thích. "Mục đích của họ là đảm bảo không ai lấy được những đồng tiền xứng đáng thuộc về Messi. Messi đã trở thành một thương hiệu, và còn là một thương hiệu quan trọng. Họ làm việc với nhau như một 'băng đảng' gắn kết, theo ý nghĩa tốt nhất của từ đó".

Như đã nói trước đó, việc có bố làm người quản lý cho chính mình tạo ra một động lực rất khác so với mối quan hệ cha con bình thường. Những năm gần đây, bố Leo đã quyết định tính phí bằng tiền hoa hồng, như bất cứ nhà đại diện nào khác. Một lằn ranh rạch ròi giữa tiền của ông và của con được vạch ra. Họ cố gắng vượt qua những khó khăn tiềm tàng mà mối quan hệ này tạo ra. Họ cho rằng có một mức lương sẽ tốt hơn không có gì cả, hoặc tốt hơn việc chờ đợi con trai trả gì đó lại cho mình, và không để tiền bạc trở thành một vấn đề gây chia rẽ.

Về bản chất, Leo sống trong một thế giới dành cho riêng mình, với mục đích là để giữ vững các quyền lợi của bản thân. Đó là dấu hiệu của một trí khôn thực dụng. "Anh ta biết mình rất giỏi đá bóng, và ở đó, càng ít sự vướng bận càng tốt", Folguera nhấn mạnh. "Nhiều người cho rằng anh ấy có những giới hạn nhất định, nhưng thực tế, anh nhận thức được rằng làm bất cứ chuyện gì ngoài vùng an toàn đều có thể gây ra rắc rối. Nên anh không làm thế. Anh được khuyên nhủ bởi gia đình, bởi Guardiola [những năm tháng còn dẫn dắt anh], và bởi rất ít những người thân cận với họ. Đến cuối ngày, Messi đích thực là một người đàn ông của gia đình".

"Bên ngoài sân bóng, anh ấy là một người đa cảm", nhà vật lý trị liệu Juanjo Brau, một trong những người hiểu Messi nhất, nói. Ông đã biết anh kể từ ngày anh lên đội Một cùng HLV Frank Rijkaad và trong 6 năm liền, ông đã đồng hành cùng anh tới mọi nơi, dù là ở đội bóng Catalan hay tuyển quốc gia, thậm chí trong những ngày nghỉ. Ông đưa ra các chỉ dẫn về thể hình, giúp anh ấy

hồi phục chấn thương, và chỉ cho anh cách tránh chúng. Mỗi năm, họ dành hàng trăm tiếng đồng hồ cùng với nhau, và ông đã tận mắt chứng kiến sự tiến bộ của anh. "Tôi cảm giác mình là một phần trong những 'người thân' của anh ấy, một nhóm rất ít người thôi, nhưng anh ấy sẽ không bao hỏi tôi có ổn hay không. Nếu thấy tôi gặp một vấn đề, hay có gì đó khiến tôi trăn trở, anh ấy sẽ tìm hướng giải quyết. Anh ấy chỉ nói, 'Sao ông lại thành ra như vậy?' Anh ấy có một ý nghĩ là phải quan tâm, giúp đỡ những người thân thuộc".

Có một "gia đình" thân thuộc, chịu khó và thấu cảm là nền tảng cần thiết cho mọi vận động viên vĩ đại. Nhưng có lẽ, điều quan trọng hơn chính là cách mà gia đình tiếp cận với việc chơi bóng của anh ấy (đặc biệt là những phản ứng tích cực khi anh chơi trò *rondo* tại Estado de Israel năm 4 tuổi) đã thúc đẩy và buộc anh phải tập luyện chăm chỉ để đạt được thành công. Nếu những người đang theo dõi bạn, là cha bạn, là bà của bạn hay bất cứ thành viên nào trong gia đình, coi bạn như một vị thần, thì bạn chắc chắn phải cố gắng hết sức để làm họ hài lòng. Lối chơi của anh có đầy sự thiên tài và ngẫu hứng, nhưng để vượt lên trên những cầu thủ đồng trang lứa với đam mê và nhiệt huyết như nhau, Leo nhận ra anh cần rèn luyện cho bằng được những kỹ năng mới, từ đó, anh sẽ đạt được sự công nhận.

Bóng đá là một món quà có giá trị lớn trong gia đình của Messi, và đương nhiên, đứa trẻ sẽ bị ảnh hưởng bởi những gì bố mẹ nó thích và không thích. Nếu ở nhà bạn cứ suốt ngày được nghe "ông này, bà nọ là một nhà văn tuyệt vời" hoặc đi đến nhà một người bạn chơi và thấy tất cả thành viên trong gia đình đều đang đọc sách, bạn sẽ, trong một khoảng khắc, thầm nghĩ, "Mình cũng muốn trở nên như vậy". Và nếu bạn thích, nó sẽ trở thành một phần trong cuộc sống. Khao khát cạnh tranh và đạt được sự công nhận là một phần của động lực khiến chúng ta trở thành con người. Những ước muốn của Messi được hình thành từ những mộng mơ của người bố và toàn bộ gia đình mình. Tay trong tay, họ thực hiện giấc mơ đó cùng nhau.

Không có gì là ngẫu nhiên cả. Cả hai người chú của Rafa Nadal đều chơi tennis khi anh còn bé. Thực tế, một trong số họ, Miguel Ángel Nadal, cựu trung vệ của Barcelona và Tây Ban Nha, phải lựa chọn giữa bóng đá và tennis. Mới 3 tuổi, Rafa đã được chơi trên một sân tennis. Bà của anh sau đó đã nghe được rằng anh chơi khá tốt và thế là bà đã đi xem một vài trận đấu để chắc chắn rằng cháu mình có tài – lại một bằng chứng chứng minh sự quan trọng khi được người nhà dõi theo. Manel Estiarte, người được xem là một trong

những vận động viên bóng nước vĩ đại nhất lịch sử, có một người anh đã chơi môn này và mặc dù đã từng muốn trở thành một vận động viên bơi lội, ông lại chuyển hướng khi bước vào tuổi trưởng thành.

Hơn nữa, Leo từng rất còi, gần như là một người lùn. Trong thế giới nhỏ bé của mình, việc gia đình công nhận tài năng bóng đá đang dần lộ rõ, đã bù đắp lại nhưng giới hạn về thể hình của anh.

Cái cách mà một cầu thủ được nhìn nhận và phê bình bởi những người thân cận nhất, dù đó là cha mẹ, HLV, đồng nghiệp hay các nhân viên của đội bóng, cuối cùng sẽ quyết định cách anh ta định nghĩa sự thành công của mình. Cứ liên tục được nghe những lời kiểu "Cậu là người giỏi nhất" khiến bạn liên tưởng đến sự thành công, nó liên kết với chiến thắng và sự vượt trội hơn những người khác. Mặt khác, nếu được khuyến khích để tập trung vào sự cố gắng và khao khát vươn lên ở mọi thời điểm (triết lý của Jorge Messi), thì anh sẽ được truyền cảm hứng để trở thành phiên bản tốt nhất của chính mình, bất chấp trong thất bại hay chiến thắng. Đã bao nhiêu lần chúng ta nghe Leo nói, "Tôi vẫn còn có thể tiến bộ được?"

Trước khi cuộc khủng hoảng kinh tế tại Argentina diễn ra, gia đình anh đã tương đối dư dả. Điều này giúp anh có thể tham gia Học viện Bóng đá với tất cả các chi phí đi kèm. Thực tế, bốn thập kỷ gần đây, có rất ít cầu thủ Argentina đến từ các tầng lớp nghèo khó. Sự ổn định tương đối về mặt tài chính này đã tạo thành một phần trong mạng lưới bảo vệ Leo.

Tới đây thì anh không khác gì phần lớn những cầu thủ đã phát triển để được chơi giải đấu cao nhất. Nhờ được giải phóng khỏi những cạm bẫy của cuộc sống đời thường, chàng cầu thủ được tự do theo đuổi ước mơ của mình.

Còn nữa, ở Grandoli, ở Newell's, buổi thử việc ở River hay tại Barcelona, anh đều phải đối đấu với những đàn anh, những người giỏi nhất ở đó. Tương tự, khi trên đường phố là đương đầu với hai người anh của mình. Dù bị chơi xấu rất nhiều nhưng anh không bao giờ than phiền và luôn chấp nhận lời xin lỗi, từ đó anh trở nên cứng rắn và quyết tâm hơn. Để quá trình học tập tăng độ khó – trong những buổi tập, Tiger Woods sẽ chủ động đá bóng vào bãi cát để anh phải cố gắng nhiều hơn. Những người chơi hay hơn, hay kể cả những người lớn tuổi hơn, đều giúp góp phần nâng cao chất lượng các buổi tập, cùng với đó thúc đẩy khát khao chiến thắng và tham vọng. HLV chất lượng cũng quan trọng không

kém: sự xuất sắc đến từ việc liên tục tìm kiếm các mục tiêu lớn mà đôi khi người đặt ra chính là HLV, người duy nhất có khả năng biết nó có thực hiện được hay không.

Nhiều người cho rằng, một trong những lý do giúp bóng đá Brazil thành công là nhờ vào việc các cầu thủ của họ trưởng thành từ những sân bóng trong nhà, môi trường tương tự như ở Malvinas nơi Leo chơi bóng cho tới khi 11 tuổi. Quả bóng nhỏ hơn đòi hỏi sự chính xác cũng như tạo điều kiện cho việc chuyền bóng nhiều hơn; không gian nhỏ hơn sẽ gia tăng số lần chạm bóng. Leo đã tìm thấy ở Newell's một đội bóng chú trọng những cầu thủ giỏi phối hợp và kỹ thuật, cùng với cái mà vị HLV Quique Domíguez gọi là "sự thưởng thức kéo dài". Một sự kết hợp tuyệt vời.

Ngay sau đám cưới, Jorge và Celia đã có ý định chuyển tới Australia sinh sống. Leo lẽ ra đã được sinh ở Sydney, nơi mà cơ sở hạ tầng bóng đá không được chú trọng đầu tư cho lắm và cũng sẽ không có các học viện lựa chọn anh vì khả năng phối hợp và kỹ thuật của mình. Việc cạnh tranh với các cầu thủ giỏi và trải nghiệm với các HLV lão làng ở Argentina cũng đã góp phần giúp anh phát triển rất nhiều. Cái gene Argentina do bố anh truyền lại vẫn phải đi một quãng đường rất xa để gia nhập hội những cầu thủ ưu tú của bóng đá thế giới.

Đây là một ví dụ: Nandi ở Kenya, khu vực rất cao so với mực nước biển, đã tạo ra nhiều vận động viên chạy marathon hơn bất kỳ nơi nào khác trên thế giới. Không chỉ điều kiện khó khăn giúp phát triển cơ thể, đáp ứng được những đòi hỏi khắc nghiệt của cuộc đua: Khu vực đó quá nghèo nên đám trẻ phải thường xuyên chạy tới trường, vốn có thể xa đến 20 cây số. Thành công phụ thuộc vào điều kiện xã hội và địa lý, do đó, trở thành một cầu thủ xuất sắc ở Argentina sẽ dễ hơn là ở Australia. Dẫn chứng bằng số lượng các cầu thủ ở những giải đấu hàng đầu thế giới đến từ hai quốc gia trên.

Trong bối cảnh bóng đá, chúng ta phải kể đến những tên tuổi lớn mà Messi phải đối đầu, nhất là mối quan hệ giữa anh và Ronaldo, người mà anh luôn phải cạnh tranh để giành được ngai vàng của bóng đá, một sự ganh đua mà chắc chắn khiến cả hai trở nên toàn diện hơn.

Và còn CLB Barcelona thì sao?

Maradona nói rằng: "Tôi nghĩ Messi giúp Barcelona được chơi theo cách của họ".

Barcelona gần như không thêm thắt gì vào tư tưởng chơi bóng hay phong cách của anh. Leo Messi vẫn là cậu nhóc 12 tuổi, người luôn hướng đầu về khung thành và xem bóng đá như một trận chiến của riêng mình với hàng hậu vệ.

Khi người ta hỏi Leo rằng anh là một người con của Argentina hay Tây Ban Nha, anh trả lời rất rõ ràng: "Argentina, bởi vì mặc dù tôi đã lớn lên và học hỏi được nhiều điều ở Tây Ban Nha, tôi không bao giờ thay đổi lối chơi của mình, lối chơi mà tôi vẫn giữ từ hồi còn rất nhỏ".

Khi còn là một cậu bé nhỏ con, vừa bước chân vào Barcelona, Rodolfo yêu cầu anh chơi ở cánh và Leo đã thẳng thắn từ chối. "Tôi là một *enganche* (số 10)". Đó là cách anh yêu cầu để được chơi theo phong cách của mình. Những đồng đội cũ ở La Masía nhớ lại, trong các buổi tập kiểm soát bóng, thật khó để anh bắt cặp với bất kỳ ai, và họ cũng nhớ lại sự thích thú của anh trong bài tập một đối một rồi tung cú sút, hay trong những thử thách yêu cầu tốc độ của mình. "Đối với tôi, chuyền bóng rất khó, tôi cứ quên chuyền suốt", Leo kể trên tạp chí *El Gráfco*một vài năm trước.

Trong năm đầu ở Barcelona, Leo muốn mọi người gọi mình là Lio, cậu bé đến từ Rosario.

"Tất cả những gì cậu ấy làm được bây giờ, những bước di chuyển, cú dứt điểm, cái cúi đầu để bứt tốc, sự thông minh của những đường chuyền xuyên tuyến, cậu ấy đã làm được từ hồi 12 tuổi, thấp hơn 30cm và nhẹ hơn 20kg", Adrián Coria, cựu HLV đội Newell's.

"Leo có cái gì đó mà các cậu nhóc khác không có", Xavi Llorenç, người đã dẫn dắt anh năm đầu tiên ở La Masía nói. "Khi vừa tới, cậu ấy thậm chí còn không biết khái niệm quay về phòng thủ. Lối chơi bình thường sẽ là lên bóng từ sân nhà, thực hiện những đường chuyền ngang từ cánh này sang cánh kia. 'Nếu khung thành ở đó và tôi muốn ghi bàn, tại sao phải quay về khi tiến lên sẽ dễ ghi bàn hơn?' - đó là suy nghĩ của cậu ta".

Tư duy chiến thuật của Leo Messi, hay cách nhìn nhận về bóng đá của anh, được gói gọn trong bàn thắng kiểu Maradona nổi tiếng mà anh ghi vào lưới Getafe. Anh đã làm điều này hàng trăm lần ở các hạng đấu thấp hơn, dù tất nhiên là không phải lúc nào cũng thành công. Ở đội trẻ Barcelona B, anh nhận bóng ở giữa sân với suy nghĩ duy nhất trong đầu là rê bóng vượt qua tất cả những ai xuất hiện trên đường chạy của mình, bao gồm cả thủ môn. Sau

này, ở đội Một, anh thường nhận bóng ngay sau lưng tiền đạo, chơi như một số 10 ảo, và cứ như thế, anh ghi rất nhiều bàn bằng cách đột phá từ phía sau. Ý tưởng vẫn như cũ. Chỉ có khoảng cách tới khung thành là khác biệt.

Leo luôn muốn được chơi như vậy, và Barcelona đã cho anh một bệ phóng để tận dụng tài năng của mình.

"*Dần dần, tôi chơi vì cả đội nhiều hơn. Nhưng chuyện đó cũng không đơn giản vì tôi rất cứng đầu. Barcelona đã hướng dẫn tôi rất nhiều, nhưng họ không bao giờ cố thay đổi lối chơi của tôi*".

(Leo Messi trên tờ *El Gráfco*, 2009)

Messi "là một quả ngọt trong vườn cây Argentina", Adrián Coria nhận xét. Lần cuối cùng anh ta nói như vậy là lúc Leo nã 4 bàn vào lưới Arsenal tại Champions League. Khoảng thời gian đó, tháng 4 năm 2010, Barcelona được cho là tập thể mạnh nhất thế giới. Nhưng những pha hãm thành tối hôm đó là sản phẩm của các dấu ấn cá nhân, nhất là bàn thứ tư khi anh một mình tạo dựng nên màn xuyên phá hàng hậu vệ từ phía dưới. Nó không có gì quá rắc rối. Một sự kết hợp hoàn hảo giữa Barcelona và Messi, một cầu thủ tấn công trực diện và một đội bóng cần phong cách trực diện này vì họ thường phức tạp hóa lối chơi quá mức.

Nhưng ai cần ai nhiều hơn?

Xavi Llorenç, người từng là một cầu thủ chuyên tấn công, đã truyền đạt cho những cầu thủ rất trẻ của mình những chiến thuật táo bạo mà không kèm theo bất cứ giới hạn phòng thủ nào. Những năm tiếp theo, Alex García, một cựu hậu vệ, đã đặt ra một số giới hạn nhất định trong chiến thuật cũng như chiến lược vị trí trong sơ đồ 3-4-3 được áp dụng cho toàn bộ học viện. Nó cho phép sự tự do khi tấn công nhưng yêu cầu quay về vị trí ban đầu khi không còn kiểm soát bóng. Ông còn hoán đổi vị trí các cầu thủ trên sân để họ hiểu cảm giác và trách nhiệm của động đội. "Nhưng bạn không thể hãm một tài năng được", Alex García phát biểu. "Bạn có thể nói: Leo, đừng rê bóng quá nhiều. Nhưng rồi cậu ta sẽ lại vượt qua hai cầu thủ và biến mất. Đến cuối ngày, chính điều đó sẽ đem lại chiến thắng". Sau Alex, Tito Vilanova là người hiểu được những phản đối âm thầm của Leo trước một số chỉ thị. Ông theo xu hướng sở hữu bóng, những cũng là người đầu tiên cho anh chơi ở vị trí tiền đạo ảo, nơi mà anh đằng nào thì cũng sẽ đá trên sân thôi, dẫu chiến thuật là gì đi chăng nữa.

Những HLV đã dẫn dắt anh, họ không yêu cầu anh trở nên kỷ luật hơn, vì họ nghĩ rằng anh sẽ tuân thủ hơn khi thời gian trôi qua và khi ở một cấp độ khác. Một số người sẽ chỉ cách cho anh. Trong lúc đó, họ thắng liên tục, phần lớn là nhờ anh ấy.

Đội trẻ Barcelona có rất cầu thủ giỏi bậc nhất của các khu phố, thị trấn, làng hay bất cứ nơi nào mà họ đến. Cùng nhau, họ mang đến sự chất lượng. Nhưng khi nói về người giỏi nhất của những người giỏi nhất (như Messi chẳng hạn), HLV sẽ không đưa ra yêu cầu gì, vì đơn giản thôi, mối bận tâm lớn nhất của họ là giành chiến thắng. Chiến thắng làm HLV nở mặt nở mày, và những thành công nối dài nghĩa là ông ta sẽ không muốn thay đổi người cầu thủ đã giúp ông giành được những chiến thắng đó. Trường hợp của Messi đã không mang lại bất kỳ rắc rối gì lớn. Nhờ tài năng của mình, anh sẽ thắng dù chơi theo chiến thuật gì. Nhưng cũng có các trường hợp khác, như Giovanni dos Santos, giờ đang ở Villarreal, một cầu thủ có những phẩm chất rất tốt nhưng tài năng không phát triển tới mức của Leo và các nhược điểm của anh đã lấn át ưu điểm. Anh ta không lên được đội Một là vì trong những ngày tháng đó, là cầu thủ nhiều tiềm năng nhất trong thế hệ của mình, anh đã không phải quay về phòng ngự cũng như nhận lấy những trách nhiệm. Anh ta được chơi theo ý muốn của bản thân và các HLV sẽ đẩy trách nhiệm từ người này sang người khác, để rồi một ngày, anh được chấn chỉnh.

Cùng là một thái độ lơ là như vậy, Leo Messi tiếp tục định hình bản thân bằng cách thực hiện chính xác những gì mình đã làm kể từ khi còn là một cậu bé 12 tuổi ở Rosario.

Từng chút, từng chút một, anh hình thành cơ bắp nhờ thực hiện một chế độ ăn uống đặc biệt, các buổi gym và sự luyện tập chăm chỉ. Nhưng khái niệm về bóng đá của anh không thay đổi mấy và điều đó gây ra nhiều nghi ngờ ở La Masía. Tất cả đều cho rằng, một cầu thủ sẽ phát triển đến một mức độ nhất định và rồi dừng ở đó. Không ai biết vì sao. Messi đã phát triển về mặt thể chất, anh đã cao lớn hơn nhưng một số HLV ở La Masía cho rằng phong cách của anh sẽ không thành công ở đội Một vì đến một lúc nào đó, những phẩm chất thượng thừa của anh sẽ không phát triển nữa, cũng như bị giới hạn phần nào khi phải đối đầu với những hậu vệ to lớn hay những tập thể chơi phòng ngự chắc chắn hơn. Leo quá cố chấp với lối chơi của mình, anh có thể rê qua một, hai, bốn cầu thủ nhưng chỉ cần bị mất bóng, đó là lỗi của anh. Nhưng Leo cảm thấy mình làm được, cảm nhận sự vượt trội của bản thân đến mức anh vẫn tiếp cố gắng ghi bàn mỗi khi có bóng. Và tài năng của anh cứ tiếp tục được phát huy, trước sự ngạc nhiên của nhiều

người.

Anh còn đòi hỏi sự trợ giúp từ tập thể vì anh hiểu rằng, tin tưởng các đồng đội sẽ khiến nhiệm vụ của anh trở nên dễ dàng và hiệu quả hơn. "Messi", Charly Rexach giải thích, "trước khi đến Barcelona đã chơi rất tốt, có trực giác, biết chọn những vị trí thuận lợi trên sân: nếu có một quả bóng rơi ngay vào chỗ của cậu ấy, có lẽ bạn sẽ nói 'Anh ta thật may mắn'. Nhưng đó không phải may mắn; cậu ta sẽ xác định được vị trí bóng rơi vài giây trước bất kỳ ai, đó là trực giác. Nhưng Messi đã phát triển. Trước đây, cậu nhận bóng, rê qua ba hay bốn cầu thủ rồi ghi bàn. Một số chấn thương và nhiều thứ khác ập tới. Giờ đây, cậu đã biết khi nào nên rê dắt và khi nào không. Cậu đã tiến bộ, học cách chơi theo phong cách của mình, trên nên tảng của cả đội". Rexach kết luận: "Đó mới chính là cách đá của cậu ấy".

Về mặt lý thuyết, La Masía dựa vào một cấu trúc cấp bậc và sự phát triển của những tài năng. Họ lấy đó làm nền tảng cho những thành công của đội Một, nhưng khó mà áp dụng lý thuyết đó vào màn trình diễn của Leo mùa giải 2003-04, khi anh được thi đấu cho tận 5 đội bóng (Barcelona có nhiều đội trẻ, mùa giải đó Leo đã đá từ Juveniles B, Juveniles A, Barcelona C, Barcelona B đến đội Một).

"Leo đã trở nên rắn rỏi trong tính cách, một phần là vì anh dần trưởng thành hơn, cùng với đó là những trách nhiệm được trao cho anh cũng nặng nề hơn", Juanjo Brau nói. "Tôi nhớ khi anh ta còn là một cậu bé, nụ cười luôn nở cùng với hào quang tỏa sáng xung quanh. Hình ảnh đó dần trở nên cứng cỏi hơn, chính chúng tôi, bóng đá và Barça đã tôi luyện nên nó. Có những thời điểm, anh tập từ thứ Hai đến thứ Sáu mà đến tận thứ Năm mới biết mình sẽ đá với ai vào cuối tuần. Điều đó có nghĩa là gì? Những đội bóng này phụ thuộc vào anh để chiến thắng. Chúng tôi đã hình thành một cầu thủ chỉ hướng đến chiến thắng, quyết đoán, kiên định và trọng yếu".

Barcelona nuôi dưỡng khao khát chiến thắng mà anh đã luôn mang theo bên mình từ Rosario. Mỗi mùa giải trôi qua, anh thêm phần cứng cỏi.

Fernando Signorini, người từng dẫn dắt đội tuyển Argentina, nói lên những suy nghĩ của mình: "Anh ấy phát triển với tốc độ chóng mặt và trở thành một viên ngọc quý giá, bạn phải hiểu là không ai dám làm anh ấy phật lòng. Và tôi đã suy nghĩ rất nhiều, rằng để trở nên tốt hơn ở khía cạnh thể thao, bạn phải hy sinh nhiều ở

khía cạnh nhân cách con người – thể thao không chuẩn bị cho cầu thủ mọi hành trang cho suốt quãng đời còn lại. Trong giai đoạn phát triển, chúng ta không nên chú tâm quá nhiều đến vấn đề thể chất hay nhiệm vụ phải chiến thắng – mà nên suy nghĩ nhiều về việc hình thành một nhân cách, vì không có gì đảm bảo rằng họ sẽ trở thành những ngôi sao lớn, dù thật sự một vài người sẽ làm được".

Leo luôn được yêu cầu phải giành chiến thắng và vào năm 2013, với sự xuất hiện của Neymar, một cầu thủ thích chơi kiểu bóng đá mà không thực sự phù hợp với cách chơi đã mang lại rất nhiều thành công cho Barcelona, anh được yêu cầu phải san sẻ sự ảnh hưởng của mình với người mới đến. Là con người vô cùng cạnh tranh và đã gánh vác trách nhiệm từ khi còn rất nhỏ, thật khó để anh chấp nhận việc này. Anh muốn có những trách nhiệm, anh thèm khát nó.

Vấn đề của đào tạo trẻ chính là sự thành công sẽ mang đến những hiểu lầm: Barcelona xác định công sức của họ tại La Masía hồi thập kỷ trước là nguyên nhân chính cho thành công trong thời kỳ Guardiola tại vị. Có lẽ cách hiểu hợp lý nhất chính là cho rằng những danh hiệu mà họ giành được là nhờ sự pha trộn của những tài năng đến từ một thế hệ xuất chúng, những người được học qua hệ thống đào tạo trẻ cách kiểm soát bóng, chọn vị trí, tầm quan trọng của kỹ thuật và nhiều thứ khác. Và cả đội được gây dựng xung quanh Leo, một cá thể đặc biệt.

Trong thời kỳ đẹp đẽ của Pep Guardiola, Barcelona đã tìm ra "công thức La Masía", với mục đích "bỏ túi" thêm những viên ngọc quý và những danh hiệu mới. Nhưng những mùa thu hoạch không mấy khả quan, kể từ khi Pedro và Sergio Busquets ra mắt năm 2008 (chỉ có Thiago là đến gần với đội hình chính), chỉ ra rằng, có lẽ những gì xảy ra giữa những năm 2008 và 2011 là độc nhất và không thể lặp lại.

Cấu trúc hóa sự thành công là một việc làm đầy cơ hội nhưng khó nắm bắt: nhiệm vụ của La Masía là tạo một nền tảng tốt cho một triết lý bóng đá, nhưng để giải thích cho sự thành công trong một thời kỳ rực rỡ, để lập trình và lặp lại nó, quên đi hết những yếu tố tự phát của sự thành công, cũng chính là phủ nhận bản chất khó lường của nó. Bóng đá không phải là toán học.

Vậy thì trên sân bóng, FC Barcelona đã đóng góp gì cho Leo? Họ đã đặt xung quanh cầu thủ người Argentina những cầu thủ phi thường (8 nhà vô địch thế giới), những người đã trưởng thành,

đặc biệt là Xavi Hernández và Andrés Iniesta; và cả ba đã đạt đỉnh cao cùng một thời điểm. Trong những năm gần đây, Barcelona đã sắp xếp những cầu thủ có thể giữ bóng gần với vòng cấm của đối phương, tạo thêm cơ hội để giải phóng tài năng của cầu thủ người Argentina, cũng là những người biết cách trả bóng lại cho anh ấy. Nếu Messi không chơi cho một đội ở đẳng cấp cỡ Barcelona, nhất là ở hàng tiền vệ, anh sẽ không trở thành một cầu thủ như ngày hôm nay, vì anh sẽ không nhận được những đường chuyền một cách dễ dàng và chất lượng như vậy, dù cho chơi với bất kỳ chiến thuật nào đi chăng nữa.

"Leo đến xuất hiện cùng một thế hệ đầy sự ngẫu hứng với những Xavi, Iniesta, Puyol, Busquets, Piqué, giống như Santos ở Brazil, hay Ajax của Hà Lan", Fernando Signorini nói thêm. "Và nó cực kỳ khó để có thể lặp lại một lần nữa. Một số cầu thủ rất giỏi, cũng chỉ là sản phẩm của quá trình học việc, nhưng với anh ấy, đó hoàn toàn là bản năng. Và tất nhiên, với sự giúp đỡ của Guardiola, anh bắt đầu đọc trận đấu tốt hơn và mắc ít lỗi hơn. Gần như mọi sự can thiệp của anh đều ảnh hưởng tốt đến hiệu suất của đội: vốn là một cá thể, anh đã đóng góp cho cả tập thể, một điều hiếm thấy ngày nay. Trong thời kỳ mà chủ nghĩa sùng bái cá nhân phát triển tới mức bất hợp lý, những cầu thủ có lối chơi giống như anh sẽ thất bại trong việc nhận ra rằng mình chỉ là một viên gạch trong cái kim tự tháp cần được xây để tạo nên một đội bóng vĩ đại".

Và những Xavi hay Iniesta sẽ ra sao nếu không có Messi? Cả ba người họ đều đã tôn trọng nhau từ những ngày đầu tiên vì họ biết rằng, cùng với nhau, họ sẽ chiến thắng nhiều trận đấu, hơn là tách nhau ra.

Suốt nhiều năm liền, Messi ở đội tuyển Argentina đã không được tạo điều kiện tốt như khi anh đá ở Barcelona: Ở Barcelona, ngay từ đầu, anh đã được xác định là một cầu thủ xuất sắc, là thần tượng của công chúng, nhưng ngay tại đất nước của mình, anh lại không được xem là yếu tố quan trọng nhất của đội, cũng không được đề bạt làm thủ lĩnh cho tới dạo gần đây. Vậy nên, khi bóng rời Messi, nó không quay lại chỗ anh nữa, và ai đó khác sẽ quyết định lối chơi. Cuối cùng, với việc Alejandro lên dẫn dắt, cả đội đã hiểu là phải trả bóng cho anh và tạo điều kiện để anh bộc lộ bản thân.

Sau một vài năm thiếu ổn định, pha kiến tạo đẹp nhất của Barcelona lại đến từ bên ngoài sân bóng, với việc Joan Laprta cập bến. Khi Messi dần trưởng thành, CLB tìm cách hỗ trợ anh về mặt tài chính, đảm bảo quyền lợi của anh, một yêu cầu quan trọng cho mọi cầu thủ xuất chúng, nhưng không chỉ về mặt tài chính mà

còn về mặt danh nghĩa và ý thức về cấp bậc từ các bản hợp đồng đem lại. "Khi cậu ta trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp", cựu chủ tich Ferran Soriano khẳng định, "chúng tôi đã thay đổi hợp đồng rất nhiều lần mà không cần cậu ấy phải mở lời, một là để xứng đáng với công sức của cậu ấy, nhưng cũng là để cậu ấy thoải mái và được đảm bảo rằng chúng tôi luôn trân trọng cậu".

Đây là một thành tựu to lớn đối với một CLB có lịch sử hủy hoại những cầu thủ hay nhất của họ: Năm 1978, sau 5 năm thi đấu, Johan Cruyff tìm cách rời Barcelona trong bí mật sau những hiểu lầm với ban lãnh đạo. Diego Maradona chuyển tới Napoli sau hai mùa giải thất vọng và không đạt được kỳ vọng. Ronaldo người Brazil chỉ ở đó đúng một năm. Ronaldinho, người hết sức thành công trong một thời gian, đã rơi tự do, tệ đến mức khi rời đội, anh mong muốn được ngừng thi đấu chuyên nghiệp. "Barcelona đã đủ thông minh để đến trước Messi và nói, 'Đừng chịu đựng, chúng tôi sẽ giải quyết hết'", Soriano nói. "Tôi nghĩ anh ta đã nhận một số tiền mà anh ấy cũng có thể kiếm ở đâu đó khác. Và điều đó không xảy ra quá thường xuyên đâu, vì những cầu thủ đi lên từ đội trẻ thường không kiếm được bằng những người được mua về".

Viễn cảnh Leo thi đấu ở đâu đó khác rất hấp dẫn – suy cho cùng, Leo không xuất thân ở La Masía: anh là một tài năng được "nhặt" về. Leo đã nhận được nhiều đề nghị, hay ít nhất là những cuộc trao đổi với Arsenal, Juventus, Inter hay Real Madrid. Mặc cho những chấn thương, tài năng của anh có lẽ sẽ bùng nổ ở bất cứ đâu mà anh tới. Bất cứ cuộc phỏng vấn nào với câu hỏi "Liệu Leo có thành công ở đâu đó khác Barcelona?", đều nhận được trả lời là có, dù với những sự nhấn mạnh khác nhau. "Vâng, cậu ấy vẫn sẽ thành công", Charly Rexach khẳng định. "Nhưng có lẽ không tới mức này, vì ở đây cậu ấy được chạm bóng nhiều hơn ở bất cứ nơi nào khác".

Jorge Messi, được phỏng vấn bởi đài *Kicker*, có suy nghĩ tương tự. "Có thể sẽ khó hơn một chút [để có thể tiến xa đến vậy], nhưng tôi nghĩ là có, với phẩm chất của nó. Với kỹ thuật của mình, Leo chỉ cần bùm, bùm, bùm và bóng sẽ nằm gọn trong lưới. Nhưng ở Barcelona, Leo đối mặt với một chiến thuật khác, một lối chơi khác và một triết lý khác". Cựu chủ tịch Barcelona Joan Gaspart đồng tình: "Messi, một mình cậu ấy thôi cũng đã là một cầu thủ xuất sắc. Thêm vào đó, cậu ấy lại còn xuất hiện cùng thời với Xavi, Iniesta -một phần quan trọng trong lối chơi của cậu ấy, và điều nay mang lại rất nhiều thứ. Nhưng một mình cậu ấy cũng đủ để thành công ở bất cứ đội bóng nào trên thế giới".

“À, cậu ta có thể thành công ở cả Argentina nữa!”, nhà cầm quân Claudio Vivas nói thêm. Nhưng Signorini phản đối: “Mọi thứ chắc chắn là tốt hơn nếu cậu ta đến Barcelona, nếu không thì cậu ta đã bị quấy rối bởi những *barras bravas* [một nhóm CĐV Argentina có tổ chức, dễ kích động và đôi lúc độc hại]. Tôi có thể tưởng tượng ra những câu đại loại như: ‘Thằng lùn, tao sẽ cắt cổ mày, con của điếm…’ Họ sẽ dùng mọi lời lẽ xấu xa trên đời để sỉ vả cậu ấy, nhổ nước bọt, phá kính xe chở đội… Bạn có thể tưởng tượng ra được không?”

Khi nghe nhắc tới chuyện những người Anh đã đặt câu hỏi về việc anh có thể cho thấy đẳng cấp của mình trong một tối thứ Tư lạnh lẽo, mưa gió ở Stoke, Leo chỉ cười. Nếu bạn đưa cho Picasso một cây bút chì thì ông vẫn sáng tác ra những tuyệt phẩm thôi. “Messi trước hết là một tài năng phi thường, thực tế là không ai sánh bằng. Anh ta sẽ phát triển ở bất cứ đâu, nhưng anh đã tự gieo mình trên một mảnh đất màu mỡ, nơi anh được chăm sóc với tất cả sự yêu thương”, Ferran Soriano.

Pep Guardiola đã thiết kế đội hình như một bộ đồ được may đo riêng cho Leo và ông đã tìm kiếm các nhân sự để chơi theo cách mà anh thích. Nhưng trong năm cuối của Pep, hay của Tito Vilanova, điều đó trở nên khó khăn trong việc giữ cân bằng trong một tập thể quá dựa dẫm vào Leo, với việc các cầu thủ và HLV trốn tránh trách nhiệm của mình. Đây chính là hậu quả đáng lo nhất cho sự bao bọc mà anh được nhận ở Barcelona.

“Anh ấy đến với một lối chơi cá nhân, và nó đã bổ sung vào lối chơi tập thể của Barcelona, điều đó cho phép anh được chơi một thế trận sở hữu bóng với tốc độ cao, vốn thích hợp với anh ấy”, Gerard Piqué giải thích trong mùa hè năm 2013, trước sự cập bến của Tata Martino và Neymar. “Nhưng thực tế cho thấy ở những năm gần đây, mọi pha tấn công đều được kết thúc bởi Leo. Chúng tôi đã chơi theo một lối mòn và anh ấy luôn là người tung ra cú dứt điểm. Tôi nghĩ điều đó cũng tốt thôi vì có vậy chúng tôi mới tận dụng được hết những kỹ năng của cầu thủ giỏi nhất thế giới. Nhưng thật lòng mà nói, khi không có anh ấy, chúng tôi sẽ bị trừng phạt nặng nề”.

2. Cố gắng không ngừng nghỉ/động lực thúc đẩy

“Tôi ngưỡng mộ khả năng học hỏi không ngừng của anh ấy. Tôi chưa từng biết đến ai có thể giải quyết vô số vấn đề trong một thứ đầy biến hóa như bóng đá giỏi như anh ta”.

(Andoni Zubizarreta, giám đốc thể thao của Barcelona)

"Chúng ta đều sống để hoàn thiện những tham vọng của mình và tôi đối với bóng đá cũng không ngoại lệ. Mục tiêu của tôi là phát triển, không phải đứng yên với những gì mình có. Tôi luôn nói rằng mình cần phải tốt hơn trên mọi phương diện".

(Leo Messi sau khi giành Quả Bóng Vàng thứ 4, tháng 1 năm 2013)

Leo là một chàng trai thông minh. Đó là cách Charly Rexach nhận xét về anh. Anh đã học cách chơi bóng. Anh biết ở thời khắc nào thì mình phải làm gì. Anh nói ít nhưng lắng nghe rất nhiều. Và chiến thắng chỉ là một sự kiện, một bước tiến khác. Trong vô thức, anh đã làm y như lời dặn của Rudyard Kipling trong bài thơ "If" của ông – dù gặp "chiến thắng hay thảm bại thì cũng đều đối đãi với hai kẻ giả mạo đó như nhau".

Anh quan sát mọi thứ và liên tục tiếp thu kiến thức. Đối với những con người xuất chúng, việc đi đến đỉnh cao còn dễ hơn tiếp tục cải thiện bản thân và chỉ một số ít có khả năng duy trì động lực sau khi chiến thắng – Leo biết rằng, nếu mình không cố gắng trở nên tốt hơn, thì anh sẽ tệ đi.

"Nếu không đối mặt với thử thách, bạn sẽ không cống hiến hết mình, bạn cảm thấy thoải mái và cái quán tính giúp bạn thành công sẽ bắt đầu khiến bạn kém đi", Pedro Gómez. "Hiệu suất sẽ giảm dần khi bạn còn chưa hay biết, để rồi đến một ngày, bạn nhận ra mình không còn trong hàng ngũ những người giỏi nhất nữa". Messi không cho phép điều đó xảy ra: "Tôi chỉ trích bản thân gay gắt hơn tất cả mọi người".

Để tiếp tục đi lên sau khi đã đạt đến trình độ cao như vậy, bạn phải có một tình yêu, một đam mê mãnh liệt không giống bất kỳ ai. David Brown, nhà sản xuất của hai bộ phim rất nổi tiếng*The Sting* và *Jaws*, nói: "Thành công không phải là làm những thứ bạn muốn, mà là thích những gì bạn đang làm". Khi ai đó được thúc đẩy bởi chính bản thân họ, thay vì tiền bạc hay địa vị xã hội, họ sẽ có rất nhiều lợi thế về tâm lý: những trở ngại sẽ bớt gian nan, sự bền bỉ mang lại một niềm vui.

Động lực của Messi còn đến từ một nguồn lực vô cùng mạnh mẽ nữa. Messi theo đạo Cơ đốc, mặc dù anh không còn đi hành lễ nữa. Và anh tin rằng sẽ có một kiếp sau. Đó là lý do tại sao mỗi khi ghi bàn anh đều cảm ơn bà của mình vì tất cả những gì bà đã làm cho

anh. Bà đã ở bên cạnh anh vào những thời khắc quan trọng nhất và bà vẫn ở đó, tiếp tục truyền cảm hứng cho anh.

3. Tham vọng, tính cạnh tranh và sự tập trung

"Cậu ấy đã có 3 Champions Leagues nhưng lại muốn 4 cái lận".

(Sylvinho)

"Dù rằng rất đau đớn [khi chích thuốc tăng trưởng hormone], anh ấy vẫn chấp nhận vì muốn mình trở nên tốt hơn. Anh ấy muốn trở thành người tốt nhất!"

(Víctor Vázquez)

"Tôi lấy làm tiếc cho những ai muốn giành lấy ngai vàng của cậu ấy. Cậu ấy là một trong những người giỏi nhất theo mọi định nghĩa. Và cứ cách 3 ngày cậu ấy lại cho thấy điều đó".

(Pep Guardiola)

"Tôi đang rất hạnh phúc. Giờ đây tôi muốn tiếp tục cải thiện để trở nên hay hơn, giành thêm nhiều chiến thắng và lưu lại những kỷ niệm tươi đẹp đó. Tôi muốn giành lấy những thứ mà tôi sẽ nhớ mãi".

(Leo Messi tại Gala trao giải Quả Bóng Vàng, 2012)

"Tôi thường là người ra về muộn nhất; tôi thích cảm giác ở phòng thay đồ. Hơn nữa, tôi cũng không có gì hay ho hơn để làm. Tôi yêu bóng đá và những buổi tập là một phần của bóng đá".

(Leo Messi cũng tại buổi Gala đó)

Trong những năm 1970, Gordon Training International công bố một số học thuyết vốn đã phai mờ theo thời gian, nhưng vẫn có thể giúp chúng ta hiểu bốn loại cầu thủ cơ bản. Họ gọi đó là "bốn giai đoạn vào nghề". Thằng bé, khi nó đá bóng vào tường hay trong sân trường, không hề nhận thức được rằng mình không biết gì, rằng mình giỏi hay dở (thiếu năng lực trong vô thức). Khi nó thấy những gì mà người khác làm được với trái bóng trong khi nó thì không, nó nhận ra những thiếu sót của mình và chú tâm đến việc học hỏi những kỹ năng mới để thi đấu tốt hơn (ý thức được sự thiếu năng lực). Cuối cùng, sau rất nhiều tập luyện, các cầu thủ đã hiểu được khả năng của mình và thực hiện được ở một trình độ cao. Năng lực của họ đã ở một trình độ đủ cao để trở thành một

cầu thủ chuyên nghiệp, một địa vị mà ở đó, hầu hết các cầu thủ sẽ có một cuộc sống sung túc (ý thức được mình có năng lực). Nhưng vẫn còn một mức cuối cùng, cao hơn nữa, một nhóm những người không cho rằng họ đã thành công chỉ vì họ là những bậc thầy trong bóng đá, và trong nhóm này, bạn sẽ tìm thấy Lionel Messi.

Nhóm cuối cùng, một số ít người có được đặc quyền này, là những người mà đối với họ không bao giờ là đủ, là những người không tin chính họ người là giỏi nhất, là những người muốn tiếp tục tập luyện để đạt đến trình độ tối đa. Họ đã tập luyện nhiều đến nỗi mà năng lực của họ trở thành những phản xạ bản năng và việc thực hiện chúng trở nên dễ dàng (có năng lực trong vô thức).

“Leo từng nói với sự tự tin rằng anh muốn trở thành người giỏi nhất. Và anh đã không hề kiêu căng khi nói ra điều đó, nó đúng hơn là tuyên bố cho một cái cái gì đó sắp xảy ra trong tương lai”, Víctor Vázquez giải thích. “Cesc, Piqué hay tôi đều có thể nói như thế, nhưng chúng tôi đều biết rằng ngoài kia cũng có những cầu thủ chơi ở vị trí này và cùng lối chơi với chúng tôi, nhưng với Messi thì không, vì không ai giống anh ấy cả. Họ là những cầu thủ đặt biệt”.

Có một đích đến và những mục tiêu rõ ràng giúp bạn đi xa: nếu bạn không biết chính xác mình muốn đi đâu, bạn sẽ không bao giờ tới đích. Và Messi hiểu rõ điều đó. Anh không muốn trở nên nổi tiếng hay thành một ngôi sao. Anh muốn là cầu thủ giỏi nhất mà anh có thể trở thành. “Chúng tôi đều muốn thắng”, Gustavo Oberman nhớ lại. “Nhưng anh ấy, với tất cả những phẩm chất của mình, chắc chắn sẽ muốn thắng nhiều thứ hơn nữa. Một cầu thủ nửa mùa muốn thắng một trận đấu; anh ta muốn thắng cả giải đấu, cả Quả Bóng Vàng. Nếu tôi là Messi, tôi cũng muốn như vậy, nhưng tôi không giỏi tới mức đó, nên tôi giới hạn lại những gì mình có thể làm được”.

Oberman tiếp tục: “Anh ấy còn muốn thắng trong lúc tập luyện nữa, mỗi khi đấu tập, anh ấy giằng co quả bóng chết như thể đang ở trong một trận đấu. Có thể một kiểu cầu thủ khác, với phẩm chất tương đồng, sẽ bình tĩnh hơn khi luyện tập vì họ biết mình không cần phải thể hiện ra, nhưng anh ấy, giống Kun Agüero hay nhiều người khác, bắt chúng tôi phải chơi hết sức mình, vì nếu không chơi hết mình với những cầu thủ như vậy, sẽ rất khó để nổi bật: anh ta chắc chắn có một tính cạnh tranh mãnh liệt sâu bên trong”.

“Cái gì?! ” - hậu vệ của Manchester City Martín Demichelis nói thêm. “Anh ta thậm chí còn ganh đua trong trận giao hữu giữa Những người bạn của Messi và Phần còn lại của Thế Giới! Trong một trận nào đó, anh ta nói với chúng tôi, ‘Cố lên nào, chơi nghiêm túc vào, tôi bắt đầu chán rồi’.”

Bản tính cạnh tranh cao và tâm lý khát khao chiến thắng này, khiến anh luôn tìm kiếm và chinh phục mọi thành tích được đề ra. Điều này tạo ra một sự phấn khích trong anh, nó lớn đến nỗi đôi khi anh đã nôn một vài phút trước khi bắt đầu trận đấu. Nó giống như là đổ xăng vào xe trước một cuộc đua vậy. Hoặc một ca sĩ, trước khi lên sân khấu, trước những tiếng vỗ tay, anh cảm thấy cơ thể bắt đầu nóng lên, thần kinh bị kích động. Nhưng sau khoảnh khắc ngắn ngủi đó, ngay khi vừa bước chân vào sân, cơ thể anh quay lại trạng thái trung hòa, và mục tiêu trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Các nhà tâm lý học thể thao nói rằng, sự tập trung của anh ấy là tuyệt đối và chính diện. Nó không rộng và cũng không khuếch tán, mà đúng hơn là được giới hạn. Rất nhiều người xuất chúng ở các lĩnh vực khoa học, văn hóa hay thể thao có một tầm nhìn tương tự. Người ta nói rằng Archemedes tập trung vào một thí nghiệm, khi Syracuse, thành phố mà ông đang sống, bị xâm chiếm. Mệnh lệnh là không được đụng tới nhà phát minh, đồng thời là nhà thiên văn học này, nhưng khi ông đang tập trung làm việc thì nhận ra một người lính. *“Noli turbare circulos meos!”* – “Đừng đụng vào những cái vòng đó”, ông nói với anh ta, khi ông đang vẽ xuống cát. Chàng trai La Mã giết ông bằng một đòn duy nhất.

Những người trong vùng đất riêng biệt dành cho tầng lớp ưu tú nhất, họ tạo ra và sống trong thế giới riêng của họ, cái thế giới mà về bản chất, không thể được chia sẻ với tầng lớp kém hơn. Lâu lâu họ sẽ rời khỏi cái kén đó và đi vào thế giới của chúng ta. Giống như các diễn viên phải học cách thoát ra khỏi vai diễn của mình, một điều mà Leo làm trong môi trường riêng tư. Jean-Paul Sartre viết về một diễn viên, người phải đóng vai William Shakespeare tận 15 năm, và đến một thời điểm, khi anh muốn hẹn hò với một cô gái, anh quyến rũ cô như thể mình chính là Shakespeare thật. Anh ấy đánh mất chính mình. Chàng cầu thủ kiệt xuất cũng có nguy cơ bị nhốt trong chính thế giới riêng biệt của mình. Leo cố gắng đảm bảo, những tiếp xúc của anh với các cháu, vợ và con trai, Thiago, cùng con chó của anh, giúp anh mở ra cửa sổ của cuộc đời và nhắc anh nhớ rằng, có một thế giới nằm ngoài cái hình chữ nhật của sân bóng kia.

Để kết luận, như lời của cựu cầu thủ Romario, rằng tầm nhìn giới hạn và thế giới riêng biệt của anh là bằng chứng chứng tỏ Messi mắc hội chứng Asperger, một dạng của tự kỷ. Nhưng kết luận này quá đơn giản. Thực tế, nó sai lầm – không những vì việc chẩn đoán hội chứng Asperger là cực kỳ phức tạp, mà sự thật là anh chưa bao giờ được chẩn đoán như vậy. Việc sử dụng các thuật ngữ y học là vô cùng nguy hiểm.

Mặc dù thực tế là Messi có thể trở nên quá tập trung, quá chú tâm vào việc của mình, đến mức những phản ứng của anh có phần lạ lùng. Kết thúc trận đấu giữa Peru và Argentina tại tứ kết Copa América năm 2007, ngay trước khi bước vào đường hầm để vào phòng thay đồ, một CĐV nữ nhảy từ trên cao xuống khán đài để có thể ôm chàng cầu thủ ngôi sao. Trong đoạn phim trên ti vi, bạn có thể thấy Messi nhìn lên, khuyên cô gái đừng nhảy, trong khi anh vẫn tiếp tục bước đi. Bất thình lình, một cơ thể rơi xuống đất với độ cao ít nhất là 4m, gập cong lại trước khi đứng dậy và ôm lấy chàng cầu thủ, người đã nán lại một chút trước khi tiếp tục tiến về phòng thay đồ. Một số người muốn xin áo của anh và bạn có thể thấy anh ta lưỡng lự đôi chút trong việc cho hay không cho áo. Cứ như thể không có gì vừa xảy ra vài giây trước.

Đó là cách nhìn từ người ngoài cuộc. Và Messi giải thích những suy nghĩ bên trong anh: “Wow, thật không thể tin được. Tôi đang làm các cử chỉ khuyên cô ấy đừng nhảy, nhưng cô ta vẫn cứ nhảy. Tôi thề với bạn, tôi không biết phải làm gì. Nó cao ít nhất 4m. Cô gái ấy suýt nữa đã giết chết chính mình, và tệ hơn là bọn họ cứ đem cô gái tội nghiệp đó đi ngay lập tức mà không quan tâm xem cô ta có bị làm sao không”.

Và khi anh khóc sau một trận đấu? Làm sao bạn có thể giải thích hai thái cực trong cùng một con người, sự lạnh lùng trước một quả penalty và những giọt nước mắt? Người Argentina có một câu nói, một trận đấu bóng đá không có chỗ cho những giọt nước mắt. Nếu có người khóc, đó là vì nó mang ý nghĩa hơn cả một trận đấu. Anh đã chơi gì trong suốt 90 phút đến nỗi phải bật khóc? Một thất bại với Leo không hề đơn giản: các nhà tâm lý học nói, khi anh bình tĩnh trở lại, đắm chìm trong thế giới của mình, tập trung tới mức tối đa, anh cảm thấy mình như vừa mất đi mạng sống này. Nhìn theo góc nhìn đó, những giọt nước mắt có thể xem là hợp lý.

“Leo rất đặc biệt”, Piqué nói. “Khi anh ấy thua một trận, bạn sẽ nghĩ, woa, mình sẽ không muốn làm vợ hay bạn gái anh ấy đâu. Bạn có thể hình dung rằng anh ta về nhà và cả ngày trời không nói một câu nào. Và thật sự là như vậy – anh ấy không nói chuyện với

bất kỳ ai, tự nhốt mình trong phòng và thậm chí đến muộn vào buổi tập hôm sau, hoặc không xuất hiện luôn. Việc không chiến thắng, không ghi bàn làm tổn thương anh ấy đến mức đó. Sẽ cần một, hai, hoặc ba ngày để anh vượt qua bức tường im lặng, nhưng anh ấy không thể làm gì khác. Trận thua tiếp theo và mọi thứ lại lặp lại".

Chiến thắng là điều mà anh phải đạt cho bằng được. Sau mỗi trận thắng, Leo ra về với cảm giác công việc đã được hoàn thành tốt đẹp. Nhiều người nói rằng đồng hành sau mỗi chiến thắng quan trọng là một sự hụt hẫng, một sự suy nhược về thể chất lẫn tinh thần, gây ra bởi những nỗ lực trước đó. "Vậy thôi sao? Tất cả mọi công sức là vì cái này à?" là những gì mà các vận động viên hàng đầu tự hỏi ở giây phút đó. Thường thì nó chỉ kéo dài một vài phút. Leo cảm nhận được sự thỏa mãn từ việc hoàn thành mục tiêu của mình, và anh biết cách ăn mừng. Nhưng trước khi có thể bị tấn công bởi "chứng trầm cảm của nhà vô định", thì anh đã tìm ra những trở ngại tiếp theo. "Những thiên tài, họ khác với chúng ta", Sylvinho nói. "Đôi khi họ không giống con người. Họ muốn thêm và thêm nữa… Tôi thích điều này, bởi vì nếu tôi thấy một người hay một cầu thủ nào đó, người có thể làm thêm nữa, người có tài năng để làm tốt hơn nữa, nhưng lại không làm… yuk. Thật đau lòng. Leo không cần tiền, anh ta không muốn những thứ đẹp mắt… anh ta chỉ tìm kiếm thêm thành công, thêm chiến thắng".

Đạt được sự tập trung ở trình độ này là điều tiên quyết dẫn đến sự thăng tiến. "Công chúng thường làm cầu thủ bối rối", nhà báo Santiago Segurola của tờ *El País* viết. "Nó buộc anh ta phải trở nên tốt nhất trên thế giới ở mọi chuyện. Và điều đó là không thể. Tôi không tin các cầu thủ đã được chuẩn bị cho áp lực khủng khiếp mà giới báo chí, nhà phê bình, sự thành công, danh tiếng, yêu cầu của nhà tài trợ, đặt lên họ. Đó là những thứ có thể gây phân tâm, và chúng khiến bạn phát triển chậm đi".

Nhưng không gì khiến Leo phân tâm được. Cựu cầu thủ Real Madrid người gốc Rosario - Santi Solari, lần đầu được làm HLV cho một đội trẻ của *blancos*, đã nói với các học trò của mình đừng lãng phí thời gian, học hỏi càng nhiều kiến thức về bóng đá càng tốt, và đừng để bị phân tâm bởi những chuyện của người lớn, như đi chơi hay tiệc tùng này nọ. Ông ta đang nói điều này với những cậu bé 15 tuổi, những người ở độ tuổi mà sự lãng phí thời gian chính xác là thứ bọn họ luôn nghĩ tới. Những ai hiểu được ý của Solari, những ai đủ điên khùng để nhận ra và làm theo lời của ông ấy, đó là những người có gene bóng đá. Không gì có thể làm họ phân tâm.

Khi Leo đang ở đội trẻ của Tito Vilanova, Barcelona nhận một đề nghị từ Juventus để có được anh. Messi đã không muốn đi: anh đã định hình con đường của mình và tham vọng của anh là thành công ở Barcelona. "Leo sống, suy nghĩ, tận hưởng hoặc thất vọng, hay bất cứ gì khác, cùng bóng đá", Ferran Soriano, cựu phó chủ tịch của Barcelona và hiện nay là giám đốc điều hành ở Manchester City chỉ ra. "Rõ ràng, anh ấy nghĩ rằng để giỏi nhất trên thế giới, anh phải có một sự tập trung đặc biệt: khi anh đá bóng, tập luyện, thậm chí khi chơi PlayStation. Tôi nhớ về bữa ăn tối cùng Fernando Alonso một vài năm trước. Khi ra về, tôi đã có một ấn tượng hệt như về Messi: tất cả những gì anh ta nói là về các cuộc đua và xe cộ, không có thứ gì khác. Điều gì sẽ khiến họ bận rộn sau khi giải nghệ đây?"

4. Kiên định

"Bố mẹ kể lại với tôi rằng, năm mới lên 2, lên 3, tôi đã có một quả bóng. Từ đó, tôi đã thích chơi bóng và biết đó là công việc mình muốn làm. Khi lớn lên và hiểu biết nhiều hơn… tôi còn muốn hơn nữa".

(Leo Messi tại sự kiện quảng cáo cho Audemars Piguet, "Defning Moment")

"Messi thấu hiểu bóng đá như thể anh đã chơi bóng hàng trăm năm rồi".

(Santi Solari)

"Tôi chưa từng thấy một cầu thủ nào giỏi hơn Leo; một người nào đó có thể vượt qua anh ta trong sự hiệu quả. Anh cống hiến hết mình để có được chiến thắng với một tần suất đáng kinh ngạc, và anh luôn làm chúng ta ngạc nhiên với điều gì đó mới lạ, như một nét vẽ tuyệt đẹp đầy thỏa mãn vậy".

(Jorge Valdano)

"Em ấy được ban cho một tài năng tuyệt vời, nhưng nếu không nhờ vào một ý chí như điên cuồng để cố gắng hết mình và tiến bộ, thì tài năng đó cũng vô nghĩa".

(Rodrigo Messi trên tờ *France Football*)

"Mọi người mua vé để xem cậu ấy chơi bóng và cậu ấy sẽ làm điều gì đó đặc biệt. Hãy chỉ tôi xem ai có thể giữ vững phong độ như vậy trong 4 năm. Ai có khả năng bền bỉ, có thể chiến đấu như cậu ấy? Tôi

chưa từng thấy ai kiên cường như vậy… Có thể tôi còn quá trẻ, nhưng tôi chưa từng thấy một đồng đội, một HLV, hay một cầu thủ nào như vậy. Cậu ta vượt trội hơn so với phần còn lại, một món quà đặc biệt".

(Pep Guardiola, 2011)

Không có đường tắt để lên đỉnh vinh quang. Bạn phải học hỏi thông qua trải nghiệm và sai lầm. Khi có vẻ như bạn sẽ không vượt qua được, bạn vẫn phải nghĩ là mình làm được. Và khi vượt qua được rồi, bạn phải biết rõ rằng mình chưa tới đích, chỉ là tiến bộ hơn thôi. Một ví dụ giàu trí tưởng tượng minh họa cho việc này chính là một quảng cáo mà trong đó, Cristiano Ronaldo bị giày vò bởi bản ngã của mình. "Anh ta xuất hiện sau mỗi trận đấu", Ronaldo nói. "Anh ta đi theo tôi, theo dõi tôi. Thậm chí khi tôi ghi bàn và thi đấu một trận tuyệt hay, anh ta vẫn không nói gì cả. Anh đau đớn. Tôi nên khống khế được đường chuyền đó. Tôi nên kiểm soát được pha bóng đó. Câu nói ưa thích của anh ấy ư? Nếu bạn nghĩ bạn đã hoàn hảo, bạn sẽ không bao giờ được như vậy. Và cứ thế anh ấy lặp đi lặp lại… mỗi ngày, 7 ngày một tuần. Nhưng bạn biết gì không? Tôi yêu cái gã đó".

Chúng ta đã thấy được cách mà những con người vĩ đại suy nghĩ. Nếu không có tâm lý này, họ sẽ không đạt những mục tiêu lớn lao. Nhưng liệu có còn gì khác khiến họ đạt đến đỉnh cao? Con đường nào mà họ đã chọn? Liệu nó có thể được dạy lại? Liệu nó có thể được lặp lại?

Trong nhiều thế kỷ, chúng ta đã tin rằng thành công có liên kết mật thiết với tài năng và di truyền. "Tôi giành chức vô địch bóng bàn toàn nước Anh, và trở thành số 1 vào năm 1995", Matthew Syed, nhà vô địch bóng bàn Khối Thịnh vượng chung Anh và là nhà báo của *The Times*, người đã nghiên cứu về chủ đề thành công trong cuốn sách *Bounce* đặc biệt của mình, giải thích. "Tôi đã trở thành một bất ngờ lớn trong giới thể thao nước Anh. Tôi còn rất trẻ và không nhiều người nghĩ rằng tôi có thể lên đỉnh vinh quang sớm như vậy. Tôi lớn lên trên đường Silver Road ở Reading, một con phố đẹp nhưng không có gì đặc biệt ngoại trừ một thứ duy nhất: vào những năm 80, cộng đồng nhỏ bé tại đây đã sản sinh ra nhiều cao thủ bóng bàn hơn phần còn lại của cả nước cộng lại. Nếu bạn nghĩ tất cả đều nhờ sự di truyền, vậy tại sao chỉ có riêng một con phố bị ảnh hưởng".

Syed thêm một thông tin khác: Spartak Moscow, một CLB nghèo ở ngoại ô thủ đô Nga, tạo ra nhiều tay vợt tennis hàng đầu thế giới hơn toàn bộ nước Mỹ. Suy nghĩ của chúng ta về vai trò của di

truyền đối với sự thành công cần được thay đổi.

Matthew Syed từ chối sử dụng những từ như "thần đồng", "thiên tài" hay "tài năng tự nhiên" để nói về Leo Messi vì anh tin rằng sự xuất sắc đến chủ yếu (không phải toàn bộ) từ sự tập luyện liên tục và có chủ đích. Tác giả phản đối suy nghĩ truyền thống rằng thiên tài được sinh ra chứ không phải khổ luyện mà thành: nỗ lực tạo ra sự xuất sắc, và thường từ đó mà tạo ra thành công. Nên cái cần được tuyên dương là khổ luyện, chứ không phải tài năng.

Leo chắc chắn đã chơi bóng ở mọi lúc mọi nơi. Bạn có nhớ cái thời 4 trận đấu một ngày khi Quique Domíguez còn là HLV của anh? Hay ở La Masía, anh tiếp tục tập luyện trong khi các cậu bé khác đã về nhà? Và còn rất nhiều ví dụ khác nữa.

Các nhà khoa học đã cố gắng giải thích vì sao mà Messi, Ronaldo hay Maradona có thể thực hiện được những màn trình diễn như vậy. Nhiều nghiên cứu khác nhau được thực hiện, để tìm kiếm xem liệu họ có sở hữu một tầm nhìn rộng hơn, cho phép thấy nhiều vị trí trên sân hơn, nhiều đồng đội cũng như đối thủ hơn. Nhưng không, không có bất cứ bằng chứng nào chứng minh cho giả thuyết đó cả.

Điều xảy ra là các cầu thủ giỏi sẽ thu thập nhiều thông tin chỉ với một cái nhìn. Syed cho rằng những cao thủ cờ vua sẽ không xem cả bàn cờ gồm 32 quân riêng lẻ, mà họ ghép lại thành những nhóm 5 hay 6 quân cờ. Họ đã tính toán tổ hợp cho các nhóm này hơn 10 đến cả trăm lần so với những người chơi yếu hơn. Hơn nữa, các đại kiện tướng truy cập vào trí nhớ dài hạn nhanh hơn và chắc chắn hơn nhiều.

Khi Messi chạy hay nhận bóng, anh thấy những mô hình lối chơi trong khi mọi người chỉ thấy các cầu thủ và một quả bóng, tương tự như trong bộ phim *The Matrix*. Trong phim, Neo thấy vị trí của những viên đạn và nhờ vậy mà né được chúng. Điều đó không có nghĩa là Leo thấy được gì đó trước những người khác; mà là anh thấy được những thứ mà người khác không thể thấy. Khi Roger Federer chơi tennis, Syed giải thích trong sách của mình, anh ta không thực hiện cú đánh bằng những thông tin cảm quan được chọn ngay tại thời điểm đó, mà đúng hơn là anh ấy nhìn và nghe mọi thứ "theo một cách hoàn toàn khác". Thực tế, nó cũng giống như cái cách mà người Eskimos có thể nhìn thấy được nhiều sắc của màu trắng hơn chúng ta, nhờ vào việc sống trong điều kiện của Bắc Cực.

“Bạn sẽ ngạc nhiên với lượng thông tin mà anh ấy có thể thu thập chỉ với một cái nhìn 360 độ”, Juanjo Brau nói thêm. “Anh ta có thể biết mọi thứ đang ở đâu, như thể anh chụp lại và lưu vào trí nhớ của mình”. Các vận động viên hàng đầu sẽ phát triển một trực giác đặc biệt, một phương pháp trong tiềm thức và bản năng để giải quyết vấn đề. Việc tạo ra các mô hình giúp họ dự đoán và giải quyết các vấn đề phức tạp theo cách tốt nhất có thể.

“Leo có một trực giác tuyệt vời, nhờ đó anh luôn biết mình phải làm gì, môi trường tự nhiên của anh chính là sân bóng”, Juanjo Brau giải thích. “Anh là một người cực kỳ thông minh trong nghề của mình, như bao nhạc trưởng khác. Anh có thể thấy điều mà không ai thấy. Anh sút để ghi bàn, không phải để trúng mục tiêu – chúng rất khác nhau. Một số cầu thủ đi vào vòng cấm, họ thấy ba thanh gỗ của khung thành và sút. Anh thấy ba thanh gỗ, thủ môn và tính toán thời điểm chính xác để vượt qua đối thủ… tất cả chỉ trong một phần mười của giây”.

Và nếu đang đợi ở một vị trí thuận lợi mà không nhận được bóng, anh ấy sẽ bực bội. Anh không có thời gian để nghĩ về nguồn cơn của sự tức giận – một người mới thi đấu trở lại sau chấn thương hay một cầu thủ trẻ. Ngay lúc đó, đơn giản chỉ là một ai đó, thường là một tiền đạo hay tiền vệ cánh, người tung ra đường chuyền cuối cùng, người đã sai lầm khi không phối hợp với anh. Manel Estiarte, ngôi sao môn bóng nước, đã xem các tình huống và hét lên khi ai đó không làm theo hướng mà anh cho là đúng, là phù hợp, là tốt nhất. Như Pep Guardiola đã nói với anh nhiều lần, “Cậu quên mất rằng những cầu thủ khác không giỏi như cậu”. Ý của ông có lẽ là họ không thấy những gì anh thấy.

Vậy thì cần bỏ ra bao nhiêu công sức là đủ để đạt tới những khả năng đặc biệt này? Mười ngàn tiếng đồng hồ trong tập luyện. Syed đồng ý với khẳng định của Malcolm Gladwell trong cuốn *Outliers* rằng một trong những thành phần cơ bản, dù không phải là duy nhất, để xuất sắc trong thể thao, đó là có thể duy trì mức độ tập luyện đến ít nhất 10.000 giờ. Có nghĩa là 2,7 giờ mỗi ngày trong vòng 10 năm, tất nhiên không chỉ về số lượng, mà còn về chất lượng của các công sức bỏ ra nữa, và cái đó đòi hỏi trình độ cao trong kỹ năng huấn luyện và sự quan sát từ HLV.

Do đó, Syed và Gladwell một lần nữa chứng tỏ giả thuyết của nhà tâm lý học Anders Ericsson, người mà trong những năm 1990, đã phân tích các sinh viên của Học viện Âm nhạc Đông Berlin. Ông chia họ ra thành ba nhóm từ điêu luyện nhất tới dở nhất. Kết luận của ông vô cùng dứt khoát: sự khác biệt duy nhất là số giờ tập

luyện (10.000 giờ cho những người giỏi nhất, và 6.000 giờ cho những người tệ nhất).

"Sự khác biệt giữa những chuyên gia âm nhạc và người bình thường là một chuỗi bền bỉ trong suốt cuộc đời của họ, cố gắng phấn đấu để nâng cao trình độ", Ericsson viết. Một nghiên cứu khác khẳng định rằng một nhóm nhạc công Anh ở vị thế cao không nhất thiết học nhanh hơn những người có thành tích thấp hơn, nhưng họ đã bỏ ra nhiều thời gian để luyện tập với nhạc cụ của mình hơn.

Mozart, Syed giải thích, đã dành 3.500 giờ để tập luyện trước khi lên 6 tuổi, và đã học nhạc 18 năm trước khi viết tác phẩm vĩ đại đầu tiên, bản Piano Concerto số 9, ở tuổi 21. Ông được nhớ đến như một thiên tài, nhưng giá trị trong khả năng âm nhạc của ông xuất hiện sau khi đã dành ra 10.000 giờ để tập luyện. Tiger Woods bắt đầu chơi golf năm 2 tuổi. Serena Williams bắt đầu sự nghiệp khi được 3 tuổi; chị của cô - Venus - bắt đầu năm 4 tuổi. Messi ở tuổi lên 3 đã đá một quả bóng gần như to hơn mình.

Như Janet Starkes, giáo sư môn vận động học của trường đại học Canada's McMaster ở Hamilton, Ontario, giải thích trong cuốn *Boune*, "việc khai thác được thông tin quan trọng dẫn đến một nghịch lý nơi mà những người tài dường như có quá nhiều thời gian. Việc ghi nhận các tình huống giống nhau và nhóm các thông tin tri giác lại thành các mô hình dữ liệu đầy ý nghĩa giúp đẩy nhanh quá trình". Và không phải tất cả những điều này là bẩm sinh, mà đó là hệ quả của việc tập luyện có chủ ý và cạnh tranh liên tục".

Chỉ có trải nghiệm thôi là chưa đủ. Cái cần thiết là sự tập trung tối đa. "Mỗi giây của mỗi phút của mỗi giờ, mục tiêu là mở rộng cả tâm trí lẫn cơ thể, đẩy bản thân lên trên và vượt qua giới hạn của chính mình, đắm mình vào luyện tập cho đến cuối buổi tập, bạn thật sự cảm nhận mình là một người khác", Syed viết. Những giả thuyết này được đặt ra để dẹp đi những chuyện hoang đường. Trong lễ kỷ niệm 40 năm của Bảo tàng Van Gogh ở Amsterdam, mùa hè năm 2013, những người phụ trách đã tiết lộ kết quả của cuộc điều tra dài 8 năm về cuộc sống bí mật của họa sĩ. Buổi biểu diễn (*Van Gogh at Work*) lật lại các ý kiến trước đó: người họa sĩ không tự cô lập chính mình với các đồng nghiệp. Đúng là ông không được ban cho một kỹ năng xã hội đủ tốt để gìn giữ các mối quan hệ tình ái, nhưng ông có giữ liên lạc thường xuyên với các họa sĩ khác, đặc biệt là những người theo trường phái Ấn tượng. Ông cũng không có tài năng hội họa bẩm sinh. Ông không phải là

một thần đồng tức thời, mà là một kỹ thuật viên không biết mệt mỏi. Để rèn luyện tay nghề, để hiểu cơ chế và cách sử dụng màu sắc, ông đã sao chép 197 hình minh họa từ sách hướng dẫn của Charles Bargue, quyển sách được cho là một trong những tác phẩm kinh điển của loại hình này. Không phải một, mà là ba lần!

Vì lý do đó, chúng ta phải cẩn trọng: để xếp những người trẻ vào hạng mục "tài năng bẩm sinh" là có khả năng che lấp những vất vả và hy sinh mà anh ta cần để phát triển tài năng tiến xa hơn; nếu anh ta nghĩ mình sinh ra đã như vậy rồi, thì anh ta sẽ bắt đầu nghĩ rằng mình không cần tốn công sức nữa.

Ngay cả những con người tài năng cũng không nhận thức được quá trình tiến bộ từ từ của mình, quá trình khiến họ vượt trội so với hầu hết mọi người. Do đó, việc truyền đạt lại nó trong một môi trường đào tạo là không thể. Việc thu thập và giải thích các thông tin này sẽ rất khó để nắm bắt được vì chúng rất mơ hồ và bao hàm nhiều phương thức tương tác khác nhau, cùng với đó là một hệ tâm lý phức tạp đến nỗi sẽ mất rất lâu để hệ thống hóa được nó. Do đó, 10.000 giờ luyện tập vẫn không có nghĩa là đạt được sự thành thạo. Bạn có thể chỉ hướng đi cho các học trò và cầu thủ, bạn có thể gợi ý cái gì nên làm và cái gì nên tránh. Nhưng vẫn cần thêm những thứ khác nữa.

Nghịch lý thay, thất bại (hay cái cách mà những vận động viên vĩ đại đối phó với nó) chính là một yếu tố quan trọng để trở nên xuất sắc. "Tôi là nhà phê bình số một của mình. Tôi là một người cuồng tín. Tôi giận dữ nếu mình chơi tệ, vì tôi không bao giờ muốn thua cuộc", Leo Messi đã từng nói. Anh ấy học từ những sai lầm, từ khả năng phi thường trong việc kiểm soát hành động của mình. Anh không chỉ hình thành mục tiêu và giám sát quá trình phát triển của mình, mà còn đánh giá một cách khách quan các mục tiêu đó.

Điều gì đã khiến một số người, đặc biệt là những vận động viên vĩ đại, theo đuổi sự xuất chúng một cách không ngừng nghỉ và không biết mệt mỏi? Khi đã đạt đến một đỉnh cao, tại sao họ lại tiếp tục theo đuổi một đỉnh cao khác không cần ngơi nghỉ? Tham vọng này đến từ đâu? Matthew Syed nghĩ rằng anh đã tìm ra câu trả lời: "Khả năng cảm nhận sự thoái trào của họ nhanh hơn và sâu hơn rất nhiều so với chúng ta. Tất cả chúng ta đều đã trải nghiệm nó, nhưng các cầu thủ giỏi nhất sẽ quay trở lại mặt đất ngay sau khi giành được một danh hiệu lớn: như thể họ làm ngơ cái mục tiêu mà mất mấy năm trời mới có thể đạt được. Để lấp đầy sự trống trải đó, họ phải hoàn thành mục tiêu tiếp theo nhanh nhất có thể, và cái sau đó, sau đó nữa…"

Liên quan chặt chẽ với điều này, là khả năng chịu đựng sự đau đớn của Leo, nó giúp anh đứng lên ngay sau khi gục ngã. Đây là khả năng mà anh đã có từ khi còn bé: dù bằng trực giác hay do luyện tập, anh có thể đối phó với cơn đau gây ra bởi một pha chơi xấu trong thời gian ngắn nhất có thể. Mặc dù đối phương có thể đã cố tình làm vậy để ngăn chặn anh, nhưng suy nghĩ duy nhất trong đầu anh là tính toán bước tiếp theo. Leo, như bất kỳ nhà vô địch nào khác, có cách tiếp cận mọi thứ rất khác so với chúng ta.

5. Tận tụy và hy sinh

"Tôi luôn muốn thể hiện cam kết cống hiến của mình cho CLB. Ban đầu thì khá rõ ràng. Giờ đây, nó đã là một điều bình thường. Đây là nhà của tôi, đội bóng của tôi. Tôi nợ Barcelona tất cả mọi thứ. Tôi luôn nói rằng mình hạnh phúc khi ở đây".

(Leo Messi trên tờ *El País*, 2012)

"Rất nhiều lần anh ấy thi đấu với cái mắt cá chân còn đang chấn thương. Tôi biết điều này vì Juanjo Brau đã nói nhiều lần rằng anh không thể nào ra sân được, nhưng rồi Leo cứ đi ra và chơi bóng thôi".

(Gerard Piqué)

Mức độ cảm tình mà một cầu thủ dành cho CLB chủ quản là vô cùng quan trọng trong việc xác định màn trình diễn của anh ta trên sân. Đá vì tiền hiển nhiên sẽ khác với thi đấu bằng sự tận tâm cho đội bóng, như trường hợp của Leo, người có một vị chủ tịch luôn che chở và một HLV đầy cảm thông. "Sự cam kết và nhiệt tình của Leo dành cho môn thể thao này cũng như cho đội bóng đã ban cho anh cơ hội được phát triển, chính là nguồn năng lượng hỗ trợ, giúp anh có sức mạnh để tiếp tục chiến đấu, đẩy bản thân tới giới hạn và vượt qua nghịch cảnh", Pedro Gómez nói. Leo cảm thấy mình nợ ơn Charly Rexach và chủ tịch Joan Laporta, người đã thấu hiểu những nhu cầu, nỗ lực giúp đỡ và giữ vững lời hứa qua bao thời kỳ trong hành trình*blaugrana* của anh.

Vị cựu chủ tịch của Barcelona đã thường xuyên nâng cấp hợp đồng của Leo và là người đầu tiên biến anh trở thành cầu thủ có lương cao nhất CLB. Ở những thời điểm khủng hoảng, ông vực dậy cả đội (không chỉ riêng đội Một) để Leo có thể mang về những thành công và trở thành đầu tàu. Barcelona "sẽ làm mọi thứ cần thiết để đảm bảo rằng Messi hạnh phúc ở đội, và chúng tôi biết Messi luôn cống hiến mọi thứ cho Barca", Laporta nói hồi năm 2009. Điều này lý giải vì sao, trong năm đầu tiên ở đội Một, anh

thường hôn lên huy hiệu mỗi khi ghi bàn: anh làm vậy với một sự hân hoan đặc biệt khi lập hat-trick vào lưới Real Madrid năm 2007. Anh muốn cả thế giới xem anh và chiếc áo đang khoác lên mình là một.

Anh dành sự tận tụy cho đội bóng, nhưng xét về lịch sử, về những người thân của anh, chúng ta biết, anh không bao giờ quên mình đến từ đâu.

"Từ khi còn rất nhỏ, tôi đã muốn trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp và mơ ước được chơi ở giải đấu cao nhất. Vâng, tôi đã hy sinh rất nhiều. Việc đầu tiên là phải rời Argentina năm 13 tuổi và bắt đầu lại mọi thứ ở con số không, tìm kiếm bạn bè mới ở một thành phố mà mình không quen bất kỳ ai".

(Leo nói với Audemars Piguet)

Sự tận tâm của anh ấy bắt nguồn từ một nhu cầu cơ bản, hiện thực hóa ước mơ của mình, để cậu bé năm ấy khao khát trở thành một cầu thủ bóng đá không trở thành một kẻ trắng tay, vỡ mộng và dang dở. Cũng như anh không muốn điều tương tự xảy xa với gia đình và những người phụ thuộc vào mình. Những hy sinh đó có giá trị không thua kém gì với cái giá mà anh phải trả để đến được đích cuối cùng.

6. Khiêm tốn

"Mục tiêu đầu tiên của tôi là có mặt trong danh sách sơ bộ của đội tuyển chuẩn bị cho World Cup".

(Leo Messi trong lúc quay về Agentina để chuẩn bị cho World Cup ở Nam Phi, 2010)

"Không, tôi không tin rằng đây là năm hay nhất của mình. Tôi quan tâm đến thành tích chung của cả đội hơn là những danh hiệu cá nhân. Trước đây, chúng tôi đã đạt được nhiều thành công và chơi tốt hơn".

(Leo Messi sau khi có được Quả Bóng Vàng thứ 4)

"Tôi yêu Messi, không chỉ vì sự thích thú khi được xem anh ấy chơi bóng, mà còn là vì anh ấy như không nhận ra rằng mình là cầu thủ hay nhất thế giới. Có vẻ như chính Messi không tin mình là Messi!"

(Eduardo Galeano, nhà văn)

"Nếu anh ta đã vượt qua giai đoạn tin rằng mình là một Maradona mới, thì ấy sẽ dễ dàng vượt qua giai đoạn nghĩ mình là Messi. Và từ đó, anh sẽ trở thành một cầu thủ duy nhất trong lịch sử, vĩ đại đến nỗi không cần phải gọi tên".

(Martín Caparros, nhà văn người Argentina)

Bước đầu tiên để nhận thức sự khiêm tốn là thừa nhận điểm mạnh cũng như điểm yếu của chính mình và chấp nhận những giới hạn của bản thân. Đây chính là Leo. Hãy cùng xem Oscar Ustari, một người bạn của Messi, đánh giá về anh.

"Một điều đáng ngạc nhiên ngoài kỹ năng đá bóng là cái cách anh thể hiện bản thân. Anh ấy rất thật thà và khiêm nhường. Và đây là môi trường bóng đá chuyên nghiệp, nơi mà cái tôi của một cầu thủ ảnh hưởng rất nhiều. Nhưng điều đó không xảy ra với Leo. Ngày nay, anh có thể có bất cứ thứ gì mà mình muốn, chỉ với một cái vẫy tay: cầu thủ thường đong đếm sự thành công bằng của cải vật chất. Nhưng anh không hề như vậy. Chúng tôi đã nhiều lần đến các nhà hàng ở Barcelona hay ở đây, Buenos Aires, và anh vẫn y như cũ, một Leo khiêm tốn. Anh vẫn còn làm tôi bất ngờ, dù tôi thường xuyên gặp anh ấy. Chúng ta đều có những người bạn sau này trở nên nổi tiếng và có tầm ảnh hưởng, và bỗng nhiên họ cư xử khác đi. Nhưng Leo vẫn là Leo. Và điều đó thật sự đáng ngưỡng mộ".

"Liên đoàn Bóng đá Argentina muốn vinh danh anh sau trận đấu thứ 100 cho ĐTQG, nhưng anh nói không. Trong một trận giao hữu, có thể anh sẽ chấp nhận, nhưng không phải trong một trận đấu chính thức của đội tuyển. Anh không thích điều đó, anh không cần nó, anh không muốn thể hiện bản thân như vậy".

"Một ngày nọ, tôi làm phiền anh ấy – dù không muốn làm vậy một chút nào – chỉ là đội bóng ở quê tôi, nơi mà tôi bắt đầu sự nghiệp, đang tổ chức kỷ niệm 100 năm thành lập và tôi có ý định nhờ anh gửi một lời nhắn, vì ngày nay bọn trẻ ai cũng muốn trở thành Messi cả. Tôi hỏi anh rằng có thể giúp tôi gửi một lời chào được không. Anh ấy đang ở Bolivia, một ngày trước trận đấu. Và anh nói lại rằng, 'Okay, cậu muốn tôi nói gì đây?' Và tôi nói, 'Không biết nữa, gì cũng được! Gửi một lời chúc thôi, đội đã tròn 100 tuổi đó!" Anh ngồi xuống, bắt tréo chân và bắt đầu, 'Tôi là Leo Messi…' và anh ấy gửi ngay lập tức. Không thể tin được, không phải ai cũng làm điều đó".

"Anh ấy không bao giờ nói 'nhờ có tôi mà…'", Juanjo Brau giải

thích. "Leo chưa từng đòi hỏi tôi điều gì nhưng anh đã cho tôi mọi thứ. Là một người muốn cho đi, anh thích làm như vậy. Rồi tùy bạn quyết định có nhận hay không. Anh là một người ít nói, nhưng giàu tình cảm. Dù nói những chuyện này trong nghẹn ngào nhưng tôi muốn mọi người biết con người thật của anh ấy, nhất là với những ai chưa thật sự hiểu anh ấy".

Như Jorge Valdano nói, "Anh ấy trông như một chàng trai bình thường. Nhưng lại là một người ngoài hành tinh trong sân bóng. Hay nói một cách khác, Leo Messi là vị thần trong hình hài của một con người".

Cây viết Eduardo Sacheri tin rằng nếu bạn nhìn nhận Messi ở góc nhìn cảm xúc, bạn sẽ không tìm thấy các phẩm chất trong lối chơi của anh: "Bạn sẽ không để ý cái cách mà anh ấy ghi bàn, hay những trở ngại mà anh ấy phải vượt qua. Ví dụ như, anh làm gì sau khi ghi một bàn thắng? Và đây là điều tôi thích nhất ở Messi. Anh luôn tìm người đã chuyền cho mình quả bóng đó. Anh không phải là kiểu cầu thủ chạy ra góc sân một mình để đảm bảo có góc quay đẹp nhất rồi vỗ ngực và chạy lại chỗ các hậu vệ cánh. Anh chạy tầm 10m và quay đầu lại để các đồng đội bắt kịp mình, và rồi tìm kiếm người đã kiến tạo pha bóng đó. Và khi anh kiến tạo cho bàn thắng của ai khác, anh cũng ăn mừng y như thế. Cậu nhóc này hiểu bóng đá. Dù bản thân ở vị trí số một, anh vẫn có sự khiêm tốn để nhận ra rằng bóng đá là trò chơi 11 người, chứ không chỉ 1. Người đàn ông này có cả đạo đức lẫn tài nghệ để chơi bóng. Và phẩm chất đạo đức thì khác với đam mê. Nó là một cấu tạo trí tuệ. Anh ta có nó trong trí óc lẫn con tim của mình".

NHỮNG KỸ NĂNG CẦN THIẾT ĐỂ "THỂ HIỆN NHỮNG GÌ ĐÃ HỌC ĐƯỢC"

7. Sự tự tin và tài lãnh đạo

Tôi luôn nhỏ con nhất. Tôi không đưa ra chỉ thị trên sân. Nếu có gì muốn nói, tôi sẽ thể hiện qua trái bóng. Tôi không phải một người hoạt ngôn".

(Leo Messi)

"Messi tạo ảnh hưởng đến tôi, những gì anh ấy làm khiến người khác sửng sốt. Tôi bắt chước anh ấy".

(Neymar)

"Leo học được rằng anh ấy nên kiểm soát trận đấu và không nên để

trận đấu kiểm soát mình. Những người còn lại như chúng tôi sẽ bị điều khiển bởi trận đấu, và đưa ra các quyết định dựa vào tình hình thế trận. Tôi thường không đưa các lựa chọn theo ý mình hoặc các lựa chọn đúng đắn, nhưng tôi sẽ chọn cái mà tình thế ở thời điểm đó cho phép. Đôi khi tôi sai lầm. Leo đã đến một trình độ mà anh quyết định khi nào nhận bóng, khi nào không, khi nào rê bóng qua 3 cầu thủ, khi nào không, khi nào tung đường chuyền kết liễu hay tự mình ghi bàn… Anh điều khiển tất cả mọi thứ. Đó là điều khiến anh khác biệt, và anh tự quyết định khi nào sẽ trở thành một phần của trận đấu".

(Javier Mascherano)

Nếu một người được truyền cảm hứng để trở thành giỏi nhất, để đi tới đỉnh cao, chính giây phút đó, họ sẽ bắt đầu tạo ra các điều kiện để biến điều đó thành hiện thực. Sức mạnh của tư duy tích cực vô cùng kỳ lạ: thông qua các suy luận bản năng bên trong chính mình, chúng ta tạo ra các kịch bản lạc quan nhất và tin tưởng chúng một cách nhiệt thành. Leo là một con người lạc quan, anh hoàn toàn tin tưởng vào sự hiệu quả trong năng lực của mình và loại bỏ khỏi tâm trí những suy nghĩ nghi ngờ dù là nhỏ nhất, yếu tố nguy hiểm nhất đối với các vận động viên đẳng cấp: nghi ngờ dẫn tới nỗi sợ thất bại, chúng lan nhanh và làm tê liệt trong tích tắc. Đó có lẽ là một lý do khác khiến Leo khóc mỗi khi thua thận: nó là một nỗi thất vọng hoàn toàn; trong đầu anh không có chỗ cho suy nghĩ thua cuộc.

Sự chắc chắn này giúp anh ấy khao khát thực hiện pha qua người thứ hai, thứ ba. Danh hiệu thứ hai, thứ ba. Niềm tin vào năng lực của bản thân cho phép anh được thư thái và chỉ huy trận đấu trong tâm thế mà có lẽ chính anh cũng không biết. Bằng cách đó, ngăn chặn một trạng trái tâm lý vô cùng thú vị (và rất tồi tệ nếu bạn gặp phải) được gọi là *choke* (thi đấu dưới sức do đối mặt với quá nhiều áp lực).

Có lẽ ví dụ nổi tiếng nhất là tay golf người Pháp Jean van de Velde, người đã gặp một cú *yips* (bỗng nhiên mất đi các kỹ năng mà không sao giải thích được) trong giải Anh mở rộng năm 1999. Trước khi đánh lỗ cuối cùng, dường như quyết định duy nhất mà anh phải đưa ra là khui chai rượu champagne chiến thắng ở bồn tắm nước nóng hay cùng những người bạn. Thậm chí, với một cú *bogey* đôi, anh cũng lên ngôi vô địch, giải thưởng cao nhất cho một tay golf bình thường. Van de Velde khởi đầu bằng việc đi bộ xung quanh cái lỗ, chạm vào cát, quan sát hồ nước, dành quá nhiều thời gian nhìn mặt cỏ, thay gậy, thử tốc độ gió, cố gắng kiểm soát tiếng ồn của khán giả. Anh đã mất đi sự chắc chắn: áp

lực đã đè bẹp anh. Anh kết thúc với 3*bogey* (dư 3 gậy so với mục tiêu), nghĩa là anh phải đấu play-off với Paul Lawrie. Anh thua. Anh tuột dốc vào hố sâu tầm thường một khoảng thời gian dài sau giải Open đó.

Nút thắt tâm lý đó xảy ra với các vận động viên tại thời kỳ đỉnh cao sự nghiệp, thường được gây ra bởi các áp lực bên ngoài, như vấn đề gia đình chẳng hạn. Nó đến khi họ bỗng nhiên nhận thức được một kỹ năng mà họ đã rèn luyện và hoàn thiện kể cả trong tiềm thức suốt nhiều năm trời. Một VĐV đỉnh cao phải đánh giá màn trình diễn của mình trong suốt quá trình tiến thân vào chuyên nghiệp, dẫn tới một ma trận gồm hàng triệu chi tiết phức tạp được cất giữ ở phần tiềm thức của bộ não. Mọi thứ đều ổn tới khi anh ta bắt đầu giải mã cái ma trận đó, và rồi nhận thức được điều mình đã làm trong tiềm thức một khoảng thời gian dài. Ở giai đoạn này, anh ấy lại trải qua nỗi sợ từ thời thơ ấu; rằng mình sẽ không làm được, mình chạy không đủ nhanh hay sút không đủ tốt để ghi bàn. Anh ta bỏ cuộc.

Leo được cho là chưa gặp trường hợp nào như vậy, mặc dù đôi khi anh vẫn đá hỏng penalty trong thời khắc quan trọng. Những tình huống đó, đơn giản chỉ là không may mắn. Mặc khác, sự tự tin của anh ở đẳng cấp cao nhất của bóng đá và những hiện diện liên tục tại các khoảng khắc vàng chứng tỏ một tinh thần thủ lĩnh được thể hiện từ đội bóng, thành phố đến quốc gia quê hương mình. Anh được theo đuổi bởi hàng triệu "tín đồ của giấc mơ", như cách mà Pedro Gómez nói. Hay như cách mà cây viết Juan Mateo và HLV Juanma Lillo thuật lại trong quyển*Liderar en tempos difíciles*: "Một thủ lĩnh thực thụ sẽ nâng tầm các thành viên trong đội của mình. Anh ta không thắp sáng trong đêm tối, nhưng anh ta sẽ tìm được các ngóc ngách mà không ai biết tới. Anh ta là một cỗ máy sản sinh ý tưởng. Trong đầu anh bùng nổ những hình ảnh chân thật nhất. Những viễn cảnh được tạo ra một cách tức thời và đầy sáng tạo. Sự say mê của anh vô tình chuyển hóa thành liều thuốc độc cho sự nhàn rỗi, con ký sinh trùng có thể sinh sôi nảy nở bất cứ khi nào có cơ hội".

Nói một cách khác, anh truyền cảm hứng cho mọi người.

Leo có cả thế giới dưới chân mình vì tất cả chúng ta đều muốn trở thành một phần ở đó – một thế giới yên bình, nơi mà với nỗ lực, chúng ta có thể đạt được mọi thứ.

8. Trí tuệ cảm xúc và những lợi ích của nó (sự thích nghi, kiểm soát

cảm xúc)

"Tôi hình dung trận đấu trong đầu ngay trước khi ra sân. Tôi sẽ không nghĩ ngợi gì trong cả tuần trước khi thi đấu. Trong phòng thay đồ, tôi chỉ khởi động và làm nóng, không để bản thân căng thẳng. Ừ thì thường là như vậy".

"Tôi không suy nghĩ nhiều khi thi đấu. Tôi chỉ nghĩ cách để có được bóng – thực hiện theo lối chơi của mình. Có bóng rồi chơi bóng".

"Tôi không tính toán trước cho các pha rê bóng của mình. Nó cứ thế mà đến. Tôi tập suốt cả tuần chỉ để giữ thể trạng và làm theo những yêu cầu của HLV, không quan tâm đối thủ là ai. Tôi không bận tâm chuyện đó cho lắm".

"Những SVĐ mà tôi ưa thích nhất là nơi những CĐV không thiện cảm với tôi và cả đội. Họ tạo động lực cho tôi. Họ khiến tôi phải cống hiến hết mình. Ví dụ như khi đối đầu với Real Madrid, tôi thích chơi ở Madrid. Tôi thích sự thù địch đó".

(Leo Messi tại lễ trao giải Quả Bóng Vàng, 2012)

Tại lễ trao giải Quả Bóng Vàng đầu tiên mà Leo được tham dự, một người trong Ban tổ chức đã tiếp cận và khuyên anh nên nói gì đó bằng tiếng Anh. "Không, không, tôi không nói tiếng Anh". Thế rồi họ đề nghị, "Vậy thì nói 'thank you' thôi cũng được". Leo trả lời rõ ràng: "Không, nếu buộc phải nói tiếng Anh thì tôi sẽ không lên sân khấu nữa". Cuối cùng thì anh vẫn xuất hiện và không nói một từ tiếng Anh nào. Nếu họ đưa Leo ra khỏi sân bóng, anh sẽ làm tất cả mọi thứ để giữ mình khỏi rắc rối, để không phải cảm thấy mình đã ra khỏi vùng an toàn. Nó không phải là sự nhút nhát, mà là tự bảo vệ bản thân và sự dè dặt. Anh cần mọi thứ trong khả năng kiểm soát của mình.

Tất cả mọi thứ đều là về bóng đá và nỗi sợ lớn nhất chính là sự quá tải. Thế giới của anh (đội bóng, áo thi đấu, đôi giày đinh, quả bóng) giới hạn kết nối của anh với thế giới bên ngoài. Bộ complet chấm bi của Dolce & Gabbana anh mặc trong buổi gala 2012 chứng minh rằng anh đã bắt đầu cảm thấy thoải mái hơn khi không sát cánh cùng trái bóng. Nhưng ở những buổi phỏng vấn hay trước các khán giả, ngoài sân bóng, thì chúng ta khó có thể nhìn thấy một Leo thực sự. Những buổi phỏng vấn không có tác dụng gì trong việc dò xét chiều sâu của nhân cách Leo cả. "Tốt hơn là để người khác nói về tôi" là câu trả lời quen thuộc của anh.

Khi Leo rời xa bóng đá, anh sẽ giải nghệ, nhưng anh sẽ tiếp tục

sống trong thế giới của quả bóng tròn này. Đó là nơi anh hiểu rõ nhất, là nơi anh nhận ra được chính mình. Nỗi ám ảnh với môn thể thao này gợi ý rằng, bên ngoài sân cỏ, Messi có một nội tâm đơn giản. Tuy nhiên, các mức độ khác nhau của trí thông minh mà chúng ta đã đề cập, lại minh chứng cho một điều khác hoàn toàn.

Leo buộc phải sống chung với sự lo lắng, nỗi căng thẳng, ngờ vực, buồn rầu, sự bao bọc, các động lực thúc đẩy, những muộn phiền và cách anh chèo lái những cảm xúc đó quyết định sự hay, dở của màn trình diễn trên sân. Quản lý tốt, chúng mang lại sự khôn ngoan; nếu mất kiểm soát, sự hỗn loạn chắc chắn sẽ ào đến. Trí tuệ cảm xúc là một bổ sung quan trọng để đưa ra các quyết định đúng đắn.

Những năm đầu tiên của thập niên 1990, giáo sư tâm lý học Mihaly Csikszentmihalyi tạo nên một học thuyết gọi là "trạng thái dòng chảy". "Đề xuất của ông", Pedro Gómez giải thích, "liên quan đến sự tồn tại của một cái gì đó ở đỉnh cao nhất của phong độ, gọi là 'dòng chảy', ở đó mỗi cá nhân cho thấy một khả năng kiểm soát cảm xúc ở mức độ vượt trội, đến mức mà họ có thể kích hoạt và sử dụng sự điều khiển đó để phục vụ cho mục đích của mình. Khả năng này hiệu quả đến nỗi nó có thể ngăn chặn mọi thứ và tập trung hoàn toàn vào việc mà họ đang làm. Mọi hành động của họ đều được hình dung một cách rõ nét, mặc cho những cố gắng làm phân tâm đối phương. Những cá nhân giờ đây không phải đưa ra các lựa chọn nữa, họ chỉ cần đắm mình vào dòng chảy. Họ không chơi bóng nữa, họ tận hưởng trận đấu. Họ làm việc như chế độ tự lái. Cầu thủ và trận đấu trở thành một thực thể không tách rời. Nói một cách khác, và để bạn dễ hiểu hơn… Đó là cách Messi vẫn thường chơi, từ trận này sang trận khác!"

Nó không có vẻ gì là một "nội tâm đơn giản". Rafa Nadal thừa nhận rằng anh đã rèn luyện lý trí từ khi 4 tuổi. Leo thành thạo những kỹ năng của mình một phần cũng là vì khả năng điều khiển cảm xúc mà anh đã tập luyện từ khi còn bé.

Messi còn đến từ một nền văn hóa mang một loại hình khác của trí thông minh: sự mưu mẹo. "Đối với tôi, điều tôi thích nhất ở cậu ấy là những mánh khóe. Cậu ấy làm được những điều khác biệt vì bản thân quá mưu mẹo", Alfredo Di Stéfano nói. Những CĐV Espanyol chắc hẳn vẫn còn nhớ bàn thắng bằng tay của anh, và cũng mùa giải đó, anh sô-lô để ghi bàn thắng nổi tiếng vào lưới Getafe.

Leo, trong một mưu kế khác của mình, đã học cách bảo vệ bản thân khỏi những pha chùi bóng mà anh phải nhận từ đầu trận đến cuối trận. "Khi anh vẫy bóng bằng chân trái, đối thủ ập vào từ bên phải, hãy để ý động tác nhấc chân lên của anh ấy [để hậu vệ va vao phần đinh của giày]", José María Cuartetas, đồng sở hữu một trong những nhà hàng ưa thích của Leo ở Barcelona nói. "Pelé từng làm điều đó rất nhiều lần, và Maradona nữa: vì như thế thì người bị đau đầu tiên sẽ là đối phương. Và tới pha bóng tiếp theo, chàng hậu vệ đó phải nghĩ thật kỹ hoặc vào bóng mạnh hơn, và trọng tài sẽ dễ dàng hơn trong việc đưa ra quyết định".

9. Thưởng thức

"Mong muốn của tôi là vào sân và tận hưởng trận đấu như khi tôi còn bé. Tôi biết rằng có trách nhiệm phải thắng và đạt được các thành tích, nhưng cùng lúc đó, tôi luôn muốn có những niềm vui riêng cho bản thân".

(Messi, trong quảng cáo của Audemars Piguet)

"Tôi không biết mình sẽ ra sao nếu không có bóng đá nữa. Nếu được, tôi muốn được chơi bóng mỗi ngày".

(Leo Messi)

"Có một cảm hứng mà cả Maradona và Messi đều truyền tải: sự vui sướng khi chơi bóng. Họ là hai con người luôn vui khi có quả bóng... Và họ sẽ nói, 'Đi đá bóng thôi nào'."

(Frank Rijkaard)

"Nó giống như cái trò mà họ làm với ba đồng xu vậy. Tay nhanh hơn mắt. Vẻ đẹp của nó ở nằm ở chỗ anh ta thực hiện nó bằng đôi chân của mình thay vì tay. Kỹ năng đó đến từ nhỏ và theo cùng với nó là niềm đam mê và thích thú dành cho bóng đá. Mỗi khi bạn xem anh ấy có bóng cũng giống như xem một cậu nhóc được thưởng một thanh sôcôla vậy".

(Fernando Signorini, HLV thể lực đội Club Deportivo Universidad deSan Martín de Porres (Lima) và là cựu trợ lý kỹ thuật tuyển quốc gia Argentina)

"Cậu ấy khóc khi biết mình không được chơi bóng. Cậu ấy đau buồn và nghĩ rằng 'Chủ nhật mà mình không được thi đấu', và cậu ấy sẽ không nghĩ về bất cứ điều gì khác".

(Juanjo Brau, bác sĩ vật lý trị liệu của đội Barcelona)

"Leo yêu bóng đá, vì anh được sinh ra để chơi bóng. Chúng tôi đã đi đâu đó và anh ấy xin một trái bóng. Không có trái nào cả. Thế là anh xin một thứ gì đó, bất cứ thứ gì xung quanh đó để có thể chơi với đôi chân của mình. Nếu bạn đưa cho anh ta một chiếc dép, anh sẽ tâng nó như tâng một trái bóng".

(Juan Cruz Leguizamón, cựu đồng đội của Messi ở Newell's Old Boys)

Khi còn nhỏ, Leo không tập tành gì đặc biệt. Anh chỉ chơi vì sự vui sướng của nó. Tôi đã hỏi hàng trăm cầu thủ rằng họ sẽ làm gì nếu đang đi bộ trong công viên và có một quả bóng của đám trẻ chơi ở gần đó rơi vào chân họ. Bất ngờ là phần lớn bọn họ sẽ không tham gia vào. David Beckham chắc chắn sẽ chơi với bọn trẻ. Leo cũng thế. Họ yêu môn thể thao đã giúp mình trở nên giàu có và nổi tiếng. Có nhiều cầu thủ (Batistuta thậm chí đã tuyên bố trước công chúng) còn không thích bóng đá.

Leo rõ ràng là một con người dành cho bóng đá. Anh biết mọi thứ về trò chơi này; bạn có thể hỏi anh về bất cứ cầu thủ, chỉ số thi đấu nào trong lịch sử, và anh ta sẽ nhớ rõ các tỷ số, ai ghi bàn, ai thắng, tất cả nhờ vào trí nhớ dai dẳng đáng ngạc nhiên của mình. Nhưng nhiều hơn cả là về bóng đá Argentina. "Bóng đá mang lại niềm vui cho anh ấy, hay đúng hơn, anh đối xử với bóng đá bằng một sự thơ ngây nhất định", Eduardo Sacheri phân tích. "Bạn xem anh ta cũng giống như xem một cậu nhóc ở công viên vậy, hoàn toàn không để ý những gì đang xảy ra xung quanh. Khi ai đó xử lý một pha bóng lỗi, anh bất bình. Nếu nó được xử lý tốt, anh vui mừng. Nếu ai đó chơi xấu, anh sẽ trả đũa bằng cách làm những kẻ đó mất mặt. Đó là các nguyên tắc trong bóng đá mà anh tuân theo".

Như bất kỳ cầu thủ vĩ đại nào khác, thời niên thiếu của anh bị tước mất, nhưng anh vẫn giữ nguồn năng lượng sáng tạo và sự bùng nổ của một đứa trẻ, từ đó, chúng hình thành những phẩm chất nghệ thuật cũng như sức hút trong tài lãnh đạo của anh.

Hernán Casciari, một nhà văn người Argentina cư trú ở Barcelona, có một đoạn trong cuốn *Revista Orsai* tóm tắt bản chất tính cách của Messi. "Mọi thứ bắt đầu vào sáng ngày hôm nay: tôi đang xem các bàn thắng của Leo trên YouTube, hết video này đến video khác, cảm thấy tội lỗi một chút vì tôi đang làm dở quyển tạp chí số 6. Vô tình, tôi click vào một đoạn phim mà mình chưa từng xem bao giờ. Đó là một video tổng hợp kỳ quặc: chiếu hàng trăm

tấm ảnh – mỗi tấm dài tầm 2 hay 3 giây, trong đó Messi bị vào bóng rất rắn nhưng anh không té ngã. Anh không ngã lăn ra đất, cũng không than vãn. Ở mỗi khung hình anh đều dõi theo quả bóng trong lúc cố tìm lại thăng bằng. Anh thể hiện một nỗ lực siêu phàm để đảm bảo tình huống đó không phải là một pha phạm lỗi, hay là một thẻ vàng cho hậu vệ đối phương. Đột nhiên, tôi ngây người vì phát hiện ra một điều gì đó quen thuộc trong những tấm ảnh này. Tôi đặt từng khung hình ở dạng chuyển động chậm và nhận thấy rằng mắt của Messi luôn tập trung vào trái bóng, nó gợi tôi nhớ đến cái gì đó nhưng không phải trong bóng đá. Tôi đã thấy cái này ở đâu? Người nào nhỉ? Tôi dừng video lại. Phóng to đôi mắt ấy. Và rồi tôi nhớ ra: đó là mắt của Totin khi nó mất hết lý trí chạy theo miếng bọt biển của mình. Khi còn trẻ, tôi có một chú chó tên Totin. Không có gì có thể lay động nó. Nó không được thông minh cho lắm. Trộm có đến thì nó cũng ngồi xem người ta bê cái tivi đi thôi. Chuông cửa reo nhưng nó không có vẻ gì là nghe thấy cả". Messi, Casciari nói, về mặt nào đó, cũng giống như chú chó của mình, anh với quả bóng và Totin với miếng bọt biển. Tại thời điểm đó, họ không có gì khác và chúng ta có thể nhìn thấy điều đó trong đôi mắt họ. "Đây là giả thuyết của tôi và tôi xin lỗi nếu bạn mong đợi gì đó hay ho hơn. Khởi nguồn của bóng đá như thế đó. Trước kia, bóng đá được chơi như cách mà Messi và Totin chơi. Ai ai cũng đuổi theo trái bóng mà không làm gì khác". Messi, anh nói thêm, như đến từ thời đại đó vậy, và để tiếp tục những ví dụ liên quan đến chó thì Messi giống như một chú chó đuổi theo cục xương. Anh tiếp tục: "Anh xô đổ kỷ lục của mọi thời kỳ khác vì những năm 1950, người ta chơi bóng như thế đó. Sau đó, FIFA mời mọi người ngồi xuống, bàn luận về luật lệ và chúng ta quên mất rằng, cái quan trọng chính là 'miếng bọt biển'."

"Kỹ thuật cũng có giới hạn, và nó được bù đắp bởi sự đồng bộ cơ thể", Quique Domínguez nói. "Mọi thứ khác đều có thể được dạy, được học, nhưng bạn phải vượt lên trên trình độ kỹ thuật để trở nên vĩ đại: Leo có thể đang bắt tay với bạn, nhưng có thể thấy, một cách bí mật, cậu ấy đang tìm kiếm trái bóng ấy. Bạn phải có cái đam mê, nhiệt huyết đó".

10. Gene

"Cậu ta có thể ghi bàn, kiến tạo, một mình quấy phá hàng phòng ngự, rê bóng với tốc độ hàng trăm cây số một giờ và chuyển hướng liên tục. Nó không dễ chút nào. Bạn thử đi! Rồi quay lại và nói cho tôi biết kết quả".

(Arsène Wenger, cựu HLV Arsenal)

"Ok… Nghiêm túc nè, ai đó phải kiểm tra gene của Messi đi… Tôi bắt đầu nghĩ Messi chắc chắn có gene của Clark Kent [Superman] rồi đó".

(Bar Rafaeli, người mẫu)

"Nhữnng đặc điểm về thể chất của anh ấy là hoàn toàn bẩm sinh, nhưng thật sự kỳ lạ khi trong tất cả anh em của mình, chỉ có Leo sở hữu nó".

(Fernando Signorini)

Không có cái gene nào tạo ra một đứa trẻ thiên tài cả. Không ai sinh ra đã là một thiên tài. Quá trình tập luyện bền bỉ, lâu dài kết hợp với một số thuộc tính bẩm sinh mới giúp bạn vươn lên đỉnh cao. Có lẽ, như các nhà khoa học gợi ý, mối liên quan tới di truyền chính là ước muốn mạnh mẽ thôi thúc người ta đạt được mục tiêu.

"Những con người này là ai? Khi họ đặt dấu ấn trên toàn nhân loại, từ bóng đá, khoa học, nghệ thuật đến văn hóa", nhà tâm lý học thể thao Liliana Grabín nghi vấn. "Không là những cá thể độc đáo, không bị trùng lặp, và không nghi ngờ gì nữa, họ để lại đằng sau cả một di sản. Họ là những bậc thầy. Khoa học, từ xưa đến này, vẫn không biết được cái gì tạo thành họ".

Leo Messi có một kết hợp độc đáo của tốc độ hành động (nghĩa là tốc độ di chuyển) cũng như kỹ năng. Có rất ít người mang những đặc điểm này. Marco Reus của Borussia Dortmund chẳng hạn, di chuyển khi có bóng rất nhanh và vô cùng điêu luyện với cùng một điệu bộ như Leo, nhưng với một sải chân dài hơn. Tuy nhiên anh ta tệ hơn trong khoản tính toán tổng thể, vì anh thường gặp khó khăn trong việc nối dài các pha rê bóng thành công của mình. Trong khi cầu thủ người Argentina có thể thực hiện liên tiếp ba, bốn hoặc hơn nếu anh là người cuối cùng sở hữu bóng. Chân của Messi nhanh hơn bất cứ cầu thủ nào khác và nó cho anh một lợi thế: nhịp điệu của bước chạy, chúng về cơ bản là bẩm sinh, trong trường hợp của anh nó là độc nhất: 4,5 sải một giây, tốt hơn 4,4 sải của Asafa Powell, vận động viên nước rút người Jamaica, người đã phá kỷ lục cự ly 100m năm 2007. Kỹ thuật để thực hiện những cú tiếp xúc bóng mượt mà nhất, hết cái này đến cái khác, được hỗ trợ bởi tốc độ di chuyển này và nó tạo cho anh một lợi thế khác nữa. Cùng với đó là khả năng ngoặc bóng ở tốc độ cao nhất (một sự kết hợp của việc đồng bộ cơ thể và tốc độ) là một đặc điểm thể

chất khác giúp anh loại bỏ đối thủ của mình.

"Nó là bẩm sinh", Fernando Signorini nói. "Bạn sẽ không làm được điều đó kể cả khi đã tập 800.000 bài tập phối hợp cơ thể, giống như Panceri [Armando Panceri, cầu thủ người Argentina] nói, điều bất ngờ không đến từ những kế hoạch cụ thể".

Leo đã đến Barcelona khi họ đang tìm kiếm một kiểu cầu thủ khác với các đối thủ kình địch của mình (Espanyol, Real Madrid): những cầu thủ kỹ thuật. Những cầu thủ đó (ở độ tuổi 10, 11, 12) có các phẩm chất kỹ thuật và đồng bộ cơ thể tốt hơn so với những đồng đội cao lớn. Họ tỏa sáng vì khả năng giữ bóng và rê bóng tốt hơn tất cả những người còn lại, một bằng chứng của sự phối hợp cơ thể tốt. Các cậu bé nhỏ con nhờ vậy mà trưởng thành và phát triển nhanh hơn cũng như có năng lực kỹ thuật hơn. Cùng lúc đó, "Bọ chét" phát triển các chiến lược cho cơ thể của mình và gia tăng tốc độ di chuyển để bù lại cho những thiếu sót về thể chất, tránh bị đối phương cho nằm sân, cũng như vô hiệu hóa lợi thế của những đứa trẻ to con, những người có thể chạy cùng một khoảng cách với ít sải chân hơn.

Nói một cách khác, dù tốc độ hành động bắt nguồn từ gene di truyền, nó được củng cố và phát triển bằng luyện tập. Trên đường phố hay trong trường học.

Qua bao năm tháng, nhiều cầu thủ, dù cao hay thấp, đều đạt đến cùng một trình độ trong sự đồng bộ cơ thể hay kỹ thuật. Trường hợp của Leo, anh đã tạo ra một chiều không gian mới trong trình độ xuất sắc nhất. Và điều đó không phụ thuộc vào di truyền; đúng hơn, đó là sản phẩm của đam mê và kiên trì.

Leo luôn tự coi mình là vượt trội trong tốc độ, kỹ thuật và khả năng rê bóng đến mức anh muốn thực hiện chúng trong mỗi pha bóng, mỗi trận đấu. Cách tốt nhất để thành công trong cuộc sống là tập trung vào điểm mạnh của mình và vì lý do đó, Messi nhận định trò chơi này là một chuỗi những pha rê bóng thành công, một đối một là tinh túy của bóng đá.

Thêm vào ham muốn mãnh liệt để đạt được đỉnh cao và bạn sẽ tiến gần tới bản chất thật sự của Messi.

Để tôi thêm một điều nữa vào danh sách do Pedro Gómez đề xuất.

11. Sự tình cờ, may mắn và cơ hội

Có người cho rằng cầu thủ hay nhất trong thế hệ nổi tiếng sinh

năm 1987 đó, người thực sự giỏi hơn tất cả ở Barcelona, chính là Víctor Vázquez; đây là một nhận xét hơi quá đáng nhưng cũng có một phần sự thật trong đó. Lẽ ra, anh đã có thể xuất sắc hơn, nhưng chuyện đó lại không xảy ra. Hãy để anh giải thích:

- Víctor, ai sẽ thành công và ai sẽ không làm được?

- Tôi nghĩ những cầu thủ giỏi sẽ thành công, nhưng may mắn cũng đóng góp một phần. Bạn có thể gặp quá nhiều chấn thương, hoặc rơi vào tay một HLV không thích phong cách chơi của bạn. Nói vậy không có nghĩa là Messi gặp may, anh ấy là cầu thủ giỏi nhất, và anh ấy dễ dàng có được nó vì đã làm quá tốt những khả năng của mình. Những người khác, như tôi chẳng hạn, cần một ít may mắn. Tôi gặp một chấn thương đáng lẽ không nên có, nhưng dù sao thì, tôi có thể làm gì được đây? Tôi có trận ra mắt dưới thời của Rijkaard. Sau đó là Pep Guaediola với một vài trận. Trận cuối cùng sát cánh cùng Leo là trận gặp Rubin Kazan ở Camp Nou, chúng tôi thắng 2-0 và tôi ghi bàn thứ hai. Pep cho tôi ra rìa ở trận Shakhtar Donetsk. Hai tuần sau, tôi bị chấn thương ở đầu gối khi gặp Villarreal và nghỉ thi đấu 14 tháng. Và đương nhiên là tôi không thể quay lại như xưa được nữa. Chưa kể, đã có quá nhiều cầu thủ giỏi hơn chơi ở vị trí đó. Xavi, Iniesta…

Ngày nay, Víctor Vázquez chơi cho Club Brugge, ở Bỉ. Quique Domínguez đồng ý với Víctor: "Nếu tôi được hỏi điều gì là cần thiết để một cầu thủ có thể đạt được sự thành công, tôi sẽ nói nó như một chiếc ghế ba chân vậy: thực lực, cống hiến và may mắn". Sự hòa trộn giữa may mắn và tình thế thuận lợi trong tầm kiểm soát của một vận động viên rất có thể sẽ giúp anh ta đại thắng.

Dù trải qua cả ngàn cuộc phỏng vấn nhưng Leo Messi vẫn không đưa ra được bất cứ lời giải thích nào cho động lực đã thúc đẩy anh, sự kiên trì, tìm kiếm những thành tựu, biết chính xác vị trí mà mình cần đi bóng. Anh không có cách nào để giải thích nó.

Một điều là chắc chắn, như Jorge Valdano nói, chúng ta không bao giờ kỳ vọng sẽ được chứng kiến một ai khác giống Lionel ở thế kỷ thứ XXI. "Chúng ta đang chờ đợi một cầu thủ có phần nhiều tính cách giống Cristiano Ronaldo, với một vóc dáng tự nhiên được hình thành bởi sự rèn luyện và chú trọng tập gym". Có thể thôi. Dù gì đi nữa, Messi vẫn là kết quả của một loạt các hoàn cảnh đẩy đưa và sự trùng hợp giúp anh ta khai thác tài năng của mình. Một sự kết hợp tuyệt đỉnh ở mọi mặt, mà không phải ai cũng được trải nghiệm. Một cơn bão hoàn hảo.

Trong xã hội, chúng ta chúc mừng thành công của các cá nhân, nam lẫn nữ, những người đã một mình làm nên tất cả, những người đạt được "giấc mơ Mỹ". Nhưng những người tiến được tới bậc cao nhất, như Malcolm Gladwell nói, "luôn là những người được thụ hưởng những lợi thế tiềm ẩn, những cơ hội đặc biệt và thừa hưởng các nền văn hóa cho phép họ hiểu biết sâu rộng hơn theo cái cách mà người khác không làm được".

Liệu có xuất hiện những Messi khác? Có thể, nhưng những con người đó chưa chắc đã đủ may mắn để đến được đích. Hoặc, nhiều khả năng hơn, đó là họ không tìm thấy cơ hội. Hoặc sinh ra ở nhầm quốc gia.

Một điểm cuối cùng. Leo luôn ý thức được hành trang mà mình mang theo, và anh sẽ trở thành một người đàn ông hạnh phúc khi về già, đơn giản là vì anh đã làm tất cả mọi cách để trở thành người giỏi nhất có thể. Không như *Trinche*. Trở thành *Trinche* thì dễ hơn.

Trở thành Leo Messi mới khó.

Chương 7
ĐỐI ĐẦU VỚI DIEGO MARADONA

"Tôi đã biết khá chắc rằng anh ấy sẽ đại diện cho ĐTQG trong World Cup ở Hà Lan, mặc dù anh ấy có thể chơi với đội U20 thêm một năm nữa. Tôi đã sắp xếp một cuộc gặp với anh ấy trong phòng của tôi và tôi nói: 'Thầy gọi em ạ!'. Messi nhìn tôi chằm chặp. 'Là Pekerman. Cậu sẽ được gọi tham dự loạt trận quốc tế tiếp theo. Đây là bí mật giữa chúng ta, được không? Và nếu HLV biết tôi đang nói với cậu điều này, tôi sẽ bị giết mất'. Anh cười rồi bỏ đi. Đúng vậy, Leo là một người kiệm lời. Tôi đã từng giao tiếp rất nhiều bằng cách sử dụng những bản vẽ. Tôi nhớ đã vẽ cho anh ấy một chiếc xe công thức một ở World Cup 2006. Như một chiếc xe F1, anh ấy vẫn còn nhiều vòng để hoàn thành. Vẫn chưa phải lúc để anh ấy giành chiến thắng trong cuộc đua. Đó là những gì bản vẽ đại diện.

Anh ấy không chấp nhận nó, nhưng anh ấy vẫn lắng nghe và giữ bức vẽ".

(Gerardo Salorio)

Các chú của Messi thường nói đùa rằng, anh sẽ chơi bóng tại World Cup 2006 ở Đức. "Họ đã đề cập đến ngày tháng, nhưng tất cả chỉ như một trò đùa. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng mình sẽ chơi ở một trận đấu quan trọng đến nhường đó, thậm chí nó còn đang đến rất nhanh", Leo nhớ lại nhiều năm sau đó. Nhưng số phận của anh ấy với ĐTQG đã có một khởi đầu đầy chông gai.

Nhà báo người Argentina, Luis Calvano, nhớ lại khi đi sau Leo trên đường đến điểm tập trung của ĐTQG ở Budapest, tại SVĐ Ferenc Puskás. Đó là "lần đầu tiên" của Leo và anh ấy không biết phải làm gì. Những cầu thủ khác bắt đầu đến sân bay theo từng nhóm khác

nhau và một số người đi ngang qua anh chàng tân binh, nghĩ rằng đây chỉ là một anh lính mới tò te. Messi đang đứng chờ hướng dẫn bên bức tường, cúi đầu xuống, lo lắng nghịch dây quần đùi. Người đầu tiên nhận ra anh ấy là Luciano Figueroa. Luciano bắt đầu túm lấy anh và giới thiệu Messi với cả đội.

Anh ấy đã ra mắt hai ngày sau đó. Và bị đuổi khỏi sân sau đúng 90 giây. Sau trận đấu đó, vào mùa hè năm 2005, "Bọ Chét" là một thành viên thường xuyên trong đội của José Pekerman trong những trận đấu chuẩn bị cho hành trình đến nước Đức. Cách xa sân cỏ, ở phía sau, Leo như một người vô hình đối với phần còn lại của đội bóng. Anh ấy biết rằng, giống như những gì đã xảy ra trong phòng thay đồ Barcelona, anh ấy phải trải qua những giai đoạn tương tự với ĐTQG để được chấp thuận và chấp nhận. Bước tiến nhảy vọt mà anh ấy đạt được tại Barcelona, ít nhất là vào lúc này, đã trở thành một bước lùi dưới thời Pekerman. Anh nhận ra rằng mình đang ở hai thế giới khác nhau.

Messi thường ngồi cùng Oscar Ustari hoặc Pablo Zabaleta, từ đội U20 World Cup, và sau đó là Javier Mascherano, người mà đã gắn bó với Messi ngay lập tức. Mascherano nói: "Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy là trước World Cup". Bất chấp việc anh bị chấn thương, Pekerman, người đang dựa vào tiền vệ này cho hành trình đến Đức, đã đề nghị Mascherano tham gia đội hình ở Thụy Sĩ, nơi Argentina sẽ đá giao hữu với Anh. "Trong chuyến đi đó, chúng tôi đã ở cùng nhau vài ngày. Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau trong phòng của anh ấy, Messi không phải là người thích rời khỏi phòng của mình nhiều. Những ngày đó, anh ấy thực sự rất trầm lặng, sống rất nội tâm... Chúng tôi có những người bạn chung và rõ ràng điều đó đã giúp ích cho cuộc trò chuyện. Nhưng khi đến một nơi mới, bạn sẽ có một sự e dè nhất định và sẽ rất khó khăn cho đến khi bạn bắt đầu cởi mở, phải không?"

Và thậm chí còn hơn thế nữa khi bạn chỉ là một cậu bé. "Leo cảm thấy xấu hổ; anh ấy không muốn làm gián đoạn tình bạn thân thiết. Vì vậy, anh ấy đã dành phần lớn thời gian ở trong phòng khách sạn. Tôi cũng còn trẻ, 22 tuổi, anh ấy 18 tuổi, vì vậy, theo một nghĩa nào đó, chúng tôi cùng nhau lớn lên và trở thành bạn bè".

Ngay từ rất sớm, chủ tịch của liên đoàn, Julio Grondona, đã nhận ra rằng tài năng của Messi sẽ giúp anh trở thành một trong những ánh sáng hàng đầu của ĐTQG. Và hơn thế nữa, một nhà lãnh đạo. Tất cả đều đến trong cùng một khoảng thời gian, ông nghĩ.

Việc tổ chức nhanh 2 trận giao hữu dưới 20 tuổi đã chứng tỏ sự ủng hộ của thể chế mà Messi sẽ nhận được, và lấy đi một cuộc hành quân đến Tây Ban Nha trong quá trình này. Grondona đã phải học cách đối phó với một Diego Armando Maradona rất khó quản lý, nhưng ông ấy sẽ biến Leo trở thành "đứa con trai" yêu thích của mình, một ngọn đèn sáng tạo. "Tôi muốn biến con trai anh thành một nhà lãnh đạo của đội bóng, và tôi cũng đã đề cập điều đó với cậu ấy", Grondona đã nói với Jorge Messi trong một lần hai người gặp nhau. Ông nhấn mạnh rằng Argentina phải là đội của Leo, và anh, chứ không phải ai khác, nên là đội trưởng trong tương lai. Như thường lệ, trong văn hóa bóng đá châu Âu - và có lẽ nó là tàn tích của nền văn hóa đó – tấm băng đội trưởng có tầm quan trọng rất lớn trong tâm hồn người Argentina. Nó đại diện cho tinh thần của cả đội bóng.

Với World Cup 2006, Juan Pablo Sorín là đội trưởng. Và chỉ cần đội trưởng có được sự hỗ trợ của các cầu thủ đàn anh và những người có tầm ảnh hưởng nhất, thì người đeo băng đội trưởng là người chiến thắng trong mọi tranh chấp có thể xảy ra. Điều đó sẽ giải thích cho sự vắng mặt của Juan Sebastián Verón trong đội hình cuối cùng cho chuyến đi tới Đức.

"Cuộc chiến giữa Juan Sebastián Verón và Juan Pablo Sorín trong trận đấu giữa Inter và Villarreal, được chứng kiến bởi hàng triệu khán giả truyền hình trên khắp thế giới, là một màn trình diễn trần trụi về vết thương sâu trong nội tâm của đội bóng Argentina". Đây là những gì được viết trên tờ *El Clarín* vào tháng 4 năm 2006: "Một là Sorín - với tư cách là đội trưởng, và một là Verón - người bị loại. Các cầu thủ xung quanh cầu thủ của Inter đều tin rằng Sorín là người chịu trách nhiệm chính về việc Verón không được chọn trong đợt triệu tập cuối cùng... "

Verón đã có ảnh hưởng rất lớn khi Daniel Passarella là HLV, và là người luôn mặc định có một suất đá chính dưới thời Marcelo Bielsa, ngay cả khi đội trưởng của đội là trung vệ Roberto Ayala. Nhưng Verón đã không giữ được vị trí của mình sau khi Pekerman được bổ nhiệm làm HLV, và ông ấy, không giống như Bielsa, người cho phép các cầu thủ bỏ phiếu, đã chọn Sorín bất chấp áp lực từ một số cầu thủ cấp cao để trao chiếc băng đội trưởng cho Roberto Ayala.

Và thứ bậc cần phải được tôn trọng. Leo Messi là thành viên của nhóm "tân binh" và cùng với Oscar Ustari, là cầu thủ dưới 20 tuổi duy nhất tham dự giải đấu đó. Họ ở đó để lắng nghe và chờ đợi đến lượt mình. Trong khi đó, đội hình cuối cùng được chọn theo

cách rất Argentina: trong một cuộc tập trung vào tháng 5, tại thị trấn Boadilla của Tây Ban Nha, Pablo Aimar, người đang có một mùa giải rất thành công với Valencia, đã "mất tích". Pekerman không có ý định gọi anh ấy tham dự World Cup và biện minh cho sự vắng mặt của anh ấy bằng lý do thể chất của cầu thủ bị suy nhược - vào tháng 4 năm đó, anh ấy đã bị một dạng viêm màng não cấp tính do virus. Các nhà lãnh đạo của đội, đứng đầu là Juan Román Riquelme, đã tham gia thuyết phục và "lời khuyên" của họ cuối cùng đã được HLV chấp nhận. Vì vậy, Aimar, thần tượng duy nhất được Leo công nhận, đã được gọi tham gia giải đấu. Họ sẽ chia sẻ cùng một phòng thay đồ.

"Khi tôi lớn lên và học hỏi nhiều hơn, tôi đã nghiên cứu các chuyển động của anh ấy, cách anh ấy chơi. Tôi đã theo dõi anh ấy", Leo thừa nhận, người đã sở hữu mọi chiếc áo Pablo Aimar mà anh ấy có thể mua được (Benfica, Valencia, Argentina). "Bây giờ tôi mới là người nên đi sưu tập áo đấu của anh ấy" - cựu cầu thủ River Plate chia sẻ.

Bất chấp tuổi đời còn non trẻ, Messi, người vừa ký hợp đồng với Adidas sau khi rời Nike, đã là một trong những ngôi sao của hãng đồ thể thao Đức trong mùa hè World Cup. Anh ấy đã xuất hiện trong một quảng cáo từng đoạt giải thưởng ("Lịch sử đang theo đuổi tôi nhưng tôi nhanh hơn"), trong đó Messi vẽ một con búp bê nhỏ chơi bóng với những con búp bê lớn hơn nhiều và mô tả ước mơ của anh là không bị chú ý mặc dù là cá thể yếu nhất.

Những tấm áp phích khổng lồ vẽ khuôn mặt của anh ấy xuất hiện ở các thành phố bóng đá lớn nhất thế giới, và một đôi giày đặc biệt đã được thiết kế cho anh ấy với hai ngôi sao và dòng chữ "Bàn tay của Chúa" và ngày 22 tháng 6 năm 1986. Cách tiếp thị này không dành cho tất cả mọi người trong đội - quá nhiều sự ồn ào, quá nhiều lùm xùm cho một cầu thủ trẻ, một số người cảm thấy.

Dù thế nào đi chăng nữa thì Leo cũng được tham dự World Cup. Sau khi bị chấn thương trong trận đấu với Chelsea vào tháng 3, anh ấy đã phải chịu thêm một chấn thương nữa vào tháng 4 và Rijkaard không nghĩ rằng Messi đủ sức khỏe để chơi trận chung kết Champions League vào tháng 5. Anh ấy chắc chắn không phù hợp, nhưng anh ấy không muốn đến Đức chỉ để cho đủ quân số. Anh ấy muốn góp công sức, thậm chí làm nên điều gì đó mà nói thật, anh ấy không có quyền mong đợi ở tuổi của mình, và với những hạn chế về thể chất của mình.

Vài ngày trước khi lên đường sang Đức trong một trận đấu kết hợp

giữa ĐTQG và đội U20 tại SVĐ Monumental, Pekerman đã tung Messi vào sân trong nửa giờ cuối trận để xem anh thể hiện như thế nào sau 79 ngày nghỉ thi đấu. Đó là một cách giúp anh thoải mái: HLV có thể thấy rõ sự lo lắng đang tích tụ. Cậu ấy đã có thể thi đấu đến hết trận đấu và cậu ấy có vẻ ổn, HLV nghĩ. Leo nhanh chóng đi đến đường hầm với tư thế cúi đầu. Và anh ấy bắt đầu khóc. "Lại bị thương à? Có chuyện gì vậy, Leo?" Nhân viên y tế hỏi. Messi lắc đầu - không phải vậy, đó không phải là vấn đề. Anh giấu không khí căng thẳng, chỉ im lặng. Và sau đó, với một cử chỉ tuyệt vọng, Leo khó chịu hét lên, "Đúng là thảm họa, tôi không thể chơi như thế này được!" Leo cảm thấy cần thiết phải đạt phong độ cao nhất trước World Cup. Leo và sự bất mãn vĩnh cửu của anh ấy.

Và các quy định rất rõ ràng về người phụ trách đội bóng đã được thiết lập. Trong một cuộc họp báo trước thềm World Cup ở Nuremberg với Roberto Ayala và Gabriel Heinze, một câu hỏi vô thưởng vô phạt (Làm thế nào để đội bóng vượt qua quãng thời gian này?) đã thu hút cao trào trong một cuộc tranh luận chống lại các cầu thủ trẻ mới.

"Họ không nói nhiều", "Họ không đến và uống *mate*", "Họ luôn chúi mũi vào những bộ PlayStation của mình", "Thế hệ của chúng tôi có một cách làm khác hơn rất nhiều". Nhóm cầu thủ có tiếng nói trong phòng thay đồ đã không sẵn sàng chấp nhận việc triệu tập Oscar Ustari, bạn của Leo, người đã trở thành thủ môn Argentina trẻ nhất từng được chọn tham dự World Cup. Người được chọn lẽ ra nên là German Lux, thủ môn của River Plate, người đã giành chức vô địch Olympic 2004, giữ sạch lưới trong suốt quá trình đó, dẫn đến việc anh được gọi lên tuyển tất cả các trận trong ba năm trước đó.

Theo báo chí Argentina, đã có một sự cố xảy ra trước giải đấu mà, khẳng định rằng, Leo sẽ khó gây ấn tượng với các đồng nghiệp mới sớm như vậy trong sự nghiệp. Trong một buổi tập, Messi đã hạ nhục bằng cách xỏ háng Heinze. Trong luật bất thành văn của bóng đá Argentina, một điều như vậy nhất định phải được báo thù: Heinze liên tục lao vào truy cản và xoạc bóng với Leo. Nhưng Heinze đã thực sự ngạc nhiên; thay vì xin lỗi, "Bọ Chét" đã nhìn thẳng vào mắt anh ta với hàm ý cảnh báo: "Đừng làm vậy với tôi nữa".

Chàng trai 18 tuổi, có lúc dường như 25 tuổi trên sân và 14 tuổi khi bước ra khỏi ranh giới sân cỏ, sẽ góp mặt trong đội hình tham dự World Cup. Ustari nhớ lại: "Chúng tôi từng có một căn phòng với một cánh cửa thông nhau. Một ngày nọ, tôi đi vào phòng tôi và

anh ta đi theo. Mỗi phòng có hai giường và anh ta nói: 'Anh sẽ không ngủ ở đây một mình ; tôi ở đằng kia, trong phòng khác, một mình". Vì vậy, anh ấy đã ngủ trong phòng của tôi. Và liên tục, vào tất cả các giờ trong ngày, anh ấy sẽ nghịch đủ mọi trò. Với bất cứ thứ gì. Với một túi trà! Tôi sẽ mang theo những túi trà *mate* trong những quả bóng tròn nhỏ và anh ấy sẽ thực hiện hàng chục cú đá với chúng. Vào lúc 3 giờ sáng! Họ cho anh ta hai quả bóng nhỏ và anh ta ở đó trên giường, dựa lưng vào đầu giường, từ từ đá hai quả bóng. Với cả hai quả cùng một lúc!"

Và anh ấy sẽ chơi PlayStation mỗi ngày. "Trong khóa huấn luyện ở Đức, tôi thấy anh ấy sẽ đưa tất cả con cái của những người chơi khác đến phòng của mình để chơi trên PlayStation, những đứa trẻ 4 và 5 tuổi, con trai của Crespo", "Giáo sư" Salorio nhớ lại. "Tôi sẽ nhìn anh ấy và... một ngày nọ, tôi thấy anh ấy đang chia đồ ngọt, bánh kẹo cho bọn trẻ, chúng vây xung quanh anh ấy".

Và đó là cách anh ấy đến với buổi biểu diễn vĩ đại nhất trên Trái Đất. Giải vô địch bóng đá thế giới. Nơi mà anh mơ ước sẽ giành chiến thắng về cho Argentina.

Javier Saviola và Hernán Crespo là hai tiền đạo được chọn đá chính trong trận đấu với Bờ Biển Ngà.

Pekerman đã không sử dụng Messi, và chiến thắng 2-1 là một khởi đầu tốt mặc dù màn trình diễn chưa thật sự ấn tượng.

Tiếp theo là Serbia và Montenegro.

Maradona đã xuống phòng thay đồ để chào hỏi các cầu thủ và kéo Leo sang một bên nói chuyện riêng, với lời nhắn nhủ: "Hãy có sức mạnh, lòng dũng cảm và ghi một bàn thắng".

Một SVĐ chật cứng ở Gelsenkirchen chứng kiến anh ấy vào sân trong trận gặp Serbia ở phút thứ 75 thay cho Maxi Rodríguez với tỷ số lúc đó đã là 3-0, qua đó phản ánh sự vượt trội của Argentina, những người đang tận dụng tối đa tốc độ và hiệu quả của họ. Trận ra mắt World Cup của anh ấy. Và ở độ tuổi trẻ hơn Maradona.

Trong 16 phút có mặt trên sân, Messi đã cung cấp cho Crespo một pha kiến tạo để nâng tỷ số lên 4-0 trước khi tự mình ghi bàn thắng thứ sáu và cuối cùng, nâng tỷ số lên 6-0, bàn thắng đầu tiên anh ấy ghi được cho đất nước của mình tại Giải vô địch bóng đá thế giới. Maradona đứng dậy để dành cho anh một cái chào đầy xúc động trên khán đài.

Một trận hòa trong trận đấu tiếp theo đã giúp Argentina cùng với Hà Lan lọt vào vòng sau. Kết quả có lợi cho cả hai đội và khi mọi thứ được định sẵn sẽ kết thúc theo một cách nhất định, cả hai bên đã thực hiện một số thay đổi đối với đội hình xuất phát của họ. Leo xuất phát cùng Carlos Tévez. Argentina cho thấy, theo cách nói của ESPN, "một chút của Leo, và rất nhiều Tévez" - tỏa sáng ngay từ đầu, và một vài pha lừa bóng táo bạo khi trận đấu diễn ra.

Nhưng trong trận đấu với Mexico ở vòng 16 đội, Saviola và Crespo một lần nữa là hai tiền đạo được Pekerman chọn. Leo vào sân ở phút thứ 84 của một trận đấu khó khăn với tỷ số 1-1. Argentina đã là đội giành chiến thắng sau hiệp phụ. "Với một trái tim rộng mở, với sự đau khổ tàn phá toàn thân, với một tâm hồn tràn đầy hy vọng và kỳ vọng, với những tia sáng thông minh, với những hành động dũng cảm khác của bóng đá, Argentina đã tiếp tục trên con đường, và bây giờ cả đội sẽ hướng tới trận tứ kết", El *Clarín* đã viết như vậy vào sáng hôm sau theo phong cách thường thấy. Leo đã thể hiện phong độ chói sáng với lối chơi trực diện khiến Mexico phải thúc thủ.

Trận đấu diễn ra vào ngày sinh nhật của Leo. Và cả của Riquelme nữa, người lớn hơn Leo 9 tuổi. Đêm đó, Leo lui về phòng nhưng quyết định thử tham gia bữa tiệc của đồng đội. Anh mở cửa phòng, bước vào và Riquelme quay lại với anh, cáu kỉnh: "Tên ngốc này! Chú không biết gõ cửa à! Chú nên về học cách gõ cửa đi! Chú nghĩ mình là tên quái nào vậy?" Messi tái nhợt cúi đầu, quay người rời đi. Và quá trình học tập lại tiếp tục.

Javier Mascherano nói: "Hãy nhìn xem, tất cả chúng ta đều thấy anh ấy là một cầu thủ rất khác biệt. Bạn có thể thấy anh ấy như vậy và tất nhiên... Anh ấy bước sang tuổi 19 tại World Cup, nhưng bạn có thể thấy anh ấy là một cầu thủ bóng đá đã làm nên những điều khác biệt".

Messi không có mặt ở đội hình xuất phát trong trận tứ kết với Đức vì Saviola và Crespo tiếp tục đảm nhiệm vai trò đó. Anh ấy ngồi trên băng ghế dự bị và đeo tai nghe.

Không ai nói về việc Leo có nên có mặt trong đội hình xuất phát hay không. Đó là những gì đã xảy ra trong trận đấu đó mà ngày nay vẫn còn được nói đến.

Argentina kiểm soát bóng vượt trội trong suốt hiệp 1 và cả hiệp 2 mà không thực sự tạo ra được pha nguy hiểm nào, cho đến khi Ayala đưa đội bóng của mình vượt lên dẫn trước bằng một cú

đánh đầu từ một quả phạt góc.

Nước chủ nhà đã phải đẩy cao đội hình lên và bằng cách ép sân cao, hy vọng giành lại quyền kiểm soát và làm tổn thương Argentina. Kết quả là có rất nhiều khoảng trống phía sau bốn hậu vệ của họ, những người không đặc biệt chuyên về tốc độ.

Và sau đó, đột nhiên, trong khoảng thời gian 9 phút, một kỳ World Cup dường như đã biến mất với Albiceleste[4].

[4] Tên gọi của đội tuyển bóng đá quốc giá Argentina.

Thủ môn Roberto Abbondanzieri dính chấn thương. Pekerman buộc phải thực hiện một thay đổi. Thay thế anh là Leo Franco.

Cambiasso là người thay thế một Riquelme đang giận dữ.

Pekerman đã xin lỗi Juan Román. Ông ấy đang tìm cách làm mới khu vực giữa sân.

Còn một quyền thay đổi người nữa. Một người chơi tốc độ nhanh có thể gây ra rất nhiều nguy hiểm. Đó là những gì họ đang nói bây giờ. Nhận thức được điều này là một điều tuyệt vời.

Pekerman nghĩ rằng ở thời điểm đó, điều cần thiết là một tiền đạo cao to, người có thể bổ sung cho Tévez và cầm bóng, một phương án rất hữu ích khi một đội đang chịu áp lực kinh khủng như thời điểm đó. Và sự hiện diện của anh ấy cũng sẽ hoạt động như một vũ khí để phòng thủ, tránh mối nguy hiểm lớn nhất của Đức: những miếng đánh cố định.

Còn 11 phút nữa.

Julio Cruz, một tiền đạo lực lưỡng, vào sân thay cho Hernán Crespo. Messi ngồi dự bị. Nhận ra rằng mình sẽ không được ra sân, anh ấy đã tháo giày. Và Messi đã bị chỉ trích vì điều đó.

Người ta nói và viết rằng sẽ không bao giờ thực sự hiểu được tại sao Pekerman lại chọn không tung Messi vào sân. Có một cuộc thảo luận về sự năng động trong đội bóng và phân cấp. Đó là một đội bóng của những sự chia rẽ. Julio Cruz có nhiều trọng lượng hơn trong đội bóng vào thời điểm đó, và anh ấy là một phần của nhóm cầu thủ phụ trách phòng thay đồ. Thậm chí đó là một bí mật mà HLV sẽ mang theo mình cho đến chết.

Có vẻ như, trên thực tế, mọi người không muốn nghe lời

Pekerman. Như mọi khi, thất bại đã tước bỏ quyền thao túng phòng thay đồ của ông ta.

Những quyết định như vậy không được đưa ra chỉ vì một lý do và cũng không được đưa ra vì những cân nhắc chính trị. Có phải mọi chuyện sẽ được bàn tán theo cách khác nếu Klose không ghi bàn một phút sau khi Crespo bị thay ra, để cân bằng tỷ số 1-1, hay nếu sau hiệp phụ, Ayala và Cambiasso không sút hỏng quả luân lưu? Việc Messi cởi giày có được bàn tán không? Bạn có thấy thất bại gây hoang mang như thế nào, ranh giới mỏng manh ngăn cách chiến thắng với thất bại như thế nào không?

Hugo Tocalli, trợ lý của Pekerman cho biết: "Tất cả đều chỉ trích chúng tôi vì sự thay người. Chúng tôi đang thắng 1-0 và chúng tôi không đưa Leo vào sân. Nếu trận đấu được lặp lại, chúng tôi cũng sẽ làm như vậy. Đừng quên rằng trong trận đấu trước, chúng ta đang hòa 1-1, rồi Messi và Aimar được tung vào sân. Điều đó có nghĩa là chúng tôi không thất thường, cũng không chống lại Messi".

Với nhận thức muộn màng, quyết định này có thể được coi là một sự bất công khi nhìn vào thực tế rằng đây là một cậu bé 19 tuổi, người chỉ chơi 122 phút ở World Cup và mới trở lại gần đây sau chấn thương. Nhận thức muộn màng này đã vô tình quên rằng anh ấy không giống như Messi ngày hôm nay.

Mascherano giải thích: "Đây là những quyết định mà các HLV đưa ra, nhưng đã có rất nhiều cuộc tranh luận ở Argentina. Đó là cuộc tranh luận điển hình được tạo ra bởi những vận động viên thể thao vĩ đại như Messi. Nhưng sau kỳ World Cup đó, cuộc tranh luận đã kết thúc. Không nghi ngờ gì nữa, Leo đã trở thành người được mặc định một suất đá chính".

Gerardo Salorio là thành viên của đội kỹ thuật của Pekerman tại World Cup đó và không nghi ngờ gì: "Anh ấy đã không chơi vì HLV, trong một phần mười giây mà ông ấy phải quyết định, bị mắc kẹt lại với niềm tin rằng ông ấy có từ 20 phút đầu tiên của trận đấu: cách duy nhất họ ghi bàn vào lưới chúng tôi là đánh đầu. Và đó là lý do tại sao Pekerman đưa Cruz vào sân, chủ yếu là để phòng thủ. Chấn thương của thủ môn đã giết chết chúng tôi, nếu không thì Leo đã ra sân và có thể ảnh hưởng đến trận đấu trong 15 phút cuối cùng. Người Đức đã chết về thể xác... nhưng dù sao thì... đó không phải là số phận của chúng tôi".

Trở lại phòng thay đồ, Leo đã khóc. Anh ấy không phải là người

duy nhất. Argentina dường như mang dáng vẻ của những nhà vô địch, nhưng... Những dấu "nhưng" này đã viết nên lịch sử của tất cả các ĐTQG trên thế giới.

Và đôi giày kia thì sao chứ? "Tôi thật kỳ lạ, đôi khi tôi thích ở một mình hơn... Tôi làm những điều ngu ngốc, nhưng tôi không xử lý nỗi đau của mình tùy thuộc vào việc tôi có được ra sân hay không. Tôi đau khổ với tư cách là một cầu thủ. Tôi biết rằng họ đang nói tôi không cảm thấy đau đớn khi chúng tôi bị loại. Có vẻ như tôi không cảm thấy gì cả, rằng tôi được làm bằng sắt đá và tôi không có quyền chịu đựng theo cách của mình" [Leo, tháng 7 năm 2006].

Sau đó, Messi không xem bất kỳ trận nào trong giải đấu đó nữa.

Nhưng anh rất biết ơn vì điều đó. Anh không quên rằng Claudio Vivas, HLV Pekerman và trợ lý Hugo Tocalli của anh ấy đã đưa ra kế hoạch từ 2 năm trước đó để anh ấy chơi trong bầu trời xanh và trắng của đất nước của mình.

"Tôi đã nghĩ rằng mình sẽ được chơi bóng nhiều hơn. Tôi đã mất đất diễn vì chấn thương. Tôi sẽ luôn biết ơn Pekerman vì đã triệu tập tôi vào ĐTQG" [Leo năm 2009].

Anh ấy vừa có trận ra mắt ở World Cup và anh ấy đã mang theo những kỷ niệm về nhà. Điều đó và nỗi đau của một thất bại quốc gia, 13 năm sau danh hiệu lớn cuối cùng, Copa América năm 1993, vẫn để lại vết thương lòng rất sâu đậm.

Argentina đến Venezuela dự Copa América vào năm với tư cách là đội được yêu thích với Leo Messi như một cầu thủ cố định trong đội hình xuất phát. Anh đã chơi cả 90 phút của trận mở màn với Hoa Kỳ (4-1) cùng với một Crespo đang có phong độ cao, người đã lập một cú đúp. Phong độ của Messi đã được các phóng viên thừa nhận. Trong trận đấu thứ hai với Colombia, anh ấy một lần nữa xuất phát, bị phạm lỗi trong một quả phạt đền đã được chuyển hóa thành bàn thắng cân bằng tỷ số 1-1, và giúp tạo ra bàn thứ hai (do Riquelme ghi) trong chiến thắng 4-2 của Albiceleste. Với sự bảo đảm về việc đi tiếp vào vòng tiếp theo, Leo được nghỉ ngay từ đầu và Paraguay đã bị đánh bại trong gang tấc; anh ấy đã được tung vào sân trong 25 phút cuối cùng.

Messi ghi bàn thắng thứ hai trong trận tứ kết với Peru, kết thúc với chiến thắng thuyết phục 4-0. Anh ấy ghi bàn vào lưới Mexico trong trận bán kết (3-0) và đó không đơn giản chỉ là một bàn thắng.

Anh đón bóng ở góc phải vòng cấm nơi trung vệ đang đón đầu, và ngay khi bước vào vòng cấm, anh đã đệm bóng qua thủ môn đang chờ sẵn trong vòng sáu mét. Anh ta không có quyền phát minh ra điều đó; các điều kiện hoàn toàn không hề phù hợp với bàn thắng đó.

"Chỉ những thiên tài mới có khả năng sáng tạo như Messi. Đáng lẽ họ phải đóng cửa SVĐ sau đó", HLV Coco Basile, người đã thay thế Pekerman, cho biết vào ngày hôm đó.

Trong khoảng thời gian hai năm, Messi là nhà vô địch World Cup dưới 20 tuổi, ra mắt World Cup và lọt vào chung kết Copa América trước Brazil - đội tuyển đã đến giải đấu với nhiều cầu thủ hạng nhì (Ronaldinho và Kaká không có mặt trong đội hình) và Robinho với tư cách là cầu thủ ngôi sao của họ. Cariocas đã đạt đến kết quả cuối cùng nhờ sự xuất sắc của từng cá nhân và bất chấp những màn trình diễn tập thể mệt mỏi, hầu như không ai ủng hộ họ. Sau cơn hạn hán kéo dài gần 15 năm, có vẻ như Albiceleste có thể giành được một danh hiệu.

Nhưng Argentina đã bị đánh bại toàn diện với tỷ số 3-0.

Olé tóm tắt cảm xúc của đất nước trong bốn câu: "Chúng tôi không đáng bị như vậy. Mọi người đã yêu đội của chúng tôi hơn nhưng trái tim chúng tôi đã bị tan nát trước Brazil. Sau cú sốc, Basile sẽ phải xáo trộn mọi thứ xung quanh và bắt đầu lại. Một chu kỳ đã kết thúc ở Venezuela".

Đội bóng, thiếu sự gắn kết, đã sống nhờ những nhân vật hàng đầu nhưng cũng đã chết cùng họ. Nhưng, như những tờ báo của Argentina đã tuyên bố, nó bị tổn hại bởi những kỳ vọng quá mức: Riquelme không phải là Zidane; Messi "Maradonita" cũng vậy. Leo đã được tha thứ vì tuổi tác và cấp bậc của anh ấy, nhưng những lời chỉ trích gay gắt đã nhắm vào Riquelme.

Juan Román Riquelme, thủ lĩnh của thế hệ vô địch World Cup U20 năm 1997, đã được giao trọng trách là vị cứu tinh cho quê hương Argentina. Nhưng ông bắt đầu sa sút thảm hại ở kỳ Copa América đó. Riquelme được biết đến với cái tên "*Tristelme*" (một cách chơi chữ theo tên của anh ta và *triste*, có nghĩa là buồn). Anh ấy đã chiến đấu, trong và ngoài sân cỏ, để duy trì vị thế của mình và từ bỏ vai trò người giám hộ của ngôi sao mới, Leo. Nếu, thực tế, anh ấy đã từng như vậy: bạn phải bắt đầu từ một vị trí rất thấp, cho dù Julio Grondona có ôm bạn như thế nào đi chăng nữa, như ông ấy đã từng ôm Leo - Riquelme chỉ từng nhận được cái bắt tay từ vị

chủ tịch liên đoàn. Khi nói về Barcelona, Riquelme luôn đề cập đến tầm quan trọng của Xavi và đặc biệt là Iniesta, "thiên tài". Lưu ý, ở đây đã xuất hiện sự thiếu công nhận đối với Leo. Riquelme đã phải chịu đựng sự đau khổ đáng kinh ngạc của "Bọ Chét".

Messi cảm thấy con đường dẫn dắt rất hẹp và Riquelme đang cản đường anh. Nhưng anh ấy không đòi hỏi bất cứ điều gì: và mọi thứ sẽ trở nên tồi tệ hơn nhiều trước khi anh ấy nỗ lực hết mình để tạo ra một ĐTQG hài hòa hơn.

Riquelme sẽ được trao cơ hội cuối cùng tại Thế vận hội Bắc Kinh vào năm sau.

Ở Argentina, giai đoạn bắt đầu từ năm 2008 với thất bại trước Chile ở vòng loại World Cup 2010, và bị bỏ xa bởi đội dẫn đầu là Paraguay tới 7 điểm, được gọi là "giai đoạn sa sút". Có điều gì đó đã xảy ra vào thời điểm đó và Huy chương Vàng tại Thế vận hội Bắc Kinh với đội U23 là điều không thể bù đắp.

Mùa hè 2008 đã diễn ra cực kỳ căng thẳng trong nội bộ gia đình Messi. Leo muốn tham gia Thế vận hội nhưng lúc đầu, Barcelona đã cố từ chối cơ hội đó của anh, vì nó xung đột với vòng sơ loại Champions League mà CLB phải giành chiến thắng, nhờ vị trí thứ 3 thảm hại của họ ở mùa giải trước. Tòa án Trọng tài Thể thao (CAS) đã cấp cho Barça quyền pháp lý để quyết định tương lai của Leo liên quan đến Thế vận hội và Joan Laporta muốn Messi, người đã tham gia ĐTQG để chuẩn bị cho giải đấu, trở lại CLB du đấu ở Hoa Kỳ và không bỏ lỡ trận đấu quan trọng với Wisła Kraków: một cú trượt chân nữa và Barcelona sẽ bị loại khỏi giải đấu chính ở châu Âu.

"Mọi người đã nói rằng anh ấy sẽ không thể đi cùng chúng tôi", Oscar Ustari, thủ môn dự bị của đội U23 nhớ lại. "Anh ấy nói với tôi: 'Đừng lo lắng, tôi sẽ làm mọi điều có thể để được góp mặt tại Thế vận hội'."

Guardiola, vừa mới đến làm HLV tại Barcelona, với sự ra đi của Ronaldinho và Deco, đã quyết định đưa Leo Messi trở thành tâm điểm của đội, nhưng trong một cuộc điện thoại với anh ấy từ khách sạn ở New York, Pep đã nhận ra mọi sự phức tạp đến mức nào. Cho đến thời điểm đó, Leo tỏ ra là người luôn sẵn sàng phục vụ CLB, nhưng trong cuộc trò chuyện đó, Messi, người tin rằng bản thân Pep từng là một cầu thủ và sẽ hiểu anh ấy, đã yêu cầu HLV không khăng khăng đòi mình trở lại. "Hãy chơi ở Thế vận hội và giành Huy chương Vàng", Pep nói với anh. Trong cuộc họp báo

sau đó, Guardiola thừa nhận đã nhận thấy "rất nhiều căng thẳng về cảm xúc. Tôi thấy rằng anh ấy rất khó chịu với tình thế này - không phải là một ý kiến hay nếu đưa anh ấy trở lại, khi tâm trí của anh ấy đang ở Bắc Kinh".

Argentina, với Mascherano, Leo, Kun Agüero và Riquelme là một trong những cầu thủ trên 23 tuổi được phép thi đấu, đang bảo vệ Huy chương Vàng giành được tại Athens, và họ đã làm điều đó rất thành công. Và với Messi là cái tên đầu tiên và quan trọng nhất trong danh sách đội tuyển. Họ thắng mọi trận đấu (1-0 trong trận chung kết với Nigeria) mà không để thủng lưới bàn nào. Messi ghi 2 bàn và góp dấu giày vào 5 bàn khác.

Giải đấu Olympic đó được nhớ đến vì ba điều.

Một là cái ôm rất công khai giữa Ronaldinho, với đôi tất cuộn xuống và ánh mắt trống rỗng, và Leo, kéo dài hơn 30 giây sau chiến thắng lịch sử 3-0 của Albiceleste trước Brazil ở vòng bán kết. Đó là sự thể hiện mang tính biểu tượng của sự vượt qua giới hạn tại Barcelona.

Và cũng vì một cái gì đó không được chứng kiến rộng rãi, nhưng vẫn khắc sâu trong trí nhớ của những người đã nhìn thấy nó. Ustari giải thích: "Thật ngạc nhiên khi thấy Kobe Bryant đến chào bạn tôi, không phải với Lionel Messi nổi tiếng, mà là với người bạn Leo của tôi!" Tôi đã nói. Đây là những gì đã xảy ra: chúng tôi đi vào nhà ăn, tôi đang quay phim và nói: "Chà, chúng tôi có một hoặc hai cầu thủ xuất sắc nhất thế giới", và ngay sau đó, Román [Riquelme] và Leo bước ra, tôi đã ghi hình bọn họ. Và tôi tiếp tục, "Chúng ta cũng có thể thấy tay chơi bóng rổ tốt nhất thế giới". Kobe vẫn còn cách đó vài bước chân và tôi đang hướng máy ảnh về phía anh ấy. Tôi thấy anh ấy đi về phía chúng tôi, tay và máy ảnh của tôi bắt đầu run lên! Leo tiếp nhận mọi thứ một cách bình tĩnh, tốt thôi, nhưng thực tế là anh ấy không biết phải làm gì. Leo có vẻ xấu hổ về việc anh ấy [Bryant] đến, anh ấy không thể tin được. Và tất nhiên, chúng tôi đã chụp ảnh với anh ấy".

Và, thứ ba, cho một cái gì đó không được nhìn thấy, nhưng lại có thể cảm thấy được. Ustari tiếp tục: "Có một sự thay đổi đáng kể từ World Cup U20 sang Thế vận hội, với World Cup ở giữa giai đoạn đó. Mọi người ở độ tuổi chúng tôi đều thay đổi. Với bản chất đáng tin cậy và dễ mến của Leo, anh ấy đã trở thành một nhà lãnh đạo". Vậy, điều gì sẽ xảy ra với Riquelme?

Quá trình chuyển đổi sang đội tuyển Argentina của Leo bắt đầu

vào năm đó. “Bọ Chét” sẽ trở lại Barcelona để tri ân HLV mới của anh ấy, và với sự thúc đẩy của thành công mới với ĐTQG.

Bây giờ anh ấy đã ở trên bàn đạp, bàn đạp của sự phát triển.

“Sự sa sút” của ĐTQG sẽ tiếp tục trong năm 2008, đặt Coco Basile vào vòng nguy hiểm. Trong số những luận điểm nhằm “kết tội” HLV, Maradona đã chỉ ra Leo chính là căn nguyên cho màn trình diễn kém cỏi của đội. Với thái độ của những người tin rằng họ luôn đúng, Maradona đã tạo ra một sự hoài nghi chung về Messi trong tâm trí của những người hâm mộ Argentina, những người đã luôn tôn thờ Maradona.

Argentina vừa hòa 1-1 với Peru và Maradona lập tức có điều gì đó để nói. “Đôi khi, Messi chơi cho Messi. Anh ta kiêu ngạo đến mức quên mất đồng đội của mình”, Maradona cho biết trong một cuộc trả lời điện thoại trên Fox Sports. “Đó là FC Messi. Nếu anh ta phối hợp nhiều hơn với Agüero hoặc Riquelme, những hậu vệ đối phương sẽ có nhiều thứ để lo lắng hơn. Trận đấu không chiến thắng bằng cách tấn công mỗi khi bạn có bóng, mà bằng việc bạn biết cách tấn công. Và bạn phải làm điều đó”.

Tuy nhiên, Diego cho rằng những cầu thủ khác xứng đáng nhận được sự tình cảm và sự tôn trọng của người hâm mộ. “Tôi hy vọng anh ấy giỏi hơn tôi, nhưng vừa rồi Mascherano quan trọng với Argentina hơn cả Riquelme và Lionel. Và đội phải quan tâm đến Tévez nhiều hơn nữa - tất cả những gì anh ấy cần là an ninh và sự an toàn. Không phải tấm băng đội trưởng hay bất cứ điều gì phi thường hết. Sự bất an đó khiến Tévez phải làm nhiều hơn những gì anh ấy thực sự có thể quản lý và anh ấy xuất hiện ở khắp nơi”.

Trước đây, Maradona đã nói rằng “Leo thiếu bản lĩnh”, khi cho rằng anh không đủ sức thuyết phục Barcelona đồng ý để mình tham gia Thế vận hội cùng với ĐTQG Argentina. Trên thực tế, Messi đã chiến đấu nhưng điều này đã không được công bố rộng rãi. Maradona đã làm gì? Chắc hẳn anh ấy chỉ nhìn nhận vấn đề theo hướng áp lực khi khoác lên mình màu áo trắng xanh là quá nặng nề, và Messi khi đó mới chỉ 21 tuổi?

Đây là những suy nghĩ của Maradona vào đầu mùa giải gần kề: Messi sẽ phải hứng chịu nhiều chỉ trích, ngay cả trước khi trưởng thành trong ĐTQG. Một hình ảnh tiêu cực về Messi đang được tạo ra và theo như hầu hết các nhà phê bình lo ngại, nó sẽ chỉ trở nên tích cực nếu anh ấy tự mình giành chiến thắng trong các trận đấu. Và một kỳ World Cup, nếu có thể. Giống như Maradona đã làm.

Một nhiệm vụ lớn lao.

Leo và gia đình đã bị tổn thương sâu sắc bởi những lời nói đó. Sau một hành trình dài khác từ Buenos Aires, nơi anh ấy đã chơi cho ĐTQG, Leo đã trả lời theo cách riêng của mình khi đến sân bay Barcelona: "Tôi đã từng muốn Diego nói ra suy nghĩ của mình. Tất cả chúng ta đều biết anh ấy là người như thế nào".

Có một giả thuyết liên quan đến việc chiến lược của Liên đoàn Bóng đá Argentina: một ngày nào đó, để ngăn chặn những lời chỉ trích không ngớt của Maradona, tốt nhất là khiến anh ấy trở thành HLV của đội bóng. Nếu anh ấy thành công, thật tuyệt vời. Nếu không, Maradona sẽ không còn gì để nói nữa. Những sai lầm và kết quả tồi tệ trong chiến dịch vòng loại World Cup 2010 đã khiến Basile từ chức, và vào mùa thu năm 2008, Maradona, *El Pelusa*, được bổ nhiệm làm tân HLV trưởng đội tuyển Argentina.

Hơn một năm sau bàn thắng "Maradona-esque" (dĩ nhiên là bàn thắng vào lưới Getafe, nhưng cũng là bàn thắng vào lưới Espanyol), bản thân Maradona, người không có chút kinh nghiệm làm HLV nào nhưng đã có tổng cộng ba chiến thắng trong hai nhiệm kỳ với Mandiyú và Racing Club vào những năm 1990, chuẩn bị trở lại sân cỏ với "người thừa kế" của mình.

Một trong những nhiệm vụ đầu tiên của HLV mới là cố gắng đưa tài năng của Messi vào đội hình, điều mà trước đây ông chưa bao giờ cân nhắc khi chỉ trích anh từ bên ngoài. Một số khía cạnh trong trận đấu của anh ấy chắc chắn bắt đầu gây ra mối quan tâm: sự mất kết nối với hàng tiền vệ, thiếu các phương án thay thế để nhả bóng, ít đường chuyền mà anh ấy nhận được và sự khăng khăng muốn thực hiện một đường bóng cá nhân khi thiếu sự hỗ trợ. Cả đội phải cải thiện, nhưng các quyết định và màn trình diễn của Messi cũng vậy.

Maradona, người cần một số kết quả tốt và càng nhanh càng tốt để đưa chiến dịch vòng loại của Argentina trở lại đúng hướng, có một lợi thế: Leo, giờ không còn những người, dù bằng cách này hay cách khác, ngăn cản anh ấy thăng hoa ở Barcelona, được chơi thứ bóng đá tốt nhất của mình dưới thời HLV mới Pep Guardiola. Công việc của Maradona là tạo ra bầu không khí phù hợp với Argentina để Messi có thể tạo ra những tác động tương tự với ĐTQG.

Họ đã có hai năm bên nhau, Diego và Leo, để đưa mọi thứ đi đúng hướng, với mọi ánh nhìn đều hướng về World Cup ở Nam Phi năm

2010.

Vì vậy, Leo đã bắt đầu công cuộc "thay đổi" trước công chúng Argentina. Dù Carlitos Tévez là đứa "con cưng", được yêu thích hơn cả Leo ở quê nhà Argentina, nhưng Messi chắc chắn đã trở thành vị cứu tinh của quê hương.

- Pelé và Maradona là những cầu thủ xuất sắc nhất trong lịch sử. Khi bạn thấy họ chơi, có điều gì khiến bạn phải thốt lên rằng "Chà! Ông ấy làm thế này hay thế kia quá tốt"hay không?

- Vấn đề là họ giỏi mọi thứ. Tôi chưa xem nhiều video về Pelé, Di Stéfano hay Cruyff. Nhưng, tôi đã thấy tất cả những gì Maradona làm, tôi thậm chí còn được xem ông ấy thi đấu trực tiếp khi tôi còn nhỏ.

- Anh thực sự nghiêm túc chứ?

- Đúng vậy, khi còn bé. Tôi không nhớ bất kỳ điều gì trong số đó, nhưng tôi được nghe kể lại rằng, tôi đã trực tiếp nhìn thấy ông ấy trong trận ra mắt của Newell's với Emelec.

- Tất nhiên, đó là năm 1993, anh lúc đó mới có 6 tuổi.

- Đúng vậy.

(Một đoạn video quay cảnh Maradona nhìn vào máy quay xuất hiện và ông nói: "Leo, cậu biết rằng tôi yêu cậu rất nhiều, hãy để những người khác nói, bạn sẽ trở thành cầu thủ xuất sắc nhất trong lịch sử. Chúng tôi sẽ là người quyết định điều đó khi cậu treo giày. Hôm nay, hãy tiếp tục làm những gì cậu đang làm và tôi hy vọng cậu hạnh phúc với gia đình của mình. Yêu cậu rất nhiều, Leo của tôi ạ")

- Điều này thực sự tốt, phải không? Rằng anh có mối quan hệ như vậy với Diego. Bởi vì mọi người đều muốn tin rằng anh không cố chấp.

- Khi ông ấy còn là HLV ĐTQG, chúng tôi là những người thân nhất với nhau. Tôi đã gặp ông ấy sau trận đấu với Real Madrid. Tôi đã ở trong trạng thái tồi tệ sau khi trận đấu trôi qua, nhưng được nhìn thấy Maradona là một niềm vui. Tôi thực sự hâm mộ ông ấy. Tôi đã không gặp ông ấy trong một thời gian dài. Nhưng anh sẽ không nghe thấy tôi nói bất cứ điều gì chống lại Maradona.

- Ông ấy đã xem trận đấu đó, hơi kỳ lạ một chút, nhưng biết Diego là người như thế nào...

- Sau này tôi mới biết, tôi đã đọc được điều này ở đâu đó, nhưng không thành vấn đề.

(Leo Messi, trả lời phỏng vấn với Martín Souto của đài TyC Sport, tháng 3/2013)

Cha của Leo đã đưa cậu con trai 6 tuổi của mình đến SVĐ Newell's Old Boys để thưởng thức màn trình diễn của một Diego Maradona sa sút đang chuẩn bị cho World Cup 1994. CLB đã tổ chức một trận giao hữu với Emelec của Ecuador và cũng như những lần khác, Leo được yêu cầu vào sân để thực hiện những pha biểu diễn với quả bóng có kích thước gấp đôi quả bóng mà người lớn đang sử dụng. "Không sao, con rất thích làm điều đó", cậu bé đã nói với cha mình như thế khi nhận được lời đề nghị của ông. Cậu bé không cảm thấy lo lắng hay áp lực. Mọi người đã hét vào mặt cậu ấy: "Maradooo, Maradooo".

Nhưng Leo không nhớ gì về điều đó. Anh ấy nhớ đã ghi bàn cho Grandoli khi mới 4 tuổi. Nhưng không có gì về cái ngày với Emelec. Maradona là thần tượng của Jorge Messi (ông ấy lưu giữ các video Mardona) và của thế hệ ông ấy.

"Leo đã kể cho tôi nghe một câu chuyện, qua đó có thể giải thích cho mọi điều", Cristina Cubero nói. "Tôi hỏi anh ấy về Diego và anh ấy nói: 'Tôi hiểu rằng bạn đang không hiểu về hiện tượng Maradona. Đối với người Argentina, ông ấy còn hơn cả một cầu thủ bóng đá. Từ khi tôi còn nhỏ, tôi đã đến gặp những người anh em họ của mình ở cả hai bên gia đình và điều đầu tiên chúng tôi làm là ngồi xuống, xem các bàn thắng vào lưới đội tuyển Anh. Tôi đã trưởng thành khi xem những bàn thắng của ông ấy trên băng ghi hình. Lời chào của chúng tôi dành cho nhau sẽ là: Chúng ta hãy đi xem những bàn thắng của Maradona".

Vì vậy, ngay từ khi còn nhỏ, Messi đã được giới thiệu với thế giới bóng đá về những anh hùng, nhân vật phản diện cùng những chiến tích hoành tráng.

Và những bàn thắng huyền thoại đã được ghi lại trên những cuốn băng video cũ kỹ.

Giống như pha lừa bóng qua hàng phòng ngự Anh tại World Cup ở Mexico, như nhà xã hội học Eduardo Archetti nói, là bàn thắng hoàn hảo của Argentina, với sự kết hợp giữa sân công viên (tượng trưng cho tự do sáng tạo) và sự táo bạo của những đứa trẻ: "Đó là một bàn thắng khác thường, gần như lãng mạn, không thuộc về

thời đại khô cứng của chúng ta".

Jorge Valdano nói với tạp chí *Jotdown*: "Khi bóng đến, tôi đã biết, bàn thắng sẽ đến với Maradona". Và tôi thực sự đã nói với anh ấy trong lúc tắm: "Thế là xong, bây giờ anh đang chiếm cùng ngai vàng với Pelé". Sau đó, anh ấy bắt đầu giải thích một số phần của pha bóng đó. Tôi luôn nói đùa rằng chính tôi là người lấy bóng từ sau lưới. Không ai nghĩ gì về điều đó. Tôi chạy đến đưa bóng cho anh ấy; sau bàn thắng, tôi cảm thấy mình phải làm điều gì đó có ích hơn là chỉ ôm anh ấy".

Valdano, một nhà quan sát và phân tích nhạy bén, tin rằng Maradona đã giải quyết được vấn đề cho Argentina ở một trong những màn trình diễn tồi tệ nhất của họ, "người duy nhất mà không nghi ngờ gì, chúng tôi sẽ không thể thắng nếu không có Diego". Đây cũng là một trận đấu mang tính biểu tượng do sự gần gũi, khôn ngoan về thời gian, như là cuộc Chiến tranh Falkland[5]. Valdano kết luận: "Ngày đó, Maradona, nhờ sức mạnh nhân cách và thiên tài bóng đá, đã trở thành Tướng San Martín[6] mới" – ông đã so sánh với một trong những người giải phóng các quốc gia Mỹ Latinh.

[5] Cuộc chiến tranh kéo dài trong 10 tuần trên quần đảo Falkland giữa Argentina và Anh (1982) (BTV).

[6] Người đã lãnh đạo Argentina trong cuộc chiến tranh giành độc lập từ Tây Ban Nha (BTV).

Người Argentina đã tìm thấy người hùng của mình. Và họ yêu thích anh ấy. Không hề hay biết, Leo Messi, trong khi đang làm những trò lố nhỏ trên sân, cũng đặt ra con đường hướng tới cùng một số phận bóng đá như Maradona, người sẽ trở thành, ở những điểm khác nhau, người bạn đồng hành của anh ấy, kẻ thù của anh ấy, một tấm gương, một sự đòi hỏi giọng nói, ánh sáng và bóng tối trên con đường của mình.

Lần đầu tiên Leo và Diego nói chuyện là vào năm 2005, năm trọng đại đầu tiên trong sự nghiệp của Messi, ngay sau bàn thắng đầu tiên của anh ấy vào lưới Albacete. Leo đang ăn trưa ở nhà thì nhận được cuộc gọi trên điện thoại di động. "Xin chúc mừng", Diego đã nói với anh. Maradona nói rằng ông ấy đã theo dõi anh trong một vài trận đấu, rằng anh ấy trông ổn, có một tương lai tươi sáng và anh ấy nên tiếp tục ghi bàn.

Có một cuộc trò chuyện khác trên điện thoại ngay sau đó: sau khi

Brazil bị loại khỏi World Cup U20, một phóng viên của tờ *La Gazzetta dello Sport* đang ở Hà Lan đã chuyển cho Leo điện thoại di động của mình.

"Anh đang làm gì vậy, con quái vật của tôi?" Diego nói với Leo. Và anh đưa ra yêu cầu: "Tôi hy vọng một ngày nào đó chúng ta có thể gặp mặt trực tiếp".

Diego và Leo đã sắp xếp để gặp nhau vào tháng 8, để tham gia *La Noche del 10* (Đêm của số 10), chương trình truyền hình có sự tham gia của Maradona, được chiếu trên Canal 13.

Messi đến trường quay từ rất sớm, ngồi trong phòng cùng bố, chú và một người anh họ.

"Đó là lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy lo lắng đến vậy", anh nói vài năm sau đó. "Đêm đó, đầu óc tôi trên mây, tay vã mồ hôi. Đột nhiên ,cánh cửa mở ra và Diego xuất hiện. Ông ấy đã nói một vài điều với tôi. Ngực tôi như muốn nổ tung vào khoảnh khắc đó".

Leo nói với Diego rằng ước mơ của mẹ anh là một ngày nào đó ông sẽ quản lý con trai bà. Maradona nói với anh: "Số 10 sẽ đến với cậu một cách tự nhiên thôi".

Trong chương trình của mình, Diego từng chơi "quần vợt - bóng đá". Nhân dịp đó, đây sẽ là cuộc chạm trán của 4 trong số những cầu thủ Mỹ Latinh xuất sắc nhất từ trước đến nay. Một bên là (Enzo) Francescoli và Maradona. Một bên là những người thừa kế ngai vàng: Messi và Tévez. Đội nào đạt đến 10 điểm trước sẽ chiến thắng.

Nó bắt đầu như một trận giao hữu, nhưng sự căng thẳng và nhịp độ nhanh chóng tăng lên. Tay Leo không còn đổ mồ hôi nữa, anh ấy đang thực sự thi đấu. Một điểm đã được ghi một cách đầy tranh cãi, các quy tắc đã được đưa ra để tranh luận bởi Tévez và Diego. Leo và Francescoli quan sát từ xa, không tham gia vào.

Không một điểm nào được cho đi. Không ai muốn thua cuộc. Nhưng một đội sẽ phải đảm nhận vai trò đó.

Khi điểm số ở mức 7, Tévez phàn nàn rằng phe bên kia đã cướp mất 1 điểm. Điểm số đã được thay đổi. Bên Tévez và Messi đã vươn lên dẫn trước.

Mọi người đều mắc sai lầm; và cảm tưởng như đây không chỉ không chỉ là một trận bóng đá đang tranh đấu kịch liệt.

Cuối cùng, Leo và Tévez đánh bại Maradona và Francescoli với tỷ số 10-6.

Và đây là trận thua duy nhất của Diego trong cả loạt chương trình đó.

Khi trở lại Barcelona, Messi không thể ngừng nói về điều đó. "Tuyệt vời! Đối với tôi, khi tôi nhìn thấy Maradona, wow, thật tuyệt vời, đó là một giấc mơ trở thành sự thật. Thực sự tuyệt vời", anh ấy tiếp tục lặp lại.

Maradona nói: "Messi luôn luôn phải là Messi. Nhưng không phải ai cũng sẵn sàng để điều đó xảy ra".

Khi Leo nghe nói rằng mình đã được mang danh "Người kế vị", anh ấy nói: "Thật là vinh dự cho tôi khi nghe điều đó, nhưng tôi chỉ mới bắt đầu chặng đường của mình mà thôi. Chỉ có một Diego và sẽ không bao giờ có một Diego nữa, và tôi cố gắng đánh dấu con đường của mình và tiếp tục phát triển".

Tuy nhiên, trên thế giới lại tồn tại những quan điểm khác nhau về việc Messi thực sự giỏi như thế nào so với Maradona. Nhiều nhà báo, trong đó có một số nhà báo quá lo lắng về sự lựa chọn của quốc tế và dư luận, đã không thể chấp nhận sự tồn tại của một "vị thần" mới.

"À, ở châu Âu, họ không gây khó dễ cho anh ấy", một số người nói. Những nghi ngờ về Leo dần tăng lên, song song với màn trình diễn tệ hại của Maradona: đội tuyển Argentina của Maradona đang chật vật giành vé dự World Cup ở Nam Phi.

Như đã được giải thích, không phải ngẫu nhiên mà lại xuất hiện ở Argentina một cầu thủ có thể sánh ngang Maradona về sự tôn thờ. Để điều đó xảy ra sau khi Diego treo giày một thập kỷ nghe giống như một bộ phim Hollywood, nhưng bạn phải chọn giữa cái này và cái kia - đó là cách mà xã hội Argentina vận hành.

Quique Domínguez nhận định: "Người Argentina chúng tôi cuồng tín về vô số thứ. Nếu đó là về một CLB, chúng tôi không chấp nhận bất cứ điều gì từ những người khác. Chúng tôi cuồng tín về một tôn giáo và không khoan nhượng với người khác, chúng tôi cuồng tín về thành phố của mình... Và chúng tôi phải quyết định xem chúng tôi nên gắn bó với Leo hay với Diego".

Thay vì thưởng thức hai tài năng phi thường, đất nước bắt đầu tranh cãi xem ai là người giỏi nhất. Thành thật mà nói, đó không

chỉ là chuyện của người Argentina: dường như không có chỗ trên thế giới cho nhiều hơn một huyền thoại.

"Nếu nói riêng về mặt thành công, Di Stéfano chưa bao giờ vô địch World Cup. Cruyff cũng vậy, và chúng ta có Pelé, người chưa bao giờ chơi [bóng đá CLB] ở châu Âu. Nếu Maradona là người Brazil và Pelé là người Argentina, ai sẽ được coi là người giỏi nhất thế giới ở Argentina?"

(Fernando Signorini)

Rõ ràng là khi mọi người nói về ai là cầu thủ xuất sắc nhất trong lịch sử, họ không thực sự nói về bóng đá - hay không chỉ về bóng đá. Leo và Diego, những cầu thủ ra mắt CLB tương ứng của họ khi còn rất trẻ, cả hai đều sở hữu đôi chân trái siêu nhạy bén, là hai số 10 đã đeo băng đội trưởng ở ĐTQG.

Họ là những cầu thủ đã vượt qua thời đại của mình và là những người mà người Argentina gửi gắm hy vọng thành công ở World Cup. Họ cũng là cái cớ cho mọi cuộc tranh luận, mối bận tâm chính của người Argentina. Quốc gia nào cũng cần những ngôi sao của mình nhưng vấn đề đầu tiên nảy sinh với định nghĩa của từ "ngôi sao": một cầu thủ xuất sắc, đối với người Argentina, sẽ hấp dẫn hơn nếu anh ta sở hữu một "tài năng bẩm sinh", một thứ nổi lên như thể bằng phép thuật và anh ta sử dụng để đạt được các mục tiêu "bất khả thi" mà cuối cùng sẽ kết án anh ta một cách bi thảm.

Messi đại diện cho sự chăm chỉ, hy sinh và thỏa hiệp với nghề nghiệp và cơ thể của mình; nhưng rất khó để anh ấy được chấp nhận là một ngôi sao bởi vì, cũng như tất cả những điều này, Leo có một hình ảnh công khai (hình ảnh mà anh ấy đã chọn) cung cấp ít bằng chứng về trí tưởng tượng bằng lời nói và một cuộc sống riêng tư kín đáo, không có những bi kịch. "Messi chỉ là một tấm áp phích, còn Maradona là một lá cờ", nhà văn người Argentina - Hugo Asch đã viết trong một bài báo có tựa đề mỉa mai là "Messi, kẻ ngoại lai".

Maradona thể hiện những đặc điểm của một người Latinh sắc sảo, mang đậm tính đường phố. Messi cũng đã ghi bàn bằng bàn tay của mình nhưng trong 90 phút, trong một mùa giải, pha bóng Latinh đó hiếm khi xuất hiện. Với trái bóng, giống như Diego, anh ấy luôn có một mẹo nhỏ "trong tay áo", nhưng anh ấy không muốn bẻ cong các quy tắc để có lợi cho bản thân.

Messi quá đúng đắn trong một đất nước bị thu hút và thậm chí đòi hỏi một cách không chính đáng. Sự say mê của mọi người với anh ấy kết thúc ngay khi Leo vượt qua ranh giới để đến phòng thay đồ; sau đó anh ta không còn là một phần của thế giới của họ nữa. Trong khi sự ngắn gọn của Messi khiến phần lớn các cuộc phỏng vấn của anh ấy cực kì thiếu thông tin, thì Maradona lại không như vậy. Ông thích vẽ một đường màu đỏ dưới bất kỳ chủ đề nào để thảo luận, đặt mình vào một bên và chỉ ra kẻ thù ở bên kia.

Diego sử dụng các động từ một cách thuần thục và có cách sử dụng ngôn ngữ linh hoạt ("chết tiệt", "bàn tay của Chúa", "họ đã đốn ngã tôi"). Ông đã đưa ra lời khuyên rằng Sergio Batista (người thay thế ông làm HLV ĐTQG) "sẽ phải hóa trang thành Piñón Fijo [một chú hề và ca sĩ kiêm nhạc sĩ người Argentina] để làm cho Messi vui".

Đôi khi, tư thế của Messi cho thấy rằng anh ấy cần giới truyền thông hơn họ cần anh ấy. Đó là lý do tại sao anh ấy đã góp mặt trong một chương trình tạp chí từ Các Tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất để làm rõ một số vấn đề cá nhân. Một người bạn nhà báo đã đến gặp anh tại Phòng khám Chenot (ở Thụy Sĩ), nơi anh đang cố gắng giảm cân. Họ đã đi trên nhiều con phố mà không bị ai ngăn cản và người bạn đã nhận xét về điều này. "Thật là kỳ diệu, phải không?" Câu trả lời của Maradona đã tổng hợp tất cả: "Thêm một khối người nữa, và tôi sẽ chết".

"Diego thực sự bùng nổ và điều đó đã biến ông thành một 'sản phẩm tiêu dùng' lâu dài, nhiều thông tin để khai thác, trong và ngoài sân cỏ", Jorge Valdano nói trong *Jotdown*. "Tôi đã đến thăm anh ấy một lần ở Napoli và nó giống như một lễ hội hóa trang không ngừng nghỉ. Anh ta sẽ rời khỏi nhà bằng xe hơi của mình và hai mươi hay ba mươi chàng trai đi xe máy đang đợi anh ta ở tầng dưới. Họ sẽ đi cùng anh ta, một số sẽ vượt lên và liên tục hét lên "Arriva Maradona! ". Rồi chủ quán bước ra, anh chàng ở quầy bar cũng vậy... Mỗi ngày, những tình huống phát sinh chỉ có thể xảy ra với một nhân vật như Maradona. Tôi không thể tưởng tượng một tập phim tương tự với Messi ở Barcelona".

Tuyên bố chính trị từ xa duy nhất của Leo là để bảo vệ ngôn ngữ Catalan, nhưng Diego đã cho thấy mình là người chống lại chính quyền (với những lời lẽ mạnh mẽ chống lại Vatican hoặc các chính trị gia cánh hữu). Ông là người phát ngôn cho những người đàn ông trên đường phố không có tiếng nói, mặc dù sau đó ông trở thành bạn của tổng thống lúc bấy giờ, Carlos Menem, và người

đồng cấp Cuba Fidel Castro, cho thấy một trong những mâu thuẫn của ông và một tính cách không ổn định: nó là một điều để trở thành một kẻ nổi loạn, nhưng một điều khác là không ngừng tìm kiếm một con đường để theo đuổi. Nó giống như ở giữa mọi thứ và một phần của hư không.

Chính những khiếm khuyết của Maradona đã trở thành đức tính tốt trong mắt những người hâm mộ yêu mến anh. “Tất cả những điều đó biến anh ta thành một bề mặt phản chiếu khủng khiếp của người Argentina; không phải là những gì cho thấy chúng tôi là người Argentina, mà là những gì chúng tôi muốn tin rằng chúng tôi đang có: sáng tạo khi đối mặt với nghịch cảnh, tự phát, anh hùng, đam mê” - Eduardo Sacheri nói.

Diego là người rất Argentina, như một số người thường nói. Messi đã được gọi là “người nước ngoài” mặc dù nghịch lý là anh ấy, theo Cristina Cubero, là người Argentina nhất trong số các cầu thủ Argentina từng sống ở Barcelona. Đó có xu hướng là màn kịch cá nhân của mỗi người nhập cư - không được chấp nhận ở trong nước và ở nước ngoài.

Diego Maradona nói rằng anh ta đã bước ra đường, và rồi được đưa lên đỉnh cao - và không ai nói cho anh biết phải làm gì để sống ở đỉnh cao đó. Thay vì được mọi người chăm sóc, anh ta phải chăm sóc rất nhiều người trong số họ. Leo thì luôn luôn được bảo vệ.

Maradona được giáo dục trên đường phố, trong Villa Fiorito, được bao quanh bởi những người anh em của mình, trên những con đường nơi người thành công là người mạnh nhất, đàn ông tính nhất, mặc dù nơi sinh sống của người nghèo thập niên không phải là những khu ổ chuột bỏ hoang của thập niên 1990. Carlos Tévez đã lớn lên trong âm thanh của những cuộc đấu súng. Dù vậy, Messi vẫn là một cậu bé thành phố và Maradona, sẽ mãi là một cậu bé khu ổ chuột. Và người đến từ một khu phố ổ chuột luôn mang trong mình tham vọng bị hiểu lầm là muốn cho cả thế giới thấy rằng anh ta không sinh ra trong đó.

Leo rời Argentina không phải vì ý muốn cá nhân mà là vì cuộc khủng hoảng lúc đó buộc gia đình anh phải tìm lối thoát. Tuy nhiên, Argentina của Maradona thời trẻ màu mè hơn, được bảo vệ quyết liệt hơn, và điều này cho phép Diego ở lại quê hương, tại Argentinos Juniors và sau đó là Boca Juniors cho đến năm 1982. Anh sau đó đã đạt đến giải đấu hàng đầu và rời đi chinh phục châu Âu. Nhưng để có được vị thế anh hùng dân tộc, Maradona cần đến World Cup 1986 - đó là niềm vui cho một đất nước đang chờ đợi

Thiên đường, bị tổn thương bởi chế độ độc tài và đồng tiền mất giá.

Và sau đó, câu chuyện của Maradona được coi là bi kịch "hấp dẫn" về sự thăng trầm của một người anh hùng. "Theo nghĩa đó, đối với lịch sử và tính cách của chúng tôi, Maradona đại diện cho chúng tôi tốt hơn". Nhà xã hội học Sergio Levinsky nói: "Anh ấy không đưa chúng ta ra ngoài ánh sáng, nhưng anh ấy đại diện cho chúng ta tốt hơn. Maradona thích sống cuộc sống bên lề, thách thức cái chết. Mặt khác, Messi đón nhận cuộc sống, anh ấy thách thức nó".

Trong thời đại mà những người ồn ào phản ứng với mọi thứ được ca ngợi và những người kiên nhẫn ngồi trong góc lại bị coi thường, việc Diego được nói đến với những từ ngữ đáng khen như vậy là điều bình thường. Và đó là lý do tại sao anh ta được tôn thờ - "Nhà thờ Maradona". Hãy nghe Jorge Valdano nói chuyện với *Jotdown*: "Đóng vai Maradona không hề dễ dàng chút nào. Tôi đã đến Bariloche, Argentina, gần đây, và tôi thấy mình với một lá cờ có Che Guevara, Evita, Gardel và Maradona trên đó. Tất nhiên, nếu bạn chết, bạn sẽ thoát khỏi nó, nhưng trở thành một huyền thoại sống là một gánh nặng thực sự".

Nếu Messi là *cumbia* (loại nhạc yêu thích của anh ấy), thì Maradona là rock Latin (Charly García, Javier Calamaro), nhạc pop u sầu và ngọt ngào quá mức (Pimpinela) và *cuartetazo*(Rodrigo) - phức tạp, với nhiều khía cạnh.

Nhưng để quay trở lại với tinh thần mà Valdano nói: đó là Argentina, đối với hầu hết người Argentina, vì vậy Diego không cần phải cho thấy anh ta đến từ đâu. Messi thì khác. Anh ấy đã được yêu cầu phải trở nên giống Maradona hơn một chút. Nhưng Leo, người Catalonia ở Argentina và người Argentina ở Catalonia, không phải lúc nào cũng được phép trở thành một người Argentina. Trên thực tế, anh ấy ngày càng khó chịu hơn với mỗi thất bại và những lời chỉ trích cá nhân.

Kể từ khi Leo xuất hiện, nhiều thập kỷ thất vọng của người Argentina đã dồn lên anh. Mặc dù Leo đã giành được các danh hiệu với CLB và danh hiệu cá nhân của mình, anh ấy vẫn được kỳ vọng sẽ vô địch World Cup để được chấp nhận bởi đất nước của mình. Và, nếu anh thất bại trong nỗ lực, người ta sẽ mãi mãi nói rằng, "Bạn thấy đấy, chúng tôi đã biết điều đó! Anh ấy không phải là Maradona".

“Gần như không thể chống lại một biểu tượng tôn giáo”, như Jorge Valdano nói. Leo, phải nói rằng, chưa bao giờ cố gắng để làm vậy.

“Tôi đã có một lý thuyết về anh ta, mặc dù nó không dựa trên bất kỳ thực tế khoa học nào. Tôi nghĩ Messi là cầu thủ xuất sắc nhất lịch sử nhân loại, bởi vì anh ấy thực sự có khả năng điều khiển trái bóng đá trong chân. Họ luôn nói rằng Maradona đã để bóng vào chân nhưng Messi dường như có nó trong chân và điều đó là không thể giải thích về mặt khoa học, nhưng khi bạn thấy 7, 11, 22 đối thủ đều cố gắng và không thể lấy bóng khỏi anh ấy, bạn phải thừa nhận rằng nó cần phải được như vậy”.

(Eduardo Galeano)

“Leo hay Diego? Họ cũng là những thời đại khác nhau. Diego đã đến từ kỷ nguyên của con người”.

(Carlos Bilardo)

“Leo, từ quan điểm thể chất, là một hình mẫu của thể thao với khả năng tăng tốc chóng mặt. Anh ta có những khúc quanh như một chiếc Scalextric[7]. Anh ta có hệ thống phanh thế hệ mới nhất và tầm nhìn ngoại vi. Tôi cũng nghĩ rằng qua kính chắn gió của mình, anh ta có thể nhìn thấy phía sau mà không cần quay lại. Diego cũng vậy. Họ là những trường hợp ngoại lệ, hiếm có. Một người bạn bác sĩ của tôi nói rằng Diego sẽ trở thành một phi công xuất sắc vì khả năng nhìn toàn cảnh và sự đặt định chính xác của anh ấy. Giữa hai người họ có thể đã hình thành một chiến thuật cụ thể. Bạn cần xem xét DNA của chúng để biết chúng có gene bướm ở chân hay không vì chúng cũng giống như loài bướm, có cảm giác mùi vị ở chân. Và một hương vị rất tuyệt”.

(Fernando Signorini)

[7] Một loại xe đua.

Trên sân cỏ, điều gì gắn kết họ và điều gì ngăn cách họ? Hugo Tocalli nói: “Về bóng đá, họ không có điểm chung nào. Maradona là nhạc trưởng. Leo không. Họ chơi ở các vị trí khác nhau - Messi là người chơi ở 1/3 cuối trận. Và họ đến từ hai thời đại khác nhau”. Vai trò của số 10 gợi lên những sự khác biệt trong bóng đá hiện đại so với những năm 80, và chúng ta sẽ cần phải phân tích kỹ để thấy được điều đã làm nên sự khác biệt giữa họ.

30 năm trước, số 10 là một nhân vật mang tính biểu tượng, người chỉ huy dàn nhạc, người dần biến mất khỏi trung tâm, trước khi

được nhìn thấy trong hệ thống 4-4-2. Họ, hoặc ở cánh, trở thành một tiền đạo thứ hai, hoặc lùi lại như một tiền vệ phòng ngự ở phía trước 4 hậu vệ. Họ không còn tầm quan trọng như trước đây, và kết quả là trận đấu bị ảnh hưởng. Sau đó, với Pep Guardiola và đội Tây Ban Nha, vai trò của số 10 xuất hiện trở lại nhưng ở một vị trí xa hơn trên sân, trong diễn biến mới nhất của nó: người đàn ông mục tiêu biến mất và được thay thế bằng một số 9 giả.

Với hàng phòng ngự chặt chẽ hơn và nhiều thể lực hơn, một cầu thủ giống như Maradona, người sắp xếp mọi thứ từ khu vực giữa sân, có thể không còn tồn tại. Maradona đã có thể trở thành Messi nếu anh ấy bứt phá. Nhưng chúng ta sẽ phải xem liệu Leo, khi bắt đầu mất tốc độ, có thể lùi lại và biến mình thành kiểu người tổ chức như Maradona không. Nhiều người cảm thấy rằng đây có thể là cách mà anh ta sẽ tiến tới.

Những con số thống kê nghiêng về Leo: ở tuổi 25, anh đã giành được 21 danh hiệu so với 5 của Maradona (Pelé đã giành được 18, trong đó có hai kỳ World Cup). Leo đã vượt qua 311 trận ra sân cho CLB và 34 bàn thắng liên quốc gia mà Maradona ghi được trước khi giải nghệ ở tuổi 38, cách đây rất lâu. Nhưng đó rõ ràng là một sự tái tạo lại cách họ chơi. Leo dành nhiều thời gian trong hoặc xung quanh khu vực hơn Diego. Tuy nhiên, các số liệu thống kê rất ít khi được tính tới trong những cuộc thảo luận cụ thể kiểu như này: "Trong nỗ lực so sánh xem ai là người giỏi nhất, Diego hay Leo, Messi dường như là một cỗ máy hoàn hảo, có khả năng phá vỡ mọi kỷ lục có thể, mặc dù thực tế tôi không biết liệu anh ấy có thể mang lại tính giải trí giống như Maradona hay không". Nhà báo nổi tiếng của *Olé*, Luis Calvano, nói.

Đối với phần còn lại, câu chuyện bóng đá này đầy những huyền thoại. Người ta nói rằng ở World Cup 1986, Maradona đã vô địch giải đấu một cách thực tế mà không cần phải chơi ở một đội bóng tốt hơn đội Argentina ngày nay. Người ta nhiều lần viết rằng anh ấy đã chơi trong 11 trận bùng nổ. Thực tế là nếu không có hệ thống phòng ngự của Bilardo, họ đã không thể vô địch World Cup, và nếu không có những cầu thủ thông minh thì không thể lắp đặt bất kỳ một hệ thống tốt nào. Khi Diego chơi không tốt, cả đội đã ủng hộ anh ấy. Tương tự, tại Napoli và Italia 90, khi Argentina là á quân, Maradona đã có một công trình phòng ngự tốt để bảo vệ anh ấy.

Người ta nói rằng Barcelona chơi bóng vì Messi. Họ bao quanh anh ta với 8 nhà vô địch thế giới cũng như những nhân vật phi thường khác (Eto'o, Ronaldinho, Iniesta, Xavi, Busquets, Villa). Nhưng

Barcelona nếu không có Messi sẽ không thể thắng nhiều, hoặc liên tục: đó sẽ là một đội bóng tuyệt vời nhưng thiếu ánh sáng dẫn dắt, sát thủ, sát thủ trong vòng cấm.

Thử sắp xếp nhanh một game: đưa Maradona 25 tuổi vào đội Barcelona của Pep. Anh ấy sẽ chơi ở đâu? Xavi hay thậm chí là Messi hiện đang chiếm giữ không gian số 10 của những năm trước. Diego có một sự bùng nổ và kỹ năng cho phép anh ấy chơi trên sân. Anh ấy sẽ ghi bàn. Nhưng các cầu thủ ngày nay khác với thời đại của ông - ông sẽ cảm thấy khó khăn để theo kịp với nhịp điệu đòi hỏi của cả một mùa giải. Và bây giờ, hãy tưởng tượng Messi trong màu áo Napoli của Maradona. Sự thông minh và hiệu quả của anh ấy sẽ khiến anh ấy trở thành ngôi sao của đội. Nhưng không gian, chiến thuật, thậm chí là quả bóng khác, nặng hơn, có thể sẽ làm anh thấy khó khăn khi muốn tránh đối thủ của mình.

Một bài tập thể dục cũng chỉ là vô nghĩa nếu nó mang tính giải trí nhiều.

“Về Pelé, có thể nói rằng ông đã chơi trong một thời đại mà các cầu thủ bóng đá không di chuyển và trong khi tôi hy vọng Messi sẽ đưa Argentina giành chiến thắng ở World Cup, thì điều đó không dễ dàng bởi vì anh ấy đã được mọi người biết đến. Trong trận đấu với Milan vừa qua, họ đã xây một cái lồng xung quanh anh ấy. Anh ấy là một cầu thủ tuyệt vời, nhưng tôi chân thành tin rằng tôi là cầu thủ vĩ đại nhất trong lịch sử trò chơi cho đến bây giờ”.

Ai đã nói thế? - Maradona.

Với việc Diego *“el Pelusa”* Maradona nắm quyền ở ĐTQG, một chu kỳ đã kết thúc. Bốn tháng sau lần đầu tiên xuất hiện trên cương vị HLV, Juan Román Riquelme, nhà lãnh đạo thành công lúc bấy giờ của Boca Juniors, đã từ giã ĐTQG và tuyên bố rằng ông không có “những quy tắc giống nhau” hoặc “cùng một cách suy nghĩ” với HLV trưởng. Họ không thể tiếp tục làm việc cùng nhau. Không thực sự nói nhiều, Riquelme đang chỉ trích thực tế là mọi thứ đã được thực hiện theo cách rất tồi tệ: anh ấy phát hiện ra qua đài phát thanh rằng mình sẽ không được gọi tham gia một trận giao hữu, và được biết qua truyền hình rằng Maradona đang đặt vị trí của anh ấy ở vạch xuất phát - nghi ngờ vì “vấn đề thể chất” mà anh ấy dường như đang gặp phải ở CLB. Maradona đã nói công khai: “Anh ấy chẳng có ích gì đối với tôi”. Nhưng trong tuyên bố của mình, Riquelme đang đề cập đến điều gì đó khác: một nhóm cầu thủ đã nhận được cuộc gọi từ Maradona, yêu cầu họ tạo ra một “môi trường khó khăn” cho HLV Argentina khi đó là Coco Basile,

người luôn ủng hộ Riquelme. Nếu âm mưu mà cầu thủ người Boca nghi ngờ là sự thật, nó đã thành công và giờ nó đang ảnh hưởng đến anh.

Ban lãnh đạo đã thay đổi.

Khi mà World Cup sẽ diễn ra trong vòng một năm nữa, Maradona đã ngừng chỉ trích "Bọ Chét" và chuyển sự chú ý của toàn đội sang ngôi sao Barcelona để cố gắng khai thác tối đa tài năng của anh. Maradona, một người đàn ông thường có những cử chỉ "làm màu" trước công chúng, đã đề nghị một cách tượng trưng cho Leo chiếc áo số 10 trong trận đấu chính thức đầu tiên của ông với tư cách là HLV trước Venezuela, nơi chiến thắng là điều cần thiết, không chỉ vì danh tiếng mà còn để cung cấp lợi thế cho đơn đặt hàng mới. Leo muốn con số biểu tượng, nhưng chưa yêu cầu. Khi anh ấy nhận nó, anh ấy biết rằng Maradona đã nói điều đó với đội trưởng Javier Mascherano và Verón kỳ cựu. Cả hai đều đồng ý. "Đó là một vinh dự", anh ấy nói khi đáp lại lời đề nghị của Diego.

Mọi người đã mơ ước và suy đoán về cách hai người họ sẽ làm việc cùng nhau và mọi thứ thực sự đã bắt đầu tốt. "Nhìn thấy Messi như thế này mỗi ngày là một niềm vui. Tất cả chúng ta nên rời mặt đất, trả tiền một lần nữa và quay trở lại", Maradona nói sau chiến thắng 4-0 trước Venezuela, chứng kiến Messi 21 tuổi là trung tâm của trận đấu: anh ấy đã ghi bàn thắng đầu tiên, hỗ trợ bàn thứ hai và tạo ra sự khác biệt trong một cuộc tấn công gồm Carlos Tévez và Sergio Agüero. Chiếc áo số 10 từng đè nặng lên vai Ariel Ortega, Marcelo Gal-lardo, Pablo Aimar, Andrés D'Alessandro và Riquelme đã có chủ nhân mới. "Tôi rất vui khi Diego đã cho tôi số 10. Hai chiếc áo mà tôi đã mặc sẽ dành cho mẹ tôi và anh trai tôi", Messi giải thích khi kết thúc trận đấu. Chiếc áo được giao cho Matías Messi hiện là một phần của bảo tàng mà thành phố Rosario đang thiết kế để tỏ lòng kính trọng với Leo và các ngôi sao thể thao khác của thành phố.

Tờ *El Comercio* tuyên bố: "Román đã chết, Lionel còn sống lâu".

Anh ấy có thể sống lâu và anh ấy có thể sống sót lâu dài. Signorini giải thích: "Diego đã lo lắng rằng Leo sẽ bị tấn công, đó là nỗi lo lớn nhất mà bạn thường có với những người rất quan trọng với đội bóng. "Bởi vì nếu bạn không có một nhân vật như thế trong đội hình của mình, mà chỉ dựa vào 6 hoặc 7 cầu thủ chơi giống nhau hoặc ít hơn, thì khi một trong số họ bị đá, bạn sẽ dựa vào người khác. Nhưng Diego nghĩ, ồ, nếu họ tấn công Leo thì bạn sẽ chẳng còn gì cả".

Mascherano nhớ lại: "Vào tháng 8 năm 2009, chúng tôi đã đi chơi một trận giao hữu ở Nga, và Leo bị chấn thương một ngày trước đó... Thật giống như ai đó đã dùng búa đập vào đầu Diego vậy. Maradona yêu quý Leo. Tôi nghĩ không chỉ đơn thuần là tình cảm yêu mến, anh ấy gần như được trẻ lại, quay ngược lại 30 năm trước, anh ấy có thể nhìn thấy chính mình trong Leo. Và vào ngày hôm đó, anh ấy như đã chết. Diego lao ra giữa sân trong khi các bác sĩ đang kiểm tra cho Leo. Đó là một cử chỉ thân thiện. Maradona cần Leo".

Sau khi giành chiến thắng trong ba trận đầu tiên, bao gồm cả trận ở Moscow (2-3) mà Leo không tham gia, đội bóng của Maradona đã bị Bolivia hạ nhục 6-1 tại La Paz mà nguyên nhân không nhỏ là do chứng say độ cao khiến Leo nôn mửa. Một năm trước, Maradona đã tham gia một trận đấu do Tổng thống Bolivia, Evo Morales, tổ chức để kêu gọi FIFA chấm dứt lệnh cấm đối với bất kỳ trận đấu nào được chơi ở độ cao hơn 2.750m. Do đó, ông đã để HLV Fernando Signorini ("Nó giống như một loại doping bên ngoài") và Leo ("Cá nhân tôi, tôi nghĩ rằng không thể chơi ở đây, mặc dù những người khác đến đây và chơi góng. Tuy nhiên, điều này không được sử dụng để bào chữa cho thất bại") giải thích về những điều kiện khó khăn mà đội đã phải đối mặt.

Ngay từ đầu nhiệm kỳ của ông ấy, những lời chỉ trích về chế độ Maradona đã ngày càng lan rộng. "Trước đây, anh ấy chưa bao giờ mắc những sai lầm như vậy trong bóng đá". Juan Pablo Varsky viết trên Canchallena.com rằng ông đã hoàn toàn sai lầm trong kế hoạch thi đấu.

Argentina đã chơi không tốt, nhưng việc huấn luyện khó hiểu cũng không giúp được gì. "Maradona là một mớ hỗn độn tổng hợp lại", Cristina Cubero, người thường xuyên tham dự các trận đấu của Argentina nói. "Maradona là một cầu thủ bóng đá tuyệt vời nhưng là một nhà quản lý tồi tệ: chiến thuật không bao giờ được thực hiện, đó là một tình trạng hỗn loạn hoàn toàn. Các buổi huấn luyện thật khủng khiếp, diễn ra rầm rộ mà không có bất kỳ sự chỉnh sửa, mệnh lệnh, hay tổ chức nào. Một chút giống như cảm ứng; bạn có thấy cách tôi chạm vào quả bóng, không? Vâng, hãy làm như vậy".

Messi cũng không đạt phong độ cao nhất. Được trao sứ mệnh lãnh đạo đội bóng, anh ấy tiếp tục cố gắng quá mức, quá thường xuyên thể hiện các động tác cá nhân, xuất hiện ở phần sân không chuẩn xác. Nhưng dù sao, họ vẫn chưa hoàn toàn mất cơ hội đi tiếp.

Họ đã vượt qua Colombia và thua Ecuador, trước khi đối mặt với Brazil ở Rosario, một yêu cầu của Messi được tôn trọng. Còn 4 trận và họ phải thắng ít nhất 2 trận. Tại SVĐ Trung tâm Rosario - SVĐ Gigante de Arroyito, tất cả bạn bè, gia đình của Messi đều có mặt để xem anh ấy thi đấu. Brazil đã giành chiến thắng với tỷ số 3-1 khá dễ dàng, một kết quả đảm bảo cho họ đi đến World Cup Nam Phi. Sự phản đối sau đó không cho thấy sự tôn trọng đối với thần tượng trong quá khứ hay hiện tại. Leo và Maradona đều đã đối mặt với nó. "Trong trận chiến giữa những con át chủ bài, Kaká đã rất thích thú và đánh bại Messi", là hàng tí trên tờ *El Clarín*.

Olé không tin rằng quan hệ đối tác Tévez - Messi đang vận hành.

"Tévez chạy khắp nơi và xung đột với Messi. Đó là lý do tại sao Bọ Chét đến gần Verón, ở một vị trí sâu hơn. Và rồi Mascherano không có khoảng trống để phân phối bóng. Đội là một mớ hỗn độn". Juan Pablo Varsky đáp lại ý kiến của hầu hết các nhà bình luận về Leo: "Họ nói rằng anh ấy là một vấn đề. Anh ấy không chơi với bất kỳ ai ngoài Verón. Ở Barcelona, anh ấy chơi đơn giản, ở đây, anh ấy luôn được kỳ vọng sẽ ghi bàn thắng cho Getafe… Anh ấy đã chơi không tốt trước Brazil. Anh ấy muốn có bóng nhưng anh ấy hiếm khi làm được những gì động tác yêu cầu. Trong khi số 10 của Argentina thi đấu vì uy tín của mình trong mọi pha bóng, thì số 10 của Brazil [Kaká] đã làm mọi thứ một cách đơn giản".

Một thất bại khác, lần này là trước Paraguay, khiến Argentina kém hơn một bậc so với những gì họ cần để vượt qua vòng loại. *Olé* đã cảnh báo trước trận đấu rằng: "Cho đến nay, Maradona đã sai tất cả, ông ấy không thể che giấu điểm yếu của mình với tư cách là một HLV quốc gia". Những sai lầm tương tự đã từng xuất hiện thường xuyên và lặp đi lặp lại trong trận gặp Paraguay (sai chiến thuật, gọi quá nhiều cầu thủ, thay người sai, vắng mặt không thể giải thích được), nhưng tờ báo thể thao cũng trách móc các cầu thủ: "Chính họ mới là người phải giúp Maradona".

Messi cố gắng chạy về phía các hậu vệ, nơi anh ấy không cần phải làm thế, không giữ bóng khi đó là lựa chọn tốt nhất, không chắc vai trò của mình là gì, và, đội càng chơi tệ, anh ấy càng mắc sai lầm - công cuộc tìm kiếm một loạt các pha lừa bóng anh hùng. Ở Barcelona dưới thời của Guardiola, Messi có một đội quân hỗ trợ mình; ở Argentina, anh ấy phải độc lập chiến đấu. "Anh ấy chơi ở mọi nơi và không chơi gì cả. Tévez và anh ấy không qua mặt nhau", Mdzol.com viết vào thời điểm đó.

Cựu HLV ĐTQG César Luis Menotti thì hiểu hơn: "Anh ấy không

phải là một chiến lược gia, anh ấy hoàn thành chiến lược. Ở Argentina, mọi thứ đều rối ren và anh ấy bị nhốt trong đó. Messi, tại Barcelona, thi đấu; với ĐTQG, anh ấy điều hành. Maradona yêu cầu anh ấy chơi như anh ấy muốn, nhưng không tạo điều kiện cần thiết để lối chơi của Leo tỏa sáng; trong mọi trường hợp, 'Bọ Chét' biết mình không giúp được gì và cảm thấy có trách nhiệm với những gì đang diễn ra".

Nhưng có một điều gì đó đang làm tổn thương Leo và gia đình anh ấy, đến mức anh ấy không còn khao khát được chơi cho ĐTQG của mình - những pha tấn công cá nhân. Tạp chí trực tuyến Minutouno.com đã xuất bản một bài báo vào tháng 10 năm 2009, khám phá lý do cho những màn trình diễn tồi tệ của anh ấy và đưa ra một số kết luận đáng kinh ngạc. "Câu trả lời có thể được tìm thấy trong những xung đột cảm xúc của người chơi. Sau khi rời Argentina lúc còn là một đứa trẻ, các nhà tâm lý học tin rằng anh ấy có thể có cảm giác bị oán giận vì nguồn gốc của mình". Nhà phân tâm học Cristina Carrillo giải thích: "Thay vì bực bội với cha mẹ, anh ấy trút bỏ nỗi buồn về quốc gia của mình. Thật khó cho một đứa trẻ không trưởng thành trên đất nước của mình phải kết nối thân thiện với nó". "Thật khó để bảo vệ chiếc áo *albiceleste*" do "tình huống chưa được giải quyết thời thơ ấu của anh".

Leo biết tất cả những điều đó. Anh thật sự đã giận dữ. Anh ấy cảm thấy mình không chỉ là người Argentina, mà còn *rất* đậm chất Argentina. Tuy nhiên, việc chơi bóng cho đất nước của anh lại trở nên đau đớn - không có niềm vui trong đó, chỉ có sự hy sinh khi anh đang bị báo chí và người hâm mộ trừng phạt, những người đã nhận định ĐTQG mà anh ấy là đầu tàu đã thất bại.

Dòng tiêu đề của *El Clarín* sau trận đấu với Paraguay đã gây phẫn nộ: "Bạn không thể chơi tệ hơn nữa, Argentina". Dưới sự lãnh đạo của Maradona, họ mới chỉ có được 2 chiến thắng và 4 thất bại, những số liệu thống kê tiêu cực nhất trong 25 năm. Chỉ có một cách để thoát khỏi mớ hỗn độn này: Họ phải đánh bại Peru và Uruguay trong hai trận cuối vòng loại.

Martín Palermo đã ghi bàn ở phút bù giờ, và từ một tình huống việt vị, trong cơn mưa xối xả, khi có vẻ như Argentina sẽ bị loại khỏi World Cup, trọng tài ghi nhận bàn thắng và Maradona ném người xuống đất, khuỵu gối trượt dọc bãi cỏ trong sự xúc động.

Màu áo xanh - trắng đã đánh bại Uruguay. Trên SVĐ Centenario ở Montevideo, với một vị trí ở Nam Phi đã được đảm bảo, một Maradona hoàn toàn tự tin đã hét lên trong cơn mưa tầm tã. Hình

ảnh ông ôm lấy HLV kỹ thuật Carlos Bilardo đã xuất hiện trên các báo.

HLV muốn sự sống còn vừa rồi của đội tuyển phải được coi là minh chứng cho việc mình đã hoàn thành tốt công việc. Nhưng giới truyền thông lại thích tập trung vào lối chơi kém cỏi, thiếu hệ thống, những thay đổi không đáng có trong đội hình xuất phát không bao giờ lặp lại và cả đội hình xoay vòng (55 người chơi được gọi cho 13 trận). Cũng nhân dịp này, Messi không chỉ bị chỉ trích vì màn trình diễn của mình, anh ấy còn bị người hâm mộ quy trách nhiệm vì không tham gia ăn mừng bàn thắng ấn định chiến thắng của Mario Bolatti trước Uruguay.

Trong đoàn người vây quanh Messi, không ai dễ đối phó. Tại sao lại có quá nhiều lời chỉ trích, quá nhiều sự thiếu kiên nhẫn? Không phải chỉ có anh chơi tệ. Đó có phải là thách thức đối với huyền thoại bóng đá Maradona? Jorge và Celia đã chứng kiến Leo 22 tuổi đầy tinh thần chiến đấu sau mỗi lần được gọi vào ĐTQG. Nhưng rồi anh ấy hầu như không nói chuyện, những cuộc trò chuyện của anh ấy với mẹ qua internet khi anh ấy trở lại Barcelona là một chiều và cha anh ấy cũng không thể vực anh khỏi nỗi sầu muộn. Có lúc anh đi như một ông già, vai rũ xuống. Một thành viên trong gia đình cho biết: "Nếu họ tiếp tục phá bóng của Leo, chúng tôi sẽ không quay trở lại". Không ai thích nhìn thấy con trai mình đau khổ.

Maradona nhận thức được tình hình và sử dụng những suy luận của báo chí để bảo vệ Leo. Nhưng ông phải đi xa hơn. Trước khi đến với World Cup, ông ấy cần nói chuyện riêng với Leo, để anh ấy cảm nhận được sự ủng hộ, tình yêu của mình. *El Pelusa* thích nói theo cách dí dỏm thường thấy của mình rằng, nói chuyện với Messi qua điện thoại "khó hơn nói với Obama", sau đó ông đổi thành: "khó hơn nói với Cristina [Kirchner, tổng thống Argentina]". Cuối cùng, ông quyết định đến Barcelona.

Ông đã làm như vậy vào cuối tháng 3 năm 2010, một vài tháng trước khi World Cup bắt đầu.

Maradona đã đến sân tập để chào hỏi Pep Guardiola, và sau đó gặp riêng Messi tại khách sạn Majestic. Leo lắng nghe Diego và người quản lý chia sẻ lo lắng về cách chơi của đội. Họ lấy một tờ giấy và yêu cầu Messi phác thảo một hệ thống mà anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi chơi. Leo, ban đầu rất ngạc nhiên, không làm gì nhưng Maradona nhất quyết.

Messi, người yêu các đội tấn công, nghĩ rằng anh ấy biết điều gì đang xảy ra với ĐTQG. Với sự dồi dào tài năng ở tuyến tiền đạo, vấn đề đặt ra là phải có được sự kết hợp phù hợp để đảm bảo màn trình diễn tốt nhất. Và anh ấy có thể chơi ở vị trí mà mình sẽ đóng vai trò quan trọng trong việc tạo ra lối chơi, nhưng cũng có thể ảnh hưởng đến kết quả và điểm số.

Leo đề xuất sử dụng thường xuyên hơn sơ đồ 4-4-2, với hai tiền vệ cánh (Ángel Di María và Jonás Gutiérrez), hai tiền vệ trung tâm (Mascherano và Verón) và hai tiền đạo (Messi và Higuaín). Ngoài ra, có thể sử dụng hệ thống 4-3-1-2 hoặc 3-4-1-2 - 3 tuyến trên rất hiệu quả, nhưng phải có đủ cầu thủ để phòng ngự. Một người nào đó có nhiều khả năng chạy chỗ, chẳng hạn như Jonás hoặc Di María có thể là một trong những tiền vệ cánh, di chuyển lên xuống để phòng thủ và tấn công. Carlos Tévez và Gonzalo Higuaín có thể là tiền đạo. Leo sẽ phối hợp với hai tiền đạo, và ba hoặc bốn tiền vệ đang bảo vệ anh. Bằng cách đó, anh sẽ luôn ở gần bóng.

Maradona đồng ý.

Đột nhiên, Leo cảm thấy tích cực về World Cup. Bất chấp những khó khăn ở vòng loại, anh nghĩ rằng anh và Diego đã tìm thấy một số điểm chung. Sau khi Barcelona giành chức vô địch mùa giải 2009-10, toàn đội đã đi ăn mừng với các CĐV tại Camp Nou. Theo truyền thống, các cầu thủ giữ micrô trên sân để gửi tin nhắn cho người ủng hộ. "*Bona nit*", Leo bắt đầu bài diễn thuyết ngắn gọn của mình bằng tiếng Catalan khi các khán đài đang hô vang tên anh. "Tôi sẽ không nói điều gì kỳ lạ trong năm nay. Đơn giản là, cảm ơn tất cả mọi người, *visca el Barça, visca Catalunya*, và *¡aguante Argentina, la concha de tu madre!*" (Cố lên, Argentina, đồ khốn!).

World Cup chỉ còn một tháng nữa sẽ diễn ra.

Đây là cách *El País*, từ bên kia đại dương và với sự vô tư mà khoảng cách địa lý mang lại, đã phân tích đội Argentina sắp đến Nam Phi:

Maradona chờ Messi.

HLV uỷ thác trách nhiệm dẫn dắt đội cho Messi giống như ở Barca. Cho đến lúc này, Bọ Chét vẫn thường cảm thấy mình như một người lạ trong ĐTQG.

Đó sẽ là Argentina của Maradona? Đó sẽ là Argentina của Messi? Hoặc có thể, điều kỳ diệu của World Cup sẽ khiến vị thần của người Argentina và cầu thủ xuất sắc nhất thế giới gác lại những khác biệt

và chia sẻ với nhau. Sự kết hợp của họ vẫn diễn ra trên một con đường chông gai, và Argentina đã phải chịu đựng vô vàn khó khăn để đến được với World Cup. Cả đội đã bế tắc và mất phương hướng. Các cầu thủ coi Maradona như một nhân vật đáng kính, một thần tượng không thể chạm tới từ thời trẻ của họ, hơn là một HLV mà từ đó họ có thể học chiến thuật. Luôn núng nính trong bộ đồ thể thao, Maradona trước đây đã cho thấy mình là một người cứng đầu khi đứng trước micrô. Sự kết hợp giữa những quyết định của ông từ băng ghế lãnh đạo với sự hỗn loạn chung trong phong cách chơi bóng của Albiceleste đã khiến Messi phải trả giá đắt hơn bất cứ ai khác. Anh ấy là một siêu sao ở Barcelona và là cái bóng của anh ấy ở ĐTQG, bởi vì không ai chơi bản giao hưởng Barça xung quanh anh ấy. Không có dàn nhạc, thay vào đó, chỉ có một nhóm nghệ sĩ độc tấu. Họ luôn khác biệt vì Maradona luôn thay đổi chóng mặt từ đợt triệu tập này sang đợt triệu tập khác (thậm chí gọi cả những cầu thủ không thể thi đấu hoặc chấn thương).

Bọ Chét thậm chí đã bị tấn công ở nhà. Người ta giễu cợt về vai trò thiếu quan trọng của anh ấy, được cho là do anh ấy đã không còn gắn bó với đất nước của mình kể từ khi khăn gói đến Camp Nou thuở nhỏ. Trong khi anh ấy là một biểu tượng tại Barça, Messi cảm thấy như một người lạ với ĐTQG của mình. Maradona đã không làm cho cuộc sống của anh dễ dàng hơn. Guardiola đã giải phóng Leo khỏi tất cả các xiềng xích và cậu tiền đạo nhỏ con đã bùng nổ: 47 bàn thắng trong mùa giải, giành hết Quả Bóng Vàng lại đến Chiếc Giày Vàng. Maradona nói rằng bây giờ ông sẽ sao chép mô hình của Barca để tìm ra chìa khóa giải quyết tất cả những vấn đề nan giải của mình. Argentina đã không đạt được phong độ như lẽ ra họ phải có. Danh sách những cầu thủ tấn công rất khủng, khi mà Agüero, Higuaín, Tévez, Diego Milito và thậm chí cả Palermo (bao gồm cả bàn thắng thần kỳ vào lưới Peru) đều xuất hiện cùng với Messi. Hai nhà vô địch Champions League (Cambiasso và Zanetti) và Gago của Real Madrid đã không được ưa chuộng. Riquelme cũng không thấy đâu; anh ấy đã từng là trái tim của đội cho đến khi xung đột với el Pelusa.

Maradona háo hức trở thành nhân vật chính ăn tươi nuốt sống Messi. Người đầu tiên thích nói và muốn mọi ánh đèn sân khấu đều chiếu vào anh ta, trong khi người thứ hai chỉ im lặng ngoài sân cỏ, nhưng lại có một con thú ẩn giấu bên trong. Đất nước tha thứ cho những lỗi lầm của Maradona cũng giống như cách họ đòi hỏi nhiều hơn từ Messi, như thể HLV là người tốt và tiền đạo là kẻ xấu. Các lớp học trong trường bị tạm dừng vì ti vi được bật cho bọn trẻ xem World Cup. Một bên là Maradona, bên kia là Messi. Vẫn chưa rõ liệu họ có cùng nhau chiến thắng hay không. Có vẻ như Maradona không muốn Messi thế chỗ trên ngai vàng của

mình, như thể cái tôi của ông vẫn quan trọng hơn trái bóng.

Argentina hy vọng rằng quá khứ và hiện tại sẽ cùng nhau chiến thắng tại Nam Phi.

Trận đấu đầu tiên ở World Cup là gặp Nigeria trong một bảng đấu có cả Hàn Quốc và Hy Lạp. Trong cuộc trao đổi với báo chí trước trận đấu, Maradona đã nói: "Argentina vẫn là một chiếc Rolls-Royce nhưng bây giờ nó được điều khiển bởi Messi".

Đội có Leo phía sau Tévez và Higuaín, với những hậu vệ cánh nổi bật: Verón, Mascherano và Di María - bảo vệ các góc phía sau v. Jonás Gutiérrez - một hậu vệ cánh tấn công, xuất phát ở vị trí hậu vệ phải.

Rất nhanh sau đó, cầu thủ xuất sắc nhất thế giới đã chứng tỏ mình xứng đáng với danh hiệu đó – Leo, không nghi ngờ gì, đã tỏa sáng, có lẽ là cầu thủ xuất sắc nhất trên sân, cùng với thủ môn Vincent Enyeama của Nigeria, người đã cản phá được tất cả, ngoại trừ cú đánh đầu của Gabriel Heinze ở phút thứ 6. "Bọ Chét" đang liên kết, bắn phá, băng qua. Anh ấy đã vượt qua các cầu thủ, chắc chắn trước Nigeria và thực hiện được 8 cú sút. Anh ấy thực hiện nhiều đường chuyền hơn bất kỳ cầu thủ nào khác, nhưng hai tiền đạo đã có một trận đấu trắng tay.

Việc thay đổi người của Maradona đã tạo ra sự rối loạn và mệt mỏi ở cuối trận. Toàn đội thi đấu rời rạc và không có vẻ phòng thủ chắc chắn. Tuy nhiên, mọi thứ đã được lấp liếm bởi cái ôm và cái bắt tay giữa Maradona và Leo ở phút cuối: Diego nhấc bổng anh ấy lên khỏi mặt đất. Ông cũng đã hôn cậu hai lần.

Trong cuộc họp báo sau trận, Leo bày tỏ niềm hạnh phúc: "Đó là một trận đấu hay. Tôi có rất nhiều quyền tự do để di chuyển và được các đồng đội hỗ trợ rất tốt. Tôi đã chạm bóng nhiều hơn. Tôi bỏ cuộc nhiều hơn bình thường một chút và tôi thích điều đó, bởi vì tôi phải tham gia vào quá trình kiến tạo". Maradona thích thú với sự vui vẻ của Leo: "Leo thích thú với trái bóng dưới chân anh ấy, và chỉ cần anh ấy thích thú với bản thân, tất cả chúng ta sẽ đều được tận hưởng".

Trong trận đấu với Hàn Quốc, Maradona đã có một cú đẩy xa hơn để Leo đạt tới phong độ tuyệt vời của mình. Javier Mascherano được yêu cầu bịt các khoảng trống, với Leo ở phía trước. Bốn cầu thủ sẽ khơi dậy nguồn cảm hứng của anh: Maxi, Tévez, Di María và Higuaín, đã cùng nhau ghi bàn. Leo đã tham gia vào tất cả các bàn

thắng trong chiến thắng 4-1 hôm ấy, mặc dù quyết định đẩy anh ra xa khung thành hơn sẽ có hậu quả sau khi kết thúc giải đấu. Argentina đã vượt qua vòng 16 đội. Một vài trận đấu sẽ không đủ để chôn vùi cái bẫy, nhưng nó đã tước vũ khí của nhiều người. Khi được hỏi về những gì đã xảy ra trong những tháng trước, Leo không giấu giếm cảm xúc của mình: "Ở ĐTQG, tôi không giống như vậy, tôi không phải là con người của tôi ở Barcelona và tôi cảm thấy mình phải làm nhiều hơn nữa. Nhưng tôi luôn có sự hỗ trợ của Diego và tôi đã thay đổi tất cả những điều đó nhờ sự tin tưởng của đồng đội".

Sự hỗ trợ đó từ Diego, hợp lý về mặt chiến thuật, cần được làm rõ. Julio Grondona, người luôn tin tưởng Messi, thường nhắc nhở Maradona rằng ông phải đối xử với Leo như những gì Bilardo đã làm với chính ông ấy tại World Cup 1986: khiến anh ấy cảm thấy là số một, trao cho anh ấy chiếc băng đội trưởng. Tất nhiên, *el Pelusa* coi số 10 mới của mình là một cầu thủ bóng đá vĩ đại nhưng ông không bao giờ tuyên bố dứt khoát rằng anh ấy đang hướng đến một vị thế độc nhất vô nhị trong lịch sử. Vị trí đó đã được chiếm giữ. Có lẽ anh ấy là người giỏi nhất thế giới. Tại thời điểm đó. Và hệ quả là ông đã biến anh ấy trở thành tâm điểm của cả đội. Nhưng anh không sẵn sàng đi xa hơn.

Không cần có lý do gì, ngay từ năm 2008, Maradona đã luôn công kích những khiếm khuyết của Messi, như khi ông nói rằng Messi phải "tự quyết định trước Thế vận hội. Đã đến lúc trở thành một người đàn ông hơn. Đó là một cơ hội tuyệt vời để phát triển". Ngay sau khi phàn nàn về việc Messi vẫn không phải là thủ lĩnh rõ ràng, ông nói: "Tôi hy vọng Leo thay đổi tính khí của mình, bởi vì tôi không thấy anh ấy sẵn sàng chiến đấu vì danh dự, để nói với đồng đội điều gì đó và vận động anh ta 'Chuyền bóng cho tôi'. Tôi hy vọng rằng theo thời gian, anh ấy dần trở thành một cầu thủ bóng đá đúng nghĩa hơn, tôi hy vọng rằng trong hai hoặc ba năm nữa, chúng ta có thể nói rằng Leo là thủ lĩnh". Thế rồi, Maradona đến Thế vận hội ở Bắc Kinh với tư cách là một khán giả và thăm con rể của mình, Sergio Agüero, người đang ở chung phòng với Leo. Messi không bao giờ có mặt ở phòng bất cứ khi nào Diego đến.

Tin nhắn từ Maradona được công khai. Vào tháng 1 năm 2009, trong vài tháng đầu tiên dẫn dắt ĐTQG, ông đã đến Calderón để xem trận đấu giữa Atlético de Madrid và Barcelona, một trận đấu mà Messi đã chơi rất xuất sắc. Maradona, trên khán đài, đã không đứng dậy để tán thưởng bàn thắng tuyệt đẹp của Leo, một cú cứa lòng nhanh chóng vượt qua thủ môn sau khi quay lưng về phía khung thành và dứt điểm bằng chân phải. Maradona sau đó đã

đến Bồ Đào Nha để xem Benfica của Ángel Di María. Cầu thủ chạy cánh này cũng ghi bàn, một bàn thắng không đẹp hơn Leo, và báo chí Argentina đã chỉ ra phản ứng của *el Pelusa*: một bức ảnh chụp cảnh ông ta đứng dậy vỗ tay, trong khi không ai khác làm vậy.

Sau khi được bổ nhiệm làm HLV quốc gia, Maradona bắt đầu phát hiện ra Leo là một cầu thủ đầy tham vọng, có kiến thức về bóng đá, người nóng lòng được trở thành một phần của ĐTQG và muốn cống hiến cho đội tất cả những gì anh ấy có mà không cần phải là "người lớn". Diego, nhớ lại những lời của Grondona, đã quyết định ghi nhận thái độ của Leo khi mà giờ đây anh ấy cũng đã hiểu hơn về tính cẩn thận của mình.

Một ngày trước khi diễn ra trận đấu với Hy Lạp khép lại vòng bảng, Maradona đã xuất hiện trong phòng của Leo. Ông muốn động viên tinh thần, truyền năng lượng tích cực cho cả nhóm và trao băng đội trưởng cho Messi. Xúc động, thậm chí là có phần ngại ngùng, Leo đã nhận nó.

Và anh đã hỏi Juan Sebastián Verón – bạn cùng phòng với "Bọ Chét", người đã không thể ngủ vì tiếng ngáy của anh, để được tư vấn. "Chỉ một lần, tôi thấy anh ấy lo lắng", tiền vệ kỳ cựu nhớ lại. "Đó là một ngày trước trận đấu với Hy Lạp, khi Maradona đề nghị anh ấy đeo băng đội trưởng. Nhưng không phải trách nhiệm của leader-ship khiến anh khó chịu. Điều khiến anh ấy bối rối là phải phát biểu trước các đồng đội của mình". Đối với chứng ngáy ngủ, theo Verón, có một giải pháp: "đập mạnh vài cái vào gối, và xong!".

Sáng hôm sau, trời se lạnh. Khi 11 người bắt đầu xếp thành một vòng tròn để lắng nghe những lời của đội trưởng mới ngay trước trận đấu với Hy Lạp, Leo không thể nói trôi chảy một câu. Juan Sebastián hét lên một vài lời và cả đội túa ra sân. Argentina, với hàng tiền vệ gồm Bolatti, Verón và Messi, đã không cần phải dốc hết sức để đánh bại một đội Hy Lạp cố gắng chống lại đội của Maradona về thể lực. Kết quả cuối cùng là 2-0: Argentina vào vòng trong với tư cách đội nhất bảng. Không làm rạng danh thế giới nhưng cũng không kém phần hiệu quả,*Albiceleste* giờ phải đối mặt với Mexico, ba ngày sau sinh nhật thứ 22 của Leo. Mọi người đã tổ chức sinh nhật cho anh ấy, nhưng trước sự buồn bã của Carlos Tévez, không ai còn nhớ đến người đồng đội Javier Pastore của bốn ngày trước đó.

Đã đến lúc cho đội hình thả lỏng, một công việc thuộc về HLV thể lực, Fernando Signorini. Anh quyết định phát sách. "Một số người nhìn qua chúng, rõ ràng, họ không phải là những độc giả có triển

vọng. Ví dụ như Mascherano sẽ dạo quanh với *Why I Am Not a Christian* của Bertrand Russell. Và Heinze thì cầm cuốn *La sociedad de la nieve*, câu chuyện về những cậu bé người Uruguay đã gặp nạn trong một vụ tai nạn máy bay ở dãy Andes. Tôi đã tặng Carlitos Tévez cuốn *Las fuerzas* của José Ingenieros; và anh ta đi quanh Ezeiza với cuốn sách trong tay. "Và Leo? Anh ấy đã ở với Verón trong phòng của họ". Cho đến lúc đó, Messi mới chỉ mở hai cuốn sách trong đời, *Kinh thánh*, khi mới 12 tuổi và tiểu sử của Maradona – anh ấy đã bắt đầu đọc nhưng chưa xong.

Những gì Signorini phát hiện ra là Lionel hoàn toàn tập trung, bất chấp những tiếng ồn xung quanh. "Tôi có thói quen làm như sau: bạn đi trên sân và nhìn thấy một cầu thủ đang tiến về phía mình với một quả bóng, bình tĩnh, đi bộ và nói *bam*! Tôi định bụng sẽ lấy bóng của anh ấy và nói: 'Bạn phải chú ý trên sân chứ'. Một ngày tập luyện đã kết thúc và Leo đang tiến về phía tôi với một quả bóng. Bước thẳng về phía tôi, cách khoảng 30cm. Anh ta bắt đầu quay đi và tôi nhanh chóng di chuyển về phía anh ta, và *bam*! Leo đã đưa bóng vọt qua tôi trước khi tôi đến gần! Tôi không nói gì, nhưng anh ta đã nhận ra ý định của tôi! Tất nhiên, tôi muốn lấy bóng khỏi anh ta. Nhưng tôi không thể; anh ấy rất tỉnh".

Vòng 16 đội, Argentina - Mexico.

Maradona đã chia đội làm hai với Mascherano là trụ cột duy nhất. Đội hình này đã duy trì qua các trận, nhưng các đối thủ tiếp theo sẽ là một thách thức lớn hơn. Những khó khăn trong việc tạo cơ hội bắt đầu trở nên rõ ràng với hàng tiền vệ liên tục bị áp đảo. Leo, một lần nữa ở vị trí tiền vệ ngay phía trước Mascherano, đã làm những gì bạn thường làm trong những trường hợp như vậy: quá nhiều. Ở xa vòng cấm, anh ấy đảm trách mọi thứ, anh ấy lùi quá sâu để tìm kiếm bóng, và điều đó làm anh ấy bị tổn hại về mặt thể chất và chiến thuật. HLV người Mexico, Javier Aguirre, đã cố gắng ngăn cản anh và đội đã cạn kiệt ý tưởng. Leo nỗ lực phát huy sở trường cá nhân nhưng không thành công.

Chiến thắng 3-1 của Argentina có liên quan nhiều đến lỗi của trọng tài Roberto Rosetti, người không cho rằng Tévez đã việt vị rõ ràng trong bàn thua đầu tiên và lỗi phòng ngự của Mexico trong bàn thua thứ hai. Verón, người không xuất hiện trong đội hình xuất phát, vào sân ở phút thứ 69, nâng tỷ số lên 3-0. Anh ấy đã rời khỏi đội trong khi *el Pelusa* chọn Leo cho kế hoạch mới: ý tưởng sử dụng hai tiền đạo, điều đã được thảo luận ở Barcelona, đã chuyển thành bốn. Thay vì tận dụng tối đa tốc độ của Leo trong khoảng thời gian cuối, Diego muốn biến anh thành Maradona nhỏ bé. Và

trong phương trình đó, Verón là thừa.

Đêm đó, Verón và Leo nói chuyện trong phòng khách sạn. Bây giờ, chính "Bọ Chét" phải nghe theo lời bạn của mình - người cảm thấy mình đang dần rời xa các hoạt động chính của đội mà không rõ lý do.

Trên thực tế, không ai trong số các cầu thủ bước ra khỏi trận Mexico cảm thấy bị thuyết phục về chiến thuật. Trong phòng thay đồ, người ta nói rằng mọi thứ sẽ phải cải thiện trước Đức.

Fernando Signorini: "Tôi nhớ rằng ngay trước khi bắt đầu trận tứ kết với Đức, tôi đã đến gần Leo và ôm lấy khuôn mặt anh ấy bằng cả hai tay. Tôi nói: "Leo nhỏ, đừng lo lắng, bạn đang trên con đường trở thành người vĩ đại nhất mọi thời đại. Hôm nay, điều duy nhất được yêu cầu ở bạn là bạn cống hiến hết mình và không có gì khác, bởi vì bạn còn rất trẻ và bạn sẽ có các kỳ World Cup khác, vì vậy, đừng lo lắng về bất cứ điều gì. Và, như mọi khi, những người bên ngoài đang ở đó và phải ở đó, ở bên ngoài. Chỉ cần tập trung vào việc làm hài lòng nhóm bảy hoặc tám người đó - những người sẽ không bao giờ làm bạn thất vọng; chơi cho họ và chơi, đặc biệt, để vui chơi. Hãy vui lên, bởi vì nếu bạn không vui, nếu bạn không thích nó, bạn không thể đem lại niềm vui cho bất kỳ ai và điều đó có nghĩa là bạn đang chơi tệ". Anh ấy vừa tròn 23 tuổi. Chúng tôi đã từng nói với Diego rằng nếu đội của chúng tôi ghi bàn trước, sẽ rất khó khăn cho các đội nếu muốn lật ngược thế cờ. Vấn đề là, chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng tôi nhận bàn thua, bởi vì nhiều cầu thủ đang có phong độ tuyệt vời, nhưng họ thiếu kinh nghiệm. Chúng tôi có Di María 21 tuổi, Agüero 21 tuổi, Higuaín 22 tuổi, cùng với Javier Pastore, Nicolás Otamendi..."

Trận đấu là một thảm họa. Argentina đã bị bẽ mặt.

Bốn năm sau, lịch sử sẽ lặp lại với chính kẻ thù. Đức có một thế hệ mới (Müller, Özil, Khedira) tiếp nối sự dẫn dắt của Lahm, Podolski, Schweinsteiger và Klose. Ở vòng trước, họ đã hạ gục Anh với chiến thắng 4-1 oanh liệt và trong trận tứ kết, họ đã phá hủy *Albiceleste* như trong một trò chơi điện tử.

Bàn thắng của Thomas Müller ở đầu trận đấu đã đưa Argentina vào đúng tình thế mà Diego lo sợ. Và Leo đã ở đâu?

Messi hầu như không được đá trong một phần tư giờ đầu tiên. Như đã được hướng dẫn, anh ấy quay trở lại khu trung tâm để lấy bóng, và anh ấy buộc phải hoàn thành nhiệm vụ. Anh bị mất

bóng do sai sót, và người Đức thậm chí không cần phải phạm lỗi để ngăn anh lại. Anh để mất bóng 12 lần và không giành lại được một lần nào. Một cầu thủ thông minh, anh tìm thấy và tạo ra khoảng trống nhưng đồng đội không nhìn thấy anh.

Cỗ xe tăng Đức đã không thể bị ngăn cản trong hiệp hai. Miroslav Klose và Arne Friedrich đã đưa trận đấu ra ngoài tầm kiểm soát của đoàn quân của Maradona sau một pha chơi tuyệt hay của Schweinsteiger. Họ không biết cách đối phó với những thử thách của trò chơi. Messi được tung vào một vị trí tấn công nhiều hơn ở cuối trận. Nhưng thế là quá muộn.

Phút thứ 89. Klose đã thực hiện một pha phản công sắc bén để nâng tỷ số lên 4-0. Messi, chìm nghỉm, cúi gằm mặt và nhìn chằm chằm vào khoảng trống, nỗ lực ghi bàn; anh lại một lần nữa đứng về phía thua cuộc.

Trong trận đấu lớn đầu tiên tại World Cup, Argentina đã gục ngã như ngôi nhà của những quân bài.

Messi đã ghi 47 bàn thắng cho Barcelona, nhưng không thể ghi nổi 1 bàn trong 5 trận ở World Cup. Mặc dù là cầu thủ có nhiều cú sút nhất, 30 và bắn trúng khung gỗ 2 lần. Kỳ World Cup đó thuộc về Tây Ban Nha của Iniesta. Những tên tuổi lớn khác cũng gây thất vọng, như: Wayne Rooney, Franck Ribéry, Cristiano Ronaldo, Kakà.

Leo không thể bình tĩnh được. Cơn thịnh nộ, thất vọng và đau đớn bắt đầu sôi sục trong anh ngay khi trận đấu kết thúc. Maradona hôn và ôm anh trước ống kính trên sân cỏ. Leo chỉ nhìn chằm chằm vào khoảng không.

Vài giây sau, Fernando Signorini nhìn thấy anh gục xuống trong phòng thay đồ: “Anh ấy đã chết. Anh ấy đã chết. Anh ấy không khóc; anh ấy đã hét lên, vô vọng. Tôi đã cố giữ lấy anh ấy, nhưng không có cách nào ngăn chặn được. Hình dung giống như trong phòng thay đồ, những chiếc ghế dài được gắn chặt vào tường, có khoảng trống giữa chúng, và anh ấy đang ngồi trong khoảng trống đó, trên sàn, toàn thân co quắp, không phải ở tư thế bào thai, hơi duỗi ra một chút, và hét lên… anh ấy gần như co giật”.

“Không khí thật khủng khiếp… Tôi nói với họ, ‘Nào, được rồi, đã qua rồi… Bây giờ, hãy đi gặp gỡ gia đình và con cái của bạn, mọi thứ đều ổn, mọi thứ đều tuyệt vời, bạn đã cống hiến hết mình, đừng quá thất vọng”.

Nhưng Leo đã chết. Mỗi thất bại là một lần chết đối với anh ấy.

Tại cuộc họp báo, Maradona xúc động kể về việc Leo đã khóc trong phòng thay đồ.

Bilardo nhớ lại: "Tâm trạng anh ấy rất tồi tệ. Tôi đã thấy anh ấy khóc. Anh ấy đã khóc, vì thất vọng. Họ nói rằng đứa trẻ này, với tất cả những gì mà nó có, với sự nổi tiếng mà nó có, không cảm nhận được điều đó. Nhưng không phải là trường hợp của Maradona - người có tất cả những gì mình có, luôn muốn giành chiến thắng. Và Leo cũng vậy".

World Cup bắt đầu với những tiếng hét tự tin của Maradona. Và một HLV với thái độ nghiêm túc hơn, mặc vest xám, để râu chải chuốt, đã đến Nam Phi. Cuối cùng, anh ta chìm trong thách thức và những nghi ngờ về tương lai của mình.

Maradona rời *Albiceleste* vào mùa hè năm đó. Số 10 vĩnh cửu đã cố gắng để tạo nên chiến thắng cuối cùng của mình, nhưng anh đã thất bại.

Với Maradona, Leo có thành tích ghi bàn tệ nhất từ trước đến nay: 3 bàn sau 16 trận. Ông ấy hầu như không nhận được gì từ Messi, và bộc lộ những bất cập của mình với tư cách là một HLV trên sân khấu vĩ đại nhất. Nhưng thất bại mới nhất này của ĐTQG cũng nhanh chóng được xoa dịu: "Cố lên, chẳng phải Messi được cho là thiên tài sao?"

Các phân tích vừa mang tính xúc phạm nhưng lại vừa hé ra một cơ hội. Người ta viết rằng lẽ ra Leo đã nâng một đội bóng trung bình lên hàng vô địch thế giới, nhưng anh ấy không có khả năng làm điều đó.

Nhiều người ở Argentina thực sự đã tự hỏi liệu Maradona có muốn Messi có một kỳ World Cup thành công hay không. Thật là một mớ hỗn độn. Nói như vậy là bỏ qua những nỗ lực của các vận động viên. Sau khi nghiên cứu cách Leo được hướng dẫn bởi bởi Guardiola, Coco Basile hay Pancho Ferraro, và so sánh với cách mà Maradona đã làm việc với các cầu thủ của mình, rõ ràng là, *el Pelusa* vẫn thích Leo chiến thắng hơn.

Maradona, cuối cùng đã để anh ấy chơi như một tiền vệ toàn diện, điều mà Messi không có, và quên mất cuộc trò chuyện của họ ở Barcelona, nơi thiết kế đội dự World Cup. Một cơ hội lịch sử bị lãng phí.

Goal.com viết: “Argentina là một đội bóng nhỏ đến từ một công viên thành phố. Sự ngu ngốc của Maradona còn mạnh hơn cả đội. Việc Maradona cứng đầu không nhận ra sai lầm của mình đã khiến Argentina rơi vào cảnh khốn đốn”. *El Clarin* theo đuổi những ý tưởng tương tự: “Maradona không bao giờ tìm thấy đội. Mọi trách nhiệm đổ lên đầu Messi và anh ấy không phải là Maradona. HLV đã không thành công. Ông ấy đã không đặt Messi vào vòng cấm ở Nam Phi, nơi anh ấy có thể bị thương. Các cầu thủ phát hiện ra Chúa không tồn tại - Maradona không phải như những gì họ nghĩ”.

Trả lời *El País* khi chia tay giải đấu ở Đức, Leo nói: “Có một điều gì đó tồi tệ trong cách mà mọi thứ diễn ra. Chúng tôi đến World Cup sau khi đã chật vật vượt qua vòng loại. Ở World Cup, tôi nghĩ rằng chúng tôi đã làm tốt mọi thứ cho đến trận đấu với Đức. Chiến thắng của họ là xứng đáng; họ đã ghi bàn từ rất sớm và làm chủ toàn bộ trận đấu. Thật thất vọng vì chúng tôi đã không thể tiến xa hơn”.

Hai kỳ World Cup và cả Copa América 2007 chứng kiến một Leo không ổn định. Mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn nếu không có anh ấy nhưng rõ ràng họ đã không thể xây dựng được một đội bóng có thể tận dụng tối đa những cầu thủ tài năng nhất trong thế hệ của anh ấy. Messi đã kích động một cuộc tranh luận ngay trước khi biết rằng Maradona sẽ không tiếp tục làm HLV nữa. Anh nói: “Chúng ta phải bắt đầu lại từ con số 0. Đó có thể là một phân tích thận trọng nhưng thực tế là World Cup ở Nam Phi đã chứng kiến sự chia rẽ ngày càng gia tăng giữa người hâm mộ Argentina và Messi. Và không ai im lặng về điều đó: dòng chảy của những lời buộc tội vẫn tiếp tục, phổ biến, không giấu giếm. Leo đã không đứng dậy để được tính điểm sau trận thua Đức. Nếu kiếm được tiền, anh ấy sẽ chơi tốt hơn. Anh ấy không say sưa ăn mừng bàn thắng. Anh kiêu ngạo. Vô cảm. Được bảo vệ bởi Grondona. Có lẽ còn tự kỷ nữa. Tất cả những điều này đã được nói và viết.

Và tất cả những điều đó đang giết chết Leo. Anh ấy vẫn không hiểu lý do. Các chuyên gia đã bảo vệ anh ấy, bao gồm cả Maradona. “Tôi nghĩ rằng báo chí liên quan nhiều đến việc khởi lên các suy nghĩ trong đầu mọi người, Leo thế này, Leo thế kia. Hãy nhớ anh ấy 24, 25 tuổi! Tôi đã vô địch World Cup ở tuổi 26! Anh ấy đang ở độ tuổi thích hợp để trở thành một cầu thủ toàn diện và cho công chúng Argentina thấy rằng họ đã sai hoàn toàn”.

Nhưng, quá mệt mỏi vì bị hiểu lầm, Leo đã suýt bỏ cuộc. Anh quyết định rằng mình sẽ vẫn như hiện tại – dù được chấp nhận

hay không. Gerardo Salorio nói: “Mọi người không hiểu anh ấy vì anh ấy không hát quốc ca. Bởi vì anh ấy là một chàng trai ít bộc lộ cảm xúc. Ở đây chúng tôi thích bánh mì và rạp xiếc, đó là phong cách của chúng tôi. Người nghiêm túc không được cổ vũ ở đất nước chúng ta, bạn phải linh hoạt một chút. Đó là lý do tại sao sự nghiêm túc của Bielsa rất phù hợp ở Bilbao. Một người Argentina nghiêm túc như vậy không thể tồn tại ở quê hương của chúng ta, như trường hợp của chính José Pekerman, Pancho Ferraro, Hugo Tocalli…”

“Tôi sẽ hỏi Leo xem anh ấy nghĩ quốc ca có liên quan gì đến một trận bóng đá?” Signorini gợi ý. “Quốc ca có liên quan gì ư? Bởi vì khi bạn nghĩ về bất kỳ bài quốc ca nào, nó sẽ gợi nhớ đến những trận chiến bi hùng. Bạn luôn nghĩ về sự tàn khốc của chiến tranh”.

Bạn có thể viết những lời điềm nhiên chống lại Messi: nó đã trở thành mốt. Vấn đề là cuộc sống cá nhân của anh ấy tiếp tục bị xáo trộn, và điều này ảnh hưởng đến bóng đá. Nhà văn từng đoạt giải Martín Caparrós đã bắt đầu một cuộc đấu khẩu chống lại Leo vào tháng 10 năm 2011. “Anh ấy cố gắng trở thành người Argentina, ba tỷ người khẳng định điều ấy; nhưng những người được cho là đồng hương của anh ta lại nghi ngờ. Anh ấy vẫn chưa khơi dậy tình cảm hay cảm giác gần gũi trong chúng ta: Messi là một chàng trai có khả năng xử lý bóng đáng kinh ngạc ở phía bên kia trái đất, và may mắn là con người ấy đã phụng sự chúng ta trong các kỳ World Cup. Tất nhiên nó khiến chúng tôi tự hào - niềm tự hào đến với những người Argentina chúng tôi dễ dàng như một tiếng kêu ai oán - nhưng nó hơi giả tạo: như thể chúng tôi sợ rằng mánh khóe sẽ bị phát hiện bất cứ lúc nào”.

Nếu không có sự hỗ trợ của phương tiện truyền thông như Riquelme (người đã giúp một số nhà báo leo lên bậc thang trên truyền hình) hoặc Maradona đã từng nhận được, Leo ngày càng trở nên xa lạ trên chính mảnh đất quê hương. Đó là kiểu đố kỵ rất điển hình của người Argentina. Messi ra đi và thành công. Sau cuộc khủng hoảng, anh thu dọn hành lý của mình, quyết định không ở lại và chịu đựng nó như những người còn lại. Sergio Levinsky giải thích: “Có một truyền thống lâu đời là không chọn một cầu thủ tham dự World Cup nếu họ sang châu Âu hoạt động. Argentina đến Sweden năm 1958 và thất bại thảm hại; Alfredo Di Stéfano và Enrique Omar Sívori đều không ở đó. Họ là những cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, nhưng khi chơi ở châu Âu, họ bị coi là không cần thiết”. Ngay cả Maradona, từ năm 1982 đến năm 1985, cũng từng có thời điểm không được gọi lên tuyển, vì anh ấy đang chơi ở châu Âu.

Leo mô tả ngôi nhà của mình ở Castelldefels là một ngôi nhà "bình thường". Anh ấy có nhiều món đồ có giá trị tình cảm ở Rosario, trong nhà của anh ấy, mẹ anh ấy hoặc anh trai anh ấy . Đó là nơi cội nguồn của anh ấy. Tuy nhiên, hầu như không có bất kỳ dấu vết nào của anh trong thành phố đó. Mãi cho đến năm 2013, tổ chức du lịch địa phương lần đầu tiên xuất bản một tờ rơi có ghi "Lộ trình của Messi". Kế hoạch cho một bảo tàng thể thao đang được vạch ra. Messi khẳng định sẽ giải nghệ tại Newell's: "Tôi không biết khi nào điều đó sẽ diễn ra, nhưng đó là điều tôi muốn. Tôi muốn chơi bóng ở Argentina vì nhiều ý nghĩa". Có sự chân thành trong lời nói của anh ấy, nhưng chúng thường giống như một lời kêu gọi để được chấp nhận. Nhhư Eduardo Sacheri đã nói trên tờ *El Gráfico*, "Đó không phải là lỗi của Messi mà người Argentina chúng tôi không có khả năng khép lại những hồi tưởng về Diego".

"Tôi luôn nói, Argentina đã đối xử không công bằng với anh ấy. Chúng ta rất tệ trong việc đó, phải không? Khi mọi thứ không suôn sẻ… Các cầu thủ chúng tôi thường nói: Leo không cần phải cứu chúng tôi, chúng tôi phải giúp để anh ấy thực sự có thể làm mọi thứ mà anh ấy quen làm. Nếu đồng đội không hỗ trợ anh ấy, điều đó rất khó. Và tôi cảm thấy rằng đội đã không xử lý tốt để cung cấp cho anh ấy mọi thứ anh ấy cần để thực sự thành công. Anh ấy đã luôn chơi thực sự tốt cho Argentina. Một số thời điểm, anh ấy không tỏa sáng như ở Barcelona, nhưng cũng không chơi tệ. Thật khó hiểu khi thấy Leo chơi tệ, vì những quyết định mà anh ấy đưa ra thường là những quyết định đúng đắn".

(Javier Mascherano)

"Di Stéfano, Garrincha, Pelé, Cruyff hay Maradona, Platini hay Zidane, họ có cần quá nhiều sự nuông chiều để chơi bóng? Họ đều chơi tốt, dù là chơi cho đội của họ hay cho ĐTQG. Có khi nào họ cần HLV xây dựng một đội ngũ xung quanh mình để họ có thể tỏa sáng không? Hay là thuyền trưởng? Hay mặc áo số 10? Hay gia đình của họ đã nhảy ra để bênh vực họ? Có ai, trong ĐTQG nào, từng được thi đấu 5 năm với 50 trận chưa? Theo một cách nào đó, liệu anh ấy có phải chịu trách nhiệm về những khó khăn mà ĐTQG gặp phải, hay như những người ủng hộ anh ấy nói, là thế giới phải đổ lỗi cho môi trường xung quanh? Im lặng!"

(Fernando Araújo Vélez, phóng viên của *El Magazín*)

Argentina đã không giành được một giải đấu lớn nào kể từ năm 1993. Nhìn lại 50 lần khoác áo đội Một của Leo, có những bàn

thắng quan trọng, những bàn thắng đẹp, nhưng vẫn không có buổi chiều vinh quang trong giai đoạn sau của chuyến du đấu. Sergio Batista thay thế Maradona và muốn lặp lại lịch sử, đó là lý do tại sao ông ấy quyết định sử dụng hệ thống mà Guardiola đã làm chủ ở Barcelona, cho Leo tự do. Nhưng không phải Xavi và Iniesta là người hỗ trợ anh, cũng không phải đội bóng được xây dựng từ phía sau với sự hiệu quả của Puyol và Piqué. HLV mới đang xây nhà từ trên mái xuống, áp đặt đội hình, trước khi tạo điều kiện để tận dụng tối đa tài năng theo ý mình, nhưng bản chất của nhiệm vụ quốc tế không mang lại nhiều cơ hội để thay đổi hay thời gian.

Anh cũng nhắc lại những gì Pep đã làm với Ronaldinho và Deco: Batista đối đầu với Tévez, người sau đó biến mất khỏi hiện trường. Có rất nhiều giả thuyết: *el Apache* là một trong số ít những người, sau thất bại của Đức, đã hậu thuẫn Maradona, kẻ thù truyền kiếp của Batista. Trong trận giao hữu với Brazil ở Doha, Tévez đã không đi du lịch, được cho là vì một chấn thương cơ bắp, nhưng anh đã chơi cho Manchester City vài ngày sau đó. "Điều đó cho thấy sự thiếu trung thành" là thông điệp đến từ trại của Batista.

Có thể kể thêm một ví dụ khác liên quan đến bóng đá: Batista tuyên bố sẽ xây dựng một đội bóng xung quanh Messi. Phong cách đã được lựa chọn. Tévez đề nghị chiến đấu và tinh thần chiến đấu, nhưng điều đó phải trả giá; anh ấy cảm thấy thoải mái hơn khi chơi tiền đạo đơn độc.

HLV đã đến Anh để xem một số cầu thủ của mình và thậm chí không gọi cho Tévez. Tương lai của anh ấy dường như đã rõ ràng, nhưng có một vấn đề. Đó là năm 2011, Copa América sẽ được tổ chức tại Argentina. Tévez, xuất thân khiêm tốn và được Maradona gọi là "cầu thủ của dân", vào thời điểm đó, có sức mạnh truyền thông lớn hơn Leo: gương mặt của anh ấy xuất hiện trên các quảng cáo truyền hình và áp phích có ở khắp mọi nơi. Có áp lực rất lớn từ các công ty tài trợ cho ĐTQG để giữ *el Apache* trong đội. Vài ngày trước khi bắt đầu giải đấu, Batista đã gọi điện cho Tévez. Anh ấy sẽ được gọi lên tuyển.

Như mọi khi, bè phái bắt đầu hình thành xung quanh những người dẫn đầu. Leo đã chia sẻ bàn, thời gian, trò chơi và trò chuyện với Pablo Zabaleta, Mascherano và cả Gabriel, Diego Milito. Họ được biết đến từ Nam Phi với tên gọi Ferran Adriàs, để vinh danh đầu bếp nổi tiếng người Catalan.

Trong giải đấu đó, Checho Batista xuất hiện trong sơ đồ 4-3-3 với

Esteban Cambiasso, Javier Mascherano và Ever Banega là ba tiền vệ trung tâm, mặc dù hai trong số họ phải đóng vai trò*box-to-box*[8] và chơi rộng hơn bình thường. Ezequiel Lavezzi gia nhập bộ đôi Tévez/Messi ở tuyến trên.

[8] Tiền vệ chơi ở tuyến giữa nhưng có khả năng di chuyển và có mặt ở mọi điểm nóng trên sân.

Vấn đề đã rõ ràng ngay từ những phút đầu tiên trước Bolivia, trong trận ra quân. Messi và Tévez đã chạy như nhau, họ sử dụng không gian giống nhau, họ không phù hợp. Và khi trận đấu tiếp tục, cả hai đều lùi sâu. Điều tương tự cũng xảy ra ở trận đấu sau đó, gặp Colombia. Hai trận hòa. Và công chúng đã được nghe những lời tán dương Tévez. Cũng có những lời ca tụng và cả lăng mạ nhằm vào Leo, người sẽ rời sân với ánh mắt trống rỗng. Những tiếng la ó ấy, đó là lần đầu tiên anh nghe thấy kể từ khi ra mắt *albiceleste* 5 năm trước đó.

Báo chí đã không bỏ qua cơ hội đó.

"Bạn chỉ yêu Argentina khi bắt đầu hạ cánh xuống sân bay hoặc khi quốc ca được cất lên".

(El Clarín)

Jorge Messi đã phát biểu trên Radio 10. Leo "đang gặp rất nhiều khó khăn. Đây là lần đầu tiên Leo bị la ó, đó là điều mà anh ấy không mong đợi. Thực sự rất khó khăn... Mọi người có thể tự do nghĩ bất cứ điều gì họ muốn. Điều khó chịu là báo chí nói gì, họ tạo ra những dư luận đó là không công bằng. Họ đang đổ thêm dầu vào lửa. Báo chí Argentina có thể chỉ trích, vì đó là việc của họ. Argentina đang chơi tệ, nhưng họ nên quan tâm đến đội bóng của mình hơn một chút".

Các phương tiện truyền thông đang tạo dư luận, nhưng Jorge có thể thấy điều gì đó hơn là một cuộc tranh luận bóng đá thông thường: "Tôi không hiểu sao lại có sự đố kỵ đó. Ngoài ra, có những người đưa ra ý kiến và nói về cuộc sống cá nhân của ai đó. Điều đó gây đau đớn và khó chịu. Lionel đang ở trong tình trạng tồi tệ vì khi anh ấy quay lại đất nước này vài ngày trước, mọi người đã vây lấy anh ấy. Sự rạn nứt mà Liên đoàn tạo ra giữa đội bóng và người hâm mộ, những người bị từ chối cơ hội có được những bức ảnh có chữ ký hoặc chụp ảnh cùng những người hùng của họ trong khách sạn, đã không tạo ra một bầu không khí thiện cảm".

Leo phải trả lời theo cách riêng của mình, trên sân cỏ. Chiến thắng

trước Costa Rica là cần thiết. Đó là ở Córdoba, trong SVĐ Mario Kempes, và lần đầu tiên người hâm mộ không quay lưng lại: họ đứng sau đội bóng và Leo cảm nhận được sự đánh giá cao của họ. Đổi lại, Leo đóng vai một người đánh bóng. Mọi thứ diễn ra tốt đẹp với anh ấy cùng với Kun Agüero, Di María và Higuaín, những người chờ đợi những đường chuyền của anh ấy hoặc Fernando Gago. Họ cảm thấy thoải mái khi kiểm soát nhịp độ trận đấu, và chờ đợi thời điểm Leo có thể tạo ra sự khác biệt. Tévez ngồi dự bị. Messi đã kiến tạo cho một trong hai bàn thắng của Agüero và cũng là người thực hiện đường chuyền cho Di María. Tỷ số cuối cùng là 3-0.

"Bạn phải cung phụng và chăm sóc Leo. Đó là cách mà đám đông Mario Kempes hiểu được khi họ hô vang tên anh. Trước trận đấu. Trong suốt thời gian diễn ra trận đấu. Và ngay lập tức sau mỗi lần lên bóng (dù xuất sắc hay không) của cầu thủ xuất sắc nhất thế giới".

(Olé)

"Messi thật khổng lồ... Anh ấy khiến người Costa Rica hoang mang, những người không bao giờ có thể ngăn cản anh ấy, nhưng anh ấy cũng khiến những người Córdoba, Corrientes và Santa Fe phát điên".

(El Clarín)

Cuối trận, các cầu thủ Costa Rica xếp hàng dài để được Leo ký tặng áo.

Trong trận tứ kết giải Río de la Plata *clásico*, Argentina đã chơi cùng một đội hình như Uruguay, đội chơi với một người ít hơn trong 48 phút, và đã giành chiến thắng trên chấm 16m50. Tévez, người sút hỏng một quả trong loạt đá luân lưu, sẽ không mặc lại chiếc áo *albiceleste*. Thời gian gắn bó với ĐTQG của Messi một lần nữa bị phá vỡ. Lời chỉ trích nhắm vào Batista.

"Thất bại quốc gia".

(Olé)

"Không thể tiếp tục như thế này. Không có trọng tâm, không có phòng thủ, không có ý tưởng chiến thuật, không có sự hỗ trợ cho lối chơi của của Messi".

(Olé)

"Lionel Messi, người xuất sắc nhất thế giới, con át chủ bài, Thanh

gươm của Damocles[9]*”.*

(Daniel Arcucci)

[9] *Hình tượng về sự nguy hiểm rình rập.*

Nhưng ngay khi giải đấu vụt tắt sau chiến thắng xứng đáng của Uruguay, những lời buộc tội cá nhân chống lại Messi như dậy sóng. Người hâm mộ tỏ ra khó chịu vì sự im lặng của anh ấy. Điều này như đổ thêm dầu vào lửa: và những lời chỉ trích thậm chí còn gay gắt hơn trước. Thật không thể chịu nổi.

Leo Messi đã nghĩ đến việc từ bỏ ĐTQG.

- Một người đàn ông trên phố đang chất vấn bạn, với những lời kiểu như “anh ta không phải là người Argentina”, và những câu đại loại thế. Có những tay chơi người Argentina mà bạn thấy đã đến Ý và nói tiếng Ý trong vòng vài tháng. Làm thế nào bạn tìm thấy điều đó ở Barcelona?

- Tôi đến từ Rosario và mỗi khi tôi nói chuyện, họ sẽ nói, “Cái gì? Bạn đang nói gì vậy?” Và tôi sẽ cố gắng nói giống họ để tránh phải nhắc đi nhắc lại. Việc này kéo dài cho đến khi tôi lên giải hạng nhất, nơi có nhiều ngôn ngữ khác nhau được sử dụng và mọi người đều nói như họ muốn.

- Nhưng bạn đã làm tốt nhất có thể…

- Vâng. Tôi vẫn ra ngoài ăn và gọi món gà (phát âm là “posho” trong tiếng Tây Ban Nha kiểu Argentina) và họ nói với tôi “poio” (bằng giọng Tây Ban Nha).

- Một vài lần, tôi thấy quốc ca được cất lên và bạn không hát nên tôi đã nói: “Tôi thích cách Messi không hát quốc ca” và câu hỏi là: Phải làm gì đây, tôi sẽ không hát đâu?

- Có, vì tôi nghĩ những gì họ nói là vô lý. Tôi đã rất khó chịu và tôi đã phản ứng theo cách đó sau khi nghe thấy mọi điều. Họ sẽ nói toàn những điều vô nghĩa.

- Họ không thích việc bạn không hát.

- Tất nhiên là không. Họ sẽ chỉ trích tôi về mọi thứ và điều đó cũng vậy - kể từ năm 2006 khi họ bắt đầu chống lại tôi. Họ không hát gì nữa, nhưng, ngoài điều đó, có những khoảnh khắc giận dữ vì những điều tào lao mà người ta thường nói.

- Nhưng những lời chế nhạo cũng là một động lực.

- Đúng vậy, tôi đã phải nhận rất nhiều lời tồi tệ, xấu xí liên quan đến ĐTQG, tôi đã nghe hết. Mọi người ngày nay nói về tôi tốt hơn, ồ...

- Điều tồi tệ nhất bạn đã nghe là gì?

- Tôi biết rằng tôi không thể hiện tốt khi ở ĐTQG nhưng tôi không phải là người duy nhất. Cả đội đã không làm được. Mọi người, hay tôi, nên nói là báo chí mong đợi tôi sẽ tham gia ĐTQG và chiến thắng các trận đấu một mình. Điều đó không xảy ra ở ĐTQG hay bất kỳ đội nào. Tôi biết mình không có phong độ cao nhưng tôi không muốn điều đó. Tôi là người đầu tiên muốn chơi tốt cho CLB và đất nước của mình.

- Bạn có tin rằng những điều đó đã được nói vì một quan niệm cổ hủ?

- Vâng. Mọi thứ được cho là không liên quan đến việc chơi tốt hay xấu. Đó là điều khiến tôi bị tổn thương, bởi vì tôi đã quen bị chỉ trích vì những gì tôi làm trên sân cỏ. Tôi chơi bóng và quen với việc mọi người có những điều tốt đẹp và không tốt đẹp để nói.

- Chúng ta phải làm gì, có nên hát quốc ca không? Tôi sẽ nói với bạn một điều khác. Tôi thậm chí còn nghe nói: anh ấy không biết làm việc đó!

- Như tôi đã nói với bạn, rất nhiều điều đã được nói...

- Bây giờ bạn có định hát không? Hay chúng ta nên để nó cho một ngày nào đó?

- Hãy để nó cho một ngày nào đó, cho một dịp đặc biệt.

(Leo Messi, trả lời phỏng vấn của Martín Souto trên TyC Sports, tháng 3 năm 2013)

Oscar Ustari: Khi anh ấy bị chỉ trích vì cho là không có mối liên hệ nào với người Argentina, tôi đã đến gặp anh ấy ở Copa América, năm 2011. Tôi đã phải phẫu thuật đầu gối và không được thi đấu. Tôi đến chào các đồng đội và anh ấy, và tôi ở cùng phòng với Leo một thời gian. Cuối cùng, anh ấy cũng bình tĩnh lại, nhưng việc nhìn thấy anh ấy với đôi mắt ngấn lệ có thể khiến bạn sốc.

Pablo Zabaleta: Anh ấy đã có một khoảng thời gian thực sự khó khăn khi bị chỉ trích quá nhiều, đặc biệt là sau Copa América 2011, nơi chúng tôi thấy anh ấy chán ngán bóng đá và Argentina

như thế nào.

Juanjo Brau: Khi đất nước đối xử tệ với bạn, nó sẽ để lại một số điều tổn thương... nhưng tôi sẽ nói với anh ấy, "Đừng lo, bạn sẽ xoay chuyển được tình thế". Tôi biết anh ấy là ai, tôi biết anh ấy hơn cả anh ấy biết chính mình. Và tôi có thể thấy anh ấy có khả năng xoay chuyển tình thế.

Pablo Zabaleta: Tất cả đều xuất phát từ việc anh ấy đã ra đi và thành công ở nước ngoài, mà không phải ở quê nhà trước. Hơn hết, kết quả ở các giải đấu lớn không tốt.

Javier Mascherano: Tất cả thực sự khiến anh ấy đau đớn, nó làm tổn thương tâm hồn anh ấy. Và tôi nghĩ điều đó làm tổn hại đến ĐTQG, không phải vì những gì họ đã nói, mà vì cảm giác của anh ấy đối với đất nước và trách nhiệm của anh ấy với đội bóng. Và thật nực cười khi mà hành động của anh ấy lại hoàn toàn trái ngược với những điều phải nghe...

Juanjo Brau: Rõ ràng là có một thời điểm khi việc cổ vũ một ai đó đang ở trong trạng thái rất phức tạp, bạn phải làm cho anh ấy thấy anh ấy là ai, tốt nhất trên thế giới...

Carlos Bilardo: Với Diego cũng vậy, họ không yêu anh ấy đến thế, họ nói không, vâng, anh ấy là thế này, CLB của anh ấy là một chuyện và đất nước của anh ấy là một thứ khác. Và tôi đã nói Diego sẽ trở thành đội trưởng của tôi, và họ thực sự tức giận. Nếu bạn đọc báo chí thời đó, bạn sẽ bó tay. Nhiều thanh niên bây giờ đọc được những thứ đó và họ hỏi tôi: "Họ thực sự đã nói như vậy sao?" Và tôi nói, "Đúng, họ đã nói như thế về Maradona".

Juanjo Brau: Tôi luôn đi du lịch cùng anh ấy, và tôi nghĩ rằng tôi phải ở một nơi nhất định để khi quay đầu lại, anh ấy sẽ nhìn thấy tôi. Và khi anh ấy nói với tôi: "Juanjo", tôi sẽ trả lời: "Cái gì?" để anh ấy không phải nói hai lần.

Javier Mascherano: Phản ứng trên các chuyến bay trở về sẽ khác nhau. Một kết quả tồi tệ, một màn trình diễn tệ hại, sẽ ảnh hưởng đến anh ấy, và anh ấy sẽ im lặng suốt chặng đường.

Juanjo Brau: Khi trở lại Barcelona, anh ấy đã phải bật công tắc. Anh ta mang theo ba lô bên mình và mọi thứ tồi tệ sẽ bỏ vào ba lô của anh ta. Có một thời gian nó đã đầy.

Eidur Gudjohnsen: Tôi thấy anh ấy cảm thấy nhẹ nhõm như thế nào khi trở lại, mặc dù có phần im lặng hơn bình thường. Anh ấy

đã trở lại trong một môi trường mà anh ấy không bị chỉ trích, nơi anh ấy được yêu mến, nơi anh ấy có thể là chính mình. Chúng tôi sẽ theo dõi các trận đấu và Leo là cái bóng của chính mình với ĐTQG. Chúng tôi sẽ nói về nó với nhau, chúng tôi sẽ nói rằng có hai Messis.

Juanjo Brau: Vào ngày đầu tiên anh ấy trở lại sân tập khi ở Argentina, chúng tôi thường nói về việc mọi thứ sẽ diễn ra như thế nào, cố gắng đưa anh ấy đi tiếp. Và các đồng đội của anh ấy sẽ đến, và bắt đầu làm việc! Có trò đùa nào về kết quả của Argentina trong phòng thay đồ không? Không ai dám… nếu có thì chỉ trong các nhóm nhỏ. Leo là một người rất được tôn trọng.

Carlos Bilardo: Hai năm trước, tôi đã đưa ra một số thông báo: đừng nói gì với anh ấy nữa, đừng chỉ trích Messi nữa vì anh ấy sắp nổi cơn thịnh nộ. Khi đó, anh ấy sẽ không quay lại nữa. Anh ấy là thần tượng ở nơi đó, và anh ấy bị xúc phạm khi trở về quê nhà, anh ấy sẽ không quay lại nữa, và 25 triệu người trong chúng ta sẽ phải đến Barcelona để gặp anh ấy.

Ở nhà, Leo đang tự hỏi, tại sao điều này lại xảy ra với mình? Mình đã làm gì họ? Anh ấy cảm thấy tức giận và khó hiểu vì anh ấy biết rằng, trong những hoàn cảnh thích hợp, anh ấy có thể trở thành tài sản của ĐTQG. Khoảng thời gian từ năm 2005 đến 2011 thật khó khăn đối với gia đình Messi. Và khả năng không trở lại ĐTQG đã được thảo luận nhiều hơn một lần. Có thể nên dành cơ hội cho những người khác, HLV nên xây dựng đội hình với những ngôi sao khác.

Trên thực tế, Leo, trong những tuần sau Copa América 2011, đã nghiêm túc xem xét việc không trở lại ĐTQG.

Nhưng, ngày tháng trôi qua, kết luận mà anh ấy đưa ra luôn giống nhau: bạn phải sống với nó; bạn phải học cách sống chung với nó. Đó là cái giá mà bạn phải trả để trở thành người tốt nhất. Điều mà anh ấy đã nhắm đến cho toàn bộ sự nghiệp của mình.

Điều đó đã giúp anh ấy vực dậy tinh thần. Khi để Argentina lại phía sau, anh ấy sẽ trở về Barcelona, nơi Pep Guardiola đang chờ đợi anh ấy. Đầy kỳ vọng!

PHẦN 3
TRÊN ĐỈNH CAO PHONG ĐỘ

Chương 1
PHÁ VỠ NHỮNG KỶ LỤC

"*Guardiola từ từ truyền đi bầu nhiệt huyết đã thể hiện khi tới Barcelona, và ông ấy từng bước có được niềm tin của mọi người. Dần dần, mọi người hạnh phúc hơn khi tới sân tập và xuất hiện một bầu không khí hăng hái tươi mới. Chúng tôi có thể nhận thấy tất thảy đều suôn sẻ. Guardiola có hiểu biết đáng kinh ngạc về bóng đá và sẵn lòng chia sẻ sự thông thái ấy, để chúng tôi cảm thấy 'dễ thở' hơn trên sân*".

(Leo Messi trên Uefa.com, 2009)

"*Guardiola tới khi đội bóng đã có 2 năm không giành được một danh hiệu nào. Chúng tôi đều ở trong trạng thái tinh thần không tốt. Trước mặt ông ấy là một phòng thay đồ đang suy sụp. Cách nói, cách truyền tải thông điệp và niềm tin mà ông ấy tạo dựng đã giúp thay đổi mọi thứ. Cá tính giúp ông ấy có thể thách thức bất cứ ai bằng những ý tưởng rõ ràng và súc tích*".

(Leo Messi trong cuộc phỏng vấn với Martín Souto, trên TyC Sports, tháng 3 năm 2013)

"Hiện giờ tôi sống ở Munich. Tôi sẽ có mặt nếu anh cần".

Đây là những lời từ chính Pep Guardiola, cho biết ông có thể tới để thảo luận về những năm làm việc cùng Messi nhằm cung cấp tư liệu cho cuốn sách này. Một kỷ nguyên có một không hai kéo dài bốn mùa giải, với tất cả những kỷ lục và cú ăn 6 đã đưa Leo lên tầm cao của bóng đá, và với sự tiến hóa của môn thể thao này.

Giai đoạn ấy lại bắt đầu bằng việc Leo tự tách mình khỏi những người bạn tốt và "cha nuôi", cùng với việc Pep không thể kết nối với ngôi sao lớn của mình. Và kết thúc bằng cái ôm chân thành tại Camp Nou sau khi Leo ghi bàn thắng thứ tư trong trận đấu với

Espanyol khi mùa giải cuối cùng của Guardiola tại đây sắp kết thúc. Quá trình hòa hợp đã diễn ra như thế nào? Họ có mối quan hệ gì? Đó có phải là kiểu quan hệ HLV - cầu thủ thông thường hay không? Ai đã giúp đỡ ai?

Tôi gặp gỡ Guardiola tại Munich vào đầu tháng 9 năm 2013. Mùa giải vừa mới bắt đầu, danh tiếng của ông vẫn còn được đảm bảo trong con mắt của những khán giả mới – người hâm mộ Bayern Munich, báo chí Đức và ban lãnh đạo của CLB. Thực tế, vào thời điểm đó, nhìn chung, Guardiola đang rất nổi tiếng: Tự truyện của ông xuất hiện ở khắp các cửa hàng sách trong thành phố, và nó là chủ đề bàn tán của một số ít người hâm mộ tới sân tập để xem đội bóng đang thiếu đi bóng dáng các cầu thủ ngoại quốc – những người đang trở về thi đấu cho ĐTQG. Mọi người cố gắng lôi kéo sự chú ý của ông (Pep, Pep... xin chào, chụp ảnh, vẫy tay đi!). Họ thảo luận xem Guardiola muốn gì, điều gì đã thay đổi, và việc cải thiện một đội bóng vốn đã chiến thắng tất cả danh hiệu sẽ diễn ra ra sao.

Lúc đó, Pep đang hy vọng về một trận đấu thể hiện sự ăn ý trong cả đội, và rất nhanh đã có một trận đấu như vậy, vào ngày 2 tháng 10 năm 2013, ở Manchester, đối thủ là Manchester City tại vòng bảng Champions League; kết thúc với tỷ số 3-1 và xác nhận rằng Pep đã thuyết phục được các cầu thủ. Họ không chỉ thắng, mà còn chơi theo cách Guardiola đã hướng dẫn. Đó là cách mà cuộc phiêu lưu mới của ông bắt đầu.

Trên đường trở về phòng làm việc – một căn phòng hiện đại, trần cao với cửa sổ kính màu rộng đối diện bàn làm việc, một bảng trắng, các cây bút viết bảng và đĩa DVD được sắp xếp cẩn thận, Guardiola chào hỏi bằng tiếng Đức với tất cả những người mà ông gặp và trò chuyện với người chuẩn bị trang phục, với cầu thủ, với thư ký. Không ai phải chỉnh sửa gì khi ông nói một ngoại ngữ mới học. Sự cống hiến hết mình của ông dành cho đội bóng đang dần bắt đầu.

Ngồi trên một chiếc ghế tựa xoay thường thấy, Guardiola hít vào một hơi sâu. Khi ông thở ra, người ta dườngnhư có thể nghe thấy tiếng cửa đóng đâu đó trong tòa nhà. Tách mình khỏi thế giới bên ngoài, Pep bắt đầu quay lại "thời kỳ Leo" một lần nữa, quay lại những năm tháng của chiến thắng và lo âu.

Khi lắng nghe Guardiola nói, quãng thời gian ở Barcelona của ông dường như trở thành một "mùa hè đáng nhớ" thường thấy: nồng nhiệt, nhiều thành tựu, được nhớ tới như một điều không thể

quên, không thể thay thế với nỗi u buồn sâu sắc. Nhưng khi cuộc trò chuyện kết thúc, có thể thấy rõ rằng những mối quan hệ đã tạo dựng trong giai đoạn ấy sẽ chỉ thuộc về giai đoạn ấy, đã qua rồi thì sẽ không thể nối lại được nữa.

Leo và Pep mới chỉ gặp nhau một lần sau khi "đường ai nấy đi". Họ chào hỏi ngắn gọn và nói với nhau vài câu đùa tại lễ trao giải Ballon d'Or. Và chỉ có thế.

Leo Messi là một cầu thủ. Pep Guardiola từng là HLV của anh. Pep đã làm tất cả vì Leo. Leo sẽ luôn biết ơn Pep. Nhưng Messi giờ đã ở một thế giới khác. Và có thể cả Pep cũng vậy.

Ngay cả khi Barcelona đá trận giao hữu trước khi mùa giải bắt đầu với Bayern Munich tại sân Allianz Arena, hai người vẫn không chạm mặt. "Tôi chưa gặp ông ấy", Leo lúc đó đã nói vậy.

Có lẽ, người ngoài cuộc nhìn vào và biết về khoảng cách giữa họ sẽ cảm thấy đáng buồn hơn cả bản thân hai nhân vật chính. Hai người rồi sẽ hội ngộ, nhưng dường như họ không vội gặp lại nhau. Nhưng tại sao những chuyện này lại xảy ra? Phải chăng bóng đá đã khiến Leo trở nên cứng rắn đến mức anh không còn muốn chia sẻ gì với vị HLV đã săn sóc mình rất tận tình? Hay phong cách làm việc trực tiếp mạnh mẽ của Guardiola đòi hỏi một giai đoạn "hạ nhiệt" trước khi khôi phục lại mối quan hệ, ngay cả đối với những mối quan hệ cá nhân?

Để hiểu được tất cả mọi chuyện và cố gắng tìm câu trả lời, chúng ta phải quay lại từ đầu.

Pep Guardiola: Lần đầu tiên gặp cậu ấy, tôi đang hợp tác với Nike, nơi mà em trai tôi - Pere - từng làm việc. Leo lúc đó cũng ký hợp đồng với họ. Chúng tôi tình cờ gặp nhau tại một cửa hàng. Cha cậu ấy cũng có mặt và tôi được giới thiệu gặp gỡ cậu ấy. Cậu ấy chào tôi, tôi nhận thấy sự rụt rè, chúng tôi tạm biệt, đó là lần tiếp xúc đầu tiên. Một thời gian sau đó, trong lúc nói chuyện với Tito [Vilanova], anh ấy nói đang có một cầu thủ sẽ có bước đột phá. Rồi tôi được biết về tài năng của cậu ấy, theo dõi cậu ấy qua ti vi. Cậu ấy rất xuất sắc. Tito đã nói đúng.

Một cầu thủ quan trọng khác của Guardiola đã cho biết, vào hôm nay, Messi sẽ biết mình có thể tới Argentina để thi đấu cho ĐTQG – chuẩn bị tham dự Olympic từ ngày 8 đến 24 tháng 08 – hay không. CLB xứ Catalan đã nỗ lực hết sức để ngăn điều ấy xảy ra. Ban lãnh đạo của Barcelona tuyên bố Messi là một cầu thủ rất quan trọng và

họ không thể hào phóng "thả tay" cho anh lên tuyển quốc gia khi mà sắp tới là quãng thời gian mang tính quyết định của giải đấu. Các trận giành vé tham dự Champions League sẽ diễn ra vào ngày 12 hoặc 13 và 26 hoặc 27 tháng 08 (đối đầu với Wisła Kraków).

Sau khi chiến thắng đội bóng Scotland Hibernian với 6 bàn thắng (một trong số đó thuộc về Messi), sự mâu thuẫn lợi ích xoay quanh Messi tiếp tục dai dẳng… "Quyền tham gia Olympic của Leo là không cần bàn cãi", Jorge Messi, cha của Leo, tuyên bố vào tuần trước đó. Trong phòng thay đồ, người ta đồn rằng tâm trí của anh đang ở tận Bắc Kinh… "Nếu Ủy ban Trạng thái Cầu thủ (Players' Status Committee) kết luận chúng tôi phải cho Messi lên tuyển quốc gia, chúng tôi sẽ khiếu nại lên Tòa án Trọng tài Thể thao (The Court of Arbitration for Sport – CAS)", Joan Laporta, chủ tịch Barcelona, thông báo. Laporta là người đứng đầu một cuộc cách mạng của các CLB bóng đá châu Âu liên quan đến những quyết định của FIFA – giải Bundesliga ủng hộ ông một cách công khai và các văn phòng của CLB đã nhận được nhiều bản fax khích lệ từ các tổ chức của Ý và Serbia.

El País, 21 tháng 7 năm 2008

1. Những bất đồng ở St Andrews, Scotland. Giai đoạn khởi động trước mùa giải, mùa hè năm 2008

Trong những ngày đầu tiên trước khi mùa giải bắt đầu tại St Andrews, Pep Guardiola đã giới thiệu bản thân với cả đội, đòi hỏi lời cam kết giữ kỷ luật và nỗ lực. Leo Messi đã nói lời từ biệt với những người bạn đã cùng anh trưởng thành. Trong số những người đã đồng hành cùng anh, "chỉ còn José Manuel Pinto, Rafael Márquez và tôi" – Silvinho nhớ lại. "Đó là lần đầu tiên Leo trải qua một cuộc đổi mới trong đội hình. Đương nhiên, tôi đã quen với điều đó. Nhưng trước những thay đổi, cậu ấy vẫn có sự buồn bã nhất định". Và một HLV mới chỉ có một năm kinh nghiệm tại đội B của Barcelona ở giải hạng ba đã được đặt vào vị trí chỉ huy con tàu. Leo đã nghe được rất nhiều lời tốt đẹp về ông, anh biết ông từng là một đội trưởng huyền thoại của Barcelona, nhưng HLV ở tất cả phòng thay đồ trên thế giới đều được chào đón với ít nhiều sự hoài nghi.

Jordi Quixano miêu tả khoảnh khắc này trong một bài viết cho *El País*: "Messi khá thờ ơ với cuộc nói chuyện của Pep Guardiola về sắp xếp vị trí chiến thuật, thậm chí đôi lúc còn cười mỉa trong cuộc gặp mặt ở Scotland". Frank Rijkaard đã hứa hẹn rằng đến đúng thời điểm, sẽ để anh chơi ở phía trên, khu vực giữa sân –

giống như việc nói rằng cả đội sẽ tìm đến anh, chuyền bóng và nhìn anh để chạy cánh. Viễn cảnh này đã không xảy ra dưới thời của vị HLV người Hà Lan, nhưng sự thay đổi chiến thuật này đã nhen nhóm cho điều đó. Leo đã nghĩ vậy, thực tế mọi người đều cho là như thế, sau khi Ronaldinho ra đi. "Bọ Chét" đơn giản là đang chờ một sự xác nhận.

Pep biết rằng mình đã có trong tay những cầu thủ rất giỏi, dù lòng tự tôn của họ đã bị hạ thấp sau hai năm lao đao. Leo là cầu thủ sẽ tạo nên sự khác biệt: trong con mắt của HLV, anh đã là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới rồi. Leo không biết Pep có phải là HLV xuất sắc nhất thế giới hay không, nên công việc đầu tiên của Guardiola là phải thuyết phục được Leo rằng chính anh sẽ biến ông thành người xuất sắc nhất đó. Pep dự tính về những điều kiện và quyết định mà ông sẽ tiến hành bất chấp mọi thứ - những điều cần thiết cho sự phát triển của Leo. Ronaldinho và Deco ra đi, Eto'o cũng được phép ra đi: theo Guardiola, anh là một thủ lĩnh không sẵn lòng chia sẻ vị trí ấy với bất cứ ai. Thierry Henry không phải một mối đe dọa như vậy, bởi vì dù có yêu cầu một vài sự đối xử đặc biệt, anh ấy không có đủ sức nặng trong phòng thay đồ để đòi hỏi một vị trí thủ lĩnh mà bản thân anh cũng chưa từng mong muốn. Thay vì Daddy Eto'o, Pep cho rằng Leo cần một người cha sẽ thực sự cố gắng để hiểu và chăm sóc anh, một người luôn biết anh cần gì. Vị HLV đã tự đứng vào vai trò đó.

Theo trí nhớ của Joan Laporta, Eto'o đã khiến Pep ngạc nhiên trong buổi tập: anh tỏ ra khiêm tốn, chăm chỉ và quyết tâm nỗ lực vì vị trí của mình. Messi nhận ra rằng Ronaldinho trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới có một phần rất lớn nhờ vào việc Eto'o có thể tận dụng tối đa những đường chuyền của anh. Laporta nhớ lại: "Leo nói với chúng tôi rằng mùa giải đó anh ấy muốn đá cùng Eto'o, điều này khiến tôi rất vui vì tôi cũng muốn Eto'o ở lại". Các cầu thủ kỳ cựu gợi ý với Guardiola rằng Eto'o có thể là một cầu thủ rất hữu dụng nếu được dùng đúng cách. Trong hai trận giao hữu đầu tiên (đối đầu với Hibernian và Dundee United), một Leo xuất chúng đã ghi được 4 bàn thắng. Trong trận đấu thứ hai, Messi và Eto'o thi đấu cùng nhau và ghi 4 bàn. Sự kết hợp này dường như đang phát huy hiệu quả.

Tuy nhiên, nói về chuyện nhu cầu, mùa hè năm đó, Messi vẫn muốn đi tham dự Olympics. Câu chuyện của anh với đội tuyển Argentina đang khởi đầu tốt đẹp và anh muốn tiếp nối tấm Huy chương Vàng mà Argentina đã giành được 4 năm trước đó. Barcelona phản đối. Theo lời giải thích từ giám đốc thể thao của Barcelona lúc đó, Txiki Begiristain: "Một mặt, chúng tôi nghĩ:

không có lý do gì để cho Messi lên tuyển cả. Ronnie và Deco đã ra đi, và rồi ĐTQG lại muốn triệu tập những cầu thủ tốt nhất của chúng tôi. Lúc ấy, trận đấu quan trọng nhất trong lịch sử CLB là ở vòng loại Champions League, sẽ diễn ra vào khoảng thời gian tương tự. Nhưng một mặt khác, chúng tôi biết anh ấy sẽ vui hơn nếu được tới Bắc Kinh. Không khí rất căng thẳng". Vấn đề ấy kéo dài suốt nhiều tuần.

Leo không cảm thấy thoải mái với tình hình này. Và khi những chuyện như vậy xảy ra, anh không thể che giấu cảm xúc của mình.

Trong buổi tập đầu tiên, Pep nhận thấy mình đã quyết định đúng khi đặt Leo ở vị trí trung tâm của hệ thống: Anh có một sự sắc sảo đặc biệt, hoạt động hiệu quả trước khung thành, thể hiện phong độ giống như mùa giải trước – khi mà Ronaldinho đã không còn chuyên nghiệp nữa. Nhưng bên ngoài sân tập, Leo tỏ ra xa cách và Guardiola lo sợ rằng nếu không thể thuyết phục được anh, nếu hai người ở thế đối lập và ông không có được sự ủng hộ của anh, cuộc sống của ông tại CLB sẽ trở nên phức tạp hơn. Ông khoác tay Leo khi buổi tập kết thúc và hỏi thăm, nhưng Leo không trả lời. Lần đầu tiên Guardiola chứng kiến ánh nhìn không mấy thân thiện của cậu bé tới từ Rosario.

Pep đã cố gắng gỡ bỏ lớp áo giáp của Leo từ những ngày đầu ở Scotland, nhưng cầu thủ Argentina chọn cách lảng tránh ánh mắt của ông và từ chối giãi bày về những điều khiến anh phiền muộn. Anh luôn tỏ ra lầm lì và thậm chí còn không tâm sự với đồng đội, dù ai cũng biết vấn đề là gì – anh rất nóng lòng muốn tham dự Olympics. Theo lời của mẹ anh, bà Celia: "CLB không thảo luận với Leo về chuyện này, đây là một cuộc thương lượng giữa Barcelona và Liên đoàn Bóng đá Argentina. Và Leo không nói gì, cũng không hỏi tới. Thằng bé chỉ chờ người ta bảo nó phải làm gì".

Nhiều ngày trôi qua mà không có giải pháp nào và anh bắt đầu tỏ ra căng thẳng khi tập luyện. Trong một buổi tập, Rafael Márquez cắt bóng với Leo từ phía sau bằng một lực mạnh bất thường. Leo bị văng ra, đứng dậy, đối mặt với Márquez và nói ra một vài lời giận dữ. Thông thường, chỉ cần một ánh nhìn bực bội là đủ, và lại tiếp tục tập luyện. Nhưng Leo đang tức giận. Ngày hôm ấy, anh đi vào phòng tắm trước tất cả mọi người.

Jorge Messi phát biểu công khai: "Có một sự mâu thuẫn rõ ràng về lợi ích và con trai tôi kẹt ngay ở giữa. Họ sử dụng con tôi như một tấm bia đạn. Người ta không thể và không nên đặt một cầu thủ 21

tuổi vào tình thế như vậy, vì điều ấy có thể gây ra rất nhiều vấn đề. Một cầu thủ phải đưa ra quyết định là chuyện quá điên rồ. Thật lố bịch khi những người quyền cao chức trọng không thể tự thỏa thuận với nhau. Chúng tôi không biết phải làm sao cả".

Cánh tay phải của Pep Guardiola, Manuel Estiarte, đã nhiều lần gọi điện cho Jorge. "Nghe này Jorge, đây không phải một tình huống thuận lợi và con trai ông đang bất ổn. Chúng tôi có thể làm gì?" Estiarte, người đã là cầu thủ bóng nước xuất sắc nhất lịch sử nhiều năm trước đó, nhận thấy Leo rất giống mình: Nếu muốn thuyết phục được Leo, Pep phải nỗ lực thể hiện một cách tế nhị rằng ông đứng về phía anh, ủng hộ anh và sẽ giúp đỡ anh. Pep và Manuel thảo luận rất lâu về chuyện này, trong khi nhiều kế hoạch được đề ra để tìm ra câu trả lời xác đáng.

Tito Vilanova, người đã huấn luyện Leo khi anh còn là thiếu niên, đã gợi chuyện bằng cách nói rằng cả mình và Pep đều ở đây để đảm bảo lợi ích cho Leo. Nếu anh muốn HLV riêng Juanjo Brau đi cùng, họ sẽ sắp xếp như vậy. Nhưng Vilanova hiểu rằng vấn đề không chỉ có vậy. Ông hỏi: "Cậu còn cần gì nữa? Khi nào cậu có nhu cầu gì, hãy tới gặp tôi và cậu sẽ được đáp ứng ngay".

Trong những ngày khởi động đầu mùa giải ấy, Leo nhận ra Pep là một HLV khắt khe, tỉ mỉ, hiểu rõ ai sẽ giúp họ chiến thắng. Nhưng Pep cần phải can thiệp vào vấn đề tham dự Thế vận hội Olympics, để thuyết phục Leo rằng ông, giống như lời đã nói trước đó, "đứng về phía anh".

Messi gần như không bao giờ phát ngôn công khai về chuyện của mình, nhưng không cần tiết lộ quá nhiều, anh đã thể hiện rõ mình muốn gì. Anh tới Trung Quốc cùng các đồng đội và chờ đợi tin tức. Barcelona vẫn tiếp tục tranh đấu để giữ chân Leo, nhưng trong lúc đó, họ vẫn để anh đi: "Nếu chúng tôi yêu cầu, anh sẽ phải quay trở lại". Leo đã chấp nhận điều kiện.

Trong khi đó, Barcelona đi du đấu ở Mỹ còn Argentina chuẩn bị cho kỳ Olympics sắp tới ở Bắc Kinh.

"Jorge, tôi cần phải nói chuyện với con trai ông nhưng tôi không liên lạc được với cậu ấy". Guardiola đã đưa ra quyết định nhưng muốn thông báo với Leo trước tiên. "Nó đang ở khu huấn luyện tại Thượng Hải", cha của Leo nói. "Đưa điện thoại cho cậu ấy đi", vị HLV yêu cầu. Pep sắp xếp một cuộc họp tại phòng khách sạn ở New York. Chủ tịch Joan Laporta, Txiki Begiristain và Rafael Yuste, phó chủ tịch, được gọi tới.

Guardiola đã thuyết phục Laporta rằng lựa chọn tốt nhất là để Messi tham gia Thế vận hội Bắc Kinh.

Pep gọi tới số điện thoại Jorge Messi cho, ông cùng những người có mặt lần đầu tiên nghe được lời đáp đầy cảm xúc của Leo. Anh ấy chắc chắn không muốn quay lại. Họ đều cảm nhận được trong lời nói của anh sự căng thẳng mà anh đã trải qua trong suốt mùa hè năm đó.

Pep nói với anh về quyết định của mình: "Hãy tham gia Olympics và giành Huy chương Vàng".

GB: Ở St Andrews, ông và Leo đã phải tập thích nghi.

PG: Từ khi xem cậu ấy thi đấu qua TV, tôi đã cảm thấy cậu ấy là một cầu thủ khác biệt. Kiểu cầu thủ này luôn quan sát bạn khi ở trên sân, anh ta quan sát bạn để xem bạn làm gì và không làm gì, để xem điều bạn làm có tốt cho anh ta hay không. Họ khác với chúng ta. Bạn phải thích nghi với kiểu cầu thủ này, trong lịch sử xuất hiện rất ít những người như vậy, và bạn phải tập làm quen để hiểu được họ, chứ không phải theo hướng ngược lại. Họ không ngốc, mà còn thông minh hơn hầu hết mọi người nữa. Có lẽ "thông minh" không phải một từ đúng, nhưng trực giác của họ nhạy bén hơn bình thường. Chúng tôi nhận thấy lúc đầu cậu ấy trông hơi buồn bã, nhưng bạn phải cố gắng hiểu và nói chuyện với cậu ấy... Trong những ngày đầu ở St Andrews, tôi nói chuyện rất nhiều với cả những người khác chứ không chỉ có mỗi cậu ấy. Bạn phải gặp gỡ mọi người và tìm hiểu chuyện đã xảy ra trong những năm trước đó. Và tôi cũng trò chuyện với cậu ấy thường xuyên, nhưng có cả với những người khác nữa.

GB: Trong thời gian đó, ông cũng đã loại đi 3 trong số những người "anh em" thân thiết của anh ấy. "Người cha" trong bóng đá của anh ấy đột nhiên cũng không còn ở đó. Và sau đó là cả một câu chuyện dài trong kỳ Olympics. Tôi không biết liệu Leo có đặt tâm trí vào việc tập luyện hay không.

PG: Tôi nhớ rằng thời gian đầu cậu ấy luyện tập rất chăm chỉ. Chúng tôi luôn hướng tới việc tạo cho cậu ấy sự thoải mái. Nếu không thể đáp ứng được điều này cho một cầu thủ ở đẳng cấp như cậu ấy, thì thà rằng để cậu ấy được huấn luyện bởi người khác – nếu mọi chuyện không suôn sẻ, hoặc tôi, hoặc cậu ấy sẽ ra đi. Đối mặt với viễn cảnh như vậy, chúng tôi quyết định rằng cần phải tạo điều kiện cho Leo, phải cho cậu ấy điều cậu ấy muốn. Cậu ấy phải cảm thấy hạnh phúc – đó là điều quan trọng. Tôi đã luôn có suy

nghĩ này, từ khi còn ở đội hình dự bị, cho tới khi ở vị trí này tại Đức cũng vậy. Mọi chuyện chỉ thành công khi bạn luôn có cảm giác vui vẻ. Nếu bạn chỉ cảm thấy thích công việc này khi giành chiến thắng thì chẳng có nghĩa lý gì cả. Nhưng CLB, Txiki và tôi quyết định để cậu ấy tới Bắc Kinh. Chúng tôi nhận thấy rằng, rõ ràng cần phải nhìn nhận một cách nghiêm túc sự bất mãn của cậu ấy, vì chúng tôi biết mình đang có một cầu thủ rất đỗi đặc biệt trong tay.

GB: Cách nói chuyện của ông với Leo như thế nào? Anh ấy có phải là kiểu người ông có thể hỏi "Sao thế?", và anh ấy sẽ trả lời "À thì như thế này, x, y và z" hay không?

PG: Đôi khi thì đúng là như thế. Còn tùy vào mỗi ngày. Cậu ấy luôn nói, "Khi muốn, tôi sẽ tách khỏi mọi người, hoàn toàn không nói chuyện với ai cả, và tự mình hồi phục", và bạn phải tôn trọng điều đó. Ban đầu, tôi cảm thấy cậu ấy khó hiểu, nhưng dần dần, bạn sẽ biết nhiều hơn về cậu ấy. Bạn sẽ nhận ra một con người khác. Cũng giống mọi người, cậu ấy có những khoảnh khắc riêng tư và phải để cậu ấy ở một mình trong những ngày như vậy. Và khi nhận thấy cậu ấy muốn bạn tới trò chuyện cùng, bạn phải tới và trò chuyện. Về việc tham dự Olympics: Laporta là nhân tố chủ chốt. Đương nhiên, quyết định cuối cùng là ở tôi, nhưng lúc đó ông ấy hiểu rõ Leo hơn tôi nhiều. Tôi nhớ ông ấy đã nói: "Chúng ta sẽ sai lầm nếu bắt cậu ấy quay về. Nếu cậu ấy muốn tham dự Olympics thì phải để cậu ấy đi". Tôi biết Olympics nghĩa là gì và tôi biết sự kiện ấy quan trọng như thế nào. Vào lúc đó, bạn nghĩ, "Mình sẽ thi đấu vòng loại Champions League, mình là người mới đến và không có sự phục vụ của cầu thủ tốt nhất. Xem mình sẽ làm được gì nào". Nhưng rốt cuộc, một cầu thủ muốn tham dự Olympics thì có ý nghĩa gì với tôi cơ chứ? Nếu tâm trí của anh ta đặt ở Thế vận hội chứ không phải ở đây, tôi làm sao lại mong anh ta có mặt trong đội hình thi đấu vòng loại Champions League ở mùa giải đầu tiên của mình? Tôi chưa bao giờ tin vào sự áp đặt trong bóng đá. Nói thế nghĩa là, dù có nói "đá như thế này đi" bao nhiêu lần, nếu tôi không thuyết phục được cầu thủ thì sẽ không thành công. Sau đó, chúng tôi nói chuyện qua điện thoại với cậu ấy và, cùng với chủ tịch Laporta, chúng tôi quyết định tốt nhất là để cậu ấy tham dự Olympics.

GB: Và đó là một quyết định theo kiểu "Cậu nợ tôi lần này".

PG: Ồ không. Lúc ấy, tôi hiểu rằng tốt nhất là để cậu ấy đi và thi đấu hết mình; tham dự Olympics là điều chỉ xảy ra một lần trong đời. Đó là lý lẽ và nguyên nhân duy nhất để đưa ra quyết định.

Hiển nhiên, mọi chuyện đã có thể tồi tệ hơn, và nếu chúng tôi không giải quyết triệt để vấn đề của cậu ấy thì kế hoạch sẽ không thành công. Tôi cũng không nghĩ cậu ấy là người như vậy. Tôi nghĩ rằng sau khi quay về, cậu ấy sẽ nỗ lực thi đấu tốt hôm nay, ngày mai và ngày sau nữa, nhưng không phải vì cậu ấy cần trả ơn gì cho tôi cả.

Leo Messi sẽ luôn biết ơn ông, anh giải thích vào mùa hè năm đó: "Guardiola luôn bảo tôi không cần phải cảm ơn, nhưng đó là quyết định do ông ấy đưa ra, ông ấy cho rằng đó là điều tốt nhất đối với tôi". Trận đấu đầu tiên tại Olympics là vào ngày 7 tháng 8, đối thủ là Bờ Biển Ngà. Leo ghi bàn đầu tiên và kiến tạo cho Lautaro ghi bàn thắng thứ hai trong một trận đấu với kết quả sát sao 2-1. Ba ngày sau, Argentina loại Australia. Đã đủ điểm lọt vào vòng trong nên ở trận đấu thứ ba, Sergio Batista cho Leo dự bị để có phong độ tốt nhất cho trận tứ kết với Hà Lan. Trong vòng này, anh đã ghi bàn đầu tiên nhưng rồi Hà Lan gỡ hòa, và cả đội đã phải cần tới đường kiến tạo của anh để Di Maria ghi bàn thắng kết liễu trận đấu. Trong vòng bán kết, Argentina đối mặt với Brazil của Ronaldinho.

Ronnie đã ký xong hợp đồng chuyển nhượng tới Milan, và Messi quả quyết trong một cuộc họp báo rằng người đồng đội cũ là cầu thủ xuất sắc nhất anh từng thi đấu cùng, và anh ấy sẽ luôn là người xuất sắc nhất. Tiền vệ cánh của Barcelona, Pedro Rodríguez, thừa nhận: "Việc cảm thấy nhớ một đồng đội nổi bật như vậy là hoàn toàn bình thường. Khi bạn có một người luôn hỗ trợ mình nhiệt tình như Ronaldinho đã hỗ trợ Leo, và người đó ra đi, bạn sẽ cảm thấy có chút đơn độc. Nhưng cậu ấy nhận ra xung quanh mình là những cầu thủ kỳ cựu như Víctor Valdés, Andrés, Xavi và Puyol, những người sẵn sàng che chở và bảo vệ cậu ấy". Những cầu thủ với DNA của CLB chảy trong tĩnh mạch sẽ được bố trí xung quanh Leo. Và với những cầu thủ ấy, kỷ nguyên Guardiola đã bắt đầu: hoặc kỷ nguyên Messi. Muốn gọi sao cũng được.

Argentina đã đánh bại đối thủ truyền kiếp của mình một cách thuyết phục với tỉ số 3-0, và cái ôm đáng nhớ đánh dấu sự chuyển giao cây đũa nhạc trưởng từ Ronaldinho sang Messi. Messi chấp nhận thử thách thay thế Ronaldinho, và mặc dù trước mặt người khác, anh tỏ ra miễn cưỡng, nhưng trong lòng đã thầm cảm thấy bản thân mình đủ sức gánh vác. "Cậu ấy muốn thành danh ở Barça", theo lời Cristina Cubero, người cập nhật về tình hình ở Barcelona cho Messi và đã rất thân thiết với anh trong khi ở Bắc Kinh. "Cậu ấy nói với tôi: Tôi muốn thành công và tôi sẽ giành huy chương, rồi chiến thắng tất cả các danh hiệu ở Barcelona, tôi

muốn là người thủ lĩnh của đội". Đây là lời từ một cầu thủ 21 tuổi chín chắn hơn người và cho rằng mình vừa có chiến thắng đầu tiên trong đời: Barcelona, trên hành trình tìm kiếm vinh quang, đã lựa chọn anh để dẫn đường.

Ferran Soriano, vị phó chủ tịch tài chính đã từ chức vào mùa hè năm đó do vỡ mộng vì phong cách lãnh đạo của Joan Laporta, giải thích: "Tôi nghĩ cậu ấy đã xác định rõ trong đầu: 'Mình biết bản thân muốn gì, mình muốn vô địch Champions League, vô địch World Cup, mình muốn các danh hiệu, kỷ lục… Mình muốn tất cả những điều ấy vì mình biết bản thân có thể đạt được'. Tôi đã luôn nhận thấy rằng Leo không hề ngờ vực bản thân, dù cậu ấy chưa từng nói một lời nào: với thái độ và hành động của mình, cậu ấy tin rằng mình có thể tiến xa và vươn tới các đỉnh cao. Thành công sẽ tới và cậu ấy vẫn sẵn sàng đón nhận".

Argentina thi đấu trận chung kết Olympics vào ngày 23 tháng 8. Chiến tháng 1-0 trước Nigeria đã mang lại tấm Huy chương Vàng cho các cầu thủ. "Đây là một giải thưởng không gì sánh bằng" - "Bọ Chét", người sau đó đã nhanh chóng trở về Barcelona, tuyên bố. CLB đã gần như giành được suất tham dự vòng bảng Champions League sau chiến thắng 4-0 trước Wisła Kraków. Ở trận lượt về, diễn ra 3 ngày sau trận chung kết ở Bắc Kinh và được Messi theo dõi từ nhà riêng của anh ở Castelldefels, Barcelona thua 0-1 nhưng không có gì thay đổi.

Leo trở lại tập luyện sau khi cả đội quay về từ Ba Lan. Giải Vô địch Quốc gia Tây Ban Nha chuẩn bị bắt đầu và nền tảng chiến thuật của cả đội đã được đề ra. Trong những trận đấu đầu tiên với đội Một của Barcelona, Messi đã mặc áo số 30 và sau đó là 19. Từ mùa hè năm đó, chiếc áo số 10 thuộc về anh. Anh giải thích trong quảng cáo của Audemars Piguet: "Khi họ trao cho tôi áo số 10, đương nhiên tôi cảm thấy tự hào và hạnh phúc. Đây là số áo thuộc về nhiều cầu thủ vĩ đại ở CLB này, Ronaldinho từng sở hữu nó – một người đã cống hiến rất nhiều. Đây là một trách nhiệm tuyệt vời đối với tôi".

Nhưng nếu Leo ở vị trí trung tâm, vậy còn Samuel Eto'o thì sao? Trong khi Leo đang khuấy đảo Bắc Kinh và sau khi lắng nghe ý kiến từ "Bọ Chét", Pep Guardiola và Txiki Begiristain quyết định rằng cầu thủ người Cameroon sẽ ở lại: Anh có một thái độ đáng khâm phục. Họ ngờ rằng mặc dù Eto'o muốn vị trí đội trưởng, nhưng dường như anh đã chấp nhận cầu thủ Argentina sẽ là thủ lĩnh. Thêm nữa, Leo và các cầu thủ kỳ cựu cảm thấy thoải mái khi thi đấu cùng anh và anh là một trong những chân sút xuất sắc

nhất thế giới. Nếu để anh chơi ở vòng loại Champions League, theo quy định 'cup-tied'[1], sẽ không thể bán anh đi được nữa. Vì vậy, vào bữa sáng ngày thi đấu lượt trận đầu tiên với Wisła, quyết định cho anh vào đội hình xuất phát được đưa ra và thông báo đầy đủ tới Eto'o cùng chủ tịch Joan Laporta. "Tuyệt vời", Leo nghĩ, hiểu rõ về vai trò của mình, và khi quay trở về Barcelona với tấm Huy chương Vàng, anh xác nhận quyết định của Pep với báo chí.

[1] Chỉ một cầu thủ đã xuất hiện cho một câu lạc bộ bóng đá trong một trận đấu loại trực tiếp nhưng sau đó chuyển sang một câu lạc bộ khác sẽ không đủ điều kiện để chơi cho câu lạc bộ mới trong phần còn lại của cuộc thi cúp mùa đó.

Trí thông minh được đo lường bằng khả năng phát hiện và thích nghi với các cơ hội mới. Nắm bắt và tận dụng tối đa cơ hội là biểu hiện của sự dũng cảm và tham vọng. Leo đã thể hiện rằng anh có tất cả những phẩm chất này sau một mùa hè khó khăn. Anh cũng đồng thời bộc lộ một phẩm chất khác phức tạp hơn: anh đã vạch ra con đường phát triển một cách rõ ràng và đòi hỏi mọi người phải đi theo quỹ đạo của anh, và vị HLV nắm quyền, để tận dụng tối đa khả năng của cầu thủ này, phải biết cách sử dụng anh.

Pep chỉ có một vài ngày trước khi mùa giải bắt đầu để truyền đạt ý tưởng của mình, đồng thời cố gắng tìm ra sự cân bằng phù hợp cho cả đội. Ngay từ đầu, chiến thắng là rất quan trọng để đặt những viên gạch đầu tiên cho tòa nhà ông đang xây dựng.

Guardiola đã tận dụng khoảng thời gian Messi vắng mặt để suy ngẫm về mối quan hệ của ông với "Bọ Chét", và ông nhận ra có một cách đối đãi cụ thể dành cho Messi: không nên tiếp cận theo kiểu đối đầu trực diện. Pep kết hợp việc thảo luận chiến thuật riêng với Messi trong văn phòng và chỉ dẫn gián tiếp trước cả đội: "Hôm nay các tiền vệ sẽ pressing ở trên cao, vì Leo cũng sẽ làm như vậy, và chúng ta không thể để cậu ấy thi đấu bơ vơ được". Như vậy, ông đang chỉ đạo Messi mà không cần trực tiếp ra lệnh. Đúng vậy, anh sẽ được đối xử đặc biệt, với sự tôn trọng, vì điều này khiến anh cảm thấy được khích lệ.

Sau những sự dè dặt lúc đầu, Leo trở nên cởi mở hơn trong những buổi tập luyện thiên về xử lý bóng. Pep hiểu rằng các cầu thủ rồi sẽ chán các cuộc họp chiến thuật. Vì vậy, mỗi khi ngồi xuống cùng các cầu thủ, những bài nói của ông đều ngắn gọn và nhẹ nhàng.

"Tôi nhớ giai đoạn đầu mùa toàn là các chi tiết nhỏ và điều chỉnh chiến thuật", Eidur Gudjohnsen giải thích. "Pep không nhàm chán

vì ông ấy sẽ kết hợp một cách thông minh phần nói về chiến thuật với các trò chơi, thử thách và giải thích. Ông ấy để cho chúng tôi tự thực hành các yêu cầu, nhưng sau đó đột nhiên sẽ bảo chúng tôi tập trung vào hai hoặc ba chi tiết đã chuẩn bị cho ngày hôm đó. Ông ấy muốn chúng tôi có thể làm như vậy trong tiềm thức và vì vậy, mùa giải đầu tiên có vài điều hay lặp lại: vị trí mà chúng tôi phải bao quát, hoặc nếu đối thủ có bóng thì cầu thủ tấn công phải pressing như thế nào… rất nhiều điều nhỏ nhặt. Bỗng nhiên, sau hai hay ba tuần, ông ấy không cần phải la hét nữa, một cách bản năng, chúng tôi biết mình phải làm gì".

Đôi khi Pep hỏi Leo, giống như ông hỏi các cầu thủ quan trọng khác, rằng anh nghĩ sao về mùa giải vừa rồi, anh cảm thấy như thế nào. Nhưng càng ngày ông càng ít phải làm vậy: Messi hiểu yêu cầu đối với mình là gì và anh mỉm cười. Rõ ràng, anh đã sẵn sàng cho mùa giải tiếp theo.

"Quãng thời gian trước mùa giải đó thật tuyệt vời, thật sự rất tuyệt vời", Txiki Begiristain nói. "Mọi thứ đều đạt điểm 10 hoàn hảo, về sức mạnh, tham vọng, sự tận tâm, sự rõ ràng và các chi tiết. Một giai đoạn khởi đầu mùa giải xuất sắc".

Và rồi Barcelona thua trong trận đấu đầu tiên tại Giải vô địch Quốc gia trước đối thủ là đội bóng tầm dưới Numancia.

"Trong mùa giải này, chúng tôi sẽ phải thi đấu nhiều trận và việc cả đội luôn sẵn sàng là một điều tốt. Nó [hệ thống xoay tua] tạo động lực cho mọi người, vì không thể biết trước ai sẽ được thi đấu. Luôn có các đồng đội mới xuất hiện, điều này tạo áp lực và giúp bạn tập trung vào trận đấu tiếp theo nếu bạn được lựa chọn vào đội hình. Guardiola rất gần gũi với các cầu thủ và giống như một thành viên khác trong đội, giống như một cầu thủ. Ông ấy rất tận tâm, luôn đưa ra các chỉ dẫn và cho chúng tôi biết yêu cầu của mình. Trong khi đó, chúng tôi cố gắng tiếp thu mọi thứ để có thể làm hết sức mình. Yêu cầu của ông ấy với tôi cũng giống như với các cầu thủ còn lại: pressing tầm cao, theo một đội hình được bố trí tốt, nhưng khi đến thời điểm để đột phá, ông ấy cho tôi nhiều tự do, dù luôn luôn phải theo kết cấu. Tôi hy vọng mùa giải này, chúng tôi sẽ dành được danh hiệu, và nhiều hơn nữa nếu có thể!'

(Leo Messi trên trang web của CLB, tháng 11 năm 2008)

Martín Souto: "Ban đầu, ông ấy [Guardiola] có khiến anh khó chịu không?"

Leo Messi: "Không, vì bạn có thể nhận ra ngay rằng ông ấy hiểu mình đang làm gì. Trong giai đoạn đầu mùa giải, ông ấy có đưa ra những bài tập mà sau đó suốt cả năm chúng tôi không tập lại. Ông ấy hướng dẫn cho chúng tôi vào đầu mùa giải và sau đó chúng tôi nắm được ông ấy muốn phong cách thi đấu nào, hàng phòng ngự, tuyến giữa và tuyến trên phải di chuyển ra sao. Vẫn còn một số ít chi tiết nhỏ nhưng ông ấy đã dạy chúng tôi tất cả mọi thứ".

Martín Souto: "Ai đã dạy cho anh nhiều hơn? Đừng nói 'mọi người' vì không phải ai cũng có khả năng truyền đạt".

Leo Messi: '"gười mà tôi học hỏi được nhiều nhất chính là Guardiola. Không chỉ vì ông ấy hiểu biết nhiều mà còn vì ông ấy đã che chở cho tôi trong một giai đoạn phát triển – giai đoạn mà tôi đã học hỏi và trưởng thành nhiều nhất".

(Leo Messi, trong cuộc phỏng vấn với Martín Souto, TyC Sports, tháng 3 năm 2013)

2. Trận đấu với Sporting Gijón sau "một trên sáu điểm"

Thất bại 0-1 của Barcelona trước Numancia đã không phản ánh vị thế lấn át của đội bóng xứ Catalan hay áp lực thường trực của họ. "Chúng tôi đang trải qua một giai đoạn chuyển giao, giống như trải nghiệm của tôi ở Chelsea dưới thời José Mourinho", Eidur Gudjohnsen nhớ lại. "Nền móng đã có, chất lượng cầu thủ là rõ ràng, chỉ là căn nhà cần phải xây dựng lại. Và chúng tôi thua trận đấu đầu tiên trước một trong những đội bóng yếu nhất giải. Guardiola đã tức điên lên. Ông ấy nói chúng tôi đã quên hết những gì được luyện tập từ trước mùa giải và khiến ông thất vọng. Leo nhìn chằm chằm xuống nền nhà, anh biết ông nói đúng".

Leo Messi, đá cánh với Eto'o ở vị trí trung tâm và Henry ở cánh tấn công bên trái, đã sút trúng cột dọc.

Như Luis Martín viết trên tờ *El País*, "Bọ Chét" và Barcelona chắc chắn đã bỏ qua "một nhúm muối và vài phút nấu nướng". Nhưng cùng với lỗi chọn vị trí và tỷ số, một điều khác khiến Pep bực bội. Samuel Eto'o, người tiếp tục đồng hành từ sau mùa giải trước, đã triệu tập một cuộc họp mặt với các cầu thủ khác và để Guardiola cùng toàn bộ đội ngũ kỹ thuật đứng bên ngoài phòng thay đồ. Anh đã có bài phát biểu trước cả đội, một mối đe dọa rõ ràng đến uy quyền của vị HLV vốn đã luôn nghi ngờ sự bằng lòng bề ngoài của cầu thủ Cameroon. Thái độ dễ dàng chấp nhận một người

lãnh đạo mới của cả đội sẽ tạo ra trắc trở.

Trong khi các quy tắc mới được đề ra, Leo tự tách mình khỏi mọi thứ và mọi người. Theo lời một đồng đội đã quan sát anh: "Anh ấy đang chờ đợi những điều sắp được hé mở".

Sau khi bại trận trước Numancia, các cầu thủ lên thi đấu cho ĐTQG và tiếp sau đó, Leo – người vừa trở về từ Buenos Aires – ngồi dự bị cho đến 30 phút cuối trận đấu với Racing Santander tại Camp Nou, nhằm đảm bảo phong độ cho cuộc đối đầu với Sporting Lisbon bốn ngày sau. Nhưng Barcelona chỉ có kết quả hòa – giành được 1 trên 6 điểm tại giải đấu.

"Có một sự bấp bênh và mọi người đều lo lắng", Sylvinho kể lại. "Người ta nói: 'Ồ, đội Barcelona mới này đang làm gì vậy, và Guardiola đang làm gì với Barcelona đây? Ông ta không phù hợp dẫn dắt đội Một, ông ta không đủ cứng rắn'. Nhưng là người trong cuộc, làm việc ở đó, tôi biết chúng tôi đã lựa chọn con đường đúng đắn".

PG: Một tuần sau thất bại trước Numancia quả là quãng thời gian dài.

GB: Sau trận hòa trước Racing, đội bóng của ông chỉ có được 1 trên 6 điểm và nằm ở nửa dưới bảng xếp hạng.

PG: Sau thời gian nghỉ để thi đấu cho ĐTQG, chúng tôi đối đầu Racing và hòa. Sau đó là trận đấu với Sporting Lisbon tại Champions League – chúng tôi đánh bại họ với tỷ số 3-1, và rồi đến Sporting Gijón.

GB: Trong lòng ông lúc đó có cảm thấy hoài nghi không? Ông có nhận được tin nhắn khích lệ nào từ các cầu thủ, hay tất cả bọn họ đều tin rằng ông đang đi đúng hướng?

PG: Chúng tôi đều biết mình đang đi đúng hướng. Người duy nhất nói chuyện với tôi là Andrés Iniesta. Cậu ấy đến văn phòng của tôi và bảo: "Đừng lo, mọi chuyện đều đang tiến triển thuận lợi, chúng tôi đang làm tốt và tất cả sẽ tốt đẹp thôi". Tôi không nghĩ trong những ngày đầu tiên ấy, có nhiều người đặt niềm tin vào chúng tôi sau thất bại trước Numancia, cũng như sau trận hòa với Racing tại sân nhà. Nhưng đó là điều bình thường. Chúng tôi đang xuống phong độ và ngay từ đầu cũng rất ít người tin tưởng chúng tôi. Tôi luôn nghĩ: 'Như thế lại tốt hơn'. Càng ít người tin bạn sẽ thành công thì bạn càng khiến ít người thất vọng. Đó không phải là những ngày dễ thở, nhưng tôi nhớ có một hôm tôi tự nói với

bản thân: 'Nghe này, chúng ta sẽ làm những gì bản thân cho là cần thiết, chúng ta sẽ tiến lên. Chúng ta sẽ thi đấu theo cách mà tôi muốn, và chỉ có như vậy thôi'. Lúc đó, Txiki đã ủng hộ tôi. Tôi cảm nhận được – và đây là từ diễn tả chính xác nhất – rằng anh ấy rất khăng khít với tôi. Anh ấy tin tưởng tôi còn nhiều hơn tôi tin tưởng chính mình.

Bóng đá không phải là một quá trình mà tôi có thể mang tới một ý tưởng và thực hiện nó trong thời gian ngắn. Không, quá trình ấy bao gồm việc thử nghiệm một cầu thủ ở vị trí này, cầu thủ khác ở vị trí kia… và bạn cần có thời gian cho những việc đó – trong một thế giới mà thời gian là thứ vô cùng quý giá.

Barcelona hành quân tới Gijón với ít nhiều sự e sợ.

Vòng đấu thứ 3 (ngày 21 tháng 9 năm 2008): Sporting Gijón 1–6 Barcelona

Barcelona: Valdés; Alvés, Márquez, Puyol, Abidal; Xavi, Busquets (thay bằng Cáceres, phút 81), Keita (thay bằng Gudjohnsen, phút 71); Messi, Eto'o (thay bằng Bojan, phút 67) và Iniesta. Các cầu thủ dự bị không được vào sân: Pinto; Piqué, Pedro và Touré.

Sporting Gijón: Sergio Sánchez; Sastre, Gerard Autet, Jorge, Canella; Andreu, Matabuena (thay bằng Michel, phút 45); Maldonado (thay bằng Kike Mateo, phút 62), Carmelo, Castro; and Bilic (thay bằng Barral, phút 59). Các cầu thủ dự bị không được vào sân: Pichu Cuéllar; Colin, Iván Hernández và Camacho.

Các bàn thắng: 0-1, phút 26: Xavi dứt điểm từ đường chuyền của Iniesta. 0-2, phút 32: Eto'o đưa bóng vào lưới sau cú đánh đầu trên vạch 16m50 của Puyol từ một pha phạt góc. 0-3, phút 48: Jorge, phản lưới nhà. 1-3, phút 50: Maldonado ghi bàn trong khu vực cấm địa. Phút 56: Gerard Autet bị truất quyền thi đấu vì phạm lỗi với Messi.

Gerard Autet, cựu cầu thủ của đội trẻ Barcelona, ngày hôm đó đang chơi trận đấu ra mắt cho Sporting. Ở tuổi 30. Một giấc mơ trở thành sự thật với cầu thủ trung vệ này – nhưng chỉ là một tiểu tiết so với bối cảnh của trận đấu. Sporting hiểu được áp lực mà Barcelona đang phải đối mặt và cố gắng tận dụng điều đó. Autet cùng trung vệ còn lại và hậu vệ lên kế hoạch ngăn cản Messi: đặt hai cầu thủ kèm anh và để ý xung quanh nhằm hỗ trợ đồng đội. Nhưng Barcelona đã thi đấu máu lửa ngay từ đầu trận, đặc biệt là Iniesta bên cánh trái và Leo – người di chuyển rất linh hoạt trên

tuyến đầu. Để hai cầu thủ theo kèm anh là điều không thể; ngay khi có bóng, anh sẽ quay về hướng ngược lại mà không để cho đối phương có nhiều thời gian phản ứng. Autet và Messi đã chạm mặt đôi lần trong hiệp 1, nhưng khi tỉ số đang là 3-1, một cú phất bóng dài thiếu chính xác của thủ môn phía Sporting đã đặt bóng vào chân Messi. Anh đối mặt với cầu thủ trung vệ mới ra mắt. Màn một-chọi-một mang điểm xấu đến cho trung vệ này.

Autet đã nghĩ tới khoảnh khắc như vậy. Phải làm gì đây? Và anh đi tới một kết luận thú vị: Vì đó là Messi, nên cần phải chấp nhận thử thách với sự tập trung cao độ, đồng thời không cần quá áp lực vì thông thường, kết quả là Messi sẽ vượt qua anh. Vấn đề là với tỉ số 3-1, Sporting vẫn còn cơ hội. Theo lẽ thường, nói ra những lý thuyết về một khoảnh khắc như vậy luôn dễ dàng hơn việc thực hiện. Pha phạm lỗi của Autet xứng đáng nhận thẻ đỏ. Và Barcelona lúc ấy không có tâm trạng để tỏ ra rộng lượng.

1-4, phút 70: Iniesta tận dụng tối đa một pha chọc khe của Messi sau một tình huống bóng đầy tinh tế. 1-5, phút 85: Messi sút tung lưới bằng một cú volley sau đường chuyền bị lệch hướng của Iniesta. 1-6, phút 89: Cú đánh đầu của Messi.

El País: Barça đã thi đấu cả trận ở bên phần sân của đối phương. "Việc Pressing tầm cao là rất quan trọng", Guardiola giải thích, "bởi vì, nhờ có hoạt động pressing của các cầu thủ tấn công, nhiều đường bóng đã được thu hồi". Messi đồng ý với ông: "Ngay từ đầu chúng tôi đã chơi với nhịp độ nhanh. Đây chính là Barça của hiện tại, đây là cách thi đấu chúng tôi mong muốn, dù chúng tôi còn phải tiếp tục cải thiện".

Chiến thắng hùng hồn đã đánh dấu giai đoạn "không đường lui" của Barcelona dưới thời Pep Guardiola. Gerard Piqué nhớ lại: "Chúng tôi thực sự bắt đầu thăng hoa sau khi đánh bại Sporting Lisbon tại Champions League và sau đó là Gijón. Leo đã thoải mái và có thể thi đấu hết mình". Những lời chỉ trích biến mất, Samuel Eto'o không còn làm thủ lĩnh bên ngoài sân (anh thậm chí còn không phải là đội trưởng) và tập trung vào việc liên kết với Leo, đồng thời tạo chiều sâu cho cả đội. Messi bắt đầu thiết lập cho mình vị thế tiêu điểm, mặc dù lúc đó anh ở cánh phải. Pep, vốn luôn tỉ mỉ, không thể hiện một chút buông lơi nào - ông giữ nguyên quan điểm và yêu cầu anh thực hiện một số nhiệm vụ phòng ngự, và anh đã làm thế - ít nhất là lúc đầu.

GB: Ông đã quyết định rằng người thủ lĩnh trên sân phải là Leo,

nhưng lúc đó anh ấy vẫn đá ở cánh phải. Có phải ông đã có kế hoạch đẩy anh ấy vào vị trí trung tâm?

PG: Không, không phải vào lúc đó. Chúng tôi đã có Eto'o, tiền đạo trung tâm hay nhất mà tôi từng huấn luyện. Không, tôi không cho cậu ấy đá cánh để sau đó đặt vào vị trí giữa. Đó là một quá trình khác. Điều tôi nhận thấy ở Leo lúc đó là cậu ấy sẽ nỗ lực chứng minh bản thân trên sân – đó mới là nơi cậu ấy lên tiếng. Cậu ấy chứng minh bằng hành động, khi ở trên sân, dường như cậu ấy đang nói "Bây giờ tôi mới lên tiếng đây", ghi 2 hoặc 3 bàn thắng đều đặn mỗi ngày. Đây là một điều quan trọng mà cậu ấy đã học được khi làm cầu thủ: bóng đá là một môn thể thao ồn ào, chúng tôi phải nói nhiều hơn bình thường, và trên sân bóng là nơi Leo lên tiếng. Đó là điều cậu ấy đã dạy cho chúng tôi, là giá trị cao cả ở con người cậu ấy: cậu ấy thể hiện rằng bản thân không cần phải là ai khác ngoài một cầu thủ. Những việc chưa xong được giải quyết ở trên sân. Tôi cho rằng đó là đặc điểm của những người vĩ đại, họ không tìm cách biện hộ: như là HLV đã làm tốt hay không… Leo không thi đấu để làm vui lòng bạn. Leo sẽ không bảo bạn: "Đó là lỗi của ông" khi mọi chuyện không như ý: những người vĩ đại không tìm cách bao biện, như là HLV đã không cho tôi chơi đúng vị trí, hay là tôi chơi ở chỗ này, chỗ kia không đúng sở trường… Theo cách nhìn của tôi, suy nghĩ của Leo là: hãy xếp cho tôi một đội hình giúp tôi cầm bóng nhiều nhất có thể và tôi sẽ lo liệu phần còn lại. Các cầu thủ khác sẽ đòi hỏi được chơi ở vị trí ấy – vị trí Leo đã giành được trên sân nhờ vai trò quan trọng trong các thời khắc quyết định; nhưng sau đó, khác với Leo, khoảnh khắc của sự thật đến và họ thất bại. Và họ thất bại hết lần này đến lần khác. Leo thì không như vậy, bạn cho cậu ấy bóng, cậu ấy sẽ mạo hiểm và giúp bạn chiến thắng trận đấu. Đó có thể là định nghĩa rõ ràng nhất về con người của anh chàng này. Cậu ấy nghĩ: "Nếu ông không sắp xếp đội hình hiệu quả thì là lỗi của ông. Nếu phải tức giận thì chúng tôi sẽ tức giận, vì tôi ở đây là để được biết đến, để đạt tới một đẳng cấp cao hơn – một đẳng cấp mà chỉ có những người vĩ đại trong lịch sử mới có thể chạm đến. Vì vậy, tôi không thi đấu để làm hài lòng ông, cũng không để làm hài lòng người hâm mộ, tôi cũng không thi đấu vì bất cứ ai cả… Tôi thi đấu để tiến bộ mỗi ngày. Tôi sẽ làm thế, nhưng ông phải cho tôi những nguyên liệu thô cần thiết, ông phải tạo cho tôi môi trường hoàn hảo để thành công. Tôi sẽ lo liệu phần còn lại".

Pep Guardiola đã giải thích với Albert Puig trong cuốn sách *La fuerza de un sueño* (Sức mạnh của một ước mơ) về cách xây dựng mối quan hệ giữa HLV và cầu thủ. "Dù có chuyên nghiệp tới đâu, họ cũng đều sợ thua cuộc và tìm kiếm một người sẽ trao cho họ

chìa khóa, nói với họ: 'Nghe này! Đi về hướng này…' Đó là nhiệm vụ của các HLV như chúng ta. Chúng ta phải truyền tới họ sự tự tin và quả quyết thông qua các quyết định của mình". Messi nhận ra rằng vị HLV mới không chỉ khắt khe mà còn có thể tìm ra những giải pháp mà ngay cả các cầu thủ cũng không thấy được. Guardiola đang tạo ra những điều kiện giúp anh có thể thoải mái thi đấu, và Leo sẵn lòng để ông dẫn dắt đi theo con đường đó.

Nhưng Pep đã không tới Barcelona một mình: ông đưa tới các chuyên gia về chế độ ăn và chuyên gia dinh dưỡng để thay đổi thói quen của cả đội Một. Mục tiêu là cải thiện phong độ và hạn chế chấn thương cơ bắp bằng cách ăn uống phù hợp. Nhìn chung, điều đó cũng là để đổi mới cách luyện tập, trong thời kỳ mà việc phân tích riêng thể trạng mỗi cầu thủ càng ngày càng được chú trọng.

Những giọt nước mắt của Messi sau khi bị rách cơ đùi trong trận đấu với Celtic đã in đậm vào trí nhớ của Guardiola. Chấn thương tại vùng cơ bắp giúp người ta có thể bứt tốc là chấn thương thứ tám của cầu thủ người Argentina trong vòng hai năm tại đội Một, hơn một nửa trong số đó tác động đến chính vị trí ấy: trong mùa giải cuối cùng của Rijkaard, anh đã không thể thi đấu suốt hai tháng rưỡi vì chấn thương.

"Đến một lúc nào đó, thói quen ăn uống thay đổi", Juanjo Brau nói. "Khi các yêu cầu tăng lên, nguồn nguyên liệu cũng phải được cải thiện tương xứng. Khi phát triển hơn về thể chất và tiến bộ hơn trên cương vị cầu thủ, dần dần, cậu ấy phải thực hiện một số điều chỉnh trong cuộc sống. Để di chuyển với vận tốc 50 dặm một giờ, giữ lối sống bình thường đã là đủ; nhưng để nhanh hơn, các chức năng cơ thể phải hoàn hảo, và điều ấy đòi hỏi phải có sự cải thiện về lối sống".

Một cuộc nghiên cứu toàn diện và tổng quát về tình trạng thể chất của Leo đã được tiến hành để tìm ra những thiếu sót. Joan Laporta kể lại: "Leo bắt đầu nhận ra Pep lo lắng về việc cải thiện phong độ và dinh dưỡng của cậu ấy. Hồi đó, cậu ấy vẫn là một anh chàng, giống như những thanh niên khác, ăn xúc xích Đức, Coca-Cola, McDonald's và những thứ kiểu như vậy. Chúng tôi nhận thấy điều đó và chỉ định cho cậu ấy một chuyên gia dinh dưỡng xuất sắc, và hãy nhớ rằng Leo gần như không dính chấn thương trong kỷ nguyên Guardiola. Tôi cho rằng Leo rất quý trọng điều ấy".

Guardiola yêu cầu các cầu thủ ăn cùng nhau trên sân tập, bữa sáng trước buổi tập và bữa trưa trước khi trở về nhà. Việc này là vì

cần phải xây dựng tinh thần đồng đội, đồng thời là để kiểm soát chế độ ăn của họ: CLB cung cấp hai trong ba bữa ăn mỗi ngày.

Với Leo, đó là sự chấm dứt đối với các loại đồ ngọt ưa thích, với nước có gas, các món thịt nướng Argentina, pizza, món Milaneses của nhà hàng Las Cuartetas – nơi anh đã không còn tới dùng bữa kể từ khi Guardiola đến. Anh khám phá ra món cá – thứ trước đó anh đã luôn từ chối. Gần như không có các đồ nhiều chất béo mà là nhiều glucose, hoa quả, rau củ… Pep áp dụng chiến thuật đã học được trước đó để giao tiếp với Leo: ông "gợi ý" anh làm theo các hướng dẫn. "Theo tôi thấy, cái này sẽ tốt cho cậu…" Và Leo chấp nhận với đôi chút "miễn cưỡng", do đòi hỏi phải thay đổi thói quen sống: chúng ta biết, anh ấy là một người luôn muốn làm theo thói quen. Nhưng những kết quả lại mang tính quyết định quan trọng: khi không bị chấn thương, Messi đã nhận thấy lợi ích của những thay đổi nghiêm khắc ấy và cuối cùng, chúng trở thành cách sống của anh. Leo dần dần học được cách chăm sóc và lắng nghe cơ thể, như Frank Rijkaard đã yêu cầu anh vài năm trước đó.

Leo sẽ uống đủ nước và rèn luyện cơ bắp theo yêu cầu, nghỉ ngơi theo quy định – anh vẫn luôn thích ngủ trưa, nhưng giấc ngủ chỉ nên diễn ra trong một khoảng thời gian nhất định chứ không kéo dài; một tiếng là đủ. Anh đã theo một chế độ tập riêng với Juanjo Brau kể từ thời Rijkaard. Brau khẳng định: "Suy cho cùng, cậu ấy là một cầu thủ khác biệt, và các cầu thủ khác biệt phải được đối xử khác biệt. Dĩ nhiên, miễn là điều ấy không ảnh hưởng tới sự ổn định của đội". Cả đội chấp nhận sự khác biệt ấy: họ biết nó sẽ giúp họ chiến thắng.

Từ đó, Brau đã cùng với Leo tập những bài khởi động, giãn cơ cụ thể trước các trận đấu, để sau đó anh có thể nhập hội cùng các đồng đội trên sân tập luyện chung. Juanjo rất ít khi nói chuyện với anh trong những buổi tập này. Ông chỉ đưa ra những mệnh lệnh ngắn gọn: "Kiểm soát chỗ này. Chú ý". Nếu có nguy cơ chấn thương mà đó lại là một trận đấu quan trọng, buộc phải ra sân, Brau sẽ nhắc anh phải để ý cơ thể mình. "Đừng thúc ép bản thân quá mức, hãy chỉ thực hiện những bước chạy cần thiết, hãy lắng nghe chính mình, cơ thể cậu sẽ lên tiếng, nếu nhận thấy điều gì, hãy giơ tay lên…" Các cầu thủ không phải chỉ cần tuân theo những hướng dẫn chiến thuật.

Sau mỗi buổi tập hoặc trận đấu, ông sẽ tới chỗ anh và hỏi về các yêu cầu với cơ bắp. "Hôm nay chúng ta có nên làm gì không? Chúng ta nên giãn cơ chân cho cậu". Điều quan trọng là yêu cầu

anh nêu ra những đòi hỏi của cơ bắp và thực hiện phép màu - điều chỉnh cơ thể của anh về trạng thái tốt nhất trên bàn điều trị. Nếu sức mạnh và tốc độ được cải thiện cùng với cả đội, thì việc tránh chấn thương lại nằm trong tay của Brau và phụ thuộc vào lối sống của Leo. Đây là những yếu tố then chốt đối với sự chuẩn bị về mặt thể chất.

Cuộc nghiên cứu về cơ thể Leo cũng đã tạo ra sự thay đổi trên sân. Anh thường bị chỉ trích là thường xuyên nghỉ giữa trận, là không pressing và tỏ ra thụ động. Có một cách giải thích bằng khoa học cho điều này mà Pep đã yêu cầu anh phải áp dụng vào việc thi đấu sau khi xác định được một tình trạng bệnh cụ thể. Leo có dạng cơ bắp tiêu tốn rất nhiều năng lượng; các cơ của anh sử dụng hết năng lượng rất nhanh chóng và hồi phục cũng nhanh như vậy. Nhưng sự chênh lệch giữa hai giai đoạn rất lớn, và điều đó đồng nghĩa với một khoảng thời gian nghỉ ngơi trước khi tiếp tục. "Cậu ấy không thể liên tục di chuyển vì cấu trúc cơ bắp của cậu ấy không phù hợp với sự đòi hỏi về thể chất như thế", Juanjo Brau giải thích.

Messi được yêu cầu sử dụng năng lượng một cách tiết kiệm hơn. Người ta giải thích với anh rằng, vì các trận đấu đều có nhịp điệu được điều chỉnh tỉ mỉ và đòi hỏi rất lớn về thể chất, anh không thể mong rằng sẽ luôn hoàn hảo trong mọi đường bóng. Không phải là anh không thể, mà là anh nên lựa chọn đúng thời điểm. Brau kết luận: "Mức độ chuyên nghiệp và chín chắn trong bóng đá mà Leo sở hữu giúp cậu ấy chuyển hóa các nỗ lực của bản thân thành kết quả tốt".

Và vậy là, một cơ thể mong manh dần dần trở thành vóc dáng của một vận động viên hàng đầu. Từ sau chấn thương trong trận đấu với Celtic vào tháng 3 năm 2008 đến khi Guardiola rời đi bốn năm sau đó, "Bọ Chét" chỉ phải nghỉ thi đấu vì chấn thương trong 10 ngày. Anh đã chơi 219 trận trong các mùa giải ấy. Guardiola đã liên tục theo dõi để đảm bảo các thói quen tốt được duy trì.

Nếu đội trẻ đã giúp Leo có được tư duy và hệ thống mang tính tập thể, Rijkaard trao cho anh sự tự tin, thì Pep Guardiola đã bổ sung vào cuộc sống của anh sự quy củ. Khi ông tới Barcelona, anh cao 1m43 và nặng 35kg. Với Pep, anh ổn định ở mức 1m69 và 69kg, nhưng quan trọng hơn là anh đã khám phá ra ngôn ngữ cơ thể.

Ferran Soriano nói thêm: "Có một điều tôi đã nhắc đi nhắc lại trong các hội nghị về lãnh đạo mà tôi từng tổ chức. Messi miêu tả Pep Guardiola với tôi bằng một câu ngắn gọn: 'Ông ấy tuyệt vời, vì

ông ấy nghiêm khắc nhưng công bằng'. Ông ấy đã thêm khối lượng công việc cho cả đội sau một giai đoạn mà không mấy ai nỗ lực nhiều lắm".

Sau chiến thắng trước Sporting Gijón, một vòng tuần hoàn mới bắt đầu, nó cần có tất cả các nhân tố trong phòng thay đồ tại Camp Nou: anh hùng của đội, tức Pep, người đã tìm ra các cầu thủ đang phát chán với sự thiếu kỷ luật của những cá nhân giỏi nhất; một nhóm các cầu thủ trưởng thành từ học viện đặt ra các tiêu chuẩn rất cao; và Messi, người đang đạt tới đỉnh cao phong độ.

Cơn bão tồi tệ nhất đang âm ỉ.

3. Chiến thắng 4-0 trước Bayern Munich, nhưng các vấn đề vẫn còn tồn tại

Martín Souto: Vì sao anh không bao giờ bị thay ra? Vì sao lại là "không bao giờ"? Có những trận đấu mà cả đội đã thắng 3-0 và rõ ràng là anh ở lại trên sân không phải để ghi thêm bàn, nhưng nếu họ muốn rút anh ra thì anh lại bực bội?

Leo Messi: Bởi vì tôi không thích rời sân. Tôi muốn hoàn thành trận đấu dù kết quả có ra sao. Tôi muốn vào sân hơn là ra sân. Tôi muốn thi đấu. Tôi không thích việc trận đấu tiếp diễn trong khi tôi đóng đinh trên ghế dự bị.

Martín Souto: Và có một ngày anh đã tức giận, phải không? Anh bị thay ra, anh không hài lòng với điều đó và hôm sau không tới tập luyện, lý do được cho là vì bị sốt, nhưng anh đã rất bực bội khi bị thay ra, dưới thời của Pep, đúng không?

Leo Messi: Đúng vậy, trong trận với Valencia, chúng tôi lúc đó đang thắng 4-0.

Martín Souto: 4-0? Anh điên thật đấy!

Leo Messi: Vâng, chuyện đó quả là ngu ngốc. Sau đó, tôi đã nguôi ngoai rồi.

(Leo Messi trong cuộc phỏng vấn với Martín Souto, TyC Sports, tháng 3 năm 2013)

Pep Guardiola đã sớm nhận thấy một trong những điểm rắc rối của Leo trong thời gian tại vị. Như ông đã thừa nhận với Martín Souto, Messi tỏ ra bực bội khi bị thay thế bởi Pedro ở phút 81. Với

trận đấu vốn đã sớm hạ màn bằng lợi thế 4-0 rõ ràng, Pep muốn anh nghỉ ngơi cho trận đấu với Real Madrid sẽ diễn ra 7 ngày sau đó. Thierry Henry đã có cú hat-trick nhưng Messi thì chưa nổ súng. Theo đài phát thanh RAC1 của Catalan, "Bọ Chét" xuất hiện ở sân tập vào ngày hôm sau nhưng không thay quần áo, rõ ràng tỏ vẻ bực bội về trận đấu và quyết định thay người.

Messi bực bội vì bị thay ra và cả vì không nhận được bóng khi anh cho rằng nên như thế. Nhưng, như Estiarte từng nói với Leo, đơn giản là các cầu thủ khác không nhìn trận đấu theo cách giống như anh: "Tôi cũng từng giống như cậu. Tôi nhìn thấy một điều rất rõ ràng, nhưng với người khác thì lại không được như vậy. Họ không giỏi bằng cậu".

"Nghe này, tôi cũng bực bội khi họ không chuyền bóng cho mình nếu tôi thấy khoảng trống và không nhận được bóng", theo lời giải thích của Gustavo Oberman, cầu thủ người Argentina đã cùng Messi vô địch U20 World Cup. "Có thể sự tức tối của cậu ấy trở nên rõ ràng hơn khi có nhiều máy ảnh chĩa vào như vậy. Nhưng điều ấy xảy ra với tất cả cầu thủ, từ những cầu thủ hàng đầu thế giới cho đến cậu bé ở nông thôn đá chơi với các bạn. Tôi có thái độ ấy vì tôi cho rằng lựa chọn tốt nhất là bóng ở bên mình, và có lúc tôi không chuyền bóng vì không nhìn thấy khoảng trống. Điều ấy không phải là vì sự ích kỷ hay ham muốn cá nhân, bởi vì cậu ấy cũng kiến tạo chứ không chỉ ghi bàn".

Đó cũng chính là Leo mà Pep đã nhận thấy: có tính ganh đua đến mức cực đoan, ngay cả trong các trận giao hữu. Diego Milito kể lại về việc Messi từng hô lên: "Chuyền cho tôi đi, tôi sẽ xử lý" nếu đội của anh đang thua trong khi luyện tập. Anh cũng áp dụng các quy tắc bóng đá đã học được ở Argentina: trong cuốn sách *When We Never Lost*, Juan Villoro kể về một buổi tập mà Sergio Busquets tắc bóng quá mạnh và rạch một vết thương dài trên chân của Messi. Buổi tập vẫn tiếp tục và trong phòng thay đồ, tiền vệ này đã đi tới xin lỗi anh. Villoro tiếp tục kể: "Nạn nhân đã trả lời với giọng điềm tĩnh, tay chỉ vào vết thương: 'Ở đây ghi tên Sergio Busquets'." Leo không định quên chuyện ấy, Busquets nợ anh một lần. "Vài ngày sau, khi mọi chuyện có vẻ như đã trôi vào quên lãng, cậu ấy tắc bóng rất mạnh với Busquets và cười với vẻ hân hoan gần như rất trẻ con: đã đến lúc trả đũa". Villoro giải thích rằng, trong một trận đấu với đối thủ cùng thành phố - Espanyol - tại sân nhà của họ ở Cornella, anh đã ăn mừng chiến thắng 5-1 bằng cách đi lại ở phía sân gần nhất với hàng ghế dự bị, thỉnh thoảng lại ném những ánh nhìn châm chọc về phía HLV của đối thủ, cầu thủ đồng hương Argentina Mauricio Pochettino.

Thỉnh thoảng, nếu một cầu thủ chạy cánh hay một tiền đạo – những người ở xung quanh – không chuyền bóng cho anh, anh sẽ tỏ vẻ khó chịu. Guardiola hiểu rằng đó là hai mặt của một đồng xu, và ông đang học cách xử lý chuyện này.

Từ khi bắt đầu sự nghiệp, Pep đã biết có những cầu thủ phải được đối xử đặc biệt. Khi còn là cầu thủ, ông đã nhìn thấy điều ấy với Hristo Stoichkov và Romario. Khi bắt đầu tư duy như một HLV, ông suy ngẫm về việc làm thế nào để cái được cho là "thiên vị" đó có thể được áp dụng mà không làm ảnh hưởng tới tập thể. Hồi ở Brescia năm 2003, ông quyết định gọi cho HLV bóng chuyền người Argentina Julio Velasco, người từng hai lần vô địch thế giới, để xin lời khuyên.

"Có một HLV người Argentina, Julio Velasco, người đã cải cách bộ môn bóng chuyền tại Ý và chiến thắng tất cả các danh hiệu", Guardiola giải thích trong một cuộc phỏng vấn với Banco de Sabadell. "Một ngày nọ, tôi rất nóng lòng được gặp ông ấy, và khi gặp mặt, ông ấy nói với tôi rằng, xung quanh mình đã luôn có những HLV khác nhắc đi nhắc lại: 'Tất cả các cầu thủ đều như nhau, với tôi, tất cả các anh đều như nhau'. Velasco bảo tôi rằng đó là lời dối trá lớn nhất trong thể thao. Họ không giống nhau, họ cũng không cần được đối xử giống nhau; với cùng một sự tôn trọng như nhau. Để khai thác tối đa khả năng của ai đó, bạn có thể mời anh ta đi ăn; hoặc phải triệu tập anh ta tới văn phòng; hoặc có thể bạn không bao giờ được nói với anh ta về chiến thuật; hoặc có thể suốt ngày bạn phải hỏi anh ta về những thú tiêu khiển khi rảnh rỗi. Bạn phải có cách tiếp cận riêng cho mỗi người, đó chính là khía cạnh hấp dẫn trong công việc của chúng ta; phải nói với anh ta điều gì, phải làm gì với anh ta, làm thế nào để dụ dỗ, hoặc lôi cuốn anh ta vào sân bóng của bạn và tận dụng tối đa khả năng của anh ta. Dường như chúng ta ở vị trí cao hơn họ, đó là cách các cầu thủ nhìn chúng ta. Thực tế, chúng ta ở thế dưới, vì chúng ta phụ thuộc vào họ và chúng ta muốn "dụ" các cầu thủ để khai thác tiềm năng của họ, để có được kết quả chúng ta hi vọng".

"Cậu ấy nói đã nhìn thấy tôi phát biểu trên ti vi và muốn trò chuyện với tôi. Cuối cùng, chúng tôi gặp mặt ở Rome", Velasco nhớ lại trong một bài viết trên canchallena.com. "Cậu ấy đặt cho tôi rất nhiều câu hỏi và tôi hiểu được, vì tôi cũng đã phát triển như thế. Cậu ấy đặc biệt muốn biết làm thế nào để quản lý được đội bóng, và tôi nói với cậu ấy điều tôi đã luôn tuyên bố, rằng không phải ai cũng nên được đối xử giống nhau, bởi lẽ mỗi người lại có những đặc điểm tâm lý riêng. Quản lý một đội bóng là một nghệ thuật, và tôi nhận thấy cậu ấy có áp dụng những nguyên tắc quan trọng

này".

Juanjo Brau biết cách đối phó với khía cạnh ít quảng giao hơn của Leo. Ông không áp đặt điều gì với anh, mà chỉ đề nghị. Nhà vật lý trị liệu nói: "Cậu ấy biết vai trò của tôi đối với bản thân, nên ít nhất cậu ấy sẽ chú ý tới lời của tôi". Leo hiểu được thông điệp của ông. Và nếu vào một ngày, có điều gì cần thương lượng, có thể là về bài tập, massage… Brau cho phép Leo đưa ra lựa chọn. Ông sẽ hỏi: "Khi nào làm thế thì tiện cho cậu?" Bằng cách để cho anh làm chủ quyết định của mình, Brau khiến cho công việc bớt đi tính áp đặt và trở nên dễ thở hơn.

Pep nhanh chóng nhận ra, cách tiếp cận tốt nhất với Leo là giải quyết sự im lặng của anh. Một số cầu thủ giãi bày một cách rất cởi mở, nhưng Messi là người ít lời. Nếu anh tức giận, nhiệm vụ của HLV là tìm ra lý do. Messi ít khi chỉ ra vấn đề ở đâu, hay nói lên suy nghĩ của mình, những điều ấy phải được suy luận ra; thái độ, hành vi và tâm trạng của anh cần được giải mã. Bạn phải kết luận đúng để áp dụng giải pháp. Đây là ý của Pep khi nói về việc thấu hiểu các cầu thủ: mỗi người là một thế giới riêng.

Guardiola mời Thierry Henry đi ăn tối để đề nghị anh cố gắng kết nối với cả đội: anh tỏ ra xa cách, tách biệt về cảm xúc đối với những thay đổi đang diễn ra. Henry đáp lại bằng cú hat-trick trong trận đấu với Valencia. Nhưng Pep chưa bao giờ nghĩ tới việc mời Leo đi ăn: những cuộc hội thoại giữa hai người luôn diễn ra trên sân tập.

Theo lời khuyên của Velasco, trong kỳ nghỉ Giáng sinh với đội Một, Pep cho Messi, cũng như các cầu thủ Nam Mỹ khác, nghỉ dài ngày hơn để họ có thời gian ở bên gia đình. Tuy vậy, Leo đã quay lại sớm hơn yêu cầu vì anh thấy nhàm chán và nhớ bóng đá, cũng như cả đội. Anh muốn quay lại luyện tập.

Để thể hiện sự yêu mến đối với thủ lĩnh mới của cả đội, trong những buổi họp báo, Guardiola sẽ gọi Leo là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Hết lần này đến lần khác. Ông đã đi tới kết luận rằng, dù được che chở bởi một gia đình giàu tình thương, anh cần sự quý mến ấy. Giống như đối với một đứa trẻ hay vòi vĩnh, ông mở cửa nhà mình cho anh để anh đến đi tùy ý. Pep cho rằng nên đối thoại như giữa học sinh với giáo viên, hơn là giữa người lớn với nhau.

Sau khi đã đặt ra được cách giao tiếp, Guardiola phải tiếp tục cố gắng thuyết phục Leo rằng những quan điểm về bóng đá mà ông chia sẻ sẽ giúp anh trở thành một cầu thủ tốt hơn.

Từ đầu, ông đã áp dụng một hệ thống chiến thuật rất cứng nhắc, trong đó, tất cả mọi người phải thực hiện vai trò và trách nhiệm của mình. Vậy còn Messi? Các cầu thủ kỳ cựu như Xavi và Iniesta gánh vác nhiều trách nhiệm hơn so với các đời HLV trước. Leo phải hỗ trợ cả đội trên sân bóng từ một vị trí đòi hỏi khắt khe và không phải lúc nào cũng xứng đáng – đó là bên cánh. Các cầu thủ cánh của Guardiola phải trấn giữ đường biên, buộc các hậu vệ đối phương tự hỏi: Mình nên chặn các cầu thủ cánh, hay ngăn chặn không cho bộ ba tuyến giữa di chuyển lên? Messi là cầu thủ rất quan trọng, là nhân tố then chốt, nhưng ban đầu, cả đội hoạt động xoay quanh Xavi, người giao tiếp một cách rất dễ dàng với HLV. Cả cầu thủ tiền vệ trung tâm lẫn các cầu thủ khác đều đồng thuận với kế hoạch chiến thuật của Pep, và Messi phải chấp nhận vai trò và nhiệm vụ của mình: kéo dãn đội hình, phòng thủ trước cầu thủ chạy cánh đối phương, tham gia vào hoạt động pressing và hỗ trợ Eto'o, người được giao vị trí tiền đạo.

Nhưng Leo không còn là cầu thủ chạy cánh đã từng cạnh tranh với Del Horno của Chelsea. Khi ấy, anh ngoan ngoãn chấp nhận vị trí của mình ở một đội bóng mà bản thân vừa mới đến, với trung tâm của sự chú ý hiển nhiên là Ronaldinho. Tuy nhiên, với Pep, anh dần dần bỏ hành lang cánh và bắt đầu xuất hiện nhiều hơn ở tuyến giữa: Anh đang yêu cầu được làm nhân vật chính.

Pep khăng khăng đòi hỏi Messi tuân thủ những chỉ dẫn chiến thuật nghiêm khắc và ông muốn cầu thủ người Argentina phải chủ động hơn khi đội bị mất bóng. Nhưng khi mất quyền kiểm soát bóng, anh thường mất tập trung và đối phương tấn công một cách tự do vào bên cánh của anh. Guardiola bắt đầu nhận ra rằng sẽ khó có thể đặt anh ở một phía của sân bóng, và rằng thực tế, điều ấy sẽ gây hại cho đội bóng.

Nhà phân tích Martí Perarnau viết: "*Guardiolina* là từ dùng để chỉ một trận mắng mỏ theo phong cách của Guardiola. Với giọng nói nhẹ nhàng, không la hét, đi vào trọng tâm nhưng không đổ lỗi hay xúc phạm đến ai, ông luôn tìm cách thuyết phục các cầu thủ bằng những bình luận mang tính xây dựng. Có một lần, vào đầu mùa giải đầu tiên của ông, hai cầu thủ phải chịu trận, nhưng để làm dịu đi những chỉ trích, họ bị phê bình cùng với ba người khác để tránh mọi chuyện đi quá xa. Khỏi phải nói, hai người ăn mắng chính là Messi và Henry. Họ đã nhận được một màn 'Guardiolina'. Họ là những người đã không tuân theo nguyên tắc nền tảng tạo nên Barça của thời đó trong trận đấu với Espanyol và Lyon. Các cầu thủ khác còn phạm những sai lầm tai hại hơn, nhưng những sai lầm ấy không chịu trách nhiệm cho sự xuống dốc chiến thuật

tổng thể của Barça trong hai trận đấu".

Leo và Thierry đã không tạo áp lực với hậu vệ đối phương và không siết chặt đội hình khi mất bóng. Họ rất vui vẻ tham gia khi bóng đến chân, nhưng lại xa rời trận đấu khi cần phòng thủ. Khi đá với Lyon, đội bóng nước Pháp đã dễ dàng kiểm soát tuyến giữa. "Đây là trận đấu mà chúng ta có thể rút ra nhiều lời khuyên cho tương lai", Guardiola nói. "Nó sẽ được dùng để minh họa cho các yêu cầu đối với cầu thủ, nếu họ hiểu được điều ấy, chúng ta có thể chiến đấu cho mọi danh hiệu". Theo Perarnau, Pep đã gặp cả Messi và Henry, với sự có mặt của Iniesta, Hleb và Pedro, và ông nói với họ, theo lời của Perarnau, "Không được làm biếng nữa".

GB: Có một trận đấu cụ thể nào khiến ông tuyên bố: "Chúng ta phải thay đổi" hay không?

PG: Trận đấu với Lyon vào mùa giải đầu tiên và Stuttgart trong mùa giải thứ hai, tại vòng đấu loại trực tiếp Champions League, là những bài học đắt giá dành cho tôi. Những cầu thủ cánh trái của họ khiến chúng tôi chật vật. Không chỉ vì Leo đã không làm tròn nhiệm vụ phòng ngự… Còn có việc Leo thường tỏ ra không phù hợp với đội hình. Bạn có thể nhận thấy cậu ấy cần thi đấu ở một vị trí có thể bao quát bóng nhiều hơn. Sau cùng, đó là điều chúng tôi mong muốn.

GB: Ở chiến thắng 4-0 trước Bayern trong mùa giải đầu tiên của ông, anh ấy vẫn đá cánh…

PG: Trong mùa giải đầu tiên, khi chúng tôi có ít thành tích, Leo chơi ở hành lang cánh trong 95% các trận đấu. Nói thế có nghĩa là, có một hệ thống là tốt, nhưng đôi khi cách giải thích rất đơn giản: đơn giản như việc nhận ra cầu thủ này sẽ làm gì đó mỗi khi anh ta có bóng, rằng sự đột phá sẽ xảy ra. Và nếu bạn đặt cầu thủ đó vào tuyến giữa, anh ta sẽ được chạm bóng nhiều hơn so với hành lang cánh. Ý tôi là, nếu anh ta tin rằng mình phải thi đấu ở trung tâm của tuyến giữa, trong tương lai, anh ta sẽ trở thành một tiền vệ giỏi.

Và thế là, sự thay đổi về mặt chiến thuật đầu tiên nhằm khai thác sự tiến bộ không ngừng của "Bọ Chét" đã được hình thành: trong mùa giải đầu tiên của Pep, anh chủ yếu thi đấu ở hành lang cánh, một số 9 ảo thường xuyên đột nhập vào tuyến giữa và khi anh có bóng, nhiều điều tuyệt vời xảy ra. Tính đến tháng 4, anh đã ghi 30 bàn (trong mùa giải trước đó, dưới thời Rijkaard, anh ghi được 17 bàn), với nhiều màn trình diễn đặc biệt xuất sắc và nhiều trận thi

đấu rất tốt. Barcelona đang thi đấu tại giải Vô địch Quốc gia với năng suất gây bất ngờ cho cả HLV. Họ đang hướng tới danh hiệu vô địch.

Nhưng hành trình không phải lúc nào cũng suôn sẻ.

Trước trận lượt về với Lyon, là một trong 16 đội còn lại tại Champions League, Guardiola nhận ra các cầu thủ đang trải qua một giai đoạn khó khăn – một điều không chỉ được xác nhận bởi số liệu (1 trận thắng và 2 trận thua sau 6 trận, bao gồm 1 trận hòa 1-1 khó khăn trong lượt đi với đội bóng nước Pháp) mà còn rành rành trước mắt. Cả đội cần một cú hích về tâm lý, một cái ôm, một sự khởi động lại. Đây là giai đoạn xuống dốc mà mỗi đội bóng đều trải qua một hoặc hai lần trong mùa giải, sự mệt mỏi về cả thể chất và tinh thần dần xuất hiện.

Guardiola yêu cầu biên tập một đoạn video thể hiện tất cả những tiến trình, những điều họ đã gây dựng được trong suốt mùa giải. Đoạn phim gồm tất cả các bàn thắng, với nhạc nền là bài*Human* của The Killers, mà theo lời của Ricard Torquemada trong cuốn sách *Fórmula Barça*, "đã trở thành thánh ca của cả đội trong giai đoạn cuối của chiến dịch". Lyon bị đánh bại hoàn toàn với tỷ số 5-2 và Messi đã yêu cầu một bản sao DVD của trận đấu.

Sau khi đã loại bỏ đội bóng của nước Pháp, họ đối mặt Bayern Munich trong hai lượt trận tứ kết – hai trận đấu được đánh giá là hoàn toàn cân bằng. Lượt trận đầu tiên là ở Barcelona. Bayern vừa nhận thất bại 5-0 trước Wolfsburg – đội bóng đã vô địch Bundesliga mùa giải năm đó, nhưng họ đã không thể tưởng tượng được điều gì chờ đợi mình ở Camp Nou.

Ngày 08/04/2009. Lượt trận đầu tiên vòng tứ kết Champions League. Barcelona 4 – 0 Bayern Munich.

Barcelona: Valdés; Alvés, Márquez, Piqué, Puyol; Xavi, Touré (thay bằng Busquets, phút 81), Iniesta; Messi, Eto'o (thay bằng Bojan, phút 89) và Henry (thay bằng Keita, phút 74).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto; Cáceres, Gudjohnsen và Sylvinho.

Bayern Munich: Butt; Oddo, Demichelis, Breno, Lell; Schweinsteiger, Van Bommel, Zé Roberto (thay bằng Sosa, phút 77); Altintop (thay bằng Ottl, phút 46), Ribéry; và Toni.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Rensing; Podolski, Lahm, Borowski và

Badstuber.

Các bàn thắng: 1-0, phút thứ 9: Messi, Eto'o kiến tạo. 2-0, phút 12: Eto'o, từ một pha kiến tạo của Messi. 3-0, phút 38: Messi ghi bàn từ một đường chuyền của Henry. 4-0. Phút 43. Henry ghi bàn từ một đường chuyền của Van Bommel.

El País: Messi có 3 cú sút trúng đích, 2 bàn thắng và 1 cú sút trúng cột dọc. Tại Champions League năm nay, anh đã ghi bàn trong 8/8 trận – anh đang là cây săn bàn hàng đầu tại châu Âu và, với 2 bàn thắng đêm qua, hiện đã có 32 bàn thắng kể từ đầu mùa giải. Anh cũng có hai pha kiến tạo cho Eto'o và Henry, những người đồng đội thi đấu không biết mệt mỏi cùng anh ở tuyến trên.

Trọng tài đuổi Messi khỏi sân sau khi Lell có cú ra chân một tình huống mà dường như đó là một quả penalty. Ông đã khiến cả SVĐ phẫn nộ khi rút thẻ đuổi Messi vì lỗi giả vờ ngã. Ngay cả Guardiola cuối cùng cũng bị đuổi khỏi sân.

Messi xuất hiện trở lại để đá cặp với Henry sau khi đã kết hợp rất ăn ý với Eto'o. Anh đã có một pha dứt điểm từ đường chuyền tuyệt đẹp của cầu thủ người Pháp, trước khi hai người hoán đổi vai trò. Anh thực hiện một pha đi bóng chứa đựng ma thuật Argentina. Một hiệp là đủ để Barça hủy diệt Bayern: 4-0.

Bốn bàn thắng được ghi trong hiệp 1 – hiệp đấu mà Laporta cho là "45 phút tuyệt vời nhất trong lịch sử CLB". Cả đội hoạt động rất trơn tru và họ tận hưởng từng giây phút.

Rất nhanh, những lời của vị chủ tịch đã không còn đúng nữa.

4. Chiến thắng 6-2 ở Bernabéu

El País: Các trận đấu với Real Madrid của Mourinho có đặc biệt khó khăn hay không?

Leo Messi: Tất cả các trận đấu đều khó khăn, nhưng những trận với Real thì còn thử thách hơn nữa, do sự xuất sắc và năng lực của các cầu thủ.

El País: Anh ngưỡng mộ điều gì ở Real Madrid?

Leo Messi: Tôi rất thích thi đấu ở Bernabéu. Đó là một CLB với bề dày lịch sử vĩ đại.

El País: Và về đội bóng của Mourinho?

Leo Messi: Real có thể kết liễu bạn một cách nhanh chóng. Họ có các cầu thủ tấn công cực nhanh, họ phá vỡ hàng phòng ngự trong 5 giây và thế là có bàn thắng. Họ không cần phải chơi quá hay để có 3 bàn thắng. Họ tạo ra nhiều cơ hội cho các cầu thủ - những người vốn rất giỏi. Tôi rất may mắn khi quen biết với Higuaín và Di María. El Pipa [Higuaín] như không xuất hiện, anh ấy chạm bóng hai lần và ghi 2 bàn vào lưới của bạn. Real có thể bỗng dưng ghi được bàn thắng.

El País: Anh nghĩ gì về Mourinho?

Leo Messi: Tôi không thể nói được. Tôi không biết về ông ấy; tôi chưa từng nói chuyện với ông. Tôi chỉ có thể nói về những điều ông ấy đã đạt được – đó là rất nhiều, rất nhiều danh hiệu. Tôi biết các cầu thủ nói những lời có cánh về ông ấy, nhưng tôi không biết về ông ấy.

El País: Trận đấu với Real Madrid nào mà anh cho là đáng nhớ nhất?

Leo Messi: Tôi ghi nhớ tất cả những trận mà chúng tôi thắng. Đánh bại Real là điều tuyệt vời nhất vì tính quan trọng của nó.

(Leo Messi trong cuộc phỏng vấn với Ramón Besa và Luis Martín, trên tờ *El País*, 30 tháng 9 năm 2012)

Khi đang dùng bữa cùng một thành viên trong CLB thì Leo Messi nhận được cuộc gọi của Guardiola. Ông có thứ muốn cho anh xem. Pep yêu cầu anh đến trung tâm huấn luyện, nơi ông đang nghiên cứu cách đánh bại Madrid, trận siêu kinh điển tại sân Bernabéu đầu tiên của vị HLV trẻ tuổi. Trận đấu diễn ra vào giữa hai lượt trận bán kết với Chelsea tại Champions League, và điều này đòi hỏi sự tập trung toàn lực của Barcelona – hai tuần đặc biệt quan trọng của mùa giải, quyết định sự thành bại của kỷ nguyên mới. Giải Vô địch Quốc gia sắp kết thúc và Real Madrid của Juande Ramos đã thắng 7 trận đấu liên tiếp, kém các *culés* 4 điểm với 5 trận chưa đá. Guardiola khẳng định, ông tới Madrid là để chiến thắng và tin rằng ông đã tìm ra cách. Ông đã chuẩn bị một vài video và muốn thuyết phục Leo áp dụng một thay đổi chiến thuật có thể gây nên sự ngờ vực với hàng thủ của Real.

GB: Trong chiến thắng 6-2, ông chuẩn bị cho anh ấy vị trí đó vì sự tiến bộ và ảnh hưởng của anh ấy đối với cả đội, hay ý nghĩ đó xuất hiện do ông nhận ra hai trung vệ đối phương quá chậm hoặc họ thích đối mặt với một tiền đạo làm tường hơn?

PG: Chúng tôi cùng nhau xem một vài hình ảnh và nghiên cứu

cách họ hoạt động, và nếu Leo di chuyển vào vòng cấm, cậu ấy có thể tiếp xúc với bóng thường xuyên hơn. Điều ấy rất quan trọng và luôn là mục tiêu chính của chúng tôi: để cậu ấy tham gia nhiều vào lối chơi.

GB: Và ông đã làm điều ấy như thế nào? Ông có cho anh ấy xem video không?

PG: Có, tôi đã tìm thấy một vài hình ảnh và…

GB: Chỉ có hai người?

PG: Đúng vậy. Tôi gọi cậu ấy và nói: "Đến đây và xem cái này nào!" Cậu ấy bật cười khi xem. Và chỉ có thế.

GB: Anh ấy bật cười vì chuyện đó quá rõ ràng!

PG: Tôi hình dung cậu ấy thầm nghĩ, "Mình sẽ hoàn toàn tự do ở vị trí ấy!". Nhưng đương nhiên, đó là phần việc dễ. Một phần việc khác, quan trọng hơn, vẫn còn. "Tôi có không gian rồi, nhưng giờ tôi cần bao quát khoảng 15 – 20 yard cuối cùng để ghi bàn". Đương nhiên là không có đoạn video hay hình ảnh cụ thể nào giúp bạn giải quyết vấn đề đó. Khi nói về chiến thuật, chúng ta luôn phải đề cập tới các cầu thủ. Không có họ, các chiến thuật sẽ không có nghĩa lý gì cả. Sau cùng, các HLV có mặt chỉ nhằm hỗ trợ những cầu thủ tốt nhất. Tôi luôn cố gắng đặt các cầu thủ xuất sắc nhất chơi ở vị trí sở trường nhất, để họ cầm bóng ở những khu vực phù hợp.

GB: Leo đã mang theo phong cách chơi bóng của mình từ Rosario. Barcelona đã cho anh ấy sự đảm bảo, giúp anh trở nên chuyên nghiệp, khiến anh hiểu cơ thể của bản thân. Ông đã giúp cả đội tiến bộ nhưng về bản chất, anh ấy đã luôn chơi bóng như vậy, ông có đồng ý không?

PG: Leo thuần túy là một cầu thủ chơi bóng bằng trực giác, đây là lý do bạn phải giải phóng cậu ấy. Một số cầu thủ cũng đòi được tự do mà không biết phải làm gì với nó khi đã có được. Bạn có thể để Leo tự do sáng tạo. Nhưng Barcelona đã giúp cậu ấy, từ độ tuổi rất trẻ, có khả năng hiểu được trận đấu, hiểu được làm thế nào để chọn vị trí, xâm nhập vào một khoảng không gian, và lý giải vì sao mình lại chơi tốt hơn hay tệ hơn ở vị trí này hoặc vị trí kia. Nên theo tôi, bằng quan niệm và trí tuệ bóng đá của mình, cậu ấy sẽ tự đi tới kết luận: "Trời ạ, đúng rồi, làm thế này thì hợp với tôi hơn, làm thế kia không phù hợp bằng". Và từng chút một, việc tiếp thu kiến thức này giúp cậu ấy tìm ra phong cách thi đấu của bản thân.

Sau cuộc trò chuyện trước màn hình máy tính của Pep và Leo, ý tưởng đã xuất hiện rõ ràng: đây chính là giải pháp chiến thuật lý tưởng cho trận đấu. Piqué nhớ lại: "Trong một cuộc nói chuyện trước trận đấu, Pep đã cho chúng tôi biết Leo sẽ chơi như thế nào. Tôi nghĩ chúng tôi còn không kịp luyện tập trong tuần. Leo sẽ chơi như một số 9 ảo, và Samuel [Eto'o] ở hành lang cánh".

Pep Guardiola không phải người phát minh ra khái niệm số 9 ảo, cũng chưa từng tuyên bố như vậy. Khái niệm này được khai sinh tại ĐTQG Hungary trong thập niên 1950 với Nándor Hidegkuti. Alfredo Di Stéfano cũng là một cầu thủ toàn diện đã ghi nhiều bàn thắng từ vị trí số 9 ảo (ông cũng từng là một tiền vệ ảo, tiền vệ cánh ảo...). Rinus Michels đôi khi trao cho Johan Cruyff vị trí ấy trong những năm 1970 và nó được hồi sinh bởi Michael Laudrup của "Đội hình trong mơ", với Johan Cruyff trên ghế dự bị và Pep Guardiola thời trẻ ở vị trí số 4.

Sylvinho nhớ lại rằng đã có rất nhiều khía cạnh được xử lý trong những ngày trước khi trận đấu diễn ra: "Có một chiến thuật, đó là triển khai bóng ở hành lang cánh với sự di chuyển của Thierry và Samuel. Tất cả chúng tôi –ý tôi là Guardiola, các cầu thủ, toàn đội– đã phác thảo ra một trận đấu thuận lợi. Chúng tôi bị dẫn trước 1-0 và dường như mọi thứ đang đổ sông đổ bể..."

Và còn có một yếu tố nữa cần phải cân nhắc: trước trận đấu, các cầu thủ kỳ cựu nhắc nhở Leo và cả đội không tìm cách trả đũa việc đã phải xếp hàng vinh danh các nhà vô địch mới ở sân Bernabéu vào mùa giải trước. Nhưng Leo và những cầu thủ vào sân ngày hôm đó đã không thể che giấu vết thương đang day dứt. "Đó là một cái gai gây nhức nhối với chúng tôi", Messi trả lời tờ *La Gazzetta dello Sport*. "Thực ra, chúng tôi buồn bực vì kết quả tồi tệ và cách mà chúng tôi thua trận, hơn là vì cảm giác bẽ mặt khi phải xếp hàng chào đón". Đêm ấy, Barcelona đã thua 4-1 trước nhà vô địch của giải Quốc gia. Cái gai đang sắp được nhổ ra.

Trong ý tưởng Pep đã đề cập với Leo, ông giải thích rằng việc đặt anh vào tuyến giữa sẽ gây bối rối cho các trung vệ đối phương. Nếu một trong số họ theo kèm anh, sẽ luôn có cơ hội đối mặt 1:1 với trung vệ còn lại dành cho các tiền đạo, hoặc chính Leo nếu anh có thể thoát khỏi trung vệ đầu tiên. "Kế hoạch đã rất hiệu quả", Piqué nhớ lại. "Madrid chưa bao giờ nghĩ tới khả năng này, các hậu vệ không thể dâng lên, và họ không biết phải làm gì, vì thế, Leo có rất nhiều khoảng trống để tận dụng".

Vòng đấu 34 (ngày 2 tháng 5 năm 2009), Real Madrid 2 - 6 Barcelona

Barcelona: Valdés; Alvés, Puyol, Piqué, Abidal; Touré (thay bằng Busquets, phút 85), Xavi, Iniesta (thay bằng Bojan, phút 85); Messi, Eto'o và Henry (thay bằng Keita, phút 62).

Các cầu thủ dự bị không vào sân: Jorquera; Cáceres, Sylvinho, Gudjohnsen và Hleb.

Real Madrid: Casillas; Sergio Ramos (thay bằng Van der Vaart, phút 71), Cannavaro, Metzelder, Heinze; Gago, Lass; Robben (thay bằng Javi García, phút 79), Raúl, Marcelo (thay bằng Huntelaar, phút 59); và Higuaín.

Các cầu thủ dự bị không vào sân: Dudek; Torres, Drenthe, Faubert và Saviola.

Các bàn thắng: 1-0, phút 13: Higuaín. 1-1, phút 17: Henry. 1-2, phút 19: Puyol. 1-3, phút 35: Messi. 2-3, phút 56: Ramos. 2-4, phút 58: Henry. 2-5, phút 75: Messi. 2-6, phút 82: Piqué.

El País: Messi đã ghi bàn thắng đầu tiên tại Bernabéu. Guardiola đưa anh ra khỏi hành lang cánh để anh có thể đối mặt với hai trung vệ Cannavaro và Metzelder nhiều nhất có thể. Anh đã hoàn toàn hạ gục họ. Không chỉ họ, mà cả hai tiền vệ trung tâm – với Messi xâm nhập sâu vào tuyến giữa. Messi dẫn bóng bên cạnh Xavi, trao đổi ngắn với Henry. Một cú lốp bóng đã đặt Henry vào vị trí đối mặt 1:1 với Casillas, dẫn tới bàn thắng đầu tiên cho *Blaugrana*.

Piqué/Xavi/Iniesta/Messi – họ là những nhân tố cốt lõi trong một đêm đáng nhớ với người hâm mộ Barcelona.

Theo Ramón Besa, *El País*. Chìa khóa của trận siêu kinh điển được gọi là Messi. Chìa khóa nằm ở việc di chuyển Messi từ vị trí cánh phải quen thuộc vào tuyến giữa như một số 9 ảo, hay một tiền vệ thứ tư. "Bọ Chét" đã di chuyển linh hoạt để liên kết với Xavi và Iniesta, đến mức tạo ra được sự đối mặt 3:2 với Gago và Lass – hai cầu thủ được giao nhiệm vụ kèm người với hai tiền vệ của *Blaugrana* – và kéo giãn hai trung vệ ra xa hơn thường lệ, làm họ bối rối với tầm hoạt động thấp của Henry và Eto'o, những người

luôn thi đấu ở tuyến đầu.

Các HLV của Barcelona muốn ngăn chặn đối thủ áp dụng chiến thuật chơi bóng "chống Messi" và thuyết phục cầu thủ người Argentina rằng anh nên chơi giống như hồi đá tại sân của Sevilla và đá với Valencia tại Camp Nou. *Blaugrana* đã chiến thắng với tuyến giữa gồm Xavi/Messi, và Iniesta, Henry, Eto'o ở hai cánh – những người bao quát rất rộng, dường như lẻ loi nhưng vẫn tham gia vào các đường bóng như trong bàn thắng thứ 6. Ngay cả Eto'o cũng thừa nhận: "HLV đã rất thông minh khi đặt tôi ở bên cánh và đặt Messi vào giữa". Khi cái tôi đã gạt đi vì lợi ích của cả đội, chiến thắng trở thành một điều đơn giản hơn với một Barça đang ở đỉnh cao…

Trong buổi họp báo, Pep đã nói: "Messi, Xavi và Iniesta có thể biến mọi ý tưởng thành một ý tưởng tuyệt vời"

"Phòng thay đồ như biến thành một nhà thương điên", Sylvinho nhớ lại. "Tôi ăn mừng cuồng nhiệt như các cầu thủ đã thi đấu. Đó là cảm giác mãn nguyện rất lớn đối với cả đội. Tất cả những điều chúng tôi đã lao động, nghiên cứu, bàn luận, đều đã được hoàn thành trong 90 phút thi đấu hoàn hảo".

Sự thay đổi chiến thuật đã phát huy hiệu quả. Leo trở lại cánh phải và vị trí số 9 ảo của anh không được tái hiện nữa, cho tới trận chung kết Champions League với Manchester United.

Alex Ferguson đã chuẩn bị để đối đầu với Barcelona của thường ngày, đúng vào lúc họ quyết định không làm Barcelona của thường ngày nữa.

5. Trận chung kết Champions League với Manchester United và Giải FIFA Club World Cup 2009. 6/6 điểm

Trong lượt trận thứ hai vòng bán kết Champions League với Chelsea, Barcelona áp dụng lối tấn công với Iniesta ở cánh trái, Eto'o ở giữa và Leo xuất phát ở vị trí cánh phải nhưng di chuyển tự do và là điểm tập trung của các mũi tấn công. Kết quả hòa 0-0 ở lượt trận đầu tiên tại Camp Nou khiến trận đấu tại Stamford Bridge càng thêm phần khó khăn khi Michael Essien mở tỷ số sau 8 phút và Éric Abidal phải rời sân ở phút 66. Guus Hiddink có lẽ đã gây hiểu lầm khi thay Didier Drogba bằng hậu vệ Juliano Belletti 20 phút trước khi trận đấu kết thúc. Barcelona đã luôn nắm thế chủ động dù họ vẫn chưa tạo ra cơ hội nào. Đó là một cuộc đối đầu

vô cùng căng thẳng. Ở phút 93, khi thời gian đã sắp hết, Messi chuyền cho Iniesta – anh đã dứt điểm từ ngoài khu vực cấm địa với một cú sút tuyệt đẹp, cuối cùng cũng xuyên thủng được hàng phòng ngự vững chắc của Chelsea, viết thêm một trang mới cho lịch sử của CLB.

Barcelona phải chơi trận chung kết Copa del Rey với Athletic Bilbao trước trận chung kết Champions League. Họ đang trên đường đến với chiến thắng, chỉ còn cách chiến công giành được tất cả các danh hiệu của mùa giải ba bước. Theo Luis Martín trên tờ *El País*: "Vào thứ Tư, ngày 13 tháng 5, khi cả đội đang rời sân để lên máy bay tới Valencia, nơi trận chung kết Copa del Rey sẽ diễn ra, Iniesta – người ở lại Barcelona để hồi phục sau chấn thương – tới trước Messi và nói: 'Hãy mang cúp về đây cho tôi và tôi sẽ giúp cậu giành Quả Bóng Vàng ở Rome'."

Đây là trận chung kết đầu tiên với Leo trong đội hình kể từ khi anh được lên đội Một. Barcelona đã thắng tưng bừng 4-1, nhưng Athletic lại là đội mở tỷ số. Leo tham gia vào 3 trong 4 bàn thắng, bản thân anh có một bàn thắng nâng tỷ số lên 2-1 trong một tình huống mà từ sau đó sẽ được tái hiện nhiều lần nữa. Khi cầm bóng trong vòng cấm, anh làm động tác giả và giữ quyền kiểm soát bóng cho tới khi tìm được khoảng trống giữa hàng tá cái chân để đưa bóng qua hàng phòng ngự đối phương.

Ba ngày sau, Barcelona được trao ngôi vương giải Vô địch Quốc gia mà không cần thi đấu với Mallorca. Real Madrid đã thua Villarreal và kém đội đầu bảng 8 điểm với hai lượt trận còn lại: kẻ thù truyền kiếp đã chịu thua sau màn thị phạm của *blaugrana* tại Bernabéu. Barça đã có cú đúp thứ 5 trong lịch sử CLB.

Manchester United của Cristiano Ronaldo đang chờ họ trong trận chung kết ở Rome.

Có hai điều về trận đấu được nói tới. Manchester United rõ ràng được đánh giá cao hơn (theo báo chí Anh) và hai cầu thủ xuất sắc nhất thế giới sẽ đối đầu trực diện. "Hiển nhiên họ là hai cầu thủ xuất sắc nhất hiện nay, họ đã có những mùa giải tuyệt vời", Sir Alex Ferguson nói. "Alex yêu thích Ronaldo, còn chúng tôi lại thích Messi hơn", Pep tiếp lời. Vị HLV người Scotland kết luận: "Thật thú vị khi được chứng kiến cả hai trong một trận chung kết".

Công chúng, và đặc biệt là giới truyền thông, từ đó đã quyết định rằng mối quan hệ duy nhất có thể tồn tại giữa Ronaldo và Messi là

sự thù ghét. Trong một thế giới 140-ký-tự, cuồng-Twitter, phân biệt trắng đen, gần như không có chỗ cho bất cứ ai khác. Tuy nhiên, trong trận đấu đêm đó ở Rome, mỗi khi hai người chạm mặt, họ thể hiện thứ cảm xúc hỗn độn của hai đối thủ truyền kiếp – kiểu đối thủ mà cần phải vượt qua, nhưng đồng thời cũng giúp chúng ta tiến bộ. Không có tình cảm mến yêu, nhưng cũng không có sự khinh rẻ. Những lời bình phẩm kiêu ngạo và gai góc về người kia đều là một phần của trận đấu, nhưng mối quan hệ cá nhân giữa họ lại chứa đựng sự tôn trọng lẫn nhau.

Trên tờ *El País*, Luis Martín nhớ lại giai thoại về một sự việc xảy ra 24 tiếng trước trận đấu. "Messi đã không thể tin vào mắt mình khi tới khách sạn vào ngày thứ Ba. Anh ấy gọi cho Estiarte. 'Ông tới phòng của tôi được không? Tôi đang gặp một vấn đề'. Thiên thần hộ mệnh của Guardiola đã luôn dang cánh che chở bằng mọi cách cho các học trò của bạn mình. Nên ông ngay lập tức chạy tới, đầy bất an, lo sợ rằng đã xảy ra chuyện gì mà ông sẽ không thể giải quyết được, vì Messi không bao giờ than phiền. 'Nhìn này Manel, phòng không có giường', Leo nói với ông. Estiarte thở phào nhẹ nhõm: chuyện này có thể giải quyết được. Người đại diện cầu thủ Carlos Naval đã xử lý mọi chuyện".

Ngoài chuyện đó ra, Leo chỉ đi lại ở hành lang khách sạn của đội với tấm vé tham dự trận chung kết đã được đặt, như không có chuyện gì bất thường đang xảy ra cả. "Thực tế, trước khi trận đấu diễn ra, mọi chuyện đều như thường lệ, một ngày như bao ngày khác. Chúng tôi rất bình tĩnh và tự tin về khả năng của mình", Messi trả lời vài ngày sau đó. Anh biết người ta bàn tán rằng anh chưa có bàn thắng nào vào lưới một đội bóng Anh. Anh chấp nhận thử thách ấy.

Pedro kể lại: "Trong những ngày trước trận đấu, chúng tôi đã thử nghiệm với lựa chọn số 9 ảo khi luyện tập. Pep nói với chúng tôi đó là cách tốt nhất để đánh bại đối thủ, vì họ có hai trung vệ rất cao không thường xuyên tham gia pressing. Ở không gian chính giữa đó, Leo có thể lấy bóng và tạo ra nguy hiểm".

Leo, nhận ra gia đình và bạn bè thân thiết đang ngồi cạnh những người thân của các cầu thủ khác trong đội, bình luận rằng anh cảm thấy trận chung kết giống như đang ở Camp Nou vậy. Anh đã đắm mình trong bầu không khí náo nhiệt tại SVĐ nước Ý.

27 tháng 5 năm 2009. Chung kết Champions League. Barcelona 2-0 Manchester United. SVĐ Olympic, Rome

Barcelona: Víctor Valdés; Puyol, Touré, Piqué, Sylvinho; Xavi´, Busquets, Iniesta (thay bằng Pedro, phút 90); Messi, Eto'o và Henry (thay bằng Keita, phút 70).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto; Cáceres, Gudjohnsen, Bojan và Muniesa.

Manchester United: Van der Sar; O'Shea, Ferdinand, Vidić, Evra; Park (thay bằng Berbatov, phút 65), Anderson (thay bằng Tévez, phút 46), Carrick, Rooney; Giggs (thay bằng Scholes, phút 74); và Ronaldo.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Kuszczak; Rafael, Evans và Nani.

Các bàn thắng: 1-0, phút thứ 9: Iniesta chuyền cho Eto'o, Eto'o rê bóng vượt qua Vidić và đánh bại Van der Sar với một cú sút bằng mũi chân. 2-0, phút thứ 70: từ đường chuyền của Xavi, Messi đánh đầu vào góc xa của lưới.

El País: "Messi là cầu thủ xuất sắc nhất". "Bọ Chét" đánh đầu ghi bàn và cho Ronaldo – người đã không thực sự là chính mình – thấy vị vua thực sự là ai.

Luis Martín, *El País*: Messi, người thậm chí còn chưa chạm mặt Evra vì anh không hề tấn công vào cánh trái, đã không có một ngày thi đấu tuyệt nhất, nhưng, như Guardiola thường nói, anh không bao giờ chơi tệ cả. Đây là đêm của Leo, anh phải thể hiện mình và anh đã làm đúng như thế. Anh gần như luôn luôn khiến các trung vệ United phải để lộ ra khoảng trống và đôi lần đã tìm ra lối đi giữa một rừng các bóng áo trắng, anh không gây uy hiếp gì với Van der Sar cho đến khi đột ngột xuất hiện giữa các hậu vệ để đánh đầu ghi bàn thắng thứ hai từ đường chuyền của Xavi. Guardiola đã cảnh báo về điều này trong một cuộc họp báo, khi được hỏi liệu Leo có cần phải ghi bàn bằng đầu để được coi là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới hay không. "Tôi khuyên là các anh không nên thử thách cậu ấy, vì sẽ có một ngày cậu ấy đánh đầu ghi bàn và khiến các anh phải im bặt", người đàn ông từ Santpedor tiên đoán… Và tại SVĐ Olympic, người ta nghe thấy 20.000 *culés* reo hò tên của Messi, "Bọ Chét". Với 12 bàn thắng tại Champions League và tất cả các danh hiệu, không còn ai có thể tỏ ra ngờ vực. Iniesta đã giữ lời [về Quả Bóng Vàng] và căn bản không còn nghi ngờ gì nữa: Messi là cầu thủ xuất sắc nhất.

Martí Perarnau, *Sport*: Đến nay, chưa có ai tìm được ngôn từ xứng đáng dành cho Messi – một người đàn ông đáng nhớ có đôi chân

gắn với trái bóng, là người phi công lái một chiếc tàu lượn, luôn tìm đến khung thành đúng lúc. Một cách chậm rãi, như một người khổng lồ, mang niềm hạnh phúc vô tận tới cho các CĐV trung thành của *blaugrana*, người làm chủ vận mệnh của chính mình. Messi thể hiện tất cả những giá trị đã kết nối cả đội với nhau: sự khiêm tốn và tận tụy, sự hi sinh và đoàn kết, nỗ lực và hạnh phúc, sự mới mẻ và tài năng, tuổi trẻ và tham vọng.

GB: Trận chung kết Champions League đã tới. Và thế trận thay đổi sau 10 phút.

PG: Chúng tôi đã từng thử chiến thuật này với Madrid. Khi đá với Chelsea, chúng tôi thi đấu theo cách khác; chúng tôi không sử dụng lại chiến thuật số 9 ảo cho tới trận chung kết. Chúng tôi nói với nhau: trong 10 phút đầu tiên sẽ bắt đầu theo cách mà tôi cho rằng đối thủ đã lường trước, và sau 10 phút…

GB: Vậy ra chuyện đó đã được lên kế hoạch.

PG: Đúng vậy, sau 10 phút, Samuel đá lệch sang cánh và Leo vào trung lộ. Nhưng Leo đã không theo kèm Evra trong phút đầu tiên và một khoảnh khắc nguy hiểm đã được tạo ra – điều mà tôi đã nói với anh về các trận đấu ở đấu trường châu Âu. Và sau đó là cú đá phạt trực tiếp của Cristiano và Víctor đã cứu một bàn thua trông thấy. Samuel xứng đáng được công nhận vì cậu ấy đã thích nghi với yêu cầu của chúng tôi… Tôi còn nhớ rất rõ rằng khi chúng tôi gặp khó khăn với Lyon, cậu ấy cũng đã điều chỉnh cho phù hợp. Tôi đặt cậu ấy ở hành lang cánh trong 35 hay 40 phút và Leo ở giữa để đội hình 11 người cân bằng hơn và chúng tôi có thể siết chặt khâu phòng ngự. Samuel cũng có thể giúp dâng cao đội hình vì cậu ấy có những phẩm chất hoàn hảo để thực hiện các đường chạy chéo từ cánh. Không có Samuel, chúng tôi sẽ không thể làm nhiều như vậy trong mùa giải đầu tiên của tôi, cũng như trong trận chung kết. Cậu ấy là một cầu thủ quan trọng khác cho những trận đấu quan trọng. Rất ít khi cậu ấy gây thất vọng trong những khoảnh khắc cần thiết.

GB: Sự thay đổi về chiến thuật này là một điều bất ngờ đối với Manchester United, đội bóng nước Anh đã không nghiên cứu trận đấu với Real Madrid.

PG: Ngay cả khi họ có làm như vậy, việc ngăn chặn vẫn sẽ khó khăn. Bởi vì bạn buộc trung vệ phải di chuyển khỏi vị trí thường lệ, họ không thích điều này. Các trung vệ ở Anh, và gần như trên toàn thế giới, quen với việc theo kèm các trung phong cao to, và

điều này khiến họ không phải lo lắng. Nếu họ phải phòng ngự trước các cầu thủ với đặc điểm khác, nhỏ con, năng động, nếu họ cảm thấy bị buộc phải rời khỏi vị trí, dù chỉ là 10 mét, họ sẽ cảm thấy khó khăn hơn.

Leo đã không chỉ thực hiện nhiệm vụ phòng ngự - theo chỉ dẫn của Pep và trực giác của chính mình, mà còn ghi bàn nữa. Và sau khi nhảy lên để chặn lại pha đặt bóng hoàn hảo từ Xavi, anh có một cú đánh đầu xoáy quá đầu của thủ môn để có bàn thắng – một bàn thắng mà Van der Sar sau đó đã luôn từ chối nhắc đến, dù là công khai hay riêng tư. Trong tình huống ấy, một bên giày của anh tuột ra. Dường như để chạm tới độ cao phù hợp, Leo đã phải rướn người đến mức chân của anh đột nhiên trở nên quá nhỏ. Đó là một chiếc giày Adidas – màn quảng cáo hiệu quả nhất mà họ có thể mong ước.

“Pep muốn nắm bắt các cầu thủ của mình – biết được tâm trạng của họ, khi nào họ thấy ổn, khi nào không”, Pedro nói. “Với chúng tôi, khi phải tập luyện nhiều ngày và thi đấu nhiều trận đấu như vậy, việc có một người thấu hiểu được mình là rất quan trọng. Mỗi ngày đều khác nhau; một hôm, bạn có thể có tinh thần phấn chấn để luyện tập hoặc thi đấu, nhưng lại xuống dốc vào ngày hôm sau. Bạn cần có một người đưa ra các yêu cầu, nhưng đồng thời cũng ở bên khi cần, một người hiểu được cảm giác của bạn mà gần như không cần nói ra. Pep đòi hỏi nhiều ở Leo, nhưng cậu ấy biết rằng HLV sẽ luôn ở bên mình trong lúc thuận lợi và khó khăn, rằng ông ủng hộ cậu ấy, và Messi đã đáp lại điều đó”.

“ Vì vậy, khi Guardiola đưa ra thay đổi, mục đích để Leo có thể tỏa sáng, Messi biết điều ấy”, Pedro tiếp lời. “Và khi mọi chuyện thuận lợi, ở đây là trận chung kết tại Rome, bạn có thể thấy sự liên kết đặc biệt giữa hai người họ, giống như họ đang nói ‘Đúng như kế hoạch của chúng tôi’.”

Trong không khí riêng tư của phòng thay đồ ở Rome, Leo và Pep trao nhau một cái ôm khi lần đầu chạm mặt. Họ không nói với nhau điều gì. Không cần phải nói gì cả. Đó là cách họ nói với nhau “Chúng ta đã thành công rồi”.

“Vâng, đó là một điều tuyệt đẹp, ghi bàn thắng luôn là một điều đặc biệt và càng đặc biệt hơn nữa trong trận chung kết ấy - một trận đấu phi thường, giống như giấc mơ vậy, nên cảm giác thật kỳ diệu. Sau đó là sự hạnh phúc ngập tràn, rất nhiều màn tiệc tùng, rất nhiều niềm vui”, Messi nhớ lại vài năm sau đó. Anh giải thích với *El País* lý do các cầu thủ ăn mừng tưng bừng đến vậy – hơn cả

những màn ăn mừng thường thấy sau các trận chung kết. "Từng có trận chung kết Champions League năm 2006 mà rất tiếc tôi đã không thể tham dự, do không kịp hồi phục chấn thương từ trận đấu với Chelsea ở vòng 16 đội. Tôi từng nói mình muốn vô địch Champions League với tư cách một cầu thủ trên sân, và điều ấy thật tuyệt".

Sylvinho nhớ lại: "Đó là một trận đấu vừa mãn nguyện, vừa phức tạp đối với tôi". Cầu thủ hậu vệ biên biết rằng thời gian của anh ở Barcelona đang dần đi tới hồi kết; CLB vẫn chưa đưa ra lời đề nghị gia hạn hợp đồng và rốt cuộc là không bao giờ. Anh lúc đó đã 35 tuổi và đã chơi trong gần như tất cả các trận tranh cúp và nhiều trận tại giải Vô địch Quốc gia – do Puyol và Abidal chấn thương, buộc Pep phải sắp xếp lại hệ thống phòng ngự. Anh cũng có mặt trong đội hình xuất phát ở trận chung kết Champions League do án phạt của Abidal và Keita khuyên Guardiola không nên đặt anh ở trái vị trí sở trường: "Keita nói với ông rằng cả đội sẽ bị tổn hại nếu làm như vậy".

Khi Sylvinho bước đi quanh SVĐ Olympic sau chiến thắng, anh nhớ lại về những hành trình với Ronaldinho, những cuộc trò chuyện với Rijkaard, khi Deco mời Leo ngồi vào chiếc bàn theo phong cách Brazil, những lời than phiền của cầu thủ Argentina về người lao công Trung Quốc tại khách sạn. Anh đề nghị được chụp ảnh cùng Messi. "Trong khi đang ăn mừng trên sân, tôi hiểu rõ thứ đang kết thúc không chỉ là tình bạn, mà còn là một phần của cuộc đời mình. Đây chính là hồi kết. Và tôi biết Leo là một trong số những người mà sau này tôi sẽ khó có thể giữ liên lạc, và tôi sẽ rất buồn khi không có cậu ấy ở bên – như một người đồng đội, như một người bạn. Đó là một đêm khó khăn. Lúc ấy, cậu ấy chưa hiểu được, nhưng tôi đã ôm chặt cậu ấy trên sân và khóc cũng khá nhiều… Tôi ôm chặt cậu ấy vì sau này sẽ không được sát cánh với cậu ấy nhiều như tôi muốn nữa. Và trong đầu, tôi cứ tự nhủ với bản thân: 'Mọi chuyện đang kết thúc với mình rồi'."

Leo ôm anh một cách tràn đầy hạnh phúc, nhưng Sylvinho lại đang chìm trong nỗi buồn. "Tôi ở trong đội hình xuất phát của trận chung kết: đúng là một cách hoành tráng để kết thúc sự nghiệp. Và khi đứng cạnh Leo trên sân, tôi từ biệt cậu ấy trong im lặng. Đó là một đêm với nhiều cảm xúc hỗn loạn". Sylvinho gần đây đã gửi cho Leo tấm ảnh họ đang ôm nhau. "Trời ơi, Sylvio, tấm ảnh tuyệt quá", Leo trả lời. "Cậu không nhớ đâu, phải không?" Sylvinho gợi nhắc. " Có chứ", Messi nói. Và cuối cùng Leo cũng hiểu ra, anh rốt cuộc cũng biết được lý do của cái ôm đầy cảm xúc ấy.

Pedro nhớ lại: "Tôi nhớ rằng khi chúng tôi đang cùng gia đình ăn tối sau trận chung kết ở Rome, người hâm mộ tìm tới và cậu ấy đón nhận họ với sự điềm đạm và khiêm tốn".

Thực tế, buổi tối hôm đó đã trở thành cơn ác mộng với "Bọ Chét". Barcelona đã sắp xếp một bữa tiệc ăn mừng ở một lâu đài gần Rome – về lý thuyết, đó là bữa tiệc riêng tư, nhưng nó đã trở thành nơi tập hợp những kẻ bám đuôi. Một cầu thủ Barcelona kể lại: "Thậm chí còn có cả mèo lọt vào nữa". Các cầu thủ phải chật vật len qua đám đông, và vì thế gần như không dành được chút thời gian nào với gia đình. Sự quấy rầy kinh khủng đến mức họ không thể cảm thấy vui vẻ trong buổi tối hôm ấy. Đó không phải là bữa tiệc ăn mừng xứng đáng với một đêm lịch sử như vậy.

Vào sáng ngày hôm sau, trên máy bay, không khí đã thay đổi, theo lời kể lại của Juanjo Brau: "Trên chuyến bay trở về, cậu ấy tóm lấy microphone rồi xoay vài vòng. Cậu ấy cười không ngớt và đùa cợt về các đồng đội với sự châm chọc đậm chất Argentina".

Piqué kết luận: "Leo đã thể hiện rằng mình là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Chúng tôi đã từng nói như vậy rồi, nhưng không ai tin cả. Sau đêm ấy, trật tự của mọi thứ đã tương đối rõ ràng". Messi đã trở thành vua phá lưới của giải đấu với 9 bàn thắng, nhiều hơn 2 bàn so với Steven Gerrard của Liverpool và Miroslav Klose của Bayern Munich. Đồng thời, trong con mắt của phần lớn bình luận viên, anh đã trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới.

Tại Camp Nou, trong khi đang ăn mừng cú ăn ba sau chuyến diễu hành qua các đường phố tại Barcelona, Leo, đeo khăn và đội mũ Catalan, cầm lấy microphone và hét to, hơi chếnh choáng vì rượu và giọng nói khàn khàn: "Năm sau chúng ta sẽ tiếp tục tiến lên và giành tất cả các danh hiệu, và chúng ta sẽ lại ăn mừng lần nữa. *¡Visca el Barça i visca Catalunya*!" Jorge Messi chứng kiến cảnh tượng này với sự ngượng ngùng và tự hào đan xen.

Các bàn thắng trong mùa giải 2008-2009

Messi: Giải Vô địch Quốc gia - 23; Copa del Rey - 6; 9 bàn trong 6 trận ở Champions League. Tổng cộng: 38

Henry: Giải Vô địch Quốc gia - 19; Copa del Rey - 1; 6 bàn trong 5 trận ở Champions League. Tổng cộng: 26

Eto'o: Giải Vô địch Quốc gia - 30; 6 bàn trong 5 trận ở Champions League. Tổng cộng: 36.

Mùa giải sau đó, Pep Guardiola quyết định loại bỏ sự phục vụ của Samuel Eto'o. Ông đề cập đến "cảm xúc" (sử dụng từ tiếng Anh này trong một cuộc phỏng vấn) để tránh phải giải thích rằng Eto'o không muốn tiếp tục ở vị trí kép phụ với ngôi sao mới. Trong một buổi tập luyện anh đã hét vào mặt Guardiola, nhắc ông rằng anh là một tiền đạo và Guardiola chưa từng ở vị trí này; rằng anh biết mình đang làm gì. Cuối mùa giải, không còn sự thấu hiểu và kiên nhẫn nào nữa. Pep nhận thức được nỗ lực to lớn của Eto'o vào năm đó, nhưng họ đã đi vào ngõ cụt. Quyết định của vị HLV là không thể tránh khỏi: sự phát triển của "Bọ Chét" đòi hỏi anh phải nhận được tất cả sự tự do mà Eto'o đang yêu cầu.

GB: Ông giải thích thế nào về sự ra đi của Samuel Eto'o?

PG: Đó là một quyết định mang tính chiến thuật, hoàn toàn là lựa chọn về mặt chiến thuật, không có ý gì khác, không có lý do gì khác. Chúng tôi sẽ không thể giành được tất cả các danh hiệu vào mùa giải đầu tiên nếu không có Samuel, hoàn toàn không thể. Cậu ấy đã điều chỉnh bản thân phù hợp với vị trí mới của Leo khi tôi yêu cầu, và thích nghi với những kế hoạch chiến thuật ở Bernabéu và Rome. Nhưng tôi đã quyết định Leo sẽ thường xuyên chơi ở trung lộ và sẽ không công bằng khi yêu cầu Samuel đá cánh trong mọi trận đấu. Tôi không nghĩ việc yêu cầu cậu ấy thay đổi vị trí vì Leo trong 80 trận một mùa là điều đúng đắn. Pedro, Jeffrén, Bojan… thì có thể; Samuel thì không.

Joan Laporta giải thích: "Ronaldinho đã mang niềm hy vọng trở lại với mọi người ở Barcelona và Eto'o đã cống hiến rất nhiều cho các chiến thắng sau đó. Tôi đảm nhận trách nhiệm thông báo với Samuel rằng anh ấy sẽ không tiếp tục thi đấu cho CLB. Đối với một cầu thủ tính khí thất thường như anh ấy, rất khó để chấp nhận khái niệm 'cảm xúc' mà Pep nhắc tới, dù anh biết lẽ ra đã có thể cố gắng nhiều hơn để làm hài lòng HLV. Đây không phải một ý nghĩ nhất thời của Pep, mà là một quyết định chúng tôi đã rất khó khăn mới đưa ra được. Mùa giải đó, chúng tôi muốn ký hợp đồng với Villa, hoặc Forlán hay Ibrahimovíc. Trước tiên, chúng tôi định tiếp cận Villa, nhưng kế hoạch không khả thi về mặt tài chính. Cuối cùng là Ibra. Chúng tôi cần Eto'o chấp nhận thỏa thuận trước khi mang cầu thủ thay thế anh ấy về, nhưng Samuel không muốn được cho mượn sang Valencia, dù đã đồng ý với Inter Milan. Thêm nữa, Ibra là ưu tiên của đội ngũ kỹ thuật. Manchester City đã đưa ra lời đề nghị 32 triệu euro cho Eto'o, nhưng anh ấy cũng không đồng ý vì họ vẫn chưa được chơi ở Champions League". Zlatan có giá cao hơn 20 triệu euro so với định giá của Eto'o, và thêm 46 triệu euro nữa, khiến anh trở thành cầu thủ đắt giá nhất trong

lịch sử CLB.

Cách tiếp cận chiến thuật mới mở ra khả năng áp dụng sơ đồ 4-3-3 kinh điển của Hà Lan với một tiền đạo như Ibra, anh có khả năng giữ bóng và thi đấu quay lưng lại khung thành - điều này giúp có thêm lựa chọn dùng các đường chuyền dài thường xuyên hơn, đồng thời có thể dẫn bóng đến khung thành và ghi bàn. Pep đã chơi ở sơ đồ này dưới thời Louis Van Gaal, với Patrick Luivert chơi ở phía trên.

Nhưng để làm được điều này, một sự liên kết hiệu quả phải được thiết lập giữa Zlatan và những người đồng đội ở tuyến trên, đặc biệt là Leo – người thường xâm nhập vào trung lộ với những đường chạy chéo góc nguy hiểm. Đây là thử thách cho mùa giải sắp tới và giai đoạn cao trào sẽ tới vào tháng 12, khi CLB hy vọng có thể củng cố tất cả những mục tiêu đã đặt ra một năm rưỡi trước đó. Để làm được điều này, họ phải giành được danh hiệu cuối cùng trong 6 danh hiệu, FIFA Club World Cup, ở Abu Dhabi.

Leo dính một chấn thương nhẹ ở mắt cá chân và đã trải qua một vài buổi tập phục hồi với Juanjo Braute trên bãi biển ở Abu Dhabi. Anh vẫn chưa sẵn sàng để xuất phát trong trận bán kết với Atlante của Mexico, và ngồi trên ghế dự bị. Trận đấu trở thành một cuộc chiến khó khăn sau khi Barcelona nhận bàn thua ở phút thứ 4. Ngay cả Atlante cũng chưa sẵn sàng cho chuyện này: họ biết mình đang đối mặt với đội bóng xuất sắc nhất năm và không nghĩ mình có cơ hội. Một cầu thủ kỳ cựu nói với cả đội trước khi quay lại trận đấu: “Các cậu, chúng ta sẽ lùi về phòng ngự và hy vọng không bị thua 5 bàn”. Nhưng ngay cả khi có lợi thế dẫn bàn, đội bóng Mexico cũng không chút lơ là. Busquets gỡ hòa vào phút 35 nhưng rất khó để tạo ra cơ hội trước hàng phòng ngự của Atlante. Ở phút 54, Ibrahimovíc đặt bóng vào vị trí của Leo – người vừa mới vào sân, để anh chạy và ghi bàn thắng, nâng tỷ số lên 2-1. Pedro ghi bàn thắng cuối cùng để tỷ số được nâng lên 3-1; khoảnh khắc đó, anh trở thành cầu thủ duy nhất ghi bàn tại tất cả các giải đấu trong một năm.

Trước trận chung kết với đội bóng Estudiantes de la Plata đến từ Argentina, Messi đã chứng kiến một trong số những bài phát biểu đáng nhớ nhất của Pep trước toàn đội. Ông kết thúc bằng: “Nếu hôm nay chúng ta thua, chúng ta vẫn sẽ là đội bóng xuất sắc nhất thế giới. Nếu chúng ta thắng, chúng ta sẽ trở thành huyền thoại”.

Nhưng Estudiantes đã ghi bàn thắng đầu tiên và lùi sâu để bảo toàn lợi thế.

19 tháng 12 năm 2009. FIFA Club World Cup Championship. Estudiantes 1–2 Barcelona. Abu Dhabi

Barcelona: Valdés; Alvés, Puyol, Piqué, Abidal; Xavi, Busquets (thay bằng Touré, phút 79), Keita (thay bằng Pedro, phút 46); Messi, Ibra và Henry (thay bằng Jeffrén, phút 82).

Estudiantes: Albil; Rodríguez, Cellay, Desábato, Ré (thay bằng Rojo, phút 90+1); Díaz, Benítez (thay bằng Sánchez, phút 76), Verón, Braña; Enzo Pérez (thay bằng Máxi Núñez, phút 79) và Boselli.

Các bàn thắng: 1-0, phút 37: Boselli. 1-1, phút 89: Pedro. 1-2, phút 110, Messi.

Ramón Besa, *El País* : Messi không chỉ chơi bóng khéo léo bằng chân và đầu – dù anh có lẽ là cầu thủ chơi tốt nhất bằng hai bộ phận này, mà anh còn chơi bóng rất hay bằng ngực. Và anh đã ghi bàn bằng trái tim khao khát danh hiệu, giống như chiến thắng ngày hôm qua ở Abu Dhabi. Đây là sự tài tình của bóng đá. Một thứ trang trọng, to lớn như danh hiệu World Club Championship lại trở thành điều dễ dàng. Ngực của Messi, chân của Jeffrén, đầu của Pedro… Pedro đã kéo giãn thời gian ở phút áp chót. Anh ghi bàn sau một tình huống tấn công của Barcelona, và sau khi Albil bị đánh bại, vấn đề chỉ còn là Messi đưa bóng vào lưới bằng ngực sau đường chuyền của Dani Alvés. Pibe [Cậu bé] xuất sắc nhất đã ấn định thất bại của những người đồng hương Argentina.

Luis Martín, *El País*: Trái bóng tìm tới anh với rất ít sự chệch hướng, ở vị trí hoàn hảo để ghi bàn, và bất cứ ai khác cũng sẽ đón bóng bằng đầu. Không phải là Messi; anh đã thể hiện khả năng đánh đầu ở Rome, vào ngày mà giày anh tuột khỏi chân và Barcelona giành Champions League – từ đó có cú ăn ba. Ngày hôm qua, anh đã tạo ra bàn thắng bằng ngực? Hay đó là trái tim của anh? Anh quay lưng lại với Verón và Cellay và hướng ngực về trái bóng. Và Albil đứng yên nhìn bóng bay vào lưới. "Tôi nhảy lên vì tôi muốn chắc chắn, vậy thôi. Tôi ghi bàn bằng ngực, và bằng cả trái tim", cầu thủ Argentina giãi bày. Và sau đó, Messi chạy đi với khuôn mặt bừng sáng hạnh phúc. Các đồng đội ôm lấy anh và khi xuất hiện từ trong đám đông, anh giơ hai tay lên trời để tôn vinh người bà quá cố, Celia. Và tất cả đã kết thúc. Ngày hôm qua, Barcelona của Guardiola đã làm được điều chưa ai từng làm được: giành 6 danh hiệu trong một năm. Tất cả các danh hiệu. Và Messi tham gia vào tất cả các danh hiệu ấy. Anh ăn mừng trong và ngoài sân, nơi anh đã nói: "Sẽ phải sau nhiều thời gian nữa, chúng tôi mới thực sự hiểu và trân trọng những điều đã đạt được, nhưng

hiện tại thật tuyệt vời. Ngày hôm nay, chúng tôi chưa nhận ra. Sẽ rất khó khăn để bất cứ ai lặp lại thành tích này vì chưa từng có đội nào làm được như vậy". Theo lời của Leo.

Leo chia sẻ với Martín Souto trong buổi phỏng vấn cho TyC: "Tôi cảm thấy tự tin hơn khi làm vậy vì tôi đã ở quá gần với thủ môn để có thể đánh đầu. Bóng bay tới chỗ tôi theo một góc kỳ lạ, chúng tôi đã luyện tập nhiều, và vì tôi ở quá gần khung thành, tôi đã nghĩ tới việc dẫn bóng thay vì đánh đầu". Anh giải thích trên *El País* rằng: "Tôi đã cố gắng dẫn bóng. Tôi thấy thủ môn đổ người về một hướng nên định đưa bóng vào hướng ngược lại".

Đó là ngày mà Guardiola đã bật khóc trên sân, cảm xúc dồn nén của một năm phi thường với những áp lực, sự mãn nguyện và trái ngọt. Leo là người đầu tiên ôm ông, đầy lòng biết ơn, trước khi bắt tay tất cả đối thủ - những người Argentina bại trận.

"Các cầu thủ và Barcelona nợ Pep rất nhiều vì những điều ông đã làm", Leo trải lòng sau khi nhận danh hiệu. "Ông ấy tới khi chúng tôi đã trải qua hai năm tồi tệ, khi chúng tôi không thể đạt được các mục tiêu, và ông đã thay đổi tinh thần trong cả phòng thay đồ".

Không còn nghi ngờ gì nữa, Leo hiện tại là một trong những nhân vật chính của một đội bóng đã đi vào lịch sử, thuộc về một tập thể coi anh là ánh sáng dẫn đường, là mảnh ghép quan trọng của một nhóm người nắm bắt được thứ bóng đá sẽ trường tồn trước sự quên lãng nhanh chóng của môn thể thao này.

Các cầu thủ chụp ảnh trong phòng thay đồ với chiếc cúp mới nhất của họ và sau đó tổ chức tiệc tùng. Vừa cùng nhau, lại vừa tách biệt. Ibrahimovíc cùng với bạn bè của mình, Leo với những người anh em riêng.

Joan Laporta nhớ lại: "Chuyện là, tôi còn nhớ cảnh cậu ấy nhảy nhót khi chúng tôi ăn mừng danh hiệu ở Abu Dhabi năm 2009. Và trong lúc cậu ấy đang vui đùa như thường lệ, các cầu thủ kỳ cựu (Xavi, Puyol, Iniesta, Valdés) tới, hỏi tôi về tiền thưởng. Khi chuyện ấy diễn ra, Leo luôn ở đó dõi theo, vì họ sẽ chia sẻ quyết định cuối cùng với cậu ấy chỉ bằng một ánh nhìn".

Ibrahimovíc không bao giờ hiểu được tính cách phục tùng của các cầu thủ kỳ cựu.

6. Bốn bàn thắng trong trận tứ kết Champions League trước Arsenal, 2010

Trong vòng 14 tháng, Leo đã ký hai hợp đồng mới: một vào tháng 7 năm 2008 với mức lương hàng năm 7,8 triệu euro và 1,5 triệu euro tiền thưởng cho các trận mà anh thi đấu; điều khoản giải phóng hợp đồng có giá 150 triệu euro. Nhưng vào tháng 9 năm 2009, Barcelona đã đưa ra một bản hợp đồng mới phản ánh sự thành công trong mùa giải đầu tiên dưới thời Guardiola: mức lương của anh đạt 12 triệu euro. Nếu cả đội vô địch tại giải quốc nội hoặc Champions League và anh thi đấu trong 60% số trận, khoản tiền thưởng 2 triệu euro sẽ được thêm vào thành lương cứng cho mùa giải sau đó. Bản hợp đồng này hết hạn vào năm 2016 và cũng có điều khoản giải phóng. Nếu có người muốn ký hợp đồng với Leo mà không đàm phán với Barcelona, mức giá của anh hiện là 250 triệu euro.

Sau chiến thắng tại FIFA Club World Cup, các thành viên trở về nhà để nghỉ lễ. Khi quay lại, họ sẽ phải đối đầu với Villareal. Khác với các năm trước, những ngày nghỉ lễ Giáng sinh năm đó đã được tận dụng đến ngày cuối cùng, và Leo quay lại vào hôm ngay trước trận đấu. Guardiola muốn để anh giữ sức cho trận đấu cúp với Sevilla ba ngày sau đó. Leo nói mình đã sẵn sàng cho trận đấu tại giải quốc nội, nhưng Pep giữ nguyên ý kiến của mình. Sau trận hòa 1-1 với Villareal, Pep kết hợp một vài cầu thủ ở đội B (Pinto, Chigrinski, Maxwell, Thiago và Bojan – người chơi ở vị trí số 9) với đội Một trong trận đấu trước Sevilla. Thực tế, các cầu thủ dự bị, trừ Ibra, đã chơi ở trận chung kết của cả Champions League và Club World Cup. Messi xuất phát ở vị trí cánh.

Sevilla áp dụng một chiến thuật đơn giản nhưng hiệu quả: họ phòng ngự rất thấp và phất bóng dài lên từ sau hàng thủ. Chứng kiến các cầu thủ vỡ mộng sau thất bại, Pep thấy mình đã khiến họ thất vọng và quyết tâm đền đáp cho tham vọng của họ bằng cách đưa ra đội hình mạnh nhất có thể trong trận lượt về, ngoại trừ Pinto trong khung thành – thủ môn trong các trận tranh cúp.

Ngày 5 tháng 1 năm 2010. Lượt trận đầu tiên. Barcelona 1-2 Sevilla

Barcelona: Pinto; Alvés, Milito (thay bằng Busquets, phút 66), Chigrinski, Maxwell; Thiago (thay bằng Xavi, phút 71), Márquez, Iniesta; Messi, Bojan và Pedro (thay bằng Ibrahimovíc, phút 46).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Valdés, Henry, Puyol và Piqué.

Sevilla: Palop; Konko, Escudé, Dragutinovíc, Navarro; Romaríc, Lolo (thay bằng Duscher, phút 81); Capel, Navas (thay bằng Renato, phút

46), Perotti và Koné (thay bằng Negredo, phút 69).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Dani Jiménez, Cala, José Carlos và Redondo.

Các bàn thắng: 0-1, phút 60: Capel ghi bàn từ một đường chuyền của Perotti sau động tác giả của Renato. 1-1, phút 73: Ibrahimovíc ghi bàn từ đường chuyền của Márquez. 1-2, phút 75: Negredo ghi bàn trên chấm phạt đền.

Jordi Quixano, *El País*: Messi, khi trở về từ Argentina, đã mang theo thứ bóng đá trong mơ. Hai pha đột phá từ cánh là điểm đáng chú ý trong cuộc đối đầu. Sau một pha bứt phá, anh thực hiện một cú dứt điểm hiểm hóc bị Palop đẩy ra ngoài. Sau đó là một tình huống rất thông minh, gần như không có khoảng trống để dứt điểm, cầu thủ thiên tài này vẫn có một cú sút vòng cung hướng tới khung thành.

Trong vòng 18 tháng, Barcelona của Guardiola vẫn chưa từng thất bại trong một trận đấu loại trực tiếp nào.

Tại Sevilla, phản ứng từ các cầu thủ của ông thật phi thường, trong một trận tranh cúp được thêm phần cảm xúc bằng cơn mưa như trút: những tình huống tấn công khung thành, được bảo vệ bởi thủ môn xuất sắc Palop, diễn ra không ngớt, đặc biệt trong hiệp hai.

"Cậu ấy đã vô cùng tức giận", Gerard Piqué kể lại. Anh khóc một cách lặng lẽ, kín đáo lấy áo che mặt, đầy vẻ chán nản. Tách biệt khỏi mọi người. "Nếu không nhìn kỹ, thậm chí sẽ chẳng phát hiện ra". Trong những lúc này, tốt hơn hết là để anh một mình – điều mà phần lớn các đồng đội của anh đã làm vào đêm hôm đó.

Ngày 13 tháng 1 năm 2010. Lượt trận thứ hai. Sevilla 0–1 Barcelona

Barcelona: Pinto; Alvés (thay bằng Pedro, phút 84), Piqué, Puyol, Abidal; Xavi, Busquets, Iniesta; Messi, Ibrahimovíc (thay bằng Bojan, phút 84) và Henry.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Valdés; Milito, Chigrinski, Maxwell và Jonathan.

Sevilla: Palop; Konkó, Escudé, Dragutinovíc, Navarro; Navas, Duscher (thay bằng Lolo, phút 58), Romaríc (thay bằng Cala, phút 92), Adriano (thay bằng Capel, phút 64); Renato và Negredo.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Javi Varas; Koné, José Carlos và Stankevicius.

Các bàn thắng: 0-1, phút 63: Xavi đưa trái bóng được chuyền tới đúng vị trí vào góc sát cột dọc từ bên ngoài vòng cấm.

Martí Perarnau, *Sport*: Bên cạnh việc thuộc cùng một CLB và cùng giành 6 danh hiệu trong một năm, José Manuel Pinto và Leo Messi đã có điểm chung khác: họ khóc đến mức không thể nào an ủi được vào sáng sớm ngày thứ Tư hôm đó, trước sự chứng kiến của tất cả đồng đội tại phòng thay đồ Sánchez Pizjuán. Người đồng hương Gabi Milito, người có nhiệm vụ bảo vệ tiền đạo của blaugrana, đã cố gắng an ủi Messi... Tấm gương của một con người chiến đấu đến hết khả năng bóng đá của mình đã vượt trên cả một chiến thắng bất hủ, hay một thất bại cay đắng, trong một xã hội đã quá quen với việc bỏ cuộc ngay cả trước khó khăn nhỏ nhất. Thế giới của ngày hôm nay không cần những ngôi sao nữa, mà là những tấm gương.

Đó là danh hiệu đầu tiên mà Pep không giành được.

Pep tới động viên Leo. Cầu thủ người Argentina cảm thấy tội lỗi khi đội bị loại và nói với HLV như vậy. "Không có ai có tội ở đây cả", Guardiola nói với anh. "'Và nếu phải bị đổ lỗi, người đó sẽ là tôi vì đã không thể dẫn dắt cậu vào vòng tiếp theo".

GB: Ông nói gì với Leo khi thấy anh ấy khóc? Hay là nên để anh ấy một mình?

PG: Tốt nhất là để mặc cậu ấy. Bạn nhìn cậu ấy và nghĩ: "Cậu ấy sẽ ổn thôi". Bạn sẽ nhận ra rằng, có cầu thủ như vậy trong đội hình thì tốt hơn là kiểu cầu thủ, sau một thất bại, lại chơi bài và cười cợt trên xe khi quay về. Bạn sẽ muốn có một cầu thủ, vâng, sau cùng cũng chơi bài, nhưng anh ta thể hiện một cách rõ ràng rằng mình ghét phải thua trận.

GB: Ở Argentina, có câu nói: Một trò chơi không nên khiến bạn phải khóc. Nhưng nếu một người khóc sau một trận đấu, hẳn đó là vì người ấy đã dùng toàn bộ sức mình để nỗ lực.

PG: Có thể đúng như lời anh nói. Khát vọng chiến thắng, đam mê, tinh thần cạnh tranh đó... Cậu ấy là một mãnh thú, giống như Tiger Woods hay Michael Jordan, Rafa Nadal. Các vận động viên này rất đặc biệt, và điều duy nhất bạn cần làm khi gặp họ là thấu hiểu họ. Bạn không thể nói: "Tôi là HLV, tôi có quyền về mặt đạo đức vì CLB đã đặt tôi vào vị trí này, và chúng ta sẽ làm những việc

mà tôi muốn cậu làm". Họ là tuýp người hiếm có mà bạn phải nỗ lực để thấu hiểu. Bạn phải khám phá tâm trí của họ. Manel Estiarte là nhân tố chủ chốt trong quá trình thấu hiểu ấy, bản thân ông cũng từng là cá nhân xuất sắc nhất trong lĩnh vực của mình. Trong những ngày đầu của sự nghiệp, ông luôn muốn có bóng, muốn mọi thứ phải theo ý mình, có những ngày không muốn nói chuyện với ai cả. Khi Leo trở nên như vậy, Manel sẽ nói, "Cứ mặc cậu ấy đi. Vài ngày nữa, hãy thử tiếp cận và trò chuyện lại". Nhưng bạn cũng không thể để cậu ấy mặc sức theo ý mình; bạn phải có một số yêu cầu, luôn luôn cố gắng đồng nhất với cách suy nghĩ của cậu ấy. Tư duy của cậu ấy là của một cầu thủ được ưu ái, độc nhất. Như vậy, bạn phải nỗ lực hiểu được tư duy ấy.

GB: Theo ông, điều gì tạo động lực cho anh ấy?

PG: Biểu cảm và ngôn ngữ hình thể của Leo cho biết cảm xúc và trạng thái của cậu ấy. Và dựa theo lẽ đó, rõ ràng cậu ấy không cạnh tranh để có một cô bạn gái đẹp chẳng hạn, hay lên tạp chí, hay xuất hiện trên mặt báo, hay để quay quảng cáo. Cậu ấy nỗ lực để chiến thắng trong 90 phút đó, những điều còn lại không hề màng tới. Cậu ấy giống như Cristiano Ronaldo, dứt khoát và độc đoán. Các HLV phải cho cậu ấy tất cả những nhân tố cần thiết để cậu ấy thể hiện mình trong vòng cấm và cảm thấy hạnh phúc. Cậu ấy đảm nhận tất cả những khâu còn lại – một thứ tài năng đặc biệt. Cậu ấy mãn nguyện nhất khi ở trên sân.

Và tất nhiên là cả khi anh chiến thắng và ghi bàn nữa. Trong ba trận đấu liên tiếp vào tháng 2, may mắn đã không ủng hộ Messi và anh ít nổi bật hơn thường lệ. Trận thứ ba trong số đó là lượt trận đầu tiên của vòng 16 đội tại Champions League, đối thủ là Stuttgart – trận đấu có tác động tới những kế hoạch tương lai của Guardiola. Barcelona đã hòa 1-1 ở Đức và Leo có một trận đấu mờ nhạt. Chuyện gì đang xảy ra? Bất kỳ một HLV nào khác cũng sẽ ngồi xuống cùng với cầu thủ, để anh ta nghỉ ngơi và suy ngẫm lại. Pep đã phản ứng theo một cách khác. Ông tự đổ lỗi cho mình vì đã không thể khai thác hết khả năng của Leo và cùng với trợ lý Tito Vilanova nghiên cứu những lý do dẫn tới màn trình diễn tệ hại của Messi. Câu trả lời không có gì ngạc nhiên: tài năng của anh đang bị lãng phí ở hành lang cánh.

Với Ibrahimovíc ở trung tâm của hàng công trong sơ đồ 4-3-3 thường lệ, Pep yêu cầu Messi xuất phát ở bên cánh nhưng tiến vào trung lộ nhiều nhất có thể. Tuy nhiên, trong những tình huống ấy, Leo không chạm bóng đủ nhiều.

Và thêm nữa, Leo không còn chạy dọc theo biên. Những đường di chuyển chéo góc của anh tạo ra một vấn đề nghiêm trọng cho cả đội: họ bị tổn hại về mặt phòng ngự. Sau trận đấu ở Đức, các thành viên của đội nói riêng với nhau: "Họ đã hạ gục chúng ta ở bên cánh". Hậu vệ trái Cristian Molinaro thoải mái hoạt động vì Leo không theo kèm. Pep, người vẫn còn nhớ trận đấu với Lyon, thừa nhận sau trận rằng Leo sẽ không chơi ở bên cánh nữa, rõ ràng anh không muốn và cũng không nên: rủi ro là quá lớn và cái giá phải trả có thể sẽ rất đắt ở đấu trường châu Âu.

Pep hiểu rằng nơi Messi lên tiếng chính là trên sân bóng, và những đường chạy chéo góc ấy phát đi một thông điệp rõ ràng: "Đây mới là lối chơi của tôi". Và không chỉ có vậy, nơi anh thi đấu – vùng diện tích mà anh muốn tạo ảnh hưởng nhiều nhất – nằm ở khoảng trống giữa các hậu vệ và tiền vệ trung tâm.

Lại xuất hiện thêm một vấn đề nữa: khi anh thực hiện những đường chạy như vậy, sự xuất hiện của các cầu thủ tấn công khác – đồng đội của anh – lại cản lối đi tới khung thành của anh. Họ đang chắn đường anh. Cần phải làm điều gì đó. Sự cải tiến về chiến thuật với Leo, và của cả đội, từ đó trở thành một điều bất khả kháng.

Khi Pep tìm được thời điểm thích hợp, khi ông thấy Leo đã sẵn sàng thảo luận về vấn đề này, cuộc đối thoại diễn ra theo đúng dự đoán của ông: anh không cảm thấy thoải mái và muốn thi đấu theo cách khác. Leo chưa từng nói với ông rằng Ibrahimovíc phải ra đi, nhưng khi mùa giải tiếp diễn, ông nhận ra hai người họ không phù hợp với nhau về mặt chiến thuật, và có quá nhiều điểm yếu khi không có bóng.

Ông biết Leo sẽ hoạt động tốt hơn nếu xung quanh anh là một cơ cấu tổ chức được vạch ra rõ ràng - anh sẽ là nhân tố không ổn định và phải có những nhân tố ổn định hỗ trợ - những cầu thủ sẽ bổ sung thêm sự quy củ trong việc tấn công cho cả đội. Nếu tất cả mọi người đều biết Leo sẽ làm gì, họ có thể tự điều chỉnh để cho anh những giải pháp sẽ giúp anh tận dụng tối đa tài năng sáng tạo của mình. Điều này sẽ khiến một yêu cầu quan trọng khác trở nên đơn giản hơn: giành lại quyền kiểm soát bóng. Nếu họ triển khai tấn công một cách có trật tự, các cầu thủ đều chơi đúng vị trí trừ Leo, việc phát động pressing sẽ dễ dàng hơn. Guardiola muốn kiểm soát điểm xuất phát của tình huống nguy hiểm từ đối thủ, và ông muốn nó nằm ở trung lộ; Keita và Pedro, với tinh thần kỷ luật trong phòng ngự và sẵn sàng theo kèm, sẽ bao quát rộng trong các trận đấu quan trọng.

Guardiola nói với Leo: "Từ giờ cậu sẽ chơi ở trung lộ. Và cậu sẽ ghi thật nhiều bàn tháng, 3 hoặc 4 bàn mỗi trận". Bốn ngày sau trận hòa tại Đức, Pep thử nghiệm sơ đồ 4-2-3-1 với Ibra ở trên cùng và Leo phía sau anh. Pep giải thích về sự thay đổi trong một cuộc họp báo: "Cậu ấy đang không đóng góp được nhiều và chúng tôi cần cậu ấy tham gia nhiều hơn. Cậu ấy có khả năng chơi rất tốt ở mọi vị trí. Mùa giải trước, cậu ấy thi đấu ở cánh phải trong 90% các trận đấu. Cậu ấy biết rằng, ngay cả khi ở vị trí đó, bản thân vẫn có thể dạt vào bất cứ khi nào cậu ấy muốn. Nhưng nếu cậu ấy đá cánh, chúng tôi sẽ trở nên dễ đoán hơn".

Với Ibra trên ghế dự bị, Messi chuyển tới vị trí ở giữa trong trận lượt về với Stuttgart tại Camp Nou: 4-0 cho Barcelona, với hai bàn thắng của "Bọ Chét", người đồng thời cũng tham gia vào bàn thắng thứ ba. Sự sa sút phong độ bị quên lãng; anh đã ghi 7 bàn trong 3 trận đấu. Từ khoảnh khắc ấy, tỷ lệ ghi bàn của anh tăng vọt. Nếu còn ở hành lang cánh, anh sẽ không làm được điều ấy, cũng không phải ở vị trí số 9 truyền thống – các trung vệ sẽ "nuốt chửng" anh.

Là Guardiola đã tìm ra vị trí phù hợp cho anh, hay là do Leo đã liên tục "gõ cửa" cho tới khi anh có được điều mình muốn? Một góc nhìn kỹ lưỡng hơn về sự biến đổi của quá trình này cho thấy chắc chắn là do cả hai yếu tố.

Trong một buổi họp báo tại Buenos Aires vào mùa hè năm 2013, Pep giải thích chi tiết: "Khi tôi bắt đầu thi đấu tại Barcelona, Laudrup thường xuất hiện ở tuyến giữa và tôi, ở vị trí tiền vệ, có thể chuyền bóng tới bất cứ đâu; ở tuyến giữa luôn có thêm một tiền vệ và chúng tôi áp đảo về số lượng so với đối thủ. Và tôi sẽ nói, trời ạ, điều này quá tốt đi! Leo rất nhanh đã hiểu được việc chơi ở trung lộ sẽ là như thế nào. Kể cả nếu tôi có bảo cậu ấy chơi ở vị trí hậu vệ trái, cậu ấy cũng sẽ nắm được ngay. Và người ta sẽ nói: À thì, ông có trong tay một 'con quái vật' khiến mọi thứ trở nên dễ dàng hơn. Nếu không có Leo, ông có đạt được nhiều như vậy hay không? Có thể là không".

Tất cả những quyết định của Pep tại Barcelona đều là vì Leo, để anh sẽ ghi bàn và cả đội, cùng với Guardiola, sẽ chiến thắng trong các trận đấu. Vì vậy, đây là một quyết định ích kỷ từ vị HLV: đó là cách mà Guardiola nhìn nhận. Hoặc, nói cách khác, sự hào phóng của Pep đối với những nguyện vọng của Messi không phải là yếu tố duy nhất. Nhưng đến một thời điểm, ông phải đưa ra quyết định, và trong mùa giải thứ hai, ông gần như đã trao cả trận đấu cho Leo.

GB: Khi anh ấy tới La Masía và Rodolfo Borrell bảo: "Được rồi, cậu xuất phát từ bên cánh", Leo đã trả lời: "Không, không, tôi chơi ở vị trí tấn công". Các HLV kế nhiệm, trừ Tito, cũng yêu cầu tương tự, dù nơi dành cho anh ấy là ở trung lộ. Cuối cùng, anh thường xuyên chơi như một tiền đạo thứ hai cùng với Gratacós ở Barça B. Rijkaard đặt anh ấy trở lại cánh và khi ông tới, tôi tưởng tượng Leo đã hy vọng được chuyển tới một vị trí khác nơi anh có thể tiếp xúc với bóng nhiều hơn. Sự thiếu kiên nhẫn của anh ấy hay nhu cầu được là trung tâm của hệ thống thể hiện rõ rệt hơn?

PG: Không. Sự thật là bạn sẽ tiếp xúc với bóng nhiều hơn ở giữa so với hai bên. Bạn phải kiên nhẫn hơn khi ở vị trí hành lang cánh. Trên thực tế, các đội bóng đã dần biết cách vô hiệu hóa sự nguy hiểm ở hai cánh từ Dani Alvés và Leo, và sau cùng, bạn đi tới kết luận rằng cầu thủ này đã không chạm bóng suốt 20 phút. Và cậu ấy lại là người xuất sắc nhất mà bạn có; cần phải làm điều gì đó để cậu ấy tiếp xúc với bóng thường xuyên hơn. Chỉ đơn giản như vậy thôi. Tôi nhận ra rằng, đặc biệt là tại đấu trường châu Âu, khi trận đấu đòi hỏi cao hơn về thể lực, phải phòng thủ chắc chắn hơn, và đôi khi Leo không tham gia vào thế trận, cậu ấy sẽ biến mất trong trận đấu và điều này làm nảy sinh vấn đề. Tất cả là một quá trình học hỏi, cách bạn nắm bắt được các cầu thủ.

GB: Từ khi còn nhỏ, Leo đã cảm thấy tự do hơn khi chơi ở trung lộ. Tại sao khi đó, phải mất nhiều thời gian đến vậy thì anh ấy mới được chơi ở vị trí thiên phú của mình?

PG: Những câu hỏi cần đặt ra là: tôi muốn đi tới đâu với các cầu thủ này, tôi muốn chơi như thế nào, tôi cần gì? Và dần dần, bạn sẽ điều chỉnh chiến thuật. Các cầu thủ khó có thể hiểu được vì họ không bao giờ đặt mình vào vị trí của HLV để có cái nhìn toàn cảnh. Sự nhìn nhận của họ mang dấu ấn cá nhân và thiên về một hướng. Bạn phải nỗ lực để khiến họ hiểu vì sao lại đưa ra quyết định như vậy và tại sao chúng lại mang lợi ích đến cho tất cả mọi người, thông qua các cuộc trò chuyện hoặc giải thích lý do chiến thắng hay thất bại. Một số cầu thủ chấp nhận, số khác lại không. Thử thách lớn đối với HLV là khiến họ hiểu điều gì sẽ tốt cho họ, cho cả đội, làm họ nhận ra rằng mỗi người trong số họ có một vai trò riêng.

Barcelona di chuyển tới London để đối đầu với Arsenal của Cesc Fàbregas trong lượt trận đầu tiên tại vòng tứ kết Champions League. Thierry Henry phải gánh chịu hệ quả từ sự thay đổi chiến thuật và ngồi trên ghế dự bị. Cầu thủ người Pháp chưa bao giờ thật sự chấp nhận được chuyện này và đã giãi bày với các cầu thủ khác

vài năm sau đó: "Một ngày nọ, tôi xin một đường chuyền, và không bao giờ được xuất phát trong trận đấu nào nữa". Với Henry, việc bị loại khiến anh khốn đốn.

Víctor Vázquez, người từng chơi với Leo ở các bậc thấp hơn, lại giải thích theo một cách khác: "Khibắt đầu thấy Leo ở trung lộ, tôi nhớ lại thời còn ở đội trẻ. Buộc phải hi sinh một cầu thủ. Hồi xưa, người đó là Songo'o, anh ấy từng chơi ở vị trí tiền đạo trung tâm vì thể hình chứ không phải phẩm chất. Songo'o giống như một con quái vật, một cầu thủ cường tráng có thể húc ngã người khác, giống như trong bowling vậy. Và khi Leo đến, Songo'o đã phải di chuyển sang cánh phải cùng với Toni Calvo, và cả hai người đã phải tranh giành một vị trí: Messi là số 10, cậu ấy cần khoảng trống mà Songo'o bỏ lại để phát triển".

Một tình huống kỳ lạ đã xảy ra trong trận đấu ở London: Barcelona, với khí thế bừng bừng, giống như trong hiệp một, lại có Ibrahimovíc cố gắng dâng cao một cách vụng về, khác hẳn so với phong cách *culé* thường lệ. Nhưng anh đã ghi 2 bàn thắng tuyệt đẹp sau giờ nghỉ giữa trận để mang lại thế chủ động cho cả đội, dù trận đấu kết thúc với tỷ số đáng chú ý 2-2. Đó là thời điểm đỉnh cao tại CLB đối với cầu thủ người Thụy Điển, anh đã ghi được 15 bàn thắng tại giải Vô địch Quốc gia và 4 bàn tại đấu trường châu Âu, nhiều hơn 2 bàn so với Eto'o vào cùng thời điểm của mùa giải trước. Leo lúc đó chơi phía sau Ibra và rất im hơi lặng tiếng. Xavi và Iniesta nói với anh một cách thẳng thừng: họ cần nhiều hơn từ anh, anh tỏ ra thờ ơ và không tham gia vào trận đấu.

Leo lắng nghe Xavi và Iniesta. Anh hiểu rằng, họ không chỉ là những tiền vệ trung tâm quan trọng, mà còn đang giúp anh tiến bộ, anh cần có họ. Họ không thể hiện nhiều cảm xúc trên sân, nhưng đã gánh vác trách nhiệm và quyền lực lớn lao trong phòng thay đồ. Vào khoảng thời gian đó, một người chuẩn bị trang phục ở ĐTQG Argentina, được mọi người biết với cái tên Marito, đã tới Barcelona để theo dõi các buổi tập luyện của Guardiola. Messi giới thiệu ông với các cầu thủ trong phòng thay đồ. Khi "Bọ Chét" đang bận sắp xếp trang phục của mình, Marito quyết định chọc ghẹo anh cho vui. Ông hét to về hướng Messi: "Leo, nghe người ta nói gì về cậu này. Cậu chỉ chơi hay vì có anh này [Iniesta] thôi". Messi đáp lại giữa tiếng cười lớn: "Họ nói đúng đấy".

Nếu Xavi và Iniesta là các cộng sự với Leo trên sân, thì những người đưa bóng tới chân anh trong những tình huống phù hợp nhất để chơi theo cách anh muốn - Pinto, Dani Alvés và Gabi Milito - đã trở thành những cận vệ La Mã xung quanh anh. Milito

đã lấp đầy khoảng trống mà Sylvinho để lại. Nếu có ai đá chân vào Leo khi luyện tập, Milito sẽ nổi nóng: "Này, cẩn thận đấy!"

Leo biết rằng mình đã chơi không tốt trước Arsenal và đáng bị đồng đội chỉ trích: anh phải lên tiếng đáp lại trong lượt trận về.

PG: Trận đấu vòng 16 đội trước Arsenal đó thực sự là phi thường. Arsenal chơi một thứ bóng đá tuyệt đẹp, những trận đấu ở Anh đã luôn vượt trội. Chúng tôi chơi tốt ở lượt trận đầu tiên, nhưng đối thủ luôn tạo ra khó khăn vì họ phản công nhanh. Họ cũng đã luôn khiến chúng tôi chật vật trên chính sân nhà của mình. Vấn đề là, chúng tôi có những cầu thủ phải nói là,… wow.

Trong mùa giải của sự cải tiến trong cả tập thể ấy, Messi đã ghi được 3 hat-trick trước khi đối đầu Arsenal. Theo lời Ramón Besa, một Leo "trẻ con" hơn đã ra sân ngày hôm đó. Hãy xem những màn ăn mừng trên:

http://www.youtube.com/watch?v=r6BHyv6nkAs

Sau bàn thắng thứ hai, ngồi trên đất với chân tay duỗi thẳng và một nụ cười hồn nhiên, dường như anh đang nói "nhìn tôi đã làm được gì này" hơn là "tôi đã làm được rồi". Sau bàn thắng thứ tư là một cử chỉ tinh tế - anh lắc đầu qua lại khi chạy quanh sân để ăn mừng. Bạn gần như có thể nghe được tiếng reo hò ngốc nghếch từ phía anh: "lalalalala-la, 4 bàn thắng vào lưới Arsenal, tại đấu trường Champions League…"

Ngày 6 tháng 4 năm 2010. Lượt trận thứ hai, vòng tứ kết Champions League. Barcelona 4-1 Arsenal

Barcelona: Valdés; Alvés, Márquez, Milito, Abidal (thay bằng Maxwell, phút 53); Xavi, Busquets; Messi; Pedro (thay bằng Iniesta, phút 86), Bojan (thay bằng Touré, phút 56) và Keita

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto; Fontàs, Henry và Jeffrén.

Arsenal: Almunia; Sagna, Vermaelen, Silvestre (thay bằng Eboué, phút 63), Clichy; Denilson, Diaby; Walcott, Nasri, Rosicky (thay bằng Eduardo, phút 73); và Bendtner.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Fabiánski; Traoré, Mérida, Campbell và Eastmond.

Các bàn thắng: 0-1, phút 18: Bendtner. 1-1, phút 21: Messi. 2-1, phút 37: Messi. 3-1, phút 42: Messi. 4-1, phút 88: Messi.

Marca (Tờ báo có trụ sở tại Madrid): Màn trình diễn xuất sắc của Messi giúp đưa Barcelona vào vòng bán kết. Messi đã bất ngờ xuất hiện để đặt mọi thứ vào đúng trật tự. Bendtner ghi bàn thắng đầu tiên của trận đấu, nhưng đó lại là khởi đầu cho sự kết thúc đối với Arsenal, những nạn nhân của một trận đấu siêu việt khác của Leo Messi, người đã ghi 4 bàn thắng. Nhân tố then chốt – Leo – là độc nhất vô nhị. Anh không chơi bóng đá, mà là một môn thể thao vượt quá tầm với của những người còn lại. Anh đã có tên trong nhóm các cầu thủ ghi 4 bàn trong một trận đấu tại Champions League, bên cạnh Van Basten, Simone Inzaghi, Prso, Van Nistelrooy và Shevchenko.

Luis Martín, *El País*: Leo biết rằng nếu ở một đội bóng khác, dưới thời một HLV khác, anh sẽ khó lòng có thể tận hưởng bóng đá như hiện tại ở Camp Nou. Bởi vì với các cầu thủ khác, một HLV khác và một CLB khác, bóng sẽ ở phía đối thủ.

Giới báo chí Anh thừa nhận không còn gì để nghi ngờ về người được coi cầu thủ xuất sắc của thế hệ đó nữa: họ vừa mới chứng kiến một trong những màn trình diễn cá nhân tuyệt vời của anh tại đấu trường châu Âu.

PG: Tito thường nói với tôi: anh có thể sắp xếp trận đấu tùy ý, đặt các cầu thủ vào vị trí, nhưng sau đó, 15 mét cuối cùng… Trời đất, khả năng rê bóng, dứt điểm và ghi bàn… Hoặc là anh có một tiền đạo xuất sắc, hoặc không có gì cả. Và Leo có thể dễ dàng giúp anh kết liễu trận đấu chỉ trong 15 hoặc 20 phút, giống như cậu ấy đã làm ngày hôm đó.

GB: Anh ấy đã ghi 4 bàn vào lưới Arsenal, một ngày thật phi thường, có thể thấy anh ấy hạnh phúc tới nhường nào… Anh ấy có bớt cuồng nhiệt hơn khi vào phòng thay đồ hay vẫn tiếp tục ăn mừng?

PG: Không, đương nhiên là cậu ấy rất vui: cậu ấy từ tốn tận hưởng, đi tắm để thư giãn, ở lại bàn lâu hơn khi ăn tối. Giống như tất cả mọi người thôi: khi tôi trả lời họp báo sau một chiến thắng, tôi thấy vui hơn nhiều so với lúc thua trận. Đó là điều bình thường.

GB: Tôi đang viết về bàn thắng đầu tiên của anh ấy khi đối đầu với Albacete và, cũng giống như trong trận đấu với Arsenal, chúng ta có thể thấy hình ảnh tinh nghịch của Leo: Ronnie – một cầu thủ trẻ khác – cõng anh ấy trên lưng. Nhưng Leo lúc đó lại không có màn ăn mừng đặc biệt cho bàn thắng đầu tiên, vì cậu bé ấy nghĩ rằng đó chỉ là bàn thắng đầu tiên trong rất nhiều bàn thắng. Tôi

không rõ ông có biết nhiều cầu thủ mang suy nghĩ như vậy không, một người hiểu rõ mình đến mức đặt ra mục tiêu rất xa.

PG: Những điều đặc biệt quan trọng đối với người khác lại là điều cậu ấy không mấy để tâm. Đây là điều tôi đã nói với anh, cậu ấy nghĩ: "Tôi tới đây để vô địch, để giành được danh hiệu. Tôi có chức vô địch, tuyệt, nhưng tôi đã ghi 40 bàn thắng, nếu không thì chức vô địch không có ý nghĩa gì cả". Cậu ấy luôn khao khát nhiều hơn nữa. Và sẽ rất may mắn, giống như tôi, nếu được tiếp xúc với cậu ấy trên con đường sự nghiệp. Và tôi chắc chắn rằng hiện tại, suy nghĩ duy nhất trong đầu của cậu ấy là chuẩn bị cho kỳ World Cup lần này, ý tôi là mọi chuyện đều đang rất thuận lợi, nhưng cậu ấy sẽ sẵn sàng cho World Cup, tôi biết chắc là như thế. Nếu cậu ấy và Argentina tham chiến với phong độ tốt, tất cả đều có thể xảy ra: nếu cậu ấy có thể lực dồi dào, Argentina sẽ trở thành một ứng cử viên vô địch.

Sau trận đấu với Arsenal, Leo giữ lại trái bóng như một vật kỷ niệm. Đó là chiến lợi phẩm từ đêm hôm ấy. Anh không làm thế vì những lý do mê tín (một số tiền đạo cho rằng giữ lại những thứ như vậy sẽ mang lại may mắn cho gia đình và sự nghiệp). Leo không có, và cũng không muốn có, bùa may mắn: "Không, tôi không tin vào điều mê tín nào cả. Tôi chỉ nghĩ về gia đình trước khi thi đấu thôi", Leo chia sẻ trên trang website của UEFA.

Trong hai lượt trận vòng bán kết, Barcelona đối mặt với Inter Milan của José Mourinho. Vị HLV Bồ Đào Nha đã nói về "sự ám ảnh" của đối thủ đối với việc lọt vào vòng chung kết tại Santiago Bernabéu. Một lần nữa, ông đang tạo ra một thử thách về mặt cảm tính trong trận đấu này. Đó là trận đấu vòng loại trực tiếp mà Guardiola đi ngược lại chính mình và sự cải tiến chiến thuật ông đã quyết định áp dụng cho đội bóng. Có lẽ ông đã mất đi sự kết nối đã gây dựng được với Leo. Trong lượt trận đầu tiên ở Milan, Pep một lần nữa sử dụng Ibrahimovíc ở vị trí số 9 – điều này thậm chí còn đi ngược lại trực giác của ông.

Ngày 20 tháng 4 năm 2010. Lượt trận đầu tiên vòng bán kết Champions League. Inter Milan 3-1 Barcelona

Inter: Julio César; Maicon (thay bằng Chivu, phút 72), Lucio, Samuel, Zanetti; Motta, Cambiasso; Eto'o, Sneijder, Pandev (thay bằng Stankovic, phút 55); và Diego Milito (thay bằng Balotelli, phút 75).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Orlandoni; Córdoba, Muntari và Materazzi.

Barcelona: Valdés; Alvés, Piqué, Puyol, Maxwell; Xavi, Busquets; Pedro, Messi, Keita; và Ibrahimovíc (thay bằng Abidal, Phút 61).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto; Márquez, Bojan, Henry, G. Milito và Touré.

Các bàn thắng: 0-1, phút 18: Pedro, từ một pha kéo lùi bóng của Maxwell. 1-1, phút 30: Sneijder ghi bàn từ pha kiến tạo của Milito. 2-1, phút 48: Maicon, từ đường chuyền của Milito. 3-1, phút 61: Milito, đánh đầu.

ESPN Deportes: Đội bóng *blaugrana* lại có thêm một trận đấu thiếu tính hiệu quả ở tuyến trên, giống như trong cuộc đối đầu ngày thứ Bảy với Espanyol (0-0). Ibrahimovíc lại ở trong đội hình xuất phát. Cầu thủ người Thụy Điển đã không nhận được những đường chuyền chính xác, song anh cũng không di chuyển thông minh để Messi, Xavi hay Busquets có thể tìm được anh (…). Guardiola đã rút ra một Ibrahimovíc vô hại và yêu cầu Abidal đá vị trí hậu vệ trái với Maxwell ở phía trước, đồng thời đặt Messi vào vị trí trung tâm để đối mặt với hai trung vệ cao lớn, Samuel và Lucio.

Pablo Egea, *Marca*: Lần đầu tiên kể từ khi Guardiola trở thành HLV đội Một, ông tỏ ra yếu thế hơn so với đối thủ và thua thiệt về khía cạnh chiến thuật. Lần này, Mourinho đã đánh bại ông bằng một màn trình diễn được nghiên cứu kỹ và vô hiệu hóa tất cả những nòng súng tấn công của các nhà đương kim vô địch Champions League. Đồng thời, lần đầu tiên, HLV xuất sắc nhất của mùa giải trước thay người không hiệu quả và tỏ ra thiếu kiểm soát đối với trận đấu.

Pep, người đã cho Ibrahimovíc ra sân từ đầu hiệp 2 – sự thay người duy nhất trong cả trận đấu, kiên quyết sử dụng cầu thủ người Thụy Điển là điểm nhận bóng ở tuyến đầu trong lượt trận thứ hai, nhưng đã kịp sửa đổi sau khi lãng phí một giờ đồng hồ. Tại Camp Nou, Kế hoạch Ibrahimovíc đã kết thúc.

GB: Khi ông quyết định lựa chọn Ibra, như trong trận đấu với Arsenal, Leo dường như trở thành một chú rùa: anh tỏ ra khép kín, khó khăn khi giao tiếp, dựng lên một hàng rào mà các HLV tiền nhiệm đều đã từng đối mặt, chuyện ấy xảy ra khi mọi việc không theo ý muốn của anh ấy. Ông xử lý tình huống này như thế nào?

PG: Nỗ lực thuyết phục cậu ấy hết lần này đến lần khác. Và vào thời điểm phù hợp, hãy giữ cậu ấy lại, giải thích tại sao bạn lại nghĩ tới cách làm này, những lợi ích mà điều này, điều kia mang lại. Năm đó, chúng tôi đã giành chức Vô địch Quốc gia với 99 điểm và không thắng trong vòng bán kết Champions League, có lẽ vì Inter xuất sắc hơn, hoặc vì tôi đã không phân tích tốt trong lượt trận thứ hai. Những điều này vẫn luôn xảy ra, vì chúng tôi đã cố gắng làm mọi thứ để tạo thuận lợi cho cậu ấy. Mùa giải đó, chúng tôi thậm chí còn chơi với sơ đồ hai tiền vệ phòng ngự để cậu ấy có thể thi đấu ở khoảng trống phía sau Ibra và cầu thủ Thụy Điển có thể thể hiện tài năng của mình ở trung lộ. Nhưng các quyết định được đưa ra là vì muốn tốt cho tất cả mọi người. Tôi có sai lầm không? Tất nhiên là có rồi. Cả hai trăm lần. Nhưng tôi không tìm cách bào chữa. Bạn phải bước tiếp. Việc cố gắng bao biện không có nghĩa lý gì cả.

Ibrahimovíc, cảm nhận được rằng sự lên ngôi của cầu thủ tham vọng 22 tuổi Leo đang chặn đứng uy thế của mình, đã hỏi Pep nhiều lần trong mùa giải ấy rằng anh có thể làm gì để hỗ trợ nhiều hơn. Theo một cách nào đó, Pep không còn gì để nói với anh nữa, cả đội đang đi theo một hướng khác và vị HLV phải đưa ra quyết định.

Ngày 8 tháng 4 năm 2010. Lượt trận thứ hai vòng bán kết Champions League. Barcelona 1-0 Inter Milan

Barcelona: Valdés; Piqué, Touré, Gaby Milito (thay bằng Maxwell, phút 46); Alvés, Xavi, Busquets (thay bằng Jeffrén, phút 63), Keita; Messi, Ibrahimovíc (thay bằng Bojan, phút 63) và Pedro.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto; Márquez, Henry và Thiago.

Inter: Julio César; Maicon, Lucio, Samuel, Zanetti; Cambiasso, Motta; Eto'o (thay bằng Mariga, phút 85), Sneijder (thay bằng Muntari, phút 66), Chivu; và Diego Milito (thay bằng Córdoba, phút 81).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Toldo, Materazzi, Arnautovíc và Balotelli.

Các bàn thắng: 1-0, phút 84: Piqué đón bóng từ Xavi trong vòng cấm, xoay người lại và ghi bàn.

Marca: Đã rất nỗ lực nhưng đội bóng lại gục ngã ngay trước khi cập bến. Câu chuyện tuyệt vời trong một năm rưỡi vừa qua đã

không có cái kết đẹp. Barcelona đột ngột phải tỉnh dậy khỏi giấc mơ. Pep xuất phát với ba trung vệ được tự do di chuyển lên phía trên và sử dụng Alvés ở tuyến giữa như một vũ khí tấn công khác, nhưng không phải mọi thứ đều phát huy hiệu quả. Không có khoảng trống và Ibra quá ít hoạt động, họ thiếu đi những ý tưởng. Messi cách quá xa vòng cấm. Anh muốn tự mình giải quyết tất cả vấn đề của cả đội, nhưng trong bóng đá, phải luôn nhớ rằng, dù các cầu thủ có giỏi đến đâu, luôn luôn là 11 đối đầu với 11.

Josep María Minguella, từng là trợ lý của Vic Buckingham và Rinus Michels ở Barcelona trong sáu mùa giải, đồng thời là một người đại diện, giải thích: "Trong bóng đá, nhân vật 'nhạc trưởng', hoặc cầu thủ có ảnh hưởng lớn nhất, đã luôn định hình sơ đồ chiến thuật của cả đội. Di Stéfano từng như vậy, hoặc Cruyff – người có quyền kiểm soát hoàn toàn ở Ajax. Khi có các cầu thủ làm phật lòng 'người đứng đầu' theo một cách nào đó, HLV tìm cách để xoa dịu anh ta. Vấn đề không phải là bàn luận về chất lượng của Eto'o hay Ibrahimovíc – hai cầu thủ rất ấn tượng, nhưng nếu bạn muốn tìm kiếm một phong cách thi đấu phù hợp với 'người đứng đầu' hơn, bạn không sử dụng những cầu thủ kia. Trên hết, việc có những cầu thủ xuất sắc, thông minh, biết cách tỏ ra khiêm tốn trong phòng thay đồ thay vì những cầu thủ với cá tính mạnh - giống như hai người họ - là một điều thuận lợi".

Điều gì đã phá vỡ mối quan hệ giữa Pep và Zlatan? Là do sự cải tiến về chiến thuật với Messi đòi hỏi nhiều không gian hơn, hay là do cá tính của một cầu thủ không chấp nhận thay đổi vì lợi ích của cả đội? Ibra đã luôn là nhân vật chính ở tất cả các CLB anh từng thi đấu, đây là yêu cầu của anh, vì vậy anh không sẵn sàng chừa chỗ cho Leo. Một phần là vì việc tạo khoảng trống cho "Bọ Chét" đi ngược lại lối thi đấu của anh. Và khi một cầu thủ ở trình độ ấy bị yêu cầu làm những việc không phù hợp với phong cách tự nhiên của mình, mối quan hệ giữa anh ta với người đưa ra yêu cầu luôn đổ vỡ.

Ibra kể lại câu chuyện theo cách của mình trong tự truyện *I Am Zlatan*. Và góc nhìn của anh, dù được diễn đạt bằng ngôn từ đậm chất đường phố, không khác biệt nhiều so với Pep và Leo. Đôi khi dường như anh hiểu được nguyên cớ, nhưng không bằng lòng với cách mọi việc được xử lý. Có những lúc khác, anh tỏ ra không thấu hiểu bất cứ thứ gì.

"Mọi thứ bắt đầu rất tốt đẹp nhưng sau đó Messi bắt đầu lên tiếng. Messi là một cầu thủ nổi trội. Cậu ấy thực sự tuyệt vời. Tôi không thân với cậu ấy lắm. Chúng tôi rất khác nhau. Cậu ấy đã tới Barça

từ khi 13 tuổi và trưởng thành trong môi trường nơi đây. Cậu ấy không gặp khó khăn với mấy chuyện sách vở tào lao. Trong đội, thế trận xoay quanh cậu ấy – một điều dễ hiểu. Cậu ấy tỏa sáng, nhưng tôi đã tới, và tôi ghi nhiều bàn hơn. Thế là cậu ấy tới gặp Guardiola và nói: 'Tôi không muốn chơi ở cánh phải nữa. Tôi muốn ở trung tâm'. Lúc đó, đây là vị trí của tôi. Nhưng Guardiola không đếm xỉa tới tôi và thay đổi chiến thuật ngay. Ông ấy chuyển từ 4-3-3 sang 4-5-1 với tôi ở trên cùng, Messi phía sau, và bỏ mặc tôi bơ vơ. Mọi đường bóng đều đi qua chân Messi và tôi không thể tham gia vào chính trận đấu của mình. Trên sân, tôi phải được tự do như chim bay. Tôi chính là người muốn tạo ra đột phá ở mọi cấp độ. Nhưng Guardiola đã hy sinh tôi. Sự thật chính là như thế. Ông ấy đã cầm tù tôi ở tuyến trên cùng. À thì, tôi có thể hiểu cái khó của ông. Messi là ngôi sao, Guardiola phải nghe lời cậu ấy. Nhưng thôi nào! Tôi đã ghi hết bàn thắng này tới bàn thắng khác cho Barça, tôi cũng là một tiền đạo đáng gờm. Ông ấy không thể bắt cả đội thay đổi chỉ vì một người được. Ý tôi là: hồi đấy, vì lý do quái gì mà họ ký hợp đồng với tôi? Không ai lại đi trả nhiều tiền như thế để kìm kẹp một cầu thủ cả. Guardiola phải cân nhắc cả hai người chúng tôi và, đương nhiên, bầu không khí ở ban giám đốc cũng đã thay đổi đôi chút. Tôi là khoản đầu tư lớn nhất của họ và cảm thấy mình không phù hợp trong sơ đồ chiến thuật mới. Tôi có cái giá quá đắt để cuối cùng lại bị lạc lõng. Giám đốc thể thao Txiki Beguiristain đã khuyến khích tôi, ông nói tôi phải trao đổi với HLV. 'Hãy đi giải quyết việc này đi!' Vì vậy, tôi đã nói chuyện này với HLV. Tôi tìm tới ông ấy khi tập luyện trên sân, và đã rất cẩn thận: Tôi không muốn có mâu thuẫn. Và tôi nói với ông ấy:

'Tôi không muốn cãi cọ hay đối đầu gì hết. Tôi chỉ muốn bàn bạc một vài việc thôi'.

Ông ấy gật đầu, nhưng dường như hơi hoảng sợ, nên tôi lặp lại: 'Nếu ông cho rằng tôi muốn tranh cãi, chúng ta sẽ không nói nữa. Tôi chỉ muốn đưa ra ý kiến của mình thôi'.

'Thế thì tốt! Tôi thích việc trò chuyện với các cầu thủ của mình'.

Tôi tiếp tục: 'Nghe này! Ông đang không tận dụng khả năng của tôi. Nếu tôi không phải tay săn bàn ông mong muốn, đáng lẽ ông nên mang Inzaghi hoặc ai đó khác về. Tôi cần có khoảng trống, và cần được tự do. Tôi không thể liên tục di chuyển lên xuống được. Tôi nặng tới 98 kg. Thể hình của tôi không cho phép điều này'. Ông ấy đứng đó suy nghĩ – ông hay làm như vậy. 'Tôi cho rằng chúng ta có thể chơi theo cách này. Và nếu không thể… Vậy thì ông để cho tôi ngồi dự bị sẽ tốt hơn. Với tất cả sự tôn trọng, tôi

hiểu cách nghĩ của ông, nhưng tôi đang bị đem ra làm vật hy sinh cho các cầu thủ khác. Chuyện này thật không hay. Giống như ông mua về một chiếc Ferrari nhưng lại lái nó như lái một chiếc Fiat vậy'.

Ông ấy lại tiếp tục suy nghĩ: 'Được rồi, có thể đó là một sai lầm. Đây là vấn đề nằm ở tôi. Tôi sẽ cố gắng xử lý'.

Tôi thấy rất vui. Ông ấy sẽ sắp xếp lại... Dường như cuộc nói chuyện diễn ra thuận lợi, nhưng bỗng dưng, Guardiola bắt đầu làm ngơ tôi".

Sau khi cuốn sách được xuất bản, Zlatan giải thích tất cả sự việc trong một câu như sau: "Guardiola đã hy sinh tôi vì Messi và không có gan nói với tôi điều ấy". Điều Ibrahimovíc không nói tới là anh đã yêu cầu HLV đưa ra sự thay đổi có lợi cho mình: "Phải loại bỏ tên lùn ấy đi".

Cựu giám đốc thể thao Txiki Begiristain khẳng định: "Leo chưa bao giờ yêu cầu Zlatan phải ra đi. Phong cách chơi bóng của Leo đòi hỏi HLV phải thay đổi. Và Barcelona không muốn cản trở việc ấy". Kế hoạch rất rõ ràng: cá nhân cầu thủ phải hy sinh vì lợi ích của cả đội và cầu thủ người Thụy Điển không muốn làm thế. Trong cuốn sách *El largo viaje de Pep* ('Hành trình dài của Pep'), tác giả Martí Perarnau trích lời một cầu thủ đội Một giấu tên: "Ở Barça, khi trái bóng nằm ở một vùng sân, cả đội hiểu rằng nó tương ứng với một sự bố trí cụ thể. Nếu trái bóng di chuyển tới một khu vực khác, nhiệm vụ của mỗi người lại thay đổi. Có những tiêu chuẩn cố định và chúng tôi đều làm theo. Không ai là ngoại lệ, nhưng Ibra tự tách mình khỏi tập thể, anh ấy không muốn tham gia. Khi không có bóng, anh ấy không tuân theo chỉ dẫn. Và khi có bóng, anh ấy thực hiện những động tác xoay theo kiểu của riêng mình và không hợp tác với các cầu thủ khác".

Nhưng Ibrahimovíc, người chấp nhận giảm lương để tới Barcelona, đã đúng về một vài vấn đề: Pep nhận ra mình đã sai lầm khi ký hợp đồng với anh và ông chọn đứng về phía Leo. Từ đó, cầu thủ người Thụy Điển luôn khẳng định một điều: Leo là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới và mối quan hệ giữa hai người không hề tệ. "Đó là tin đồn nhảm mà người ta lan truyền. Tôi chưa từng có bất cứ mâu thuẫn nào với cậu ấy", anh giải thích trên tờ báo Thụy Điển *Fotbollskanalen*.

Vậy là vào cuối mùa giải đó, Ibra sẽ phải hi sinh.

Trong mùa giải thứ hai của Guardiola, Barcelona đã giành chức vô địch quốc gia với 99 điểm, hơn Real Madrid 3 điểm và chỉ có 1 trận thua. Leo đã ghi 34 bàn trong đấu trường quốc nội, con số từng thuộc về kỷ nguyên khác; thực tế, người gần với anh nhất là Gonzalo Higuaín của Real, cầu thủ ghi nhiều bàn thắng thứ hai với 27 bàn. Sau khi Zlatan chuyển sang AC Milan theo hợp đồng cho mượn vào mùa giải tiếp theo, David Villa cập bến. Anh được yêu cầu hãy quên việc trở thành tay săn bàn hàng đầu của CLB đi, đồng thời phải di chuyển và tạo chiều sâu cho đội hình.

Villa, vốn cho rằng mình được mang về như một cầu thủ số 9, đã hiểu được tình hình ngay sau khi tới và chấp nhận những điều kiện ấy.

7. Chiến thắng 5-0 trước Real Madrid của Mourinho và 4 trận siêu kinh điển trong hai tuần

(Một cuộc phỏng vấn với Martín Souto trên TyC vào năm 2013 đã chiếu đoạn phim quay lại cuộc đấu khẩu của Messi với Marcelo trong một trận siêu kinh điển với Real Madrid):

- Anh nóng tính quá rồi đấy.

- Đúng vậy.

- Đồ khốn.

- Đúng vậy, tôi nóng tính. Nhất là khi đang chơi một trận đấu quan trọng. Tôi không thích thua cuộc và tôi tức điên lên khi nghĩ mình có thể sẽ thua.

Sau hai chức vô địch quốc gia liên tiếp, mùa giải 2010-11 tới với một bầu không khí lạc quan. Yaya Touré, Dmytro Chigrinski, Thierry Henry, Hleb, Rafa Márquez và Zlatan đều đã rời CLB. Phải khẳng định lại: CLB cần lường trước cách phòng ngự của đối thủ, hiện tại họ đều coi Barcelona là CLB mạnh nhất thế giới, và Leo là cầu thủ xuất sắc nhất của cả thế hệ. Bên cạnh David Villa, cầu thủ đa năng người Brazil Adriano và cầu thủ chạy cánh Ibrahim Afellay cũng được mang về.

Leo lại một lần nữa rời ĐTQG trong nỗi thất vọng - Argentina đã bị loại trong vòng tứ kết của World Cup trước đội chủ nhà, Đức - và hiện đang hi vọng rằng giải Copa América 2011 diễn ra ở Argentina vào năm sau sẽ giúp bù đắp những tổn thất của thất bại tại World Cup.

Tại World Cup, Leo đã có một người bạn mới. Javier Mascherano, tiền vệ trung tâm của Liverpool, đã dành cả mùa hè để truyền cho anh suy nghĩ thuyết phục Guardiola: anh ấy muốn tới Barcelona, đội bóng mà 12 tháng trước anh ấy đã rất gần với việc ký hợp đồng. "Ở World Cup, Leo nói rằng Pep đang tìm kiếm một tiền vệ trung tâm khi mà Yaya Touré đã rời đi, nên tôi nói với anh ấy, 'Anh đi nói với ông ấy đi mà…' và anh ấy trả lời, 'Được, tôi sẽ đề cập với ông ấy'. 'Bảo ông ấy là tôi sẽ không chơi tệ giống như các cầu thủ Argentina khác đâu'", "ông chủ nhỏ" Mascherano nói đùa. "Khi có một người như Leo ở trong đội và anh ấy giới thiệu bạn một cách tích cực, bạn sẽ có lợi thế lớn. Cả anh ấy và Gabi Milito đã giúp đỡ tôi. Một phần rất lớn lý do tôi ở đây và có được những điều này là nhờ có Leo".

Mascherano cuối cùng cũng đã vạch ra được con đường định đi để đến với CLB cuối cùng, và đồng thời biết cần có sự giúp sức của ai để đạt được đích đến. "Tôi tham gia vào đội khi cuộc hành trình ấy đã đi được một nửa, và từ những gì tôi có thể nhìn thấy, Leo có một mối liên kết đặc biệt với Pep vì tất cả những điều ông ấy đã làm. Làm thế nào để nhận thấy? À thì, bạn sẽ chú ý khi một HLV ngạc nhiên trước khả năng của một cầu thủ và tỏ rõ sự ngạc nhiên ấy, và đồng thời ở cách Pep nói về Leo, với sự ngưỡng mộ và khâm phục. Điều này rất hiếm có".

"Ông chủ nhỏ" nhận thấy, trên sân, các đồng đội nhìn về phía Leo vì cả đội được sắp xếp dựa trên các phẩm chất của anh, và đồng thời để họ có thể được lợi từ khả năng dễ dàng hiểu thế trận của cầu thủ này. "Leo đọc vị trận đấu rất tốt và biết cách điều chỉnh cho phù hợp với bất cứ tình huống nào", Pedro Rodríguez giải thích. "Nếu đối thủ chơi tập trung vào tuyến trên, anh ấy sẽ tìm tới phía sau hàng phòng ngự; nếu đối thủ phòng thủ dưới thấp, anh ấy sẽ cố gắng lùi thấp để giành lấy bóng nhằm tạo khoảng trống và triển khai thế trận. Việc luôn nắm được tình huống trong trận đấu và biết cách di chuyển nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng thực ra lại không phải".

Mối liên kết giữa Pedro và các cầu thủ xung quanh "Bọ Chét" (Xavi, Iniesta, Busquets) đã đạt tới mức không cần lời nói. "Trên sân, luôn có những lúc chúng tôi phải chấn chỉnh lẫn nhau", Pedro giải thích. "'Nghe này, kiểm soát ở chỗ này nhiều hơn đi', hay 'di chuyển xuống thấp hơn nữa đi', nhưng rất ít khi như vậy. Ở đội bóng này, mọi thứ hoạt động như động cơ đồng hồ, chúng tôi hiểu rõ nhau, đã dành nhiều thời gian thi đấu theo cách này, và mọi thứ đều tự nhiên diễn ra, gần như chúng tôi không bao giờ phải lên tiếng. Có những lần, tôi có thể thi đấu suốt cả trận mà

không cần nói lời nào với Leo".

Martín Souto: Khi Barcelona thi đấu, có những lúc đồng đội của anh đưa bóng từ bên này qua bên kia, và anh bị chặn lại trong khoảng một phút, rồi bỗng dưng họ chuyền bóng cho anh và"vào". Trong những tình huống như vậy, việc này có giống như anh đang "tạm dừng" để sau đó có thể đánh lừa đối thủ, hay chỉ là đang tự nhiên diễn ra thôi?

Lionel Messi: Không, tình huống diễn ra như vậy thôi, vì tôi hiểu các đồng đội của mình. Tôi biết rằng không lúc này thì lúc khác, bóng cũng sẽ đến chỗ tôi. Tôi không phải ép mình quá sức và khi bị chặn lại, tôi có thể phạm lỗi với đối thủ. Tôi chờ đến thời điểm thích hợp vì tôi biết rằng, với những cầu thủ như trong đội của chúng tôi, bóng sẽ tới chỗ tôi. Chúng tôi đã quen với việc luân chuyển bóng một cách thực dụng trong suốt trận đấu.

(Leo Messi trả lời phỏng vấn của Martín Souto trên TyC)

Rõ ràng, Leo Messi và Barcelona dường như đã hình thành một mối quan hệ cộng sinh bền vững. Tại sao lại là "bền vững"? Leo đã từng rất gần với việc chuyển tới Inter và Real Madrid, họ "năm nào cũng tới tìm cậu ấy", theo lời của Joan Laporta.

Từ khi Jorge Valdano là giám đốc của đội bóng *blancos*, Real Madrid chưa từng "đóng cửa" đối với Leo. Chưa từng có ai liên hệ trực tiếp với Barcelona, nhưng nhiều nhân vật trung gian gần gũi với chủ tịch Florentino Pérez đã luôn giữ liên lạc với tất cả những người thân cận với Leo. Laporta kể lại: "Tôi không trách móc gì ông ấy, bởi vì Leo là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới và việc một CLB như Madrid, Milan, Inter, Juve, Chelsea… muốn có chữ ký của cậu ấy là điều bình thường. Madrid có những người có thể tiếp cận Leo, nhưng Leo luôn thẳng thừng từ chối họ". Sự tiếp cận cũng tới từ London và Manchester, nhưng luôn bị làm ngơ.

Sự ngưỡng mộ của vị chủ tịch Real Madrid đối với Leo được rất nhiều người biết đến. Vào mùa hè năm 2012, Cristiano Ronaldo tuyên bố trong phòng họp báo tại sân Bernabéu rằng khi ghi 2 bàn vào lưới Granada, anh đang "buồn" đến mức quyết định không ăn mừng. Anh xác nhận rằng việc này là vì lý do "công việc" và những người "thuộc nội bộ CLB" biết rõ tại sao. Ngày hôm trước, Ronaldo đã đi gặp chủ tịch để trình bày rằng anh không cảm thấy được trân trọng tại CLB và muốn ra đi. Theo nhà báo Javier Matallanas, Florentino Pérez đã trả lời, "Nếu cậu muốn ra đi, hãy mang tiền đến đây để tôi có thể mua Messi".

Chắc chắn, những trận đối đầu với Madrid được đánh dấu đỏ trên lịch của Leo. Và mùa giải 2010-11 lần đầu tiên chứng kiến trận siêu kinh điển với José Mourinho trong tư cách là HLV của Real. Sau khi rời Inter, ông đã được bổ nhiệm với yêu cầu ngăn chặn sự lên ngôi của *blaugrana* và đổi mới CLB. Trong buổi bình luận trước trận đấu, Mourinho khẳng định bóng đá là một "chiếc hộp chứa đầy bất ngờ" và ông không chắc các cầu thủ của mình sẽ phản ứng như thế nào trước những bất ngờ ấy. Đêm hôm ấy ở Camp Nou, đã có một cuộc đấu trí phi thường giữa các cầu thủ, người hâm mộ và một HLV, giữa một cách thi đấu theo lý tưởng và một cách thi đấu thực dụng.

GB: Với Leo, trận đấu với Real Madrid có giống như bất kỳ trận đấu nào khác hay không?

PG: Leo không thi đấu vì tôi, mà là vì bản thân. Có những cầu thủ sẽ làm bất cứ điều gì để lấy lòng HLV, để được đồng đội ca tụng, để được tiếng thơm trước mặt công chúng. Leo cạnh tranh với chính mình, cũng như với các đối thủ. Và, đương nhiên, với những đối thủ trực tiếp lớn nhất – như Cristiano. Tương tự, Ronaldo cạnh tranh với Messi, Barcelona với Real Madrid… Cậu ấy không chỉ liên tục thử thách chính mình, mà còn là cầu thủ khắt khe nhất, cậu ấy khắt khe với bản thân hơn là tôi đối với cậu ấy. Cậu ấy không vui khi không thi đấu tốt và cảm thấy như bản thân đang khiến người khác thất vọng, khiến chính mình thất vọng, không cố gắng hết sức. Đó là lý do cậu ấy đạt được nhiều thành công như vậy, là lý do cậu ấy có thể giữ vững phong độ đỉnh cao và được đồng đội tiếp tục ủng hộ.

Vòng 13 (29 tháng 11 năm 2010): Barcelona 5-0 Real Madrid

Barcelona: Valdés; Alvés, Puyol, Piqué, Abidal; Xavi (thay bằng Keita, phút 86), Busquets, Iniesta; Messi, Villa (thay bằng Bojan, phút 76) và Pedro (thay bằng Jeffrén, phút 86).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto; Adriano, Maxwell, Thiago và Mascherano.

Real Madrid: Casillas; Ramos, Pepe, Carvalho, Marcelo (thay bằng Arbeloa, phút 60); Khedira, Xabi Alonso; Di María, Özil (thay bằng Lass, phút 46), Ronaldo; và Benzema.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Dudek; Albiol, Granero, Pedro León và Higuaín.

Các bàn thắng: 1-0, phút thứ 10: Xavi. 2-0, phút thứ 18: Pedro. 3-0,

phút thứ 55: Villa. 4-0, phút thứ 58: Villa. 5-0, phút thứ 90: Jeffrén.

Santiago Siguero, *Marca*: Thêm một mùa giải nữa, Barcelona thể hiện cho Real Madrid thấy khoảng cách rất lớn đang ngăn cách họ. Bên cạnh tỷ số ấn tượng, 5 bàn thắng có thể gây tiếng vang rất lớn với cả hai đội, trận đấu lại một nữa phản ánh sự khác biệt giữa một tập thể biết mình muốn gì và một tập thể đang cần được kiến thiết, nhưng… lại là Messi. Anh đã không ghi bàn nhưng lại một lần nữa hủy diệt Real Madrid. Đội bóng áo trắng bị vùi dập đến mức chưa từng thấy dưới tay của tài năng người Argentina. Guardiola đã đặt anh ở vị trí lùi sâu hơn vài mét so với thường lệ. Từ khoảng trống giữa tuyến giữa và hàng hậu vệ, anh không ngừng tung ra những đường chuyền phía sau các cầu thủ phòng ngự của Real.

Nhận thức rõ bản thân đang có trong tay đội hình tài năng nhất mà ông từng huấn luyện, Mourinho chọn cách đối đầu trực diện với Barcelona. Nhưng ông đã phạm nhiều sai lầm. Ông yêu cầu Özil với thể hình mong manh phải bao quát quá nhiều không gian ở khu vực phòng ngự, bao gồm cả khi Leo có bóng. Đội bóng *merengues* đáng lẽ nên siết chặt áp lực ở đường trung tâm, nhưng rốt cuộc lại trở thành một hệ thống thiếu nhạy bén với các liên kết đặt quá xa nhau, lộ ra nhiều kẽ hở để tấn công: một niềm vui đối với Leo. Các trung vệ không biết đâu là điểm để định hướng vì "Bọ Chét" di chuyển khắp nơi xung quanh khu vực tấn công, Khedira và Xabi Alonso luôn bị áp đảo. Trong hiệp hai, Mourinho tung vào sân Lass Diarra chơi ở vị trí tiền vệ trung tâm thứ ba – báo trước dự định của ông cho những cuộc đối đầu trong tương lai.

GB: Ông nhớ điều gì về trận đấu 5-0, ông đã yêu cầu Leo điều gì?

PG: Chúng tôi thay đổi cho phù hợp với những đòn phản công của Cristiano. Dựa vào vị trí của Cristiano, hậu vệ cánh của chúng tôi sẽ phải tiến lên hay lùi lại. Vấn đề nằm ở khâu phòng ngự: từ kinh nghiệm, chúng tôi rút ra rằng vì đó là đội bóng của Mourinho, họ sẽ tấn công vào các khoảng trống. Tôi biết rõ rằng họ sẽ chờ chúng tôi mất bóng để tấn công nhanh nhất có thể vào phía sau các hậu vệ, đặc biệt là thông qua Cristiano, người luôn chơi tách biệt so với các cầu thủ còn lại để chờ phản công. Và khi tấn công, chúng tôi hướng tới Leo. Chúng tôi phải chờ đến khi cậu ấy ở một vị trí thuận lợi để có khoảng trống, di chuyển tự do và ghi bàn. Kỳ lạ là, cậu ấy không ghi bàn, nhưng cũng đã kiến tạo một số bàn thắng. Chúng tôi đã chơi tốt.

GB: Trong mùa giải đó, còn một khoảnh khắc khác của Leo không liên quan tới bàn thắng. Tôi còn nhớ anh ấy thực hiện một đường chạy dài khó tin sau khi để mất bóng nhằm giành lại từ Kun Agüero. Ông có từng đem anh ấy ra làm ví dụ để nói, "nhìn này, nếu một cầu thủ như thế này làm vậy..."?

PG: Có, đôi khi chúng tôi đem các tiền đạo rất nỗ lực tham gia phòng thủ ra làm ví dụ để nói: đây là cách chúng ta thi đấu như một tập thể, không chỉ các hậu vệ phải chạy, đây chính là một tập thể, đừng bao giờ quên điều ấy. Riêng tình huống kia đã trở nên nổi tiếng. Leo luôn cần những thử thách, và vào thời điểm ấy, có những tranh cãi về việc Kun có vượt trội hơn Leo hay không. Đó là một cuộc đối đầu cá nhân: giờ tôi sẽ chạy theo và giành lại bóng từ anh. Có thể tình huống ấy hoàn toàn là sự ganh đua cá nhân, nếu cậu ấy có nghĩ như vậy thì cũng không có vấn đề gì.

Có thể xem lại tình huống rất đáng để ghi nhớ này trên: *http://www.youtube.com/watch?v=3YxOSDgrPzIJzBvB5TcdQ*

GB: Từ ngày 17 tháng 4 cho tới 3 tháng 5, bốn trận siêu kinh điển nổi tiếng và gây tranh cãi đã diễn ra. Trước hết là ở giải quốc nội, chung kết Copa del Rey, và sau đó là bán kết Champions League. Trong những ngày ấy, tình trạng của Leo như thế nào với áp lực cao chưa từng có?

PG: Cậu ấy gánh vác áp lực một cách thầm lặng. Đôi khi chúng tôi quên mất rằng cậu ấy mang trên vai gánh nặng của việc là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, của mọi thời đại, rằng cậu ấy có cả một đất nước ở phía sau và một CLB luôn kỳ vọng cậu ấy sẽ giúp họ chiến thắng. Và những áp lực như thế này luôn thường trực mỗi ngày. Tôi cho rằng cậu ấy là người xuất sắc nhất trong lịch sử chính vì điều này, vì những thành tựu cậu ấy liên tục đạt được. Tôi tin rằng Cruyff đã thay đổi bóng đá, tất nhiên, cả Pelé, Maradona, nhưng họ thuộc về một kỷ nguyên khác. Đúng là hiện tại có nhiều máy quay chĩa vào nên bóng đá ít thô bạo hơn. Người ta nói, trước đây có nhiều cú đá hiểm hóc hơn và trận đấu khó khăn hơn hiện tại nhiều. Nhưng đồng thời, hiện nay, các cầu thủ được rèn luyện thể chất tốt hơn rất nhiều. Hãy nhớ rằng anh chàng ấy, ở thời đại này và độ tuổi này, có khả năng ghi 50, 60 bàn thắng và xuất hiện trong mỗi trận đấu mỗi ngày. Một người trẻ sẽ rất khó khăn để có thể làm được như vậy trong suốt một thời gian dài. Vượt trên cả những danh hiệu cậu ấy đã giành được, không ai có thể khiến tôi thay đổi ý kiến về Leo dù cậu ấy có vô địch World Cup hay không. Nếu làm được, chúc mừng cậu ấy, nhưng nếu không thì quan điểm của tôi cũng không thay đổi. Cậu ấy là một cầu thủ độc nhất

và hiện tại thử thách đối với cậu ấy là World Cup, chúng ta sẽ cùng chờ xem. Trong những ngày dày đặc các trận siêu kinh điển ấy, có thể cậu ấy cảm nhận được áp lực, nhưng tôi thấy cậu ấy tỏ ra bình thường như mọi khi. Tôi có lẽ đã bận tìm phương hướng để chiến thắng hơn là quan tâm đến những người khác. Tôi dành nhiều ngày suy nghĩ và nghiên cứu về những điều mà chúng tôi và đối thủ đã làm được, cần phải làm gì để chiến thắng, chúng tôi có những cầu thủ nào… Vào ngày thi đấu vòng bán kết Champions League, Iniesta dính chấn thương và chúng tôi phải thay bằng Keita… Bạn sẽ luôn luôn phải bận tâm vì những vấn đề như vậy.

GB: Đã có lúc nào anh ấy tới và nói với ông: " Bình tĩnh đi, chúng ta sẽ thắng' hay không? Anh ấy đã nói vậy với HLV đội tuyển tại giải U20 World Cup Pancho Ferraro và một số HLV tại La Masía.

PG: Không, cậu ấy chưa từng nói thế với tôi, chắc chắn không phải là theo cách trực tiếp. Nhưng đã có những lúc hoặc những cử chỉ cụ thể khiến tôi nghĩ: anh chàng này sẽ giúp chúng ta chiến thắng ngày hôm nay. Bạn thoáng nhìn, hướng mắt về phía cậu ấy và tự nhủ: cậu ấy sẽ chiến thắng. Hẳn là cậu ấy phải tin rằng chúng ta sẽ thành công thì mới tỏ ra như vậy.

Trận siêu kinh điển đầu tiên trong hai tuần ấy là tại giải Vô địch Quốc gia, ở sân Bernabéu. Madrid kém Barcelona 8 điểm trong khi mùa giải vẫn còn 7 trận đấu, nhưng José Mourinho đã dùng điều này như một cách để kích động sự cạnh tranh, ông đặt mục tiêu vô địch, nhưng trên hết là được tham gia Champions League. Cỏ được để dài và khô để giảm hiệu quả đường chuyền, và Madrid chơi với bộ ba phòng ngự tuyến giữa, một trong số đó là hậu vệ Pepe. Mục tiêu là hóa giải những khoảng trống nơi Leo hoạt động. Cả hai đội đều nắm quyền kiểm soát thế trận và cả hai cùng hài lòng với kết quả hòa 1-1; chức vô địch đã được an bài nằm trong tủ danh hiệu của Barcelona năm thứ ba liên tiếp.

Nhưng trận đấu đã diễn ra đầy căng thẳng: 7 thẻ vàng, 1 thẻ đỏ cho Albiol và 2 quả phạt đền. Người hâm mộ của Madrid chửi bới Leo mỗi khi anh chạm bóng, và từ khán đài, đèn laser chiếu vào mắt anh khi anh thực hiện quả phạt đền, anh đã ghi bàn. Những nỗ lực của Mourinho nhằm khiến Barcelona mất ổn định về tinh thần đã bắt đầu phát huy hiệu quả. Khi trận đấu sắp kết thúc, Leo đuổi theo một đường bóng anh vừa đỡ hụt. Anh quyết định ngoặt bóng về phía khán đài, suýt nữa thì văng trúng cựu HLV Madrid John Toshack và một phóng viên Sky Sports đang ngồi sát đường biên.

Cuộc đối đầu vẫn còn tiếp tục sau đó trong phòng họp báo và các buổi tập luyện: Mourinho muốn sự căng thẳng càng tăng thêm, ông nhắc nhở các cầu thủ Tây Ban Nha rằng họ không nên coi các đồng đội tại ĐTQG của mình là bạn bè – những cầu thủ mà ông cáo buộc là "diễn viên" luôn tìm cách tác động đến trọng tài. Thêm nữa, ông yêu cầu các giám đốc ở Madrid tìm cách dừng hệ thống tưới nước sân cỏ tại sân Mestalla, nơi mà trận chung kết Copa del Rey sẽ diễn ra. Nhưng họ đã không thể thực hiện yêu cầu này của ông.

Thất bại đã khiến cả đội suy sụp. Leo cảm thấy anh chưa làm đủ: anh đã không thể tìm ra cách hóa giải kế hoạch chiến thuật của Madrid. Thất vọng chồng chất thất vọng.

20 tháng 4 năm 2011. Chung kết Cope del Rey. Barcelona 0-1 Real Madrid. SVĐ Mestalla

FC Barcelona: Pinto; Alvés, Piqué, Mascherano, Adriano (thay bằng Maxwell, phút 118): Busquets (thay bằng Keita, phút 107), Xavi, Iniesta; Pedro, Messi và Villa (thay bằng Afellay, phút 105).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto; Adriano, Maxwell, Thiago và Mascherano.

Real Madrid: Casillas; Arbeloa, Ramos, Carvalho (thay bằng Garay, phút 118), Marcelo; Pepe, Xabi Alonso, Khedira (thay bằng Granero, phút 103); Di María, Ronaldo và Özil (thay bằng Adebayor, phút 69).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Dudek; Albiol, Granero, León và Higuaín.

Các bàn thắng: 0-1, phút 103: Đường chuyền của Di Maria được kết thúc bằng cú đánh đầu vượt quá tầm với của Pinto từ Ronaldo.

Cayetano Ros, *El País*: [Messi] tuyệt vọng, cố gắng tung những đường chuyền sâu và rộng từ mọi vị trí có thể nhưng không thành công. Những đường chạy zigzag của anh luôn bị chặn đứng bởi những cái bẫy trong hàng thủ của Madrid. "Bọ Chét" kiểm soát bóng ít hơn, vì đội bóng của anh chuyền ít hơn bao giờ hết trong hiệp một. Sau giờ nghỉ, tình hình đã thay đổi và đường chuyền sâu của anh cho Pedrito là rất tốt, mặc dù trọng tài biên đã không công nhận bàn thắng vì lỗi việt vị. Messi di chuyển tới cánh phải, để lại tuyến giữa trống trải hơn và những khoảng trống bắt đầu lộ ra – thứ đã bị *blaugrana* khai thác. Và với Villa ở vị trí tiền đạo trung tâm, cả đội đã tìm ra điểm mốc mà đến thời điểm đó họ

chưa từng có.

Bên ngoài sân, Mourinho đã phân tích tốt thế trận của Barcelona và sự nguy hiểm của Messi. Khi một tiền vệ nữa được đưa vào, Messi gặp thêm một vật cản. Pepe có thể chịu trách nhiệm chặn đứng những đường chạy chéo vào bên trong mà cầu thủ người Argentina thường xuyên thực hiện, và đó là màn cược lớn Mourinho sẽ đưa ra khi hai đội gặp nhau tại vòng bán kết Champions League.

Sự căng thẳng tiếp diễn. Pep Guardiola nhận thấy cả đội chán nản đến mức ông quyết định sẽ tỏ ra quyết liệt. Những lời khích lệ cả đội của ông sẽ diễn ra tại Madrid một cách có chủ ý, trong một buổi họp báo trước trận đấu. HLV của Barcelona nói rằng Mourinho là "*el puto amo*" (kẻ bá chủ) trong những cuộc họp báo. Ông nói, danh hiệu này, ông sẽ trao cho Mourinho. Danh hiệu còn lại thì hai người sẽ cạnh tranh trên sân. Đối với lượt trận đầu tiên, Mourinho tạo thêm áp lực cho đối thủ, cho trọng tài, thêm nhiều tình huống tắc bóng và phản công nhưng không gây ra nguy hiểm: người chiến thắng sẽ có tất cả trong trận lượt về tại Camp Nou. Nhưng kế hoạch đã không diễn ra như dự tính vì khi Pepe tắc bóng bằng gầm giày, Dani Alvés đã tận dụng tối đa thử thách: kết quả là một tấm thẻ đỏ cho tiền vệ phòng ngự. Mourinho cũng bị truất quyền chỉ đạo. Đó là khoảnh khắc của sự căng thẳng tinh thần bị đẩy lên cao, chỉ 30 phút trước khi trận đấu kết thúc. Một trận đấu mà vào thời điểm đó cần được kiểm soát hoàn toàn.

27 tháng 4 năm 2011. Lượt trận đầu tiên vòng bán kết Champions League. Real Madrid 0-2 Barcelona

Barcelona: Valdés; Alvés; Piqué, Mascherano, Puyol; Xavi, Busquets, Keita; Pedro (thay bằng Afellay, phút 71), Messi và Villa (thay bằng Sergi Roberto, phút 90).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto, Jeffrén, Milito, Fontàs và Thiago Alcántara.

Real Madrid: Casillas; Arbeloa, Ramos, Albiol, Marcelo; Xabi Alonso, Pepe, Lass; Ozil (thay bằng Adebayor, phút 46), Di María và Ronaldo.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Adán, Kaká, Benzema, Granero, Garay và Higuaín.

Các bàn thắng: 0-1, phút 76: Leo Messi ghi bàn sau một đường chuyền từ cánh phải của Ibrahim Afellay. 0-2, phút 87: Leo Messi, nỗ lực cá nhân.

José Sámano, *El País*: Trong một trận siêu kinh điển mà nhiều người cho rằng có cả sự hấp dẫn và những bào chữa, thế trận hoàn toàn thuộc về Barcelona và sự xuất sắc từ người đại diện tài hoa nhất của họ: Messi. Không có cái tên nào mang tính biểu trưng cho Barcelona hơn "Bọ Chét". Trước mặt họ là thất bại của một đội bóng thành Madrid với tỷ lệ kiểm soát bóng ít ỏi 26,4%. Các số liệu là bằng chứng chắc chắn hơn nhiều so với việc bị truất quyền, dù việc ấy có cay nghiệt đến đâu. Messi, Barcelona, những vị khách đã tránh được tỷ số 0-0 mà Mourinho mong muốn… Messi đã thể hiện mình như một tiền vệ nhiều hơn và khung thành có thể không gần với anh như trước đây, nhưng anh vẫn xuất hiện đúng lúc cần thiết. Có mặt ở mọi nơi, "Bọ Chét" đã kiến tạo và ghi bàn.

Jordi Quixano, *El País*: Messi. Hai phiên bản, một kết quả. Ban đầu, ở quá xa bán kính vài mét trước khung thành của Casillas, anh đã dành quá nhiều thời gian để rê bóng trong những khu vực không nguy hiểm. Ngay khi Barcelona thi đấu với đối thủ chỉ còn 10 người, họ đã siết chặt lại và Leo kết liễu trận đấu. Đầu tiên, anh đón bóng thành công từ đường chuyền của Afellay và sau đó ghi bàn thắng khác từ một pha rê bóng lắt léo siêu phàm. Hai tình huống tấn công, 2 bàn thắng.

Trận siêu kinh điển mang tính quốc tế nhất, được nói đến nhiều nhất, đã kết thúc bằng một màn thể hiện chất lượng và sự vững vàng về tinh thần của Leo ngay trên sân nhà của Cristiano Ronaldo. Nhưng cũng là một trận đấu với rất nhiều lời buộc tội. Căng thẳng sôi sục trong đường hầm dẫn tới phòng thay đồ với những xung đột bằng cả ngôn từ và tay chân, với những va chạm giữa Puyol và Pepe. Messi chọn cách tránh xa khỏi cảnh hỗn độn. Sau khi tuyên bố: "Nếu tôi nói với trọng tài và UEFA suy nghĩ của mình, sự nghiệp của tôi sẽ chấm dứt vào hôm nay". Mourinho được hỏi vì sao chuyện như vậy luôn xảy ra với ông khi đối đầu Barcelona. Madrid tố cáo Barcelona vì những hành vi mà họ cho là phi thể thao của Guardiola và 8 cầu thủ khác (Leo không có trong số đó) lên Ủy ban Kỷ luật UEFA, một lời buộc tội sau đó bị bác bỏ.

Mourinho theo dõi trận lượt về ở khách sạn tại Barcelona. Madrid, lần đầu tiên dưới thời của vị HLV người Bồ Đào Nha, lựa chọn cách gây áp lực ở phần sân phía trên – vị trí ưa thích của các cầu thủ.

Ngày 3 tháng 5 năm 2011. Lượt trận thứ hai vòng bán kết Champions League. Barcelona 1-1 Real Madrid

Barcelona: Valdés; Alvés, Piqué, Mascherano, Puyol (thay bằng

Abidal, phút 90); Busquets, Xavi, Iniesta; Pedro, Messi và Villa (thay bằng Keita, phút 74).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Olazábal, Jeffrén, Fontàs và Thiago Alcántara.

Real Madrid: Casillas; Arbeloa, Carvalho, Albiol, Marcelo; Lass Diarra, Xabi Alonso; Di María, Kaká (thay bằng Özil, phút 60), Ronaldo; Higuaín (thay bằng Adebayor, phút 55).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Dudek, Benzema, Granero, Garay và Nacho Fernández.

Các bàn thắng: 1-0, phút 54: Pedro. 1-1, phút 64: Marcelo.

Luis Martín, *El País*: Luôn là Messi, dù có bàn thắng hay không. "Bọ Chét", người đã chạy hơn 8 km, thể hiện sự hào phóng của mình khi hoạt động như một người thợ chăm chỉ thay vì một ngôi sao bởi vì trận đấu đòi hỏi anh phải như vậy. Messi đã không ghi bàn, nhưng khó có thể chối bỏ tài năng của anh. Ngày hôm qua, cầu thủ người Argentina đến từ Rosario đã có một trận đấu xuất sắc, nhưng đến giờ thì việc ấy không khiến người ta ngạc nhiên nữa. Anh ấy ăn mừng như thể chính mình đã ghi bàn. "Bọ Chét" nhảy lên mừng rỡ trong đôi giày màu cam vì vinh quang của cả tập thể.

Không có gì ngạc nhiên khi biết rằng Messi đã bị phạm lỗi nhiều hơn bất cứ cầu thủ nào khác ở Champions League: có những khi, cách duy nhất để ngăn chặn anh là phạm luật. Thông thường, thể lực của anh sẽ suy yếu sau 12 pha phạm lỗi hoặc nhiều hơn.

Dù bản tính hướng nội, nhưng cũng đã đến lúc ăn mừng. Messi để bản thân đắm chìm trong bầu không khí náo nức tại Camp Nou, ôm lấy Pedro và Busquets. Anh đang tận hưởng vinh quang của chính mình. Cảm xúc tuôn trào, đến khi dường như anh không thể ngăn những giọt lệ - tất nhiên là của niềm vui, thì Pep Guardiola, người đã luôn che chở anh, xuất hiện để trao cho anh một cái ôm.

"Chúng tôi muốn tạo thuận lợi cho cậu ấy để cậu ấy thoải mái sử dụng tài năng sáng tạo của mình", Guardiola nói sau trận đấu. "Cậu ấy hài lòng với việc này. Điều ấy khả thi vì có những cầu thủ hỗ trợ cậu ấy, giống như Pedro và Villa đã làm. Bởi lẽ nếu một người không có ý chí, khao khát và khả năng để hiểu rằng những điều mình làm đều là vì lợi ích của cả tập thể, sẽ không thể tiến tới một trận chung kết nhiệm màu giống như trận chung kết mà

chúng tôi sẽ tham dự vào ngày 28".

Mourinho đã thử tất cả những gì có trong kho vũ khí của mình, và những nỗ lực của ông đã để lại một dấu ấn. Ông đảm bảo rằng trong những trận siêu kinh điển sau này, cần phải chú ý tới mọi việc diễn ra bên ngoài trận đấu. Trận Siêu cúp bóng đá Tây Ban Nha vào mùa hè năm sau đó (trận đấu mà ngón tay của Mourinho đã chọc vào mắt Tito Vilanova) không diễn ra êm đẹp với Leo. Sau khi hòa 2-2 ở lượt đi, mới trở về sau kỳ nghỉ lễ và đối đầu với một Madrid đã sẵn sàng đón chiếc cup đầu tiên trong mùa giải, Barcelona phải chờ đến những phút cuối của lượt trận thứ hai tại Camp Nou để giành được danh hiệu.

Gần cuối trận đấu, Messi đã nhổ nước bọt gần hàng ghế của Madrid và Mourinho lấy tay che mũi, ám chỉ anh là không sạch sẽ. Tình huống quyết định tỷ số 3-2 diễn ra 2 phút trước khi kết thúc trận đấu: một bàn thắng từ cầu thủ người Argentina, bàn thắng thứ hai trong ngày. Sau khi ghi bàn, anh thực hiện một động tác về phía khán đài Madrid, xòe và nắm bàn tay trái, dường như đang khiêu khích họ tiếp tục la ó, bàn tán. Ngay sau đó, anh va chạm mạnh với Fabio Coentrao, người đã không nhìn thấy sự hiện diện của "Bọ Chét". Nhưng camera không quay được những cú đá mà Messi phải hứng chịu và gần như không ai nhìn thấy phía sau mắt cá chân của anh thường xuyên xuất hiện những vết thương từ các cú đá ấy.

"Cậu ấy xuất hiện với đôi dép xỏ ngón và ghi 3 bàn vào lưới Madrid", Xavi chia sẻ sau trận đấu.

Tại giải vô địch quốc gia 5 tháng sau đó, Pepe cố ý giẫm vào tay anh và hậu vệ người Bồ Đào Nha sau đó đã xin lỗi về hành động của mình trên trang web của Real Madrid. Anh nói rằng đó là một hành động bất đắc dĩ. Có thêm nhiều xung đột cá nhân khác trong những năm tiếp theo, khi Mourinho ngồi trên ghế HLV tại Madrid. Việc vui vẻ thưởng thức các trận siêu kinh điển trở nên khó khăn hơn; đó không còn là những trận đấu giải trí, mà là những cuộc chiến bị khơi ra và chiến dịch bôi nhọ đối phương. Sự xuất hiện liên tục của Leo, người đã cân bằng với Alfredo Di Stéfano về số lượng bàn thắng ghi được trong những trận đấu giữa hai đội, xác nhận rằng anh là cầu thủ của những trận cầu trọng đại, nhưng trong trận siêu kinh điển cuối cùng, rõ ràng, Mourinho đã trở thành người đầu tiên có thể hóa giải thế trận của Barcelona, mở đường cho các CLB khác (Chelsea, Bayern Munich) thách thức vị thế thống trị của họ trong nhiều tháng sau đó.

Mourinho, luôn ngờ vực những thắng lợi của *blaugranas*, đã đóng góp được thêm một điều nữa: người ta đã chán phải nhìn thấy Barcelona thắng trận. Đây chắc chắn là cách nhìn nhận của Leo, như anh đã giải thích trong một cuộc phỏng vấn với Martín Souto của TyC.

Martín Souto: Anh cho rằng vì sao người ta lại ăn mừng khi Barcelona thua, mà không nhất thiết phải là fan của Madrid? Có lẽ là do ghen tỵ chăng?

Lionel Messi: Tôi không biết. Một lần, Guardiola nói rằng việc luôn luôn chiến thắng và chiến thắng quá nhiều lần có nghĩa là mọi người sẽ cảm thấy nhàm nhán, và đó là lý do một số người muốn chúng tôi thất bại, nhưng có thể có rất nhiều lý do. Với những người hâm mộ Madrid, lý do là vì họ tới từ Madrid.

Martín Souto: Nhưng điều tương tự có xảy ra ở Argentina không?

Lionel Messi: Không, thực ra là tôi không biết và cũng không quan tâm tới chuyện ấy. Tôi biết rằng có nhiều người đang chờ chúng tôi thất bại và bị loại khỏi các giải đấu, nhưng điều này không khiến tôi bận tâm.

8. Trận chung kết Champions League lần thứ hai với Manchester United, 2011

Hãy tưởng tượng khung cảnh này: Barcelona bay về từ Valencia, nơi họ vừa mới đối đầu với Levante và giành được danh hiệu. Trên chuyến bay đang có một buổi tiệc, vài cầu thủ đang đứng dậy, một số ngồi trên ghế vỗ tay, có những màn hát hò. "Chậm thôi, chậm thôi, chậm thôi… Chúng ta đã đánh bại họ mất rồi", đương nhiên hàm ý chỉ Real Madrid. Và một lời thông báo được phát qua loa: "Đây là cơ trưởng. Một trong số những cửa thoát hiểm đã bị kích hoạt. Chúng ta đang ở giai đoạn quan trọng của chuyến bay. Tôi biết mọi người đang rất phấn khích, nhưng vui lòng kìm chế lại một lúc". Leo đã lỡ tay mở cửa thoát hiểm trong lúc ăn mừng mà không biết. Với một nụ cười táo tợn, anh nhìn về phía sau, đề phòng có ai đã nhìn thấy. Tiếng cười nói lại tiếp tục rộn lên cho đến khi cả đội tới Ciudad Condal.

Giải đấu đã diễn ra một cách khó khăn. Đối mặt với áp lực từ Madrid không phải một việc dễ dàng. Họ cũng đã khiến Messi phải chật vật trên sân. Mourinho đã tìm ra một công thức để ngăn chặn những đường chạy chéo góc và tình huống kết nối với đồng đội của anh: một tiền vệ chờ sẵn mỗi khi tình huống bắt đầu, tắc

bóng quyết liệt với mục đích không để anh bứt tốc. Thêm vào đó, *merengues* bố trí dày đặc người ở tuyến giữa. Và cuối cùng họ còn dâng cao hàng phòng ngự để thu hẹp không gian. Mô hình nhằm ngăn cản Barcelona đã được xác định.

Nhưng ít có đội bóng nào sở hữu đủ các cầu thủ thông minh và có khả năng uy hiếp khi phản công như Real Madrid. Trước trận chung kết Champions League, Messi đã ghi 52 bàn thắng và có 24 kiến tạo trên tất cả các đấu trường. Tờ báo thể thao *Marca* đặt câu hỏi: "Làm thế nào để ngăn chặn anh ta?"

Đối với hầu hết các đội bóng, câu trả lời là không rõ ràng. Hãy lắng nghe hậu vệ trái Mariano Pernía của Atlético Madrid, người đã kể một câu chuyện vui trên chương trình *Extra Time* của TyC trong một buổi tiệc đồ nướng được phát sóng trên truyền hình cùng với các cầu thủ Argentina khác: "Điều tệ nhất ở Messi, tệ nhất luôn ấy... chúng tôi đang để thua 3 hay 4-1 ở sân Calderón, và anh ấy đứng khựng lại ở ngay giữa sân. Cứ thế đứng im, hoàn toàn bất động. Theo đúng nghĩa đen, anh ấy đã đóng băng! Và tôi cách đó 7 hay 8 mét, tôi nghĩ: 'Ôi chết tiệt...' Tôi đi về hướng đó, một cách miễn cưỡng, và... tôi không biết anh ấy đã làm gì nữa, tôi không biết!" Leo đã chờ Pernía tiến đến và, đôi chân của anh, dường như sinh ra là để di chuyển, đặt chắc chắn trên sân. Và anh biến mất. Cầu thủ hậu vệ bị bỏ lại phía sau. "Tôi về nhà và bà xã hỏi: 'Anh ấy đã làm gì với anh vậy?' Và tôi nói: 'Anh biết làm sao được!? Em thử nói xem. Em thấy trên ti vi rồi đấy!' Tôi thề là tôi không biết. Tôi tiếp cận để chặn lại nếu anh ấy có ý định đẩy bóng vào, nhưng không. Tôi không biết anh ấy đã làm gì".

Để giúp anh tránh bị hậu vệ đối phương áp đảo, Pep yêu cầu anh phải tăng cường cơ bắp. José María Cuartetas đã nhận thấy sự thay đổi thể hình sau World Cup 2010: "Leo đến Argentina và khi cậu ấy quay lại, ba người chúng tôi, lúc này đang làm việc [trong nhà hàng] nói: 'Cậu ấy đã làm gì thế, cậu ấy chắc là đã dành cả mùa hè ở phòng tập thể hình'. Có thể nhận thấy cậu ấy vạm vỡ hơn. Cơ chân phát triển hơn, rõ ràng hơn, hai tay rắn chắc, ngực nở... và chúng tôi nói chuyện với bố cậu ấy về việc này, nhưng ông bảo cậu ấy không làm gì cả, chỉ tập luyện như bình thường. Giờ thì bạn thấy đấy, họ lao vào cậu ấy và cậu ấy có thể đỡ được".

Vậy thì làm thế nào để phòng ngự đối với anh? "Ngay cả khi bạn biết nước đi tiếp theo của cậu ấy, cậu ấy sẽ lừa bạn rất nhanh và bứt tốc với sự bùng nổ lớn đến mức bạn bị mất dấu", theo lời của Cesc, người đã từng theo kèm anh ở Arsenal và hàng trăm lần khác trong khi tập luyện. "Giống như thi đấu trước gương, với

một người ở phía sau di chuyển, và bạn phải làm theo anh ta. Không bao giờ có đủ thời gian để bắt kịp người đó".

"Messi kết hợp khả năng đỡ bóng hoàn hảo với sự nhanh nhẹn khó tin và khả năng bứt tốc chóng vánh", HLV Henk ten Cate giải thích. "Cậu ấy thường thay đổi vị trí trong vòng vài yard đầu tiên. Cầu thủ hậu vệ sẽ cảm thấy nản lòng. Điều tuyệt nhất đó là cậu ấy thực hiện những động tác này ngay trên rìa khu vực cấm địa. Vì vậy, gần như mọi hành động của Messi đều tạo ra nguy hiểm từ khoảnh khắc cậu ấy kiểm soát bóng".

Bóng đá là môn thể thao mang tính hành động - phản ứng và vì thế, các đội bóng dần dần thay đổi khi Leo thay đổi chiến thuật của mình. Khi anh chơi như một cầu thủ chạy cánh, hậu vệ sẽ "chăm sóc" anh. Thêm vào đó, như Pep đã nói trong một buổi họp báo tại Buenos Aires: "Cậu ấy có đường biên, đó chính là hậu vệ lợi hại nhất".

"Trong trận đấu mà chúng tôi bị loại ở Copa del Rey, cậu ấy phần lớn chơi ở cánh phải", Fernando Navarro, cựu cầu thủ Barcelona và hiện đã chuyển sang Sevilla, giải thích. "Bạn luôn phải nỗ lực dồn cậu ấy ra ngoài, vì cậu ấy thuận chân trái, như thế sẽ ít nguy hiểm hơn. Trong hiệp hai, tôi cố dồn Leo ra ngoài nhưng cậu ấy có một cú sút trúng cột dọc. Thủ môn Andrés Palop hét to với tôi: 'Dồn cậu ta vào trong đi, Fernando'. Trong tình huống tiếp theo, cậu ấy lại chạy về phía tôi, di chuyển vào trong và lại sút trúng cột dọc. Rồi tôi nói với Palop: 'Andrés, đừng chỉ đạo tôi nữa vì cậu ta sẽ lại rê bóng vượt qua tôi thôi!'."

"Tôi đã đối mặt với cậu ấy nhiều lần, một vài lần đầu trong số đó là khi cậu ấy còn mặc áo số 30. Tôi nhớ rõ như vậy vì tôi còn giữ chiếc áo ấy cẩn thận ở nhà", cựu cầu thủ người Argentina của Zaragoza Leonardo Ponzio chia sẻ với *El Gráfico*. "Để thận trọng, bạn chủ động phòng ngự trước cậu ấy vì biết rõ cậu ấy có thể làm gì. Ở Camp Nou thì không thể làm vậy được, vì SVĐ quá lớn. Nhưng ở sân của chúng tôi, nếu bạn vây quanh và kẹp chặt cậu ấy với hai cầu thủ, luôn luôn theo sát, bạn sẽ có thể chế ngự cậu ấy thêm một chút".

Trong những trận đấu xuất sắc của Leo từ khi vẫn còn ở vị trí cầu thủ chạy cánh, không ai biết làm thế nào để ngăn chặn anh ngoài phạm lỗi: anh có thể dễ dàng vượt qua đối thủ khi đối mặt 1:1, nên các tiền vệ phòng ngự bắt đầu kết hợp với nhau. "Ngay cả khi bạn nghĩ mình biết cậu ấy sẽ làm gì, cậu ấy nhanh và căn thời gian chuẩn đến mức gần như không phạm sai lầm", Fernando Navarro

thừa nhận. “Cậu ấy chờ đợi khoảnh khắc thích hợp để đổi hướng. Cậu ấy đã ghi bao nhiêu bàn theo kiểu xuất phát ở vị trí cánh phải, và sau đó dần dần xâm nhập vào trong, gần như lấn sang bên cánh còn lại và dứt điểm vào góc xa của khung thành? Rất nhiều lần rồi. Và việc ngăn cản cậu ấy vẫn không dễ dàng”.

Ponzio nhớ lại: “Khi cậu ấy tới gần tôi, tôi sẽ không nói: ‘Đừng vượt qua tôi nữa, chúng ta đều đến từ Newell’s mà’. Và nếu họ đang thắng 4-0, tôi sẽ nói: ‘Giảm tốc độ xuống đi, thế là đủ rồi’. Cậu ấy sẽ nghe tôi nói, nhưng không bao giờ xem xét lời đề nghị ấy cả”.

Khi anh thực hiện những đường chạy chéo góc, ở giai đoạn cuối kỷ nguyên Rijkaard và trong mùa giải đầu tiên của Guardiola, vấn đề về chiến thuật nằm ở chính đồng đội: anh vượt qua đối thủ với tốc độ nhanh đến mức các đồng đội lại trở thành vật cản trên đường tìm đến khung thành. Các cầu thủ phải học cách tạo khoảng trống cho anh, và dần dần, giải pháp rõ ràng là để cho số 9, người đang chiếm hữu khoảng không gian mà Leo cần, biến mất.

Khi anh cuối cùng cũng được thi đấu ở trung lộ, thử thách dành cho đối thủ là quyết định ai sẽ theo kèm anh, ai sẽ bám đuổi khi anh có bóng: các trung vệ muốn chờ anh ở sát vùng cấm địa hơn, nhưng lúc đó anh đã bắt đầu chạy rồi, và với kỹ thuật của mình, anh có thể dễ dàng vượt qua họ; đối với tiền vệ trung tâm, anh ta sẽ lúng túng khi thấy nhiều cầu thủ Barcelona hơn chính đồng đội của mình.

“Việc bàn luận về chiến thuật phòng ngự đối với Messi khi có phong độ tốt gần như không có nghĩa lý gì”, cựu HLV của Villarreal Juan Carlos Garrido nói. “Tất cả đều đã được đem ra thử: người ta đã theo kèm cậu ấy, phòng ngự thấp, phòng ngự dâng cao… Không có chiến thuật nào hóa giải được Messi khi cậu ấy có phong độ tốt cả”.

“Cậu ấy quá xuất sắc để có thể bị theo kèm”, Gio van Bronckhorst nói. “Cậu ấy luôn tìm ra lối thoát khi đối mặt 1:1”. Người đồng hương Mark Van Bommel, từng là đồng đội với Messi trong mùa giải 2005-06, có một giải pháp: “Đôi lúc, khi cậu ấy tỏ ra quá tự mãn, tôi sẽ tắc bóng rất mạnh với cậu ấy. Tên nhóc này thích xâu kim người khác. Có lần cậu ấy làm như thế với tôi hai lần, nên tôi dùng hết sức xoạc bóng. Rijkaard đã nổi điên lên. Chúng tôi không được làm như thế khi luyện tập. Nhưng trong một trận đấu thì có thể!” Paolo Montero, cầu thủ ĐTQG Uruguay và cựu cầu thủ

Juventus, tán thành: “Cách duy nhất là sử dụng phương pháp truyền thống: đá cậu ấy mạnh hết sức, đó là cách duy nhất tôi có thể nhìn thấy”.

Các đội bóng hiểu rằng họ không thể chỉ theo kèm Messi, mà phải phòng thủ trước Barcelona nói chung. Họ bắt đầu tập trung lại ở tuyến giữa và để mở hành lang cánh cho đoàn quân của Guardiola: họ chỉ có thể uy hiếp khung thành từ hai cánh bằng những đường bóng hướng vào khu vực cấm địa, nhưng đội bóng *blaugranas* không có một tiền đạo với khả năng chiến thắng trong các pha không chiến.

Vì vậy, vào tháng 5 năm 2011, Manchester United đã có một lựa chọn về chiến thuật phòng ngự.

Trong trận chung kết tại Wembley, Barcelona có thể tin tưởng Éric Abidal, người đã thi đấu ít phút trong trận bán kết với Real Madrid, một trong số những khoảnh khắc đầy cảm xúc nhất mùa giải. Cầu thủ người Pháp mới phẫu thuật u gan vào tháng 3. Anh có mặt trong đội hình xuất phát khi đối đầu Manchester United.

PG: Trong trận chung kết lần thứ hai với Manchester United, chúng tôi đã hiểu nhau hơn rất nhiều; chúng tôi đã sát cánh cùng nhau 3 năm và chú tâm hơn vào tính quan trọng của trận đấu: đối với mọi người, lần đầu tiên giống như một món quà. Đối mặt với nguy cơ gặp phải một đám mây tro bụi từ một núi lửa ở Iceland có thể sẽ trì hoãn các chuyến bay, chúng tôi phải tới London sớm hơn. Việc này giúp chúng tôi có cả 4 ngày cho mình, chút thời gian để nghỉ ngơi – một điều rất hiếm có. Chúng tôi cách xa Barcelona và áp lực từ người hâm mộ, bạn bè, gia đình. Chúng tôi rất vui khi được luyện tập tại sân tập của Arsenal, và có thời gian để chuẩn bị kỹ càng, để nghĩ xem cần phải làm gì, không để vấn đề nào dang dở. Trong trận chung kết, quá rõ ràng là chúng tôi đã chơi tốt và là đội nhỉnh hơn. Trận chung kết đầu tiên ở Rome thì thế trận cân bằng hơn, nhưng lần thứ hai ở Wembley, chúng tôi chơi tốt hơn.

GB: Ông đã có thêm một sự thay đổi chiến thuật sau 10 phút, bằng cách đặt Messi vào khu vực bao quát của Xavi ở tuyến giữa và đặt Xavi cạnh Busquets nhằm củng cố lực lượng từ dưới lên, luôn để Barcelona có nhiều hơn một cầu thủ so với đối phương ở mọi vị trí trên sân. Hay đây là quyết định của các cầu thủ dựa trên tình hình trận đấu?

PG: Ở Wembley, United đã biết chúng tôi sẽ tìm cách chiếm lấy

tuyến giữa, bởi vì chúng tôi luôn thi đấu như vậy. Vấn đề là việc ngăn chặn rất khó khăn: bạn buộc trung vệ phải rời vị trí và thi đấu ở một khu vực mà anh ta không quen.

GB: Các cầu thủ hiểu được yêu cầu của trận đấu…

PG: Xavi tự nhiên sẽ lùi xuống khi cần thiết. Có rất ít điều bạn có thể chỉ dạy cho một cầu thủ như Xavi. Chỉ cần nói thì thầm với cậu ấy thôi, cậu ấy đã biết hết phần còn lại rồi.

Guardiola yêu cầu cả đội hãy là chính mình, thi đấu giống như Barcelona nhất có thể, trung thành với phong cách thi đấu ấy.

28 tháng 5 năm 2011. Chung kết Champions League. Barcelona 3-1 Manchester United. SVĐ Wembley, London

Barcelona: Valdés; Alvés (thay bằng Puyol, phút 88), Piqué, Mascherano, Abidal, Busquets, Xavi, Iniesta; Pedro (thay bằng Afellay, phút 92), Messi và Villa (thay bằng Keita, phút 86).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Olazábal, Bojan, Adriano và Thiago Alcántara.

Manchester United: Van der Sar; Fabio (thay bằng Nani, phút 69), Ferdinand, Vidíc, Evra; Valencia, Carrick (thay bằng Scholes, phút 76), Giggs, Park; Rooney và Javier "Chicharito" Hernández.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Kuszczak, Owen, Anderson, Smalling và Fletcher.

Các bàn thắng: 1-0, phút 27: Pedro. 1-1, phút 34: Rooney. 2-1, phút 54: Messi. 3-1, phút 69: Villa.

Luis Martín, *El País*: Với tinh thần đồng đội như thường lệ, Messi thi đấu vì cả đội chứ không phải vì chính mình, anh phối hợp tốt và tìm kiếm những đường chuyền nguy hiểm vào phía trong. Anh đã thành công, đó là một cơn ác mộng, một kẻ quỷ quyệt đối mặt với những Quỷ đỏ. Các cầu thủ Manchester United đã không thể tới gần anh. Những bàn thắng ăn sâu vào Leo, nên anh đã không ra đi mà chưa lấy phần thưởng: một cú sút sắc bén từ bên ngoài vòng cấm, thậm chí Van der Sar còn không kịp phản ứng. "Tôi có khoảng trống, thủ môn lao ra và thật may là bóng đã vào lưới", theo lời miêu tả của chính Messi. Đó có thể không phải là bàn thắng đẹp nhất, nhưng nó đã giúp Barcelona vượt lên đúng vào lúc họ cần nhất. Anh hét to như chưa từng được hét khi chạy đến góc sân để ăn mừng. Trên đường, anh đá phải một microphone và

một tấm biển quảng cáo, gần như lúc nào cũng thế. Và mặc dù đã không nhảy vào khán đài để ôm lấy người hâm mộ, anh suýt nữa đã làm vậy.

Tweets của Martí Perarnau vào ngày hôm ấy: Vô hiệu hóa "Bộ ba thần thánh" chính là chìa khóa đối với MU. Họ đã không làm được điều này. Họ để hở khoảng trống và Xavi, Iniesta và Messi đã tự do di chuyển như đi dạo trong công viên… Những cú chạm bóng nhanh của Xavi, Iniesta và Messi nhằm gây rối loạn và lấn át đối thủ. Khi thấy có điểm yếu và sự mỏi mệt, họ liền tấn công… Pep và Xavi là những người bảo vệ ngôn ngữ bóng đá. Messi và Iniesta, liều thuốc thần kỳ. Puyol, người đội trưởng của những giá trị. Những trụ cột của lãnh địa*blaugrana*… Phút 89: 8 cầu thủ của đội trẻ trên sân, 3 người nữa trên băng ghế dự bị, 3 người khác trên khán đài. La Masía, hơn cả một đội trẻ… Đương nhiên, có những dấu hỏi chấm được đặt ra về giai đoạn sau này. Tương lai của Pep là một trong số đó. Tham vọng của Messi là một dấu chấm hỏi khác. Guardiola đã truyền đi một thông điệp kép tới cả đội: đừng mang về những cầu thủ sẽ cản đường Messi. Hãy đưa về những cầu thủ sẽ bao quanh, hỗ trợ và giúp Messi phát triển.

Đó là một trận đấu trọn vẹn của Messi và cả đội. Những tình huống phối hợp tuyệt đẹp và với ảnh hưởng mang tính quyết định của Messi. Danh hiệu Champions League vừa thuộc về CLB có lẽ là xuất sắc nhất trong lịch sử. Và họ đã giành danh hiệu bằng chất lượng, cũng như trí tuệ. Theo lời Pedro: "Dựa trên tình hình của trận đấu, Pep sẽ nói với Leo: 'Di chuyển xuống tuyến giữa đi' hoặc bất cứ điều gì, và chúng tôi sẽ thay đổi đội hình ngay lập tức, rất nhanh chóng. Chúng tôi đã luyện tập rất nhiều về chiến thuật suốt tuần đó, đây là lý do mọi thứ tự nhiên đều rất thuận lợi với chúng tôi".

Tại Wembley, mấu chốt không phải là những trận đấu thường lệ của Messi với các đường chạy xiên góc và tình huống rê bóng. Vai trò của anh là tạo ra lợi thế về mặt quân số ở tuyến giữa với anh, Xavi, Busquets, Iniesta và Abidal khi anh dồn lên hành lang cánh. Leo đã giúp Barcelona có tỷ lệ kiểm soát bóng 68% và 22 cú sút trúng đích. Manchester United chỉ có thể tung ra 4. Anh đã ghi bàn thắng thứ hai và tham gia vào bàn thắng thứ ba. "Chúng tôi đã chơi rất tốt. Tôi không nghĩ rằng chính chúng tôi hiểu được mình ngày hôm nay đã làm được những gì", Leo chia sẻ vào đêm ấy.

Sir Alex Ferguson đã tiến vào sân để chúc mừng Leo.

Sau này, ông giải thích: “Chúng tôi chưa từng thực sự kiểm soát được Messi, đây là điều chúng tôi đã được cảnh báo trước. Chúng tôi đã không thể theo kèm đủ sát sao ở tuyến giữa để vô hiệu hóa được họ”.

PG: Dần dần, tôi đã nhận ra rằng các HLV xuất sắc là các “HLV con người”. Chiến thuật rất quan trọng, nhưng những người như Ferguson, Mourinho và nhiều người khác nữa đều rất giỏi trong việc đối mặt với những cá tính họ gặp phải trong phòng thay đồ.

GB: Dù suốt hai năm, Ferguson đã nói mình biết cách chiến thắng Barcelona sau thất bại ở Rome, ông ấy vẫn không thể hóa giải thế trận.

PG: Họ không ra sân với tâm thế sẽ phòng thủ. Khi chúng tôi đang thi đấu tốt, việc ngăn cản rất khó khăn. Chúng tôi chuyền bóng xung quanh và từ từ đẩy lùi họ. Họ không định phòng thủ trong phần sân của mình, nhưng chúng tôi vẫn dồn được họ xuống. Ý định của họ là gây áp lực khi chúng tôi cầm bóng, và đây là điều đã xảy ra trong 10 hoặc 15 phút đầu tiên ở cả Rome và London. Nhưng chúng tôi biết cách tạo ra thế trận lấn át và Manchester United, một đội bóng lớn, đã mất quyền kiểm soát trận đấu.

Guardiola đi xung quanh, ôm tất cả mọi người và khi tới Leo, ông đã cảm ơn anh.

“Cậu ấy là cầu thủ xuất sắc nhất tôi từng gặp và sẽ gặp”, Guardiola phát biểu về Messi trong một buổi họp báo, nhắc lại một tuyên bố của ông ở giải Siêu cúp Tây Ban Nha vào tháng 8 năm 2009. “Có thể chúng tôi ở một đẳng cấp rất cao, nhưng nếu không có cậu ấy, chúng tôi sẽ không có bước nhảy vọt về chất lượng… Tôi mong rằng cậu ấy không cảm thấy nhàm chán và rằng chúng tôi có thể tạo thuận lợi cho cậu ấy, vì khi điều ấy xảy ra, Leo sẽ không thất bại”.

Éric Abidal đã thi đấu trong cả trận. Carles Puyol đưa cho anh tấm băng đội trưởng để anh có thể được nâng chiếc cúp châu Âu, lần thứ tư trong lịch sử CLB.

Messi được trao danh hiệu Cầu thủ xuất sắc nhất trận, và sau khi ăn mừng trên sân, anh chia sẻ với báo chí: “Chúng tôi muốn tiếp tục giành thêm danh hiệu. Hôm nay, chúng tôi đã chơi tốt hơn nhiều và xứng đáng để chiến thắng. Bây giờ, chúng tôi sẽ đi nghỉ lễ. Tôi thì sẽ tham gia Copa América, nhưng trước hết cứ ăn mừng đã”.

Lionel Messi về Argentina để nghỉ ngơi, và sau đó nếm trải cay đắng ở Copa América.

9. Năm bàn thắng trong trận đấu với Bayern Leverkusen

Một tháng rưỡi sau trận đấu ở Wembley, đội tuyển Argentina của Messi bị đánh bại trên chấm 11m trong vòng tứ kết Copa América diễn ra trên sân nhà của họ. "Bọ Chét" đã ghi 53 bàn thắng với Barcelona vào mùa giải ấy, nhưng không có một bàn nào cho ĐTQG kể từ tháng 3 năm 2009, hơn hai năm trước đó. Và sự chỉ trích trở nên dữ dội; ngay cả các cựu cầu thủ chuyên nghiệp cũng hướng mũi dùi về phía Leo: "Diego Maradona có một cá tính khác, anh ấy quyết liệt và truyền nhiệt huyết cho các đồng đội; tôi không nhận thấy điều này ở Leo Messi", theo lời Gabriel Batistuta, tay săn bàn huyền thoại của Argentina.

Sau khi Sergio Batista bị sa thải và Alejandro Sabella được bổ nhiệm, vị HLV mới của ĐTQG tới Barcelona để trò chuyện với Pep Guardiola, người đã khuyên ông tránh giao tiếp quá nhiều với Leo, sắp đặt xung quanh Leo những đồng đội tôn trọng và sẽ giúp anh thực hiện nhiệm vụ thuận lợi hơn, lắng nghe những lời hiếm hoi từ anh, và không bao giờ, tuyệt đối không bao giờ, thay thế anh, "kể cả khi là để được tán tụng".

Leo trở về sau kỳ nghỉ lễ vài ngày sau đó vì tham gia Copa América. Lúc này, Barcelona mới ký hợp đồng với Cesc từ Arsenal và Alexis từ Udinese, chuẩn bị đối mặt với Real Madrid của José Mourinho, cùng ngày mà José đã để ngón tay "đi quá xa".

14 tháng 8 năm 2011. Lượt trận đầu tiên Siêu cúp Tây Ban Nha. Real Madrid 2-2 Barcelona

Barcelona: Valdés; Alvés, Piqué, Abidal, Adriano, Xavi Hernández, Keita, Iniesta, Messi, Villa, Rodríguez.

Real Madrid: Casillas; Ramos, Pepe, Carvalho, Marcelo; Xabi Alonso, Khedira; Özil, Di María, Ronaldo; Benzema.

Các bàn thắng: 1-0, phút 13: Özil. 1-1, phút 35: Villa. 1-2, phút 45: Messi. 2-2, phút 53: Xabi Alonso.

Diego Torres, *El País*: Tin tức cuối cùng mà người ta nghe thấy về Lionel Messi trước khi bắt đầu trận tranh cup trước mùa giải, vào ngày thứ Hai tuần trước, là anh đã ở cùng bạn gái Antonella trên một du thuyền neo đậu ở Formentera. Từ đó, chính xác bảy ngày đã trôi qua. Năm buổi tập luyện là quá đủ cho anh lấy lại sức để tới

Bernabéu tham dự Siêu cúp Tây Ban Nha. Quên những trận giao hữu đi. Đừng có kể đến du đấu hè. Hãy thi đấu những trận nghiêm túc nào. Và đó chính là điều Messi đã thực hiện ngày hôm nay.

Messi chỉ làm duy nhất một điều trong 30 phút đầu tiên: một đường chuyền tầm thấp cho Villa đang đứng sau Ramos. Đường chuyền hoàn hảo như một tên lửa với đường bay cong, tìm tới tiền đạo vừa thoát khỏi sự đeo bám trong một tình huống theo kèm chính xác. Trọng tài thổi còi xác định việt vị. Ở phút 35, Messi khởi động lại chân trái, lần này là để chơi ở vị trí gần trung tâm hơn.

José Sámano, *El País*: Khi có những điềm báo cho rằng sẽ có giông bão xảy đến với Barcelona, trận đấu xuất hiện bước ngoặt không ngờ. Messi, đến thời điểm đó, đã hoàn toàn vô hình. Nhưng Messi, một người không bao giờ cần quá nhiều sự khích lệ để thi đấu, cuối cùng cũng hiện hình và Villa, với cú dứt điểm đầu tiên từ cánh của anh, đã sút bóng bay theo quỹ đạo cong hình trái chuối. Bóng chệch hướng một cách bất ngờ, bay qua Casillas, khiến cho các cầu thủ Madrid hoang mang và không thể tin nổi. Messi, vốn rất sắc sảo, đã nhận ra đối thủ đang bị rối loạn và lợi dụng sự thiếu ăn ý giữa Khedira và Pepe trước khi ghi bàn.

Vấn đề sẽ đi đến hồi kết ở lượt trận thứ hai.

17 tháng 8 năm 2011. Lượt trận thứ hai Siêu cúp Tây Ban Nha. Barcelona 3-2 Real Madrid

Barcelona: Valdés; Alvés, Piqué, Mascherano, Abidal, Busquets (thay bằng Keita, phút 85), Xavi, Iniesta, Pedro (thay bằng Cesc, phút 82), Villa (thay bằng Adriano, phút 73) và Messi.

Real Madrid: Casillas; Ramos, Pepe, Carvalho, Coentrao; Xabi Alonso, Khedira (thay bằng Marcelo, phút 45); Di María (thay bằng Higuaín, phút 63), Özil (thay bằng Kaká, phút 79), Ronaldo; và Benzema.

Các bàn thắng: 1-0, phút 15: Iniesta. 1-1, phút 19: Ronaldo. 2-1, phút 44: Messi. 2-2, phút 82: Benzema. 3-2, phút 88: Messi.

José Sámano, *El País*: Messi là độc nhất vô nhị. Cầu thủ người Argentina đã giải quyết cuộc chạm trán tại Siêu cúp Tây Ban Nha theo hướng có lợi cho Barcelona sau một cuộc đối đầu gay cấn với Madrid. Không đội bóng thành Madrid nào lúc này có thể trụ vững trước Messi, tiền đạo xuất chúng nhất trong lịch sử, ngay cả khi đoàn quân của Mourinho đã gây áp lực chưa từng có lên một

Barcelona vẫn còn chưa được trơn tru. Nhưng anh ấy là duy nhất; với Messi ở tuyến trên, đội bóng *blaugrana* chơi một cách rất phóng khoáng.

Cayetano Ros, *El País*: Messi, hung dữ, sắc sảo, đầy quyết tâm, cầu thủ người Argentina đã ghi thêm 3 bàn thắng vào lưới của đối thủ ưa thích, tránh phải thi đấu thêm hiệp phụ với một Real Madrid dồi dào sức lực hơn. Khi bị trói buộc bởi những động tác theo kèm của Pepe, anh đã lùi về tuyến giữa để dễ thở hơn. Tại đây, anh thoát khỏi Khedira trước khi chuyền bóng cho Iniesta, người đã mở ra thế trận, biến trận đấu trở thành một màn trình diễn vô giá. Dù chưa thực sự hồi phục, anh vẫn đủ sức cùng với Piqué tạo ra một tác phẩm nghệ thuật: cú giật gót của Piqué đặt anh vào thế đối mặt 1:1 với Casillas. Lần này, anh xử lý tình huống bằng một cú phất bóng nhẹ bằng chân phải qua thủ môn đang đổ người hết cỡ. Messi kết thúc nhiệm vụ bằng cú volley xứng tầm Siêu cúp.

Santiago Siguero, *Marca*: Messi đã đánh bại Real Madrid. Gần như tự lực hoàn toàn, cầu thủ người Argentina đã một lần nữa hủy diệt đội bóng luôn coi Messi là lời nguyền đối với mình. Điểm mấu chốt là lần này, đây là một Real Madrid mạnh, nhỉnh hơn về tổng thể so với Barcelona, nhưng về khía cạnh cá nhân, Messi đã chiến thắng trong sự so sánh với Cristiano Ronaldo. Anh chính là Di Stéfano của CLB Barcelona.

Mùa giải khởi đầu thuận lợi như vậy, sau đó lại trở thành quãng thời gian với những tin xấu khiến cả đội rã rời về tinh thần. Tháng 11 năm 2011, Tito Vilanova phát hiện ra mình có tế bào ung thư ở tuyến mang tai.

Leo cũng phải đối mặt một cách thầm lặng với tin về một thành viên thân thiết trong gia đình mắc ung thư. Khó có thể chống đỡ được trước sự tương phản giữa niềm vui của việc giành được danh hiệu và thực tại khốc liệt, nhưng Messi đã cố gắng hết sức để những khó khăn này không biểu lộ ra trên sân tập. Bỗng dưng, thế giới trở thành một nơi phức tạp của người trưởng thành. Anh càng hướng về gia đình nhiều hơn và tự tách mình khỏi những điều anh cho là nhỏ nhặt, không quan trọng. Anh cũng xa lánh một số người cộng tác của Pep, những người đã cố gắng gần gũi với anh trong giai đoạn khó khăn ấy.

Trong khi khối u đang lớn dần, Abidal được điền tên vào đội hình xuất phát cho trận chung kết Club World Cup với Santos của Neymar Jr, người được cho là sẽ sớm trở thành một trong những cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Messi có một mục tiêu khác: giữ

nguyên vị thế của mình. Một phần do bản hợp đồng mới Cesc Fàbregas, Guardiola cố gắng thể hiện triết lý bóng đá của mình nhiều nhất có thể bằng cách bố trí 5 tiền vệ và Messi – sự kết hợp giữa số 8 (người sáng tạo), số 9 (người ghi bàn) và số 10 (cầu thủ hỗ trợ). Dani Alvés và Thiago chơi như những cầu thủ chạy cánh ảo trong một "hành lang gương" bóng đá – nơi vị trí của các cầu thủ rất mơ hồ và không cụ thể.

Barcelona đã có chiến thắng thứ 10 trong 11 trận chung kết. Và Messi đã cân bằng kỷ lục ghi bàn trong tất cả các giải đấu của Pedro – được thiết lập 2 năm trước: dường như không có kỷ lục nào vượt quá tầm với của Leo và việc nỗ lực để đạt được chúng cũng làm thỏa mãn tham vọng của anh. Anh còn có một kỷ lục nữa: kiến tạo trong tất cả các giải đấu, nên có thể nói, anh đã vượt qua người đồng đội. Thành công của Leo đang ngày càng vươn xa.

18 tháng 12 năm 2011. Chung kết FIFA Club World Cup. Santos 0-4 Barcelona. Yokohama

Barcelona: Valdés; Puyol (thay bằng Fontás, phút 85), Piqué (thay bằng Mascherano, phút 56), Abidal; Alvés, Busquets, Xavi, Thiago (thay bằng Pedro, phút 78); Iniesta, Cesc và Messi.

Santos: Cabral; Danilo (thay bằng Elano, phút 30), Drácena, Rodrigo, Durval, Leo; Henrique, Arouca, Ganso (thay bằng Ibson, phút 83); Borges (thay bằng Kardec, phút 78) và Neymar.

Các bàn thắng: 1-0, phút 17: Messi. 2-0, phút 24: Xavi. 3-0, phút 45: Cesc. 4-0, phút 82: Messi.

Luis Martín, *El País*: "Hãy để lịch sử đánh giá cậu ấy" – đây là lời tuyên bố của Mascherano khi nói về Messi, người hôm qua lại một lần nữa thể hiện lý do anh sẽ chắc chắn giành được Quả Bóng Vàng lần thứ ba liên tiếp vào ngày 9 tháng 1. Với Messi, người được xướng tên là Cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu và giải đấu, ngày nay đã không còn đối thủ nào có thể tranh tài với anh. Neymar đã không thành công khi đối mặt với phép màu mang tên "Bọ Chét".

FIFA đã tức giận với Barcelona vì Messi không xuất hiện để quảng bá cho trận chung kết trong suốt một tuần. Anh không đến khu vực họp báo sau chiến thắng trong vòng bán kết, cũng không có mặt ở buổi họp báo chính thức vào ngày thứ Bảy… Anh luyện tập, nghỉ ngơi, đi dạo với gia đình, rồi đi ăn nhẹ với họ và với bạn gái vào những ngày được cho phép. Nhưng đến hôm qua, anh mới lên

tiếng. Ở trên sân bóng. Và trong một trận chung kết nữa. Barcelona đã giành 13 trên tổng số 16 danh hiệu kể từ khi Pep Guardiola ngồi vào ghế huấn luyện. Và Messi một lần nữa ghi bàn trong một trận đấu lớn, như thường lệ. Hiện nay, anh đã ghi 17 bàn thắng trong các trận chung kết của tất cả các giải đấu.

Martí Perarnau, *Sport*: 30 phút đầu tiên trong trận đấu này chính là điểm cao trào của khúc nhạc *rondo*, của khái niệm tung hứng và là sự thăng hoa về nghệ thuật hoán đổi vai trò. Một đàn ong vò vẽ nhỏ đã kiểm soát bóng và châm nọc vào các cầu thủ của đội bóng Brazil Santos - những người đã thi đấu yếu ớt, vật vờ. Giống như một người bị sốc sau sang chấn, Neymar tóm gọn tất cả trong một câu nói đơn giản. "Hôm nay chúng tôi đã học được cách chơi bóng đá".

Messi gặp Neymar tại lễ trao giải và họ đã có một cuộc trò chuyện – đây chính là nền tảng của tình bạn giữa hai người sau này. Leo, biết được rằng Barcelona có quan tâm tới cầu thủ người Brazil, đã đề nghị anh gia nhập CLB. Neymar quả quyết rằng đó chính là ước mơ của anh, nhưng sự thực là cầu thủ người Brazil đã có một thỏa thuận với đội bóng xứ Catalan rồi.

Sau trận chung kết Club World Cup, Messi đến Rosario để nghỉ ngơi, đồng thời cập nhật thông tin về tình trạng hoạt động của Quỹ Từ thiện Leo Messi, một tổ chức đã ủng hộ tiền nhằm thúc đẩy các dự án dành cho trẻ em và thanh thiếu niên gặp khó khăn từ năm 2007. Trong thời gian đó, khi người ta hỏi Guardiola vì sao cho Messi nhiều ngày nghỉ hơn, ông chỉ đưa ra những câu trả lời mập mờ, hiểu được sự quan tâm của Leo đối với việc thành viên thân thiết trong gia đình lâm bệnh: "Tôi đưa ra quyết định chứ không phải ai khác. Có những lý do cho việc này. Leo là một người nhạy cảm đối với một số vấn đề cá nhân và tôi muốn cậu ấy ở bên gia đình cho tới năm mới".

Khi năm mới bắt đầu, cả đội lại nhận một cú sốc nữa: vào tháng 3, CLB thông báo rằng Abidal sẽ phải trải qua một cuộc phẫu thuật thay gan sau khi một khối u có thể gây ung thư tái phát. Cầu thủ hậu vệ đã sụt 19 kg và cần phẫu thuật không dưới 5 lần. Nhưng chỉ 1 năm sau đó, anh đã quay trở lại sân bóng.

Trở về sau kỳ nghỉ Giáng sinh và với sự trở lại của Champions League, Messi tiếp tục thể hiện sự tiến bộ về chiến thuật và những chỉ số xuất chúng: anh ghi thêm bàn thắng cho đội tuyển Argentina và vào tháng 3; ở tuổi 24, trở thành cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất trong lịch sử Barça, vượt qua kỷ lục 232 bàn thắng

của César Rodríguez trong màu áo *blaugrana*.

Tuy nhiên, có những điều không bao giờ thay đổi. Trước một số trận đấu nhất định, Leo vẫn phải đối mặt với những cơn buồn nôn và những trận nôn mửa. "Điều này khá thường thấy. Có rất nhiều cầu thủ bị như vậy", Pedro nói. "Đôi khi các cầu thủ bắt đầu bị nôn ọe. Là do adrenaline, sự căng thẳng trước mỗi trận đấu. Người ngoài nhìn vào sẽ không nhận thấy sự bất thường nào. Chúng tôi luôn phải chiến thắng, phải thi đấu tốt, phải có tình trạng thể chất tốt. Và không phải lúc nào chúng tôi cũng được như vậy. Nhưng thực tế là như thế, và bạn phải sẵn sàng cho mọi thứ".

Một số cầu thủ cho rằng cảm giác ấy giống như một chú chó săn trước một cuộc đua, hay một chiếc xe ô tô rú ga trước khi nhả chân côn. "Leo cho rằng những lúc bị nôn như vậy rất tế nhị và luôn cố gắng tránh xa chúng tôi", Mascherano nói. "Triệu chứng này cũng xảy ra với một vài người khác, kể cả tôi. Dù bạn có nhiều kinh nghiệm tới đâu, adrenaline cũng không bao giờ biến mất. Và trước một trận đấu khiến thần kinh căng thẳng, đôi khi nó sẽ gây ra cảm giác buồn nôn. Đến khi trận đấu bắt đầu thì nó cũng biến mất".

"Có một trận đấu diễn ra khi cậu ấy đang mắc bệnh cúm - trận đấu với Osasuna", "ông chủ nhỏ" Mascherano nhớ lại. Messi đã được cho nghỉ vào buổi sáng với biểu hiện sốt nhẹ, một số triệu chứng của cúm và bị cảm lạnh, nhưng ba tiếng trước trận đấu tại Copa del Rey, anh nói với Pep rằng bản thân đã sẵn sàng thi đấu. "Khi cậu ấy nói vậy, tôi liền cho cậu ấy lên băng ghế dự bị", Pep giải thích.

Mascherano nhấn mạnh: "Cậu ấy đã bị sốt. Cậu ấy ghi 2 bàn thắng! Tôi nói nghiêm túc đấy, cậu ấy đã thi đấu khi đang bị sốt! Bác sĩ cho cậu ấy nghỉ vì không đảm bảo sức khỏe, nhưng cậu ấy muốn thi đấu. Cậu ấy ra sân, và rồi..." Leo vào sân 30 phút trước khi trận đấu kết thúc, đủ thời gian để anh ghi 2 bàn thắng.

Trước lượt trận thứ hai với Bayer Leverkusen tại vòng 16 đội của Champions League diễn ra ở Camp Nou, Leo cảm thấy không khỏe. Anh bị đau đầu và được cho uống paracetamol. "Thật à? Đến bây giờ tôi mới biết lúc đó cậu ấy không khỏe", Mascherano thừa nhận.

GB: Trong cuộc đối đầu với Bayer Leverkusen, Leo đã bị đau đầu. Ông đã từng trông thấy anh ấy bị nôn trước trận đấu nào chưa?

PG: Tôi cũng từng bị nôn. Nếu bạn cảm thấy bồn chồn, sự bất an ấy cần được loại bỏ và đây chính là điều bạn phải làm.

GB: Nhưng ông có vẻ thường xuyên bị lo lắng. Và Messi dường như là kiểu người bình tĩnh hơn.

PG: Có lẽ con người cậu ấy chính là như vậy. Chúng ta hãy đặt mình vào vị trí của cậu ấy. Cậu ấy mang trên mình áp lực phải luôn xuất sắc hết lần này đến lần khác, và tôi chắc rằng vào giai đoạn ấy, đây là một việc khó khăn. Đó là suy nghĩ của tôi thôi, vì nói thật với anh, tôi không biết làm thế nào cậu ấy có thể gánh trên vai nhiều gánh nặng đến vậy.

GB: Anh ấy có tỏ ra ít nói hơn vào ngày mà trận đấu với Leverkusen diễn ra không?

PG: Tôi không nhớ có biểu hiện nào như vậy. Tôi không vào phòng thay đồ với các cầu thủ trước khi trận đấu diễn ra, tôi không muốn gặp gỡ họ, đó là khoảng thời gian dành riêng cho họ, lúc đó tôi ở trong văn phòng. Ngay trước khi ra sân thì chúng tôi đứng cạnh nhau, nhưng chỉ có thế.

GB: Ông có nói điều gì đặc biệt với anh ấy sau 5 bàn thắng đó không?

PG: Tôi không nhớ nữa. Chắc là tôi đã chúc mừng cả đội. Ở Champions League, mỗi khi vượt qua một vòng đấu, bạn lại nghĩ rằng mình sẽ có thêm hai trận đấu tại đấu trường châu Âu. Bạn không thể biết khi nào hành trình ấy sẽ khép lại. Tôi tự thấy mình càng ngày càng chúc mừng ít người hơn, có lẽ là do tuổi tác. Với chúng tôi, những nhân sự kỹ thuật, chúng tôi có những khoảnh khắc giải trí riêng và tôi thường cùng với họ ăn mừng trong văn phòng. Trong trận đấu đó, tôi không nhớ mình có tới chúc mừng cậu ấy hay không nữa. Thông thường tôi sẽ làm vậy ở Champions League, vì được chơi tại đấu trường châu Âu là một điều thật tuyệt.

7 tháng 3 năm 2012. Lượt trận thứ hai, vòng 16 đội Champions League. Barcelona 7-1 Bayer Leverkusen

Barcelona: Valdés; Alvés, Piqué, Mascherano, Adriano (thay bằng Muniesa, phút 63); Busquets, Xavi (thay bằng Keita, phút 52), Cesc; Pedro, Messi và Iniesta (thay bằng Tello, phút 52).

Bayer Leverkusen: Leno; Castro, Schwaab, Toprak, Kadlec; Renato Augusto (thay bằng Oczipka, phút 67), Reinartz, Rolfes, Bender

(thay bằng Schürrle, phút 55); Kiessling và Derdiyok (thay bằng Bellarabi, phút 55)

Các bàn thắng: 1-0, phút 25: Messi nhận đường chuyền từ Xavi và lốp bóng qua thủ môn. 2-0, phút 42: Messi nhận đường chuyền từ Iniesta và ghi bàn sau những tình huống xử lý cá nhân xuất sắc. 3-0, phút 50: Messi nhận đường chuyền từ Cesc và ghi bàn với một cú lốp bóng nữa. 4-0, phút 55: Tello. 5-0, phút 57: Messi. Thủ môn đã không giữ chặt được bóng và Messi tận dụng cơ hội khi bóng bị đẩy ra ngoài. 6-0, phút 62: Tello. 7-0, phút 84: Messi với cú sút bằng chân trái từ rìa khu vực cấm địa. 7-1, phút 90: Bellarabi.

Ramón Besa, *El País*: Messi. Cơn cuồng phong mang tên Messi. Có lẽ người ta phải cảm ơn Messi vì anh luôn muốn ra sân, không phân biệt trận giao hữu hay trận đấu chính thức, khó khăn hay dễ dàng, quan trọng hay tầm thường, và vì anh không chấp nhận bị thay thế, ngay cả khi kết quả đã được an bài, dù khi anh có phong độ tốt hay không, dù khi nóng hay lạnh, sân nhà hay sân khách, thứ Tư hay thứ Bảy. Không có thứ khuôn phép nào mà "Bọ Chét" quy phục - nơi anh tự do tung bay nhất là Champions League - tại đây anh đã ghi 12 bàn thắng sau 7 trận, tiếp nối 5 bàn thắng trong trận đấu với Bayer, một kết quả chưa từng thấy trong lịch sử đấu trường châu Âu. Không ai khắt khe hơn chính Messi, với mỗi màn trình diễn đều trở thành một cảnh tượng ngoạn mục và vì vậy, anh chấp nhận phần lỗi về mình khi có những trận đấu chưa thực sự tỏa sáng. Không cầu thủ nào tìm được nhiều hướng chuyền bóng tốt hơn Piqué, Xavi và Iniesta. Bóng luôn được đặt vào đôi chân của thiên tài Messi một cách đúng vị trí, cân bằng và đúng lúc.

Robert Alvarez, *El País*: Messi tới sân Camp Nou với một cơn đau đầu. Tuy nhiên, vì không muốn quay về nhà nghỉ ngơi, anh đã hỏi xin từ bác sĩ Ricard Pruna một viên thuốc giảm đau. Vị HLV của Barcelona, người đã rời đi sau trận đấu cùng HLV ĐTQG Argentina, Alejandro Sabella, giải thích về sự quên mình của "Bọ Chét". "Dù trời có đổ mưa hay lạnh giá, dù người ta có vào bóng thô bạo với cậu ấy hay không cũng không có gì khác biệt. Tôi tưởng tượng rằng, vào thời của Di Stéfano, của Maradona, Cruyff, Pelé, họ tự nhận mình là xuất sắc nhất. Giờ đây, cậu ấy ngồi trên ngai vàng và chỉ cậu ấy mới có thể quyết định khi nào sẽ rời ngôi mà thôi".

"Đó là một trận đấu Champions League hay là Messi trong trò chơi trên PlayStation2 vậy?" Falcao của Atlético hỏi một cách châm biếm. "Messi quả là không thể tin nổi. Cầu thủ xuất sắc nhất từ

trước đến nay đối với tôi", Rooney của Manchester United nói. Không có từ ngữ nào để miêu tả cách Barcelona đã thi đấu. Rõ ràng, đó là một màn thể hiện ở trình độ vượt bậc. "Không có Messi, Barcelona là đội bóng xuất sắc nhất thế giới, khi có cậu ấy, họ là đội bóng đến từ ngân hà khác", HLV Robin Dutt của Bayer kết luận.

10. Bốn Quả Bóng Vàng

El País: Anh nói rằng mình không quan tâm đến việc ghi bao nhiêu bàn, và rằng anh quan tâm đến các danh hiệu hơn. Những điều gì tạo cho anh động lực?

Leo Messi: Tôi muốn giành được danh hiệu với cả đội hơn là giải thưởng cá nhân hay ghi nhiều bàn thắng hơn những người khác. Tôi quan tâm đến việc làm một người tốt hơn là trở thành cầu thủ bóng đá xuất sắc nhất thế giới. Ngoài ra, sau cùng, khi tất cả mọi chuyện kết thúc, bạn nhận lại về mình điều gì? Khi giải nghệ, mong muốn của tôi là được nhớ tới như một người tử tế. Tôi yêu thích việc ghi bàn, nhưng đồng thời cũng yêu thích việc trở thành bạn bè với những cầu thủ mình đã thi đấu cùng. Việc được người khác quý trọng và đánh giá cao là một điều tốt.

El País: Vậy anh không quá để tâm đến việc giành Quả bóng Vàng lần thứ tư?

Leo Messi: Giành các giải thưởng là một điều tốt. Đương nhiên, tôi rất cảm kích về điều này. Nhưng sau cùng, khán giả mới là người quan tâm đến các giải thưởng hơn, các bạn luôn hỏi rằng liệu cầu thủ này có giỏi hơn cầu thủ kia hay không. Xavi hay Iniesta? Ai biết được chứ?… Chắc chắn, cả đội bóng đã khiến tôi tiến bộ hơn. Không có sự giúp đỡ của các đồng đội, tôi sẽ không là ai cả, tôi sẽ không giành được gì hết. Không danh hiệu, không giải thưởng, không gì cả.

(Phỏng vấn với Leo Messi trên *El País*, Ramón Besa và Luis Martín, 30 tháng 9 năm 2012)

Trong cuốn *El largo viaje de Pep*, Martí Perarnau đã viết rằng vào khoảng tháng 10 năm đó, Guardiola có một buổi thảo luận với các cầu thủ, ông yêu cầu họ hãy quên đi những sự so sánh và không suy đoán đâu là đội bóng xuất sắc nhất thế giới. Đó là công việc của các nhà báo, các talkshow. Theo Pararnau, ông nói với họ: "Nghe này, vấn đề không phải là chúng ta có giỏi hơn đội bóng này, đội bóng kia hay không. Một số người sẽ có ý kiến này, và chúng ta sẽ có ý kiến khác. Chúng ta chỉ có thể nhìn ra câu trả lời

thực sự, như trong các bộ phim hay, sau khi thời gian trôi qua, rồi chúng ta nhìn lại và nói về những năm tháng ấy. Quá khứ đó sẽ trở thành những điều bất hủ. Bây giờ, chúng ta không hiểu được mọi thứ, nhưng các cậu sẽ được nhắc tới trong 15 năm nữa. Chắc chắn là như vậy. Các cậu sẽ được nhắc tới và khi ấy, ngay trong khoảnh khắc ấy, cả thế giới sẽ nhận ra rằng chúng ta đã là một đội bóng tuyệt vời".

GB: Rodrigo Messi kể về việc Leo, ở tuổi 13, đã nói mình muốn giành Quả Bóng Vàng.

PG: Cậu ấy nói thế à? Cậu ấy đâu có nói sai, phải không nào? Tôi đã rất hạnh phúc khi cậu ấy giành được QuảB Vàng sau trận chung kết Champions League ở Rome. Đêm đó, chúng tôi nói với cậu ấy: "Giải thưởng thuộc về cậu rồi". Rõ ràng là thuộc về cậu ấy. Những giải thưởng này luôn khiến cậu ấy rất vui – đó là cách cậu ấy nhìn nhận chúng: những điều mà bản thân muốn giành được. Tôi cho rằng Michael Jordan muốn trở thành cầu thủ phòng thủ, ghi bàn, tranh bóng tốt nhất tại NBA… Leo cũng như vậy. Và bạn nói, tại sao mà giải Vô địch Quốc gia, Champions League và Quả Bóng Vàng là không đủ? Tại sao cậu ấy muốn nhiều hơn nữa? Vì những người đặc biệt là như vậy. Người ta tưởng rằng Nadal đã xong việc, rồi anh ấy tiếp tục thi đấu và giành tất cả các danh hiệu. Và tôi chắc rằng Jordan đã từng nghĩ: một ngày nào đó, tại sao mình không trở lại ở tuổi 50 nhỉ? Chúng ta được tạo nên từ những yếu tố khác nhau, với quê quán và bố mẹ khác nhau. Tất cả chúng ta đều rất hiếu thắng, nhưng cách suy nghĩ của bạn lại có thể khác. Bạn cho rằng: hôm nay mình đã thất bại rồi, nhưng biết làm sao được, cuộc đời mà. Bạn biết giới hạn của mình và tự nhủ: mình không làm được vì mình không có khả năng. Leo thì không, cậu ấy luôn tin rằng nếu bản thân vững vàng, cậu ấy sẽ chiến thắng.

Quả bóng Vàng đầu tiên và Giải thưởng Cầu thủ xuất sắc nhất năm của FIFA

Leo Messi từng xếp thứ ba trong danh sách ứng cử viên của tạp chí *France Football* cho Quả Bóng Vàng năm 2007 (sau Kaká và Ronaldo) và thứ hai vào năm 2008 (cầu thủ người Bồ Đào Nha đã chiến thắng). Nhưng năm 2009, ở tuổi 22, anh không chỉ được lựa chọn là cầu thủ xuất sắc nhất và tiền đạo xuất sắc nhất tại Champions League vào cuối mùa hè, mà còn giành được giải thưởng danh giá nhất với số liệu thống kê đáng chú ý: chưa bao giờ có khoảng cách lớn đến vậy giữa vị trí thứ nhất và thứ hai, giữa Leo Messi và Cristiano Ronaldo. Xavi Hernández, một đại diện khác đến từ Barcelona – đội bóng đã càn quét tất cả các danh

hiệu, đứng ở vị trí thứ ba.

Lễ trao giải diễn ra ở Paris và toàn thể gia đình của Leo cùng đi với anh. Celia, mẹ của anh, tham dự sự kiện trong một bộ váy đỏ tinh tế, và Jorge trông gầy hơn bình thường, có chút mệt mỏi, quan sát khung cảnh và nhớ lại những quyết định, hành trình, những căng thẳng, xa cách. Xung quanh là bốn đứa con, với Leo đang cầm Quả Bóng Vàng, trong khi chụp ảnh, Jorge bật khóc. "Tôi đã đạt được mục tiêu đặt ra trong đời: tôi có bốn đứa con giỏi giang, cuộc sống của chúng đều đang rất tốt. Tôi đã thành công rồi".

Trong trận đấu tiếp theo với Espanyol tại Nou Camp, người mẹ trao cho anh QuảB Vàng trên sân trong khi cả SVĐ, các đồng đội, đội trưởng của đối phương và thậm chí cả trọng tài Iturralde González vỗ tay chúc mừng.

FIFA cũng trao cho anh giải thưởng Cầu thủ xuất sắc nhất năm tại lễ trao giải diễn ra ở Zurich vào ngày 21 tháng 12. Quả Bóng Vàng được bình chọn bởi các nhà báo, trong khi giải Cầu thủ xuất sắc nhất năm của FIFA được bình chọn bởi các HLV trưởng và đội trưởng ĐTQG. Một lần nữa, anh chiến thắng với cách biệt lớn nhất trong lịch sử của giải thưởng.

Một vài tiếng trước giờ mở màn, đoàn đại biểu của Barcelona gặp mặt ở tiền sảnh của khách sạn họ đang ở, dự định cùng nhau đi tới trung tâm hội nghị Palace of Congress, nơi lễ trao giải sẽ diễn ra. Không ai nhìn thấy Leo ở đâu cả. Họ đã tìm anh khắp nơi. Laporta nói: "Đi lên xem cậu ấy có ở trong phòng không". Và anh ấy ở đó, trên giường, đang chơi nốt ván game trên PlayStation với các anh em trai Rodrigo và Matias. Ba anh em nhanh chóng tìm cách giúp nhau đeo nơ, nhưng lại không biết làm thế nào. Bố Jorge đã phải tới giải nguy.

Quả Bóng Vàng thứ hai, 2010

Ngày 10 tháng 1 năm 2011, Messi nhận Quả Bóng Vàng đầu tiên – kết hợp của hai giải thưởng với ban giám khảo 450 người, gồm HLV trưởng, đội trưởng ĐTQG và nhà báo. Đó là năm với cú ăn ba của *blaugrana*, sự đền đáp xứng đáng cho những gì Barcelona và La Masía đã làm cho bóng đá, đồng thời với chiến thắng đầu tiên tại World Cup của đội bóng Tây Ban Nha.

Leo không ngờ mình sẽ đem được giải thưởng về nhà: không có ai thực sự đặt cược vào anh cả. Có lẽ vì vậy mà anh suýt nữa đã bỏ bộ tuxedo và nơ đen Dolce & Gabbana của mình ở nhà. Lần này, bố

mẹ và em gái cùng anh tới tham gia lễ trao giải, còn có một người chú, một người cô và em họ. Bảy cầu thủ Barcelona có tên trong đội hình xuất sắc nhất năm và Pep Guardiola – được đề cử là HLV xuất sắc nhất năm – cũng cùng tới với họ. Giải thưởng ấy sau cùng thuộc về Mourinho, người đã cùng Inter vô địch Champions League.

Với giới báo chí, đối tượng ưa thích của họ là Andrés Iniesta, người đã ghi bàn thắng ấn định chức vô địch World Cup cho Tây Ban Nha. Nike đã chuẩn bị 10.000 chiếc áo để kỷ niệm danh hiệu. Không ai biết chuyện gì đã xảy ra với chúng. Thế giới bóng đá, bắt đầu từ chủ tịch UEFA Michel Platini, cho rằng đã đến lúc tri ân Xavi vì hành trình của anh, vì những danh hiệu, vì lối kiểm soát bóng mà anh đã quảng bá.

Ở Tây Ban Nha, người ta nói rằng nếu Iniesta không chiến thắng, Xavi sẽ là người giành giải thưởng Cầu thủ xuất sắc nhất năm. Nhưng hai tiền vệ trung tâm sẽ sớm nhận ra rằng các cầu thủ Tây Ban Nha dường như không nhận được nhiều sự tôn trọng từ công chúng quốc tế như ở quê nhà.

Guardiola được giao nhiệm vụ xướng tên người giành Quả Bóng Vàng. "Và người chiến thắng là… Ay, ay, ay", vị HLV nói trước khi đọc to tên của Leo Messi. Nhóm của "Bọ Chét" nhận thấy sự lạnh lùng trong biểu cảm của Guardiola – điều mà họ khó có thể làm ngơ.

Người được đồn đoán nhiều nhất đã chiến thắng vì anh là người xuất sắc nhất. Những màn tranh cãi về tài năng bóng đá của Xavi và Iniesta chỉ dừng lại ở lời nói. Khi bầu chọn, phải có một người đứng đầu, và người đứng đầu trong môn thể thao này đã được lựa chọn bởi số đông.

Leo đã phải ứng khẩu khi lên phát biểu. Anh tựa người vào bục microphone một cách lo lắng: "Chào buổi tối, và cảm ơn tất cả mọi người rất nhiều về màn vỗ tay chúc mừng… ehh… Sự thật là… Tôi không nghĩ mình sẽ thắng hôm nay. Được ở đây cùng với hai đồng đội đã là đủ, nhưng giành được giải thưởng một lần nữa… Hôm nay là một ngày đặc biệt với tôi. Tôi muốn chia sẻ cùng các đồng đội và cảm ơn họ, vì đương nhiên tôi sẽ không thể ở đây nếu không có họ. Tôi muốn chia sẻ vinh dự này với những người thân yêu đã luôn ủng hộ và sát cánh bên tôi. Và tôi muốn chia sẻ nó với những người hâm mộ Barcelona và đội tuyển Argentina. Cảm ơn mọi người rất nhiều".

Dù đã có đôi chút tranh cãi khi Leo được xướng tên, anh, Andrés và Xavi tỏ ra thân thiết hơn bao giờ hết trên đường trở về. Iniesta biết rằng mình sẽ không có cơ hội nào như thế nữa; tờ*La Gazzetta dello Sport* thậm chí đã thông báo anh sẽ chiến thắng. Anh có ít nhiều thất vọng, nhưng vẫn luôn thật lòng ngưỡng mộ Leo.

"Mọi người đều có quyền có ý kiến riêng, nhưng không có khúc mắc gì với quyết định đã được đưa ra cả, tuyệt nhiên là không", Iniesta nói. "Chúng tôi rất vui vì được ở đó chứng kiến Leo giành Quả Bóng Vàng thứ hai. Tôi nghĩ rằng được đề cử cũng là một vinh dự - vì đó không phải điều dễ dàng. Chúng tôi cảm nhận được sự đánh giá cao, tình cảm và sự tôn trọng to lớn từ mọi người. Ba người chúng tôi biết rằng sức mạnh nằm ở tập thể đội bóng, chúng tôi đã tham dự lễ trao giải với tư cách cá nhân, nhưng thành công thuộc về tập thể, chúng tôi đều biết điều ấy".

Xavi không mong đợi gì cả; thực tế, anh nói trong một cuộc đối thoại riêng tư rằng anh đã luôn chắc chắn ai sẽ chiến thắng: Leo, đương nhiên, lý do đơn giản là vì anh là người xuất sắc nhất. Tiền vệ trung tâm xứ Catalan không thể tin mình lại được đề cử cho những giải thưởng mà anh chưa từng quá coi trọng. Năm đó, điều khiến anh bận tâm hơn là liệu mùa *bolets*(nấm) có tốt tươi hay không.

"Dù cho kết quả như thế nào, đó vẫn là một sự bất ngờ", Xavi giải thích. "Leo đã chiến thắng và cậu ấy xứng đáng với điều đó. Chúng tôi đã có thành tựu mang tính lịch sử: chiến thắng của Barcelona và đội trẻ Barça, điều này khiến tôi đặc biệt mãn nguyện".

Xavi là một trong những người đã hỗ trợ Leo khi anh được lên đội Một, một trong những người nhắc nhở anh từ đầu rằng nếu trước mặt là bốn hậu vệ, tốt hơn hết là chuyền bóng về; nếu là một hoặc hai người, hãy triển khai bóng. Các cuộc đối thoại giữa Xavi và Leo thường xoay quanh những vấn đề về bóng đá và khi Pep tới, trọng tâm chuyển sang những thay đổi mà Messi phải trải qua. Xavi thích nhìn thấy cách "Bọ Chét" bắt đầu thực hiện những việc mà trước khi Pep lên nắm quyền anh chưa từng làm, tung ra đường chuyền hợp lý vào đúng thời điểm và đúng vị trí, dần dần tham gia nhiều hơn vào sơ đồ chiến thuật đã được thảo luận khi luyện tập.

Leo luôn cảm thấy biết ơn đối với những người đã giúp anh tiến xa đến vậy, những người tri kỷ của anh. Năm ấy, anh thấy mình nợ Xavi và Iniesta vì đã giúp anh phát triển sự nghiệp. Khi trở về từ Thụy Sĩ, anh bày tỏ lòng cảm kích này theo cả cách công khai

và riêng tư.

“Thôi nào, Leo, cạn một ly”, Piqué nói to, anh thường là người chịu trách nhiệm xếp đội hình chụp ảnh trong những dịp như vậy.

Trên máy bay, khi đang ngồi cạnh mẹ và với Iniesta ở hàng ghế sau, anh được mời nói vài lời khi mọi người mở những chai Cava. “Tôi muốn nâng ly vì Xavi và Andrés, những người xứng đáng với giải thưởng, nếu không muốn nói là hơn tôi, dù tôi là người được xướng tên”. Các bức ảnh tập thể được chụp, ly được nâng lên, và trên mỗi khuôn mặt đều là những nụ cười rạng rỡ.

Có một câu hỏi từ phòng thay đồ của Barcelona mà có lẽ sẽ không bao giờ được trả lời. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Iniesta hay Xavi chiến thắng? Các cầu thủ đã chuẩn bị tinh thần để quan tâm đến Leo nếu tình huống như vậy xảy ra, nhưng sau cùng, điều ấy là không cần thiết.

Tuy nhiên, Leo không hài lòng với phản ứng từ báo chí Tây Ban Nha hay nước ngoài. Họ chỉ trích UEFA, FIFA và toàn bộ giới bóng đá vì một kết quả không công bằng. *La Gaceta* sử dụng tiêu đề “Quả bóng này không được làm bằng vàng”, *ABC* nói “IFA đã coi nhẹ những nhà vô địch thế giới” và *La Stampa* cho rằng bóng đá đã mất đi giá trị cốt lõi của mình: “[Messi] đã không có thành tích gì tại các đấu trường quan trọng”. Đây là điều chào đón Leo vào buổi sáng sau ngày anh được trao giải.

Buổi chiều ngày hôm đó, các cầu thủ Barcelona trở về với việc luyện tập và “Bọ Chét” cảm thấy có điều cần chứng minh với giới bóng đá. Vị thế của anh đang bị nghi ngờ.

Pep Guardiola vẫn còn nhớ buổi luyện tập ấy.

“Cậu ấy đã tỏ ra xuất sắc vượt trội, không thể tin được”, Txiki Begiristain nhớ lại. “Pep nói với tôi, ‘Trời ạ, ông nên trông thấy cậu ta lúc đó’.”

Trong những trận đá tập với 6 người mỗi bên vào ngày hôm đó, Messi ghi bàn thắng theo đủ kiểu – tổng cộng là 5; anh rê bóng, dứt điểm, dẫn bóng về phía trước, kiến tạo và chạy nhiều hơn bất cứ ai khác. Đây là lý do anh giành được Quả Bóng Vàng. Leo đi tắm và trở về nhà.

Leo đã đặt tất cả về đúng vị trí của mình.

Quả Bóng Vàng thứ ba, 2011

Ngày 9 tháng 1 năm 2012, Leo Messi được trao Quả Bóng Vàng FIFA lần thứ ba, cân bằng kỷ lục là người duy nhất từng giành giải trong nhiều năm liên tiếp của Platini. Johan Cruyff và Marco Van Basten cũng đã 3 lần chiến thắng. Cristiano Ronaldo xếp thứ hai và Xavi thứ ba. Messi một lần nữa mặc bộ đồ của Dolce & Gabbana, với áo khoác nhung màu hạt dẻ thẫm, sơ mi trắng, cà vạt đen. Nụ cười của anh không còn ngượng nghịu nữa mà tươi rói.

Leo nhận được 47% số phiếu bầu. Ronaldo nhận được 21 và Xavi là 9. Anh cầm giải thưởng trên tay, đứng giữa Ronaldo và Nazario, Sepp Blatter và Michel Platini. Nếu anh tỏ ra ngập ngừng ở lần thứ nhất và đầy lo lắng ở lần thứ hai, thì trong lần trao giải thứ ba, anh tiếp nhận những lời chúc mừng của giới bóng đá với vẻ nhã nhặn và tự tin.

Và người đồng đội Xavi không bị lãng quên trong bài phát biểu, dù Ronaldo, vắng mặt vào ngày hôm đó, thì có: anh phải thi đấu tại Copa del Rey vào ngày hôm sau.

Ngày ấy, theo lối phân tích tối giản đối với mọi thứ trong bóng đá, Ronaldo được gắn với vai kẻ xấu trong vở kịch câm, một kẻ phản diện xấu xa đến mức quyến rũ, sự tương phản với thành công và những điều tốt đẹp của Barcelona. Messi (hay bất cứ cầu thủ Barça nào khác) là hiệp sĩ trong bộ giáp sắt bóng loáng, một người hùng bất hủ, đẹp trai, đàng hoàng, với tài năng vượt trội và luôn thành công. Đương nhiên, mối quan hệ giữa Cristiano và Leo phức tạp hơn nhiều so với những định kiến ấy, như chúng ta sẽ nhận thấy sau này.

“Tôi đặc biệt muốn chia sẻ Quả Bóng Vàng này với bạn tôi, Xavi. Đây là lần thứ tư chúng tôi cùng nhau tới lễ trao giải. Anh cũng xứng đáng với giải thưởng này”, anh nói. “Được sát cánh cùng anh tại đây và trên sân bóng là một niềm vinh dự”. Xavi không ngờ tới sự công nhận này. Anh cho biết: “Chúng tôi là những người bạn rất thân thiết. Cậu ấy là một người tốt. Đó là một hành động thật ngọt ngào. Điều cậu ấy làm đáng giá hơn bất cứ giải thưởng nào”. Neymar, có mặt nhờ một bàn thắng tuyệt đẹp đã ghi vào lưới Flamengo, dành cả buổi tối ngắm nhìn Messi trong sự ngưỡng mộ.

Quả Bóng Vàng thứ tư, 2012

Vào ngày 7 tháng 1 năm 2013, Messi trở thành cầu thủ đầu tiên trong lịch sử bóng đá giành Quả Bóng Vàng lần thứ tư. Và anh ăn mừng thành tích này trong một bộ vest chấm bi.

Platini, Van Basten và Cruyff đã chiến thắng 3 lần. Beckenbauer, Di Stéfano và Ronaldo 2 lần. Cristiano Ronaldo 1 lần. Sáu năm trước đó, gần như ít có sự biến chuyển – chứng minh rằng việc vươn đến đỉnh cao khó khăn như thế nào: Ronaldo đứng trên bục vinh danh 5 lần, Iniesta 2 lần, Xavi 4 lần. Messi có mặt trong tất cả.

Leo đã không bình chọn cho Ronaldo (anh bình chọn cho Iniesta, Xavi và tiền đạo Kun Agüero của Manchester City) và Ronaldo cũng không bình chọn cho Leo (các phiếu của anh dành cho đồng hương Bruno Alvés – người đã bình chọn cho Ronaldo trước tiên, sau đó là Radamel Falcao và Robin van Persie).

Khi Messi bước lên sân khấu, các máy quay đã lạnh lùng quay cận cảnh khuôn mặt méo xệch của Ronaldo, anh cảm thấy khó mà có thể trưng ra một nụ cười. Messi nhận được 41% số phiếu bầu, Ronaldo 23% và Andrés Iniesta 10%.

Cũng vào năm này, Rodrigo Messi chia sẻ với tờ *L'Équipe* rằng em trai anh đã đặt quyết tâm giành giải thưởng này từ đầu: "Tôi vẫn nhớ khi nó nói với tôi rằng nó muốn một ngày nào đó giành được Quả Bóng Vàng. Lúc đó nó 13 tuổi".

Dù là ứng cử viên được đánh giá cao nhất, nhưng lời phát biểu của Leo lại không được trôi chảy: "Tôi muốn chia sẻ vinh dự này và cảm ơn những đồng đội tại Barcelona, đặc biệt là Andrés. Tôi tự hào vì ngày hôm nay được đứng cạnh anh và hằng ngày được cùng anh luyện tập, thi đấu. Tới những đồng đội tại ĐTQG Argentina. Tới những người đã bình chọn cho tôi, cả các HLV trưởng và đội trưởng". Leo dừng lại ở đó. "Tôi không biết nữa… Tôi rất lo lắng. Cảm ơn gia đình, bạn bè, cuối cùng và đặc biệt là vợ và con trai – điều tốt đẹp nhất mà Chúa từng ban tặng cho tôi". Sau đó anh giải thích: "Giữa chừng, đầu óc tôi trống rỗng vì tôi quá vui và cũng vì quá căng thẳng. Sự thật là tôi không quen với việc phát biểu trước đông người như vậy. Tôi đã nói những lời thật lòng, nhưng lúc đó tôi căng thẳng quá".

Sau đó, anh nói trong một cuộc họp báo rằng Thiago "chưa hiểu gì hết", nhưng anh muốn vinh danh cả con trai và bạn gái Antonella. Anh đồng thời cũng muốn tri ân Tito Vilanova và Éric Abidal nhưng sự lo lắng đã phản bội anh: "Đương nhiên, bài phát biểu cũng dành cho Tito. Như tôi đã nói gần đây, trong khoảnh khắc đó, tôi không thể thốt nên lời. Bài phát biểu là dành cho Tito và Abidal. Năm nay là một cú sốc với chúng tôi nhưng tôi hy vọng có thể gặp họ, điều ấy sẽ khiến chúng tôi rất hạnh phúc. Giải thưởng

lớn nhất chúng tôi có thể nhận được là có họ ở bên cạnh lúc này."

2012 là một năm đầy biến động với đội bóng, chỉ giành được Siêu cúp Tây Ban Nha và Siêu cúp châu Âu, cúp Copa del Rey và Club World Cup, nhưng cá nhân Messi vẫn nhận được sự tán dương: "Tôi đánh giá mỗi năm theo số lượng danh hiệu giành được. Đáng tiếc năm nay chúng tôi không có nhiều thành tích, những năm thành công rực rỡ nhất là khi chúng tôi giành nhiều danh hiệu".

Cựu cầu thủ Real Madrid và hiện là HLV Santi Solari miêu tả về thành tựu mới của cầu thủ người Argentina trên *El País*: "Chưa từng có cầu thủ nào có thể kết hợp tính cạnh tranh của bóng đá chuyên nghiệp với sự đột phá của bóng đá đường phố nhuần nhuyễn đến vậy. Chưa từng có cầu thủ nào có khả năng liên tục giải quyết được những thử thách hóc búa về chiến thuật như vậy, cứ như thể cậu ấy đang chơi bóng ở ngay bên cạnh nhà mình. Và chưa có cầu thủ nào từng liên kết tính định lượng và định tính một cách hoàn hảo đến thế. Theo dõi Messi thi đấu giống như du hành ngược thời gian: khi cậu ấy kiểm soát bóng, dường như cậu ấy đang hé mở một khe nứt để chúng ta nhìn vào và khám phá ra những tinh hoa của bóng đá. Mỗi khi cậu ấy đưa bóng lên là một lần đưa chúng ta quay về những trận đấu đùa vui ở quê nhà, những giờ giải lao trên sân trường, những sân bóng nhỏ ở quê hương. Một cuộc hành trình quay về với cội nguồn của môn thể thao, với sự phóng khoáng hồn nhiên khi bạn đá bóng chính là vì muốn đá bóng mà thôi".

Trong một lễ ăn mừng khiêm tốn, nhân chuyến hành quân của Málaga tới Camp Nou trong trận đấu cup, Leo chia sẻ giải thưởng với người hâm mộ - được trao cho anh bởi người đại diện liên lạc của đội Một Carlos Naval. Messi, người được Adidas tôn vinh với đôi giày đen in hình 4 Quả Bóng Vàng và anh đã đeo chúng trong trận đấu, chụp ảnh cùng bốn giải thưởng của mình. Và nhân tiện, anh cũng ghi bàn vào lưới Málaga: anh cướp bóng từ Wellington và đánh bại Kameni.

Kỳ lạ thay, trong khi Leo phá vỡ các kỷ lục (anh đã ghi 91 bàn thắng vào năm 2012) và giành nhiều giải thưởng cá nhân, Barcelona lại đang trải qua một vài trục trặc.

Guardiola muốn giữ nguyên trật tự đã mang lại cho họ thành công, nhưng sự có mặt của Cesc vào mùa giải đó đã bổ sung thêm chiều sâu cho đội hình, điều này dần dần tác động tới ý tưởng của Pep. Sự kiểm soát và cân bằng đến từ Xavi và Iniesta, sự hậu thuẫn đến từ phong cách này đang từ từ đổ vỡ. Đội hình giãn ra theo sự

dẫn dắt của Cesc và tham vọng tìm đến khung thành càng sớm càng tốt của anh.

Đồng thời, điều này cũng phù hợp với xu hướng chạy về phía các hậu vệ của Leo – đã ít nhiều được chế ngự bởi Xavi, Iniesta và sau đó là Pep, ông khăng khăng cho rằng anh phải để cho thế trận được hình thành, kiên nhẫn giữ bóng.

Pep, đang bắt đầu cảm nhận được rằng người ta đã chán những câu chuyện và những khuôn mặt cũ, cảm thấy rằng đội bóng đang trượt khỏi tay của ông.

11. Lời từ biệt của Pep

El País: Pep có phải là người đã dẫn đường cho anh không?

Messi: Vâng, Pep đã soi đường cho chúng tôi và chúng tôi vẫn đang theo đó để tiến lên. Ông ấy khiến chúng tôi thi đấu với sự chủ động, luôn hướng tới bàn thắng. Ông đã rèn luyện cho chúng tôi thái độ phù hợp và niềm tin chiến thắng. Ông là một người phi thường trên cương vị HLV, hơn cả những điều ông biết. Cách ông ấy phân tích và chuẩn bị cho trận đấu… Tôi không nghĩ sẽ có thêm HLV nào giống như ông ấy nữa.

(Leo Messi trong cuộc phỏng vấn với Ramón Besa và Luis Martín, *El País*, 30 tháng 9 năm 2012)

Sau một năm chơi điện tử cùng nhau trên PlayStation, Cesc Fàbregas ở London và Messi ở Barcelona, hiện giờ, lại một lần nữa đoàn tụ tại cùng một phòng thay đồ. Viễn cảnh trở lại sau 8 năm ở Anh, được thi đấu dưới quyền Pep và bên cạnh Leo trở nên khó có thể cưỡng lại đối với cầu thủ tiền vệ trung tâm. Ba tháng sau khi cập bến, các cầu thủ xuất sắc nhất của thế hệ sinh năm 87 ấy đã tình cờ cùng thi đấu với nhau trên sân suốt 90 phút. Đó là cuộc đối đầu với Viktoria Plzen tại Champions League. Sự kết hợp của những tài năng thật khiến người xem phải nức lòng: Messi ghi một cú hattrick, một bàn thắng được kiến tạo bởi Piqué và Cesc có cho mình một bàn, tạo nên chiến thắng 4-0 đầy lạnh lùng.

Cầu thủ người Argentina vẫn còn tiếp tục ghi bàn và tạo ra thêm những số liệu phi thường. Nhưng sự ngờ vực đối với tập thể đội bóng vẫn tiếp diễn. Sự có mặt của Cesc đã bổ sung thêm một tiền vệ chuyền bóng mới cho cả đội, và, làm theo lý tưởng Cruyff cho rằng luôn luôn phải cho các cầu thủ tốt nhất ra thi đấu, Pep đã tìm cách đặt Cesc vào đội hình. Nhưng Fàbregas đã trải qua nhiều năm là Messi của đội bóng cũ (tại Arsenal), được chạy một cách

phóng khoáng ở trung tâm tuyến giữa, và việc áp đặt lên anh lối chơi định rõ từng vị trí và những yêu cầu chiến thuật nghiêm khắc mà các tiền vệ phải tuân theo để khai thác tài năng của Leo trở nên khó khăn.

Cesc bắt đầu thi đấu với phong độ rất tốt và cả đội đã đánh bại Real Madrid, giành 3 danh hiệu (Siêu cúp Tây Ban Nha, Siêu cúp châu Âu và World Club Cup). Trong khi đó, Messi có mặt trong từng phút của trận đấu. Suýt nữa thì như vậy.

Leo đã nhận được những chỉ dẫn chính xác về dinh dưỡng trong mùa giải đầu tiên của Guardiola, nhưng dần dần vị HLV chấp nhận rằng không ai biết về sức mạnh của anh rõ hơn chính Leo, với sự đồng hành của Juanjo Brau. Vậy nên, nếu anh có sức khỏe tốt, anh sẽ ra sân thi đấu. Nhưng có lẽ, sau ba năm, đã đến lúc xem xét lại việc cho rằng anh có thể tham gia mọi trận đấu. Pep thỉnh thoảng giải thích với anh rằng đội bóng có lợi thế an toàn hơn khi anh ở trên sân, nhưng có thể việc xoay tua các cầu thủ cũng là một điều tốt. Đôi khi, anh tỏ ra cương quyết hơn khi bị thay ra ở phút thứ 20 so với phút thứ 90, và Pep muốn anh ra nghỉ ngơi. Leo không chấp nhận chuyện này.

Sau khi bị thay ra trong trận thắng 4-0 trước Sevilla vào mùa giải trước, anh đã không đi tới sân tập vào ngày hôm sau. *El País* đưa tin rằng các cầu thủ khác không nhận thấy sự bực tức của anh và khi không thấy anh xuất hiện, họ tưởng rằng anh bị cảm lạnh hoặc gì đó. "Khi cậu ấy tức giận đến vậy, hoặc khi thua trong một trận đấu, cậu ấy sẽ cảm thấy không muốn làm gì cả", Cristina Cubero giải thích. "Cậu ấy căn bản không còn quan tâm đến việc luyện tập hoặc bất cứ việc gì phải làm vào ngày hôm sau nữa".

Trong mùa giải 2011-12 đó, lần cuối cùng người ta thấy Messi trên ghế dự bị là trong trận đấu với Real Sociedad sau một chuyến bay vượt Đại Tây Dương sau khi thi đấu cho ĐTQG. Barcelona đã dẫn trước 2-0 nhưng đội bóng chủ nhà san bằng tỷ số thành 2-2. Anh được tung vào sân ở phút 62 nhưng sự bế tắc không được hóa giải. Theo *El País*, Leo không tham gia tập luyện vào ngày hôm sau, một lần nữa tỏ ra phẫn nộ vì không được ra sân từ đầu. Vì những phản ứng như vậy, một số nhà bình luận gọi Messi là một "quán quân trẻ con".

Nếu Messi tức giận, anh có thể không thèm nói một lời nào với Guardiola trong nhiều ngày. Đây là một trong những cách xử lý mâu thuẫn thường thấy của Leo: dựng lên một bức tường. Anh làm vậy với Pep và thậm chí cả với mẹ mình. Rồi một vài ngày sau,

tâm trạng của anh dịu đi và cánh cửa lại được mở ra: ánh mắt của anh nói "Hãy nói chuyện với tôi đi" hoặc "Tôi trở lại rồi đây". Ngay cả chính Leo cũng không chịu được bản thân khi phản ứng như vậy. "Khi tự cô lập mình, tôi thấy phát điên lên", anh nói trong một cuộc phỏng vấn với *El Mundo Deportivo*. Đó là một phần tính cách của anh và mọi người trong phòng thay đồ đều hiểu như vậy.

Nhưng Guardiola cảm thấy khó có thể chịu được khoảng cách mà Leo tạo ra trong những giai đoạn hờn dỗi ấy.

Guardiola hiểu rằng sự thành công của ông trên cương vị HLV có một phần không nhỏ là nhờ Messi, đổi lại việc Pep chiều theo ý anh, tạo ra một tập thể sẽ giúp anh tối đa hóa tài năng của mình. Nhưng ông cũng cho rằng Messi lắng nghe và làm theo những lời khuyên của ông. Vào mùa giải đó, mùa giải thứ tư của Pep, vị HLV bắt đầu cảm thấy Leo càng ngày càng ít nghe theo lời nói của ông. Việc truyền đạt ý tưởng của ông tới anh ngày càng khó khăn.

Sau cùng, Guardiola từ bỏ: ông quyết định để anh thi đấu bất cứ lúc nào anh thấy phù hợp. Nếu đó là điều anh muốn và khiến anh vui lòng, thì cứ để anh làm thế đi.

Messi có mặt trong mọi trận đấu cho tới kỳ nghỉ Giáng sinh. Anh đã được nghỉ ngơi ở Rosario, trong mười ngày đó, anh ngủ nướng, quên bẵng đi chế độ ăn uống và gần như không tập thể dục. Đó là những việc Leo phải làm và khi trở lại, anh có vẻ không đủ thể lực. Điều này xác nhận những nghi ngờ của "Bọ Chét": tốt hơn hết là tiếp tục thi đấu và không đánh mất đi sức mạnh thể lực cần có để tạo ra đột phá.

GB: Ông có cảm thấy khó khăn khi phải giải thích với Leo rằng anh ấy không thể có mặt trong mọi trận đấu hay không? Ông có nghĩ anh ấy hiện giờ đã hiểu hơn về giới hạn của cơ thể mình?

PG: Có một chút gì đó của "amateur" ở đây. Nhiều người nói: mọi cầu thủ đều muốn thi đấu. Không, không phải mọi cầu thủ đều muốn thi đấu, có những ngày họ muốn được nghỉ ngơi hơn là ra sân. Cậu ấy không có những ngày như vậy, cậu ấy luôn muốn được thi đấu. Tôi đã lâu không nói chuyện với cậu ấy và không biết liệu cậu ấy đã nhận ra giới hạn của mình hay chưa. Chắc chắn là cậu ấy hiểu cơ thể mình hơn bất cứ ai khác. Tôi đã làm hết những điều có thể.

Dù đã có nhiều năm sát cánh bên nhau, Leo Messi – một người thường tỏ ra khó nắm bắt – vẫn là một bí ẩn với Guardiola. Ban

đầu, ông không hiểu được rằng tâm tính của Leo khác với chính ông. “Làm sao mà cậu ấy lại như thế được, không nói chuyện với mình suốt ba ngày?” - ông tự hỏi. Nhưng sau cùng, ông nhận ra đó là một câu hỏi đi sai hướng, và cần phải suy nghĩ giống như Leo, Michael Jordan hay Tiger Woods. Ông phải nỗ lực thấu hiểu anh, thay vì ép buộc hay quản thúc.

Ông cố gắng cân bằng giữa việc nhượng bộ trước cầu thủ ngôi sao và đưa ra những quyết định vì lợi ích tập thể, giữa số lượng bàn thắng và các chiến thắng. Pep để mặc anh tùy ý, để anh thi đấu vì đó là điều anh muốn và vì anh ghi cho ông 2 hoặc 3 bàn thắng trong mỗi trận. Đó là một chủ trương mang lại thành công.

Nhưng trong những ngày cuối nắm quyền, Guardiola nhận ra rằng các HLV chỉ là công cụ để những người xuất sắc (như Michael Jordan, Maradona hay Pelé) bộc lộ tối đa khả năng của mình. Pep cuối cùng đã hiểu rằng Leo ở vị trí cao hơn ông, và cao hơn Barcelona, theo cái cách mà Pelé cao hơn Santos hay Maradona cao hơn Napoli. Họ đều xây dựng nên một kiến trúc mà họ sử dụng để đạt tới mục tiêu đã đặt ra cho mình từ nhỏ. Và khi một HLV rời đi, người khác lại tới; chỉ đơn giản là như vậy. Tóm lại, HLV là những người thừa.

Pep nhận tất cả trách nhiệm về sự ra đi của Eto’o, Ibra và Bojan - cầu thủ chạy cánh từ đội trẻ cảm thấy bị Guardiola đối xử bất công vì không được thi đấu thường xuyên, dù có một khởi đầu sự nghiệp đầy hứa hẹn. Nhưng những quyết định của ông nhằm tạo ra những điều kiện thuận lợi cho việc thi đấu trên sân của Messi và biến anh thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Messi không cần phải yêu cầu loại bỏ các tiền đạo khác; HLV giúp anh làm điều đó.

Và suy nghĩ gì sẽ xuất hiện trong đầu Leo? Hẳn là anh nghĩ, đương nhiên ông phải đưa ra những lựa chọn có lợi cho tôi, vì tôi là người xuất sắc nhất và mang về những chiến thắng. Đơn thuần là logic. Hẳn là Leo nghĩ HLV sẽ làm mọi điều cần thiết để vừa ý anh, vì đó là nhiệm vụ của ông.

Một cách tình cờ, Barcelona đã dần dần hình thành chủ trương thỏa mãn những tham vọng của Leo và khiến anh cảm thấy đặc biệt. Vì vậy, ở tuổi 26, với trách nhiệm gánh vác một CLB được đông đảo mọi người tán tụng và niềm hy vọng của một quốc gia trên vai, cuộc sống của Leo trở nên cực kỳ phức tạp. Làm sao có thể sống một cuộc đời bình thường khi bạn được trao cho tất cả mọi thứ bạn muốn, miễn là tiếp tục mang về những danh hiệu? Chúng ta sống trong một thế giới khác, không thể nhìn thấy

những gì Leo thấy, không thể biết được việc phải sống với những kỳ vọng như vậy là như thế nào. Nhưng rõ ràng, chính áp lực ấy khiến anh công khai yêu cầu bóng từ David Villa, Cuenca hay Tello. Leo cho rằng họ đang phạm sai lầm nếu một cơ hội lên bóng, mà anh đang thấy rõ, bị bỏ lỡ.

Thành công của Guardiola cũng phụ thuộc vào các đồng đội xuất sắc của Messi. Gần như không thể kết hợp được tầm nhìn của Pep với đội bóng này, cầu thủ xuất sắc thứ tư thế giới nghe lời cầu thủ xuất sắc thứ ba, người thứ ba nghe lời người thứ hai, và tất cả họ nghe lời Messi. Vậy, ai đã giành 14/19 danh hiệu – con số đặc biệt được xác lập trong kỷ nguyên Guardiola? Thành công thuộc về Leo, các đồng đội hay vị HLV? Người ta nói rằng với tất cả những điều Barcelona đã trao cho anh, Leo nên cảm thấy biết ơn sâu sắc với đội bóng xứ Catalan. Nhưng Guardiola sẽ bổ sung rằng anh đã giành được tất cả mọi thứ tại Barcelona trên sân bóng.

Guardiola bắt đầu sự nghiệp với lý tưởng điều khiển đội bóng từ trên ghế huấn luyện, các cầu thủ là những quân cờ với vai trò nhất định và phải thích nghi với triết lý cụ thể của ông. Nhưng dần dần, kinh nghiệm đã khiến ông chấp nhận trao quyền lực cho tài năng của các cầu thủ, cho vai trò của họ trong trận đấu.

Sự quy phục của vị HLV trước Leo và việc sắp xếp đội hình để tạo thuận lợi cho anh là một lời yêu cầu cả đội phải tuân theo. Và cách làm ấy không thể tránh khỏi sự mất cân bằng. Từ đây xuất hiện những gốc rễ của cái gọi là "Sự phụ thuộc vào Messi" (*Messidependence*), điều đã sớm trở thành chủ đề bàn tán vào mùa giải đó: các đồng đội bắt đầu trốn tránh trách nhiệm và luôn chuyền bóng cho Leo; anh lúc nào cũng muốn có bóng. Việc cân bằng giữa tinh thần của cả đội và những đòi hỏi của cầu thủ người Argentina trở nên khó khăn – một điều mà Pep đã làm rất tốt cho tới lúc đó.

Nhưng còn một điều nữa đã tạo nên sự ỷ lại vào "Bọ Chét". Rất khó để có thể cập bến Barcelona từ một CLB khác và thích nghi ngay được với đội hình này. Cỗ máy trơn tru mang tên Barcelona cần những cầu thủ có đủ tài năng và cá tính để bổ sung khi họ xuất hiện – và trung vệ Chygrinski, Ibrahimovíc, Afellay hay Alexis không phải là những bản hợp đồng có thể giúp cải thiện đội bóng. Với mỗi một bản hợp đồng thất bại, cả đội lại càng trông cậy nhiều hơn vào Messi.

Như một lẽ thường tình, thời gian dần dần xói mòn những mối quan hệ trong phòng thay đồ, và mối quan hệ của Pep với Leo bắt

đầu rạn nứt. “Bạn không thể kỳ vọng các cầu thủ mãi mãi có phong độ tốt, họ không phải là những cỗ máy”, Josep María Minguella – nhân vật biết nhiều về những chuyện trong và ngoài Barcelona hơn hầu hết mọi người, giải thích. “Có những cách sống khác nhau, có sự ganh tị, những cái tôi khác biệt, sự thay đổi về trật tự, về đội hình xuất phát, tất cả gây nên sự mệt mỏi và áp lực – những điều bạn phải biết cách chấp nhận. Từ trước đến nay đã là như vậy: Ajax xuất hiện và biến mất, sau đó là Bayern với kết quả tương tự; Milan… và đến lượt Barça, họ đã có khoảng thời gian thành công với Pep. Nhưng với tính cách của Pep, với cách tiếp cận khắt khe khiến cầu thủ mệt mỏi của ông, và với tiến trình tự nhiên của các cầu thủ, điều ấy không thể kéo dài mãi mãi được”.

Mọi người xung quanh thấy rõ sự mệt mỏi của Pep và ngay cả người bạn đời Cristina cũng thẳng thắn nói với người thân của các cầu thủ rằng yêu cầu của công việc là quá sức và đang gây ra những hậu quả không tốt. Nhưng sự ra đi của ông rắc rối hơn là một lời yêu cầu nghỉ ngơi đơn thuần.

Có lẽ, cuối cùng, Guardiola đã không có sức mạnh để tái tạo một đội hình xoay quanh Messi. Hoặc không biết làm thế nào để khiến Leo hài lòng. Đã có sự đổ vỡ sau kỳ nghỉ Giáng sinh: Messi trở lại muộn hơn so với lịch trình và người ta sắp xếp để có vẻ như anh đã được CLB cho phép, dù thực ra là không. Manel Estiarte xử lý những vấn đề này để tránh gây thêm căng thẳng cho Guardiola, người đã bắt đầu mất đi nhiệt huyết để tiếp tục. Leo cảm thấy phiền lòng khi HLV không trực tiếp nói chuyện với anh. Đó là điều xảy ra khi hai người đã sát cánh cùng nhau trong một thời gian dài: những chuyện nhỏ nhặt trở nên to tát hơn.

Pep thấy rằng sự kết thúc mà ông hằng sợ hãi và đã đoán trước từ ngày đầu tiên tại phòng thay đồ của đội Một đang tới gần. Những mối quan hệ với Leo và một số cầu thủ kỳ cựu bắt đầu rạn nứt với sự thiếu kiên nhẫn đến từ cảm giác quá thân quen. Các quyết định của HLV bị đặt dấu hỏi, thông điệp không tới được với các cầu thủ dù ông có nỗ lực đến đâu. Ông cố gắng bảo vệ các cầu thủ bằng cách xuất hiện ở mọi cuộc họp báo có thể, nhưng điều này lại tạo ra những lời đồn thổi và tán dương xung quanh Guardiola đang chới với giữa những người hâm mộ.

Đó là đội bóng của Guardiola.

Và các cầu thủ? Việc người hâm mộ và giới bình luận tôn vinh Pep là nhân vật chính một cách thái quá đã khiến các cầu thủ không vui, khoảng cách giữa họ và HLV trở nên lớn đến đáng buồn.

Pep phải đưa ra những quyết định cứng rắn nếu muốn giành lại được phép màu và uy quyền, tái khẳng định thông điệp và khôi phục đội hình, nhưng ông đã chọn không làm như vậy. Ông không còn muốn, không thể hoặc không biết làm thế nào để áp đặt giới hạn lên các cầu thủ nữa. Ông đã lựa chọn không tìm cách thay đổi tình hình.

Như Guardiola luôn nói, những chu kỳ trong bóng đá kéo dài 2 hoặc 3 năm. Thực tế, kỷ nguyên mang tính cách mạng của ông đã kéo dài nhiều hơn 1 năm so với ông mong đợi, nhưng vì đã chịu thua trước tài năng của các cầu thủ và những điều họ đã cống hiến cho CLB, ông không đủ can đảm để loại bỏ một vài người trong số đó và bắt đầu lại từ đâu.

Đây là những lý do khiến Pep rời khỏi CLB Barcelona. Ông không làm vậy vì Leo Messi, đơn giản chỉ là như thế.

Với sự ăn mòn của thời gian, sự buông lỏng sau nhiều năm vinh quang và việc đánh mất đi sự ăn ý vốn đã luôn phát huy hiệu quả trong suốt 3 năm, trật tự của đội bóng dần dần biến mất trên sân, đặc biệt là khi không kiểm soát bóng; đó là điều đầu tiên một đội bóng mất đi khi gặp phải khó khăn. Các cầu thủ thường có xu hướng chọn sự an toàn, giống như bất cứ ai khác trong bất cứ ngành nghề nào khác – và sự an toàn có nghĩa là làm những điều bạn thích nhất, không phải những điều bạn cần làm.

Giới báo chí Catalan chọn cách làm ngơ những tín hiệu cảnh báo. Họ đồng lòng ủng hộ Guardiola và muốn ông xác nhận sớm nhất có thể rằng sẽ tiếp tục gia hạn hợp đồng thêm 1 năm nữa – năm thứ 5 ông nắm quyền. Bắt đầu xuất hiện những lời ám chỉ rằng các cầu thủ đã đánh mất niềm đam mê hoặc mục tiêu đã giúp họ thành công đến vậy. Nhưng cả đội vẫn đang tiến sâu hơn tại các đấu trường, Real Madrid tỏ ra mạnh hơn những năm trước và không cách biệt quá xa tại giải Vô địch Quốc gia, và điều này luôn che giấu đi những kẽ hở.

Vì các nhà báo không được tiếp cận với khu tập luyện, một số mẩu tin tức bị lợi dụng để hậu thuẫn cho những mục đích hoặc ý kiến cá nhân. Một sự việc xảy ra trên sân tập đã bị cắt bỏ ngữ cảnh bởi những người cương quyết cho rằng còn có một mặt khác "đen tối" hơn của Messi. Leo đã phản ứng lại với một cú tắc bóng mạnh của cầu thủ trẻ Marc Bartra, cú tắc bóng khiến anh bị bầm tím bắp chân và không thể có mặt trong trận đấu giao hữu với Hamburg; điều này khiến Leo bị báo chí đả kích rất nhiều. Giống như chuyện từng xảy ra giữa anh với Thiago Motta hay Sergio Busquets trong

những năm trước đó, không ai muốn bị vào bóng mạnh như vậy khi đá tập. Bartra đang cố gắng tạo ấn tượng trong mùa giải đầu tiên ở đội Một, và sự nhiệt huyết có thể cảm thông được này khiến anh tính toán sai cú tắc bóng với Leo từ phía sau – động tác đã có thể dẫn tới chấn thương nghiêm trọng. Trong con mắt của những người bên ngoài CLB, phản ứng của Messi là bằng chứng cho thái độ "thô lỗ" mới xuất hiện ở anh. Với các đồng đội, một vài trong số đó đã trách mắng Bartra, đó chỉ là phản ứng thường thấy trước việc sử dụng lực thái quá mà thôi.

Trong bầu không khí rối loạn này, mọi thứ đều đang được cân nhắc; Guardiola đang chuẩn bị đưa ra quyết định về tương lai của ông. "Để tìm một người thay thế sẽ rất khó khăn. Barcelona đã thi đấu như vậy trong 4 năm dưới sự chỉ đạo của ông ấy", Messi nói vào tháng 3 mùa giải năm đó. "Với tôi, ở Barcelona, ông ấy có vai trò quan trọng hơn tôi. Chúng tôi cũng giống như mọi người, đang chờ đợi ông ấy quyết định có ở lại hay không". Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu Pep lựa chọn ra đi? "CLB sẽ bước tiếp và chúng tôi cũng vậy. Nhưng hành trình phía trước sẽ rất khác khi không còn Guardiola".

Tháng 4 đến, một thời điểm then chốt trong mùa giải mà Real Madrid đang dẫn trước trong cuộc đua tại giải quốc nội và Barcelona đang thi đấu tại vòng bán kết Champions League. Chelsea là đối thủ của họ. Đội ngũ kỹ thuật của Chelsea ngạc nhiên khi thấy Messi, bị kẹt lại trong bẫy phòng ngự của đội bóng nước Anh, chỉ có thể thực hiện ba tình huống bóng tốc độ cao trong suốt cả trận đấu. Chelsea không sử dụng đội hình 4-5-1 như dự đoán, mà là 4-4-1; Raul Meireles là cầu thủ thứ 11, đứng sừng sững như cây cột đèn ở phía bên trái của sân bóng – nơi mà Messi bắt đầu những đường chạy của mình, với lời chỉ dẫn duy nhất chính là ngăn anh làm như vậy.

Ba ngày sau trận siêu kinh điển ở Nou Camp, kết quả của giải đấu đã được quyết định. Với bốn trận chưa đá, Madrid dẫn trước 4 điểm.

18 tháng 4 năm 2012. Lượt trận đầu tiên vòng bán kết Champions League. Chelsea 1-0 Barcelona

Chelsea: Cech; Ivanovíc, Terry, Cahill, Cole; Mikel, Lampard; Mata (thay bằng Kalou, phút 74), Meireles, Ramires (thay bằng Bosingwa, phút 88); và Drogba.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Turnbull; Essien, Torres, Malouda và

Sturridge.

Barcelona: Valdés; Alvés, Puyol, Mascherano, Adriano; Xavi (thay bằng Cuenca, phút 87), Busquets, Cesc (thay bằng Thiago, phút 78); Alexis (thay bằng Pedro, phút 66), Messi và Iniesta.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto; Piqué, Bartra và Keita.

Bàn thắng: 1-0, phút 45+2: Drogba, sau đường chuyền từ cánh trái của Ramires.

Martí Pararnau trên *www.martiperarnau.com*: Chelsea chỉ muốn làm một điều duy nhất – giành quyền kiểm soát bóng, dù chỉ là một lần, và chuyền bóng cho Drogba ghi bàn. Và họ chỉ có một cơ hội duy nhất: chính là tình huống mà anh đã chuyển hóa thành bàn thắng. Trong một khoảng khắc lóng ngóng, Messi mất bóng, Chelsea giành lấy, triển khai phản công và tung đòn… Chữ Drogba viết hoa, vẫn luôn như vậy. Người đàn ông của những thời điểm trọng đại.

Đội bóng nước Anh đã khóa chặt mọi lối đi và tạo ra một khung thành không thể xâm phạm. Terry và Cahill thực hiện chiến thuật "Levante" – đó là chờ đợi Messi, thay vì chủ động xông tới phía anh. Thứ Bảy tuần trước đó, các hậu vệ của Levante chỉ có một lần nỗ lực ngăn chặn Messi, và anh đã ghi bàn. Ngày hôm nay, hai trung vệ của Chelsea đã không mắc bẫy và chọn cách chờ đợi anh, hiểu rằng điều này sẽ khiến cầu thủ người Argentina suy yếu.

Theo Diego Torres trong cuốn *Prepárense para perder*, các cầu thủ Madrid bình luận rằng họ đã rất ngạc nhiên trước cách thi đấu của Messi – phần lớn là rời rạc, thiếu ổn định, như thể anh đang cẩn trọng vì một chấn thương nào đó. "Vị anh hùng của đội bóng bước đi, nhìn xung quanh, dường như đang suy nghĩ. Anh đang để dành sức mình à? Cho việc gì nhỉ? Đang có điều gì đó không ổn với đội bóng của Guardiola và Madrid tham chiến với Cristiano đang có phong độ cao nhất". Đó là chiến thắng thứ hai của Mourinho tại một trận siêu kinh điển, nối tiếp chiến thắng tại chung kết Copa del Rey mùa giải trước.

Quyết định cho Tello vào đội hình xuất phát và để Piqué, Cesc, Pedro và Alexis trên ghế dự bị đã làm dấy lên những xôn xao trong phòng thay đồ. Guardiola đã nghĩ gì khi đưa ra quyết định như vậy? Có phải, giống như nhiều cầu thủ nghi ngờ, ông đang tìm cách trừng phạt ai đó đã tỏ ra không ngoan ngoãn? Cuenca có mặt trong đội hình xuất phát trước Chelsea, một quyết định lại bị

nhiều người cho là sự phán đoán sai lầm. Nhìn những cầu thủ dự bị kìa!

Lượt trận 35 (ngày 21 tháng 4 năm 2012). Barcelona 1-2 Real Madrid

Barcelona: Valdés; Puyol, Mascherano, Adriano (thay bằng Pedro, phút 74); Thiago, Xavi (thay bằng Alexis, phút 69), Busquets, Iniesta; Alvés, Messi và Tello (thay bằng Cesc, phút 80).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto; Piqué, Keita và Montoya.

Real Madrid: Casillas; Arbeloa, Ramos, Pepe, Coentrão; Khedira, Xabi Alonso; Di María (thay bằng Granero, phút 74), Özil (thay bằng Callejón, phút 88), Ronaldo; và Benzema (thay bằng Higuaín, phút 93).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Adán; Kaká, Marcelo và Albiol.

Bàn thắng: 0–1, phút 17: Khedira. 1 – 1, phút 70: Alexis. 1–2, phút 73: Ronaldo.

Santiago Siguero, *Marca*: Bàn thắng của Cristiano sau một pha phản công mẫu mực đã "đóng đinh vào cỗ quan tài" Barcelona và mang chức vô địch đến gần hơn với Madrid. Ngay sau khi Barcelona gỡ hòa, cầu thủ người Bồ Đào Nha nhận được một đường chọc khe chính xác từ Özil. Bàn thắng đó có thể đồng nghĩa với việc, Madrid đã vô địch La Liga, kết thúc 3 năm thống trị của Barcelona. Và có lẽ đó cũng là sự khởi đầu cho chu kỳ thay đổi mà các CĐV Madrid đã mơ ước bấy lâu nay.

Olé (Argentina): Trong trận đấu này, cuộc đọ sức giữa Messi và Ronaldo đã khép lại với chiến thắng cho cầu thủ Bồ Đào Nha, người có bàn ấn định chiến thắng tại Camp Nou. Bàn thắng thứ 42 trên mọi đấu trường cũng giúp Ronaldo vượt Messi trong danh sách Vua phá lưới mùa này.

Trước đó, sau một vài pha phối hợp vượt qua hàng phòng ngự kín kẽ của đối thủ, cầu thủ xuất sắc nhất thế giới đã có pha căng ngang tinh tế giúp Alexis cân bằng tỷ số 1–1.

Trong phòng thay đồ, Pedro rưng rưng nước mắt, Leo cũng thế - anh đã ghi 63 bàn thắng trong mùa giải đó nhưng khi thực hiện quả penalty đáng lẽ sẽ khiến cho tỷ số thành 3-1, anh đã sút dội xà ngang, đồng thời có một cú dứt điểm trúng cột dọc. Cầu thủ chạy cánh sinh ra tại Canary Islands nhớ lại: "Chúng tôi luôn mong ước

được thi đấu trong trận chung kết và nó đã trượt khỏi tầm với của chúng tôi. Và có lẽ đó là trận đấu mà tôi thấy cậu ấy tỏ ra buồn bã, đau khổ nhất, tôi không biết nữa, có thể là vì cậu ấy sút trượt quả penalty, hoặc vì sẽ không được góp mặt trong chung kết. Tôi nghĩ rằng mọi thứ đều đã ít nhiều tác động đến cậu ấy".

25 tháng 4 năm 2012. Lượt trận thứ hai vòng bán kết Champions League. Barcelona 2-2 Chelsea

Barcelona: Valdés; Puyol, Piqué (thay bằng Alvés, phút 26), Mascherano; Xavi, Busquets, Cesc (thay bằng Keita, phút 74); Messi; Cuenca (thay bằng Tello, phút 67), Alexis và Iniesta.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto; Adriano, Thiago và Pedro.

Chelsea: Cech; Ivanovíc, Cahill (thay bằng Bosingwa, phút 12), Terry, Cole; Lampard, Mikel; Mata (thay bằng Kalou, phút 58), Meireles, Ramires; và Drogba (thay bằng Torres, phút 80).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Turnbull; Essien, Malouda và Sturridge.

Các bàn thắng: 1-0, phút 35: Busquets. 2-0, phút 43: Iniesta. 2-1, phút 45+1: Ramires. 2-2, phút 92: Torres.

Ramón Besa, *El País*: Người ta nói rằng, Chúa ban tặng và Người cũng sẽ lấy đi. Nhưng những danh hiệu của Barcelona từ sau khi Pep Guardiola tới không phải là từ trên trời rơi xuống. Lối chơi của các cầu thủ *blaugrana* đã hớp hồn tất cả những người yêu bóng đá. Dường như trái bóng xưa kia đã xé toang nhiều mảnh lưới nay lại dội vào xà ngang, và thất bại nối tiếp nhau ùa đến nhanh chóng như những vinh quang đã từng. Những đối thủ mà xưa kia Barcelona có thể khuất phục bằng thứ bóng đá "jazz" mang tính thương hiệu nay lại khiến họ trả giá với lối chơi "ăn miếng trả miếng", và những tiền đạo, trước đây thật nhỏ bé so với Messi, nay đang xếp hàng quanh Camp Nou để trả đũa. Điều này đã xảy ra với Madrid vào ngày thứ Bảy và lại xảy ra với Chelsea vào ngày hôm qua; nó xảy ra với Cristiano Ronaldo và Drogba, thậm chí cả Torres. Cắn rứt, mong manh và cực kỳ thiếu may mắn, Barcelona đã bỏ lỡ trận chung kết Champions League, chỉ ba ngày sau khi vuột mất chức vô địch La Liga.

Martí Pararnau trên *www.martiperarnau.com*: Một trận đấu chứng kiến sự lặp lại của lịch sử. Groundhog Day: Inter 2010; Chelsea 2012. Sự áp đảo tuyệt đối, một đối thủ bị khuất phục, một bức tường bê tông được trang bị đầy đủ, màn đấu tranh sinh tồn

ngoan cường của Chelsea vốn đã bị suy yếu bởi chấn thương của Cahill và việc Terry bị đuổi khỏi sân sau một hành động khó hiểu từ người đội trưởng dày dặn kinh nghiệm. Guardiola đã xây dựng chiến thuật tốt. Mở cánh, đặt vị trí số 9 ảo vào Messi và Cesc, và sử dụng lối chơi giống như một phiên bản khác của bóng ném, chuyền bóng từ bên này qua bên khác trong khi tìm cách khai thác trung lộ.

Một hệ thống phòng ngự cơ động khắc chế Messi luôn cố gắng xuyên qua, với sự hỗ trợ từ Xavi và Busquets, nhưng rốt cuộc anh chỉ đang đâm đầu một cách không cam tâm vào một bức tường màu trắng. Đội bóng Barcelona này, đội bóng đã bất bại và có lẽ là đội bóng vững chãi, gắn kết và tham vọng nhất trong lịch sử, đã phát hiện ra gót chân Achilles của mình: người ta đã tìm ra cách hóa giải, bây giờ Barcelona sẽ phải đặt ra những câu hỏi và những thử thách mới.

Pep triệu tập một cuộc họp với chủ tịch CLB vào buổi sáng ngày hôm sau. Cho rằng ông sắp ra đi, Leo gửi cho ông rất nhiều tin nhắn đầy tình cảm yêu mến, cố gắng thuyết phục ông ở lại. Đến nay, Pep vẫn còn lưu giữ.

Nhưng những vết thương nhỏ xuất hiện trên lớp da trước đây rất dày của cả đội đã bị nhiễm trùng.

Hai ngày sau đó, trên sân tập, Pep thông báo với các cầu thủ rằng ông sắp ra đi.

Đến tận lúc đó, các cầu thủ vẫn chưa chắc chắn liệu Pep có thực sự ra đi hay không. Nhưng sau khi được xác nhận trên sân, cuộc trò chuyện chuyển hướng tới tương lai. Ai sẽ thay vị trí của ông? Sau buổi luyện tập, các cầu thủ được biết rằng Tito Vilanova sẽ chịu trách nhiệm về đội, một điều khiến họ thở phào nhẹ nhõm; đây chính là giải pháp tốt nhất có thể. “Sau khi mất đi vị HLV xuất sắc nhất trong lịch sử của CLB, việc có một người thân thiết với đội đứng ra nắm quyền là một điều tốt cho chúng tôi”, Mascherano nói, anh vẫn còn nhớ cú sốc trong buổi luyện tập nhẹ nhàng hôm ấy.

Sau khi kết thúc tập luyện, Pep, đi cùng với chủ tịch Sandro Rosell và giám đốc thể thao Andoni Zubizarreta, thông báo quyết định tại một buổi họp báo. Leo không có mặt nhưng Puyol, Xavi, Iniesta, Busquets, Valdés, Cesc, Piqué và Pedro đều tham dự.

“Thời gian luôn khiến người ta suy kiệt và tôi đã mệt mỏi rồi”,

Guardiola nói. “Tôi cảm thấy trống rỗng và cần phải lấy lại sức lực. Tôi thực lòng tin rằng người kế nhiệm sẽ làm được những điều tôi không thể. Để ngồi đây ba ngày một lần, một HLV phải thật mạnh mẽ, phải có sức sống và đam mê. Tôi cần phải lấy lại những điều đó và chỉ có thể bằng cách nghỉ ngơi, tự tách biệt mình, vì tôi tin rằng chúng ta có thể sẽ làm tổn thương lẫn nhau, đó là cách nghĩ của tôi… Tôi biết rõ mình đang bỏ lại phía sau điều gì, nhưng tôi tin rằng tôi đang làm điều cần thiết cho chính mình”.

“Leo có ở đây, cậu ấy có ở đây. Sự thể hiện tình cảm dành cho tôi trong những ngày qua thật tuyệt vời”, Guardiola kết thúc khi được hỏi về sự vắng mặt của cầu thủ người Argentina.

Messi không nắm được chuyện xảy ra sau buổi tập. Piqué nói: “Cậu ấy tức giận vì khi Pep thông báo về việc ra đi thì cậu ấy lại không ở đó. Đã có đôi chút trục trặc trong việc truyền đạt thông tin ở phòng thay đồ”. Bốn người đứng đầu (Valdés, Xavi, Iniesta, Puyol) nhận được thông tin về buổi họp báo và bắt đầu truyền tin cho các cầu thủ, nhưng không phải mọi người đều nhận được. Thêm nữa, ban đầu người ta cho rằng sẽ chỉ có bốn cầu thủ đại diện tham gia. Những người có mặt đã rất ngạc nhiên khi không thấy Leo và đây là khi những bối rối bắt đầu xuất hiện. Ngay khi Leo và Mascherano nhận thấy sự có mặt của một số cầu thủ, cũng như các cầu thủ kỳ cựu, họ biết rằng sự vắng mặt của mình sẽ khơi dậy những lời phỏng đoán.

Một vài tiếng sau đó, “Bọ Chét” đăng trên Facebook thông điệp như sau: “Tôi muốn cảm ơn Pep bằng tất cả trái tim vì những điều ông đã làm đối với sự nghiệp và cuộc sống của tôi. Vì đang cảm thấy quá xúc động, tôi quyết định không tham gia buổi họp báo của Pep. Trên hết là tôi muốn tránh xa khỏi báo chí, vì tôi biết họ sẽ săm soi sự buồn bã trên khuôn mặt của các cầu thủ, và đây là một điều tôi quyết định không thể hiện ra”.

Vẫn còn một điều nữa cần phải làm. Barcelona sắp phải đối mặt Espanyol ở vòng đấu thứ 37 tại giải Vô địch Quốc gia với kết quả của mùa giải đã được ấn định. CLB tận dụng cơ hội này để đảm bảo rằng trận đấu cuối cùng tại Camp Nou sẽ là màn tri ân đối với Pep. Leo Messi ghi cả 4 bàn thắng của trận đấu. “Bọ Chét” chỉ tay về phía Guardiola sau bàn đầu tiên từ chấm đá phạt trực tiếp. Thêm 2 bàn thắng nữa.

Trước khi trận đấu diễn ra, Leo nói với bố rằng anh cảm thấy buồn bã trước sự ra đi của Pep; “Bọ Chét” luôn có một chút sầu não trước mọi sự thay đổi lớn. Anh nhận ra Pep đã cống hiến nhiều

điều tốt đẹp cho bản thân anh và đội bóng, và cảm thấy ông xứng đáng được tri ân công khai nhiều hơn một chút. Ngay trước bàn thắng thứ tư, Javier Mascherano nói với Messi, nếu anh ghi bàn lần nữa, có lẽ lúc ấy chạy về phía Pep sẽ là một ý hay.

Và đúng lúc ấy, bàn thắng thứ tư của Leo tới. Anh chạy về phía băng ghế để ôm chầm lấy vị HLV.

Nếu như cái ôm anh dành cho Ronaldinho là của sự chuyển giao thế hệ và từ một cậu bé muốn cảm ơn người thầy đã chăm sóc mình, thì ngày hôm đó, tại Camp Nou, người hâm mộ được chứng kiến cử chỉ đầy sự biết ơn của anh đối với vị HLV đã luôn thấu hiểu những mong muốn của mình. "Cảm ơn cậu vì tất cả", Pep nói với Messi. "Tôi làm vậy để cảm ơn ông ấy và vì mọi chuyện cứ thế diễn ra thôi", Leo phát biểu sau trận đấu.

Vẫn còn kịp giành chức vô địch Copa del Rey với chiến thắng 3-0 trước Athletic Bilbao, một bàn thắng nữa từ Messi – bàn thắng thứ hai trong trận. Sau khi giành được danh hiệu thứ 14 trong kỷ nguyên, Pep một lần nữa nói với "Bọ Chét": "Cảm ơn Leo. Chúng ta đã giành được rất nhiều danh hiệu, nhưng không có cậu, chúng ta sẽ không chạm tay tới được một nửa trong số đó".

Một vài ngày sau, Leo tham gia thi đấu cho ĐTQG và đã nói vài lời về Guardiola. "Tôi rất ngạc nhiên và buồn bã khi biết tin ông ấy sẽ ra đi. Ông ấy sẽ luôn nhận được sự tôn trọng và ngưỡng mộ từ tôi. Bây giờ, một giai đoạn mới bắt đầu, chúng tôi hy vọng sẽ tiếp tục thành công như vậy. Guardiola luôn nói rằng mọi việc ông làm luôn là cùng với Tito Vilanova. Chúng tôi hy vọng mọi chuyện suôn sẻ với Tito vì lợi ích của mọi người".

Leo Messi và Pep Guardiola không nói chuyện với nhau nữa. Họ đã mất liên lạc.

Họ gặp gỡ thoáng qua tại lễ trao giải Quả Bóng Vàng, tháng 1 năm 2013. Họ có chào hỏi nhau, nhưng gần như không có thêm gì khác, cũng không tiếp xúc với nhau khi Barcelona đối mặt với Bayern Munich trong một trận giao hữu vào cuối mùa hè năm 2013. Leo nói sau trận đấu: "Tôi chưa gặp ông ấy".

Cầu thủ và HLV không cần phải đối xử với nhau như cha và con. Họ thậm chí còn chẳng cần phải có tình cảm với nhau.

Nhưng Pep có lẽ cần thêm một cái ôm ấm áp nữa từ Leo. Ông đã làm mọi việc vì anh. Và chắc chắn Leo sẽ muốn dành cho ông thêm nhiều cử chỉ của sự mến yêu và biết ơn.

Khoảng cách và sự lạnh nhạt này chỉ có thể được giải thích bởi việc cần có một giai đoạn giảm tải, xa cách sau bốn năm đầy căng thẳng. “Cần phải có thời gian chứ, không phải vậy sao?” Joan Laporta nói. “Nhờ có thời gian, chúng ta mới nhận ra những cống hiến, những thành công của Pep và những con người tuyệt vời đã ở bên ông ấy. Sự cạnh tranh ở những giải đấu hàng đầu mang lại áp lực về tinh thần vượt xa mức bình thường. Và khi mọi chuyện kết thúc, cần phải nhìn nhận hành trình ấy với con mắt khác. Tôi chắc rằng cả hai bên đều quý mến lẫn nhau”.

Pep sẽ luôn nhớ rằng ông từng dẫn dắt cầu thủ xuất sắc nhất lịch sử bóng đá. Và ông biết rằng Leo yêu quý ông.

Và rằng Messi không biết cách nói ra điều đó.

Cả hai người đều hiểu rằng họ đã giúp đỡ nhau phát triển. Và khi nghỉ hưu, giải nghệ, hoặc khi gặp lại vào lúc này hay lúc khác, họ sẽ lại ôm chầm lấy nhau. Và sẽ không cần phải nói thêm điều gì khác.

Nhưng khi Pep đã ra đi, hiện giờ, điều khiến Leo lo lắng nhiều nhất chính là tình hình sẽ ra sao với một vị HLV mới.

Chương 2
LEO ĐANG ĐI ĐÂU?

1. Cristiano Ronaldo

- Trong cuộc sống, bạn bè cứ đến rồi đi. Rất hiếm khi có thể duy trì một mối quan hệ 30 năm với bất cứ ai, ngoại trừ các anh chị em và bố mẹ.

- Trên tất thảy, đó là một mối quan hệ chúng ta chưa từng có với bất cứ ai khác: trải qua những điều giống nhau để đi tới cùng một điểm đích, nhưng không bao giờ là cùng lúc. Người này hoặc người kia sẽ thắng, chúng ta không bao giờ ở cùng một trạng thái cảm xúc, nhưng lại từng trải qua những điều giống nhau. Vì thế, chúng ta có thể cảm thông hoàn toàn với nhau.

- Ngay cả khi như thế, thật lạ là chúng ta có thể duy trì sự tôn trọng, thân thiết dù luôn cố gắng đánh bại, chọc giận lẫn nhau nhiều nhất có thể. Chắc chắn mỗi ngày cô đều là một phần trong cuộc đời của tôi, dù tôi có thích điều đó hay không, bởi vì tôi phải cạnh tranh với cô và đọc tin tức về cô hàng ngày.

- Đúng vậy nhỉ? Hình tượng người ta gán cho cô thật là buồn cười; tôi là người lì lợm hơn. Nhưng người ta lại cho rằng cô mới là kẻ xấu tính, và tôi đã bật cười, vì tôi biết mình mới là người dữ hơn. Sự thật là như thế, tôi nói không phải để khoe khoang đâu.

- Cô giống như chiếc bánh trứng đường có nhân là một viên bi sắt, và tôi là viên bi sắt có nhân là cháo yến mạch.

- Con người cô thật hòa nhã, dễ xúc động và giàu cảm xúc; còn tôi là người gan lì, bướng bỉnh. Ấn tượng của người khác về tôi và cô thật không giống với con người của chúng ta.

- Tôi cho rằng sự tương phản này củng cố một mối quan hệ cạnh tranh tuyệt vời, giữa Âm và Dương, trắng và đen, giống như giữa tôi

và cô. Chúng ta là những cực đối lập trong con mắt của công chúng. Khi thi đấu, tôi bị động còn cô thì chủ động, hăng hái hơn. Cô giàu cảm xúc, tôi thì lạnh nhạt. Cô thấy có sự tương phản nào giữa chúng ta?

- Điều rõ ràng nhất là ở phong cách, nhưng yếu tố về cảm xúc lại càng khác biệt hơn nữa, đơn giản vì tôi không thể khóa chặt cảm xúc của mình trong một chiếc hộp được. Tôi phải giải phóng chúng ra trong các trận đấu.

- Tôi đã không hiểu được vì sao cô có thể khóc trên sân. Tôi cố gắng thấu hiểu lý do cô không thể kìm nén trước 60 triệu người đang theo dõi qua truyền hình, nhưng mặt khác, tôi ngưỡng mộ cô vì cô có thể không ngần ngại mà thể hiện cảm xúc của mình.

- Cô là một trong những tay vợt xuất sắc nhất lịch sử.

- Tôi đã cảm thấy ghen tị với cô suốt một thời gian dài. Tôi không muốn cô chiến thắng. Những lúc khác, tôi lại ngưỡng mộ sự chân thành của cô, mỗi khi nói, dường như cô đang bày tỏ cả trái tim mình vậy. Tôi luôn nhốt mọi cảm xúc của mình lại. Tôi sẽ không nói lời nào tiêu cực về bất cứ ai trong họp báo vì mẹ từng nói với tôi: "Nếu con không có lời nào tốt đẹp để nói về một người, thì đừng nói gì cả". Tôi luôn muốn được như cô. Tôi tôn trọng và ngưỡng mộ cô sâu sắc.

- Khi ra sân, không ai muốn thất bại cả, nhưng động lực lớn nhất của tôi là thách thức và đánh bại chính mình. Tôi cạnh tranh với chính bản thân.

- Cô tỏ ra vượt trội đến mức tôi không thể tìm ra kẽ hở nào để đánh bại cô được. Tôi phải trui rèn để tinh thần của mình vững vàng hơn nữa.

- Tôi nhìn vào những tít báo, người tốt đối đầu với kẻ xấu, và cảm thấy rất buồn. Tôi bị coi là kẻ xấu và điều ấy làm tôi đau lòng. Tôi không thích tên gọi ấy, nhưng tôi có thể làm gì chứ? Khi tên cô được xướng lên, người ta vỗ tay tán thưởng. Khi đến lượt tên của tôi, một vài người huýt sáo phản đối. Tôi cũng cảm thấy ghen tị với cô.

(Trích cuộc trò chuyện giữa 2 tay vợt tennis Chris Evert [Con cưng của nước Mỹ] và Martina Navratilova [tay vợt với khuôn mặt lạnh lùng sinh ra tại Czech] trong bộ phim tài liệu tuyệt vời*Unmatched* của ESPN)

Có thể một ngày nào đó, Ronaldo và Leo sẽ có cơ hội dành những ngày cuối tuần bên cạnh nhau giống như Evert và Navratilova đã từng thực hiện theo yêu cầu của đài ESPN. Sẽ rất tuyệt nếu được lắng nghe cuộc trò chuyện giữa hai gã khổng lồ này, thừa nhận cả sự ngưỡng mộ và căm thù đối với kình địch của mình. "Messi và lối đá thi vị của anh không nên làm lu mờ đi một 'người được chọn' khác, Cristiano Ronaldo, cầu thủ siêu phàm cũng đã vạch ra một kỷ nguyên mới mang tên mình", theo lời của nhà báo José Sámano.

Một người cao lớn, đẹp trai với cú dứt điểm đầy mạnh mẽ và khả năng bứt tốc như một vận động viên chạy nước rút. Người còn lại nhỏ con, là một cầu thủ đi bóng tốt và có khả năng đảm nhận đa dạng các vai trò: một tay săn bàn, một chân chuyền thượng hạng hoặc một người chỉ huy đội hình. Cả hai đều thi đấu cho những đội bóng đã được xây dựng dựa theo những thế mạnh cụ thể của họ. Cả hai đều có xuất phát điểm khiêm tốn. Leo không cần sự công nhận từ người ngoài nhiều như Ronaldo, chỉ đơn giản là chấp nhận điều đó. Cầu thủ người Argentina chỉ có một đội ngũ nhỏ những người bảo hộ, trong khi rất nhiều công ty xoay quanh cầu thủ người Bồ Đào Nha, quản lý tiền bạc và hình ảnh của anh.

Cristiano là ví dụ của khuôn mẫu hình ảnh một cầu thủ đẳng cấp thế giới mà giờ đây chúng ta đã quen nhìn thấy: anh theo đuổi các tay săn ảnh và có lối sống của một diễn viên Hollywood. Messi ở thái cực ngược lại, có lẽ là ngôi sao đầu tiên chỉ đơn thuần muốn làm một cầu thủ bóng đá. Leo biết mình có thể sánh đôi với một siêu mẫu, nhưng lại lựa chọn em họ của một người bạn, Antonella, người đã cùng anh lớn lên.

Nhưng đó chỉ là cách nhìn nông cạn mà giới truyền thông bám lấy để khai thác. Thực tế là giữa họ, có bao nhiêu khác biệt thì cũng có bấy nhiêu điểm tương đồng: họ cùng có tinh thần cạnh tranh, đều đã hy sinh cuộc sống để theo đuổi giấc mơ. Họ đều có chung một vài điều căn bản: những cú đá từ đối phương, rất nhiều đòi hỏi khắt khe, khát khao chiến thắng sâu thẳm, sự đau đớn của thất bại. Họ trân trọng, tìm kiếm và khao khát danh hiệu tập thể, nhưng đồng thời cũng muốn theo đuổi giải thưởng cá nhân và những bàn thắng.

Hãy nói cho tôi biết câu chuyện này nghe có quen không nhé.

Cristiano Ronaldo dos Santo Aveiro sinh vào tháng 2 năm 1985

trên đảo Madeira, đứa con thứ tư của María Dolores - một đầu bếp, và José Dinis - một người làm vườn, trong gia đình khó khăn về tài chính. José không chỉ yêu thích bóng đá mà nó còn là một phần của cuộc đời ông khi làm người chuẩn bị trang phục tại Andorinha, đội bóng của làng. Cristiano đã lớn lên với quả bóng luôn dính lấy chân và khi không có một quả bóng da, anh sẽ tự làm một quả bằng bất cứ thứ gì có xung quanh. Sporting Lisbon ký hợp đồng với anh và anh rời khỏi Madeira lần đầu tiên trong đời vào năm 12 tuổi. Tại ký túc xá của CLB, chất giọng Madeira của anh bị cười nhạo - ở Lisbon, người ta coi đó là chất giọng của một cậu bé nghèo khổ. Chỉ trong một mùa giải, anh đã chơi ở năm cấp độ tại Sporting, bao gồm cả ở đội Một.

Cristiano, người đã mất bố vào năm 2006, nói về Sir Alex Ferguson, vị HLV của anh tại Manchester United, như một người bố thứ hai. Jorge đối với Leo giống như một HLV và một người bố, hai vai trò vốn rất khó có thể kết hợp. Mẹ của Ronaldo vừa đảm nhận vai trò một người mẹ, vừa là một người bạn tâm tình, một người bảo vệ, và luôn sẵn sàng giúp chăm sóc đứa con của anh chàng chưa vợ. Anh trai của Messi, Rodrigo, thường che chở anh giống như một người bố. Vì vậy, cả hai cầu thủ tương đồng với nhau về những mối quan hệ gia đình khăng khít và có bên mình những người tri kỷ đáng tin cậy, cùng với việc những người này phải đảm nhận các vai trò đa dạng và đan xen lẫn nhau.

Cả hai đều có con cái, điều này đã thay đổi tính cách của họ và khiến họ chín chắn hơn. Cả hai đều đã từng tìm đến sự tư vấn của bác sĩ tâm lý ở những thời điểm khác nhau trong sự nghiệp, dù phản ứng của họ không giống nhau: Leo cho rằng không có tác dụng gì mấy, còn Ronaldo đã có một bác sĩ tâm lý tại Real Madrid trong vài năm gần đây nhằm thay đổi hình ảnh của anh trong mắt công chúng và giúp anh kiểm soát cảm xúc tốt hơn. Và cả hai người đều đã từng mơ mộng về tương lai từ khi còn rất nhỏ: mỗi người đều tự nhủ mình sẽ trở thành người xuất sắc nhất, như thể đó chính là định mệnh.

Năm 2009, tạp chí Đức *Der Spiegel* xác nhận Ronaldo là "cầu thủ bóng đá nhanh nhất hành tinh", kết quả của "quá trình tinh chỉnh một động cơ hiệu suất cao" đầy phi thường: anh thường xuyên thực hiện 3.000 lần gập bụng sit-up, ngủ đủ 8 tiếng mỗi đêm một cách có hệ thống và có sức mạnh tinh thần vượt trội. Hàng nghìn giờ luyện tập cùng trái bóng cho phép anh đưa ra quyết định trong vô thức và nắm được thế trận mà không cần suy nghĩ: anh rê bóng hết tốc lực trong khi mắt nhìn vào chân của đối thủ (anh có thể rê bóng qua 13 cột hình nón trong 8 giây); anh lường trước

được sự xuất hiện của đối thủ, lượng khoảng trống có và cần có, và anh cảm nhận được bóng sẽ rơi xuống đâu ngay cả trong bóng tối, như đã thể hiện trong một lần luyện tập được quay phim lại, khi đó anh được yêu cầu dứt điểm với đèn tắt ngay sau khi đường chuyền được thực hiện.

Anh đã ghi bàn trong cả hai lần: thời gian phản ứng của anh là 300 mili giây. Anh thậm chí còn ghi bàn trong lần mà đường chuyền rời chân của cầu thủ kia sau khi đèn đã tắt. Pha dứt điểm của anh, đường cong hình lưỡi rìu nổi tiếng khiến trái bóng bay lên và rơi xuống như một tên lửa, là kết quả của việc luyện tập 25 đến 30 lần đá phạt trực tiếp mỗi ngày.

Nhưng cả thế giới đã quyết định quy cho một người là kẻ phản diện, kiêu ngạo, vênh váo; người còn lại là một con ong thợ khiêm tốn và không biết mỏi mệt. Ở các nước Latinh, đây cũng là cách họ thường được miêu tả. CR7 (Cristiano Ronaldo và số áo của anh) thường bộc lộ cảm xúc, và đó là lý do các fan đối lập tìm cách quấy rối anh bằng những tiếng la to "Messi, Messi", còn Leo hầu như luôn kìm nén cảm xúc của mình. Người ta thường bị lôi cuốn bởi các mối quan hệ kình địch như thế này, và việc Ronaldo tìm cách khuấy động những sự so sánh cũng không giúp gì cho anh cả. Nhưng anh không thể không làm vậy: đây là bi kịch của những người chậm một bước, nhưng, theo cách của riêng mình, lại không kém phần xuất sắc.

Pedro Pinto (CNN): Chúng ta sẽ nói về khía cạnh hình ảnh hơn là bóng đá. Anh có cảm thấy đôi khi mình là nạn nhân của chính cá tính của mình không?

Cristiano Ronaldo: Tôi sẽ không làm quá chuyện này lên, nhưng đúng, đôi khi tôi cảm thấy như vậy?

Pedro Pinto: Vì sao?

Cristiano Ronaldo: Vì sao à? Có lẽ… tôi không đưa ra câu trả lời chính xác 100%, vì tôi đôi khi thực sự không biết. Có thể tôi đồng ý rằng đôi lúc, tôi có hình ảnh không tốt trên sân vì tôi quá nghiêm túc… Nhưng nếu anh thực sự biết tôi, là bạn của tôi, từng đến thăm nhà tôi và dành thời gian với tôi, anh sẽ nhận ra rằng tôi ghét phải thất bại!

Bốn năm sau khi tới Real Madrid, người hâm mộ *merengue* vẫn chưa biết rõ Cristiano thực sự là ai. "Người ta cho rằng cuộc sống của anh là một chuỗi những khủng hoảng diễn ra hàng ngày mà

họ không biết rõ", Diego Torres viết. "Trên thực tế, họ không biết rằng, ngoại trừ những lúc tính cách thích ganh đua nổi lên, anh là một con người đơn giản, được giáo dục tốt, ưu tú, tôn trọng đối thủ, và cảm thấy biết ơn vì được sống tại một thành phố mà anh trân trọng".

Trong một phân cảnh đáng nhớ của bộ phim *Rush*, câu chuyện về mối quan hệ kình địch giữa James Hunt và Nikki Landa, tay đua F1 người Áo lúc đó mới kết hôn thừa nhận: "Hạnh phúc là kẻ thù của bạn, nó khiến bạn suy yếu, đột nhiên bạn có thứ sợ phải đánh mất", và rằng "có một đối thủ là một điều may mắn". Câu chuyện sau đây không phải là tình cờ: ngày 28 tháng 1 năm 2013, Ronaldo ăn mừng 3 bàn thắng vào lưới Getafe. Một vài tiếng sau, ở Camp Nou, Messi ghi 4 bàn thắng vào lưới Osasuna. "Mức độ yêu cầu đối với bản thân của họ biến động và được nâng lên khi thành tích của đối thủ tăng thêm", nhà văn và HLV thể lực Pedro Gómez viết cho cuốn sách này. "Suy nghĩ hạn hẹp khiến chúng ta chỉ có thể tiến bộ chút ít. Nếu đòi hỏi với chính mình không được khích lệ mỗi ngày, chúng ta sẽ ngừng phát triển. Nếu một người không tồn tại, người còn lại sẽ thỏa mãn với danh hiệu vua phá lưới với 25 bàn thắng". Người này khiến người kia tiến bộ hơn, giống như trường hợp của Navratilova và Evert.

Nhưng lúc đó, người ta cho rằng Messi vượt trội hơn Ronaldo, bởi vì dù đã giành Quả Bóng Vàng lần thứ hai và vô địch Champions League, thể trạng đã gây ra hạn chế cho anh, trong khi đó ở Brazil, Leo lại có những màn trình diễn chất lượng cao. Trong thời gian họ cùng thi đấu ở La Liga (từ năm 2009), Barcelona đã giành 15 chức vô địch, Madrid 4. Trong cuộc chiến Chiếc Giày Vàng, Messi chiến thắng với tỷ số 3-1 và theo Trung tâm Nghiên cứu Bóng đá CIES, giá trị của Messi trên thị trường chuyển nhượng là 250 triệu euro, Ronaldo ở mức từ 102,2 đến 118,7 triệu euro.

Ronaldo là người chịu nhiều thiệt thòi hơn từ việc so sánh hai cầu thủ: hẳn là không vui vẻ gì khi bị coi là kẻ về nhì bất chấp tất cả những nỗ lực, hi sinh, tham vọng và tài năng ấy. Và Messi dường như là một nỗi ám ảnh đối với cầu thủ người Bồ Đào Nha: Messi là điểm dẫn đường của anh. Anh đòi hỏi CLB phải đãi ngộ mình giống như Barcelona đãi ngộ Messi, và rằng họ phải bao bọc, yêu quý anh giống như vậy.

Miễn là còn đang ganh đua, mối quan hệ của hai người sẽ luôn mang dấu ấn của việc đối đầu trong cùng một không gian – khoảng không gian vừa nhỏ hẹp, vừa xa vời ấy, nơi mà những người thực sự vĩ đại sinh sống. Nhưng họ có hòa hợp không? Họ

nói với nhau điều gì khi chạm mặt? Và khi không đứng dưới ánh đèn sân khấu?

Trong lễ trao giải Quả Bóng Vàng năm 2013, Ruud Gullit cho rằng mình đã nhận thấy "một mối quan hệ kỳ lạ giữa Cristiano và Messi; họ gần như không chào hỏi gì nhau". Khi có mặt người kia, giữa họ dường như có cảm giác lạnh nhạt. Đó không phải một mối quan hệ tiêu cực, nó đầy sự tôn trọng nhưng cũng rất xa cách. Gia đình của họ cho biết, khác với người ta tưởng tượng, hai cầu thủ không thù ghét nhau. Cuộc trò chuyện thường không đi xa hơn "Chào anh, anh khỏe không, mọi việc tốt chứ?" Tại các sự kiện công khai, Messi thường đi cùng đông đảo người thân trong gia đình, hoặc với Xavi và Iniesta, còn Ronaldo thường xuất hiện một mình, dù việc phải ở một nơi có những người không quen biết khiến anh cảm thấy bất an.

Và việc phá đi bầu không khí lạnh lùng cũng không dễ dàng khi họ gặp riêng nhau. Vào tháng 9 năm 2012, giải Cầu thủ hay nhất năm của UEFA đã được bình chọn. Iniesta, Messi và Ronaldo cùng ngồi chờ trong một phòng riêng trước khi lên sân khấu. Không có mặt ai khác. Theo El Mundo, một trong ba người đã tiến bước đầu tiên. Cristiano nhìn Messi và hỏi về mùa hè của anh, về những trận đấu gần đây. Messi đáp lại và Iniesta tham gia vào cuộc trò chuyện với không khí hòa nhã và xoay quanh bóng đá. Hai cầu thủ *blaugrana* ngạc nhiên khi lần đầu tiên được nhìn thấy một Ronaldo ấm áp như vậy, và chuyện này xảy ra vào thời kỳ cao trào của kỷ nguyên Mourinho.

Diego Torres nhắc trong cuốn sách *Prepárense para perder* (Chuẩn bị cho thất bại) của mình một giai thoại xác nhận mối quan hệ giữa hai ngôi sao. Chuyện xảy ra tại lễ trao giải Quả Bóng Vàng 2012, ngày mà chủ tịch Real Madrid Florentino Pérez, theo Torres, lần đầu tiên cảm thấy lo sợ rằng có thể Ronaldo sẽ tới Barcelona. Andrés Iniesta, Pep Guardiola và Vicente del Bosque đã chứng kiến sự việc sau:

"Ngày 7 tháng 1 năm 2013, vị chủ tịch đứng riêng một góc tại hành lang trong Kongresshaus Zürich, theo dõi Messi khi anh đang được phỏng vấn trên ti vi. Cristiano bất ngờ xuất hiện ở phía bên kia của hành lang. Và chính xác điều mà vị chủ tịch sợ nhất đã xảy ra. Messi gọi anh lại, Cristiano đi tới và họ ôm nhau như những đứa trẻ. Pérez thú nhận với bạn bè rằng ông chứng kiến cảnh này trong sự sầu não. Ông cảm thấy nguy cơ đang cận kề. Ông có thể hình dung ra mọi thứ. Cristiano sẽ hết hợp đồng vào tháng 1 năm 2015 và sau đó bất cứ CLB nào, kể cả Barcelona, cũng

sẽ có thể ký hợp đồng với anh mà không cần thương thảo với Real Madrid".

Một năm trước đó, Ronaldo từng đến văn phòng của Pérez ở Bernabéu để bày tỏ sự bức xúc của mình về cách hành xử của đội bóng, sự lạnh nhạt mà họ thể hiện với anh và tốc độ chậm chạp của việc đàm phán gia hạn hợp đồng. Anh đe dọa sẽ rời khỏi Madrid. "Nếu vấn đề là tiền, ngày mai tôi sẽ quay lại với 100 triệu euro", Ronaldo nói với chủ tịch. Florentino vặn lại: "Không phải là trăm, phí giải phóng hợp đồng của cậu là 1 tỷ euro… Nếu cậu muốn ra đi, hãy mang tiền đến đây để tôi ký hợp đồng với Messi".

Họ không phải là bạn bè, nhưng đối xử với nhau một cách lịch sự trước mặt người khác; những người thân thiết đều khăng khăng rằng bất cứ điều tiếng gì khác đều là sản phẩm của truyền thông dựng lên.

Messi ngưỡng mộ khả năng sút và đánh đầu của Cristiano, nhưng đã chán ngấy những sự so sánh giữa hai người. Anh hiểu rằng Ronaldo cũng không thoải mái với điều đó, và không vui vẻ gì khi theo dõi người bị cho là "kẻ thù không đội trời chung" phản ứng đầy giận dữ với sự quấy rầy công khai từ những người thích xem họ đấu đá. Ronaldo, người sẽ lần đầu tiên cùng Leo tham gia một quảng cáo cho máy tính bảng Google Nexus 11, không cho rằng có thể so sánh họ với nhau: "Messi và tôi khác biệt như Ferrari và Porsche vậy".

Có lẽ là một biểu hiện của sự thiếu chín chắn xuất hiện ở rất nhiều cầu thủ bóng đá, Ronaldo cho rằng cần phải tỏ ra gan dạ trước các đồng đội, không e sợ Messi và sẵn sàng chấp nhận thử thách. Rất ra dáng trượng phu, nhưng cũng rất sai. Và đó là lý do vì sao, theo lời một số cầu thủ Real Madrid, Ronaldo dành cho anh biệt danh: "khốn nạn"; và nếu anh thấy có ai trong CLB nói chuyện với Messi, người đó cũng sẽ bị gọi là "khốn nạn". Trong môi trường đó, Ronaldo thường so sánh mối quan hệ giữa họ với mối quan hệ giữa Cộng hòa Ireland và Vương quốc Anh. Và các cầu thủ Madrid, với khiếu hài hước không mấy nhẹ nhàng trong phòng thay đồ, có cả một danh sách dài những câu đùa nói Messi là con chó hoặc con rối của Ronaldo, hay Messi bị bỏ trong một chiếc túi xách thiết kế của cầu thủ Bồ Đào Nha. Và còn nhiều thứ tệ hơn nữa.

Ronaldo phù hợp với kế hoạch thương mại và hành trình tìm kiếm *galácticos* (siêu sao) của Real Madrid. Messi lại phù hợp với hình tượng trữ tình hơn mà Barcelona dựng lên. Đây là lý do Barça không thể tưởng tượng đến việc bán đi cầu thủ mang tính thương

hiệu của họ: Nếu CLB hoạt động như một mô hình kinh doanh, Leo sẽ bị bán đi ở thời kỳ đỉnh cao, khi có thể đạt được mức giá chuyển nhượng cao nhất. Nếu đi theo lý tưởng lãng mạn, Messi sẽ không được ra đi cho đến khi anh quyết định tới Newell's, trong những trận đấu cuối cùng của mình.

Ronaldo từng được người đại diện Jorge Mendes chào mời tới Barcelona trước khi anh ký hợp đồng với Manchester United, và vào năm 2010, khi đã trở thành cầu thủ của Madrid, anh nói: "Bạn không bao giờ có thể nói chắc chắn 'không bao giờ' - không bao giờ biết được chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai". Bạn có thể tưởng tượng đến cảnh Messi, Ronaldo và Neymar thi đấu cùng nhau không? Cả hai CLB luôn đảm bảo rằng mức lương của hai cầu thủ phản ánh vị thế hàng đầu của họ, và các bản hợp đồng đã, hoặc sẽ, là bước nhảy vọt mang tính lịch sử. Ronaldo gia hạn hợp đồng vào tháng 9 năm 2013 và hiện đang nhận mức lương thực là 21 triệu euro. Barcelona đang đàm phán hợp đồng của Messi và mục tiêu là thông báo một bản hợp đồng gia hạn vào tháng 12 - 10 tháng sau bản hợp đồng gần nhất. Tính cả tiền thưởng, Leo có thể kiếm được 23 triệu euro.

Cựu HLV đội tuyển Argentina Carlos Bilardo nói: "Cả hai đều là những cầu thủ giỏi. Messi tiến về phía bạn và bạn không biết cậu ấy sẽ đi đâu, hướng này hay hướng kia. Tuy nhiên, những người trong giới bóng đá biết Ronaldo sẽ sút về phía nào. Messi là người vượt trội nhất".

Ronaldo của Brazil tin rằng: " Thật là đen đủi cho Cristiano khi phải thi đấu cùng thời với Messi. Cả hai người họ đều vượt xa các cầu thủ còn lại, dù với tôi, Messi xuất sắc hơn một chút".

Vicente del Bosque giải thích: "Họ là những cầu thủ khác nhau. Điểm tương đồng duy nhất là các bàn thắng"; "Họ có xuất phát điểm khác nhau"; và "Cristiano thường tiến vào từ bên cánh để tìm kiếm bàn thắng còn Messi di chuyển tự do tùy ý".

Cựu HLV của Valencia Miroslav Djukic nói: "Messi là người khó ngăn chặn nhất, không thể đoán biết được. Cristiano vượt trội nhờ khả năng dứt điểm, cậu ấy xử lý tốt hơn khi có không gian trước mặt. Cậu ấy cũng có khả năng không chiến tốt. Cristiano sở hữu sức mạnh tuyệt đối. Messi là cầu thủ thi đấu tập thể tốt nhất trong cả ba hạng mục, một điều không thường thấy ở các tiền đạo. Xử lý rất tốt các tình huống đối mặt 1:1 và trong không gian bị bó hẹp".

Gerard Piqué đã nảy ra một câu nói phù hợp để so sánh hai cầu thủ: "Messi là người ngoài hành tinh, còn Cristiano là con người xuất sắc nhất".

Sau cùng, đây cũng chỉ là cuộc tranh cãi vô nghĩa. Không có cách đánh giá cá nhân chính xác nào trong một môn thể thao đồng đội. Nhưng dường như có một điều chắc chắn: Một nhà vô địch không giống với một ngôi sao. Nhà vô địch có một quan điểm rất rõ ràng: Anh ta thi đấu hài hòa với tập thể và có sức sáng tạo. Ngôi sao có thể sụp đổ bất cứ lúc nào vì anh ta có cái tôi to lớn và mong manh. Tình huống càng khó khăn, nhà vô địch càng cố gắng nhiều hơn. Bạn không thể áp đặt những giới hạn lên nhà vô địch; bạn không thể ngăn chặn sự phát triển của anh ta, vì anh ta mang lại cho bạn các bàn thắng và danh hiệu.

Bất chấp tất cả những điều này, và dù bề ngoài có vẻ không như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, cả Ronaldo và Messi đều là những nhà vô địch.

2. Tito Vilanova, thủ lĩnh mới

Martín Souto: Các HLV có bị đánh giá quá cao hay không? Các anh có nói, "Chúng ta đã hiểu nhau rồi, không cần có HLV nữa"?

Leo Messi: Không. Tôi cho rằng HLV có vai trò then chốt, có lẽ là hơn bao giờ hết. Các cầu thủ có thể hiểu nhau, thi đấu được theo bản năng, nhưng vẫn cần có HLV để chỉ dẫn một số chi tiết, để chuẩn bị cho trận đấu. Vì Tito đã rời đi, chúng tôi rất nhớ ông ấy. Với tất cả sự tôn trọng dành cho [Jordi] Roura, ông ấy là HLV của chúng tôi và đang sát cánh, hỗ trợ chúng tôi, nhưng đầu năm nay, người nắm quyền là Tito và việc ông ấy rời đi đã giáng cho chúng tôi một đòn mạnh.

Martín Souto: Tito đã có rất nhiều cống hiến trong kỷ nguyên Guardiola phải không?

Leo Messi: Đúng vậy, và sau đó ông ấy đã quán xuyến mọi việc theo cách của mình. Tito là một người rất thông minh, có nhiều hiểu biết về bóng đá. Một kiểu người khác với Guardiola, với cách truyền đạt thông điệp đặc trưng. Ngay từ lúc đầu, khi còn ở vị trí phụ, ông ấy đã rất được tôn trọng, và vì thế, sự chuyển giao từ Guardiola sang Tito diễn ra khá thuận lợi.

(Leo Messi trong cuộc phỏng vấn với Martín Souto, TyC Sports, tháng 3 năm 2013)

Khi Leo biết được rằng Vilanova sẽ là người kế nhiệm Guardiola, anh đã cười rất tươi. Đây chính xác là điều anh cần. Cựu trợ lý của Guardiola không chỉ là vị HLV đầu tiên cho anh thi đấu ngay phía sau tiền đạo chính ở đội trẻ hạt giống, mà họ còn sát cánh bên nhau suốt 4 năm trong kỷ nguyên Guardiola. Messi hoan nghênh sự tiếp nối này. "Ông ấy là một người bình dị, cởi mở. Ông ấy thẳng thắn và bày tỏ một cách trực tiếp. Tôi thích điều này", Messi nói với *El País*. Tito sẽ chỉ là HLV bóng đá, không hơn; CLB đã đảm nhận một số trách nhiệm mà họ từng đặt lên vai của một Guardiola đang kiệt sức.

Mùa hè đầu tiên của kỷ nguyên hậu Guardiola chứng kiến rất ít sự thay đổi với đội bóng. Tito Vilanova đã tìm kiếm một trung vệ và một tiền vệ trung tâm, tốt hơn nữa là một người có thể hoàn thành cả hai vai trò: ông nghĩ tới Javi Martínez, nhưng Alex Song đã cập bến từ Arsenal. Jordi Alba, một hậu vệ có thiên hướng tấn công, được mang về từ Valencia. Seydou Keita ra đi nhưng nhìn chung, đội bóng trong giai đoạn 2012-13 không được mạnh như vậy về mặt thể hình.

Barcelona trong mùa giải trước đó chỉ giành được những danh hiệu nhỏ - Copa del Rey, World Clup Championship và Siêu cúp Tây Ban Nha, nhưng họ cảm thấy chỉ cần điều chỉnh thêm một chút nữa, đặc biệt là trong việc xử lý khi không có bóng. Cả đội cũng cần tìm ra những lựa chọn mới trong khâu tấn công, nhưng Tito cho rằng vấn đề này có thể được giải quyết với những cầu thủ ông đang có trong tay.

Leo đã ghi 211 bàn thắng trong 219 trận đấu dưới thời Guardiola; hay nói cách khác, 150 bàn trong 135 trận đấu gần nhất. Sự gia tăng số lượng bàn thắng của Leo tỷ lệ trực tiếp với sự gia tăng về ảnh hưởng của anh đối với trận đấu. Trạng thái tâm lý của một đội bóng có thể được đánh giá thông qua sự phân bố bàn thắng. Nếu luôn là cùng một người ghi bàn, trạng thái cân bằng mong manh trong một đội bóng sẽ bắt đầu để lộ ra những vết rạn nứt.

Thử thách đặt ra có hai mặt. Vị HLV mới phải đảm bảo rằng không ai trốn tránh trách nhiệm của mình. Đồng thời, Leo phải để không gian cho những cầu thủ xung quanh anh phát triển: lúc đó, đối thủ sẽ phải cẩn trọng nhiều hơn.

Nhưng Vilanova đã quyết định khác: thời gian nắm quyền của ông sẽ bắt đầu bằng một thỏa thuận với các cầu thủ. Tình trạng hiện tại sẽ được giữ nguyên, những thay đổi trong chiến thuật và trật tự sẽ ở mức tối thiểu. Ông thậm chí còn chấm dứt việc đòi hỏi

các cầu thủ dùng bữa cùng nhau, một cách để ngầm kiểm soát chế độ ăn được Guardiola áp dụng.

Giai đoạn khởi đầu của mùa giải mới đã diễn ra đầy hứa hẹn. Phong cách chơi bóng trực diện hơn; Leo ít được tiếp xúc với bóng hơn so với dưới thời Guardiola, nhưng anh vẫn có vai trò rất quan trọng. Họ đã có khởi đầu tốt nhất trong lịch sử của La Liga.

Chơi bóng trực diện cũng đồng nghĩa với việc mất đi sự kiểm soát đối với trận đấu. Leo và Cesc, để theo đuổi phong cách riêng, luôn muốn cố gắng kết thúc tình huống bóng nhanh nhất có thể, và các đường bóng không còn được tạo ra từ những tình huống phát động bền bỉ của Xavi và Iniesta.

Trong những cuộc nói chuyện của Tito với cả đội, việc cầm bóng vẫn được yêu cầu duy trì nhưng việc chỉ đơn thuần kiểm soát bóng bị coi là vô nghĩa. Chìa khóa thành công của Barcelona dưới thời Guardiola là một hệ thống có tổ chức cho phép tất cả các cầu thủ ở vị trí thích hợp để tạo áp lực ở tuyến trên khi bị mất kiểm soát bóng, với Alexis, Villa và Pedro đợi sẵn ở hai bên cánh, không có bóng, trong khi các cầu thủ còn lại triển khai thế trận.

Trong mọi hoạt động của họ đều có tính trật tự.

Ba cầu thủ Alexis, Pedro và Villa nắm được nhiệm vụ của mình và của các cầu thủ còn lại. Nhưng khi sự nghiêm khắc và kiểm soát ấy biến mất, các đội bóng bắt đầu phụ thuộc vào màn trình diễn cá nhân hơn là sự phối hợp tập thể - mọi người bắt đầu xử lý theo cách riêng của mình. Vấn đề này thực ra đã bắt đầu từ thời của Pep nhưng trở nên rõ ràng dưới sự dẫn dắt khoan dung hơn của Tito.

Và sau đó, giữa chừng, căn bệnh của Vilanova tái phát. Từ khoảnh khắc đó, việc đánh giá công việc của ông dựa trên cơ sở tình cảm nhiều hơn là chuyên môn.

Vào tháng 5 năm 2012, các bác sĩ thông báo ông đã hoàn toàn bình phục sau khi trải qua một cuộc phẫu thuật khẩn cấp để lấy khối u ở tuyến mang tai. Nhưng vào ngày 19 tháng 12, người ta thông báo Tito sẽ rời khỏi ghế HLV tại Barcelona để thực hiện một cuộc phẫu thuật khác sẽ diễn ra vào ngày hôm sau.

Từ sau đó, Tito thường xuyên tới sân tập để nỗ lực kết hợp một cách táo bạo quá trình phục hồi bệnh của ông với việc giúp cả đội chuẩn bị cho các trận đấu sắp tới. Vào tuần thứ hai của tháng 1 năm 2013, ông tới New York trong một vài ngày để tham khảo ý kiến bác sĩ lần hai và quay lại Mỹ vào tuần sau đó để thực hiện xạ

trị và hóa trị. Ông không có mặt tại trận thua 3-2 trước Real Sociedad, dù đội bóng đã đáp trả bằng chiến thắng hủy diệt 5-1 trước Osasuna vào trận đấu sau.

Từ New York, Tito giải thích cho cả đội về tình hình của mình. Leo thường không phải là người tập trung lắng nghe, hay ít nhất bề ngoài là như vậy: Trong các cuộc nói chuyện, ánh mắt của anh thường lơ đễnh. Nhưng lần này, Leo nhìn thẳng vào mắt Tito, như nuốt lấy từng lời. Giống như tất cả các cầu thủ khác, Leo đang phải chịu đựng sự đắng cay mà vận mệnh đã ban phát cho họ.

Vào tháng 11, Eric Abidal trở lại luyện tập, dù trước đó anh cũng đã luyện tập riêng, và vào tháng 12, các bác sĩ xác nhận anh đã có sức khỏe bình thường để thi đấu trở lại: anh có mặt trong 5 trận đấu, bao gồm một trận thi đấu đủ 90 phút. Mỗi lần nhìn thấy Tito điềm tĩnh bước đi dọc theo vạch kẻ vôi trên sân với một chiếc khăn choàng để che đi vết sẹo phẫu thuật trên cổ, các cầu thủ lại nuôi hi vọng về sự hồi phục của cầu thủ người Pháp.

Đây là một tình huống dị thường đến lạ kỳ. Các giám đốc của CLB đã đặt cược vào Jordi Roura, người từng giúp Guardiola phân tích trận đấu và soạn thông tin về đối thủ. Điều này đồng nghĩa với việc để mặc đội bóng tự xoay xở, an tâm rằng có một phòng thay đồ tận lực có khả năng đương đầu với mọi tình huống một cách thông minh. Các cầu thủ kỳ cựu sẽ nắm quyền, bao gồm cả Leo.

Tuy nhiên, mỗi ngày, tình hình đều rất phức tạp. Hầu hết các buổi tập kéo dài 40 phút – 20 phút tập kỹ thuật và 20 phút tập kiểm soát bóng. Thứ còn thiếu là sự chú ý tới chi tiết. Động lực được tạo ra vào đầu mùa giải – tạo áp lực ở phần sân phía trên – đang dần mất đi vì vấn đề thái độ. Nếu bạn không đưa ra yêu cầu với cầu thủ, điều đầu tiên biến mất sẽ là các hoạt động với bóng của anh ta.

Những ngày tự lực cánh sinh ấy là giai đoạn Messi tỏ ra chủ động nhất, nỗ lực tham gia vào cả việc sáng tạo và thực hiện tình huống bóng.

Năm 2012 trở thành một năm của những thành tích phi thường, một vài trong số đó dường như không ai có thể vượt qua được. Leo không chỉ đánh bại kỷ lục về số bàn thắng trong một năm đã kéo dài bốn thập kỷ của Gerd Müller với 91 pha lập công, và giành Quả Bóng Vàng lần thứ tư liên tiếp, mà năm ấy trong túi của anh còn đầy ắp những thành tựu khác (thông tin từ @MessiStats): vua phá lưới Cúp châu Âu 4 năm liên tiếp; cầu thủ duy nhất từng ghi 5 bàn

thắng trong một trận đấu tại Champions League (trước Bayer Leverkusen); cầu thủ có số lượng hat-trick nhiều nhất trong một mùa giải La Liga; cầu thủ có chuỗi trận liên tiếp ghi bàn kéo dài nhất tại La Liga; cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất trong một năm cho đội tuyển Argentina (ngang với Gabriel Batistuta); ghi nhiều bàn thắng nhất trong một mùa giải Cúp châu Âu; cầu thủ Barcelona ghi nhiều hat-trick nhất tại La Liga; cầu thủ Barcelona ghi nhiều bàn thắng nhất trong các trận siêu kinh điển; cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất trong một mùa giải La Liga; cầu thủ Barcelona ghi nhiều bàn thắng nhất tại đấu trường châu Âu. Thêm vào đó, năm 2012, tại CLB và ĐTQG, trung bình 63 phút thi đấu anh lại ghi 1 bàn thắng; anh là cầu thủ Barcelona ghi nhiều bàn thắng nhất tại La Liga; và cầu thủ Barcelona ghi nhiều bàn thắng nhất tại tất cả các giải đấu, đánh bại con số 232 của César Rodríguez Alvarez… Và trên đây mới chỉ là lựa chọn ra một số thành tích.

Và anh đã bổ sung thêm vào danh sách kỷ lục đang tăng lên của mình một số liệu thú vị khác: khoảng 15% các bàn thắng của anh được ghi bằng chân phải, "chân không thuận": nỗ lực để tiến bộ đã mang lại kết quả.

Không có một người đứng đầu thích hợp, cả đội ngày càng trông cậy nhiều hơn vào Leo, một điều đã bắt đầu xuất hiện từ thời Guardiola. Và "Bọ Chét", như trước giờ vẫn vậy, muốn có nhiều hơn nữa: muốn có bóng nhiều hơn, nhiều bàn thắng hơn, nhiều ảnh hưởng hơn.

"Mọi điều Guardiola làm đều hướng về việc tạo ra một hệ thống mang tên Messi", Martí Pararnau viết trên tờ *Sport*. "Ban đầu, yêu cầu là các cầu thủ thi đấu hướng về phía Xavi để anh có thể kích hoạt Messi". Perarnau ám chỉ đến một cuộc phỏng vấn với cầu thủ tiền vệ trung tâm của đội bóng xứ Catalan trên tờ *Süddeutsche Zeitung* - đã giải thích cục diện một cách sinh động. "Nếu tôi nhận thấy Messi đã 5 phút chưa chạm bóng, tôi sẽ nghĩ: 'Thế này là không đúng. Không thể nào. Cậu ấy đâu rồi?' Vậy là tôi nói với cậu ấy: 'Di chuyển gần vào, bắt đầu hoạt động thôi'. Messi là một tiền đạo và đôi khi các tiền đạo tỏ ra im hơi lặng tiếng. Như thể cậu ấy đã bấm nút 'tắt' vậy. Nhưng khi quay trở lại tuyến giữa, cậu ấy sẽ bắt đầu bộc lộ mình".

Nhưng khi Cesc bắt đầu bỏ qua vị trí của Xavi để tiếp xúc với Messi nhiều hơn, những nền tảng của "Sự phụ thuộc vào Messi" (Messidependence) đã bắt đầu xuất hiện.

Với một đội bóng nay càng ngày càng lệ thuộc vào anh, Leo trở nên khắt khe hơn nữa với bản thân, lo lắng hơn khi cả đội xuống phong độ, và cứng rắn hơn với những ai không đáp ứng được yêu cầu. Những đặc điểm tính cách trẻ con của anh ngày càng lộ rõ, nhưng đồng thời anh cũng tỏ ra giống như một người trưởng thành đã đi nhiều nơi, đã nhìn và trải qua tất cả mọi thứ.

Những ngôi sao lớn phải đối mặt với bao thử thách, khó khăn, và chúng ta cũng khó có thể hiểu được họ: những người đàn ông lớn hơn anh 20 hoặc 30 tuổi, ít khi, thậm chí là không bao giờ, phải đối mặt với trách nhiệm nặng nề mà Leo đang gánh vác ở tuổi 26.

Các cầu thủ bóng đá đủ can đảm để bình luận về chiến thuật, như Leo đã bình luận vào tháng 2 trên Barça TV sau một màn lội ngược dòng khó khăn trước Sevilla trên sân Camp Nou: "Cả đội tiếp tục giữ bóng mà không tạo ra những tình huống nguy hiểm nữa. Chúng tôi cần chiều sâu để phá bỏ các hàng phòng ngự".

Anh đưa ra một giải pháp. "Có một điểm mốc như *el Guaje* [David Villa] đồng nghĩa với việc các trung vệ giữ nguyên vị trí và không xông ra. Tất cả là nhằm tạo ra thêm khoảng trống cho các cầu thủ khác". Với Villa, Messi có thể thi đấu phóng khoáng hơn và *el Guaje* chơi ở vị trí nằm giữa hai trung vệ của đối phương, như vậy Leo có thể có nhiều khoảng trống hơn, và bản thân anh cũng ở gần khung thành hơn – kết quả là Villa đã ghi bàn trong ba trận đấu, giúp anh trở thành cầu thủ ghi bàn nhiều thứ hai trong đội.

Trong giai đoạn này, người ta thường nói nhiều về mối quan hệ giữa David Villa và Messi, đặc biệt sau một tình huống lời qua tiếng lại rất rõ ràng giữa hai cầu thủ trong hiệp một của trận đấu thứ năm của mùa giải giữa Barcelona và Granada, sau khi Villa không chuyền được bóng cho Leo lúc anh đang ở vị trí có thể ghi bàn. Đài Canal + đã cho phát bản tin như sau:

Messi: "*Chuyền bóng ra trước mặt tôi này, phía trước ấy! Chuyền tới đây!*"

Villa: "*Nhưng cậu không kiểm soát được bóng! Trời đất ạ! Tôi đã có cơ hội và đã chuyền cho cậu rồi*".

Messi: "*Ở kia kìa, trời ạ!*" *(tay chỉ về phía khoảng trống nơi anh đáng lẽ đã có thể nhận bóng).*

El Guaje đã mất vị trí ở đội Một sau chấn thương nghiêm trọng tại World Club Championship vào tháng 12 năm 2011. Tito coi Alexis là đối tác phù hợp hơn với Leo trong khâu tấn công và Villa,

một nhà vô địch thế giới, không phải là kiểu cầu thủ có thể tiếp nhận việc bị thay thế một cách điềm đạm.

"Tôi đã nói rằng chúng ta không nên tìm kiếm vấn đề ở những nơi vốn không có, hãy tìm kiếm ở chỗ khác đi", Leo nói với *El País* vào thời điểm đó. "Ở đây không có gì cả. Trong phòng thay đồ là một tập thể cùng nhau phối hợp không chỉ ở trong khuôn khổ bóng đá, và chúng tôi phối hợp vô cùng hiệu quả. Chúng tôi đã sát cánh cùng nhau một thời gian dài và rất hòa hợp trên phương diện cá nhân. Không ai biết chúng tôi ở bên nhau vui như thế nào. Và đó không phải một việc dễ dàng sau nhiều năm như vậy".

Tuy nhiên, trong trận đấu với Glasgow Celtic – đã kết thúc bằng thất bại lần thứ hai của đội bóng trong mùa giải, Villa đã dứt điểm dù có thể chuyền cho Leo. Bầu không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

Dù đề xuất của Leo muốn bổ sung thêm cả Villa vào đội đang phát huy hiệu quả, rõ ràng rằng Messi, giống như cả đội, cần một người chỉ dẫn cho tài năng, bản năng và những nhu cầu của anh. Lối chơi của Barcelona trở thành một màn "ăn miếng trả miếng" với đối thủ - cả hai bên đều có bàn thắng, không có sự kiểm soát. Như vậy thì không có lợi cho ai cả, và nó đang thu hẹp thời gian thi đấu bóng đá của Messi: với những giới hạn, thử thách và mục tiêu, Messi có thể thi đấu lâu hơn nữa; ảnh hưởng của anh phát huy hiệu quả tốt hơn khi có những thông số và chỉ dẫn nhất định.

Khi không có một sự chỉ đạo rõ ràng, những ranh giới mờ đi và sự hỗn loạn lên ngôi.

Trong trận đấu trước cuộc đối đầu với Bayer Leverkusen, Alexis đã ghi 2 bàn thắng, nhưng cũng bị Leo chỉ trích nặng nề vì không chuyền bóng khi lẽ ra nên làm thế. Những cầu thủ thường xuyên bị Leo chỉ trích là các tiền đạo và cầu thủ chạy cánh, những người phải hỗ trợ bóng cho anh: các đòi hỏi của Leo xuất phát từ yêu cầu của bóng đá. Nhưng anh cũng là một trong những người dẫn đầu trong phòng thay đồ, giống như Ronaldinho đã từng, và chỉ có những người dám thách thức hệ thống quyền lực mới có thể phát triển, như Leo đã làm khi được lên đội Một. Những người không thể đáp ứng được thử thách này sẽ gục ngã bên đường.

Martín Souto: Tôi phải hỏi anh điều này. Anh có từng tranh cãi với đồng đội chưa?

Messi: Có, nhưng không đến mức phải động chân động tay. Đối với

tôi, chuyện của quá khứ sẽ nằm lại ở quá khứ, nằm lại trên sân bóng. Tôi có thể bực tức trong một, hai ngày, nhưng rồi sẽ qua đi.

Martín Souto: Nhưng chuyện như vậy đã từng xảy ra với một người bạn rất thân của anh chưa?

Messi: Có, từng xảy ra với Pinto trong một buổi tập, khi họ thắng một trò chơi và bắt đầu ăn mừng, sau đó chúng tôi tranh cãi và động tay chân. Anh ấy hiểu tôi là người như thế nào, anh ấy tới gặp tôi ngày hôm sau, nhìn tôi và chúng tôi phá lên cười, và chuyện chỉ có thế.

(Leo Messi trong cuộc phỏng vấn với Martín Souto, TyC Sports, tháng 3 năm 2013)

Tình cờ thay, Pinto, người bạn và người bảo vệ của Leo, là một thủ môn, giống như hai người bạn thân của anh - Oscar Ustari và Juan Cruz Leguizamón. Leo luôn cảm thấy thoải mái khi ở bên họ, dường như thoải mái hơn nhiều so với những người khác. Có lẽ họ đều là những "người ngoài cuộc", hay "khác biệt" (*el distinto*), như Leo được miêu tả trong tiêu đề một cuốn sách về anh do *Olé* xuất bản năm 2013.

Sự căng thẳng trên sân bóng, những tranh cãi về bóng đá sẽ luôn xuất hiện trở lại khi không có người lãnh đạo. Cậu bé đã nỗ lực rất nhiều để đạt tới đỉnh cao nhất nay lại phải đối mặt với một thử thách khác: phải xử lý như thế nào với thành công. Cuộc đấu tranh chưa từng dừng lại, nó chỉ biến đổi mà thôi.

Năm ấy kết thúc bằng hai tin mừng lớn dành cho Messi: vào ngày 1 tháng 11, cậu con trai Thiago ra đời – đứa con đầu lòng của Leo và Antonella. Vào đúng 17 giờ 14 phút, Twitter vỡ òa: không chỉ là vì tin mừng, mà còn vì thời gian em bé ra đời, 17.14, chính là năm xứ Catalonia bị đánh bại bởi dòng họ Bourbon trong Chiến tranh Kế vị Tây Ban Nha, và ngày quốc khánh Catalonia là để tưởng nhớ sự kiện này.

Và thứ hai, Leo đã gia hạn hợp đồng.

Sau một cuộc điện thoại, Leo đồng ý với một bản hợp đồng mới được gia hạn, công bố cùng thời điểm với hợp đồng của Xavi và Puyol, nhằm mục đích gửi đi thông điệp về sự hòa hợp trong phòng thay đồ. Hai cầu thủ kỳ cựu và ngôi sao của đội bóng đang cam kết tương lai của họ với đội bóng. Jorge Messi đã nhận được - và khước từ - lời đề nghị tha thiết từ một CLB Nga sẵn sàng trả 400 triệu euro cho con trai của ông; Leo có thể nhận được 32 triệu euro mỗi năm.

Leo đã hai lần gia hạn hợp đồng dưới thời Guardiola, và giờ lại đặt bút ký một bản mới với Tito đến năm 2018. Điều khoản mua đứt trị giá 250 triệu euro được giữ nguyên, mức lương cố định của anh tăng lên 13 triệu euro thực nhận (22 triệu euro tổng thu nhập), và anh nhận mức tiền thưởng 3,2 triệu euro mỗi năm nếu thi đấu ít nhất 60% các trận đấu.

Bất chấp những nghi ngại đối với lối chơi của họ, Barcelona tiếp tục tiến lên một cách ổn định tại giải Vô địch Quốc gia, trong khi ở Madrid, sự căng thẳng và ngờ vực gia tăng; mọi chuyện đã thực sự lao dốc chỉ một vài tháng sau khi những kẻ thù truyền kiếp giành được chức vô địch.

Nhưng khi đối đầu, José Mourinho đã rút ra một kế hoạch chiến thuật cho đội bóng của ông mà quả thực đã hạn chế sự đóng góp của Leo. Leo đã cân bằng kỷ lục ghi 18 bàn thắng trong các trận siêu kinh điển của Alfredo Di Stéfano, nhưng hàng phòng ngự dâng cao của *blancos* bóp nghẹt và đẩy anh xa khỏi khung thành. Madrid hất chân Barcelona ra khỏi giải đấu sau một trận hòa 1-1 tại Bernabéu, tiếp đó là chiến thắng 3-1 ở Camp Nou.

Diego Torres viết trong cuốn sách của mình, rằng Mourinho chỉ đạo các cầu thủ vỗ vào mặt Messi, một hành động mà HLV người Bồ Đào Nha biết được rằng sẽ khiến anh tức giận. Alvaro Arbeloa và Xabi Alonso thực hiện đúng như vậy, trước sự sững sờ của Leo, anh kinh ngạc nhìn về phía trọng tài biên.

Cuối trận đấu, thông tin bị rò rỉ về một vụ việc được cho là xảy ra với trợ lý trung thành của Mourinho, Aitor Karanka (dường như Leo đã nói với ông này, "Ông nhìn cái quái gì, đồ con rối của Mourinho?"), và đồng thời với Arbeloa, anh đã rẽ về phía cầu thủ này và nói, "Nhìn cái gì mà nhìn, đồ hề? Tôi sẽ chờ anh ở Barcelona".

Trong cuộc họp báo sau trận đấu, José Callejón, một trong số những cầu thủ của Mourinho, giải thích: "Tôi đã thấy chuyện xảy ra với Aitor vì tôi lúc đó đang đi tới từ phía sau anh ấy. Có thể chuyện chúng tôi căng thẳng trên sân bóng và nói những điều sau này sẽ hối hận là điều bình thường. Nhưng một cầu thủ chuyên nghiệp chờ khoảng một tiếng, một tiếng rưỡi để lăng mạ một cầu thủ khác đang đứng cùng vợ thì thật là quá đáng".

Barcelona đã rời khỏi SVĐ 45 phút sau khi trận đấu kết thúc và những người chứng kiến cho rằng khi Arbeloa bước ra khỏi ô tô, Leo đang tiến đến xe bus, nhưng không có cuộc hội thoại nào diễn

ra cả. Paco García Caridad, nhà báo uy tín của tờ *Marca* của Madrid, tuyên bố trên truyền hình trực tiếp và Twitter: "Việc cố gắng bôi nhọ Messi thật lố bịch. Ai đã rò rỉ thông tin về những điều Messi được cho là đã làm này? Mou? Trợ lý của ông ấy? Chúng ta có biết nguồn tin là từ ai không? Giờ thì, chúng ta có cần phải bôi xấu hình ảnh của Messi hay không?" Tuy nhiên, mục tiêu của việc này là rất rõ ràng: nối tiếp một chiến dịch đã bắt đầu hàng tháng trước đó, vừa khéo trùng với những lời nói của Messi đối với Villa, và với mưu đồ làm mất thể diện Messi hơn nữa.

Dù sao đi chăng nữa, những bàn thắng của Leo và phong độ ổn định của Iniesta đã che giấu đi những thiếu hụt đang bắt đầu đe dọa cả đội. Chấn thương của Xavi và Puyol, hai trong số những cầu thủ kỳ cựu, đã khiến đội bóng càng thêm suy yếu, trong khi một cầu thủ khác – Víctor Valdés – đã thông báo với CLB vào mùa hè năm 2013 rằng anh sẽ ra đi khi hợp đồng kết thúc. Các buổi tập luyện không có cường độ mạnh, các cầu thủ trở nên khó chịu hơn khi không được lựa chọn. Trên sân bóng, cách chơi của cả đội không ăn khớp với nhau và đối thủ có thể ghi bàn vào lưới của họ một cách quá dễ dàng. Barcelona nhận bàn thua trong 13 trận đấu liên tiếp. Sự trì trệ trở thành chuyện hàng ngày và cả đội thiếu đi sự chính xác và liền mạch về chiến thuật.

Sau đó là đến tháng 4, giai đoạn quan trọng nhất của mùa giải, khi mà các danh hiệu sẽ được xác định thuộc về ai. Ramón Besa tóm tắt những điều mà cả đội đang thiếu trên *El País*: "Điều cần làm là đóng cửa phòng thể hình và phòng khám, điểm danh khi luyện tập và tìm lại nét văn hóa mang tên không ngừng nỗ lực".

Trong những tuần đó, Leo luôn tỏ ra không vui. "Mỗi ngày cậu ấy đều trông có vẻ bình thường, cậu ấy tỏ ra mình khá ổn", Dani Alvés phát biểu trên tờ *El Mundo* trong khoảng thời gian đó. "Nhưng tôi không phải một người giả tạo, tôi không tô vẽ sự thật. Khá rõ ràng là trong vài trận đấu gần đây, tinh thần của cậu ấy đã xuống thấp. Vì sao? Tôi không biết, tôi chưa tìm hiểu. Tôi chỉ muốn biết điều mà người ta muốn chia sẻ với mình. Và nếu như một ai đó không muốn tâm sự về cuộc sống của anh ta, hay cách sống của anh ta, tôi là ai mà lại đi hỏi chuyện đó cơ chứ? Tôi tôn trọng khoảng không gian riêng tư của cậu ấy. Nhưng tôi có nhận thấy cậu ấy ủ rũ hơn bình thường một chút".

Bất chấp hiệu suất ghi bàn khủng tại giải đấu – anh đã ghi bàn trong 19 trận đấu liên tiếp và 38 lần trong 25 trận, Messi như tàng hình trong trận siêu kinh điển và một lần nữa khi đối đầu AC Milan trong trận lượt đi vòng 16 đội của Champions League, thất

bại 2-0 đã phô bày những khuyết điểm của Barcelona.

Marcelo Sottile, trợ lý tổng thư ký tờ báo *Olé*, đã diễn giải một cách khéo léo về bầu không khí của cả đội. "Barcelona dường như đã trở thành một tập thể sầu não. Hình bóng trong gương không còn là những người xuất sắc và tốt đẹp nhất nữa. Giờ đây, bạn chỉ nhìn thấy 11 khuôn mặt chán nản; rất ít nguồn cảm hứng cá nhân, rất ít ý thức về mặt chiến thuật từ băng ghế huấn luyện, và thậm chí còn không có nhiều sức mạnh thể chất – một sản phẩm của hoặc những đôi chân mỏi mệt, hoặc những tâm hồn rã rời – mà có thể thay đổi nhịp điệu và chiến thắng những mưu lược của Milan và Madrid, hai đội bóng đã đánh bại họ bằng sự tổ chức chặt chẽ và lối chơi bóng đẹp".

Leo đã đứng lên để thực hiện quyền chỉ đạo của mình và tuyên bố trên ESPN: "Đội bóng đang có đôi chút rệu rã. Chúng tôi đã có những kết quả không tốt và giờ đã đến lúc vực dậy, tin vào bản thân và tiếp tục những điều chúng tôi đã làm được trong nhiều năm qua".

12 tháng 3 năm 2013. Champions League vòng 16 đội, lượt trận thứ hai. Barcelona 4-0 Milan

Barcelona: Valdés; Alvés, Piqué, Mascherano (thay bằng Puyol, phút 77), Alba; Xavi, Busquets, Iniesta; Messi; Pedro (thay bằng Adriano, phút 83) và Villa (thay bằng Alexis, phút 75).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto; Cesc, Song và Tello.

Milan: Abbiati; Abate, Mexès, Zapata, Constant; Montolivo, Ambrosini (thay bằng Muntari, phút 60), Flamini (thay bằng Bojan, phút 75); Boateng, Niang (thay bằng Robinho, phút 60) và El Shaarawy.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Amelia; Bonera, De Sciglio và Nocerino.

Các bàn thắng: 1–0, phút thứ 5: Messi, từ trong khu vực cấm địa. 2–0, phút 39: Messi, từ rìa ngoài khu vực cấm địa. 3–0, phút 55: Villa ghi bàn bằng cú sút góc chéo sau đường chuyền của Xavi. 4–0, phút 92: Jordi Alba ghi bàn sau pha phản công từ một đường chuyền của Alexis.

Ramón Besa, *El País*: Milan không phải là đội bóng sẽ hát khúc cầu nguyện cho Barcelona của Messi – nửa người khổng lồ, nửa chiến binh, có lúc rất đẹp đẽ, có lúc lại hào hùng, luôn có mặt trong một

đêm trọng đại. Những chiến thắng ngọt ngào nhất thường tới sau những thất bại đắng cay nhất. Cầu thủ mang áo số 10 đã bóp vụn một trong những hàng phòng ngự sắp xếp chặt chẽ nhất thế giới. Sự cai trị của Messi là một nền độc tài đầy nhân từ, với lòng biết ơn và sự tử tế tràn ngập chưa từng thấy trong đêm hôm qua. Xung quanh cầu thủ số 10, Barcelona đã có một trận đấu huy hoàng, được tổ chức phù hợp về mặt cảm xúc và chiến thuật, kết hợp cả chân và đầu, được trải nghiệm một cách trọn vẹn bởi cả các HLV và các cầu thủ, đồng thời được tán thưởng bởi những người hâm mộ trung thành, cuồng nhiệt. Với áp lực ghê gớm, Barcelona đã chơi lấn lướt ở phần sân của Milan.

Martí Perarnau: Mọi mảnh ghép trở về đúng vị trí của nó, không phải là nơi nó đã xuất hiện trong những tuần trước. Mỗi người đều ở đúng chỗ của mình và không ai ở vị trí của ai cả.

Họ cần một cú lội ngược dòng ở Camp Nou trong trận lượt về.

Nhưng trận đấu này hóa ra lại trở thành lời tạm biệt của CLB.

Trong khoảng thời gian này, Leo được hỏi trên Barça TV rằng anh có cần nghỉ ngơi không khi luôn có mặt trong mọi trân đấu. Anh trả lời: "Việc tích lũy thời gian thi đấu đối với tôi là chuyện tốt, vì như vậy, tôi sẽ không đánh mất nhịp điệu của mình".

Ngày 2 tháng 2 năm 2013. Vòng đấu tiếp theo tại Champions League, đối đầu PSG trong các trận tứ kết, với Tito Vilanova ở băng ghế huấn luyện. Messi, người đã ghi bàn thắng đầu tiên của trận đấu, cảm thấy co giật ở chân phải và được thay ra khi nghỉ giữa giờ. Juanjo Brau đã dạy anh rằng cần phải lắng nghe cơ thể mình, và anh đã đề nghị được thay thế. Ibrahimovíc gỡ hòa 10 phút trước khi trận đấu kết thúc. Trận đấu khép lại với tỷ số 2-2 sau quả penalty của Xavi ở phút 89 và một tình huống mắc sai lầm của Valdés trong thời gian bù giờ.

Ngày 3 tháng 4 năm 2013. Các xét nghiệm y tế chỉ ra một vết rách ở đùi sau – lại là nhóm cơ dùng để bứt tốc và thay đổi nhịp độ trận đấu. Messi không có mặt trong trận đấu tiếp theo trước Mallorca.

Ngày 10 tháng 4 năm 2013. Messi ngồi dự bị trong trận lượt về với PSG. Đội bóng nước Pháp vươn lên dẫn đầu với bàn thắng của Pastore: Họ chơi một cách tốc độ, dũng mãnh và khiến Barcelona hoang mang. Sau khi bàn thắng được ghi, dường như là một phản xạ tự nhiên, Leo kéo tất, theo dõi và chờ đợi từ băng ghế dự bị: sự có mặt của anh là một phần của kế hoạch nếu tình hình không

thuận lợi, dù rõ ràng là chấn thương của anh cần nhiều thời gian hơn nữa để lành lại.

Anh ra sân 12 phút sau bàn thắng ấy.

Đội ngũ kỹ thuật đã đặt El Cid của họ lên lưng ngựa.

Cảm thấy sợ hãi, PSG đã lùi lại.

"Cầu thủ mang áo số 10 đã loại bỏ PSG chỉ với một tình huống, một pha chạm bóng, một đường chuyền và một cơ hội. Ngông nghênh trong suốt một tiếng đồng hồ, đội bóng nước Pháp đã đầu hàng ngay khi nhìn thấy Messi. Bị đánh bại, thua trận, thảm hại, *blaugrana* có cảm giác bất khả chiến bại với sự góp mặt của cầu thủ mang áo số 10 trong vòng nửa tiếng đồng hồ".

Cesc Fàbregas nói: "Đó là hiệu ứng Leo. Cậu ấy vào sân để thay thế tôi và chỉ việc cậu ấy ra sân cũng đã khiến tinh thần của cả đội được đẩy lên cao".

Piqué thừa nhận: "Khi cậu ấy xuất hiện, chúng tôi cảm thấy to lớn hơn, mạnh mẽ hơn".

Mascherano nói: "Đó chính là điều Leo tạo ra. Đối thủ đang lấn át chúng tôi, chúng tôi sắp bị loại khỏi đấu trường: cậu ấy xuất hiện, tập tễnh trên một chân, thu hút ba cầu thủ đối phương và tạo cơ hội để Pedro dứt điểm. Trên một chân đấy!"

Bàn thắng của Pedro mang lại kết quả hòa 1-1 và giúp đội bóng tiến vào vòng bán kết Champions League.

Ngày 11 tháng 4 năm 2013. Các xét nghiệm được tiến hành thêm đối với Messi cho thấy, dù đã ra sân trong trận đấu với PSG, chấn thương của anh không bị trầm trọng thêm.

23 tháng 4 năm 2013. Lượt trận đầu tiên vòng bán kết Champions League. Bayern 4-0 Barcelona

Bayern: Neuer; Lahm, Boateng, Dante, Alaba; Martínez, Schweinsteiger, Robben; Müller (thay bằng Pizarro, phút 82), Ribéry (thay bằng Shaqiri, phút 89) và Gómez (thay bằng Luiz Gustavo, phút 71).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Tarke; van Buyten, Rafinha và Tymoshchuk.

Barcelona: Valdés; Alvés, Piqué, Bartra, Jordi Alba; Xavi, Busquets, Iniesta; Alexis, Messi và Pedro (thay bằng Villa, phút 83).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto; Montoya, Abidal, Cesc, Thiago và Song.

Các bàn thắng: 1-0, phút 25: Müller, từ một tình huống phạt góc. 2-0, phút 49: Mario Gómez, từ một tình huống đá phạt góc khác. 3-0, phút 73: Robben dứt điểm ngang qua người Valdés. 4-0, phút 82: Müller dứt điểm sau đường chuyền của Alaba.

Ramón Besa, *El País*: Hành trình tại Champions League của *blaugrana* giống như "con đường Thánh giá" đã đạt tới sự cứu rỗi tại Camp Nou, cho tới ngày hôm qua, khi Barcelona trải qua thất bại đau đớn tại Munich. Dường như, chính đội bóng đã dần suy kiệt trước khi bị càn quét về hướng ngược lại so với con đường tiến lên rực rỡ của Bayern. Ngày nay, không có CLB nào thi đấu xuất sắc như Barcelona đã từng. Đặc biệt là ngay cả chính Barcelona. Barça của ngày hôm nay thật quá nhút nhát, họ không nên chờ đợi Messi thi đấu tốt hơn và cứu vãn tình thế. Chiến thắng trước Bayern không thể đạt được mà không có nỗ lực.

Luis Martín, *El País*: Messi có mặt ở trên sân nhưng không thi đấu. Những chỉ số chính thức của UEFA cho thấy Messi chỉ có một cú dứt điểm trong suốt trận đấu, nhưng đối với hàng triệu người, ký ức còn lại trong họ sẽ là một đêm mà chúng ta thấy "Bọ Chét" xuất hiện, nhưng không cống hiến. Trong 11 lần đáng lẽ phải chạy, chỉ có hai lần anh thực sự làm vậy.

Ngày 23 tháng 4 năm 2013. Messi nghỉ ba trận đấu và có mặt trong đội hình xuất phát trước Bayern (4-0). Đã đến lúc kiểm chứng xem liệu kế hoạch tự quản có hiệu quả hay không.

Thất bại là điều không thể tránh khỏi và xác nhận đội bóng đã mất đi khả năng cạnh tranh.

27 tháng 4 năm 2013. Leo thi đấu nửa giờ đồng hồ trong trận đấu với Athletic Bilbao, kiến tạo cho Alexis và ghi 1 bàn thắng đẹp mắt. Len lỏi giữa những khoảng trống chật hẹp nhất, anh vượt qua đối phương – dường như xuất hiện từ khắp mọi hướng nhưng vẫn không thể ngăn chặn anh – trước khi dứt điểm từ sát bên ngoài vòng cấm, tạo ra một cú sút chuẩn xác và vượt khỏi tầm với của thủ môn Gorka Iraizoz. "Làm sao mà anh ấy làm như vậy được?" Ander Herrera của Athletic hỏi. "Anh ấy quay lưng lại phía tôi và đột nhiên đổi hướng. Tôi đang theo kèm và anh ấy cứ thế

biến mất. Lần sau nếu có gặp, tôi sẽ nhờ anh ấy giải thích cặn kẽ mới được". Claudio Vivas, trợ lý cho HLV Marcelo Bielsa của đội bóng vùng Basque, đã chứng kiến một điều không chỉ là một cú sút chính xác. "Sự uất ức dồn nén suốt cả mùa giải đã được phản ánh trong bàn thắng đó".

Trận đấu kết thúc với kết quả hòa 2-2.

Nhưng các chấn thương cơ bắp thường nhạy cảm và có thể rất khó lường. Việc ra sân trong cuộc đối đầu với Athletic khi giải Vô địch Quốc gia đang đến gần có phải là một quyết định đúng đắn không? Phải chăng sẽ tốt hơn nếu tận dụng cơ hội trong một trận đấu quan trọng hơn, để dành sức lực cho trận lượt về vòng bán kết với Bayern? Anh có bị chấn thương lần nữa ở sân San Mamés không? Các nhân viên và cầu thủ đã quyết định để anh thi đấu nhằm lấy lại thể trạng.

30 tháng 4 năm 2013. Leo Messi thông báo: "Chúng tôi cần Camp Nou trở thành một chiếc nồi áp suất. Chúng tôi sẽ chỉ có thể tiến đến một cuộc lội ngược dòng nếu tất cả đều tin tưởng vào điều đó".

1 tháng 5 năm 2013. Lượt trận thứ hai vòng bán kết Champions League. Barcelona 0-3 Bayern

Barcelona: Valdés; Alvés, Piqué, Bartra (thay bằng Montoya, phút 76), Adriano; Song, Xavi (thay bằng Alexis, phút 55), Iniesta (thay bằng Thiago, phút 65); Pedro, Cesc và Villa.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Pinto; dos Santos, Messi and Tello.

Bayern Munich: Neuer; Lahm (thay bằng Rafinha, phút 76), Boateng, van Buyten, Alaba; Javi Martínez (thay bằng Tymoshchuk, phút 74), Schweinsteiger (thay bằng Luiz Gustavo, phút 66), Müller; Robben, Ribéry và Mandzukic.

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Starke, Dante, Shaqiri và Gómez.

Các bàn thắng: 0-1, phút 48: Robben. 0-2, phút 72: Piqué (phản lưới nhà). 0-3, phút 77: Müller.

Ramón Besa, *El País*: Tạm biệt châu Âu. Cách rời khỏi đấu trường châu Âu của Barcelona bẽ mặt đến mức sẽ khó có thể nâng cao tinh thần đủ để hát "*alirón*" [khúc ca sau khi vô địch một giải đấu quan trọng]. Việc coi trọng La Liga, thậm chí có thể là quá mức, đã

gây ra sự suy yếu ở đấu trường châu Âu. Yếu kém ngay từ đầu và càng yếu kém hơn sau những sự thay đổi. Công chúng đã luôn khắc nghiệt chê bai họ từ đầu đến cuối, trên sân khách cũng như sân nhà, có hay không có Messi. Người hâm mộ cùng nhau đi theo đội bóng đến cổng của SVĐ Camp Nou rồi biết được Leo không ra sân. Một số người có vé mua theo mùa giải muốn quay về nhà, cảm thấy sửng sốt, bị lợi dụng và lừa dối. Không ai có niềm tin vào trận đấu hay một màn lội ngược dòng. Những người hâm mộ bàng hoàng khi nhìn thấy cầu thủ mang áo số 10 trên ghế dự bị. Những chấn thương của anh trở thành một điều bí ẩn giống như cách anh xuyên phá các hàng phòng ngự: tất cả những gì người ta biết cho tới trước trận đấu đó là anh chưa từng ẩn mình và có thể thi đấu trên một chân. Cách người ta xử lý chấn thương của Messi thật đáng quan ngại.

1 tháng 5 năm 2013: Một tiếng trước giờ bắt đầu trận đấu, tin đồn lan truyền rằng Messi sẽ không có mặt trong đội hình xuất phát.

Vilanova bào chữa cho sự vắng mặt của Leo, giải thích rằng anh đã có cảm giác không ổn ở cuối trận đấu với Bilbao. "Vào hôm thứ Hai, cậu ấy không tham gia tập luyện và sáng hôm nay, sau buổi tập, sau khi thảo luận với các bác sĩ và chuyên gia vật lý trị liệu, tôi đã nói chuyện với cậu ấy khi cậu ấy tới khách sạn. Với chấn thương của cậu ấy, có nguy cơ mọi chuyện sẽ càng tồi tệ hơn. Cậu ấy không cảm thấy đủ sức khỏe và, trong tình trạng ấy, không thể tham gia hỗ trợ cả đội được". Leo ngồi trên ghế dự bị, phòng trường hợp Tito cần mạo hiểm để giành vé vào chung kết.

5 tháng 5 năm 2013. Cuộc đối đầu với Betis. Messi lại xuất hiện vào thời điểm người ta cần đến anh. Anh ra sân từ ghế dự bị ở phút thứ 56, với tỷ số đang là 2-2. Anh nhanh chóng khẳng định sự có mặt của mình và ghi 2 bàn thắng trong một đêm vất vả đối với Barcelona (4-2). Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là giải đấu của Messi.

12 tháng 5 năm 2013, Leo rời sân ở phút 67 trong trận đấu với Atlético de Madrid tại sân Vicente Calderón, sau khi lại cảm thấy khó chịu ở cơ đùi sau bên phải. Tito đã thay người ba lần nên Barcelona phải thi đấu đến hết trận với 10 người. Tuy vậy, họ vẫn thắng 2-1.

Vậy chuyện gì đang xảy ra với chấn thương của Messi?

Leo hiểu rõ cơ thể mình và đồng thời cũng biết gót chân Achilles của bản thân - chấn thương cơ đùi sau. Anh biết rằng mình đang

đi ngược lại quá trình hồi phục, nhưng sự khó khăn của cả đội khiến anh tự đẩy mình tới giới hạn. Cùng một chấn thương đó, với một cầu thủ không cần thi đấu với tốc độ đột phá, cơ bắp ít bị mỏi và rách hơn, có thể lành lại sau hai tuần, nhưng những đặc điểm thể chất của Messi phụ thuộc vào việc sử dụng sức mạnh ở bắp ở tần suất cao.

Từ khi bị rách cơ trong trận đấu lượt đi với PSG, Messi đã trải qua điều trị với Juanjo Brau nhưng quá trình điều trị không tương thích với chấn thương. Anh đáng lẽ phải xử lý chấn thương theo cách khác và nghỉ ngơi nhiều hơn. Hai người họ dành ra từ 7 đến 8 tiếng mỗi ngày chuẩn bị cho trận đấu sẽ diễn ra 8 ngày sau đó. Họ không bao giờ vội vàng quay về nhà. Mục đích của việc luyện tập là để anh có thể ra sân ít nhất 15 phút hoặc 35 phút trong tình huống lạc quan nhất.

Trong cuộc đối đầu ở Camp Nou với đội bóng nước Pháp, Leo được yêu cầu phải tuân thủ những hướng dẫn nghiêm khắc nhất để có thể cống hiến một cách hiệu quả: "Chỉ theo bóng khi cảm thấy có thể giành lại được, hãy cân nhắc và lựa chọn các đường chạy", Juanjo Brau nói với anh. Vị HLV thể lực biết rằng ông có thể kiểm soát và đưa ra lời khuyên trong những tình huống anh không có bóng ("khi cậu không có bóng, hãy ở tuyến trên, đừng tự khiến mình kiệt sức, vì nếu cậu làm thế, sẽ không thể ở trên sâu lâu đâu", ông nói). Juanjo bổ sung thêm một lời khuyên mà ông biết gần như là không cần thiết: "Hãy làm những gì phải làm khi có bóng trong chân". Khi Leo kiểm soát được bóng, anh chỉ hành động theo suy nghĩ ngay lúc đó mà không tính toán đến hệ quả.

"Chúng tôi lúc đó đang thua và tôi còn nhớ khi cậu ấy bước ra khởi động, không khí trong SVĐ cũng như trạng thái cảm xúc của người hâm mộ đều thay đổi", Brau nói. "Họ đang tự nhủ: 'Bây giờ thì chúng ta có thể chiến thắng rồi'. Đôi khi chúng tôi không thiếu nhiên liệu, nhưng không ai có thể tạo ra tia lửa điện mà cậu ấy mang lại".

Và việc trị liệu đã phát huy hiệu quả: Anh đã có thể thi đấu đủ lâu để thay đổi cục diện trận đấu.

Trong lượt trận đầu tiên với Bayern Munich, Leo đã không kiệt sức như người ta nói, nhưng sự thật là không có phép màu nào xảy ra. Bất chấp những nỗ lực phi thường của đội ngũ huấn luyện trong vòng 21 ngày kể từ sau khi Leo dính chấn thương trong cuộc đối đầu với đội bóng Pháp, Leo vẫn không thể thi đấu với phong độ cao nhất. Vậy thì, vì sao lại ra sân trong trận đấu với Athletic

Bilbao giữa hai lượt trận bán kết?

Các HLV luôn nói rằng trong bóng đá, bạn phải chiến thắng, bạn không thể chờ tới tuần tiếp theo, và giành được điểm ở San Mamés giúp họ thu hẹp khoảng cách với danh hiệu vô địch giải đấu quốc gia quan trọng với tất cả mọi người: đội ngũ huấn luyện muốn có danh hiệu vào mùa giải sau khi Guardiola rời đi, các cầu thủ muốn thể hiện mình có thể giành danh hiệu mà không có Pep và việc tự quản không chỉ cần thiết mà còn hiệu quả.

Sau trận đấu với Athletic, tuần cuối cùng trong giai đoạn ba tuần anh đáng lẽ phải nghỉ thi đấu, Leo cảm thấy khó chịu, một trong những hậu quả thường thấy của chấn thương cơ đùi sau. Dù cơ bắp đã lành lại, cơn đau bất ngờ ập đến vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Tito và Leo quyết định rằng với cách biệt 4-0 cần phải san bằng, cầu thủ người Argentina, vẫn chưa lần nào thi đấu đủ 90 phút từ khi bị chấn thương, sẽ chỉ rời băng ghế dự bị khi thật sự cần thiết.

Cesc giải thích: "Tôi đã trò chuyện với cậu ấy rất nhiều. Với kiểu chấn thương này, bạn phải để nó hoàn toàn lành lại. Tôi đã có một năm tệ hại ở Arsenal với 7 lần tái phát, và khi rơi vào vòng xoáy ấy, bạn sẽ bị lạc lối. Tôi nói với cậu ấy rằng cậu ấy phải để mình hồi phục hoàn toàn. Nhưng khi người ta cần đến bạn và bạn cố thi đấu trong tình trạng chấn thương, rồi sau đó tái phát, bạn sẽ rơi vào cái hố mình tự đào ra và hoang mang cả về tinh thần lẫn thể chất". Giữa các trận đấu, Leo thường nói mình *"de pute madre"* (cực kỳ khỏe mạnh). Và anh có thể tập luyện mà không gặp vấn đề gì. Nhưng một buổi tập không phải một trận đấu.

Bác sĩ của ĐTQG Argentina, Homero de Agostino, giải thích với báo chí Tây Ban Nha: "Ai sẽ nói với Messi rằng cậu ấy không thể ra sân? HLV à? Tôi không nghĩ vậy. Messi có phong độ tuyệt vời và sức mạnh tinh thần mà không ai có thể ngăn cản. Nhưng Messi tội nghiệp cảm thấy bản thân buộc phải thực hiện tất cả những cam kết của mình. Anh không có khả năng khước từ".

Người ta làm như vậy với chấn thương của Leo do tình hình của mùa giải; rủi ro ở khắp nơi và một trong số đó không chỉ đơn giản là chấn thương cơ bắp. Khi một cầu thủ phải gánh vác nhiều trách nhiệm như vậy, nghịch lý là môi trường, CLB, các HLV sẽ khiến anh ta kiệt sức nhanh hơn. "Chúng tôi không thể cho phép tình trạng giải pháp luôn luôn là Leo. Vấn đề không phải là năng lực, mà là sự hao mòn, vì cậu ấy cũng là con người giống như tất cả

mọi người", Juanjo Brau nói. Cả thế giới tự cho rằng mình có thể bàn luận về Leo, nhưng chúng ta thường quên rằng còn có một Leo khác: người thức dậy vào mỗi buổi sáng. Việc luôn phải giữ phong độ xuất sắc đi kèm với một cái giá lớn về mặt tinh thần. Nếu cứ thế này, anh có thể trụ vững được bao lâu?

Barcelona giành được danh hiệu Vô địch Quốc gia thứ 22 và những chỉ số của Messi cho thấy chiến thắng này chủ yếu là nhờ có anh: 40,5% tất cả các bàn thắng là của anh và anh là vua phá lưới với 45 bàn, tính cả thêm 3 giải đấu mà đội bóng có mặt thì con số là 61. Lần đầu tiên có một cầu thủ ghi bàn trong mọi trận đấu của nửa đầu mùa giải. Anh đã vượt qua con số 345 bàn thắng của Maradona trong suốt sự nghiệp. Ở tuổi 25.

Phát biểu trên TV Azteca, Leo mong được thấu hiểu trong một năm khó khăn: "Khi Tito trở thành HLV, chúng tôi cảm thấy an tâm vì thực tế không có gì khác cả. Nhưng khi ông ấy ra đi, chúng tôi đã nhận thấy những thay đổi; không phải vì Roura hay những người khác không có năng lực, mà vì chúng tôi đang thiếu đi sự có mặt của vị HLV đầu tiên, người đã luôn trò chuyện với chúng tôi từ những ngày đầu". Theo anh, việc bị loại bởi Bayern, chứng minh rằng các CLB hiện nay đã biết cách hóa giải Barcelona: "Trong nhiều năm, chúng tôi giữ nguyên lối chơi, các HLV và các đội bóng đối thủ sẽ nghiên cứu để tìm ra giải pháp. Nhưng chúng tôi không nên mất bình tĩnh vì những chuyện đã xảy ra trong năm nay. Chúng tôi không thể thay đổi phong cách thi đấu của Barcelona vì đó chính là điều làm nên đặc trưng của chúng tôi".

Trong cuộc họp báo đầu tiên sau khi trở về từ New York, Tito Vilanova đã nói rằng ông cảm thấy mình có đủ sức để tiếp tục trong mùa giải tiếp thep. Điều ông không nói là vào tháng 1, trước khi tới Mỹ, ông đã đặt tương lai của mình trong tay Ban lãnh đạo. Nếu họ muốn tìm người thay thế, ông nói rằng mình hoàn toàn có thể hiểu được. Sau khi giành được danh hiệu, ông một lần nữa đề nghị từ chức. Chủ tịch Sandro Rosell, trong cả hai lần, đều khăng khăng cho rằng nếu các bác sĩ đồng ý, nếu ông muốn, chiếc ghế huấn luyện vẫn là của Tito.

Vào ngày thứ Sáu, 19 tháng 7, Tito Vilanova có mặt tại buổi tập như thường lệ. Các cầu thủ đã được triệu tập vào lúc 7 rưỡi. Lần này, Tito tập hợp họ lại trước khi bước ra sân. Rồi ông thông báo: "Đây là giấc mơ cả đời của tôi, nhưng giờ tôi phải ra đi". Ông cảm ơn các cầu thủ vì những cố gắng và hỗ trợ của họ. Và Tito trở về nhà để cố gắng hồi phục sau khi căn bệnh ung thư đã một lần nữa tấn công cơ thể ông.

Chuyến đi dự tính tới Ba Lan, nơi họ có lịch thi đấu một trận giao hữu, đã bị hủy bỏ. Thông báo chính thức được đưa ra bởi Rosell và Andoni Zubizarreta. Ở hàng ghế đầu tiên của phòng họp báo, Carles Puyol, Messi, Pinto và Mascherano ngồi cùng nhau, chia sẻ nỗi buồn.

Leo cũng từng trải qua cảm giác lo lắng, bất an khi một người thân trong gia đình mắc căn bệnh tương tự. Và Tito là một HLV anh có thể tin tưởng, một người đã sát cánh với anh từ giai đoạn phát triển ban đầu tại đội bóng. Anh cảm thấy mắc nợ ông và muốn báo đáp tất cả những điều đã nhận được từ ông.

Nhưng số mệnh đã không cho điều ấy xảy ra. Chín tháng sau đó, Tito Vilanova qua đời ở tuổi 45.

3. Hình ảnh của Leo

Trong nỗ lực nhằm tận dụng tối đa sự nổi tiếng toàn cầu của "Bọ Chét", Adidas quyết định tổ chức một chuyến thăm tới London, một trong số những ý tưởng khiến các nhà điều hành marketing hào hứng nhưng luôn khiến họ khổ sở khi thực hiện. Vào ngày 15 tháng 9 năm 2010, Messi được sắp xếp chơi một trận bóng với một nhóm các cậu bé 15 tuổi tại Hackney Marshes ở East End, London. Theo kế hoạch, trực thăng sẽ hạ xuống, Leo xuất hiện từ trong trực thăng và HLV sẽ thay thế một cầu thủ trên sân bằng Messi. Các cậu bé đã bắt đầu thi đấu và không biết về kế hoạch này, nhưng họ đã nghi ngờ có chuyện gì đó sắp xảy ra khi nhận thấy các máy quay của Sky Sports xuất hiện.

Leo tới sân bằng trực thăng.

Anh chưa kịp bước đến mười bước chân trước khi bị vây quanh bởi hàng trăm người hâm mộ - những người đã đoán ra kế hoạch nhờ vào các gợi ý Adidas đưa ra trên các kênh mạng xã hội. Vì vậy, Adidas phải nhanh chóng giải vây cho anh và đưa anh tới sự kiện quảng bá tiếp theo: tặng giày đá bóng tại một gian hàng ở khu chợ nổi tiếng Brick Lane, điều mà anh đã thuận lợi hoàn thành.

Cuối cùng, anh phải tới Tower Hamlets, một quận đa văn hóa với dân cư chủ yếu là tầng lớp lao động của London, nơi anh sẽ tham gia một trận đấu năm-người-mỗi-đội với chín cậu bé đầu tiên có mặt trên sân, dưới bóng của những tòa tháp khiêm tốn. Tuy nhiên, vì không thể đảm bảo an toàn cho anh, sự kiện cuối cùng phải hủy bỏ.

Thực tế, Leo đã tới Tower Hamlet (xe của anh có cửa sổ kính đen

và đậu gần sân bóng) nhưng người ta sớm nhận ra rằng gần như không thể đưa anh ra khỏi sân kịp giờ để quay lại sân bay London City. Người quay phim đang đợi cùng với một phóng viên Sky Sports ở vòng tròn giữa sân đưa ra một vài lời bào chữa vụng về rồi rời đi, một hành động suýt chút nữa đã dẫn tới sự cố. Không lâu sau đó, khi biết được rằng Leo đang rời khỏi London, các cậu bé ném chai, lon và bất cứ thứ gì tìm thấy được về phía sân và cảnh sát đã phải giải tán khu vực.

Leo và công ty tổ chức sự kiện bị tố là tỏ ra "thiếu tôn trọng người hâm mộ"; tuy vậy, Adidas vẫn thành công thu hút sự chú ý của cả thế giới trong suốt một ngày.

Đó là một ý tưởng rủi ro hoàn toàn không thành công, và nhà tài trợ đã rút kinh nghiệm từ đó, mặc dù thiệt hại là chuyện đã rồi. Nhưng năm 2013 lại là một chuỗi những sự kiện cũng không diễn ra theo dự tính.

Vào thời điểm anh đã chinh phục được trái tim của người Argentina, sau thêm một năm đầy ắp kỷ lục, danh hiệu và lời tán thưởng, Leo đột nhiên xuất hiện trên trang bìa của những tờ tạp chí lá cải và những mục không-phải-thể-thao của các tờ báo. Hãy cùng xem một số ví dụ: có người tiết lộ rằng, có vẻ như một vài năm trước, Messi từng chống đối Guardiola bằng việc uống một loại nước có gas bị cấm, và thách thức bất cứ ai nghi ngờ những lời nói của anh đưa anh ra tòa – điều này cho thấy nguồn tin là một thành viên của chính đội bóng. Cả Leo và Pep, khi được hỏi, đều phủ nhận sự việc này, nhưng một lời phủ nhận không thể lan truyền bằng một câu chuyện về điều được cho là màn đối đầu giữa cầu thủ và HLV xuất sắc nhất thế giới.

Thêm một câu chuyện kỳ quái khác được tiết lộ: một tạp chí Argentina đăng tải những hình ảnh về một bữa tiệc ở Las Vegas, trong đó người ta thấy Leo vùi mặt vào bộ ngực đồ sộ của một vũ công thoát y; nhiều người không hề biết rằng những tấm ảnh đó là giả, họ chỉ nhớ tới khuôn mặt ngây ngô của Leo nhìn vào máy ảnh. Mùa hè năm đó, một cuốn sách được xuất bản, mà theo lời của gia đình Messi, đã nói những lời bịa đặt về Pep và Leo, bao gồm cả những chi tiết được cho là về việc chi trả để điều trị hormone của anh, nhưng với từ ngữ được lựa chọn tinh vi đến mức gia đình Messi không thể kiện cáo, giống như họ mong muốn.

Và sau đó là chuyện nghiêm trọng nhất: các cơ quan tài chính Tây Ban Nha buộc tội gia đình anh trốn thuế.

Hình ảnh của Leo bị dồn dập tấn công từ tất cả mọi phía.

Nhưng vậy vẫn chưa đủ. 2 trong 4 trận giao hữu mà anh dự định tham gia vào mùa hè năm đó (Lima và Los Angeles) đã khiến Messi đau đầu. Trong trận đầu tiên – được quảng cáo là "Cuộc đối đầu của những gã khổng lồ" vì có sự tham gia của Leo và Neymar, đã xảy ra sự cố khi một vài người bạn và người thân của anh và Neymar bị cảnh sát Peru buộc phải rời khỏi ghế.

Leo không biết về chuyện này nhưng báo chí đưa tin rằng cảnh sát đã rất mạnh tay và khi sự việc đến tai Leo, anh quyết định xin rời sân ở hiệp hai, thậm chí còn bỏ về mà không tắm. Đây không phải là sự thật, nhưng những lời phủ nhận từ phía Messi không chiếm được nhiều chỗ trên các tờ báo như những tin đồn thổi.

Trận giao hữu tiếp theo ở Los Angeles Memorial Coliseum bị hủy bỏ, gây ra rất nhiều lời cáo buộc. Leo quyết định không tham gia vì giá vé cắt cổ cho một trận đấu được cho là từ thiện, nhưng quan trọng hơn, điều mà không ai nói tới, đó là phía tài trợ, người sắp xếp chi phí đi lại cho các cầu thủ, đã không lấy được đủ tiền từ công ty bán vé sự kiện. Có người đã muốn giở trò tài lanh, nhưng Messi lại bị đổ lỗi sau khi 50.000 vé đã được bán ra. Leo bày tỏ trên Facebook "sự thất vọng về tổ chức", nhưng lại một lần nữa hình ảnh của anh bị hoen ố.

Chuyện gì đang xảy ra? Giới báo chí Madrid ám chỉ rằng con người thật của Messi cuối cùng cũng lộ diện. Một số người xung quanh Leo cũng bắt đầu tự hỏi, liệu hành động ủng hộ tiếng Catalan của anh tại sự kiện của Turkish Airlines có phải là "sự bắt đầu của hồi kết" của tình cảm giữa anh và người Tây Ban Nha.

Chắc hẳn, thế giới vẫn chưa cảm thấy chán việc nhìn thấy cùng một gương mặt ấy, cùng những người chiến thắng ấy, phải không nào? Giờ đây, với Neymar gia nhập Barcelona, các nhà tài trợ và công chúng đều có một lựa chọn mới, một khuôn mặt mới – hấp dẫn chính bởi tính mới mẻ của nó. Thêm nữa, Nike đang muốn Neymar trở thành đại sứ thương hiệu cho chiến dịch trong kỳ World Cup tổ chức tại Brazil, và Leo, dù từng sử dụng Nike, nay lại mặc đồ của Adidas. Các nhà tài trợ, đặc biệt là những nhà tài trợ lớn, không bao giờ quên sự phản bội như vậy.

Đội ngũ hỗ trợ cho Leo khá nhỏ và kín tiếng về mặt lợi ích thương mại. Đến nay, họ cho rằng như vậy là tốt nhất đối với một người chỉ muốn chơi bóng và hoàn toàn thờ ơ với thế giới của các mối quan hệ tài trợ và thương mại. Vì vậy, khi Leo bị chỉ trích dữ dội

trong mùa hè năm đó, những người chăm lo cho quyền lợi của anh đã rất chật vật khi phải đối mặt với những cuộc khủng hoảng khác nhau.

"Chúng tôi đã hoạt động theo mô hình kinh doanh gia đình được một thời gian, nhưng sự khác biệt là những khoản tiền kiếm ra không phải cho gia đình, mà là cho Lionel", Jorge Messi giải thích trong cuốn sách *Educados para ganar* ("Educated to Win" – "Được dạy dỗ để chiến thắng") của Sique Rodríguez. "Đây là một cách để bảo vệ tương lai của con tôi. Công việc kinh doanh là của nó. Mọi thứ đều xoay quanh nó. Mọi thứ đều mang tên nó. Đây là cách của chúng tôi để bảo vệ Lionel". Bố của Leo trên thực tế chính là người quản lý của anh, anh trai Rodrigo Messi quản lý lịch trình và, cùng với cựu nhân viên của Barcelona Pablo Negre, sắp xếp các sự kiện và hợp đồng truyền thông. Mẹ Celia và anh trai Matías quản lý Quỹ Từ thiện Leo Messi và các vấn đề cá nhân và chuyên môn khác ở Rosario. Họ có một vài luật sư và gần như không còn gì khác nữa.

"Đội ngũ của Messi phức tạp hơn nhiều so với Ronaldinho hay Maradona về khía cạnh mối quan hệ với giới báo chí", Ramón Besa của *El País* nói. Maradona sẽ phát ngôn thông qua người đại diện Jorge Cyterszpiler hoặc trợ lý Jorge Blanco. Ronaldinho, một người có phần khó tiếp cận, có những người thân trong gia đình hoạt động như các phát ngôn viên. "Nhưng những người xung quanh Messi là một bí ẩn, bởi vì anh ấy giống như một đứa trẻ… Messi là ai? Cần phải nói chuyện với ai để biết được suy nghĩ của anh? Bố của anh? Antonella? Tiếp cận Messi là một việc rất phức tạp", Besa kết luận.

Besa nhớ lại rằng ông có hỏi một nhà báo người Ý từng phỏng vấn Messi ở Barcelona về cách mà mọi chuyện diễn ra: "Rất tệ, vì để có thể phỏng vấn Messi, anh phải chuẩn bị giống như một cầu thủ hậu vệ phải chuẩn bị để đối đầu với anh ấy, và anh không biết bằng cách nào, nhưng rốt cuộc Messi lại đánh lừa anh; nói cách khác, tôi không nhận được gì từ 10 câu hỏi đã đặt ra". Nhà báo này đang nhắc tới thái độ phòng vệ của Leo và gia đình. Messi không coi một cuộc phỏng vấn là cách kết nối với người hâm mộ, mà như một cuộc kiểm tra đối với cá nhân anh. Trong thế giới của Messi, câu nói "Anh biết Messi như thế nào rồi đấy" chỉ là một cách khác để đóng sập cửam ngăn chặn sự quấy rầy. Thế giới của anh khép kín, giống như một đứa trẻ, được chính gia đình bao bọc. Và anh ủng hộ điều này, nó phù hợp với anh và tính cách của anh. Thêm nữa, sự nghi kỵ ấy có thể xuất phát từ những người đã trở nên thân cận nhưng rốt cuộc lại tìm cách lợi dụng anh. Một vài người

trong số họ đã phải hầu tòa.

Besa, nhà báo có cái nhìn sâu sắc nhất trong số những người đưa tin về Barcelona, kết luận: "Javier Marías nói trong *Salvajes y sentimentales* ["Wild and Sentimental" – "Hoang dại và ủy mị"] rằng bóng đá đưa chúng ta trở lại với tuổi thơ, nhưng ngay khi bạn, trên cương vị một người trưởng thành, trở thành một sản phẩm thương mại, bạn không thể tiếp tục hành xử như một đứa trẻ nữa. Đã từng có ai nghĩ về điều này, về việc thế giới của Messi có ý nghĩa gì chưa? Tôi cho rằng họ sống dựa vào môi trường tích cực xung quanh, dựa vào các bàn thắng. Nhưng có thể vào một ngày nào đó, anh ấy sẽ không ghi nhiều bàn thắng như thế nữa, có thể một ngày sẽ có người khiến anh ấy nhận ra rằng không còn ai viết về câu chuyện từ góc nhìn của anh ấy nữa".

Hình ảnh của Leo chỉ được gắn độc nhất với màn trình diễn của anh, với những kết quả trên sân bóng. Anh chưa từng muốn quảng bá bất cứ thứ gì không phù hợp với hình ảnh mộc mạc ấy. Anh không có chính sách marketing, ví dụ như với David Beckham, một cầu thủ tiêu biểu cho xu hướng hoàn toàn ngược lại - hình ảnh là tất cả.

Esteve Calzada, chuyên gia quảng bá và cựu giám đốc marketing của Barcelona, chỉ ra một ví dụ về sự khác biệt này trong cuốn sách *Show me the Money* của ông: "Khi Lionel Messi được mời lên sân khấu để nhận Quả Bóng Vàng lần thứ hai tại lễ trao giải FIFA vào tháng 12 năm 2010, anh ngạc nhiên đến mức không biết nói gì, không biết nên làm gì khi đứng trước microphone, một minh chứng rõ ràng rằng anh chưa chuẩn bị gì cả. Anh cũng không có lời tri ân với những đồng đội đã luôn ủng hộ mình năm đó, Xavi và Andrés Iniesta. Năm tiếp theo, khi một lần nữa giành giải thưởng vẫn trên sân khấu ấy, rõ ràng anh đã bàn bạc với những người cố vấn và chuẩn bị một bài phát biểu với những lời cảm ơn và đặc biệt dành tặng giải thưởng cho đồng đội Xavi, người đã được đề cử một lần nữa, được đưa lên đầu tiên".

Dù Leo luôn tỏ ra là người xuất sắc nhất, anh không bao giờ tự nói về mình như vậy; anh luôn nhắc tới tập thể đội bóng. "Họ vẫn luôn muốn đảm nhận việc xây dựng hình ảnh kín tiếng của Messi, ngay cả khi có thể chiêu mộ một trong số các đơn vị quảng cáo lớn", cựu phó chủ tịch tài chính của Barcelona - Ferrán Soriano - nói. "Nó giống như việc áp dụng một cơ chế phòng thủ: một cách để tuyên bố 'Tôi không muốn gì cả'. Việc này có lợi thế là không ai có thể lừa gạt bạn, nhưng bất lợi là bạn không thể tối đa hóa giá trị. Messi kiếm được hai mươi mấy triệu euro từ việc chơi bóng, và

khoảng mười lăm hay hai mươi triệu euro từ quảng cáo. Nếu kiếm được 40 triệu euro một năm, sao bạn lại muốn thêm nữa chứ?"

Gia đình Messi tỏ ra quá thận trọng với các chi phí. Họ có tư duy tài chính bảo thủ, không lãng phí nhiều tiền và theo dõi từng đồng được bỏ ra. "Họ biết mình có thể kiếm được nhiều hơn, nhưng điều ấy không khiến họ hứng thú", Soriano kết luận.

Đến nay, Leo đã là gương mặt đại diện của các hãng đồ uống có ga, hãng hàng không (quảng cáo cho Turkish Airlines với Kobe Bryant đã vượt mốc 105 triệu lượt xem trên mạng internet, một trong 10 quảng cáo được xem nhiều nhất năm 2012), đồng hồ đeo tay, bánh mì gối, đồ thể thao và thậm chí cả quảng cáo cho một hãng mỹ phẩm Nhật Bản, trong đó anh phải nói một vài từ tiếng Nhật. Và theo một báo cáo của BBVA – nhà tài trợ cho La Liga – được thực hiện bởi Brand Value Solutions, Messi có tỷ suất xuất hiện trên truyền thông đạt 11% so với các cầu thủ còn lại, con số của Ronaldo là 9,2%. Bây giờ, người Argentina đã hoàn toàn sùng bái Messi, nếu muốn ngăn chặn sự gia tăng những ý kiến phản đối từ người Tây Ban Nha, anh cần tập trung hơn vào hình ảnh của mình. Đương nhiên, Neymar và Ronaldo có hơn 20 chuyên gia quản lý hình ảnh của họ; tất cả đều là một hệ thống truyền thông với mục đích bày ra những hình ảnh tốt đẹp nhất trước thế giới. Nhưng đó có phải là giải pháp hay không?

Năm 2013, gia đình Messi đã thuê đơn vị quảng cáo lớn nhất thế giới để bảo vệ Leo và tìm cách khai thác hình ảnh cá nhân của anh.

Một khía cạnh khác của thế giới song song với bóng đá này mà Messi phải đối mặt, dù có muốn hay không, là cách ăn mặc của anh. Domenico Dolce, người thậm chí đã khiến anh chịu làm người mẫu cho quần áo của Dolce & Gabbana, có nhiều điều để nói về việc này. Như chúng ta thấy, anh đã mặc D&G tại lễ trao giải Quả **b**óng Vàng và từng là một khách hàng thường xuyên. Có lẽ anh được lựa chọn làm biểu tượng truyền thông vì vẻ ngoài của anh giống với một người đàn ông bình thường trên phố hơn là một hình thể hoàn hảo tiêu biểu cho rất nhiều cầu thủ khác. Dù Leo thích ăn mặc theo kiểu giản dị hơn, nhãn hàng thời trang đã thêm cho anh vài phần sành điệu, và việc anh mặc bộ vest chấm bi để nhận Quả Bóng Vàng lần thứ tư nói lên rất nhiều điều về sự tiến bộ của anh trong khía cạnh này. Thêm nữa, nếu anh, với thể hình không quá nổi bật, có đủ can đảm để ăn mặc như vậy, những người khác có thể sẽ được khích lệ làm theo. Đây chính là trọng tâm của quảng cáo và các biểu tượng.

Rõ ràng, Leo đã bỏ lại phía sau cậu bé lên sân khấu trong ngày sinh nhật lần thứ 20 để chơi nhạc cụ và cổ vũ cho đám đông, khuyến khích ban nhạc cumbia tiếp tục biểu diễn. Trùng hợp thay, đây cũng chính là ban nhạc đã sáng tác bài hát *El pibe de oro* (Cậu bé Vàng) nhằm tôn vinh cầu thủ người Argentina.

Anh không chỉ bỏ lại giai đoạn ấy phía sau mà còn đang học cách bảo vệ chính mình. Và anh phải học thật nhanh, vì mùa hè năm 2013 đầy hỗn loạn đã mang lại những lời buộc tội nghiêm trọng về gian luận thuế, một vụ việc phức tạp mà trong đó gia đình Messi đòi hỏi sự bảo hộ từ luật dân sự - được cho là chấp thuận những đề xuất của các chuyên gia cố vấn thuế.

Khi những vấn đề về thuế nổi lên, hai tình huống phản ánh tình trạng xã hội đã xảy ra. Một mặt, một tỷ lệ lớn báo chí Tây Ban Nha và nước ngoài (chủ yếu là trong lĩnh vực bóng đá) cho rằng anh là kẻ có tội vì không có bằng chứng trong sạch, và mặt khác, các tin tức cũng bắt đầu chạm tới những khía cạnh không-thuộc-về-bóng-đá.

Không có điều gì có thể bào chữa được cho cách mà gia đình của Leo đã ngây thơ làm theo lời khuyên về tài chính và thuế mà họ nhận được, nhưng hiển nhiên mọi chuyện đều phải được đặt vào đúng ngữ cảnh.

Năm 2013, Agencia Tributaria chỉ đạo các điều tra viên hành động đối với những người nổi tiếng mà họ cho rằng đang trốn thuế, và vì vậy đã nhận được sự chú ý quý giá của truyền thông. Đầu bếp Sergi Arola - người thừa kế Liliana Godia và Leo Messi đối mặt với sự giám sát gắt gao và bị cáo buộc có các vi phạm về thuế. Mục tiêu chính là cải thiện hình ảnh đã bị hoen ố của giới cầm quyền; họ đã bị chỉ trích là quá dễ dãi với người nổi tiếng. Họ cố gắng đem Leo ra làm gương, cùng với những người bị cáo buộc khác, trong một giai đoạn khủng hoảng kinh tế mà người ta coi những hành vi như vậy là đáng lên án.

Johan Cruyff giải thích với tờ *La Vanguardia*: "Họ đã từng làm vậy với tôi hồi năm 79. Khi bạn là người của công chúng, họ sẽ dùng người nổi tiếng để hăm dọa người dân. Và Messi là một trường hợp như vậy. Tôi không thể tưởng tượng Leo có lỗi trong việc này vì hiểu biết của cậu ấy về thuế cũng giống như tôi – bằng con số không. Vì vậy, chính những người xung quanh cậu ấy mới quản lý những việc như vậy. Giới báo chí và chính phủ dùng cậu ấy để nói 'Xem chúng tôi bắt được ai này'. Họ làm vậy để nêu gương. Họ cũng từng làm thế với tôi và tôi đã phải chờ 9 năm mới được họ

tuyên bố vô tội".

Trong bóng đá, cũng như các ngành nghề khác, mọi người đều tìm cách để trả ít thuế hơn, và việc sử dụng phí bản quyền hình ảnh là phương pháp chính để các CLB và các cầu thủ tiết kiệm chi phí. Các cầu thủ ngôi sao, những người ở ngưỡng đánh thuế cao nhất, thường muốn CLB chuyển đổi một phần lương của họ thành phí bản quyền hình ảnh, phí này sau đó được trả cho một công ty do cầu thủ đó thành lập. Mức thuế phải trả lúc này sẽ thấp hơn. Theo cách này, người ta sẽ "tránh" thay vì "trốn"đóng thuế.

Trong trường hợp của Leo, hợp đồng của anh ấn định 85% số tiền là lương, 15% còn lại là phí bản quyền hình ảnh, điều này được luật của Tây Ban Nha cho phép. Nhìn chung, Barcelona chưa bao giờ muốn dính líu vào những chuyện kinh doanh liên quan tới hình ảnh của anh. Theo CLB, đây là một vấn đề thường gây xung đột, vì các cầu thủ thường không muốn từ bỏ một phần thu nhập từ các hợp đồng thương mại. Real Madrid nhìn nhận vấn đề theo cách khác: họ giữ 50% thu nhập này của các cầu thủ. Barcelona chỉ yêu cầu một số phần trăm phí bản quyền hình ảnh và Leo có thể tùy ý sử dụng phần còn lại.

Quay lại với lời cáo buộc gian lận, việc qua mặt cơ quan thuế dường như khó mà hiểu được đối với các nước Bắc Âu và các nước theo hệ thống pháp luật Anglo-Saxon, nhưng đây là một yếu tố cố hữu của văn hóa Latinh – một nền văn hóa trưởng thành từ các tác phẩm kinh điển như *El lazarillo de Tormes* hay *El Buscón* của Quevedo. Ở Tây Ban Nha hay Argentina, việc trốn thuế không bị phản đối nhiều như tại các nước khác, có lẽ vì sự thiếu niềm tin vào cơ quan chức năng và những tấm gương xấu mà họ đặt ra, đặc biệt trong những năm gần đây, khi số lượng các vụ việc tham nhũng liên quan đến các cơ quan chính trị và đoàn thể dường như tăng theo cấp số nhân. Nói cách khác, "Nếu đến họ còn làm như vậy, tại sao tôi hoặc anh họ tôi hoặc hàng xóm không nên làm như vậy?"

Gian lận thuế gồm những gì? Các cầu thủ bóng đá có nghĩa vụ trả thuế theo thu nhập tại nước mà họ thi đấu, nhưng thuế đánh vào phí bản quyền hình ảnh được trả tại quốc gia đặt công ty nắm khoản tiền này. Việc chuyển sang "hiện diện ở nước ngoài" từ các nước có mức thuế cao gần như đã trở thành hoạt động có hệ thống. Nói cách khác, số tiền sẽ được khai báo ở những nước có mức thuế thấp hơn nhiều. Việc xoay vòng vốn có thể là gian lận hoặc không. Khi ở nước tiếp nhận, các công ty ma thực chất không tồn tại được lập ra, chúng ta có thể coi đó là gian lận.

Leo và bố không phải là các chuyên gia tài chính. Messi chưa từng xử lý những chuyện này; anh thậm chí còn không biết trong tài khoản ngân hàng có bao nhiêu. Bố anh để vấn đề này cho Rodolfo Schinocca xử lý, đây là người cố vấn cho gia đình trong suốt thập kỷ qua, người đã tìm cách giữ lại số tiền phí bản quyền hình ảnh của Messi. Schinocca hứa hẹn về số tiền có thể dễ dàng kiếm được, và gia đình Messi đã sập bẫy. Sau đó, Schinocca tạo ra một hệ thống giúp ông ta giữ lại phần lớn số tiền. Khi gia đình Messi nhận ra việc này, Schinocca và bố mẹ của Messi kiện cáo lẫn nhau – vụ kiện chống lại gia đình Messi bị bác bỏ bởi Tòa án Tối cao Argentina, còn vụ kiện chống lại Schinocca được tiếp tục.

Khi cơ quan thuế Tây Ban Nha bắt đầu điều tra các cầu thủ có công ty ở nước ngoài, tên của Messi xuất hiện trong danh sách. Leo và Jorge bị cáo buộc trốn khoản thuế hơn 4 triệu euro liên quan đến phí bản quyền hình ảnh từ năm 2007 đến 2009. Công tố viên cho rằng Jorge Messi và Schinocca đã tạo ra mạng lưới các công ty vỏ bọc có trụ sở tại các thiên đường thuế (chủ yếu là Belize và Uruguay). Hợp đồng với Danone, Adidas, PepsiCo và Telefónica được lập hóa đơn từ những nước này. Thêm nữa, người ta tuyên bố rằng "người chủ đích gian lận là Jorge Messi" và rằng vào năm 2006, "Leo Messi đã đồng ý với chủ đích gian lận của bố thông qua một chứng thư công khai được đưa ra trước công chứng viên".

Ngày 4 tháng 9 năm 2013, gia đình Messi đã trao cho tòa án ở Gavà 5 triệu euro (4,1 triệu euro cộng lãi suất) để giải quyết khoản nợ thuế và cố gắng giảm thiểu trách nhiệm pháp lý. Jorge nhận trách nhiệm hoàn toàn về việc thành lập mạng lưới công ty trước thẩm phán, nhưng thẩm phán, vào tháng 7 năm 2014, đã quyết định Leo vẫn là một nghi phạm chính thức vì anh "có thể đã nhận thấy và đồng thuận với việc thiết lập và duy trì mạng lưới các công ty ma". Trong tài liệu được trình bày bởi bố của Messi, ông không chỉ giải oan cho con trai, mà còn cáo buộc cựu đối tác Schinocca về tội lừa đảo, thừa nhận trách nhiệm trong việc thiếu kiểm soát với các cố vấn tài chính và bày tỏ sẵn sàng hợp tác với pháp luật. Việc phải đưa vụ án ra tòa dường như là không thể tránh khỏi.

Messi đồng thời cũng nộp các báo cáo thu nhập bổ sung từ 2010 và 2011, và thêm khoản tiền 10 triệu euro để giải quyết những vấn đề liên quan tới các năm này.

Đương nhiên, không có ai là vô tội: Trong năm 2010 ở Anh, hàng tá các cầu thủ bóng đá Anh đã nhận được thư từ cơ quan thuế thông báo rằng một cuộc điều tra về trốn thuế đang được mở. Quả

thực, hiếm người không tìm cách trốn thuế, và gia đình Messi đã bị săn lùng.

Jorge và Leo phải hầu tòa ở Gavà vào ngày 27 tháng 9. Leo run run khi cung cấp lời khai. Jorge tự nhận lỗi về mình. "Con trai tôi không biết tiền được kiếm ra như thế nào", ông giải thích.

Ngày hôm sau, Leo bị chấn thương. Một vết rách ở gân kheo chân phải, gót chân Achilles lâu năm của anh, đã khiến anh ngồi ngoài ba tuần. Những chuyện như vậy gần như không bao giờ tình cờ xảy ra.

Vào tháng 7, anh nói trong một cuộc họp báo rằng sẽ bắt đầu mùa giải mới "Với tâm thế bình tĩnh, bố của tôi đang cùng với các luật sư và cố vấn xử lý vấn đề, và chúng tôi tin họ vì họ là những người phải giải quyết mọi chuyện. Tôi không hiểu gì về chuyện này cả". Anh hứa sẽ không phát biểu gì thêm về vấn đề này. Nhưng vụ việc khiến gia đình Messi cảm thấy sự hỗ trợ từ CLB có phần thiếu sót: chủ tịch Sandro Rosell mất cả ngày mới gọi cho Jorge khi vụ việc được công chúng biết đến, và các giám đốc khác chỉ trích sau lưng cách gia đình Messi quản lý tài sản của Leo; nhưng không ai đề nghị giúp đỡ gia đình anh giải quyết vấn đề.

Rosell giải thích một vài tuần sau đó: "Chúng tôi sẽ làm mọi việc Messi yêu cầu, miễn là hợp pháp. Chúng tôi sẽ giúp đỡ cậu ấy theo mọi cách có thể. Nếu cậu ấy tiếp tục là cầu thủ số một, tất nhiên mức lương sẽ tăng lên. Bởi vì mỗi năm, cậu ấy thể hiện mình xứng đáng nhiều hơn nữa. Với tôi, cậu ấy là cầu thủ xuất sắc nhất trong lịch sử CLB cũng như trong bóng đá. Nhưng rõ ràng, chúng tôi sẽ không trao tiền cho cậu ấy để trả cho vụ việc này [với các cơ quan thuế vụ]".

Việc Barcelona đã làm là ủng hộ Quỹ Từ thiện Leo Messi từ đầu, một ý tưởng mà theo Jorge Messi trong cuốn *Educados para ganar* của Sique Rodríguez, nảy ra "sau khi Messi tới thăm một bệnh viện chữa trị các bệnh nhân mắc bệnh nan y ở Mỹ".

Cristina Cubero cũng có mặt vào ngày hôm đó. "Chúng tôi tới một bệnh viện điều trị cho trẻ em ung thư ở Boston. Chúng tôi đứng trong phòng, một người mẹ đến và nói với cậu ấy: 'Tôi là người Argentina, con gái tôi muốn gặp anh'. Và cô bé xuất hiện, cả người sưng húp, đầu trọc… Cậu ấy được biết rằng cô bé mắc bệnh nan y. Tôi đi ra ngoài trước, và Messi rưng rưng nước mắt rời đi, cậu ấy thấy tôi và ôm lấy tôi thật chặt suốt bốn phút, khóc như một đứa trẻ. Cậu ấy luôn nói rằng chính vì điều đã nhìn thấy ngày hôm đó,

cậu ấy bắt đầu hợp tác với các tổ chức chống lại ung thư".

Bố của Leo kể lại trong cuốn sách của Rodríguez việc chính cầu thủ này đã nói với họ rằng: "Một phần thu nhập của anh phải được tái đầu tư vào xã hội. Quỹ từ thiện của chúng tôi hoạt động vì những trẻ em phải đối mặt với tất cả các loại vấn đề, từ sức khỏe cho tới tệ nạn xã hội".

Đây không phải là nghĩa cử duy nhất thể hiện nhận thức xã hội của cầu thủ sinh ra tại Rosario: anh là đại sứ thiện chí của UNICEF; anh cho phép một công ty ở Rosario lấy tên mình để sản xuất các sản phẩm cho trẻ em, doanh số được đóng góp vào Quỹ Từ thiện Leo Messi, quỹ này sau đó sẽ đầu tư vào các dự án xã hội.

Anh từng ủng hộ khoảng 790.000 đô la để tân trang một khu phòng bệnh tại Bệnh viện Nhi Rosario, trong khi Quỹ Từ thiện cũng đã có nhiều thỏa thuận với các bệnh viện tại Catalonia: Anh đã hợp tác với cuộc cải cách Can Ruti, đầu tư vào khoa chữa bệnh cho trẻ em ung thư tại Trung tâm y tế Sant Joan de Déu. Anh cũng tài trợ cho hoạt động đào tạo các bác sĩ Argentina và trao các giải thưởng tài trợ nghiên cứu.

Thêm nữa, anh hợp tác với Sarmiento, một CLB bóng đá tại nơi anh sinh ra. "Chúng tôi không quản lý CLB, chúng tôi có một vài cầu thủ ở Boca, River, Newell's, Central", Jorge Messi nói trên tạp chí *Kicker*. "Đội bóng hiện giờ vẫn còn rất thiếu thốn, nhưng sẽ được mở rộng; phòng thay đồ đẹp hơn và sân cỏ nhân tạo sẽ được bổ sung".

Và một số khoản tài trợ cũng đã được chuyển đến Newell's Old Boys – CLB anh dự định sẽ là bến đỗ cuối cùng trước khi giải nghệ.

4. Neymar cập bến

Trong vòng chung kết FIFA Club World Cup, khi Santos của Neymar gặp Barcelona, ngôi sao người Brazil đã nói với Leo Messi rằng mình muốn thi đấu cho *blaugrana*. "Messi bảo Neymar rằng anh ấy sẽ rất hạnh phúc ở Barcelona", Sandro Rosell nói. Thực tế, khi trận chung kết năm 2011 ấy diễn ra, cầu thủ người Brazil đã đồng ý gia nhập *blaugrana* rồi.

Từ khoảnh khắc đó trở đi, những kế hoạch cho thương vụ chuyển nhượng được tiến hành: "Không ai có thể ngang tài với Messi", cầu thủ người Brazil nói, anh gật đầu vì Messi chứ không phải vì Barcelona.

Trước khi đến với thành phố mới, Neymar được biết tới với những bàn thắng (172 bàn kể từ trận đấu ra mắt năm 2009), tốc độ bùng nổ ở cánh trái hoặc ở vị trí *mediapunta* – số 9 ảo, những pha rê dắt bóng khó tin và thành tích dẫn dắt đội tuyển Brazil chiến thắng trước một Tây Ban Nha đang bất bại trong trận chung kết Cúp Liên đoàn các châu lục – FIFA Confederations Cup.

Chịu ảnh hưởng bởi bóng đá trong nhà, phong cách chơi của anh đậm chất Brazil – với nụ cười và đa dạng các lựa chọn kỹ thuật. Nhưng trên hết, anh có linh hồn của một người chiến thắng và cơn khát các danh hiệu: anh đã vô địch Copa Libertadores năm 2011, 3 danh hiệu vô địch vùng São Paolo liên tiếp, Cúp Brazil năm 2010 và cùng với ĐTQG vô địch giải U20 Nam Mỹ.

Câu chuyện của anh có vẻ quen thuộc: được Santos phát hiện ở tuổi 12, bị bố mẹ của những đứa trẻ khác mắng chửi vì phong cách chơi bóng của mình. Một vài giám đốc của Santos không muốn đầu tư vào tương lai của anh, thứ nhất, vì họ cho rằng anh nhỏ con như một hình nộm cầu thủ trên bàn bi lắc và thứ hai, vì sự ghen tị mà anh gây ra.

Anh có trận ra mắt với đội Một ở tuổi 17 và chính thức khai súng ở trận đấu thứ ba. Mặc dù có mùa giải thi đấu tốt vào năm diễn ra World Cup ở Nam Phi, và bất chấp áp lực từ truyền thông, HLV ĐTQG Dunga vẫn quyết định không lựa chọn anh. Neymar được ra mắt đội tuyển Brazil dưới thời HLV kế nhiệm, Mano Menezes, vào tháng 8 năm 2010, ghi bàn thắng vào lưới đội tuyển Mỹ. Đây chính là khởi đầu cho sự dẫn dắt các cầu thủ *canarinha* của anh.

Trong những năm đầu, các cuộc phỏng vấn với anh mang lại đôi chút thông tin quý giá. Neymar là người rụt rè và đơn điệu, mặc dù có nụ cười tỏa sáng. Đồng đội của anh, Dani Alvés, nhận xét anh là "giản dị và khiêm tốn". Kể từ đó, anh đã trưởng thành hơn, kiểm soát những hành động đôi khi có vẻ xấc xược trên sân. Ở Brazil, anh có tiếng là hay giả vờ ngã, một kết quả của mong muốn làm nhân vật chính, nhưng dần dần anh đã thay đổi thói quen ở Barcelona.

Anh có sức cuốn hút và rất có tiếng về khía cạnh truyền thông. Công chúng yêu thích anh, họ bắt chước theo những kiểu tóc thay đổi xoành xoạch của anh. Và anh nghiện sử dụng mạng xã hội. Neymar kiếm được 22 triệu euro mỗi năm. Bố của anh, một người từng thi đấu cho các đội bóng hạng thấp, là người đại diện và kiểm soát một cách cẩn thận hình ảnh, tiền bạc, lịch trình của anh, đặc biệt là với những chuyến thăm nhà thờ thường xuyên. Bạn gái của

Neymar, Bruna Marquezine, là một diễn viên trong các phim truyền hình Brazil, và anh có một con trai, David Lucca, chào đời vào tháng 8 năm 2011 từ một mối quan hệ trước đó.

Anh chàng hoàn hảo dành cho những người hâm mộ bóng đá đã xuất hiện.

Thế giới của các nhãn hàng tài trợ mở rộng cửa với Neymar. Vào tháng 5 năm 2013, theo bảng xếp hạng của tờ tạp chí thể thao *SportsPro*, Messi và Neymar có giá trị thương mại cao nhất, trong khi Ronaldo đứng thứ 8. "Rõ ràng, Messi là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, nhưng chúng ta cũng biết rằng anh ấy không đặc biệt có sức hút bên ngoài sân cỏ, anh ấy cũng không tỏ ra tươi tắn hay tự tin trước ống kính máy quay", David Cushnan, tổng biên tập *SportsPro*, xác nhận.

Sự nổi lên của Neymar bắt đầu ngay sau sự thể hiện thái độ đanh thép nhất của những người sùng bái Messi: Ngày trận đấu với Bayern Munich diễn ra tại Camp Nou, nhiều người hâm mộ, trên đường đi tới SVĐ, đã quyết định quay trở về nhà khi biết được rằng Messi sẽ không ra sân. Đó là một trận đấu thuộc vòng bán kết Champions League.

Có lẽ vì lý do này, việc Neymar đến Barcelona được giới báo chí Catalonia đón nhận với cảm xúc đan xen. *Sport* đưa ra câu hỏi: Liệu mang về một "gà trống hung hăng" khác có phải là một ý hay không? "Hình ảnh truyền thông của Neymar tỷ lệ nghịch với những cống hiến trên sân cỏ, và anh có thể gây nên sự bất bình đáng lo ngại: Neymar, với mức giá, thu nhập và những ưu đãi từ CLB, tới là để trở thành một trong những cầu thủ đứng đầu CLB. Như vậy, Cesc, Xavi, Iniesta sẽ ở vị trí nào? Barcelona sẽ khó có thể biện minh cho việc Neymar có thu nhập cao hơn anh ấy [Messi]".

Theo Barcelona – đã trả 57 triệu euro cho ngôi sao mới, Neymar có mức lương 7 triệu euro, với khoản tiền thưởng 1 triệu euro khi đạt được một số mục tiêu nhất định. Nhưng vào mùa hè, người ta phát hiện ra một điểm trong hợp đồng: khoảng 40 triệu euro tiền hoa hồng được trả cho bố của Neymar trong 5 năm, bằng với thời hạn hợp đồng của con trai ông. Nếu cộng cả con số này với mức lương của Neymar, anh sẽ kiếm được 15 triệu euro mỗi năm và trở thành cầu thủ hưởng lương cao nhất trong đội bóng, vượt cả Leo vào thời điểm đó.

Vì thế, sự có mặt của anh khiến cả đội lao đao, và không phải ngẫu nhiên mà mọi vấn đề bắt đầu nổi lên. Víctor Valdés thông báo về

việc ra đi, David Villa chuyển tới Atlético de Madrid và Bayen mua Thiago. Người đại diện của Cesc Fàbregas, người đã tụt vài bậc vị thế và vẫn kiếm được 4 triệu euro mỗi năm, đã liên lạc với HLV mới của Manchester United, người đang mong muốn ký hợp đồng với anh. Người đại diện của Andrés Iniesta đề nghị một bản hợp đồng mới.

Barcelona cố gắng xoa dịu tình hình hỗn loạn do sự có mặt của Neymar bằng cách bắt đầu thảo luận một bản hợp đồng mới với Messi, chỉ 6 tháng sau khi ký bản hợp đồng gần nhất. Bao gồm cả mức lương cố định và tiền thưởng, Leo dự định sẽ được đề nghị mức thu nhập dưới 20 triệu euro một năm.

Tất cả những việc này khiến người ta cảm thấy dường như CLB đã quyết định kiểm soát thị trường bằng cách mua những cầu thủ tốt nhất (có lẽ để hỗ trợ hoặc thay thế ngôi sao của họ, hoặc để ngăn không cho đối thủ mua cầu thủ ấy, vì Madrid đã cố gắng cạnh tranh đến tận phút cuối), mà không nghĩ đến hậu quả. Hoặc thậm chí còn không cân nhắc xem việc ấy có phù hợp hay không.

Sau khi Guardiola và Tito Vilanova rời đi, sau khi đánh mất vương miện châu Âu vào tay Bayern, Barcelona đứng giữa ngã rẽ và cần phải làm mới mình bằng cách nào đó. Có những tranh luận về phương pháp, tư tưởng, hệ giá trị, vì Barcelona thấy mình rơi vào khoảng không vô định, không có sự chỉ đạo từ ghế huấn luyện.

Và sau đó, trong khi sự nghi ngờ vẫn tiếp diễn, CLB quyết định thể hiện sức mạnh bằng cách ký hợp đồng với Neymar. Johan Cruyff dự báo trước về một cơn bão sẽ ập tới khi cầu thủ người Brazil cập bến. “Hai thuyền trưởng trên cùng một con thuyền? Chúng ta nên học hỏi từ quá khứ”, ông nói, có lẽ là do nhớ lại khoảng thời gian khi Maradona và Bernd Rosell không thể hợp tác với nhau. Và ông đã đưa ra lời khuyên cho chủ tịch Rosell, kẻ thù không đội trời chung của mình. “Khi đã ký hợp đồng với Neymar, tôi sẽ đề xuất với ban lãnh đạo việc bán Messi, và sẽ có người đồng ý cũng như phản đối việc này”.

Sự xung đột mà Cruyff phân tích không phải giống như mối bất hòa giữa Ronaldinho - Eto’o, khi mà cả thế giới đều biết cầu thủ người Brazil là số một; mà là giống như chuyện giữa Lewis Hamilton - Fernando Alonso hơn: cả hai bên cùng tranh giành một chiếc vương miện.

Joan Laporta cũng bày tỏ sự nghi ngại: “Cậu ấy rất tài năng, và tôi thích cách cư xử của cậu ấy từ khi tới CLB, sẵn lòng hỗ trợ Leo và

cả đội. Nếu tôi đặt mình vào vị trí của cậu ấy [Messi], tôi sẽ không thích việc, bằng cách này hay cách khác, người ta đang tìm cách truất ngôi mình".

Trong phòng họp, một số giám đốc tự hỏi mọi chuyện sẽ ra sao nếu Neymar trải qua cả mùa giải mắc kẹt ở cánh trái. "Với chúng tôi, Neymar là một ưu tiên, chúng tôi cần cậu ấy", Tito nói, nhớ lại rằng vào mùa giải họ có cú ăn ba, các tiền đạo là Messi, Eto'o và Henry, và bộ ba này đã hoạt động rất hiệu quả. Tito, người cuối cùng cũng đã chấp nhận rằng cả đội cần có một tài năng mới ở tuyến trên, không quá lo lắng về vấn đề này vì như ông thường nói, Messi là người ít đòi hỏi nhất trong số các ngôi sao bóng đá thiên tài và không khó để khiến anh vừa ý.

Theo lời phân tích của Ramón Besa: "Mỗi người trong chúng ta là một phần tính cách tách ra từ một đất nước. Chúng ta có *seny i la rauxa* [trí tuệ và sự táo bạo], và *blaugrana y blanquiazul* [màu đỏ-xanh và trắng-xanh], Cruyff và Rexach, Ronaldinho và Messi. Hai người bạn thân đã nói với tôi nhiều năm trước rằng Ronandinho là bãi biển, là Địa Trung Hải với những cô gái và mặt trời rực rỡ; còn Messi là địa hạt, là *barrio*, là một người bền bỉ lao động và không có thời gian cho những chuyện tào lao. Và cách suy diễn này vốn đã hợp lý từ khi Ronaldinho còn là ngôi sao và Messi là cậu bé học việc. Giờ thì chúng ta sẽ xem khi vai trò đã hoán đổi, khi cậu bé từ *barrio* ở trên cậu bé đến từ bãi biển, liệu mọi chuyện có diễn ra tương tự hay không".

Ban đầu, Rosell, người đã có nhiều năm làm việc tại Nike, coi bản hợp đồng với Neymar là một trong những thành công lớn trong nhiệm kỳ của mình, một chiến thắng khác trước Madrid, trong khi ở phòng thay đồ, có những hoài nghi về việc có thực sự cần chiêu mộ thêm một tiền đạo như anh nữa hay không. Ý thức rõ về vai trò lãnh đạo của Messi và cá tính mạnh mẽ ẩn dưới nụ cười của Neymar, các cầu thủ kỳ cựu trong đội tự hỏi liệu chuyện gì sẽ xảy ra nếu cầu thủ người Brazil ghi hat-trick tại Camp Nou và cả SVĐ hò reo. Không ai muốn ở vị trí của Tata Martino, người kế nhiệm Tito Vilanova.

Và còn Messi?

Lời phát biểu đầu tiên của anh vào tháng 7 về câu chuyện này rất rõ ràng: "Cậu ấy là một cầu thủ tài năng và sẽ không gặp khó khăn trong việc thích nghi ở cả trong và ngoài sân cỏ. Tôi không biết nhiều lắm về cậu ấy, nhưng có vẻ cậu ấy là một người tốt và sẽ không có vấn đề gì với tôi. Tôi không biết tại sao mọi người lại nói

những điều như vậy". Anh nói với báo chí, khẳng định quan điểm của mình trước bất cứ ai có hồ nghi: "Cậu ấy sẽ cống hiến rất nhiều [cho cả đội] vì cậu ấy có thể trở thành một cầu thủ quan trọng. Chúng tôi tạo ra nhiều cơ hội đối mặt 1:1 và về khía cạnh này, Neymar rất giỏi. Hãy cùng hy vọng rằng vì chính bản thân cậu ấy, và vì cả đội, cậu ấy sẽ ghi nhiều bàn thắng, vì đó chính là điều chúng tôi tìm kiếm – lợi ích tốt nhất cho tất cả mọi người".

Leo được hỏi ý kiến về bản hợp đồng với Neymar trước khi CLB tiến hành ký kết – một việc thường lệ đối với những người đứng đầu trong phòng thay đồ. Anh nói với ban lãnh đạo, không có vấn đề gì. Nhưng hẳn là anh đã cảm thấy tổn thương khi, vài tháng sau, bản hợp đồng của anh bị đem ra kỳ kèo mặc cả, trong khi Neymar, vẫn chưa chứng minh được mình xứng đáng với giá tiền, trở thành cầu thủ được trả lương cao nhất ngay từ khoảnh khắc cập bến ở tuổi 21. Vấn đề nằm ở phép tắc trong bóng đá: người có 4 Quả Bóng Vàng xứng đáng với nhiều sự tôn trọng hơn.

Khi tờ *Marca* hỏi Johan Cruyff liệu trường hợp của Neymar có thể giống như với Eto'o, Ibrahimovíc hay Bojan, cầu thủ người Hà Lan giải thích một số điều mà chỉ có thể hiểu được nếu bạn đã từng ở trong phòng thay đồ: "Theo cách phân tích của bạn, dường như Messi là một kẻ độc tài. Khi bạn có cơ hội là cầu thủ xuất sắc nhất trong mọi trận đấu, bạn phải có chút độc tài, vì bạn không chỉ đang thi đấu vì đội bóng mà còn cả vì địa vị số một và uy tín của bạn. Theo lẽ đó, áp lực trên vai Messi là rất lớn vì bất cứ ai đến SVĐ xem cậu ấy thi đấu đều hy vọng được trông thấy những phép màu kỳ diệu. Và để có những phép màu ấy, mọi thứ đều phải diễn ra trơn tru. Và nếu mọi chuyện không thuận lợi, người đầu tiên họ chỉ trích sẽ là bạn. Đó chính là vấn đề của việc ở vị trí số một, và đó là lý do bạn phải tỏ ra rất khắt khe với cả đội. Cả trong và ngoài sân cỏ".

Liên quan đến Neymar, sự thực là Barcelona đã bỏ ra 205 triệu euro cho các tiền đạo trong vòng 5 năm để tìm kiếm đối tác phù hợp với Leo. Nhưng bối cảnh đã khác với thời mà Ronaldinho cập bến Barcelona: vấn đề không phải là kích hoạt một chu trình phát triển tiến lên – chính sách dùng thành công trong bóng đá để tạo ra thành công kinh tế và ngược lại dưới thời Laporta – như đã xảy ra mười năm trước đó với Ronaldinho; mà là tái cấu trúc một đội bóng và một phong cách chơi cần có nguồn năng lượng mới.

Thông thường, một cầu thủ mới xuất hiện trong tư cách là đối thủ cạnh tranh trực tiếp với vị trí của anh chứ không phải với vai trò hỗ trợ - một điều gây căng thẳng cho những người muốn bảo vệ vị

trí mà họ đã tự lực giành được. Mùa hè đầy hỗn loạn năm 2013 đã khiến một số nhà bình luận lo sợ một hiện tượng đã xảy ra ở nhiều CLB, kể cả FC Barcelona, sẽ lặp lại: các ngôi sao vươn tới những vị trí cao nhất nhưng sau đó bị bỏ mặc rơi xuống đáy. Chuyện này đã xảy ra với Ronaldinho.

Thêm nữa, như đã xảy ra với chính anh, nếu Leo phải trải qua việc mất đi vị HLV và người bạn Tito, các nhà tâm lý học thể thao sẽ xác nhận rằng cầu thủ này khó có phong độ tốt nhất. Trên thực tế, tất cả những sự kiện này trùng hợp với việc các chấn thương của Leo bị tái phát nhiều lần vào cuối mùa giải 2011-12, cộng với một chấn thương mới vào mùa giải sau đó.

Cuối cùng cũng tới ngày Neymar ra mắt Camp Nou.

Ngày 3 tháng 6. Tin tức đến từ Brazil rằng cầu thủ này đã sẵn sàng về tinh thần cho thử thách (huyền thoại Jairzinho đã chỉ ra rằng "không có áp lực nào lớn hơn áp lực của các CĐV Brazil") và trong một buổi họp báo lớn quy tụ 334 nhà báo từ khắp nơi trên thế giới, Neymar thể hiện rõ rằng anh biết quy tắc là gì: "Tôi không bận tâm về việc là người đứng đầu trong đội, cũng không phải việc trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Người xuất sắc nhất đã ở đây rồi và anh ấy là Messi. Việc được thi đấu bên cạnh anh ấy và giúp anh ấy tiếp tục trở thành người xuất sắc nhất để giành được thêm nhiều Quả Bóng Vàng hơn là may mắn và vinh dự rất lớn của tôi".

Giờ thì Barcelona có thể tin tưởng vào cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, và người mà họ nói rằng một ngày nào đó sẽ thay thế anh ấy. Và đây là một khoảng thời gian thú vị: Leo Messi đã nâng các kỷ lục cá nhân lên những đỉnh cao mới trong hai năm vừa qua, nhưng đồng thời Barcelona không còn giành được các danh hiệu lớn nữa: chỉ một giải vô địch và một chiếc cúp trong hai năm. Có lẽ nào điều có lợi cho cầu thủ ngôi sao chưa chắc sẽ có lợi cho CLB? Ít nhất, ý nghĩ này cũng đáng để xem xét.

Và từ đây xuất hiện một câu hỏi khác. CLB đã thảo luận kỹ lưỡng về ý nghĩa của việc mua Neymar với Messi, thủ lĩnh của đội hình Barcelona xuất sắc nhất trong lịch sử, hay chưa? Họ đã nghĩ về những hệ quả của việc thay đổi hệ sinh thái trong đội? Ramón Besa nêu ra một tình huống giả định với HLV đến từ Santpedor. "Guardiola, vượt trên sự thật rằng về sau ông đã trải qua những khoảnh khắc căng thẳng và trở nên lơ đãng với thế giới xung quanh, có lẽ sẽ nói: ngày mà Neymar tới, tôi sẽ tiếp nhận cậu ấy, đề nghị cậu ấy ngồi xuống và nói cậu ấy phải làm gì". Thay vào đó,

bạn cảm thấy dường như cầu thủ người Brazil chỉ đơn giản là tới Barcelona và không được chỉ bảo như vậy, dường như mọi chuyện chỉ có xáo trộn rất ít.

Nhưng Neymar có phải người Leo cần? Hay bản hợp đồng mang tên anh, trên hết, là một chiến thắng về mặt tiếng tăm? Liệu việc này có tạo ra một bè cánh người Brazil với Alvés, Adriano và Neymar, bên cạnh hội những người Argentina gồm Messi, Mascherano và Pinto?

Tất cả những câu hỏi này là dành cho Tata Martino trả lời.

Thời gian đầu của mùa giải mới, mọi thứ dường như rất trơn tru: đội bóng phá kỷ lục về số trận thắng ở giải vô địch quốc gia và Neymar dễ dàng thích ứng với việc thi đấu ở vị trí cánh trái.*El Tata* dường như đã tìm ra chìa khóa.

Neymar đã thể hiện tiềm năng của mình, tận dụng tối đa sự vắng mặt của Leo trong trận đấu với Valladolid vào tháng 10 ở sân Nou Camp (4-0), anh chơi ở vị trí của cầu thủ người Argentina: Neymar chỉ ghi 1 bàn thắng nhưng cả đội hình xoay quanh lối chơi của anh.

Đã lâu rồi không có một cầu thủ với những phẩm chất như vậy: tốc độ di chuyển, nhịp độ, kỹ năng và tầm nhìn. Anh thể hiện rằng nếu liên tục được ưu ái, anh có thể trở thành một cầu thủ hàng đầu, nhưng đồng thời anh cũng thể hiện mình là một người thông minh: Khi Leo trở lại, anh tiếp tục với thái độ khiêm tốn, tế nhị, tuân theo các chỉ đạo mà không đòi hỏi được làm vai chính.

Anh hiểu mình cần làm gì, và ý thức được rằng thời khắc của bản thân rồi sẽ đến. Điều này tương tự như cách cư xử của Leo, cách anh sống và hít thở, khi mới được lên đội Một.

Tiêu đề của các tờ báo ở Catalonia cũng thay đổi: Người ta thường thấy Neymar đi bộ qua Barcelona, hát cho bạn gái nghe một bài hát trên Youtube, chiếm vị trí trên nhiều tiêu đề hơn Messi.

Có một sự khác biệt lớn giữa Neymar và các cầu thủ khác (Eto'o, Bojan, Ibrahimovíc và Villa) đã thất bại, hay không thể trụ được lâu, ở vị trí tiền đạo bên cạnh Messi. Ngoài cầu thủ người Thụy Điển, những người khác không giống như những ngôi sao; ngay cả Ibrahimovíc khi cập bến Barcelona cũng không có ánh hào quang rực rỡ như Neymar. Và khi Leo cần khoảng trống của họ ở trên sân bóng, HLV quyết định ủng hộ "Bọ Chét".

Nhưng Neymar không thi đấu ở vị trí số 9, vì thế anh không ảnh hưởng đến những đường chạy về phía khung thành của Leo, Neymar không chiếm khoảng không gian của anh. Thêm nữa, anh chấp nhận vai trò phục tùng được trao. Chưa bao giờ câu hỏi lại được đặt ra một cách công khai đến vậy – liệu Leo có hoan nghênh sự có mặt của Neymar, liệu Neymar có hòa thuận được với Messi? Và Leo đã cảm thấy mình buộc phải khẳng định rằng, tất nhiên, anh đã mở rộng tất cả cánh cửa đối với Neymar, và dù chỉ một chút cảm giác lấn cấn cũng là không thể chấp nhận được. Cả thế giới nhìn chằm chằm vào "Bọ Chét" để xem liệu anh đã thực sự chấp nhận sự có mặt của một cầu thủ xuất sắc khác, liệu anh có thể sống cùng và vượt qua thử thách mới này: cuộc sống trên đỉnh cao không dừng lại ở việc đạt đến điểm cao nhất.

Không có lý do gì để phàn nàn, Messi đã chấp nhận và hoan nghênh sự có mặt của Neymar, và cùng lúc đó khiến tất cả những người nghi ngờ phải im lặng.

Nhưng đến một ngày, Neymar sẽ muốn đến lượt mình.

Có lẽ vào lúc đó, Messi, lớn hơn cầu thủ người Brazil 5 tuổi, sẽ bước sang một giai đoạn khác, tại Newell's. Nhưng nếu không, viễn cảnh tương lai ấy sẽ rất thú vị và cũng không kém phần khó đoán.

5. Tata Martino

Leo Messi mà Gerard Piqué và Cesc Fàbregas gặp khi cập bến Barcelona không phải là cậu bé dè dặt đã ở cùng một phòng thay đồ với họ ở đội trẻ. Anh vẫn phát triển nhờ các bàn thắng, nhưng bóng đá đã khiến anh mạnh mẽ hơn. Pedro giải thích: "Cậu ấy đã gánh vác trách nhiệm từ khi còn thi đấu ở đội trẻ. Giờ cậu ấy ở vị thế của cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, và điều ấy rất khó để duy trì vì các cầu thủ mới muốn đạt được những điều lớn lao xuất hiện mỗi ngày. Và cậu ấy tiếp tục thể hiện đẳng cấp và chấp nhận trách nhiệm như vậy. Mặt trái là khi cậu ấy không có mặt. Tôi nhớ tất cả những điều cậu ấy tạo ra trên sân bóng…"

Vậy nên làm gì khi ảnh hưởng của một cầu thủ lớn đến như vậy? Tiếp tục tạo ra các điều kiện để anh ta ghi thêm bàn thắng? Hay tìm kiếm một sự thay thế? Những HLV xuất sắc nói gì về việc này?

Pep Guardiola từng so sánh sự chi phối của Messi trong bóng đá với sức ảnh hưởng của huyền thoại bóng rổ Michael Jordan. Anh là người xuất sắc nhất trong nhiều năm. Cầu thủ bóng rổ người Mỹ đã từng trải qua một tình huống tương tự với Messi hiện tại:

chỉ đơn giản là cả đội không thể không có anh.

HLV NBA huyền thoại Pat Riley giải thích "căn bệnh tham vọng" trong cuốn sách mang tên *Showtime* của mình. Với cựu cầu thủ và HLV của Los Angeles Lakers, "thành công thường là bước đầu tiên đến với thảm họa" – một quá trình ông đã trải qua cùng Lakers sau khi giành được danh hiệu vào năm 1980. Mọi người trở nên ích kỷ; các cầu thủ chiến thắng như một tập thể nhưng muốn các giải thưởng cá nhân: nhiều tiền hơn, nhiều thời gian thi đấu hơn, nhiều sự công nhận hơn. Họ dành nhiều thời gian trong hồ bơi của các ngôi sao Hollywood hơn là cho việc luyện tập. Họ mất đi khả năng nhìn nhận một cách đúng đắn và ngừng thực hiện những việc nhỏ đã giúp họ chiến thắng và duy trì chiến thắng. Thảm họa được khẳng định bởi những kết quả yếu kém trong mùa giải sau danh hiệu năm 1980.

Khi các cầu thủ bị kìm chân bởi những gánh nặng đi kèm với vinh quang, chiến thắng của họ sẽ chấm dứt.

Pat Riley cho rằng giải pháp là củng cố quyền lực của HLV – quan điểm rõ ràng, cá tính quyết đoán và không e sợ phải đưa ra các quyết định.

Đây vốn đã là một vấn đề ngày càng lan rộng tại Barcelona trong kỷ nguyên Vilanova, nhưng như đã nói, tham vọng của Messi và phong độ tốt của Iniesta đã cho phép họ vô địch giải đấu. Tuy nhiên, sự thiếu ổn định vẫn rất rõ ràng. Quá nhiều điều phụ thuộc vào Leo.

Khi Phil Jackson trở thành HLV của Chicago Bulls vào năm 1989, ông đã thừa hưởng một đội bóng bao gồm cả Michael Jordan. Đơn giản là mọi việc đều thông qua anh. Jordan là cầu thủ ghi bàn hàng đầu, có nhiều kiến tạo và tình huống bắt bóng, nhưng đội Bulls không giành được danh hiệu. Dù Barcelona đã giành được mọi thứ với Leo, ví dụ này vẫn phù hợp, bởi vì Phil Jackson đã quyết định tái thiết đội bóng bằng cách cân bằng lại mối quan hệ giữa ngôi sao này và các đồng đội của anh.

Jackson nỗ lực hạ bệ Jordan một cách có chủ đích bằng cách liên tục nhắc lại câu thần chú sau: "Không ai là một hòn đảo tách biệt, không ai có thể đi riêng một đường. Những điều tôi đặt vào cuộc sống của người khác sẽ quay lại với tôi". Đây không phải là những lời mà các cầu thủ hàng đầu có thể dễ dàng lĩnh hội được, vì họ đã quá quen với việc được tán dương là độc nhất, đặc biệt, là những người chịu trách nhiệm mang lại chiến thắng. Vậy nên Jackson,

người yêu cầu ngôi sao trong đội làm ít đi, thường nói với cả đội: "Các anh có hiểu điều tôi đang nói không? Không có ai tự đi một mình cả. Tất cả chúng ta đều cùng nhau phấn đấu".

Nhưng Jordan muốn tiếp tục là cầu thủ ghi bàn hàng đầu.

Vị HLV mới đã ký hợp đồng với các cầu thủ có chất lượng để cải thiện đội hình ra sân, nhưng báo chí chỉ tập trung vào ngôi sao. Sau cùng, cả Jackson và Jordan đều đi tới một kết luận: cầu thủ này có thể tiếp tục duy trì những số liệu ghi bàn tốt nhất, ngay cả khi điểm trung bình mỗi trận của anh đi xuống. Để cho phép các cầu thủ xung quanh anh tiến bộ, Jordan đề nghị giảm ảnh hưởng của bản thân, giảm đi "cái tôi" để đạt được một "chúng ta" thắng lợi. Điều này được quyết định sau khi lắng nghe HLV, dù Jordan cảm thấy anh đang nhượng bộ một cách tự nguyện.

Chuyện xảy ra với Chicago Bulls vào mùa giải đó đòi hỏi ý chí cá nhân và tập thể ghê gớm, và chính triết lý này đã giúp đội bóng giành được 6 chức vô địch NBA.

Một điều thú vị là, Michael Jordan chưa từng giành chức vô địch nào mà không có Phil Jackson, nhưng Phil Jackson đã từng vô địch mà không có Michael. Trên thực tế, ông đã một lần nữa giành danh hiệu với Kobe Bryant. Ngay cả những cầu thủ xuất sắc nhất cũng cần chỉ dẫn.

"Barça từng làm việc với Romário, Laudrup, Stoichkov, Koeman, Eto'o, Ronaldinho", Charly Rexach, trợ lý của Johan Cruyff dưới thời kỳ "Đội hình trong mơ" của *blaugrana*, giải thích. "Chúng tôi đã luôn sở hữu những ngôi sao và những cầu thủ quan trọng. Vấn đề là làm thế nào để tận dụng được điều đó". Theo Charly, HLV phải biết làm thế nào để đặt ra những giới hạn ngay từ đầu, để các thành viên bộc lộ những điều tốt nhất của bản thân.

"Chìa khóa giải quyết tất cả là có một HLV giỏi và thông minh", Rexach cho biết. "Một người sẽ nói, 'Messi xuất sắc vì cậu ta làm những việc này, người kia xuất sắc vì cậu ta làm những việc khác…' và quay sang nói với cầu thủ mới, 'Cậu làm được gì nào? Vì sao cậu lại được mua về? Tốt lắm, hãy làm như khi còn ở đội bóng cũ, nhưng ngay khi cậu phạm phải điều gì không nên, cậu sẽ bị loại ngay!' Mọi chuyện nên diễn ra như vậy".

"Năm sau, nhiệm vụ duy nhất còn lại cho cậu là tự phá vỡ các kỷ lục của mình", một HLV nổi tiếng đề nghị được ẩn danh đã nói như vậy với Leo vào cuối mùa giải 2012-13. Leo cười phá lên. Trên

thực tế, thử thách cho những mùa giải sau đó lớn hơn thế nhiều. Áp lực của việc là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới phải được cân bằng với sự tiến bộ của một đội bóng đã mất đi một vài trụ cột và đang chật vật do thiếu người lãnh đạo.

Ernesto Valverde và Manuel Pellegrini đã được liên lạc với tư cách những ứng cử viên thay thế cho Vilanova, và CLB cũng đã tiếp xúc với Luis Enrique sau khi Tito phải rời ghế huấn luyện. Sau cùng, 4 ngày trước khi Tito từ chức, một cựu cầu thủ Newell's từ Rosario đã được chọn. Ông nắm kỷ lục thi đấu nhiều trận nhất cho đội tuyển Argentina và vừa hay, cậu bé Leo đã xuất hiện trên sân bóng trong trận đấu tri ân ông. Kinh nghiệm duy nhất của ông ở châu Âu là một quãng thời gian thi đấu ngắn ngủi ở Tenerife.

Có rất nhiều lý do cho việc lựa chọn Gerardo "Tata" Martino: ông vừa giành chức vô địch quốc gia và lọt vào vòng bán kết Copa Libertadores với một Newell's Old Boys ưa thích pressing tầm cao và kiểm soát bóng. Ông không thân thiết với Leo Messi, nhưng có quen bố của anh – Jorge, và những báo cáo từ nhiều nguồn tin đều rất khả quan. "Không có đội bóng nào thi đấu giống như chúng tôi, nhưng có một phong cách chơi đặc trưng do chúng tôi tạo ra đã trở nên phổ biến rộng rãi", Andoni Zubizarreta viết trong tạp chí của CLB.

Sandro Rosell đã quen biết Martino nhiều năm và họ đã nhiều lần cùng nhau nói chuyện về bóng đá khi vị chủ tịch Barcelona còn làm việc ở Nike. Rosell hỏi xin từ một người bạn chung, Tổng thống Paraguay, số điện thoại của el Tata, và ngay lập tức gọi cho ông. "Bắt đầu thôi", Martino trả lời khi nhận được lời đề nghị.

Một năm trước đó, Leo đã nói trên tờ *Olé* rằng anh ngưỡng mộ el Tata, người lúc đó đang phụ trách đội bóng *Ñuls* mà anh yêu quý: "Tôi rất thích Martino. Ông ấy là một HLV tuyệt vời. Bạn có thể thấy những điều ông ấy đang làm cho đội bóng tại đấu trường Clausura – kết quả tốt và phong cách thi đấu đẹp mắt".

Vị HLV mới phát biểu trước khi từ Buenos Aires tới Barcelona: "Tôi biết gia đình nhà Messi đã thảo luận với Barça, và tôi cảm ơn họ vì điều này. Tôi chắc rằng Lionel và Jorge đã có tác động và nói chuyện với ban lãnh đạo Barça".

Tuy nhiên, một ngày sau đó, sau một trận giao hữu với Bayern Munich, Leo tuyên bố, "Tôi không liên quan gì tới việc Martino trở thành HLV, tôi cũng không cần phải giải thích. Đây là chuyện giữa chủ tịch Rosell và CLB".

Chính el Tata sau đó đã phải phủ nhận tất cả trong cuộc họp báo nhậm chức tại Camp Nou.

Nhưng việc Martino và Leo có cùng tần số với nhau phù hợp về khía cạnh địa lý và tình cảm của họ đối với Newell's. Thành công của Barcelona đến thời điểm đó là nhờ những điều kiện đã được tạo ra nhằm giúp ngôi sao của họ tỏa sáng ở mức độ cao nhất. Vì vậy, việc đem về một HLV có thể thấu hiểu anh là một nước đi hợp lý. Và Adrián Coria, cựu HLV của Leo ở Rosario, là một thành viên của đội ngũ kỹ thuật mà el Tata đã mang theo tới Barcelona. Nhưng ở Rosario, người ta nói rằng mối liên hệ giữa gia đình Messi và Martino chỉ có vậy.

Sandro Rosell cũng phủ nhận gia đình Messi có liên quan đến việc el Tata trở thành HLV của Barcelona: "Về việc chỉ định HLV mới của chúng tôi, dù mọi người nghĩ như thế nào, Messi hoàn toàn không can dự vào sự lựa chọn này. Họ thậm chí còn không quen biết và chưa từng nói chuyện với nhau trước đây".

Mang về một HLV người Argentina am hiểu Barcelona là một quyết định hợp lý, nhưng liệu Martino có đủ hiểu biết về phong cách của đội bóng chỉ từ việc theo dõi qua truyền hình hay không?

Chiếm phần lớn thời lượng cuộc họp báo nhậm chức của Martino là câu chuyện về kế hoạch của ông với ngôi sao người Argentina: "Tôi muốn cậu ấy cảm thấy thoải mái như cũ, không bị vướng bận gì trong đội và có thể xử lý những việc còn lại".

Vị HLV biết rằng ông vừa đảm nhận một đội bóng với những ngôi sao lớn và các cầu thủ xuất sắc, nhưng ông muốn làm rõ nhiệm vụ của họ ngay từ đầu. Và ông đã làm vậy một cách khôn ngoan: thông báo rằng ông sẽ không thay đổi gì cả. "Đừng mất đi đam mê đối với chiến thắng", ông bảo họ, và tuyên bố rằng ông muốn mang lối chơi pressing tầm cao từ thời kỳ đỉnh cao của Guardiola trở lại.

Vào ngày đầu tiên luyện tập, el Tata đã theo dõi rất kỹ Messi. Cầu thủ người Argentina có một buổi tập tuyệt vời, pressing, ghi bàn, giành lại bóng. Cả đội dường như đang rất tập trung sau khi Martino xuất hiện.

Leo và el Tata trò chuyện khi tập luyện và Martino sau đó đã có một buổi gặp mặt với đội trưởng Carles Puyol; với anh, ông cũng nhấn mạnh những điểm chính như vậy: ông nói anh đừng lo lắng, vì ông không định thay đổi các buổi tập và vẫn sẽ cho phép cả đội

tụ họp vào ngày diễn ra một trận đấu, một di sản còn sót lại từ kỷ nguyên Guardiola rất được yêu thích.

Ông nói với họ: '"Các cậu, mọi thứ vẫn sẽ y nguyên".

Trận đấu đầu tiên của giải vô địch quốc gia với Levante đã đánh dấu một sự thay đổi: el Tata thay Leo ra ngoài ở phút 71. Messi đã không bị thay ra sân từ tháng 5 năm 2010, trừ khi do chấn thương. Neymar vào sân ở phút 64 – sự hòa nhập vào đội hình của cầu thủ tiền đạo cánh trái sẽ ngày càng gia tăng.

Martino giải thích về quyết định của mình trong một cuộc họp báo: "Chúng tôi đã nhanh chóng thống nhất ý kiến. Một vài tuần trước, tôi có trò chuyện với cậu ấy về tầm quan trọng của việc hiểu được rằng nghỉ ngơi là cần thiết. Việc ngồi ngoài sân trong một phần của nhiều trận đấu sẽ giống như được nghỉ ngơi cả một trận. Tôi sẽ không thay cậu ấy ra trong một trận đấu căng thẳng. Tôi sẽ không làm thế, cũng như bất cứ ai khác. Sẽ thật điên rồ nếu làm như vậy". Barcelona đã vùi dập Levante 7-0.

Martino đúng là thông minh. Thực tế thì ông đã bắt đầu thay đổi mọi thứ ngay từ đầu.

Ông yêu cầu các hậu vệ ít dồn lên trên hơn; các cầu thủ chạy cánh phải thi đấu rộng hơn thay vì bó vào trong; các tiền vệ phải xâm nhập vòng cấm nhiều hơn, không lùi sâu để lấy bóng và định vị được các tiền đạo nhanh hơn; các trung vệ phải phá bóng một cách điềm tĩnh hơn và phát động những đường chuyền chéo cho hai cánh; các hậu vệ phải kèm người trong những pha mất bóng, và thủ môn đôi khi cũng phải có những đường chuyền dài. Ông cũng yêu cầu sự thay đổi trong thái độ nhằm khôi phục chiến thuật pressing ở tuyến trên.

Bất chấp những điều el Tata đã nói trong buổi họp báo đầu tiên, ông thảo luận với Leo về khả năng cho anh thi đấu ở một vị trí khác và thậm chí cả việc sử dụng một hệ thống tương tự với đội tuyển Argentina – trong đó Leo đứng sau một tiền đạo, như Higuaín. Leo đồng ý rằng trong một số trận đấu, làm đối thủ bất ngờ bằng cách để anh thi đấu rộng hoặc lùi sâu hơn là một ý tưởng hay, giống như trong trận siêu kinh điển đầu tiên của anh ở La Liga tại Camp Nou.

Leo, tán thành những sự thay đổi chiến thuật, đã giải thích vào tháng 3 năm 2013 (trong một cuộc phỏng vấn với Martín Souto trên TyC Sports) rằng anh cảm thấy cả đội cần cân nhắc lại và tìm

kiếm những lựa chọn thay thế.

Leo Messi: Những trận đấu khó khăn nhất là khi đối thủ lùi lại phòng ngự và để chúng tôi tấn công ở hai bên cánh. Đó là cách Chelsea và Inter của Mourinho đã đánh bại chúng tôi. Real Madrid đã sắp xếp đội hình như vậy khi đối đầu với chúng tôi…

Martín Souto: Đúng vậy, nhưng nếu các anh và đối thủ đều lùi lại, bóng sẽ chỉ ở giữa sân, và đó không phải là bóng đá.

Leo Messi: Chúng tôi không thực sự biết phải thi đấu theo cách nào khác, và đôi khi điều ấy khiến chúng tôi trả giá đắt. Chúng tôi thảo luận về việc này trước khi những trận đấu quan trọng diễn ra. Trong trận tranh cúp, chuyện tương tự cũng đã xảy ra. Họ tìm kiếm chiến thắng và bàn thắng đầu tiên đến từ tình huống đá phạt góc nhanh của chúng tôi. Chúng tôi mất bóng, và một pha phản công diễn ra với Ronaldo đối mặt trực diện với Piqué…

Martín Souto: Đúng vậy, và anh có nói với các đồng đội như vậy không? Anh có nói, "Chúng ta hãy chơi chậm lại đi. Hãy để họ cầm bóng một lúc"?

Leo Messi: Có, nhưng chúng tôi không quen chơi như vậy. Chúng tôi đã quen với việc tìm kiếm các trận thắng theo cách đó và thi đấu theo cách đó.

Đề xuất của Martino nhìn chung được cả đội chấp nhận. "Chúng tôi đã khôi phục được cách thi đấu tự nhiên và trơn tru vốn từng mất dần đi do sự vắng mặt của Tito", Xavi nói. "Năm ngoái, chúng tôi rất ít tập luyện về chiến thuật". Những cầu thủ có tiếng nói trong phòng thay đồ như Alvés, Busquets, Piqué (một người từng tuyên bố tuyệt đối trung thành với lối đá tiki taka) và Valdés đều công khai ủng hộ các thay đổi, dù cánh báo chí tranh luận về những lợi ích của một lối đá đang dần xa rời thứ đã đưa đội bóng lên tới đỉnh cao, đặc biệt là khi, lần đầu tiên trong vòng 4 năm, một đối thủ (đội bóng khiêm tốn Rayo Vallecano) kiểm soát bóng nhiều hơn Barcelona trong một trận đấu. Leo cũng đưa ra lời tán dương: "Chúng tôi càng có nhiều biến thể đa dạng thì càng tốt".

El Tata phát hiện ra mình còn một vấn đề nữa phải xử lý nhằm đảm bảo đội bóng đi đúng hướng trong mùa giải đó: sự chuyển giao quyền lãnh đạo. Víctor Valdés chuẩn bị rời CLB, Carles Puyol rất nỗ lực để hồi phục chấn thương đầu gối đã khiến anh không thể thường xuyên ra sân, Xavi không còn có thể thi đấu thường xuyên như những năm trước, trong khi Iniesta có xu hướng bộc lộ

uy thế trên sân hơn là trong phòng thay đồ. Gerard Piqué, Javier Mascherano và Cesc Fàbregas đang dần có nhiều ảnh hưởng hơn do cá tính và phong độ trên sân của họ.

Trong khi đó, Leo trải qua giai đoạn đầu mùa giải bất ổn về thể chất: anh bị chấn thương vào ngày 22 tháng 8 trong lượt trận đầu tiên của Super Cup trước Atlético de Madrid, một vết bầm trên cơ đùi sau bên trái. Đến thời điểm đó, anh mới chỉ thi đấu trọn vẹn 1 ttrong 25 trận, chính là trận thua 4-0 trước Bayern Munich. Anh lại một lần nữa bị chấn thương vào ngày 29 tháng 9 trong cuộc đối đầu với Almería, một chấn thương cơ bắp đùi phải mà anh đã từng gặp trong trận đấu với PSG.

Vào năm diễn ra World Cup – mà anh hy vọng rằng sẽ trở thành năm của anh, Leo muốn kết thúc mùa giải trong tình trạng hoàn hảo về cả thể chất và tinh thần. Vì vậy, anh giảm bớt cường độ luyện tập, lắng nghe cơ thể của mình và những chỉ dẫn của Juanjo Brau. Anh một lần nữa giao phó mình cho một chuyên gia dinh dưỡng, lần này là một người không thuộc CLB, và giảm 2kg trong tháng 9.

Trong khi đó, Real Madrid mất điểm trong giai đoạn đầu của giải vô địch quốc gia và đội bóng cũng có thành tích tốt ở đấu trường châu Âu. Trong trận siêu kinh điển đầu tiên dưới thời Martino, trên sân Camp Nou vào ngày 26 tháng 10, những sự thay đổi mới được đưa vào áp dụng: Dự đoán chính xác rằng Real Madrid, để tránh bị áp đảo về quân số, sẽ chơi với 3 tiền vệ, và một trong số đó, Sergio Ramos, sẽ cố gắng ngăn chặn các đường chạy của Leo từ giữa sân, Martino quyết định đặt Messi ở bên phải của mũi tấn công nhằm thu hút các hậu vệ, cho phép Neymar ở bên còn lại và Cesc ở vị trí số 9 ảo có nhiều khoảng trống hơn. Messi, trong trận đấu thứ hai trong vòng 5 ngày sau khi phải ngồi ngoài ba tuần vì chấn thương cơ, đã nỗ lực tích cực ngăn chặn tấn công và tạo áp lực lên các hậu vệ Madrid khi họ có bóng, và anh cẩn thận khi thực hiện đường chạy với bóng vì anh vẫn chưa sẵn sàng về thể lực cho một trận đấu 90 phút căng thẳng.

Vì vậy, ảnh hưởng của anh trong trận đấu giảm đi và cả đội trông cậy nhiều hơn vào Neymar, vì họ cảm thấy anh đang tỏ ra nhạy bén hơn "Bọ Chét". Trận đấu đã phát ra những tín hiệu đáng lo ngại dù kết thúc với chiến thắng 2-1, với tên của Neymar và Alexis trên bảng tỷ số. Barcelona phòng thủ tốt hơn, nhưng việc Neymar và Messi cương quyết muốn kết thúc các pha tấn công sớm, mà không từ tốn phát triển những đường bóng với Xavi và Iniesta, buộc cả đội phải chịu nhiều áp lực về thể lực hơn bình

thường vì họ không thể tìm được vị trí phù hợp. Thể lực của các cầu thủ suy yếu đi nhiều trong hiệp hai, khi Barcelona lùi sâu về sân nhà. Real xứng đáng có 1 điểm.

Khi những tranh cãi về thể lực của Leo dần dịu xuống, chỉ hai tuần sau đó, phong độ không tốt của anh lại xuất hiện trên các tiêu đề báo.

6. Chấn thương và hồi phục

Tổng hợp lại những lời giải thích của báo chí về chấn thương của Messi là đủ để khiến chúng ta không bao giờ muốn bước chân ra khỏi nhà nữa, vì có lẽ chúng ta cũng sẽ cảm thấy mình bị chấn thương gân kheo. Dường như lý do là các trận giao hữu trong kỳ nghỉ. Liệu việc đá bóng cùng với một vài người bạn trên một sân bóng không bằng phẳng trong công viên suốt nhiều giờ có tốt hơn không? Hiển nhiên, những thay đổi trong đời tư của một cầu thủ có thể gây ra những gián đoạn. Nhưng, nếu việc được làm bố có thể gây ra chấn thương, thì tại sao Piqué và Cesc lại không như vậy?

Thêm nữa, người ta vẫn chưa xác định được liệu có nên coi tất cả những chấn thương ở cùng một vùng cơ, 5 lần trong một năm, là hoàn toàn giống nhau hay không, vì một chấn thương ở phần trên (như trong trận đấu với Chelsea) rất khác so với ở phần dưới (như trong trận đấu với Betis). Một số chấn thương cũng được tính dù trên thực tế, chúng không khiến cầu thủ phải nghỉ thi đấu và một số khác chỉ gây ra chút ít khó chịu (khi thành cơ bắp bị tổn thương chứ không phải cơ bắp).

Ví dụ, chấn thương gần nhất nằm ở vị trí khác so với chấn thương khi gặp PSG, đồng nghĩa với việc cần thảo luận về việc cơ bắp bị co rút khi cầu thủ phải liên tục chạy hết tốc lực, từ đó chịu rủi ro lớn hơn, thay vì nhắc lại về chấn thương cơ đùi sau của anh. Messi bị một cầu thủ hậu vệ Betis húc gối vào chân và ngã xuống. Điều này có liên quan gì với chế độ ăn của anh?

Câu chuyện đã được viết từ dưới lên. Thực ra chưa có sự xác nhận từ khoa học về nguồn gốc của các chấn thương, nhưng việc hạ bệ nhà vua vẫn được chấp nhận. Một điều khác đã không giúp làm sáng tỏ vấn đề: sự im lặng của đội ngũ y tế Barcelona.

Leo và CLB bắt đầu nghiên cứu một cách toàn diện về những việc có thể làm để tránh những chấn thương cơ bắp về sau, một điều họ đã từng làm được 5 năm rưỡi trước đó. Vì những yêu cầu và

nhu cầu của cơ thể một vận động viên thay đổi theo thời gian, người ta đi đến kết luận rằng sự chuẩn bị của cá nhân là cần thiết, vì đây chính là đòi hỏi của sự tiến bộ trong bóng đá.

Sự "biến mất" của Juanjo Brau có liên hệ chặt chẽ với những vấn đề cơ bắp gần nhất mà Messi gặp phải, và chuyện giữa họ dường như đã trở nên căng thẳng từ mùa giải trước. Một sự kiện thể hiện rằng dường như thay đổi là điều cần thiết: Barcelona đã giành được chức vô địch trước khi đến Calderón vào 8 tháng trước. Dù Leo chưa hoàn toàn đủ thể lực cho trận đấu này, anh vẫn muốn ra sân. Tuy nhiên, anh được khuyên không nên làm vậy và cuối cùng bị chấn thương. Luis chia sẻ về trận đấu trên *El País*: "Leo tức điên lên, đá văng tất cả mọi thứ trên đường quay về phòng thay đồ, đổ lỗi cho mọi người và mọi thứ về vận xui của mình. Tất nhiên, tất cả mọi thứ trừ sự ngang bướng của chính anh. Ngay cả Juanjo Brau, nhà vật lý trị liệu tin cậy lúc đó của anh, cũng không thể khiến anh bình tĩnh lại và hiểu ra vấn đề. Có lẽ chính vào buổi tối hôm đó, người bạn của anh hiểu rằng mối quan hệ giữa họ đã phần nào bị tổn hại".

Việc trải qua một sự thay đổi về thói quen và môi trường được coi là hữu ích. Sự chuẩn bị dành cho Messi, như đã thấy trong suốt nhiều tháng, gồm sự kết hợp giữa điều mà người bạn trung thành Brau mang lại với HLV thể lực và bác sĩ vật lý trị liệu ở đội tuyển Argentina. Thêm nữa, người đồng hương của anh và đồng thời là chuyên gia vật lý trị liệu Luis García, người đã có hỗ trợ trong năm cuối cùng chỉ đạo của Rijkaard, cũng sẽ góp sức trong quá trình hồi phục mới.

Dù sao đi nữa, vấn đề của Messi rõ ràng là về cả mặt thể chất và tâm lý: Anh đã quá lâu không còn cảm thấy là chính mình. "Bọ Chét" đang có một khoảng thời gian vô cùng vất vả, không chỉ với chấn thương mới nhất của anh trong trận đấu với Betis, mà cả từ chấn thương anh đã gặp phải trong cuộc đối đầu với PSG. Leo cảm thấy mọi thứ đều có thể gây bất lợi cho anh bất cứ lúc nào, vì anh thường xuyên cảm thấy đau đớn và cơ thể có cảm giác bất thường. Anh dần dần thích nghi với thực tế và nỗ lực để có thể đủ điều kiện ra sân, nhưng sâu thẳm trong lòng chưa bao giờ cảm thấy mọi thứ đã hoàn toàn được giải quyết. Khi tình huống với hậu vệ của Betis khiến anh phải duỗi chân và từ đó làm rách cơ đùi sau, Leo cảm thấy kỳ lạ. Đây gần như là một chuyện có thể đoán trước, nhưng điều ấy không khiến sự đau đớn giảm sút. Leo hoàn toàn suy sụp.

Leo muốn bắt đầu lại từ đầu bằng cách phân tích chi tiết mọi thứ.

Để làm được điều này, anh đồng thời cũng cần phải thư giãn tâm trí và tách mình khỏi áp lực hàng ngày của bóng đá như một cách giữ tầm nhìn xa của bản thân được rõ ràng. Anh tránh xa giới báo chí và tự khép mình trong một bong bóng. Anh quyết định sẽ rời xa đội bóng, CLB và cả thành phố bằng cách trở về quê nhà Argentina. Việc bình phục và trở về đẳng cấp trước đây của anh là ưu tiên hàng đầu. Sau giai đoạn nghỉ ngơi kéo dài hai tuần cho phép vết rách liền lại, Leo dành hơn 10 tiếng mỗi ngày để tập luyện phục hồi ở phòng tập của AFA tại Ezeiza. Anh tới vào lúc 8 giờ 30 phút sáng, uống một chút *mate*, ăn sáng và bắt đầu các buổi vật lý trị liệu dưới sự giám sát của Luis García. Elvio Paolorosso, người làm việc với Martino, và Dady, HLV thể lực của ĐTQG, cũng theo dõi Leo. Sau đó, anh ăn trưa ở trung tâm thể thao, ngủ trưa và ra sân để thực hiện các bài tập kỹ thuật chạy - ngưng. Anh bận rộn tập luyện cho tới 7 giờ tối, khi ấy anh sẽ trở về căn hộ ở Buenos Aires, cách đó 40 phút đi xe.

Chương trình bao gồm các buổi tập kép từ thứ Hai đến thứ Sáu, một buổi tập kéo dài 5 tiếng vào thứ Bảy và một ngày nghỉ ngơi xứng đáng vào Chủ nhật. Kế hoạch luyện tập của Leo có mục tiêu tăng sức mạnh cho các cơ chân của anh và thích nghi trở lại với sân cỏ nhờ một chương trình luyện tập cường độ cao trước khi mùa giải bắt đầu, một điều anh đã không được trải qua trong nhiều năm. Những nỗi sợ của anh dần dần biến mất, đến mức ngay trước kỳ nghỉ đông, anh lại toát lên vẻ tự tin ngời ngời. Anh cảm thấy sẵn sàng cho các bài tập chạy nước rút. Cảm giác quan trọng nhất đối với một cầu thủ là có thể tự do thể hiện bản thân, không bị đau đớn và được thi đấu với vẻ rạng rỡ của một thể trạng tốt. Leo đang rất nóng lòng ra sân, và đây cũng là một cảm giác mới lạ.

Trùng hợp là, Ronaldo cũng bị chấn thương hai tuần rưỡi trước kỳ nghỉ đông. Anh bỏ lỡ một vài trận đấu tại giải vô địch quốc gia và tranh cúp do những chấn thương dai dẳng mà anh muốn điều trị dứt điểm. Giai đoạn nghỉ ngơi do chấn thương cùng với kỳ nghỉ đông đã cho ngôi sao Real Madrid nhiều thời gian để sạc lại năng lượng. Đội ngũ huấn luyện cho biết: “Cậu ấy không cần phải sẵn sàng ngay bây giờ, mà là vào tháng 4”. Cả hai cầu thủ - những quái vật tham vọng đã định hình cả kỷ nguyên hiện tại – đều cần thời gian để hồi phục thể lực trước khi lại bắt đầu cuộc tranh đấu đầy hấp dẫn giữa họ.

Khởi đầu giai đoạn phục hồi của Leo trở nên bừng sáng nhờ giải thưởng Chiếc Giày Vàng cho cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất vào mùa giải 2012-13, tổng cộng 46 bàn thắng chỉ trong 32 trận

đấu, thêm vào đó còn có chuỗi 21 trận liên liên tiếp ghi bàn và là vua phá lưới của Champions League trong 4 mùa giải liên tiếp. Anh đồng thời cũng là cầu thủ đầu tiên thắng giải thưởng danh giá này lần thứ ba. “Bây giờ, tôi phải tăng cường sức mạnh cả cơ thể để không có vấn đề gì xảy ra nữa, và tôi có thể cảm thấy thư thái hơn khi thi đấu, dù điều ấy còn phụ thuộc vào Thượng đế”, anh nói trong ngày nhận giải.

Một vấn đề âm ỉ từ mùa hè năm ấy tại Argentina đã dẫn tới sự việc xảy ra vào Giáng sinh ở Rosario. Phó chủ tịch CLB Javier Faus tuyên bố về việc chưa sẵn sàng đưa ra một bản hợp đồng mới với Leo: “Tôi không thấy có lý do gì để cải thiện hợp đồng của một cầu thủ mới được gia hạn 2 năm trước”. Đó là vào ngày 10 tháng 12. Mười ngày sau đó, những lời nói của Messi đã được đài radio RAC1 ở Catalonia phát. Cầu thủ này tuyên bố: “Ông ấy là một người không biết gì về bóng đá và muốn quản lý Barcelona như một mối làm ăn – và CLB này không phải như vậy”; lần đầu tiên anh tự phát ngôn cho chính mình khi đối mặt với một cuộc khủng hoảng nhỏ. “Barcelona là CLB xuất sắc nhất thế giới và phải được đại diện bởi những thành viên ban lãnh đạo tốt nhất. Bên cạnh đó, tôi muốn nhắc ông ấy rằng, cả tôi và tất cả những người quanh tôi đều chưa từng yêu cầu tăng lương và ông ấy biết rõ điều đó”.

Phản ứng bất ngờ và thẳng thừng này đã khiến ban lãnh đạo Barcelona ngạc nhiên. Rosell không cần ai phải nhắc cho ông rằng đó là lần đầu tiên Leo dính líu vào chuyện tranh cãi như vậy, và anh đã làm vậy mà không có sự can thiệp của bố - giống như trước đó. Đó hoàn toàn là chủ ý của Leo. Bố anh, Jorge, cố gắng xoa dịu tình hình một vài ngày sau đó bằng cách giải thích rằng không ai có ý chống lại Barcelona. Mấu chốt của vấn đề là cảm giác rằng ban lãnh đạo đo lường vai trò của Neymar và Messi với những thước đo tài chính khác nhau, điều này được xác nhận một tháng sau đó bởi động thái từ chức của Rosell.

Những tin đồn mới bắt đầu lan truyền từ bên ngoài và Real Madrid về lợi ích của Messi. Lần đầu tiên, có những lời đồn thổi rằng có thể Rosell đã muốn anh ra đi. Vị chủ tịch đã phải can thiệp để khiến họ im lặng. “Messi là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới và mức lương của cậu ấy phải phản ánh điều đó”, ông nói với báo chí. Bản thân Faus một tháng sau đó đã phát biểu như sau: “Kế hoạch tài chính, xã hội và thể thao của Barcelona sẽ không thể hợp lý nếu thiếu Leo Messi… Cầu thủ xuất sắc nhất thế giới xứng đáng với sự biệt đãi về tài chính tốt nhất thế giới”. Leo coi cuộc khủng hoảng là đã chấm dứt.

Sau 58 ngày ngồi ngoài sân và sụt đi 2kg cân nặng trong thời gian ở Argentina, vết sẹo đã biến mất và Leo hân hoan trở lại luyện tập vào ngày 2 tháng 1. Sự xôn xao lo lắng về chấn thương cuối cùng cũng đã có thể chôn vùi. "Bọ Chét" tham gia luyện tập như thường lệ. Người ta còn nghe thấy Xavi nói, "Cầu thủ mới này chơi tốt quá!"

Messi sẽ phải đợi đến lượt trận đầu tiên của vòng 16 đội tại Copa del Rey trước Getafe vào ngày 9 tháng 1 để được ra sân một lần nữa.

Khi Leo vắng mặt, hiệu ứng Tata đã tạo ra kết quả, dù vẫn còn nghi ngờ về việc liệu lối chơi trực diện hơn này sẽ có thể chiếm ưu thế trong những cuộc đối đầu quan trọng hay không. Chính sách xoay vòng cầu thủ của ông dường như đang thành công và sự xuất hiện của tài năng mới đã tạo ra những giải pháp mà trước đây không có sẵn. Neymar đã hành động vào tháng 12 khi "Bọ Chét" bắt đầu hành trình hồi phục.

Cả đội đã thi đấu tương đối tốt khi không có Messi: 7 chiến thắng và 2 trận thua giúp họ duy trì vị trí đứng đầu so với các CLB khác. Trận tranh cúp với Getafe cuối cùng cũng đến, el Tata cho Leo chưa đến nửa tiếng để anh từ từ quay trở lại với lối thi đấu của đội Một. Dù sao, họ vẫn phải để mắt đến cuộc đối đầu quan trọng với Atlético de Madrid đang ở vị trí thứ hai của Cholo tại giải Vô địch Quốc gia.

Như vậy là quá đủ thời gian cho Messi tạo ra điểm nhấn, ghi 2 bàn trong chiến thắng 4-0 thuyết phục. Bàn thắng thứ hai là một cú ra chân bằng chân trái nhanh gọn sau đường chạy nhịp nhàng dẫn bóng qua tất cả những cầu thủ trước mặt – một điều người ta đã nhiều tháng không được chiêm ngưỡng. Đây là cú đúp thứ 70 của anh trong sự nghiệp tại Barcelona, đưa anh quay lại vị trí đầu danh sách ghi bàn với 16 pha lập công, hơn Pedro 1 bàn. Martino cắt nghĩa chính xác: "Sự nghiệp của Leo giống như một kịch bản phim", bởi lẽ dường như tiền đạo này ngay lập tức đã trở lại với phong độ đỉnh cao chết người.

Leo cho biết: ""iệc xa rời mọi thứ và trở về quê hương đã rất hữu ích với tôi. Tôi không cảm thấy đau đớn gì cả. Sau khi chấn thương hồi phục, tôi rèn luyện thể chất để lại có thể thoải mái thi đấu trên sân". Anh đồng thời cũng dập tắt tất cả những tin đồn bằng lời phát biểu sau cùng: "Kế hoạch là ở lại đây và dành cả sự nghiệp của tôi ở Barcelona".

Trên đường trở về, anh gần như không nói gì về trận đấu. Anh để phần việc đó cho bố, người không thể ngừng kể lại hàng trăm chi tiết nhỏ trong trận. Đó chính là cách ông thể hiện niềm hạnh phúc và sự nhẹ nhõm khi thấy con trai lại có thể thi đấu thăng hoa mà không cần trực tiếp nói ra.

Đối thủ tiếp theo là đội bóng Atlético de Madrid đáng gờm của Simeone. Sự trưởng thành ngày càng sâu sắc hơn của Messi được bộc lộ rõ ràng trong một cuộc phỏng vấn về quá trình hồi phục của anh và khả năng có tên trong đội hình tại cuộc chiến trên đỉnh bảng xếp hạng sắp tới: "Tôi sẽ thảo luận với Martino và bác sĩ. Bây giờ, khi đã vượt qua chấn thương, tôi muốn được trở lại thi đấu. Nếu được phép, tôi sẽ ra sân. Tôi luôn nghĩ cho CLB. Ở đây không có ai là không thể thiếu. Bất cứ ai được thi đấu cũng sẽ thể hiện tốt".

Cuộc đối đầu của hai đội bóng đầu bảng đã diễn ra một cách cân bằng, vì Atlético biết họ có thể vượt qua đối thủ với một chiến thắng. Sau khi thảo luận với el Tata và đội ngũ y tế, Leo chấp nhận ngồi trên ghế dự bị cùng với Neymar, người đã thất sủng trước Pedro và một Alexis đang có phong độ cao. Quyền lực của Martino đang ngày càng lớn mạnh. "Bọ Chét" thể hiện bản thân biết cách lắng nghe. "Giờ đang là tháng 1, không phải tháng 4. Chặng đường phía trước còn quá dài và chúng tôi không thể không cẩn thận với cậu ấy", Martino thận trọng thông báo trước trận đấu.

Leo tham chiến trong một trận hòa 0-0 căng thẳng với rất ít cơ hội ghi bàn rõ ràng. Messi đã thể hiện chút ít sự xuất sắc của mình, nhưng tầm quan trọng của cuộc đối đầu không bàn thắng này nằm ở mối quan hệ giữa HLV và ngôi sao lớn nhất của ông.

Leo lần đầu ra sân sau hai tháng trong lượt trận thứ hai trước Getafe. Cú đúp giúp thành tích ghi bàn sáng chói của anh lại được chú ý, khi trung bình anh đang có một bàn thắng sau mỗi 40 phút kể từ khi trở lại. Bàn thắng thứ hai của anh là một đường chạy sắc bén đưa anh thoát khỏi 4 hậu vệ và sau cùng là thủ môn. Sự bứt phá trong nhịp điệu và pha xỏ kim xuất sắc trên đường đi tới khung thành là những dấu hiệu rõ ràng cho thấy Messi đã trở lại.

"Leo đã làm những điều cần phải làm: tự chăm sóc bản thân, tập luyện tốt trước mùa giải và quay lại với đầy khát khao chiến thắng", Cesc giải thích.

Messi có tên trong đội hình xuất phát một lần nữa trước đối thủ ngoan cường Levante đã phòng thủ rất sâu và khiến Real Madrid

và Atlético phải chật vật. Messi có ba lần xuyên phá được hàng thủ, nhưng thủ môn Keylor Navas đã xuất sắc ngăn chặn tất cả. Đội bóng *blaugranas* nhận bàn thua thứ 6 trong mùa giải từ tình huống đá phạt, đồng nghĩa với việc kết quả hòa 1-1 khiến cuộc đua trên đỉnh bảng xếp hạng trở nên căng thẳng hơn - ba ứng cử viên vô địch chỉ cách nhau 1 điểm.

Mặc dù đội hình có Xavi, Leo đã lựa chọn ra sân ở vị trí thấp trong tuyến giữa, một phương án sẽ còn được nhìn thấy nhiều lần nữa trong mùa giải. "Chúng tôi mong chờ Messi sẽ ghi thêm bàn thắng, và khi quay trở lại, cậu ấy ngoài ra còn là một người chia bài", Jorge Valdano giải thích chi tiết.

Nhưng ngay sau đó, nhiều câu chuyện bắt đầu nổi lên và làm lung lay nền móng của CLB: cuộc điều tra thương vụ chuyển nhượng của Neymar, với những cáo buộc liên quan đến các bất thường về tài chính được điều tra bởi công tố viên, việc Sandro Rosell từ chức và án phạt từ FIFA vì vi phạm các điều khoản chuyển nhượng. Những vấn đề ngoài sân cỏ xuất hiện song song với phong độ thi đấu sa sút dường như không có dấu hiệu cải thiện. Những cơ sở tạo nên sự thành công trước đây của cả đội dần trở nên mong manh: pressing tầm cao, xử lý khi không có bóng, xây dựng đội hình từ phía dưới lên và tác phong trong công việc. Cường độ hoạt động khi thi đấu suy giảm, các lỗi phòng ngự đầy rẫy, dễ dàng mất quyền kiểm soát bóng và các cầu thủ thường không thi đấu ở vị trí phù hợp.

Giấc mơ ăn ba của Barcelona bị phá vỡ trong một tuần lễ định mệnh của tháng 4. Thất bại trước Granada (trận thua thứ năm trong mùa giải) giáng một đòn mạnh vào họ trong hành trình giành chức vô địch quốc gia, thất bại tại vòng tứ kết trước Atlético de Madrid đồng nghĩa với việc đội bóng *blaugranas* sẽ lần đầu tiên trong suốt 7 năm không có mặt tại vòng bán kết, và Real Madrid giành Copa del Rey một cách thuyết phục. Phong độ của Leo trong những trận đấu lớn gây ngờ vực vì các số liệu cho thấy quãng đường chạy của anh chỉ hơn thủ môn Pinto 1,6km. Thậm chí truyền thông còn đồn đoán rằng Barcelona đang cân nhắc khả năng sẽ có một cuộc chuyển nhượng hậu World Cup.

Chuyện gì đang xảy ra với "Bọ Chét"? Liệu có phải thực sự có vấn đề nào đó ở anh? Những số liệu không nói dối: tỷ lệ chuyền chính xác của anh tương tự với những năm trước (83,1% vào mùa giải này, so với 85,1% trong những mùa giải trước), số lượng cú sút tương tự (3,67 mỗi trận dưới thời của Pep và 3,47 với el Tata) và anh cũng có số lượng đường chạy bứt tốc về đích tương tự,

khoảng 5 lần mỗi trận. Hiệu suất của anh trước khung thành không kém gì Cristiano, khi Cristiano có 24 bàn thắng đầu tiên trong mùa giải sau 173 cú sút, còn 15 bàn thắng đầu tiên của Messi đến từ 101 lần dứt điểm.

Khác biệt dễ thấy đó là trung bình, trong mỗi trận đấu, anh chạy ít hơn 2km so với những năm đầu ở đội Một. Điều này là do tác động về tâm lý của chấn thương gần nhất, tuổi tác (26) và một chế độ tập luyện được cá nhân hóa hơn. Nhưng còn một yếu tố quan trọng hơn nhiều đã bị bỏ qua: Messi chạy ít hơn vì sự phụ thuộc vào anh đã giảm đi. Anh có ít lần chạm bóng hơn so với kỷ nguyên Guardiola: anh nhận 68,9 đường chuyền mỗi trận vào mùa giải 2010-11, so với 53,5 vào mùa giải 2013-14.

Đội hình không còn triển khai bóng qua hai cánh nữa nhưng lối chơi của họ nhìn chung vẫn không cải thiện: những đường chuyền liên tục của Dani Alvés không tạo ra hiệu quả. Lão tướng Xavi Hernández lùi sâu hơn và ít khi xuất hiện ở sát khu vực penalty, nơi anh từng tạo ra nhiều nguy hiểm nhất ở vị trí tách khỏi Messi. Các hậu vệ tụ lại một chỗ với những tiền đạo không còn thực hiện các đường chạy chéo góc như những năm trước để tạo khoảng trống cho Leo thực hiện các tình huống một chạm và gây nguy hiểm. Các hậu vệ dần trở thành các cầu thủ chạy cánh, đồng nghĩa với việc hoạt động pressing tấn công của họ trở nên dễ đoán và trái lại, họ còn chiếm mất khoảng không gian của Messi.

Cụm từ "bí ẩn" được nhắc tới khi người ta tìm cách giải thích vấn đề của Leo. Barcelona của Tata Martino không còn tạo ra những điều kiện cần thiết để "Bọ Chét" thi đấu tốt và chiếm ưu thế trước các cầu thủ phòng ngự. Vì vậy, một Messi mang tâm trạng ức chế sẽ hoặc càng lùi sâu để lấy bóng, hoặc chỉ đơn giản là biến mất trong trận đấu. Pep Guardiola từng nói rằng cần phải "đáp ứng yêu cầu của Leo và trao bóng cho cậu ấy". Tuy nhiên, Barcelona đang lấy trái bóng khỏi chân của ngôi sao lớn nhất của họ.

Không có bí ẩn nào cả - cần phải đáp ứng một số điều kiện để khai thác Messi tốt nhất. Chỉ là điều đó đã không xảy ra vào mùa giải 2013-14. Những phân tích đơn giản cho thấy giới truyền thông đã để mặc cầu thủ này chịu cơn mưa chỉ trích vào thời điểm anh cảm thấy bị tấn công nặng nề. Những lời phê bình có phải đã được tính toán từ trước? Leo quả thực đã tỏ ra bực bội trên sân, nhưng có thể cảm nhận rằng đã có hẳn một chiến dịch nhằm chống lại anh.

Những sự so sánh với Neymar trở thành điều không thể tránh khỏi. Người ta bỏ qua phong độ thất thường của cầu thủ người

Brazil dù anh là một trong những cầu thủ đắt giá nhất trong lịch sử. Trái lại, ngôi sao người Brazil dường như nhận được nhiều biệt đãi hơn so với cầu thủ quan trọng nhất của Barcelona, người đã giúp họ đạt nhiều vinh quang như vậy. Có tin đồn rằng Leo sẽ trở thành cầu thủ hưởng lương cao nhất thế giới, nhưng lời đề nghị gia hạn hợp đồng lại không phản ánh điều này, vì CLB dự định giữ một nửa giá trị hình ảnh của anh. Lời đề nghị tiếp theo không đề cập tới những thỏa thuận trước đó đã được đưa ra. Liệu có thực sự cần phải kỳ kèo nhiều như vậy hay không?

Trái bóng đã bị đá về phía Messi, để mặc anh chống chọi với ý kiến của đám đông. Vì sao lại làm như vậy? Tất cả có thể được giải thích bởi dự định mua bán mà Sandro Rosell đã tính tới trước khi từ chức. Bạn không thể chỉ cứ thế bán đi cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, nhưng lại có thể bán đi một "cầu thủ bất trị sẽ không bao giờ lấy lại phong độ, ngăn chặn không cho người khác tiến bộ, luôn luôn chỉ nghĩ tới World Cup…", và những lời lẽ chê bai "Bọ Chét" được đưa ra theo kiểu như vậy. Manchester United và PSG bắt đầu thu thập thông tin về Leo trong trường hợp anh có thể sẵn sàng cho một vụ chuyển nhượng không chắc sẽ xảy ra.

Chương 3
WORLD CUP CỦA LEO PHẢI LÀ NHƯ VẬY!

1. Trước World Cup. Những nền tảng

Đây sẽ là giải đấu chứng kiến Leo, ở tuổi 27, có phong độ đỉnh cao nhất. Giải đấu diễn ra ở Nam Mỹ, và Argentina vốn luôn cảm thấy an tâm hơn khi ở trên chính lục địa của họ. Mục tiêu chính là giành chức vô địch. Ở sân sau của đối thủ lớn nhất. Cả đội bóng xoay quanh ngôi sao sinh ra tại Rosario và những điều kiện cần thiết đã được tạo ra để tối ưu hóa không chỉ những phẩm chất của anh, mà còn của những đồng đội trên mặt trận tấn công: Sergio Agüero, Gonzalo Higuaín, Ángel Di María. Họ là Real Madrid của ĐTQG: họ ưa thích lối chơi có ngắt nghỉ, với nhịp độ, pressing tầm cao khi không có bóng nhưng giữ quyền kiểm soát bóng khi cần thiết. Họ biết bản thân có những giới hạn – 6 cầu thủ phòng ngự và 4 cầu thủ tấn công, không đòi hỏi quá nhiều về lối chơi đẹp mắt. Có thể người ta sẽ tranh luận về điều này, nhưng không còn bất cứ cách nào khác; cố gắng không nhận bàn thua và hy vọng Messi sẽ có những khoảnh khắc quyết định.

Leo đã chuẩn bị về cả thể chất và tinh thần để tham chiến với điều kiện hoàn hảo. Với Leo, đây là giải đấu của anh. Tất cả hành trang, mọi điều anh đã học được, và mọi nỗ lực để được thấu hiểu ở ĐTQG đều đã được đem ra vào mùa hè tại Brazil.

Sau cùng, Argentina là những ứng cử viên vô địch. Nhưng đội tuyển cần có một HLV mới. Dù đã có chiến thắng thuyết phục 4-1 vào năm 2010 trước đội tuyển mới giành chức vô địch thế giới Tây Ban Nha, và dù Messi đã hạnh phúc vô cùng khi lần đầu tiên nghe người hâm mộ reo hò tên của mình, Sergio Batista, HLV lúc đó, không thể kết hợp sự phát triển của "Bọ Chét" với một đội hình

hiệu quả. Ông đã thử đội hình 4-3-3 của Barcelona và loại Carlos Tévez vì ông hiểu rằng anh không phù hợp với mô hình mới, nhưng kết quả lại rất tệ hại: ông thất bại tại giải đấu Copa América tổ chức ở Argentina, thua trước Uruguay trên chấm phạt đền tại vòng tứ kết. Thủ môn của đối phương, Fernando Muslera, đương nhiên là cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu, nhưng điều này không làm nguôi cơn giận của những CĐV đang tỏ ra mất kiên nhẫn với đội bóng. Đó là những khoảnh khắc tồi tệ nhất với *albiceleste* của Messi.

Đến lượt Alejandro Sabella chỉnh đốn lại đội hình và khởi xướng một kế hoạch mới cần phải bắt đầu từ hàng tấn công tài năng mà ông đang nắm trong tay. Ở tuổi 56, ông đã vận dụng kinh nghiệm từ cương vị của một cầu thủ và một trợ lý của Daniel Passarella, HLV đã đưa Argentina đến với World Cup năm 1998. Sự kín tiếng của ông giúp nâng cao tinh thần mà không cần gây quá nhiều sự chú ý, và tinh thần nghiêm khắc trong bóng đá giúp ông đưa ra quyết định, một vài trong số đó có thể gây tổn thương: Tévez và Riquelme không được trở lại ĐTQG. Các cầu thủ được triệu tập và lối đá dần trở nên nhất quán, xoay quanh một nhóm nhất định. Bốn tiền đạo (Messi, Di María, Kun Agüero and Higuaín) đã nắm được chỉ đạo và sẽ là bốn vị trí chắc chắn có mặt trên sân. Và ở tuyến giữa, sự kết hợp giữa tính kỷ luật trong chiến thuật của Javier Mascherano và kỹ năng chạm bóng của Fernando Gago, cùng với kinh nghiệm và sự cân bằng của họ, khiến hai người trở thành những thủ lĩnh trong và ngoài sân cỏ. Messi có Gago ở phía sau và Agüero cùng thi đấu ở tuyến trên trong cả hai lần anh giành danh hiệu với đội tuyển Argentina (World Cup U20 và Thế vận hội Olympic). Họ lại đoàn tụ dưới thời Sabella. Và Leo, sát cánh bên những đồng đội có cùng tần số với anh, được thi đấu một cách phóng khoáng. Trong và xung quanh vòng cấm, anh bắt đầu trở thành Messi của Barcelona.

“Điều duy nhất tôi nói ngay khi tới với ĐTQG là hãy để cho cậu ấy yên”, Alejandro Sabella giải thích trong cuốn *El distinto*. “Có một lần, cậu ấy sút hỏng penalty và cứ như thể có một tiểu hành tinh đã đâm vào Trái Đất vậy. Làm ơn đi! Rồi người ta bắt đầu nói, nếu anh ấy đang chán nản thì sao, chuyện gì đang xảy ra với Messi thế… Sau đó, cậu ấy ghi 5 bàn thắng trong hai trận đấu tiếp theo. Chúng ta phải hiểu rằng Messi là một con người”.

Sabella đã cần đến lời khuyên của Pep Guardiola: “Hãy bảo vệ cậu ấy và khiến công việc của cậu ấy đơn giản hơn… và khiến cậu ấy cảm thấy được yêu quý”. Ghi nhớ điều này trong lòng, vị HLV mới bay tới Barcelona để trao cho Messi vị trí đội trưởng.

Javier Mascherano: Lúc đó tôi là đội trưởng và tôi đã trao vị trí đó cho cậu ấy. Tôi đã nói chuyện với cậu ấy ở đó, trên sân tập của Barcelona. Tôi nói với cậu ấy rằng tôi sẽ không là đội trưởng nữa. Tất nhiên, tôi chưa thảo luận với HLV, nhưng tôi vẫn nói rằng đội trưởng sẽ không phải là tôi nữa. Tôi cảm thấy vị trí này phải là của cậu ấy vì tất cả những điều cậu ấy đã thể hiện với chúng tôi. Trước đó, tôi đã từng nghĩ về việc này. Tôi muốn thực hiện nó trước khi Copa América diễn ra. À thì, chuyện đó đã không xảy ra và… có một khoảnh khắc khi tôi nói với cậu ấy, "Nghe này Leo, cậu phải thay tôi trở thành đội trưởng. Tôi cho rằng người đại diện tốt nhất cho cả đội chính là cậu".

Guillem Balague: Chính xác thì đó là khi nào?

Javier Mascherano: Vào năm 2011, sau Copa América. Tất nhiên, có một HLV mới và ông ấy đưa ra quyết định. Sau đó, Sabella cũng nói, "Tôi muốn Leo trở thành thủ lĩnh…" Và ông ấy hỏi Leo, đương nhiên là cậu ấy đã đồng ý.

Guillem Balague: Và Leo nói gì khi anh bảo với anh ấy như vậy?

Javier Mascherano: Lúc đó thì cậu ấy không muốn. Cậu ấy nói, "Không! Sao lại thế được? Anh chính là đội trưởng!" Tôi nói với cậu ấy, "Không, Leo, phải là cậu mới được. Người tốt nhất để đại diện cho chúng tôi là cậu, và tôi không nghĩ rằng đây là một món quà trên trời rơi xuống. Đội trưởng nhất định phải là cậu".

Vị trí thủ lĩnh hoàn toàn phù hợp với Leo; nó khiến cho anh cảm thấy yên lòng. À thì, đó là nếu như bạn bỏ qua lần phát biểu đầu tiên của anh - hoặc nếu tính cả lần đối đầu với Hy Lạp ở World Cup 2010. Gerard Piqué giải thích: "Có một hôm cậu ấy nói với tôi rằng ở Argentina, họ có truyền thống đội trưởng phải phát biểu trước mỗi trận đấu. Khi được trao tấm băng thủ lĩnh và đến lượt cậu ấy, cậu ấy đến sân và nói, 'Hôm nay không có bài phát biểu nào đâu. Nhanh lên, vào sân thôi nào!' Đó là trận đấu đầu tiên của cậu ấy trên cương vị đội trưởng!'

Nhưng anh dần dần thích ứng với những trách nhiệm của vai trò này, bao gồm cả những điều mà anh cho là kém hấp dẫn nhất. "Ban đầu, cậu ấy sẽ trò chuyện với chúng tôi trên cương vị cá nhân nhiều hơn", Pablo Zabaleta nhớ lại. "Nhưng giờ thì cậu ấy nói, 'Chúng ta là Argentina, hãy cố gắng hết sức ngay từ đầu, hãy luôn ghi nhớ điều này quan trọng như thế nào với cả đất nước'. Những lời dành chung cho tập thể, với một vài chỉ đạo cá nhân. Cậu ấy đã hoàn toàn làm chủ được vị trí này". Và Pablo không còn chia sẻ

cho Messi những lời khuyên mà anh có được từ khi còn trẻ nữa. Messi này thuộc về một chiều không gian khác.

“Messi không nói với chúng tôi về chiến thuật. Đó là mục đích của những chỉ đạo từ HLV tại khách sạn”, Oscar Ustari nói. “Khi chúng tôi quay về sau màn khởi động, chúng tôi thay đồ, cùng nhau hô vang một vài lời – ‘Cố lên nào các cậu! Chúng ta là Argentina! Chúng ta sẽ chiến thắng!’ Sau đó, Leo tập hợp chúng tôi lại thành một vòng tròn ngay trước khi ra sân. Cậu ấy khiến chúng tôi bình tĩnh lại, hoặc nói về cả đội, về những người hâm mộ tới xem chúng tôi thi đấu. Có thể là một điều gì khác nữa trong đường hầm. Và khi nghỉ giữa giờ, cậu ấy chỉnh lại giày, bạn có thể nghe thấy cậu ấy nói, ‘Chúng ta sẽ tiếp tục thi đấu như vậy, chúng ta đang làm tốt…’.”

Fernando Signorini, cựu HLV thể lực của đội, đưa ra một ý kiến khác về việc ai nên đeo tấm băng thủ lĩnh: “Cậu ấy không cần điều ấy [vị trí đội trưởng] một chút nào. Bên cạnh đó, tôi cho rằng Mascherano giống một thủ lĩnh hơn Leo nhiều, và chính Leo cũng nhận ra điều đó. Cậu ấy không ngốc. Nhưng đây là một phần của trò chơi, giống như khi Bilardo trao vị trí ấy cho Diego vì nó khiến Diego cảm thấy được khích lệ đặc biệt. Nhưng, trong thời đại ngày nay, người đội trưởng, người thủ lĩnh gần như không còn tồn tại nữa, thời thế và những chuẩn mực văn hóa đã thay đổi. Ở một xã hội khác, một người thủ lĩnh sẽ tỏ ra trầm ổn và kính cẩn hơn theo cách riêng của mình. Ngày nay, mỗi người có một ý kiến khác nhau về việc này và đó là một điều tốt, vì mọi chuyện đều đang xuống dốc, trong bóng đá và trong xã hội. Miễn là Leo hài lòng với những điều đang làm, đừng cố gắng bắt cậu ấy gánh quá nhiều trách nhiệm trên cương vị cầu thủ. Hãy cứ để cậu ấy thi đấu thôi”.

Maradona là một người đội trưởng chiến đấu với đối thủ cả trong và ngoài sân cỏ, bộc lộ đôi chút khuynh hướng chính trị, điều mà ông đã thể hiện qua việc chỉ trích Giáo hoàng hay ca ngợi Fidel Castro. Còn Leo chỉ muốn bày tỏ ý kiến về các hệ thống lối chơi. “Cậu ấy được hỗ trợ bởi hai người thủ lĩnh tích cực Zabaleta và Mascherano”, “Giáo sư” Salorio nói. “Đôi khi, việc có một người thủ lĩnh với hai thủ lĩnh ở phía sau là một việc tốt. Dù sao thì, Leo mà tôi từng gặp ở World Cup U20 không phải là người này. Leo này là một người sẽ hỏi và đưa ra yêu cầu theo đúng nghĩa đen, phải không nào? Khi đưa ra yêu cầu, cậu ấy yêu cầu chính xác thứ mình muốn, và khi đặt câu hỏi, cậu ấy hỏi điều cần phải hỏi. Cậu ấy không phải người phá cách như Diego”.

Leo thể hiện tiếng nói mà không cần đến ngôn từ trong khi luyện

tập – bằng cách không phàn nàn về việc bị phạm lỗi nữa, bằng cách liên tục muốn cầm bóng để có thể chịu trách nhiệm, gọi điện hỏi thăm những đồng đội bị chấn thương từ Barcelona, từ chối những đặc quyền hay bằng cách tham gia vào việc tổ chức các chuyến đi.

Nhà báo Ezequiel Fernández Moores viết trên *El País* về quyết định đầu tiên của Leo khi mang tấm băng đội trưởng: "Rất nhiều đứa trẻ nhảy vào SVĐ IBK ở Calcutta. Các cảnh sát chụp ảnh với Leo Messi. Sự có mặt của anh ấy ở Ấn Độ là một thành công lớn. Nhà tài trợ của trận đấu đã rất vui lòng thưởng thêm cho anh 200.000 đô. Thủ lĩnh mới người Argentina nói khi tập hợp các đồng đội lại: "Các anh! Tôi phải chịu đựng cái nóng giống như mọi người, phải đi đường xa giống như mọi người và phải tiêm vaccine giống như mọi người. Phần thưởng này là dành cho tất cả". Đó là ngày 2 tháng 9 năm 2012, một trận giao hữu với Venezuela mà Argentina đã thắng 1-0, trận đấu ra mắt của HLV mới Alejandro Sabella".

Vào tháng 6 năm 2013, Hiệp hội Bóng đá Guatemala đồng ý trả khoản phí 1 triệu đô cho Liên đoàn bóng đá Argentina để tổ chức một trận giao hữu giữa ĐTQG hai nước. Sự có mặt của Leo là không chắc chắn do một vài rắc rối kéo dài từ sau chấn thương trong trận đấu với PSG. Nếu anh có thể thi đấu, họ sẽ trả thêm nửa triệu đô nữa. Leo đã tham gia thi đấu ở Guatemala, và số tiền thưởng nửa triệu đô đó, có được từ sự có mặt của anh, được chia đều cho các cầu thủ được lựa chọn.

"Tôi thấy cậu ấy bao quát phần sân bên phải phía sau ở Peru", Oscar Ustari nói thêm. "Cầu thủ xuất sắc nhất thế giới lùi sâu để phòng ngự. Đó là ở vòng bảng. Và bạn phải thốt lên, cậu ấy là người xuất sắc nhất và cậu ấy đang ở đây, làm nhiệm vụ phòng ngự. Làm sao có thể không hưng phấn cho được khi có một người đồng đội đã chiến thắng mọi danh hiệu. Đương nhiên là phải xây dựng đội hình xung quanh người đó rồi".

Cả đội từ từ tích lũy được điểm sau vòng bảng, nhưng những sự chệch choạc kỳ lạ vẫn xảy ra. Trong khi đó, Leo cũng đang tích đầy trong túi những bàn thắng. Sau khi không ghi bàn tại World Cup ở Nam Phi hay tại Copa América 2011, trung bình anh có gần 1 bàn thắng trong mỗi trận sau khi đội tuyển có HLV mới.

"Có một điều gì đó rất thú vị ở đội tuyển Argentina của Sabella", Carlos Bilardo nói. "Áp lực ở ba phần tư sân đồng nghĩa với việc Leo phải chạy rất ít. Nói như vậy có nghĩa là cậu ấy bao quát ít

phần sân hơn so với hồi ở Nam Phi. Mỗi khi Leo có mặt, đối phương cần có ít nhất 3 cầu thủ để mắt tới cậu ấy. Và các cầu thủ khác của Argentina sẽ có không gian và thời gian để tạo ra nguy hiểm".

Hệ sinh thái trong đội cuối cùng cũng đã trở nên hài hòa, ngay cả khi lối chơi chưa hẳn đã quá ấn tượng. Nhưng mỗi vị vua đều cần một lễ đăng quang. Và lễ đăng quang của Leo đã tới vào một ngày nóng nực ở Barranquilla, Colombia. Sabelle đã giải thích ở phần lời nói đầu của cuốn sách này. Vào ngày hôm đó, mọi thứ đã vào đúng trật tự. Argentina vừa thua trước Venezuela, một thất bại lịch sử, lần đầu tiên trước *La Vinotinto* (Đội bóng màu rượu vang đỏ), và có trận hòa trước Bolivia. Colombia đã mở tỷ số tại Barranquilla. Sức nóng, một kẻ thù khác, gây cảm giác vô cùng khó chịu. Và Kun đã tỏ ra là đối tác tốt nhất của Leo ở tuyến trên. "Dựa trên những đặc điểm của người Argentina chúng tôi, trận đấu vòng bảng trước Colombia đó, khi chúng tôi lội ngược dòng với màn trình diễn tuyệt vời của Messi trong hiệp hai, có vai trò rất quan trọng", Eduardo Sacheri nhớ lại. "Định mệnh muốn chúng tôi thua trận đấu đó và chật vật hơn trong vòng bảng, và cậu ấy đã giúp chúng tôi thắng. Thật quá tuyệt vời: một Messi dường như đã không còn sức lực, vô cùng mệt mỏi trong cái nóng, đang sắp suy kiệt hoàn toàn... và cậu ấy đã đảo lộn mọi thứ trong những điều kiện đó, trước một đối thủ rất đáng gờm... Chúng tôi đam mê những câu chuyện như vậy".

Vào thời khắc đó, cả xã hội Argentina đã chấp nhận giảng hòa với Messi. Sau đó, *albiceleste* đã có những chiến thắng tại Chile và Paraguay, và họ cũng bất bại ở Quito và La Paz, 4 trận đấu mà họ đã thất bại trong kỳ World Cup Nam Phi. "Đến tận lúc đó, vẫn chưa có định nghĩa cụ thể về vai trò của cậu ấy trên sân", Salorio nói. "Giờ thì cậu ấy đã có một vị trí cố định. Tôi không thích cậu ấy phải lùi sâu đến vậy để lấy bóng. Đó là lý do Gago là một đồng đội tuyệt vời. Tôi luôn nói rằng sự khác biệt giữa Barcelona và Argentina đó là Barcelona có Frank Sinatra với những nhạc sĩ giỏi. Trước đây, Argentina không có những nhạc sĩ giỏi hỗ trợ cho Frank Sinatra. Nhưng bây giờ, các nhạc sĩ giỏi đang được tập hợp lại".

Năm 2012 tiếp tục diễn ra theo cách như vậy. Trong 12 tháng đó, Leo ghi 12 bàn thắng, san bằng kỷ lục của Batistuta, dù Batistuta đã hoàn thành tất cả trong một kỳ World Cup. Và anh bỏ túi một cú hat-trick trong một trận giao hữu với Brazil vào tháng 6. Với bàn thắng đầu tiên, anh dứt điểm từ một pha phản công sau khi Higuaín cướp được bóng, bàn thắng thứ hai là sau tình huống một

chạm với Di María và hat-trick của anh được hoàn thành bằng một cú sút mạnh mẽ từ ngoài vòng cấm, nâng tỷ số lên 4-3, 6 phút trước khi trận đấu kết thúc, sau một đường chạy giống như trong trận đấu với Getafe nhưng không có các cầu thủ đối phương ngăn chặn. Trận đấu với Venezuela, diễn ra tại SVĐ của CLB River Plate vào tháng 3 năm 2013 đã xóa bỏ mọi nghi ngờ, nếu còn chút nào sót lại. Toàn bộ vé của trận đấu đều đã bán hết. Có hàng nghìn chiếc áo số 10 mang tên Messi ùa tới SVĐ tại Buenos Aires để ăn mừng việc ĐTQG của họ có sự tham gia của cầu thủ xuất sắc nhất thế giới.

15 tháng 11 năm 2011. Colombia 1-2 Argentina. SVĐ Roberto Menéndez, Barranquilla

Colombia: Ospina; Zúñiga, Mosquera, Yepes, Armero; Pabón (thay bằng D. Moreno, phút 61), Bolívar, A. Aguilar (thay bằng Arias, phút 76), J. Rodríguez; Ramos và J. Martínez (thay bằng Quintero, phút 76).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Castillo, Zapata, Henríquez, Valencia, Vallejo, Gutiérrez, Marrugo.

Argentina: Romero; Zabaleta, F. Fernández, Burdisso (thay bằng Desábato, phút 36), C. Rodríguez; Sosa, Mascherano, Guiñazú (thay bằng Agüero, phút 46), Braña; Messi và Higuaín (thay bằng Gago, phút 85).

Các cầu thủ dự bị không ra sân: Andújar, Orión, Demichelis, Monzón, Álvarez, Gaitán, Pastore, Denis và Lavezzi.

Các bàn thắng: 1–0, phút 45: Pabón. 1–1, phút 61: Messi. 1–2, phút 84: Agüero.

Cayetano Ros, *El País*: Agüero đã giúp "Bọ Chét" tiến bộ và sự hợp tác giữa họ giúp Argentina lội ngược dòng trước Colombia. El Kun tạo cú hích cho Messi, người đã phát động cả hai tình huống bóng nhằm lật ngược thế trận. "Bọ Chét" tự mình ghi bàn thắng đầu tiên sau một đường chuyền của Sosa. Anh kiến tạo cho Higuaín trong bàn thắng thứ hai, cú sút bị đẩy ra bởi Ospina, và sau cùng, Agüero đã dứt điểm quyết đoán, gây choáng váng cho Colombia.

Trên khán đài có những banner chào mừng anh: "Hãy cháy lên đi, Messi!", "Messiento enamorado" (Tôi cảm thấy mình đang yêu), "Leo Messi, niềm tự hào quốc gia" và "Thượng đế và Messias". Để kỷ niệm lần ra sân thứ 100 của anh, Liên đoàn Bóng đá Argentina đã sắp xếp một buổi tri ân vào ngày hôm ấy. Mọi chuyện diễn ra

một cách riêng tư: một tấm bảng kỷ niệm và tràng pháo tay sau khi thông báo qua loa truyền thanh. Julio Grondona, vị chủ tịch 81 tuổi, hôn Leo Messi, người mà ông đã giao phó cả ĐTQG, hoặc ít nhất đó là cách ông sẽ muốn câu chuyện được viết nên. Và sau đó, trận đấu diễn ra. Cả SVĐ La Monumental đứng lên hoan hô mỗi khi Messi thực hiện một đường chạy. Và bất ngờ, một màn reo hò vang lên – do Diego Maradona khởi xướng cho tới lúc đó. "Đến đây, đến đây hát cùng tôi, anh sẽ thấy một người bạn, Lionel Messi, người sẽ nắm tay anh và chúng ta cùng xoay vòng". "Tay" ở đây chính là nhắc tới khoảnh khắc "Bàn tay của Chúa" nổi tiếng của Maradona trong trận đấu với đội tuyển Anh tại World Cup 1986.

Người ta hò reo tên của Leo 4 lần, và màn trình diễn hôm ấy còn thuyết phục hơn cả những con số trên bảng kết quả, chiến thắng 3-0 với một quả penalty thực hiện bởi "Bọ Chét" và cú đúp của Higuaín sau hai tình huống kiến tạo của Leo – những đường chuyền cực kỳ tinh vi len lỏi qua khoảng trống rất hẹp mà bạn buộc phải xem cảnh tua lại trên truyền hình. Ở tuổi 25, Messi đã giành được sự ca tụng tuyệt đối của người hâm mộ.

Một chi tiết nhỏ trên sân có lẽ khiến cả đội bóng trở nên khác biệt là khi họ sắp lọt qua vòng bảng tại kỳ World Cup diễn ra ở Brazil. Thỉnh thoảng, quả bóng lăn tới, cách Messi khoảng vài mét và anh không giành lấy nó. Anh có quyền làm như vậy. Anh được phép tiết kiệm sức lực và tập trung vào những ý định của mình với bóng, và lựa chọn khi nào muốn tạo ra áp lực. "Với một đội ngũ kỹ thuật khác, vào một thời điểm khác, có lẽ cậu ấy sẽ cố gắng làm Messi trong trọn vẹn 10 phút đầu tiên rồi sau đó kiệt sức hoàn toàn", Eduardo Sacheri nói. "Với tôi, dường như Messi dạo gần đây cảm thấy hạnh phúc ở ĐTQG, một điều cậu ấy chưa từng trải qua trước đây. Và cuối cùng, chúng ta cũng có thể chấp nhận rằng vấn đề nằm ở chúng ta, không phải Messi".

Leo đã cống hiến được nhiều hơn cho đội bóng dưới thời Sabella, dù vấn đề trước đây thực sự chỉ xuất hiện ở trên khán đài, trên băng ghế dự bị hay ở giới truyền thông. "Tôi biết mình không có phong độ tốt tại ĐTQG, nhưng tôi không phải người duy nhất", Leo Messi nói vào tháng 3 năm 2013. "ĐTQG đang thi đấu không tốt. Mọi người hoặc giới báo chí mong chờ tôi ra sân và một mình giành chiến thắng, điều này chưa từng xảy ra với bất kỳ đội bóng nào. Tôi biết mình không có phong độ cao nhất và tôi đâu có muốn như vậy".

Phong độ của anh dưới thời Sabella (20 bàn thắng trong 22 trận đấu, còn với những HLV trước đó, anh có 17 bàn thắng sau 61

trận) tương đồng với các cầu thủ khác trong đội: Leo, Di María, Higuaín và Agüero ghi 90% số bàn thắng của Argentina tại vòng bảng. "Bọ Chét" thừa nhận rằng vị HLV mới đã giúp họ tiến bộ. Đó là "một sự thay đổi quan trọng trong cách xây dựng đội bóng, cách chúng tôi xác định vị trí của mình trên sân và sắp xếp đội hình một cách khôn khéo".

Và chính bản thân Sabella cũng đã góp một phần vào câu chuyện dân gian bằng việc sáng tạo ra một tính từ mới để mô tả tiền đạo này: *immessionante*, kết hợp giữa "Messi" và từ "ấn tượng" trong tiếng Tây Ban Nha. Từ này sau đó được bổ sung vào bản tái bản năm 2013 của từ điển Santillana.

Việc lọt qua vòng bảng World Cup đã được ấn định bằng chiến thắng vang dội 5-2 trước Paraguay, với 2 bàn thắng của Messi, dù 2 bàn thua vẫn để lại một vài dấu hỏi về sự mong manh của hàng thủ. Tuy vậy, cả đất nước bắt đầu tưởng tượng một viễn cảnh tươi sáng tại World Cup. Ở phía cuối phòng thay đồ đầy những người Argentina sôi nổi và tràn trề hi vọng, lão tướng của những trận chiến khác, Fernando Signorini, ngồi bắt tréo chân trên ghế. Vị HLV thể chất của ĐTQG tại kỳ World Cup Nam Phi có vài lời cảnh báo. "Một điều đáng lo lắng là khối lượng trận đấu lớn mà họ bắt cậu ấy phải tham gia, vì điều đó khiến cơ thể của cậu ấy mệt mỏi", ông nói. "Tôi hy vọng họ cho cậu ấy nghỉ ngơi để cậu ấy có thể đi tắm nắng với vợ trong một tuần nhằm sạc đầy lại năng lượng, bởi vì nếu không… Một con ngựa thuần chủng không thể vào Chủ nhật nào cũng lập kỷ lục ở sân đua San Isidro".

Signorini kể lại có một hôm, ông đã thuyết phục Messi không tham gia một trận đấu giao hữu trước ĐTQG Catalonia. Và đó không phải một điều dễ dàng. "Tôi thảo luận với Diego và nói, 'Leo không được tham gia trận đấu này. Với chúng ta, cậu ấy là gì? Thêm 200.000 đô nữa cho Liên đoàn Bóng đá Argentina (AFA) à? Vấn đề quan trọng nhất ở đây không phải là AFA. Chúng ta cũng cần phải nghĩ về con người nữa".

"Vậy là tôi nói với một thành viên của đội ngũ kỹ thuật : 'Khi Leo đến, bảo cậu ấy vào phòng tôi'. Rồi cậu ấy xuất hiện. Ngay khi cậu ấy bước vào, tôi nói:

- Cậu thế nào?

- Tôi khỏe.

- Mắt cá chân bên trái của cậu vẫn bị đau phải không?

- Không, thưa ông.

- Có đấy, nó bị sưng lên, đừng nói với tôi như thế. Cậu sẽ không ra sân trong trận đấu này. Cậu có biết chúng ta sẽ làm gì không? Tôi đã thảo luận với Diego rồi, cậu hãy nghỉ ngơi, về nhà, chúng ta sẽ giải quyết chuyện này với đội ngũ y tế của Barcelona. Hãy lên chuyến bay đến Buenos Aires hoặc Rosario… Cậu sẽ không tham gia trận đấu này. Đồng ý không? Hãy để chuyện này cho tôi.

Tôi xoa đầu cậu ấy và rồi cậu ấy ra về. Leo, giống như một đứa trẻ vậy!"

Viễn cảnh thất bại tại Brazil không hề xuất hiện trong tâm trí Leo; anh phủ nhận hoàn toàn khả năng này, giống như anh từng cố gắng chối bỏ việc không thể lên đội Một của Barcelona. Mặc dù cảm thấy bản thân là số một, anh không cho rằng mình đã làm nên lịch sử, và suy nghĩ này khiến anh vô cùng bất an. Dường như anh cũng đang cố gắng dập tắt một nỗi băn khoăn không mới: liệu anh đã được chấp nhận hay chưa. Sacheri nhớ lại: "Nếu chúng tôi phải về nước sau vòng tứ kết, người ta sẽ lại vùi dập cậu ấy. Và nếu cậu ấy thắng, có lẽ Diego sẽ chịu chừa chỗ cho cậu ấy. Hoặc chúng ta đặt cả hai người họ lên án thờ, như cha và con. Lợi thế của Thiên Chúa giáo là bằng cách đó, chúng tôi có thể tôn thờ không chỉ một con người".

Giờ đây, khi Messi đã quen với việc là chính mình, mục tiêu của anh là vô địch World Cup.

Như thể đó chính là định mệnh của anh.

2. World Cup. Ở Brazil

Argentina được xếp vào một bảng đấu khá thuận lợi mà họ được mong chờ sẽ dễ dàng lọt qua. Bosnia lần đầu tiên góp mặt tại giải đấu. Đội tuyển Iran của Carlos Queiroz có hàng phòng ngự vững chắc có thể gây khó khăn và Nirgeria là một đội bóng dường như vẫn đang giậm chân tại chỗ.

Một vài ngôi sao khác đều đã thể hiện mình tại đấu trường lớn nhất thế giới trước khi trận đấu đầu tiên của Argentina với Bosnia diễn ra. Neymar, van Persie, Müller và Benzema đều đã ghi bàn. Tuy nhiên, người ta không trông mong gì nhiều ở Cristiano Ronaldo, những chấn thương dai dẳng trong suốt ba tháng trước đó đã ngăn cản anh có phong độ tốt nhất.

Bosnia

Ngày 15 tháng 6 ở Maracanã. Người hâm mộ Argentina tạo nên bầu không khí cuồng nhiệt sau khi tổ chức tiệc nướng suốt đêm trên bãi biển. Người ta nghe thấy những tài xế taxi Brazil phàn nàn rằng : "Ở đâu cũng có người Argentina".

Người ta thấy Messi nhai kẹo cao su ở trong đường hầm trước trận đấu, thể hiện vẻ tự tin của một cầu thủ đã quen với những dịp trọng đại, trước khi phá lên cười trong lúc trò chuyện với những em nhỏ cùng các cầu thủ ra sân. Nhưng trong lòng, anh không thể chờ thêm nữa. Cả SVĐ nổi tiếng mới được sửa chữa lại như vỡ òa khi tên của Leo được xướng lên. Đã đến lúc bước ra sân. Chó săn đang chuẩn bị vùng ra khỏi bẫy.

Các bài quốc ca vang lên, Argentina chọn một phiên bản không lời ngắn hơn, từ đó tránh được việc bị soi mói nếu lỡ có ai không hát theo, một chuyện thường xảy ra sau các trận thua. Các cầu thủ Argentina làm dấu thánh ("Oooo, Argentina") ngay trước giờ phát bóng.

Argentina: Romero; Zabaleta, Campagnaro, Fernández, Garay, Rojo; Mascherano, Maxi Rodríguez, Di María; Agüero, Messi.

Bosnia: Begovíc; Mujdža, Spahíc, Kolašinac, Bičakčić; Hajrovíc, Pjaníc, Misimovíc, Bešić, Lulíc; Džeko.

Sabella nhận thức được rằng đội bóng của ông có thể dễ dàng bị hạ gục đến đáng lo ngại. Ông không hoàn toàn chắc chắn về sự nhạy bén của các tiền đạo, nên, sau khi cân nhắc tất cả, ông lựa chọn ba trung vệ trong đội hình xuất phát, giống như trong trận giao hữu với cùng đội bóng này – Bosnia – 7 tháng trước đó. Bản năng thận trọng của ông đã chiến thắng.

Bàn phản lưới nhà của Sead Kolašinac đã trao lợi thế cho Argentina ở phút thứ 5 ngay khi thế trận còn chưa hình thành. Đường chạy chéo góc đầu tiên của Leo không thành công cho lắm vì anh bị mất bóng và phạm lỗi. Trong tình huống tham gia tiếp sau đó cách xa vòng cấm của đối phương, anh chật vật kiểm soát hai đường chuyền bay về phía mình. Pha chạm bóng đầu tiên của anh không được trơn tru. Anh không cảm thấy thoải mái khi xung quanh có quá nhiều cầu thủ đối phương.

"*Oe, oe, somos locales otra vez*" ("Oe, oe, chúng ta lại là đội chủ nhà!") – đó là tiếng hò reo của 40.000 người Argentina tại thánh địa bóng đá của người Brazil. Các CĐV Brazil đáp trả bằng cách hô "Olés" mỗi lần đội bóng Bosnia đang tự tin dần lên với những

đường chuyền thành công trong khi những đường chuyền của Argentina trở nên chệch choạc.

Leo lăn xả trên sân, hi vọng tìm thấy một khoảnh khắc sơ hở và một khoảng trống. Anh đang dành sức cho những pha bứt tốc, nhưng lối chơi chậm rãi kìm chân anh lại. Giống như các tiền đạo khác, anh không áp sát đối phương khi các hậu vệ phát bóng lên. Hàng phòng ngự của Argentina lùi quá sâu để pressing tầm cao, và khi không thể cướp lại bóng từ đối phương, người ta hoàn toàn không thấy yếu tố bất ngờ nữa. Leo thậm chí còn cố ý không cầm bóng để khiến Bosnia không lường trước được. Nhưng mọi thứ đều không phát huy hiệu quả - cả đội không tạo ra được cơ hội.

Và việc phản công trước một đội bóng lùi sâu cố thủ sau khi mất quyền kiểm soát bóng dần trở nên bất khả thi. Messi lê bước rời sân một cách mệt mỏi khi kết thúc hiệp một, ánh mắt cúi gằm xuống, suy ngẫm về một hiệp đấu mà anh đã 15 lần mất bóng và chỉ hoàn thành được 12% các đường chuyền lên trên. Các CĐV Argentina vẫn giữ tâm trạng phấn khích với những tiếng hò reo: "Người Brazil, hỡi người Brazil, các anh trông thật cay đắng, so với Pelé, Maradona vẫn là người thắng!" Những người bản địa rầm rầm phản ứng lại.

Một cuộc đối thoại diễn ra trong phòng thay đồ. Leo nói với Sabella rằng các tiền đạo đang bị cô lập, rằng sẽ tốt hơn nếu họ quay lại sơ đồ 4-3-3 đã rất hiệu quả từ trận đấu ở Barranquilla. Trong hiệp thi đấu thứ hai, Sabella hoán đổi sơ đồ 5-3-2 gây bực bội thành một đội hình thiên về tấn công hơn, trước niềm vui thấy rõ của các cầu thủ đang cảm thấy ức chế. Trung vệ Campagnaro và Maxi Rodríguez nhường chỗ cho Gago và Higuaín. Đội hình trở nên cân bằng hơn, với tuyến giữa bảo vệ hàng phòng ngự. Messi được đặt gần vòng cấm của đối thủ hơn và có thêm một cầu thủ khác cùng ở tuyến trên.

Phút thứ 65 tới, đây là thời khắc của Leo. Anh thực hiện một đường chạy chéo góc tuyệt mỹ từ phải qua trái, giống y như trong những video quay lại khi anh 8 tuổi, ghi bàn bằng một cú sút chân trái từ rìa vòng cấm địa, bóng dội vào phía trong của cột dọc. Bàn thắng thứ hai tại World Cup của anh.

Anh ăn mừng bằng cách nắm chặt và kéo căng áo để lộ ra tấm huy hiệu trên đó, trước khi giơ cao hai tay và chỉ về phía gia đình đang ngồi ở hàng ghế khách mời. Ibišević thu hẹp cách biệt còn 2-1 khi trận đấu còn 7 phút, ấn định tỷ số cuối cùng, vào lúc Argentina có được chiến thắng đầu tiên trong giải đấu. Haris Medunjanin bày

tỏ mong muốn có được áo của Messi và anh đã đồng ý.

Tại buổi họp báo, "Bọ Chét" phải thực hiện trách nhiệm với truyền thông trên cương vị cầu thủ xuất sắc nhất trận và giải thích, "Chúng tôi đã thi đấu theo lối chơi mà chúng tôi chưa quen, để lộ khoảng trống trước Bosnia. Tôi gặp khó khăn trong việc cầm bóng. Tôi không tham gia nhiều vào thế trận và có vài lần để mất bóng, điều này khiến tôi bực bội. Mọi chuyện đều không thuận lợi với tôi".

Higuaín, Agüero, Zabaleta và Mascherano đều lặp lại cùng một ý như vậy. Hệ thống áp dụng trong hiệp hai mới là điều họ cần. Phải chấp nhận rằng Leo cần có hai tiền đạo và một cầu thủ chạy cánh ở xung quanh, từ đó tạo ra nhiều khoảng trống hơn để tấn công. Sabella tán thành: "Dù chúng tôi đã có thể kiểm soát Bosnia, chúng tôi không xâm nhập được nhiều vào phía sau hàng phòng thủ của họ và gây uy hiếp. Trận đấu trở nên rất tẻ nhạt. Bạn không thể thấy cơ hội có bàn thắng thứ hai. Mọi chuyện đều có thể đã xảy ra. Chúng tôi còn nhiều điều phải cải thiện. Leo nhận được nhiều thuận lợi và nhiều sự hỗ trợ hơn sau những thay đổi".

"Bàn thắng ấy đã trút bỏ gánh nặng trên vai của tất cả các cầu thủ, đặc biệt là tôi", Leo kết luận.

Messi có ba cú sút trúng khung thành, bị phạm lỗi hai lần và phạm lỗi một lần, tỉ lệ đường chuyền chính xác là 88% và anh có hai tình huống đánh chặn. Anh đã chạy 8,1 km. Vẫn còn 6 trận đấu nữa, nếu mọi thứ diễn ra theo đúng kế hoạch.

Iran

Trận đấu với Bosnia đã gieo một hạt giống của sự nghi ngờ. Argentina đã để đối phương có quá nhiều cơ hội và, ở một số giai đoạn nhất định, quá nhiều quyền kiểm soát bóng. Nhưng cảm nhận chung là có thể 6 ngày sau đó, Iran sẽ bị vùi dập. "Như thể mọi chuyện sẽ rất dễ dàng", Pablo Zabaleta nói. Vị HLV lựa chọn sơ đồ 4-3-3 đáng tin cậy, thể hiện sự nhạy bén của ông đối với nhu cầu của cả đội. Nhưng ông cần phải chắc chắn về sức mạnh thể lực của các tiền đạo để di chuyển lên và lùi lại phòng ngự. Queiroz nhận thấy sự lo lắng của đội tuyển Argentina khi thi đấu ở phần sân của đối thủ và vì vậy đã sắp xếp đội hình phòng ngự thấp, không để lộ khoảng trống sau hàng phòng ngự và hy vọng rằng Leo sẽ không tạo ra được phép màu nào.

Nửa tiếng trước giờ phát bóng ở SVĐ Estádio Mineirão tại Belo

Horizonte, 30.000 CĐV Argentina háo hức mong chờ đội quân của họ xuất hiện.

Đội hình đáng mơ ước và được cho là sẽ tạo nên phép màu lại không đạt được điều gì đáng kể trước một đội tuyển Iran vô cùng sắc sảo về mặt chiến thuật. Các cầu thủ thi đấu rời rạc và không giành được quyền kiểm soát trong phần sân đối phương. Không có nhiều pha di chuyển và không có sự đột phá nào. Argentina đã cần đến ba lần cứu thua của Sergio Romero sau những pha phản công của Iran – điều đã có thể khiến cả SVĐ phải im lặng, đáng chú ý nhất là cú đánh đầu của Reza Ghoochnannejad ở phút 85.

Argentina: Romero; Zabaleta, Garay, Fernández, Rojo; Gago, Mascherano, Di María; Messi, Higuaín, Agüero

Iran: Haghighi; Montazeri, Hosseini, Sadeghi, Pooladi; Timotian, Nekounam, Dejagah, Shojaei, Haji Safi; Ghoochannejad

Leo, người thường sẽ chờ bóng từ cánh trái của hàng tấn công, đã tạo ra nguy hiểm từ một tình huống cố định. Anh thành công vượt qua cầu thủ theo kèm bằng một đường chạy theo kiểu cổ điển xuống tuyến giữa trước khi cú sút của anh sượt qua phía ngoài cột dọc và văng ra xa. Đó là một trận đấu khó khăn và Leo lại bị nôn trong hiệp một. Anh phải tạm thời rời sân để lấy lại tinh thần, uống nước và để cơn buồn nôn trôi qua.

Theo gia đình anh, phản ứng đó là một hệ quả của áp lực không được giải tỏa, nhưng đồng thời cũng là do chứng thoát vị hoành gây nên hiện tượng trào ngược dạ dày, khiến anh bị nôn ọe. Từ sau khi một chuyên gia về bệnh viêm dạ dày đưa ra lời khuyên vào một vài năm trước, anh đã uống thuốc kháng acid trước khi ra sân, nhưng không phải lúc nào thuốc cũng có tác dụng.

Đã đến thời gian bù giờ. Messi đón bóng ở cánh phải, chạy vào phía trong và nhắm vào vị trí duy nhất mà anh có thể ghi bàn. Cú sút chân trái từ sát vòng cấm địa của anh nằm gọn vào góc của khung thành, phía tay phải của thủ môn. Vị cứu tinh lại một lần nữa lập công. Cả SVĐ rung chuyển vì bầu không khí cuồng nhiệt, ăn mừng rầm rộ hơn cả một chiến thắng với những tiếng hát "*Que de la mano, de Lio Messi, todos la vuelta vamos a dar*" ("Với bàn tay của Leo Messi, chúng ta đều sẽ tới Ring Around the Rosie"). Dường như, đây là sự xác nhận rằng một điều gì đó lớn lao đang thành hình. Các điều kiện đều đang chín muồi với Argentina.

1-0.

Leo đã không phạm sai lầm, nhưng những đóng góp của các đồng đội cũng được xem xét kỹ. Tuy nhiên, thực tế là Argentina đã lọt vào vòng sau chỉ sau 2 trận đấu, trong khi Tây Ban Nha và Anh đã bị loại khỏi World Cup cũng ở vòng đấu này. Messi nhận một cái ôm rất chặt từ HLV trong đường hầm.

Romero nói: "Cảm ơn Chúa là 'người lùn' đã chịu cọ chiếc đèn thần vào phút cuối".

Sabella giải thích: "Messi là người làm thay đổi cuộc chơi. Cậu ấy khác với những cầu thủ khác. Mọi thứ đều trở nên có thể khi có cậu ấy trong đội".

"Mọi người đều cho rằng trận đấu sẽ diễn ra dễ dàng, nhưng đối thủ đã chơi rất kỷ luật", Zabaleta phát biểu khi tôi dừng bước cậu ấy lại trong khu vực họp báo. "Trong hiệp đầu tiên, chúng tôi có lợi thế hơn để đưa bóng lên phần sân trên, nhưng ở hiệp hai, chúng tôi lại quá tập trung vào việc ghi bàn thắng đầu tiên, vì thế đối thủ đã có thể lợi dụng được, họ có thể hình tốt hơn, họ đang chờ đợi chúng tôi. Chúng tôi biết mình đang liều lĩnh. Thi đấu theo cách đó, chúng tôi để lộ mình nhiều hơn. Bốn hậu vệ đã gặp khó khăn – chúng tôi phải đối mặt với nhiều tình huống 1:1 – nhưng buộc lòng phải vượt qua".

Đúng lúc đó, Leo ghé qua để chào hỏi; anh ấy vừa mới nhận được danh hiệu Cầu thủ xuất sắc nhất trận lần thứ hai. Tôi hỏi anh ấy: "Anh cảm thấy thế nào sau bàn thắng? Nhẹ nhõm, hạnh phúc?"

"Rất hạnh phúc".

Màn trình diễn vượt trội của anh, như thường lệ, hạ màn khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên.

Trong buổi họp báo về giải thưởng mới nhận được, anh nói thêm, "Chúng tôi biết rằng còn nhiều điểm cần cải thiện. Chúng tôi đã không lường tới một trận đấu như vậy. Ở tuyến trên, chúng tôi không thể tìm được khoảng trống ở một hàng phòng ngự chắc chắn – họ đã không cho phép chúng tôi triển khai bóng len lỏi qua những tuyến phòng ngự khiến đối thủ của họ phải chật vật. Tôi cho rằng tình trạng mặt sân cũng không hỗ trợ gì cho chúng tôi. Mặt sân khô lại vì nhiệt độ, khiến chúng tôi không di chuyển bóng nhanh được – đây là một yếu tố then chốt khi đối mặt với một đội bóng lùi sâu phòng ngự".

Messi đã chạy quãng đường 7,7 km trong trận đấu.

Anh đã ghi 8 bàn thắng trong 7 lần ra sân trước đó cho ĐTQG, và 2 bàn thắng gần nhất đồng nghĩa anh đã đạt được điều mà Diego Armando Maradona vĩ đại chưa từng làm được: ghi bàn trong hai trận đấu đầu tiên tại một kỳ World Cup.

Tình cờ là, Diego đã rời khỏi ghế ở SVĐ Mineirão trước bàn thắng của Leo. "Lá bùa xui xẻo đã rời đi và chúng ta đã thắng", Julio Grondona, chủ tịch Liên đoàn **b**óng đá Argentina, nói sau chiến thắng. Maradona đã thông qua một chương trình truyền hình phát hàng ngày, xuất hiện cùng Víctor Hugo Morales ở Brazil trên kênh truyền hình của Venezuela (*De Zurda*), để đáp trả: "Đúng là một người đàn ông ngu ngốc. Chuyện này [chiến thắng] là nhờ có Messi, không phải vì tôi không có mặt".

Sau khi nhanh chóng trốn khỏi khu vực họp báo trong SVĐ và đến khách sạn ở Belo Horizonte, Leo nghỉ ngơi cùng với vợ, con trai, bố mẹ và các anh.

World Cup dường như sẽ thuộc về Leo hoặc Neymar – cầu thủ cũng đã có 2 bàn thắng sau hai trận. *Olé* đăng tải dòng tiêu đề "Một vị Thượng đế khác", nhưng *El Gráfico* nói với công chúng: "Đừng để Messi khiến ta quên đi những kẽ hở".

Nigeria

25 tháng 6. SVĐ Estádio Beira-Rio, Porto Alegre

Nigeria: Enyeama; Omeruo, Yobo, Oboabona, Ambrose; Onazi, Mikel, Odemwingie, Babatunde, Musa; Emenike.

Argentina: Romero; Zabaleta, Fernández, Garay, Rojo; Gago, Mascherano, Di María; Messi, Agüero, Higuaín.

Bài viết của José Sámano trên *El País*: Để Argentina có thể đo lường chính xác màn trình diễn của họ, cần có một hệ thống đánh giá rõ ràng với Messi. Mỗi giây thi đấu trên sân của ngôi sao này phải được nghiên cứu kỹ càng: anh chạy hay đi bộ, anh đón bóng giữa chừng hay chạy theo bóng, anh mỉm cười hay nhướn mày, anh biến mất hay thường xuyên cầm bóng, anh bị một con ruồi làm cho phân tâm hay khiến đối thủ hoang mang. Mọi thứ đều phải được xem xét, dù nó có vẻ nhỏ nhặt đến thế nào. Trước tiếng thở phào của người Argentina, "Bọ Chét" đã quay lại phong độ tốt nhất trong trận đấu với Nigeria, chứ không phải hình ảnh chật vật người ta nhìn thấy gần đây. Anh đơn giản là đã làm bừng sáng cả trận đấu. Anh từ từ tăng tốc, khiến các hậu vệ bất an, kiến tạo bàn thắng, tìm đến khung thành và thậm chí còn sẵn sàng để Sabella

thay mình ra chỉ sau một tiếng đồng hồ với nụ cười trên môi.

Bàn thắng đầu tiên của anh là một cú dứt điểm đầy thuyết phục sau khi Enyeama cản phá nỗ lực của Di María. Musa vươn lên để bắt đầu một giai đoạn với những pha phản công nguy hiểm từ Nigeria khi tuyến tiền vệ của Argentina gặp khó khăn trong việc đối mặt với năng lượng từ đối thủ. Sau đó, Leo đưa Argentina quay lại thế dẫn trước với một quả đá phạt tuyệt đẹp ngay trước giờ nghỉ.

Vào thời điểm đó, Kun đã bị chấn thương, theo Sabella, điều này khiến đội bóng trở nên cân bằng hơn, với sự có mặt của Ezequiel Lavezzi: một trong ba tiền đạo không còn chơi ở vị trí số 9, mà là một cầu thủ chạy cánh nắm được những nhiệm vụ phòng ngự của mình. Sabella đang giải quyết những điểm mất cân bằng.

Musa lại ghi thêm bàn thắng trước khi cú đánh đầu của Marco Rojo giúp Argentina chiến thắng 3-2 và đứng đầu bảng đấu, ngay trước Nigeria. 24 lần ra sân cho ĐTQG trước đó của Messi đã mang lại 17 chiến thắng, 7 trận hòa, 24 bàn thắng và 5 kiến tạo.

Kỳ World Cup ở Brazil dường như không mang dấu ấn của một Messi đã ghi 91 bàn thắng trong hai năm rưỡi. Anh giống như một tiền vệ tấn công hơn là một tiền đạo. Anh thể hiện nhịp độ của riêng mình trong trận đấu; đôi lúc anh sẽ dừng hẳn bóng để khiến trận đấu chậm lại, và có lúc anh sẽ nhanh chóng chuyền bóng đi. Messi không thoát khỏi cầu thủ theo kèm mình, và anh sẽ chờ đón bóng mà không gây áp lực lên đối phương.

Liệu anh đang suy tính điều gì?

Sau đó, các cuộc tranh luận trên báo chí nổ ra. Jorge Valdano viết trên *El País*: "Gago cố gắng gia tăng nhịp điệu trận đấu với một hay hai lần chạm bóng. Nếu anh ấy thấy Messi thì rất tốt, nhưng nếu anh ấy bị theo kèm gắt gao – giống như các cầu thủ thiên tài khác – thì anh ấy sẽ đi xung quanh tìm kiếm khoảng trống. Chúng ta đều biết rằng để thoát khỏi sự theo kèm, bạn cần biết giở ra tất cả những mánh khóe có thể có trong bóng đá: tăng tốc và phanh lại, giả vờ tiến lên để lùi xuống, xin bóng ở dưới chân và trên không… Nếu bạn đi bộ, những điều này sẽ không thể xảy ra được". Leo cần bóng được đưa tới bất cứ vị trí nào mà anh đang đứng – Valdono khéo léo gọi đây là "giao đến tận nhà".

Martin Caparrós cũng nhận ra sự khác biệt ở Leo: "Không ai nghi ngờ rằng đây là một đội bóng xuất sắc. Hiện giờ lại có một mạng

lưới kỳ lạ vây quanh một người hùng uể oải. Nếu như Messi hồi nhỏ thể hiện bất cứ một điều gì đặc biệt gây bất ngờ, thì đó là bởi lúc nào cậu bé đó cũng là Messi. Giờ đây, anh có những đột phá hiếm hoi: và như thế là chưa đủ. (Khi trận đấu kết thúc, tôi đã xem một vài đoạn video về anh: nếu là đứa trẻ ấy ra sân, mọi việc sẽ thật dễ dàng. Người đang thi đấu trên sân bây giờ cũng sử dụng bóng như vậy, nhưng chỉ có một phần ba tốc độ và một phần tư nỗ lực đó)".

Valdano kết luận: "Messi đã cứu thua bằng sự xuất sắc cá nhân khiến người ta choáng váng mà chỉ có anh mới có thể tạo nên".

Matthew Syed, từ cánh báo chí Anh, đưa ra một quan điểm khác: "Anh giành bóng và dừng lại theo đúng nghĩa đen. Anh đứng đó, như một con cầy mangut đối mặt với rắn, thách thức đối phương tấn công. Đây là những khoảnh khắc đầy cuốn hút trong trận đấu vì chúng thể hiện rằng gần như tất cả những hoạt động quan trọng không diễn ra ở đôi chân mà trong trí não".

Anh đang trở thành mẫu cầu thủ chắt chiu trong những khoảnh khắc thể hiện mình? Vì sao?

Argentina phụ thuộc hoàn toàn vào những khoảnh khắc ấy, đồng nghĩa với việc nếu tất cả thuận lợi, giải đấu lần này sẽ là của Leo. Giống như với Diego vào năm 1986.

Thụy Sĩ. Vòng 16 đội

Đội bóng phải tới Sao Paulo để tham dự cuộc đối đầu với Thụy Sĩ tại vòng 16 đội. Nhiều ứng cử viên mạnh của giải đấu vẫn còn ở lại, nhưng Italy đã phải thu dọn hành lý, trong khi Costa Rica và Uruguay lọt qua một bảng đấu khó khăn. Tuy nhiên, Luis Suárez sẽ không thể thi đấu nữa sau khi cắn hậu vệ Giorgio Chiellini của đội tuyển Ý – một lời nhắc nhở đanh thép về cách các cầu thủ khác đối mặt, hoặc không thể đối mặt, với áp lực.

Trong một kỳ World Cup đầy ắp bàn thắng, Argentina vẫn chưa thực sự thăng hoa, nhưng họ đang tiến bộ hơn. Sabella cho rằng đây là thời điểm thích hợp để nhắc các cầu thủ rằng đây không phải là 11 đối mặt với 11, mà là 40 triệu người Argentina đối mặt với 11. Ông cho họ xem một đoạn video khích lệ.

"Các anh là những chiến binh". "Các anh là sức mạnh của đất nước này". "Tôi mong các anh thi đấu với sự phấn khích như trong tôi lúc này". "Hãy chiến đấu vì bố của tôi. Tôi không biết ông ấy còn lại bao nhiêu thời gian". Người hâm mộ từ mọi độ tuổi gửi tới

những lời nhắn cổ động. “Sức mạnh, can đảm, trái tim, linh hồn và sự sống”. “Chúng ta sẽ chiến thắng, cố lên nào!”

Argentina: Romero; Zabaleta, Fernández, Garay, Rojo; Gago, Mascherano, Di María, Lavezzi; Messi, Higuaín.

Thụy Sĩ: Benaglio; Lichtsteiner, Djourou, Schär, Rodríguez; Inler, Behrami; Xhaka, Shaqiri, Mehmedi; Drmic.

Rojo: Leo đang cảm thấy hạnh phúc và điều đó khiến chúng tôi an tâm. Anh ấy rõ ràng là thủ lĩnh. Trước mỗi trận đấu, anh ấy cổ vũ để chúng tôi thêm tự tin. Tinh thần của đội bóng rất tốt.

Messi: Vai trò của tôi à? Tôi chỉ là một cầu thủ khác mà thôi. Đây là một đội bóng tuyệt vời. Chúng tôi rất hòa hợp với nhau, và đều có chung tầm nhìn đạt được một điều gì đó lớn lao.

Sabella đã bổ sung thêm Lavezzi vào đội hình nhưng quả quyết rằng tuyến phòng ngự không nên ở quá cao. Một lần nữa, điều đó buộc các tiền đạo phải bắt đầu đường chạy từ vị trí thấp và ngăn chặn mọi khả năng tạo áp lực ở phần sân phía trên. Argentina đã áp đảo, họ nắm phần lớn quyền kiểm soát bóng và tạo ra những pha mở bóng nguy hiểm, nhưng không thể tận dụng được lợi thế. Những nỗ lực phá bỏ tuyến phòng ngự của Thụy Sĩ đến từ quyết tâm của các cầu thủ hơn là từ một sự sắp xếp đội hình hợp lý. Di María lưỡng lự khi cầm bóng, Lavezzi tạo ra nhiều bất lợi hơn khi vào sân từ ghế dự bị, Rojo hấp tấp trong mọi tình huống và Hiquaín dường như đã bỏ quên khả năng ghi bàn trong phòng thay đồ.

Maradona: Tôi không thích cách sắp xếp đội hình này. Tôi không thích cách họ triển khai bóng từ tuyến dưới. Argentina không có sự thay đổi trong nhịp điệu. Họ tỏ ra uể oải và dễ đoán.

Họ vẫn như hai đội bóng trong một đội hình: ở phía trên có hai tiền đạo, các cầu thủ còn lại phòng ngự nhưng lùi quá sâu. Mascherano và Gago có vai trò giống nhau, các hậu vệ không dám dâng cao. Họ không vượt qua được đội hình đối phương và dường như bị lấn át về quân số ở khắp nơi trên sân.

Zabaleta: Chúng tôi không che giấu được sự thật là vẫn chưa thể kết hợp nhuần nhuyễn với nhau như một tập thể. Chúng tôi tận dụng tối đa những ngòi nổ ở phía trên. Chúng tôi cố gắng cân bằng họ với 6 người ở phía sau để không bị sơ hở, nhưng chúng tôi biết mình sẽ gặp rủi ro đó. Chúng tôi muốn xuyên qua hàng thủ của họ thật nhanh, nhưng bóng đi lên nhanh bao nhiêu thì bị trả

lại cũng nhanh bấy nhiêu. Chúng tôi đã nỗ lực tổ chức đội hình gọn gàng hơn trước Thụy Sĩ.

Thỉnh thoảng, khi cầu thủ mang áo số 10 có bóng, dường như sắp có một điều gì đó xảy ra, dù các tình huống một chạm chỉ diễn ra với Di María. Nhưng không có nguy hiểm nào được tạo ra. Thực tế, người ta không thấy Leo cầm bóng nhiều – một sự yếu kém về chiến thuật ngày càng trầm trọng hơn trong những vòng sau.

Trận đấu tiến đến hiệp phụ. Người ta linhc ảm sẽ cần tới những quả penalty.

Mascherano: Đó là một trận đấu khó khăn. Mọi thứ đều rất khó khăn. Họ sắp xếp phòng thủ rất tốt. Ở Brazil, các đội bóng mạnh đã chật vật trong những trận đấu tưởng như dễ dàng.

Khi thời gian bù giờ sắp hết, Thụy Sĩ làm mất bóng ở phút 118. Rodrigo Palacio giành lấy và chuyền cho Leo, người chạy về phía vòng cấm địa của đối phương với trái bóng như dính lấy chân. Anh khiến cầu thủ hậu vệ đầu tiên sững sờ.

Messi: Tôi nhìn thấy khoảng trống và bắt đầu chạy. Tôi đã nghĩ về việc tự mình thực hiện…

Anh chạy tới bên ngoài vòng cấm. Anh đã có thể đưa ra cú sút. Các hậu vệ chờ đợi quyết định của anh. Leo liếc xéo ra sau.

Messi: … sau đó Fideo (Di María) xuất hiện và tôi quyết định chuyền cho cậu ấy.

Di María: Fer (Fede Fernández) nói với tôi lúc giải lao sau hiệp phụ, “Anh sẽ chiến thắng trận đấu này”.

Zabaleta: Cậu ấy luôn đưa ra những đường chuyền chính xác như vậy – hoàn hảo để có thể dứt điểm ngay mà không cần kiểm soát bóng nhiều.

Di María: Tôi chỉ cần chạy về phía trước, tất cả chỉ có vậy. Anh ấy sẽ quyết định đưa bóng cho ai. Và anh ấy chuyền cho tôi ngay vào thời khắc phù hợp nhất.

Di María tung ra cú dứt điểm trên đường chạy.

Di María: Tôi thấy thủ môn di chuyển về một phía, và tôi cố gắng đưa bóng vào góc còn lại.

Bóng nằm gọn ở cột dọc đằng sau.

Di María: Messi là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Đó là bàn thắng của anh ấy, không phải của tôi. Chỉ có anh ấy mới tạo ra được những điều như vậy.

Messi: May là chúng ta vẫn có thể ăn mừng.

Từ sân cỏ đến khán đài và cả đất nước reo hò cuồng nhiệt.

Higuaín: Không dễ dàng gì khi phải đối đầu với hai hàng phòng thủ 4 người vì họ không cho bạn khoảng trống nào, nhưng Leo đã có ba hay bốn đường chạy tạo nên đột phá. Đó là điều chúng ta mong chờ từ một cầu thủ khác biệt: không phải số lượng mà là chất lượng.

Zabaleta: Tôi đã nói gì với Leo sau bàn thắng? Tôi chúc mừng cậu ấy. Dù không phải người ghi bàn, sự xuất sắc của cậu ấy đã tạo nên nó. Chúng tôi cùng chia sẻ niềm vui ấy.

Cái ôm cuối cùng của Leo trước khi trận đấu kết thúc là dành cho Di María.

Nhưng bóng đá là môn thể thao chiến thuật. Điều quan trọng nhất là các khoảnh khắc. Những điều xảy ra vượt trên cả logic và những lời giải thích. Dzemaili sút trúng cột dọc ngay trước khi trận đấu kết thúc. Tại một vũ trụ song song, Dzemaili đã ghi bàn. Điều ấy là hoàn toàn có thể. Và Thụy Sĩ đã chiến thắng trong loạt sút luân lưu. Cũng hoàn toàn khả thi. Điều này có thể được giải thích như thế nào? Chuyện gì sẽ xảy ra với Sabella? Leo ngày hôm nay sẽ nghĩ gì?

Zabaleta: Trong phòng thay đồ? Chúng tôi hát… chúng tôi là một đội bóng thích ca hát. Trước hoặc sau trận đấu, chúng tôi đều có một màn văn nghệ.

Mascherano: Khi quay về, tôi quá mệt đến mức không muốn ăn mừng. Tôi đã mất giọng vì la hét trên sân.

Messi (được lựa chọn là Cầu thủ xuất sắc nhất trận lần thứ tư liên tiếp): Đó là một trận đấu vất vả. Chúng tôi kiệt sức vì đã nỗ lực rất nhiều. Chúng tôi đã có được kết quả như mong muốn. Hãy cùng xem tiếp theo là gì. Kỳ World Cup này chứa đầy sự bất ngờ. Những đội bóng ít được mong đợi đã thi đấu rất tốt.

Maradona: Chúng ta đã không thi đấu tốt. Cả đội đáng lẽ đã có thể

chơi tốt hơn, nhưng lại phải chật vật. Có những cầu thủ hoàn toàn đủ khả năng chơi thứ bóng đá khác [tốt hơn]. Chúng ta không thể trở thành "đội bóng Messi". Leo có thể cống hiến phần của mình, nhưng nếu mọi chuyện không thuận lợi, đừng đổ lỗi cho cậu ấy về thảm họa của đội tuyển Argentina. Messi và Di María là hai người đang giữ cho con thuyền không bị chìm. Và Jefecito [ông chủ nhỏ] Mascherano đã rất xuất sắc. Thể lực của cậu ấy có vai trò rất quan trọng.

Di María đã có 8 cú sút, Leo có 2 (theo @argen_stats) nhưng anh đã tạo ra 8 cơ hội, nhiều hơn bất cứ cầu thủ nào khác trong một trận đấu của cả giải đấu.

Nói chung, Messi chưa từng tiến xa đến vậy cùng ĐTQG tại các đấu trường lớn, ngay cả khi ngày càng rõ ràng là đội hình không được xây dựng phù hợp với anh, mà là hướng tới một cấu trúc thiên về phòng thủ mới chỉ nhận 3 bàn thua và đang phát huy hiệu quả.

Messi nói trên Instagram: "Không ai nói rằng mọi chuyện sẽ dễ dàng cả. Chỉ còn một bước nhỏ nữa thôi".

Bỉ. Vòng tứ kết

Những buổi tập nhẹ tiếp tục diễn ra. Vẫn còn nhiều thời gian. Trong khi đó, những thông điệp từ Sabella nhấn mạnh: tập thể. Sức mạnh của cả đội bóng, yêu cầu không ai được phép nghi ngờ, ngay cả khi đội bóng không thi đấu tốt – hay nói đúng hơn là không thi đấu theo cách người khác muốn, bao gồm cả nhiều CĐV Argentina. Đội bóng biết rằng không phải ai cũng ủng hộ lối chơi đã được lựa chọn để đưa họ tiến xa đến vậy tại giải đấu.

Những lời nói của vị HLV sẽ chứng minh vai trò quan trọng của mình trong cuộc đối đầu với Bỉ tại vòng tứ kết – trận đấu đã trao cho Argentina cơ hội chạm tới vòng bán kết World Cup lần đầu tiên sau 24 năm. Nhưng mỗi ngày, lại xuất hiện thêm một chủ đề được bàn tán tại khu luyện tập của đội tuyển Argentina. Báo chí Argentina rất hân hoan sau khi Neymar bị chấn thương, cầu thủ người Brazil đã bị rạn đốt sống sau cú vào gối của hậu vệ Colombia Juan Zúñiga. Trang bìa của *Olé* bay tới SVĐ Cidade do Galo với dòng tít: "Chúng tôi đã muốn đánh bại anh ta". Argentina mới chỉ vào đến vòng tứ kết! Bất cứ cuộc đối đầu nào với Brazil cũng sẽ phải chờ đến vòng chung kết. Khỏi phải bàn về mức độ tự tin!

Người Argentina (bình luận viên, CĐV, những người trong giới

bóng đá) sống trong hành trình tìm kiếm thiên đường. Không phải là chốn mộng mơ mới mà họ chưa từng khám phá và đang khát khao đặt chân tới, mà là nơi họ tin rằng mình đã từng đến và thuộc về. Mọi người đều nhắc tới chiến thắng năm 1986 tại World Cup như một điểm mốc của thiên đường bóng đá. Tuy nhiên, trong một số cuộc thảo luận khác, người ta nói rằng Maradona đã tự mình làm nên tất cả và đó là một đội bóng không thi đấu tốt. Một số thành viên của đội bóng đó còn cho rằng ảnh hưởng của Diego đối với giải đấu không vượt quá 10 phút ấy và chính nó đã tạo nên những huyền thoại. Chúng ta nên ủng hộ ý kiến nào đây? Có lẽ Sabella đã đúng khi nói trong một cuộc họp báo trước trận: đất nước này đã đánh giá khả năng của họ cao hơn so với thực tế. Dù bạn vẫn có thể nhìn nhận theo cách khác: Nếu bạn khao khát đỉnh cao nhất, nếu bạn mơ ước đặt chân vào vòng chung kết, bạn sẽ tới đó nhanh hơn.

Leo gửi tới các đồng đội ở CLB một tin nhắn qua mạng xã hội. Cuộc đối đầu trong mơ ở vòng chung kết tại Maracanã sẽ không xảy ra: "Neymar, anh bạn, tôi hy vọng anh sẽ hồi phục thật nhanh!"

Mặc khác, Bỉ đang nhận được rất nhiều sự chú ý trên truyền thông. Người ta viết rất nhiều về những phương pháp được sử dụng nhằm tạo ra một thế hệ cầu thủ vô cùng tài năng, dù chúng mới được áp dụng 7 năm trước. Trên thực tế, sự đột phá của Hazard, Courtois, Origi, Lukaku và Kompany có lẽ nghiêng về sự xuất hiện bất chợt của một thế hệ cầu thủ xuất sắc hơn, như đã từng xảy ra ba thập kỷ trước đó.

Tuy nhiên, có một điều vô cùng quan trọng. Lịch sử bóng đá của Bỉ trên cương vị một quốc gia đã luôn tôn thờ môn thể thao này chỉ ra rằng họ sẽ không thi đấu giống như Iran, Bosnia, hay Thụy Sĩ.

Nhiệt độ vào ngày 5 tháng 7 tại SVĐ quốc gia ở Brasilia không cao như ở các SVĐ khác, khoảng 17 độ trong bóng râm, nhưng khá nóng ở ngoài nắng – nửa sân mà Bỉ sẽ thi đấu trong hiệp đầu tiên. Không khí khô hanh tạo cảm giác giống như có một lớp màng bám lấy mặt.

Olé đưa tin rằng Mascherano đã phát biểu trước toàn đội bóng trước trận đấu. "Tôi đã chán phải ngậm đắng nuốt cay rồi", báo chí đưa tin anh đã nói vậy, ám chỉ hai kỳ World Cup trước đó mà Argentina đã thất bại tại vòng tứ kết. "Chúng ta phải vượt qua chướng ngại này vì tôi, vì những cầu thủ trước đó và vì tất cả

chúng ta nữa. Cố lên nào!"

Argentina xuất phát với sơ đồ 4-3-3: Romero; Demichelis, Zabaleta, Garay, Basanta; Mascherano, Biglia, Di María; Higuaín, Lavezzi, Messi, người đã cân bằng số trận thi đấu cho ĐTQG của Maradona (91).

Bỉ ra sân với sơ đồ 4-4-2: Courtois; Kompany, van Buyten, Vertonghen, Alderweireld; Fellaini, Witsel, Hazard, De Bruyne; Mirallas, Origi.

Ngay khi ra sân, Leo đọc to một bản tuyên ngôn chống nạn phân biệt chủng tộc của FIFA tại sân Garrincha, anh đã bị la ó bởi các CĐV Brazil. Phản ứng của Messi tỏ ra không hề nao núng, như hoàn toàn không nghe thấy thế giới bên ngoài.

Anh là ngôi sao duy nhất còn lại tại kỳ World Cup đã vắng bóng Cristiano, James Rodríguez (cầu thủ tiền vệ tấn công của Colombia) và Neymar.

Bỉ tỏ ra hài lòng với việc đã đặt chân được vào những vòng sau của giải đấu và không tạo ra bất cứ nguy hiểm thực sự nào trong những giai đoạn gây áp lực. Argentina, mặt khác, thể hiện dòng máu bóng đá truyền thống với quyết tâm kiểm soát bóng mãnh liệt và áp đảo thế trận bằng một nhịp độ chậm rãi phù hợp với họ. Ngày hôm đó, tất cả các cầu thủ đều chạy. Và họ đều giành lại bóng. Áp lực Messi tạo ra với Witsel cho phép Mascherano giành quyền kiểm soát bóng ở phút thứ 8. Anh chuyền cho Leo, người thu hút sự chú ý của De Bruyne và Fellaini trước khi xoay người thoát khỏi họ. Anh lao về phía trước và tìm thấy Di María, người đã cố gắng chuyền vào cho Zabaleta ở cánh phải. Đường chuyền bị chặn lại và quay về Higuaín, anh ngay lập tức đưa ra cú dứt điểm mạnh mẽ để ghi bàn thắng đầu tiên cho ĐTQG của mình kể từ tháng 8 năm 2013. Vàoooooo! Chỉ vài phút sau khi Alfredo Di Stéfano trải qua một cơn đau tim rồi sẽ tước đi mạng sống của ông. Cả thế giới bóng đá đổ dồn ánh mắt vào Argentina, vì những thông tin tốt lành lẫn đáng tiếc.

Đó là trận đấu mà Messi đã tạo ra đường chuyền *đó* cho Di María. Một khoảnh khắc kỹ thuật siêu phàm. Argentina đang phòng thủ ở phần sân của mình, họ giành lại bóng sau một pha tấn công không hiệu quả của Bỉ và Messi đón bóng ở vị trí cầu thủ số 4. Hầu hết các cầu thủ khác ngay lúc đó sẽ chuyền cho Di María, người đã bắt đầu chạy phía trước Leo. Tuy nhiên, Messi giả vờ chuyền đi, nhưng lại chững lại trong khoảng một phần mười giây để đồng

đội có thể vọt qua ba cầu thủ trước mặt. Sau đó, đường chuyền được thực hiện, loại bỏ 6 cầu thủ Bỉ và đáp xuống dưới chân Di María ở ngay trên vạch cung tròn chữ D, đúng vào thời điểm thích hợp với nhịp độ thích hợp, dù cú sút của Di María bị chặn lại bởi van Buyten. Cầu thủ tiền đạo cánh của Argentina bị chấn thương trong tình huống này và được thay thế bởi tiền vệ trung tâm Enzo Pérez – một bước tiến đến với đội hình khiến Sabella hài lòng hơn: Argentina lùi sâu hơn, giành quyền kiểm soát và hy sinh khả năng uy hiếp khung thành để trở nên quy củ hơn. Không có bộ tứ Kun, Di María, Higuaín, Leo, Sabella phải tìm đến "mười một con sư tử" khi Martín Mazur được đưa vào.

Các cầu thủ của Marc Wilmots chỉ tạo ra nguy hiểm khi họ chuyền bóng vào cho tiền đạo cắm, nhưng thời gian đang trôi qua chậm rãi một cách khó chịu đối với các CĐV Argentina – những người vẫn tiếp tục hát vang bài ca của giải đấu.

Vai trò của Messi giống với một tiền vệ hơn bao giờ hết. Anh chạy nhiều hơn, thực hiện đá phạt và chỉ đạo nhịp điệu thi đấu như thường lệ, dù không liên tục. Anh góp sức vào tất cả các vai trò trong màn trình diễn năng động nhất của mình, nhưng khi thời gian trôi về những phút cuối, anh dần dần chùng xuống, giống như các cầu thủ còn lại trong đội.

Trận đấu đang dần đi đến kết thúc và khoảnh khắc của Messi đã tới, một tình huống 1:1 với Courtois, nhưng cầu thủ người Bỉ đã chiến thắng. "Tôi đã ngăn chặn được Messi nhưng lại không ngăn chặn được Higuaín", thủ môn này phàn nàn.

Messi thực hiện 21 đường chuyền, 6 trong hiệp hai, 4 đường chuyền sai vị trí, phối hợp nhiều nhất với Higuaín. Anh đã tạo ra nhiều cơ hội, có một tình huống đáng chú ý trong vòng cấm và phạm lỗi 3 lần, trong khi chỉ bị phạm lỗi 2 lần. Anh có 5 tình huống rê bóng và 4 cú sút trúng đích. Màn trình diễn tập thể tốt nhất của "Bọ Chét".

"Trước đây, tôi chưa từng được chỉ đạo thi đấu theo cách này. Đây là một trận đấu phải chạy rất nhiều. Chúng tôi biết rằng tất cả đều phải nỗ lực hết mình để vượt qua", Messi giải thích. Anh đã phải hoạt động rất năng nổ. Ngày hôm sau, người ta nói rằng lối chơi của anh giống như Riquelme. Anh giúp cả đội có 53% kiểm soát bóng. Vì Argentina không thể phản công, bên cạnh một vài khoảnh khắc trong cuộc đối đầu với Nigeria, cả đội đã phải tái cơ cấu – dần trở thành đội bóng xoay quanh Mascherano.

Đó có phải là Messi mà khán giả mong muốn? Chủ đề này được đưa ra tranh luận vào ngày hôm sau. "Trước Bỉ, Messi lần đầu tiên trong sự nghiệp trở thành Maradona", giám đốc Leo Farinella của *Olé* phát biểu. "Anh không quá nổi bật, nhưng đã làm những điều cần phải làm. Anh chỉ kém Diego một bên mắt cá chân bị sưng". Daniel Avellaneda từ *Clarin* bổ sung, "Khi Messi tới, anh đã ngờ vực kế hoạch của Sabella, nhưng sau đó anh nhận ra rằng để vô địch World Cup, cần phải thi đấu theo cách khác". Những người khác, như Marin Eula và Diego Macías, chủ biên của *Olé* và Ole.com, cho rằng những nhiệm vụ ấy đang tàn phá thể trạng vốn đã mong manh của anh, như đã thấy trong tình huống đối đầu trực diện. Tình huống này nói lên rất nhiều điều về Argentina, rằng điều họ mong chờ ở nhân vật chính lại là phải chạy thật nhiều.

Sabella nhiệt tình bảo vệ ngôi sao của mình trong cuộc họp báo sau đó. "Cậu ấy giống như nước trên sa mạc. Cậu ấy cầm bóng, chuyền đi, rê bóng. Cậu ấy khiến cả đội dễ thở hơn mỗi khi có bóng".

Trong một trận đấu chỉ có ba cú sút trúng đích, mức thấp nhất tại giải đấu kể từ trận chung kết năm 1990, các ngôi sao của ngày hôm đó là Pipa Higuaín, Garay, Biglia, Demichelis và Mascherano – người cuối cùng là cầu thủ nổi trội nhất. Kỳ World Cup này được định hình bởi sự tận tâm và nỗ lực với tập thể của tiền vệ Barcelona.

Marc Wilmots sau đó phàn nàn về sự rộng rãi của tổ trọng tài với Leo sau khi trọng tài người Ý Nicola Rizzoli đã nương tay không cho anh một thẻ vàng. Về mặt thành tích, Argentina đã thất bại trong vòng tứ kết vào năm 1998, 2005 và 2010, vòng 16 đội năm 1994 và vòng bảng năm 2002 do một quả penalty của David Beckham. Nhưng lần này, một bàn thắng duy nhất đã là đủ để đảm bảo vị trí của họ trong vòng bán kết.

Messi ăn mừng như một CĐV, cùng hòa vào tiếng reo hò. "Đây là cảm xúc [tuyệt vời], tôi không thể ngừng lại được", anh hát cùng với người hâm mộ. Anh ôm lấy Higuaín, Maxi Rodríguez và Biglia. Một cầu thủ 27 tuổi mà mọi người đều săn lùng. Khi họ tiến đến, anh liền ôm lấy họ.

Cái ôm dành cho Kun là cái ôm của tình bạn, của sự nhẹ nhõm và hạnh phúc vô bờ, với kỳ vọng đặt ở vòng bán kết phía trước. "Có thể vượt qua trở ngại lần này [vòng tứ kết] là một điều thật tuyệt", Leo nói. Anh cũng bày tỏ cảm xúc như vậy trên Instagram: "Chỉ

còn một bước nhỏ nữa thôi! Cố lên Argentina!"

Hà Lan. Bán kết

Ngày 9 tháng 7 tại SVĐ Arena ở Sao Paulo, Argentina sẽ cố gắng vươn tới một trận chung kết huy hoàng ở Rio với những nền tảng bóng đá họ đã xây dựng được – một đội hình phòng thủ chắc chắn. Không hơn, không kém. Họ hy vọng rằng hệ thống chiến thuật của Hà Lan sẽ lộ ra một khe hở để Messi có thể tận dụng.

Lần đầu tiên trong lịch sử World Cup, Argentina, Brazil và Đức đều có mặt ở vòng bán kết. Những gương mặt mới (Bỉ, Colombia, Costa Rica) đều đã bị bỏ lại trong vòng tứ kết. Hà Lan đang mong muốn lần thứ tư được tham dự trận chung kết. Argentina, đội bóng đã nhanh chóng trở thành nỗi thất vọng của bóng đá thế giới cùng với Anh, đang mong chờ lần thứ năm của mình. Họ đã không giành được danh hiệu nào kể từ năm 1993.

Con đường tới vòng bán kết không có chút nào dễ dàng với Argentina, trái ngược với hành trình tương đối trơn tru để lọt vào vòng bảng của họ. Họ đã phải đối mặt với chấn thương và chật vật vượt qua từng trận đấu với những bàn thắng hiếm hoi.

Trước khi trận đấu diễn ra, Leo đã gửi tin nhắn chia buồn tới gia đình của Alfredo di Stéfano sau khi huyền thoại 88 tuổi qua đời. Trận đấu là dành cho 40 triệu người Argentina, nhưng cũng là dành cho ông. Và cho Jorge "Topo" López, một nhà báo trẻ tuổi người Argentina đã qua đời một cách bi kịch trong một vụ tai nạn xe ở tuổi 38, khi một chiếc xe ăn trộm được điều khiển bởi ba người đàn ông, trong đó có hai trẻ vị thành niên, đâm vào xe taxi đang chở anh. López, một người thân thiết với gia đình Messi, là nạn nhân duy nhất. Cả ba người đàn ông đều đã bị bắt. Thật là một chuyện khủng khiếp với tất cả những người quen biết anh. Leo đeo hai tấm băng tay màu đen. Một cho Alfredo và một cho Topo. Cầu cho linh hồn họ được yên nghỉ.

Netherlands: Cillesen; De Vrij, Vlaar, Martins Indi; Kuyt, de Jong, Wijnaldum, Blind; Robben, Sneijder, van Persie.

Argentina: Romero; Zabaleta, Demichelis, Garay, Rojo; Pérez, Mascherano, Biglia, Lavezzi; Messi, Higuaín.

Những ghi chú của tôi:

Hà Lan xuất phát với ba trung vệ. Sẽ rất thú vị khi cùng chờ xem các hậu vệ cánh Kuyt và Blind thể hiện như thế nào. Liệu họ có

tham gia tấn công nhiều không?

Hoạt động kèm người diễn ra với de Jong theo kèm Messi và Wijnaldum bám đuổi Mascherano mỗi khi anh ở một phần ba sân phía trên.

Argentina nắm thế chủ động. Họ không thể tiến vào phần sân phía sau đối thủ. Các cầu thủ Hà Lan không cho phép điều đó xảy ra. Các hậu vệ cánh của họ gần như không dâng lên.

Không có sự thay đổi nhịp điệu nào. Leo không chạm bóng được nhiều và đối phương vây quanh anh.

Lựa chọn duy nhất: tìm ra khoảng trống sau các hậu vệ cánh. Lavezzi hiểu được điều này và tạo ra nguy hiểm ở cánh phải.

Garay suýt nữa đã có pha đánh đầu từ góc ở phút thứ 24.

Mascherano, vẫn còn choáng váng sau cú cụng đầu với Wijnaldum. Anh hiện giờ đã hồi phục, dù ban đầu vẫn còn chật vật, đưa ra hai đường chuyền kỳ quặc và tệ hại.

Không có Di María và một tiền đạo thứ hai, Leo bị cô lập. Anh phải lùi sâu.

Cả trận đấu chỉ diễn ra trong khoảng 15m ở hai phía của vạch vôi giữa sân.

Các CĐV Argentina hô to: *"Sieeeete, sieeeete, sieeeeete"* ("Bảyyyyyy, bảyyyyyy, bảyyyyyy"). *"Pentacampeao... Pentacampeao"* ("Năm lần vô địch... Năm lần vô địch"), người Brazil đáp trả.

Messi giành lại được quyền kiểm soát bóng và chạy nhanh qua Martins Indi, người nhận thẻ phạt vì đã túm áo của anh.

Hiệp đấu đầu tiên diễn ra chậm rãi, ảm đạm mà không có bên nào dám mạo hiểm kết thúc. Sau 5 phút đầu tiên của trận đấu, bạn có thể cảm thấy sẽ phải bước vào hiệp phụ và loạt sút luân lưu.

[Có vẻ như Leo lại bị nôn trong đường hầm vào lúc nghỉ giữa giờ.]

"Brasil decime que se siente, comiste siete de local..." ("Brazil, nói tôi nghe các anh cảm thấy thế nào, khi bị thủng lưới 7 lần ngay trên sân nhà...")

Cả hai đội đều đang chờ đợi một sai lầm hay một khoảnh khắc tỏa sáng của Messi hoặc Robben. Trong suốt một tiếng, Hà Lan chỉ có

một cú sút trúng đích.

Một điều thú vị: Clasie thay de Jong vào phút thứ 63 – về lý thuyết, đó là một sự thay đổi để bổ sung cho tấn công.

Phần lớn hiệp hai diễn ra dưới cơn mưa xối xả. Bóng đã di chuyển nhanh hơn nhưng chưa có gì thay đổi cả. Bốn quả phạt góc trong hiệp một, chưa có thêm trong hiệp hai.

Một cơ hội khác dành cho Argentina: Leo tham gia một pha bóng ở phút thứ 75. Enzo Pérez tung ra đường chuyền tầm thấp chạm tới Higuaín. Bóng bay ra ngoài lưới với một góc độ khiến người ta bị đánh lừa, dù tiền đạo này sau đó đã bị phất cờ việt vị sai.

Leo gặp khó khăn khi vượt qua những cầu thủ đối phương rất nhanh nhạy. Sự cân bằng Sabella đã tạo ra trong đội bóng không có liên hệ chặt chẽ với sự cống hiến của Messi cho cả đội. Anh đã chạy 7,8km trong suốt 90 phút. Tổng quãng đường của Robben là 10km, nhiều phần trong số đó là chạy về khung thành đội nhà.

Trận đấu sắp bước vào hiệp phụ. Đợi đã: Sneijder có đường chuyền hoàn hảo cho Robben, Robben chạy tới phía khung thành và dường như chắc chắn sẽ có bàn thắng. Mascherano xoạc chân ra và chặn được bóng một cách thần kỳ. Đúng vậy, chúng ta sẽ phải thi đấu hiệp phụ.

Sabella chỉ đạo các học trò tại vòng tròn giữa sân. Mascherano nói thêm vài lời… Messi nói sau cùng. Anh thể hiện ngôn ngữ cơ thể tích cực, gật đầu đầy quyết tâm. Anh không giống như một cậu bé nữa.

Cần hỏi Mascherano xem Messi đã nói gì. [Sau đó anh ấy trả lời tôi ở khu vực đặc biệt: “Thực ra không có gì nhiều. Chỉ nói rằng cậu ấy rất tự hào về những gì chúng tôi đang làm, rằng chúng tôi có đủ sức mạnh để tiếp tục và chiến thắng, rằng cậu ấy rất tự tin, rằng chúng tôi có thể chiến thắng”].

Hiệp phụ bắt đầu: cả hai đội đều nỗ lực ngăn chặn hoạt động của đối phương.

Cú sút trúng đích đầu tiên là của Hà Lan. Và ở phút thứ 98!

Maxi vào sân ở phút 99. Đến thời điểm này, những sự thay đổi người chưa bổ sung thêm được gì cả.

Phút thứ 103. Cả SVĐ hô vàng “Messi, Messi”, đòi hỏi sự cống hiến

rõ ràng hơn, nhưng gần như không thấy anh đâu cả. Các cầu thủ Hà Lan đã kìm chân anh lại.

Cơ hội của trận đấu đã tới! Rodrigo Palacio. Trước mặt chỉ còn thủ môn, anh cố gắng thực hiện một quả đánh đầu. Lựa chọn tệ hại nhất có thể và được thực hiện không tốt.

Messi rê bóng qua ba cầu thủ ở hành lang cánh phải. Đây có phải là thời khắc của anh? Anh chuyền cho Maxi, người đã không thể đưa ra một cú dứt điểm tốt. Đã có một khoảnh khắc lóe lên, nhưng không có cơ hội nào được chuyển hóa thành công cả.

Loạt sút luân lưu: 60% các đội thực hiện trước (chính là Hà Lan trong trận đấu này) sẽ đi tiếp. Điều này đồng nghĩa với việc số liệu không có nhiều ý nghĩa đối với loạt sút luân lưu – 60% chỉ tương đương với tỷ lệ của một lần tung đồng xu.

Vlaar tiến lên đầu tiên. Romero cản phá thành công! Nhưng… bóng dội lại khung thành và nằm trên vạch vôi. Không ai nhận ra tình huống đó suýt soát với một bàn thắng đến như thế nào.

Leo đã đánh lừa được thủ môn, thủ môn đổ người về bên trái nhưng bóng lại bay về góc phải.

Robben ghi bàn.

Garay ghi bàn! Messi xiết chặt nắm đấm. Biểu cảm trên khuôn mặt anh vẫn lộ ra sự căng thẳng và sợ hãi.

Sneijder sút trượt!

Kun, VÀO! Cillesen suýt nữa đã cản phá được. Leo ăn mừng và lấy hai tay che mặt. Anh nhảy khỏi hàng ngang. Các cầu thủ đứng sát lại với nhau. Messi vẫn tiếp tục che mặt

Kuyt ghi bàn. 3-2 cho Argentina.

Maxi… Nếu anh ấy ghi bàn, họ sẽ thành công. VÀ ANH ĐÃ GHI BÀN!

Leo không chạy về phía Maxi mà là Romero, người đã có hai pha cứu thua. Khuôn mặt của anh tràn đầy cảm xúc.

Anh đang khóc.

Và sau đó quyết định tránh khỏi khu vực đặc biệt bằng cách chạy trốn các phóng viên đang ẩn mình sau những tình nguyện viên.

Leo viết trên Facebook:

Tôi phải đi kiểm tra chất kích thích và không thể ở trong phòng thay đồ để cùng chia sẻ khoảnh khắc này. Tôi cảm thấy rất tự hào khi được là một phần của tập thể ấy!! Họ đều là những người phi thường, thật là một trận đấu khó tin, thật điên rồ!!! Chúng ta vào chung kết rồi!! Hãy cùng tận hưởng khoảnh khắc này… Chỉ một bước nhỏ nữa thôi…

Gửi một cái ôm thật chặt tới toàn thể đất nước Argentina và một lời tri ân đặc biệt tới Jorge 'Topo' López, chiến thắng này đặc biệt dành tặng anh, người bạn của tôi. Một cái ôm nữa tới gia đình, chúc mọi người những điều tốt đẹp nhất. LIO.

Chữ ký ở cuối bài viết là phiên bản tiếng Argentina của tên anh.

Đức. Trận chung kết

Đây là chuyện "nếu như", nhưng nếu xem lại trận đấu tại Maracanã vào ngày 13 tháng 7 và dừng lại 7 phút trước khi nó kết thúc, tôi tin rằng bạn sẽ đồng ý với tôi: chiến thắng trong trận chung kết đã có thể nghiêng về bất cứ ai. Argentina, theo lời một thành viên trong gia đình Messi vào đêm trận đấu diễn ra, "bước đi trên một con đường đã định, và con đường đó nói với họ rằng phải chiến đấu. Đây chính là điều họ đã làm trong suốt giải đấu. Họ đã sẵn sàng cho trận chung kết".

Thực tế, Argentina đã làm nhiều hơn thế - họ sắp sửa có 90 phút thi đấu thăng hoa nhất tại World Cup. Sau đó, trong hiệp phụ, khi cả hai đội đã rã rời, mọi chuyện lại là do ngẫu nhiên.

Argentina: Romero; Zabaleta, Demichelis, Garay, Rojo; Biglia, Mascherano, Enzo Pérez; Lavezzi, Messi, Higuaín.

Đức: Neuer; Lahm, Boateng, Hummels, Höwedes; Kroos, Schweinsteiger, Kramer (một sự thay đổi phút chót cho Khedira, người bị chấn thương khi khởi động); Müller, Özil; Klose.

Messi dẫn đầu đội bóng đi qua đường hầm và thực hiện bài khởi động ngắn hơn đội tuyển Đức, những người đã bắt đầu trước. Như từng làm hồi 10 tuổi, anh tập những bài giãn cơ đầu tiên và các cầu thủ khác làm theo. Các cơ bắp đang nóng lên và tâm trí thư giãn hơn.

Theo cách mà Sabella lựa chọn, người hùng không phải là các tiền đạo mà là Mascherano và ba cầu thủ khác không có tên trong đội hình xuất phát trước Bosnia trong trận đấu đầu tiên: trung vệ

Demichelis, hai tiền đạo Enzo Pérez và Lucas Biglia. Vị HLV gọi đó là sự cân bằng. Kun Agüero đã hồi phục và vào sân sau giờ nghỉ giải lao giữa trận, thay cho Lavezzi trong một quyết định gây nhiều tranh cãi: cả Lavezzi và Enzo Pérez đều làm tốt việc ngăn chặn Lahm và Höwedes ở hai cánh, và Argentina đang kiểm soát thế trận dù không có bóng. Hàng phòng ngự dâng cao của Đức cho phép họ lần đầu tiên có thể phản công tại giải đấu và họ biết mình sẽ có cơ hội. Nếu có thể chuyển hóa chúng, nhiệm vụ sẽ hoàn thành.

Và những cơ hội đã tới – hai tiền đạo có được một vài tình huống "hai đánh hai". Leo đã chọn tấn công vào cánh phải, vì anh cho rằng Höwedes có nhiều yếu điểm hơn. Anh đã hai lần đánh bại hậu vệ này trong 10 phút. Cơ hội tốt nhất của anh bị Hummels chặn lại, người đã chạm bóng trong vòng cấm ngay trước khi Messi kịp chạy tới. Nhưng Messi không chỉ tạo ra cơ hội: anh đã chạy 30m sau khi Schweinsteiger cướp bóng và buộc phải có một quả ném biên. Anh đứng ở tuyến giữa để chờ bóng – người bạn xa cách trong kỳ World Cup lần này. Anh đã có một cơ hội ngay trước khi nghỉ giữa giờ. Sau khi hiệp 2 bắt đầu, một đường chuyền ra ngoài và một cú sút gần cột dọc khiến người hâm mộ Argentina hi vọng vào những điều tốt đẹp nhất. Hai cú sút trúng đích với những đường chạy chéo quen thuộc cho thấy dường như anh đã không còn nhạy bén trước khung thành như hai năm trước nữa.

"Messi có thể từ tốn đi bộ vì cả đội đang thi đấu gắn kết ở giai đoạn phòng ngự, nhờ thế chân của cậu ấy sẽ hồi phục và có đủ năng lượng để tạo nên đột phá", là những lời phân tích từ José Mourinho sau đó trên Yahoo.com.

Higuaín có một cơ hội rõ ràng khác sau khi tình huống đánh đầu chệch hướng của Kroos đặt anh vào vị trí thuận lợi, chỉ còn phải đánh bại thủ môn trước mặt, nhưng anh đã nhìn về phía hậu vệ và không quan sát thấy bóng trước khi tung ra cú sút không đủ lực. Sau đó là một bàn thắng khác không hợp lệ của Higuaín, và một tình huống phạm lỗi có thể dẫn tới penalty của Neuer với tiền đạo Napoli đã không được công nhận. Hệ thống thay đổi với sự xuất hiện của Agüero, và cả đội chia thành hai nửa, vì ba cầu thủ phía trên không đủ sức để tạo áp lực lên đội tuyển Đức. Ngay cả khi ấy, Rodrigo Palacio lại suýt nữa có bàn thắng trong hiệp phụ.

Trong khi đó, Đức đã ứng phó tốt với những chấn thương của Khedira và Kramer. Họ luân chuyển bóng theo những hình tam giác thông minh, buộc Romero phải vài lần trổ tài cứu thua và là đội bóng nhỉnh hơn trong hiệp phụ - khi Schürrle tạo ra nguy

hiểm ở cánh trái trước một đối thủ đã kiệt sức.

Mọi chuyện đều đã có thể xảy ra, nhưng vào cuối hiệp phụ, chính Götze mới là người kết liễu trận đấu với một khoảnh khắc vụt sáng. Anh nhận bóng từ đường chuyền của Schürrle, đỡ bóng bằng ngực và có một cú volley khiến bóng bay qua người Romero. Garay lao tới can thiệp nhưng đã quá muộn. "Hãy thể hiện cho cả thế giới thấy rằng cậu xuất sắc hơn Messi", HLV Löw nói khi anh vào sân thay cho Klose ngay trước lúc hiệp phụ bắt đầu.

Lịch sử đã được tạo nên. Đức, đội tuyển thi đấu thành công nhất trong tháng trước, giành chức vô địch World Cup.

Leo giành danh hiệu Cầu thủ xuất sắc nhất giải đấu. Anh phải tới nhận giải ngay sau trận chung kết. Thật là một quyết định lố bịch khi bắt anh phải làm vậy ngay sau một thất bại đau đớn.

Thất bại cay đắng nhất.

Kỳ World Cup 2014 tại Brazil đã không chứng kiến phong độ tốt nhất của Messi. Anh lại bị nôn trong hiệp đấu đầu tiên của trận chung kết, và rất nhiều giả thuyết, về những chủ đề từ tình trạng thể lực của anh đến chiến thuật của Argentina, được đưa ra để giải thích cho những màn thể hiện không được như kỳ vọng. Việc anh đi bộ trên sân, vị trí lùi sâu và việc thiếu đi những cú chạm bóng ở tuyến trên trong vòng loại trực tiếp đều được đem ra mổ xẻ chi tiết. Mourinho nói: "Cậu ấy đã hi sinh chính mình vì cả đội. Cậu ấy ưu tiên chiến thắng hơn là việc trở thành cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất. Tôi đã thấy cậu ấy thi đấu ở những khu vực không giống như thường lệ. Lùi sâu xuống để lấy bóng, rồi sau đó phải vượt qua hai tuyến cầu thủ đối phương, cố gắng tạo ra cơ hội ghi bàn cho đồng đội. Bàn thắng của Di María trước Thụy Sĩ là một ví dụ điển hình. Messi thi đấu hết mình vì ĐTQG, và không phải ai cũng có thể khẳng định mình đã làm vậy trong kỳ World Cup này".

Vậy chính xác là điều gì đã xảy ra với Messi? Tại sao chúng ta không được chứng kiến phong độ tốt nhất của anh?

Không có điều gì là tình cờ xảy ra cả. *Bố Già* phần II ra đời sau *Bố Già*. Và *Bố Già* phần III được khởi quay vì Francis Ford Coppola đang khốn đốn sau thất bại của *One from the Heart.*

Sau mỗi chấn thương, khi giải đấu dần tiến đến các vòng trong, Alejandro Sabella muốn cả đội không để lộ yếu điểm, không phải nhận bàn thua. Đặc biệt là sau trận đấu với Thụy Sĩ, ông yêu cầu

đội bóng lùi sâu hơn và chờ đợi các cơ hội phản công. Kết quả là, Leo gặp khó khăn trong việc xâm nhập vòng cấm từ vị trí gần các tiền vệ và vạch vôi giữa sân. Leo làm thế nào để trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới? Bằng cách thi đấu trong vòng 20m xung quanh khu vực cấm địa. Sau Pep và Tito, và sau một chuỗi chấn thương dài, Tata Martino đã yêu cầu anh chơi ở những vị trí thấp và với một triết lý bóng đá khác – không tạo áp lực ở tuyến trên và có những tình huống chuyển đổi nhanh. Mọi thứ bắt đầu thay đổi đối với Leo.

Messi bắt đầu đi bộ trên sân, dường như dưới thời el Tata, anh thi đấu ít nhiệt tình hơn. Chuyện tương tự cũng xảy ra ở Brazil. Không phải ngẫu nhiên mà anh lại ít cầm bóng hơn. Anh cố gắng tạo ra các cơ hội, và có thành công trong một số trường hợp, khi anh đón được bóng trên không trung, nhưng anh đứng quá xa so với khung thành để có thể thường xuyên làm được như vậy.

Một điều quan trọng là, sự chuẩn bị về thể lực đã được xây dựng riêng để anh chạy ít nhất có thể và để quả bóng thay anh hoạt động. Tại Barcelona, những buổi luyện tập xoay quanh các tình huống trong không gian hẹp, bao gồm những trận đấu nhỏ - các cầu thủ không phải bao quát quãng đường dài để có cơ hội ghi bàn. Nếu họ muốn lùi sâu phòng ngự, các cầu thủ sẽ phải được rèn luyện theo cách khác. Đồng thời, những phản ứng tự động trước các tình huống trong trận đấu, tất cả đều dựa trên ý định kiểm soát thế trận và gây ảnh hưởng ở 1/3 cuối phần sân đối phương, đã được khắc sâu vào đầu của Messi, thông qua việc liên tục lặp lại các bài tập kể từ khi anh tới Barcelona.

Một cầu thủ Barcelona với hình thể như Messi, Iniesta hay Xavi không thể có đủ thể lực để phòng ngự ở gần vòng cấm địa sân nhà, rồi sau đó cầm bóng để chi phối thế trận và liên tiếp tạo ra các cơ hội ở vòng cấm địa của đối phương. Đơn giản là chuyện đó không xảy ra, và đây là lý do Guardiola thành công – ông nhận ra rằng đội bóng của mình phải thi đấu ở phần sân của đối phương nhiều nhất có thể, vừa phòng ngự vừa tấn công.

Khi đội hình của Martino và Sabella hạ thấp tỷ lệ kiểm soát bóng, đôi chân của Messi chịu tổn thất nặng nề, thậm chí là chỉ sau 45 phút. Anh vẫn chưa sẵn sàng cho lối chơi này và người ta không thể mong chờ anh sẽ bứt tốc trong suốt quãng đường 50m.

Cách sắp xếp đội hình thấp đòi hỏi nhiều về mặt thể lực theo các cách khác nhau. Xavi, Iniesta, Messi hay Pedro đều không đủ thể lực để phòng ngự cách vị trí của họ quá 50m và ngay sau đó xâm

nhập vào phần sân của đối phương với trái bóng được kiểm soát dưới chân, sẵn sàng để ghi bàn. Để làm được như vậy, cần có khả năng hiếu khí cực kỳ cao (có thể hiểu về mặt khoa học đây là lượng oxy lớn nhất mà một người có thể tiêu thụ khi hoạt động thể chất tối đa trong vòng vài phút) để có thể bao quát phần diện tích sân lớn và nhanh chóng hồi phục. Các tiền vệ trung tâm liên tục tiêu tốn nhiều năng lượng hơn và họ thường xuyên phải làm vậy hơn so với các tiền đạo hay tiền vệ tấn công, những người có nhiều thời gian để hồi phục hơn sau những đường chạy bứt tốc hoặc nước rút.

Các cầu thủ đồng thời cũng cần phải duy trì và lặp lại cường độ hoạt động, tất cả những điều này đều yêu cầu sự rèn luyện. Các cầu thủ không có khả năng hiếu khí như vậy nhưng lại buộc phải thi đấu dưới thấp sẽ không thể chịu đựng quá 50 phút khi phải nỗ lực nhiều về thể chất đến thế. Nếu thêm cả độ ẩm và nhiệt độ cao của thời tiết Brazil, các cầu thủ sẽ cần phải nỗ lực điều chỉnh thể lực hơn nhiều so với ở châu Âu. Đơn giản là có quá nhiều yếu tố chống lại cơ thể của Messi. Nếu bạn tính đến cả việc Messi đã có nhiều năm trời luyện tập và phát triển tại một đội bóng có thiên hướng rất ít khi thi đấu dựa trên phản công, rõ ràng rằng chúng ta khó có thể được chứng kiến phong độ tốt nhất của anh tại Brazil.

Điều này giải thích cho việc anh đi bộ trên sân. Trên thực tế, những bước chạy nước rút của Messi trong trận đấu với Iran, Thụy Sĩ, Bỉ hay Hà Lan cho thấy rằng anh đã kết thúc trận đấu với mức năng lượng đủ để gây ra nguy hiểm trong khi các hậu vệ đã mệt mỏi.

Đồng thời, sự đáng gờm của Messi đồng nghĩa với việc anh bị theo kèm trong một số trận đấu nhất định và thường xuyên đối mặt với những vùng phòng thủ của nhiều hơn một cầu thủ đối phương. Lại thêm một chướng ngại vật khác.

Tuy nhiên, Messi có những cơ hội mà anh đã có thể chuyển hóa. Không có nghi ngờ gì về việc ấy.

Gabriele Marcotti nêu lên một vấn đề khác trong chuyên mục của mình trên ESPN. Quãng đường chạy của Messi ở World Cup (trung bình 8,15 km mỗi trận) tương đồng với mùa giải Champions League 2012-13 (8,22). Nhưng nhịp độ đã thay đổi: “Theo số liệu của FIFA, Messi đạt tốc độ cao nhất là 29,6 km/h (18,4 mph) trong kỳ World Cup này… Thật mâu thuẫn khi chứng kiến tốc độ của Messi thua kém đúng 2 km/h so với Mario Yepes – hơn anh quá 10 tuổi. Không có một tiền đạo nào trong bốn đội tuyển lọt vào bán

kết có tốc độ tối đa thấp hơn thế". Việc Leo bị các cầu thủ vây quanh khi có bóng và bị phạm lỗi để ngăn chặn lợi thế của anh là đáng nói, nhưng các thống kê cũng có thể thể hiện ảnh hưởng của một mùa giải dài. Dù sao đi nữa, không ai có thể nói rằng Argentina, tại World Cup, là đội tuyển phù hợp với những phẩm chất của anh hay đã chiến thắng theo lối đá thiên về tấn công mà họ từng thể hiện trong vòng loại. Thay vào đó, họ trở thành một đội hình thiên về phòng ngự, đề cao một mẫu cầu thủ khác. Lối chơi ấy đã đưa họ vào chung kết. Nhưng giải đấu lần này sẽ không trở thành kỳ World Cup của Leo.

Các tờ báo nhắc đi nhắc lại một từ: *orgullo* (niềm tự hào). Đội tuyển đã khôi phục được nền tảng lịch sử đã mất và thể hiện một cách thi đấu khiến người Argentina tự hào. Nhưng cũng có điểm đáng bị chỉ trích. "Có lẽ đã có thể làm được nhiều hơn. Messi vẫn chưa sẵn sàng cho thử thách này", Mario Kempes nói. "Tôi đã mong chờ nhiều hơn ở cậu ấy". Nhưng ông đồng thời cũng nói thêm, "Tôi có thể nhận ra cậu ấy không hài lòng ở trên sân. Cậu ấy không có nhiều sự hỗ trợ xung quanh".

Maradona cũng cảm thấy giải thưởng Cầu thủ xuất sắc nhất của kỳ World Cup đã không được trao một cách xứng đáng: "Tôi sẽ hết lòng ủng hộ Leo, nhưng khi những người làm marketing muốn trao cho cậu ấy một giải thưởng mà cậu ấy đã không [xứng đáng] giành được, chuyện đó thật bất công. Tôi có thể thấy rằng cậu ấy không muốn lên bục nhận [giải thưởng]".

Trên truyền hình, những ngôn từ lại càng gay gắt hơn. "Cậu ấy là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, nhưng không phải tại giải đấu này. Nghe thì có vẻ khiếm nhã, nhưng tôi đã mong chờ nhiều hơn ở cậu ấy… Đây là một kỳ World Cup thành công với Argentina, nhưng không phải Messi", Diego Díaz nói trên TyC Sport.

Vào kỳ World Cup tiếp theo, Messi sẽ 31 tuổi. Đến lúc đó, có lẽ anh đã phát triển về mặt chiến thuật thành một cầu thủ ở vị trí số 10. Nếu muốn kéo dài sự nghiệp thể thao của mình, anh sẽ cần phải lùi lại một bước trên sân và vận dụng những phẩm chất không đòi hỏi phải liên tục bùng nổ và hoạt động cơ bắp tối đa trong lối chơi cá nhân. Và cần phải thay đổi cách rèn luyện thể chất để có thể hồi phục và thích nghi.

Mùa giải tiếp theo sẽ là mùa giải đầu tiên của kỷ nguyên mới. Và ngay từ trước khi đến Brazil, Leo đã thảo luận về vai trò mới của mình với CLB. Anh vui lòng chấp nhận những thay đổi. Trên thực tế, ở một vị trí tương đồng với vị trí anh đã thi đấu tốt tại ĐTQG

trước kỳ World Cup, việc có Luis Suárez và Neymar ở phía trước sẽ là một kế hoạch hấp dẫn. Nhưng trước hết, anh cần phải vượt qua nỗi buồn.

Chương 4
TỪ BRAZIL ĐẾN NGA: VƯƠN TỚI ĐỈNH CAO

Tiếp sau mùa giải World Cup ở Brazil là những ngày không mấy tươi sáng cho gia đình của Leo Messi. Cả thế giới đều chĩa mũi giáo về chàng cầu thủ, kể cả ở Tây Ban Nha, đến mức gia đình anh phải phản ánh một vài trường hợp mà cánh nhà báo đã đi quá giới hạn. Đứng đằng sau tất cả, "Bọ Chét" đã nhận ra được những điểm cần khắc phục và rút ra các bài học cho vấn đề thể trạng của mình ở Brazil.

Trận chung kết với đội tuyển Đức cũng là trận đấu cuối cùng cho Alejandro Sabella. Tháng 8-2014, Tata Martino trở thành HLV mới của Argentina.

Ngay sau World Cup, thế giới bong bóng của giới cầu thủ vụn vỡ, giống y như một năm trước đó. Theo yêu cầu của Cơ quan thuế Tây Ban Nha, văn phòng công tố Tây Ban Nha đã đệ trình đơn khiếu nại chống lại Leo và cha anh, sau khi phát hiện ra rằng trước khi trả bất kỳ khoản thuế nào cho lợi nhuận kiếm được nhờ vào bản quyền hình ảnh từ năm 2007 đến 2009 thì số doanh thu đó đã được chuyển thẳng ra các công ty bên ngoài không thuộc quyền sở hữu của cả Messi hay cha mình, nhờ đó mà tạo ra thêm lợi nhuận.

Vụ kiện chống lại Messi tiến triển mạnh vào mùa hè 2014 và Leo trở thành một trong những người đóng góp lớn nhất cho ngân khố Tây Ban Nha, sau khi trả hết các khoản nợ từ năm 2007, 2008 và 2009 cùng những khoản bổ sung cho các năm thuế 2010, 2011 và 2012, cũng như giải quyết luôn khoản nợ cho năm 2013 vào tháng 6. Cộng thêm một khoản tiền phạt do không công bố thu nhập từ bản quyền hình ảnh của mình cho ba năm đầu tiên và

tổng tiền Messi phải trả lên tới 24 triệu euro.

Vào tháng 7, thẩm phán giữ nguyên phán quyết ban đầu, cho rằng Messi, trong thực tế, nhận thức được hành động của cha mình, quyết định không kết thúc vụ kiện tại đó, và chỉ giữ các cáo buộc chống lại Jorge Messi như khuyến cáo của văn phòng công tố viên Tây Ban Nha. Vào tháng 9, tại một phiên tòa ở Gavà, lần đầu tiên Messi tuyên bố với quan tòa, "Cha tôi giải quyết các vấn đề tiền bạc". Phiên tòa khác tiếp tục vào tháng 10, với việc cơ quan thuế Tây Ban Nha cáo buộc gia đình Messi về ba tội danh gian luận thuế khiến chàng cầu thủ có khả năng phải đối diện với án tù 22 tháng.

Trong nhiều năm liền, cha Messi đã tin tưởng một công ty luật chuyên tư vấn các vấn đề về tài chính và có nhiều nhân chứng đã khẳng định rằng kể từ năm 2011, nhiều năm trước cuộc kiện tụng, Messi đã hỏi họ rằng liệu những gì họ đang làm có hợp pháp không. Câu trả lời luôn là "có" và không có gì đáng lo cả.

Đó là một khoảng thời gian căng thẳng, cảm giác bất công bao trùm bầu không khí trong gia đình Messi. Lionel không biết chút gì. Anh đã bị che giấu hoàn toàn. Messi biết mình kiếm được bao nhiêu, anh biết mình có một tài khoản ngân hàng và sử dụng thẻ tín dụng. Chỉ có vậy.

Trên sân bóng, sau một năm thi đấu thất vọng, sự xuất hiện của HLV mới Luis Enrique tạo nên bầu không khí phấn khích. Cả đội đi tìm một phương thức mới để dẫn đến những chiến thắng.

Luis Enrique chọn một lối chơi có phần trực diện hơn trước. Piqué sẽ thực hiện những đường chuyền chéo cho các cầu thủ chạy cánh, bỏ qua khu vực trung tuyến với ý đồ tận dụng tốc độ của Neymar và khả năng tranh chấp của Luis Suárez, cùng lúc đó tạo khoảng trống cho Leo. Vị HLV mới đã đấu tranh cho thứ bóng đá từng rất thích hợp với ông khi còn là một cầu thủ, mặc dù nó khác xa với lối chơi sở hữu bóng, nơi mà hàng tấn công và hàng phòng ngự chỉ cách nhau một vài mét, và là một phần bản chất trong cái cách đã đưa Barcelona đứng đầu thế giới.

Đó là một thời kỳ sóng gió trong nửa đầu của mùa giải trên phương diện truyền thông lẫn trong chính nội bộ CLB. Vài tháng đầu tiên, sự thay đổi của Luis Enrique không được cả đội tán thành. Sau trận thua trước Celta ngay tại Camp Nou, các cuộc thảo luận về chiến thuật diễn ra nhiều hơn. Một vài cái tên có tiếng nói trong phòng thay đồ cho rằng vị thuyền trưởng mới đã không chọn một lối chơi phù hợp với lối đá của Busquets, Messi và

Iniesta.

Luis Enrique không phản ứng tích cực với những lời chỉ trích, và rồi mối quan hệ của ông với một vài học trò càng ngày càng xấu đi. Sau Giáng sinh, bất đồng lớn dần và vào ngày 2 tháng 5 năm 2014, trong một buổi tập mở với sự có mặt của gia đình và bạn bè các cầu thủ, căng thẳng giữa Leo và ông đã bùng nổ.

Mặc dù nó đơn thuần chỉ là một cuộc xung đột, xuất hiện ở bất cứ CLB nào trên thế giới, thế nhưng lại khó mà giữ kín được. Hậu vệ người Pháp Jérémy Mathieu kể lại: "Leo bất ngờ không giữ được bình tĩnh khi không được hưởng một quả đá phạt trong buổi tập".

Với một CLB tràn đầy drama như Barcelona, rất nhiều giả thuyết được đặt ra xung quang cuộc xung đột. Quá nhiều. Đó là một tranh cãi nội bộ và nên được giữ như vậy, nhưng các luồng thông tin bao quanh nó lại đầy ắp những tin đồn sai sự thật.

Sự đối nghịch một lần nữa được châm ngòi trong trận đấu đầu tiên năm 2015, tại phòng thay đồ ở Anoeta, sau trận thua Real Sociedad khiến Barcelona kém 4 điểm cho vị trí dẫn đầu. Leo và Neymar ra sân trên băng ghế dự bị, và mặc dù tiền đạo người Argentina được tung vào sân sau giờ giải lao nhưng Barcelona vẫn không thể lật ngược tình thế. Nhiều cầu thủ đã tỏ ra không hài lòng với quyết định của HLV.

Sự căng thẳng đã ảnh hưởng rất xấu tới đội Một cũng như toàn thể CLB. Thế nhưng phản ứng của ban lãnh đạo để tìm ra một phương thức hòa giải lại không cân xứng.

Giám đốc thể thao Andoni Zubizarreta bất ngờ khi bị chủ tịch Josep Maria Bartomeu sa thải ngay hôm sau, ngày 5 tháng 1. Hai ngày sau, một cuộc bầu chọn sớm hơn thường lệ cho vị trí này được tổ chức. Kết thúc một mùa giải đầy sóng gió là cú ăn ba giải quốc nội, cúp quốc gia và Champions League. Tất cả thành công đó có được là nhờ vào việc toàn đội đã vượt qua các xung đột ban đầu.

Sau khi vấn đề được xoa dịu, Barcelona thắng đậm 3-1 trước Atlético de Madrid vào ngày 11 tháng 1. Leo, Suaréz và Neymar cùng ghi bàn. "Bọ Chét" phát biểu trên đài truyền hình Catalan, phủ định những nghi vấn của giới nhà báo Catalan và Tây Ban Nha. "Tôi chưa bao giờ muốn và cũng không có dự định ra đi. Tôi đang hạnh phúc ở đây. Về thông tin cha tôi liên hệ với Chelsea, việc đó không có thực. Tôi chưa bao giờ yêu cầu sa thải HLV và sẽ

không bao giờ làm như vậy", Messi giải thích.

Cuộc xung đột giúp các cầu thủ dám bày tỏ sự hoài nghi của mình. Cuối cùng thì Luis Enrique đã lưu tâm và nhận ra những phẩm chất thực sự của các học trò. Ông không cho bộ ba hàng công dự bị trận nào nữa. Sự liên kết giữa Leo, Neymar (người đã hiểu vai trò của mình và chấp nhận nó) và đặc biệt với Luis Suárez chính là điểm mấu chốt. Messi và tiền đạo người Uruguay rất nhanh chóng đã trở nên thân thiết. Họ sống cách nhau 200 m và gửi con học chung một trường, thế nên họ đưa và đón chúng cùng nhau. Họ thường đi ăn với nhau và cả hai người vợ cũng chơi thân… Tất cả điều đó đều được thể hiện rõ nét trên sân. Menotti cho rằng bạn phải xây dựng mối liên kết trong và ngoài sân cỏ và nhiều trường hợp, các cầu thủ không kết nối tốt trên sân vì bên ngoài họ cũng không thân nhau mấy. Suárez và tiền đạo người Argentina chính là hình mẫu lý tưởng.

Với việc có lại sự đồng điệu, Luis Enrique đã giành được cú ăn ba lịch sử ngay trong mùa giải đầu tiên dẫn dắt, 6 năm sau lần đầu tiên của Barcelona. Barcelona vô địch La Liga với chiến thắng trước Atlético de Madrid ngay tại Calderón, 1 năm sau khi *rojiblancos* lên ngôi vương tại Camp Nou. Messi ghi bàn thắng duy nhất và Real Madrid của Carlo Ancelotti kết thúc mùa giải với 2 điểm ít hớn. Copa del Rey được định đoạt sau chiến thắng 3-1 trước Athletic Bilbao, với cú đúp của "Bọ Chét".

Sau khi đánh bại Manchester City, PSG và Bayern Munich, Barcelona gặp Juventus ở chung kết Champions League tại Berlin. Trận chung kết này đem lại một cảm giác rất khác cho Leo. Sự tự tin được thể hiện rõ nét trên sân. Messi và đồng đội đã chơi một lối chơi phóng khoáng, không có sợ hãi hay phải tiết chế cảm xúc. Tỷ số 3-1 đã chứng minh sự tự tin đó là đúng đắn.

Mùa giải 2014-15, ngay sau sự kiện World Cup, trở thành một trong những mùa đỉnh cao nhất trong sự nghiệp của Leo. Messi thiết lập 2 kỷ lục nhờ vào 58 bàn thắng sau 57 trận. Anh vượt qua mốc 251 bàn của Telmo Zarra để trở thành người ghi nhiều bàn nhất La Liga trong một trận sân nhà đối đầu với Sevilla và một cú hat-trick vào lưới Apoel Nicosia để vượt mặt Raúl với 71 bàn, nhiều bàn nhất trên sân chơi Champions League. Kết thúc chuỗi kỷ lục là 77 bàn sau 99 trận trên đấu trường Champions League và một lần nữa Messi dẫn đầu trong danh sách vua phá lưới mùa giải đó, ngang bằng Neymar và Cristiano Ronaldo với 10 bàn thắng.

Ngày 25 tháng 5, Gerado Martino gọi Leo lên tuyển trong danh sách 23 cầu thủ dự Copa América ở Chile. "Tôi hướng tới Copa với một tinh thần tốt hơn so với World Cup năm trước", Messi thừa nhận.

Trận đấu bảng đầu tiên gặp Paraguay vào 13 tháng 6. Trận thứ hai là với Uruguay, Messi được bầu chọn là cầu thủ xuất sắc nhất trận, với kết quả 1-0 cho Argentina. Trận đấu vòng bảng cuối cùng gặp Jamaica đánh dấu lần thứ 100 khoác áo đội tuyển, khiến anh trở thành cầu thủ Argentina trẻ nhất chạm cột mốc đáng nhớ ấy, và là cầu thủ thứ năm, sau Javier Zanetti, Roberto Ayala, Javier Mascherano và Diego Simeone. Anh tiếp tục chơi trận bán kết gặp Paraguay, kiến tạo 3 bàn và góp công lớn vào chiến thắng đậm 6-1. Trận chung kết đối đầu với chủ nhà Chile.

Chàng cầu thủ đã tung ra nhiều cú sút nhất xuyên suốt giải đấu lại không có lấy một pha hãm thành trong trận chung kết. Anh đã xuyên phá tất cả hàng phòng ngự trong hành trình tới trận chung kết, nhưng lại không làm gì được khối bê tông do HLV Jorge Sampaoli dựng nên. Di Mariá gặp chấn thương ở phút 25. "Bọ Chét" thêm bất lực suốt phần còn lại của trận đấu, thể hiện một sự chán chường khi anh gần như bị cô lập trên sân. Tỷ số là 0 đều sau hiệp phụ và đi đến loạt penalty. Argentina thua 4-1. Messi từ chối nhận danh hiệu Cầu thủ xuất sắc nhất giải đấu. Thế hệ của anh vẫn chưa giành được chiếc cúp danh giá nào.

*

* *

Khởi đầu mùa giải 2015-16, Messi lần thứ ba trong sự nghiệp nhận đề cử cho giải Cầu thủ nam xuất sắc nhất năm của UEFA vào ngày 28 tháng 8, cùng với Cristiano Ronaldo và Luis Suárez. Hai tuần sau, con trai thứ hai của anh, Mateo, chào đời.

Sự kiện này đánh dấu một cột mốc quan trọng cho việc thấu hiểu Messi của ngày hôm nay. Nó khiến anh trở thành một người đàn ông của gia đình, luôn sẵn lòng dành thời gian cho những người thân của mình, những người mang lại sự thoải mái và cân bằng cho anh. Messi đã đổi thay. Mặc dù trước đây anh đã cho thấy một sự lạnh lùng nhất định khi phải đối phó với các vấn đề, nhưng sau khi bỏ lại đằng sau một tuổi trẻ đầy những thăng trầm, anh bắt đầu cho thấy một sự kiên định rõ nét hơn, tất nhiên là không quên sự niềm nở trong các buổi thân mật. Vụ kiện tụng với cơ quan thuế Tây Ban Nha đã tạo nên một cá tính mạnh hơn trong

anh. Bằng một cách tự nhiên, anh bắt đầu dễ bắt chuyện hơn. Thế giới ngoài kia mang đến những thách thức mới và anh không còn từ chối nữa. Tất cả dẫn tới việc lần đầu tiên anh được bầu làm đội trưởng Barcelona, chỉ vài ngày sau sự chào đời của Mateo. Ít nói trước khi buộc phải lên tiếng, hài hước với những người thân cận. Anh trở nên mạnh mẽ và tận tâm hơn, Leo dần dần mang những nét tương đồng với cha mình qua sự chuyển hóa đó.

Một mùa hè với nhiều cung bậc cảm xúc, nhưng không dừng lại ở đó. Vào ngày 26 tháng 9, đối đầu với Las Palmas, Messi bị một chấn thương dây chằng giữa ở đầu gối, khiến anh phải nghỉ thi đấu 8 tuần. Anh tập luyện trở lại 5 ngày trước trận siêu kinh điển tại Bernabéu. Anh ngồi dự bị trận đấu đó. Khi đồng hồ còn 30 phút và Barcelona đang dẫn trước 3-0, anh được tung vào sân. 4-0 là tỷ số cuối cùng.

2016 khởi đầu với danh hiệu Quả Bóng Vàng châu Âu thứ 5 cho Messi, sau khi chiếm 41,33% phiếu bầu, nhiều hơn Cristiano (27%) và Neymar (7,86%). Anh còn được chọn trong đội hình tiêu biểu thế giới (FIFA/FIFPro World XI), tuy nhiên, như anh từng nói, anh thích vô địch World Cup hơn là 5 Quả Bóng Vàng kia.

Sự thất vọng cho việc bị loại khỏi tứ kết Champions League sau trận thua Atlético de Madrid được bù đắp sau khi giành được Giải vô địch bóng đá thế giới các CLB (Club World Cup), La Liga – lần thứ 6 trong 8 năm – và cúp Copa del Ray trong tháng 5, nhờ vào chiến thắng 2-0 trước Sevilla trong hiệp phụ, Messi đã có 2 pha kiến tạo hết sức tuyệt vời cho Jordi Alba và Neymar. Những thước phim ăn mừng đã quay lại cái ôm ấm áp của Luis Enrique và một Messi đang cười rạng rỡ.

Tình thế thay đổi và giờ đây họ đã hiểu nhau hơn. Không còn bất cứ tranh cãi nào nữa và sự chia tay vị HLV 12 tháng sau đó diễn ra tràn đầy cảm xúc, dù rằng là cần thiết sau 3 mùa giải đầy biến cố. Trước thềm mùa giải 2016-17, vụ kiện về thuế cần phải chấm dứt triệt để. Vào tháng 5 năm 2016, Leo một lần nữa ra hầu tòa và vào ngày 3 tháng 6, phiên điều trần kết thúc, ngay trước khi bắt đầu Copa América Centenario (Cúp bóng đá toàn châu Mỹ) – một giải đấu được sáng lập và mang rất nhiều lợi ích, nhưng lại được người hâm mộ xem trọng hơn là giới báo chí. Argentina đương nhiên nghiêm túc với nó. Messi không tham dự trận mở màn, một trận thắng trước Chile, do một chấn thương xương sườn anh đã gặp phải trong trận giao hữu với Honduras. Tuy nhiên, ở trận thứ hai, anh đã vào sân ở hiệp hai, ghi luôn cú hat-trick vào lưới Panama, trong một chiến thắng 5-0. Trong trận tứ kết gặp Venezuela, “Bọ

Chét" đã san bằng thành tích 54 bàn thắng của Batistuta cho kỷ lục người ghi nhiều bàn nhất trong màu áo Argentina, để rồi vượt qua người tiền bối bằng cú sút phạt hoàn hảo trong chiến thắng 4-0 trước đội tuyển Mỹ.

Trước đó, Messi chưa bao giờ thể hiện một phẩm chất thủ lĩnh như vậy. Anh được lắng nghe ở cả trong và ngoài đường pitch. Anh thể hiện sự không hài lòng đối với liên đoàn trên truyền thông đại chúng, về sự tổ chức yếu kém của giải Copa América. Anh phản bác lại những chỉ trích nhắm vào mình trong cuộc họp báo trước trận chung kết, cho rằng cả đội đã không được đối đãi bằng sự tôn trọng và sự chăm sóc cần thiết.

Trận chung kết giữa Argentina và Chile diễn ra vào ngày 26 tháng 6. Người Argentina đã ăn mừng khi biết rằng, thế hệ cầu thủ này vào đến bốn trận chung kết và đây là trận thứ ba liên tiếp.

Người Chile lại cho thấy một tinh thần chiến đấu quật cường, sự hiểu biết chiến thuật cộng với sức mạnh thể chất. Thế là một Argentina thi đấu dưới phong độ không làm gì được họ. Kịch bản lặp lại, 0 đều sau 120 phút và Chile thắng dễ 4-2 trên chấm penalty.

Leo, người đá hỏng một quả penalty, đã bật khóc ngay trên sân. Anh là cầu thủ đầu tiên được phỏng vấn sau trận đấu. "Đây là một khoảng khắc khó có thể nói thành lời. Điều đầu tiên mà tôi có thể nghĩ tới đó là, mọi thứ đã chấm dứt. Thời gian của tôi cho đội tuyển đã kết thúc".

Cánh nhà báo không thể tin những gì họ vừa nghe. "Leo, Leo…", họ gào lên, chưa kịp dứt lời. Messi tiếp tục, "Bốn trận chung kết. Tôi đã rất cố gắng. Cái tôi muốn có nhất nhưng nó không thành hiện thực. Tất cả đã kết thúc. Tôi rất buồn. Tôi đá hỏng quả penalty và mọi thứ chấm hết".

Leo nhìn xuống đất và tiếp tục trả lời. Anh không chuẩn bị trước. Nó đến ngoài dự định, như chính quyết định này vậy. "Điều này là tốt nhất cho tất cả, cho tôi và những người khác. Nhiều người muốn như vậy. Họ không bằng lòng với việc chỉ vào tới trận chung kết và chúng tôi cũng thế. Chúng tôi lại thua trên chấm phạt đền. Tôi vô cùng buồn bực vì lẽ ra mọi thứ đã khác nếu tôi thực hiện thành công lượt sút đó".

Không ai đoán trước được việc này.

"Tôi buồn lắm, nhưng quyết định này không liên quan gì đến AFA

(Liên đoàn Bóng đá Argentina). Tôi đã suy nghĩ rất nhiều rồi. Tôi đã làm hết sức có thể". Sự thật là Messi đã từng có những suy nghĩ này vào năm 2011, nhưng không một ai được biết, kể cả những người thân trong gia đình. Một lần nữa, nó bắt đầu luẩn quẩn trong đầu anh. Quyết định này có dấu hiệu của suy nghĩ nhất thời với chất xúc tác là nỗi thất vọng.

Trong suốt mùa giải, anh đã chịu nhiều áp lực dư luận do những phát ngôn của mình. Bởi vì trước đó, một vài đồng đội của anh đã bị đơm đặt về việc gây chia rẽ trong đội hình. Leo đã đứng trước mũi giáo để bảo vệ tất cả các đồng sự, dẫn tới việc bao nhiêu lời bình luận, phàn nàn và trách móc đều hướng về anh. Anh đứng ra bảo vệ cả đội, nhưng kết cục lại bị dập tơi tả không còn chút sức lực để kháng cự.

Tình thế đột nhiên thay đổi 180 độ. Báo chí Argentina nghĩ về một thế giới vắng bóng Leo, và họ cảm thấy như một góa phụ bị bỏ rơi. Ngay trong ngày hôm đó, truyền thông đồng thanh kêu gọi anh ở lại đội tuyển. "Tại sao chúng ta lại chỉ trích chính người đã đưa mình đến trận chung kết? Chúng ta đang làm cái gì vậy?" Họ tự chất vấn bản thân. *#NotevayasLeo (Đừng đi, Leo)*trở thành một chủ đề trending khắp thế giới.

Martino từ chức vài ngày sau và Edgardo Bauza được bổ nhiệm để thay thế.

Những ngày sau khi công bố quyết định, cả gia đình cố gắng né tránh chủ đề này để anh bình tĩnh lại và tự quyết định quyền đi hay ở của mình. Một ngày nọ, một trong những người bạn thân thiết, ngay trước mặt Leo, đã cho rằng chắc chắn Leo sẽ quay lại đội tuyển. Chuyện này đã gây sự chú ý của dư luận và bắt đầu được bàn tán. Leo lên tiếng, "Ai nói là tôi sẽ quay lại?"

Bauza yêu cầu được nói chuyện với anh ở Barcelona nhằm mục đích thuyết phục anh quay lại đội.

Khi đang trong kỳ nghỉ ở Bahamas, phán quyết từ Tòa án tối cao Barcelona về vấn đề thuế đã được công khai. Jorge và Leo Messi bị tuyên án có tội trong việc gian lận thuế, hình phạt là 21 tháng tù cộng với tiền bồi thường 1,7 triệu euro cho Leo và 1,4 triệu euro cho Jorge. Bộ trưởng Tư pháp Tây Ban Nha là nguyên đơn duy nhất.

Bên bào chữa nhận ra, tất cả những lời biện hộ trên tòa đều trở nên vô nghĩa khi danh tiếng của gia đình đang bị bôi nhọ không

thương tiếc, như có một sự sắp đặt vậy. Jorge tuyên bố, nếu chỉ mình ông ngồi tù mà có thể giải quyết được mọi thứ, ông sẵn lòng làm vậy. Trong phiên điều trần đầu tiên ở Gavà, thẩm phán không quan tâm mấy tới những lời khai và ông thậm chí không chấp nhận các bằng chứng đưa ra bởi luật sư bên gia đình Messi. Như thể ông chỉ muốn mang họ ra trước công lý và kết tội. Và ông đã làm y như vậy. Một năm sau bản án, sự việc tương tự xảy ra ở Tòa án tối cao: các kháng cáo tương ứng được trình bày cùng với những sai trái mà họ đã thừa nhận, dường như không ai lắng nghe. Chàng cầu thủ phải bị kết án. Đó là lý do Leo bị tăng lên 22 tháng tù và cha anh được giảm xuống 15 tháng. Hình phạt này được nêu lên như một tấm gương trong thời kỳ tham nhũng và phạm pháp đang dâng cao trong giới quyền lực Tây Ban Nha, cùng lúc đó phá hoại hình ảnh của chính Messi, thông qua những câu chuyện gây tranh cãi và vô căn cứ được đăng tải bởi các công ty truyền thông tại Madrid. Đó là những gì mà gia đình Messi nhìn nhận.

Kháng cáo bản án từ Tòa án tối cao xong, họ quyết định dừng mọi cố gắng và chuyển hướng đấu tranh sang mặt trận bảo vệ hình ảnh của Leo.

Mùa hè 2016, tuyệt vọng và chán chường, cả về mặt sự nghiệp lẫn cá nhân, khiến Messi lên tiếng rằng anh không muốn ở lại FC Barcelona và muốn rời khỏi Tây Ban Nha. Anh tuyên bố một cách dứt khoát. Lần này, anh thực sự nghiêm túc. Người đại diện bắt đầu vào việc, dù cho Barca ra sức thuyết phục. Leo mặc kệ. Nhiều CLB đã đánh tiếng, nhưng Manchester City, những người được cho hay rằng chàng cầu thủ đang tìm kiếm một hành trình mới ở nước Anh, chính là lựa chọn hấp dẫn nhất. Guardiola chuẩn bị tiếp quản và một cuộc gặp mặt với ban lãnh đạo City (những khuôn mặt thân quen, Txiki Begiristain và giám đốc điều hành Ferran Soriano) là hết sức khả thi. Trả khoản tiền giải phóng hợp đồng 250 triệu euro hay đạt được thỏa thuận với chàng tiền đạo đều là chuyện nhỏ.

Messi về Barcelona sớm hơn dự tính, một tuần trước thời hạn phải tập trung sau kỳ nghỉ. Gặp một vài đồng đội, trong đó có Luis Suárez, anh tập luyện sớm hơn một tuần so với yêu cầu. Khoảng thời gian "back-to-school" đó, Leo nói với cha rằng anh sẽ ở lại. Gia đình anh một lần nữa đề cao cảnh giác với thế giới bên ngoài và gắn bó với nhau hơn trong tổ ấm. Những tiếng cười đùa và sự hạnh phúc dần dần quay trở lại.

Vào ngày 12 tháng 8, Leo khẳng định trong một thông cáo báo chí

rằng anh sẽ quay lại đội tuyển và tham dự vòng loại World Cup 2018: "Tôi nhận thấy có nhiều vấn đề trong nền bóng đá Argentina và tôi không muốn tạo ra thêm phiền phức nữa, tôi luôn muốn làm điều ngược lại và giúp đỡ hết sức có thể. Nhiều khía cạnh trong bóng đá Argentina cần chấn chỉnh, nhưng tôi nên sửa chữa chúng ở trên sân hơn là đứng bên ngoài rồi chỉ trích. Sau trận chung kết cuối cùng, tôi đã có nhiều suy nghĩ và thực sự cân nhắc việc từ giã đội tuyển, nhưng tình yêu tha thiết của tôi dành cho quê hương và màu áo này là quá lớn".

*

**

Mùa giải 2016-17 là mùa giải cuối cùng của Luis Enrique. Mùa giải vừa khởi tranh thì Leo gặp một vài chấn thương. Những căng thẳng mà tiền đạo 29 tuổi phải gồng gánh, nay đã gây nên những hậu quả. Sau khi ghi bàn thắng định đoạt chiến thắng trước đội Uruguay ở vòng loại World Cup, một chấn thương háng khiến anh phải nghỉ thi đấu 3 tuần.

Ngày 6 tháng 11, anh quay trở lại với 1 bàn thắng vào lưới Sevilla, bàn thứ 500 cho CLB. Ngày 27, anh ghi 1 bàn gỡ hòa trong trận gặp Real Sociedad, trở thành cầu thủ đầu tiên trong lịch sử ghi bàn trong 200 trận ở giải đấu hàng đầu Xứ sở bò tót. Kết thúc năm 2016 đó, anh là cầu thủ ghi nhiều bàn nhất thế giới với 59 bàn. Vào ngày 1 tháng 2, bán kết lượt đi Copa del Ray, anh ghi bàn thứ 2 trong chiến thắng 2-1 ngay tại sân nhà của Atlético de Madrid, giúp anh thành vua phá lưới trong suốt lịch sử của giải đấu, ngang bằng thành tích 43 bàn thắng của Alfredo Di Stéfano. Tháng 3, anh lập cú đúp thứ 100 cho Barca và tiếp tục chiến tích ghi trên 40 bàn suốt 8 mùa giải liên tiếp.

Những lời đồn thổi về việc gia hạn hợp đồng mới cho Messi tràn lan khắp các mặt báo từ đầu mùa giải, nhưng phải đến giữa tháng 2 năm 2017, Jorge Messi mới gặp chủ tịch Bartomeu để thương thảo. Hợp đồng hiện tại sẽ kết thúc vào tháng 6 năm 2018, trong khi đó, hợp đồng của Neymar và Suárez còn kéo dài đến tận năm 2021.

Chính trong tháng 2 đó, một phép màu xảy ra, biến các cầu thủ thành huyền thoại và để lại một dấu ấn sâu sắc trong lòng nhiều người. Mọi chuyện bắt đầu với một trận thua đậm đà 4-0 tại Paris, trước PSG ở vòng 1/16 Champions Leagues. Ramón Besa viết trên tờ *El País* rằng cây đinh ba đã trở nên "lỗi thời". Leo có vẻ hoang

mang bởi sức mạnh và bản lĩnh của PSG, cộng với đó là sự yếu ớt và thiếu tổ chức trong chính tập thể của mình. "Chiến thuật tiếp cận trận đấu của họ đã tốt hơn chúng tôi", Busquets thừa nhận sau khi thất bại.

Vào ngày 9 tháng 3, cả Camp Nou đã chuẩn bị cho một cuộc lội ngược dòng lịch sử khi Messi, người luôn được kèm cặp bởi hai hậu vệ trở lên, nâng tỉ số lên 3-0 trên chấm phạt đền. Thế nhưng bàn tiếp theo lại được ghi bởi tiền đạo của PSG, Edinson Cavini, rút ngắn tỷ số trận đấu xuống 3-1 ở phút 62. Giấc mơ dường như đã chấm dứt. Một Neymar bỗng nhiên hồi sinh, ghi liên tiếp 2 bàn, và chính Sergi Roberto đã trở thành người hùng với bàn thắng thứ 6 ở phút 95, đưa Barcelona vào tứ kết.

Khi lưới được rung lên bởi bàn thắng trọng đại đó, Messi chạy ngược lại với hướng ăn mừng của đồng đội. Anh nhảy lên tấm pano quảng cáo đang ngăn cách cầu thủ và CĐV. Bàn tay anh siết chặt. Các CĐV gào thét và ôm trọn lấy anh. Bức ảnh tuyệt vời ghi lại khoảnh khắc đầy cảm xúc đó được chụp bởi Santi Garcés, trong một đám đông đang xô đẩy. Messi như tái hiện hình ảnh Pelé được cõng trên vai đồng đội sau khi chiến thắng trong trận chung kết World Cup 1970. Leo không thể giải thích được tại sao mình lại làm như vậy. Anh chỉ muốn chia sẻ niềm vui sướng với những con người luôn luôn ở đó và ủng hộ, muốn tìm thấy sự kết nối mật thiết giữa chính mình và cộng đồng người hâm mộ, như thể mình đang ở một SVĐ tại Argentina.

Người thân Neymar nói rằng cầu thủ người Brazil cảm thấy màn trình diễn của mình đã không có được sự tán dương mà nó xứng đáng được nhận. Có thể đây chính là nguồn cơn cho việc anh kết thúc sớm khoảng thời gian phục vụ của mình tại Camp Nou.

Kỳ tích ấy rốt cuộc cũng trở nên vô nghĩa khi Juventus hạ Barcelona ở tứ kết. Cuối tháng đó, Barcelona thắng 3-2 trước Real Madrid trong một trận đấu hấp dẫn cạnh tranh chức vô địch. Messi thể hiện một màn trình diễn hết sức ấn tượng và lập riêng cho mình một cú đúp, ghi được tổng cộng 500 bàn cho *the culés* trên mọi đấu trường. Nhưng như thế vẫn là không đủ để ngăn một Real Madrid đang hồi sinh của Zinedine Zidane đăng quang ngôi vô địch.

Rõ ràng là Luis Enrique đã đặt nhiều hy vọng vào hàng công, trong khi lại không thừa nhận tầm ảnh hưởng của hàng tiền vệ. Trận chung kết Copa del Ray là cơ hội cuối cùng để họ có thể ăn mừng, một tập thể đã đạt vô số thành công lớn nhỏ, nhưng lại

được kỳ vọng phải làm hơn thế nữa kìa. Cả đội dường như cần một động lực mới mẻ hơn.

Sự nghiệp thi đấu của Leo lại gặp những bất ổn. Tháng 4, chiến thắng 1-0 trước Chile nhờ vào pha lập công duy nhất của Messi không cứu được chiếc ghế của Edgardo Bauza sau một chuỗi kết quả tồi tệ. Người thay thế Jorge Sampaoli hứa sẽ làm tốt hơn người tiền nhiệm. Ngày 24 tháng 5 năm 2017, sau khi đại diện pháp lý của tiền đạo gửi đơn kháng cáo, Tòa án Tối cáo giữ lại phán quyết của Tòa án Cấp cao tỉnh Barcelona cho cả ba tội danh gian lận thuế. Tháng 7, các công tố viên không phản đối việc thay thế bản án tù treo bằng xử phạt hành chính. Tiền phạt được tăng lên 225.000 euro. Vụ án chính thức khép lại.

Không còn Champions League và La Liga, tháng 5 đến, với Copa del Rey là mục tiêu duy nhất cho Barcelona. Họ đánh bại Alavés để lên ngôi, với 1 bàn và 1 pha kiến tạo của Messi trong trận đấu chia tay HLV Luis Enrique. Leo giành được chiếc cúp danh hiệu thứ 30 cho Barca, trở thành Vua phá lưới cúp quốc nội và Pichichi ở La Liga lần thứ 4 trong sự nghiệp, cân bằng với thành tích của Puskás, cộng thêm Chiếc Giày Vàng châu Âu thứ 4 cho mình. Chiếc cúp cùng với cái ôm bày tỏ sự biết ơn của ngôi sao dành cho HLV không che giấu đi một cảm giác rằng đây dường như là sự kết thúc của một chu kỳ. Thực tế thì cảm giác đó đã ngấm ngầm xuất hiện trong suốt mùa giải năm ấy.

CLB phải tìm ra một HLV mới.

Như một lẽ thường tình, khi một thay đổi quan trọng như vậy sắp xảy ra, Leo nhận được một cuộc gọi từ ban lãnh đạo, những người đưa ra quyết định, và cùng bàn bạc về tương lai, như mọi ngôi sao ở mọi câu lạc trên thế giới. Anh tất nhiên không phải là người duy nhất được hỏi ý kiến. Barca có nhiều cầu thủ đã tập với nhau nhiều năm trời, thời gian của họ không còn nhiều và họ rất khao khát giành được nhiều chiếc cúp hơn nữa. Họ chú trọng đến quá trình chuyển giao này và muốn trở thành một phần trong đó. Không phải để áp lực, nhưng yêu cầu những người mới đến phải ở đẳng cấp hàng đầu. Họ không màng tới tài chính, họ cần những vinh quang.

Tuy nhiên, Barcelona đang phải chịu lệnh cấm trong hai kỳ chuyển nhượng bởi FIFA. Sức mạnh toàn đội hình dần suy yếu. Khi CLB được tham gia chuyển nhượng trở lại, một vài cầu thủ sẽ phải ra đi để xây dựng lại tập thể chất lượng hơn. Nhưng có cảm giác mức độ chi của Barcelona yếu hơn so với sự bạo chi của các

CLB khác. Hợp đồng Messi cần phải được gia hạn ngay cùng thời điểm đó. Cả CLB hiểu, với lý do chính đáng, rằng đội hình này phải được cải thiện triệt để nhằm mục đích đảm bảo sự ở lại của cầu thủ người Argentina.

Công cuộc mới được đảm nhiệm bởi cựu HLV Athletic Bilbao, Ernesto Valverde, tuy nhiên, các nhân tố mới mẻ nhằm nâng cấp đội hình lại không được đem về, bất chấp đe dọa ra đi của một Neymar đang khao khát trở thành cầu thủ hay nhất thế giới ở đâu đó khác không phải Camp Nou. Dù Barcelona chính thức công bố vào ngày 5 tháng 7 năm 2017 một hợp đồng mới cho Messi có thời hạn đến 2021, dựa vào thỏa thuận được ký kết bởi cha anh với tư cách là một luật sư, không phải một nhân viên của Messi, hợp đồng đã không có hiệu lực.

*

* *

Tháng 6, Sampaoli tiếp nhận tuyển quốc gia và hòa trận đầu tiên với Uruguay. Leo và Antonella, một chuyện tình thanh mai trúc mã, cũng quyết định làm đám cưới ngay trong tháng 6 đó, tổ chức tại nhà thờ Rosario. Đó là một lựa chọn mà anh đã phải cân nhắc kỹ càng, nhưng anh cảm nhận mình đã có được một bến đỗ, sự cân bằng, sự hòa hợp. Anh biết mình đã chọn đúng người. Mọi thứ xảy ra khi anh vừa bước qua ngưỡng cửa tuổi 30.

Trong khi đó, nghi ngờ bắt đầu len lỏi trong ban lãnh đạo ở Camp Nou. Ernesto Valverde đã chuẩn bị sẵn sàng cho ngày hội quân trong chuyến du đấu tại Mỹ, ông hiểu rằng mình cần phải mang lại những kết quả tốt nếu muốn được tại vị. Leo và Valverde đã thân nhau từ những ngày đầu tiên, chuyện vốn dĩ thường tình với HLVHLV sinh ra ở Viandar de la Vera, vùng Extremadura này. Ông ta, nói một cách đơn giản, là một người vô cùng dễ mến.

Busquets, Iniesta và Mascherano đều có những trao đổi với HLV mới ngày ông gia nhập CLB. Ernesto gọi Leo để có một cuộc trò chuyện ngắn dài năm phút, để chào hỏi nhẹ nhàng trước khi họ gặp mặt trực tiếp trong buổi tập đầu tiên. “Cậu đang cảm thấy như thế nào? Cậu đã đi du lịch những đâu?” Valverde, người đến từ một đội bóng có lối chơi rất khác, muốn biết chính xác ngôi sao của mình đang trong trạng thái nào. Điều này còn có dụng ý là ông muốn thích nghi và chứng tỏ bản thân. Ernesto chỉ biết Messi với tư cách là một cầu thủ, nhưng ông không rõ những hiểu biết về bóng đá cũng như tầm nhìn của anh và cũng không biết một

thực tế rằng Messi rất ý thức được trách nhiệm và nghĩa vụ của mình.

Trong cuộc nói chuyện đầu tiên của họ, vị HLV đưa ra một nhận xét về việc phát triển bóng từ tuyến dưới và Leo đặt một câu hỏi, "Chúng ta sẽ cho cặp hậu vệ cánh dâng cao hay ở lại?" Một Valverde ngạc nhiên đã mỉm cười. Ông chắc hẳn đã nghĩ rằng, "Anh ta biết mình đang nói gì". Bất cứ khi nào ông phân tích những bài tập về vị trí với Iniesta hay Messi, Valverde biết mình sẽ không phải chỉ dẫn quá nhiều thứ. Nếu ông yêu cầu họ xuống cánh trái hay cánh phải, nhưng họ làm điều ngược lại, thì họ luôn luôn đúng. Đó không phải nhiệm vụ của ông. "Đừng quan tâm những gì tôi nói và hãy làm những gì các bạn cho là đúng", là thông điệp mà ông đã nói nhiều hơn một lần. Vị thuyền trưởng mới nhanh chóng hiểu ra rằng, vai trò của mình bao gồm cả việc đưa ra những giải pháp mới cho các vấn đề đã cũ.

Một cầu thủ với trách nhiệm lớn lao như Leo Messi cũng đòi hỏi điều tương tự ở HLV. Cả đội đang hướng tới những danh hiệu và Valverde phải đưa ra những lời khuyên để giúp họ tăng sức cạnh tranh. Ông ta được phép mắc lỗi khi đánh giá sai một đối thủ, một pha thay người hay đội hình xuất phát sai lầm – miễn sao ông luôn cho thấy một tham vọng đủ lớn xuyên suốt hành trình cả mùa.

Vì vậy, Valverde phải quản lý những thời điểm quan trọng, đưa ra những quyết định khó khăn, thảo luận mỗi khi Leo cần, tìm kiếm giải pháp tập thể khi đội hình bị thiếu cân bằng, và tạo một bầu không khí dễ chịu để các cầu thủ có thể thoải mái nói về bất cứ chủ đề nào. Ông phải luôn để cửa phòng làm việc của mình mở. Đó chính là công việc của ông.

Messi tiết lộ cho Valverde biết những gì đã xảy ra một năm trước đó trong trận đấu lội ngược dòng ngoạn mục trước PSG tại Camp Nou và rồi sau đó lại bị loại bởi Juve. Một cảm giác tôn trọng dần nảy sinh giữa hai người.

Chuyến du đấu giao hữu ở Mỹ, Leo đến bên cạnh Ernesto trong một buổi tập và nói.

"Ông phải cẩn thận với Neymar vì họ sẽ tìm cách mang anh ta đi khỏi đây".

"Cậu đang nói gì cơ?"

Valverde, người chỉ vừa mới đến, chắc chắn cảm thấy ông là người

cuối cùng biết về chuyện này. Ông lựa chọn tiếp cận vấn đề một cách trực tiếp và nói chuyện với cầu thủ người Brazil. Sau đó, ông thảo luận với sự có mặt của cả ba người, Leo, Neymar và Luis Suárez để đánh giá từng ý kiến. Messi cảm thấy lo lắng vì cả đội sắp mất một thành viên chủ chốt và một người thường xuyên có mặt trong danh sách 11 cầu thủ ra sân. Bỏ qua những điều tích cực trước mùa giải khi cả đội bỏ túi một chiếc International Champions Cup, sau khi thắng sát nút trước Juventus, Manchester United và Real Madrid, sự bất ổn này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến CLB ở mọi cấp độ, bao gồm cả tập thể cầu thủ.

Vào ngày 3 tháng 8, Neymar được xác nhận sẽ về PSG, mặc cho mọi cố gắng của Leo và Suárez với mục đích khiến anh thay đổi suy nghĩ. Các cầu thủ còn biết quyết định này trước cả ban lãnh đạo. Đó là một đòn rất đau cho tất cả mọi người. Điều khoản giải phóng hợp đồng 220 triệu euro được trả, tất cả mọi người đều biết rằng giờ đây, họ có rất nhiều tiền trong tài khoản. Bộ phận tuyển dụng đã phản ứng quá chậm và tệ, khi họ tin lời của cầu thủ người Brazil và cha anh. Barca thất bại trong việc có được chữ ký của Philippe Coutinho từ Liverpool và phải mua về trong sự tuyệt vọng một Ousmane Dembélé với cái giá 145 triệu euro, dù cầu thủ này chỉ làm tiêu tốn của Dortmund 18 triệu euro một năm trước đó.

Nỗ lực đem về một trong hai cầu thủ trên là không đủ. Thực tế, nếu Neymar chọn ở lại, thì cầu thủ người Brazil của Liverpool còn không được xem là một mục tiêu chuyển nhượng. Trong khi đó, các cầu thủ yêu cầu có một chữ ký chất lượng và thậm chí cái tên Ángel di María đã được cân nhắc, dù PSG đã từ chối không giúp Barcelona sau khi có những lời qua tiếng lại đầy căng thẳng giữa hai CLB hậu chuyển nhượng. Dù 6 tháng sau thì Coutinho cũng thực sự cập bến với cái giá 160 triệu euro, nhưng có vẻ như đó vẫn không phải là cách tốt nhất để bắt đầu một mùa giải mới. Bất chấp thông báo chính thức hợp đồng được gia hạn, không ai quên rằng Leo Messi có thể tự do quyết định tương lai của mình khi mùa giải đi qua.

Thời gian khó khăn ấy lại trùng thời điểm với trận tranh Siêu cúp Tây Ban Nha 2 tuần sau đó trước một Real Madria vừa giành được cú đúp danh hiệu (La Liga và Champions League). Real thắng 3-1 ngay tại Camp Nou, rồi thắng 2-0 ở Bernabéu. Lượt đi là một trận thua khá đáng tiếc cho đội chủ nhà, nhưng màn trình diễn ở Madrid là quá đỗi thất vọng. Mọi thứ dường như đã sụp đổ trước khi nó kịp bắt đầu.

Sau trận đấu ở Bernabéu, Messi ngồi im lặng một mình trong phòng thay đồ một lúc lâu. Không ai lại gần nói chuyện với anh, họ biết anh cần ở một mình.

Các trận đấu đến với tần suất ngày càng dày đặc và Leo đưa ra một thông điệp rõ ràng với cả đội trong màn đối đầu với Betis. Với việc Suárez gặp chấn thương trong trận Siêu cúp Tây Ban Nha, "Bọ Chét" đã được tham gia vào mọi pha hãm thành và lập một cú đúp vào lưới Alavés ngay trước khi tạm nghỉ để thi đấu quốc tế. Valverde nhận ra ngay rằng, Messi đã khao khát đứng lên và tạo nên những dấu ấn mới cũng như sẵn sàng mang vác gánh nặng trách nhiệm.

Paulinho và Dembélé đều được mang về, nhưng Coutinho thì không. Lực lượng dường như không đủ dày để chinh chiến trên mọi đấu trường, nên Leo – người luôn mong muốn có mặt trong những pha lên bóng, tung ra những đường kiến tạo và mang về bàn thắng – sẽ tiếp tục mục tiêu của mình, nắm lấy quyền lực của toàn đội. Sự lãnh đạo của anh là vô cùng quan trọng trong một thời kỳ rối ren này.

Tháng 8, Leo được CIHEFE (Trung tâm nghiên cứu Thông số và Lịch sử Bóng đá Tây Ban Nha) xác định là cầu thủ xuất sắc nhất trong lịch sử của giải vô địch quốc gia Tây Ban Nha, điều này như nhắc mọi người nhớ rằng dù sao đi nữa, Barcelona vẫn còn đó một vị cứu tinh trên sân cỏ. Một chấn thương nặng của Dembélé làm khủng hoảng ở Camp Nou ngày càng trầm trọng thêm, mặc dù vô lý thay, các khó khăn đó sau này lại mang về những điều tích cực.

Leo lập hat-trick trước Espanyol, cú đúp trước Juventus ở Champions League, cú poker vào lưới Eibar và một cú đúp khác trước Las Palmas. Anh còn nhanh chóng leo lên top kiến tạo của giải La Liga. HLV cùng với các cộng sự mới hiểu rằng, ngoài ý nghĩa mà việc ghi bàn mang lại cho sự nghiệp Messi, anh cảm thấy mình phải đứng ra và nhận lấy trách nhiệm mà toàn đội đã trao.

Anh ngồi trên băng ghế dự bị trong trận gặp Juventus ở Turin, một trong những trận mà anh được cho phép nghỉ ngơi. Trận đó, đội bóng Ý thay đổi đội hình. Valverde quay đầu lại và Leo nói một cách bình thản, "Họ sắp sửa chơi như thế này". Và nó đã thực sự xảy ra. Anh thường hay bàn luận về một trận đấu với Andrés, Busquets và Piqué trong phòng thay đồ ở giữa hai hiệp. Valverde thích để mọi thứ lắng xuống trước khi ông đưa ra bất cứ bình luận nào, thường là xây chắc mọi thứ nếu tình thế đang ổn, hoặc thay

đổi vài chỗ nào đó. Năm phút đầu thuộc về cầu thủ, 5 phút sau là HLV.

Mối quan hệ của Messi với người thầy của mình ngày càng tốt đẹp hơn trong suốt mùa giải ấy. Có chất xúc tác liên kết họ, khi không ai phải phục tùng ai và cả hai đều bỏ qua sự phân cấp giữa hai người. Cũng như trận Juve, Leo được nghỉ trong trận gặp Sporting Lisbon và Espanyol sau khi anh đã chinh chiến quá nhiều. Đó là một ngày giá lạnh ở Barcelona và trời bắt đầu mưa. Chàng tiền đạo người Argentina, vốn rất nhạy cảm với cái lạnh, vào sân khi tỷ số đang 0-0. Vừa nhập cuộc, trung vệ Espanyol Víctor Sáchez đã đẩy anh ngã ngay vào một vũng nước lạnh như băng. Ngày hôm sau, Leo đùa về việc mình trở thành một nạn nhân cũng như nhắc nhở bộ phận huấn luyện về những gì anh phải trải qua từ những giây phút đầu tiên.

Sau khi hụt penalty trong trận Deportivo, Messi giận dữ đi về nhà với một tâm trạng vô cùng tệ. Hai hôm sau, Ernesto đã phải nói chuyện với Messi một cách nghiêm túc. “Nghe này, đừng tức giận chỉ vì một thủ môn nọ có một pha cứu thua để đời chứ”. Leo chắc chắn hâm mộ khả năng lý lẽ của Valverde.

Tháng 10, “Bọ Chét” lại cần đến tài lãnh đạo của mình để cứu một Argentina đang tuyệt vọng. Sau trận hòa với Peru, đội tuyển phải đánh bại Ecuador trong trận cuối ở vòng loại World Cup, biết rõ rằng bất cứ kết quả nào khác cũng sẽ khiến họ mất đi quyền tự quyết. Ở độ cao 2.850 m trên mực nước biển ở Quito, Leo đã không làm mọi người thất vọng. Anh ghi một hat-trick từ vị trí thi đấu thấp hơn mọi khi. Chiến thắng 3-1 này chốt chiếc vé đến Nga cho Argentina, đứng thứ 3 sau Brazil và Uruguay.

Messi trở thành trọng tâm trong một cuộc nói chuyện giữa César Luis Menotti và Pep Guardiola. “Hãy nhìn những gì anh ta đã học được”, Menotti nói, “anh ấy quyết đoán trong một phần ba cuối sân, rồi dần dần anh lại trở thành một cầu thủ cầm trịch trận đấu và tung ra các đường chuyền kiến tạo”. Cả hai đồng ý với nhau rằng, có cầu thủ kiến tạo rất nhiều, nhưng hiếm khi ghi bàn, có người lại ghi rất nhiều bàn, nhưng không kiến tạo mấy. Messi làm được cả hai.

Sau chiến dịch World Cup ở Brazil, lối chơi của Messi đã chuyển hóa, nhờ vào việc hiểu hơn năng lực của toàn đội cũng như chính bản thân. Jorge Valdano đã hết sức chính xác khi so sánh giữa anh và Cristiano, cho rằng cầu thủ người Bồ Đào Nha tiến lên 20 m gần hơn so với khung thành, trong khi Leo lại lùi về 20 m để những

pha lên bóng được mạch lạc hơn. Đây là những điều mà anh đã trao đổi với các cộng sự của mình khi lối chơi của anh thay đổi. "Bọ Chét", người luôn chủ động nghỉ mệt trong trận đấu, gìn giữ sức lực để tấn công đối phương. Anh không lùi sâu chỉ để làm màu cho đẹp, mà là để tạo khoảng trống.

Đó là bản năng của anh ta, cũng là lý do vì sao HLV cho phép anh chơi tự do. Valverde nói với những cầu thủ xung quanh Messi, "Cậu chơi chỗ này và Messi sẽ làm việc của cậu ấy". Mọi thứ sẽ trơn tru nếu những vệ tinh xung quanh hiểu được anh đến mức không cần phải giao tiếp bằng lời. Những ví dụ điển hình là Jordi Alba, Iniesta, Rakitić, Luis Suárez hay trước đó là Neymar.

Đây là cái mà Leo đã lý giải với Luis Majul trên chương trình truyền hình *La Cornisa*: "Chơi tốt hay dở không phụ thuộc vào việc ghi bàn. Nó phụ thuộc vào những nhịp chạm bóng, xử lý tốt trên sân và đưa ra những quyết định đúng đắn. Đôi khi tôi ghi bàn, nhưng lại chơi rất tệ. Bạn dần dần phát triển và học hỏi trên sân. Trước đó, tôi thường nhận bóng rồi chơi theo cách của mình. Giờ đây tôi thích chơi một lối chơi tập thể, với các pha lên bóng thông qua tôi nhiều hơn, tôi không muốn sút "một cách ích kỷ". Tôi luôn tìm kiếm lựa chọn tốt hơn gần vị trí của mình, vậy nên tôi lùi sâu hơn rồi điều khiển trận đấu ở đó. Tôi cố gắng vận hành cả đội từ một vị trí khác".

Neymar ra đi, Jordi Alba được thay đổi để trở nên có ích hơn, với toàn bộ sự tự do ở cánh thuộc về mình. Leo tìm thấy anh hết lần này đến lần khác, cùng với đó là những bước chạy quen thuộc của cầu thủ người Tây Ban Nha để loại bỏ người kèm và tiến về cuối sân hoặc vào vòng cấm địa. Mùa giải đầu tiên mà Valverde dẫn dắt, những pha phối hợp của Alba và Messi tạo ra mối nguy hiểm chẳng kém gì sự kết hợp giữa Suárez và Messi.

Ý niệm về tấm băng đội trưởng hằn sâu trong trí óc của Messi. Trong vài tháng đầu tiên của chiến dịch, anh giải thích cho Paulinho, Dembélé và những cầu thủ trẻ được đôn lên từ đội B, những gì liên quan đến chiến thuật, CLB, về lối chơi và tầm quan trọng của việc hiểu rằng họ đang đứng ở đâu. Leo đã cởi mở và không còn cảm thấy mình cần bao bọc. Hôm nay anh là một đội trưởng và điều đó không đơn giản chỉ là đeo một tấm băng.

Ngày 28 tháng 2, "Bọ Chét" được nghỉ thi đấu trong trận Málaga tại La Rosaleda với "lý do cá nhân". Con trai thứ ba của anh ra đời. "Bienvenido Ciro!" (Chào mừng Ciro) được Messi viết trên tài khoản Instagram, cùng tấm hình chụp tay của em bé.

“Cách dạy con của tôi dựa vào những gì tôi đã học ở nhà. Tôi cố gắng làm y như những gì mình đã được dạy”, anh nói với Marcelo Sottile trên tờ *90 Minutos de Fútbol*. “Tôi phụ giúp Anto. Thiago thì đang làm tôi phát điên với bóng đá và cái PlayStation, thằng nhóc đang mê mẩn mấy cái đó”. Người bố Leo đã phát biểu như vậy đó. Vì ngôi nhà giờ đây đã toàn trẻ con, anh phải cho ra đi mấy chiếc xe thể thao để mang về những chiếc xe phù hợp với gia đình. Anh cũng sẵn lòng tham gia WhatsApp của phụ huynh tại trường của Thiago.

“Tôi từng khóc nhiều lần sau những trận chung kết thất bại, nhưng lần cuối là bởi sự tức giận. Tôi đã rơi những giọt nước mắt hạnh phúc khi Meteo được sinh ra. Thiago bị khó sinh và mọi thứ đã không diễn ra như mong đợi. Với Meteo thì nhẹ nhàng hơn. Khi biết tin về đứa thứ ba, Ciro, chúng tôi đã mừng khôn xiết”.

Tôi đã đủ may mắn để có mặt ở 8 sự kiện quảng cáo của anh trong vòng 6 năm trở lại đây, kể từ khi anh mới 24 tuổi và sự trưởng thành là hết sức rõ ràng. Từ một người cần phải được giải thích từng li từng tí về các thủ tục của sự kiện, giờ đây, chỉ cần nhận một ít hướng dẫn là anh có thể tự lo, dù sự tự nhiên còn hơi chút ngượng ngùng, đến từ việc anh không hứng thú nhiều với các sự kiện đông người. Giờ thì anh đã làm tốt hơn và có thể đối diện trực tiếp với công chúng.

“Đội giỏi nhất không phải lúc nào cũng thắng. Nó chỉ là một trò chơi và có nhiều thứ quan trọng hơn tỷ số”, anh nói trên *América TV*. “Mọi thứ đều không mang nhiều ý nghĩa nếu đem so sánh với các con và vợ của tôi, gia đình tôi. Tôi chọn một cách sống khác sau sự ra đời của đứa con đầu lòng; nó giúp tôi ngưng chôn vùi bản thân vào sự nghiệp”.

Lionel đang hạnh phúc ở Barcelona. Anh kết thân với HLV và cuối cùng thì cũng gia hạn hợp đồng, giúp anh bớt đi một thứ phải bận tâm. Ngày 25 tháng 11 năm 2017, một tấm hình chụp anh ký vào bản hợp đồng thứ 9 với Barcelona cùng chủ tịch Bartomeu. Hợp đồng kéo dài đến tháng 6 năm 2021 và bao gồm một điều khoản mua đứt trị giá 700 triệu euro. Nó giống một phần với bản hợp đồng được công bố trước đó bởi Barcelona, nhưng sự ra đi của Neymar khiến nhiều điểm quan trọng cần được chỉnh sửa. Điều khoản giải phóng và phí lót tay là hai thứ được tăng.

Vài tuần sau, tờ *El Mundo* đã đưa ra một thông tin sai rằng có một điều khoản chống độc lập được kèm vào hợp đồng để bảo vệ FC Barcelona. Thực tế là, dựa vào quy định của FIFA, chàng tiền đạo

sẽ trở thành cầu thủ tự do nếu Catalonia giành được độc lập. Nhưng Messi đồng ý sẽ ở lại CLB, với điều kiện họ vẫn tiếp tục cạnh tranh ở một giải đấu lớn.

Không ai ở CLB có thể phủ bóng lên anh được nữa. Leo hoàn toàn là một thủ lĩnh cả ở bên trong lẫn bên ngoài sân. Không thể không cảm thấy rằng anh đã tìm thấy bến đỗ hoàn hảo cho mình. Về mặt địa lý, nó là khu Castelldefels, với Luis Suárez và giờ đây là Coutinho bên cạnh. Giờ anh chỉ cần thêm một bé gái nữa.

*

* *

Khi chiến dịch bắt đầu, Barcelona đã làm tốt hơn nhiều so với kỳ vọng. Tại giải quốc nội, cả đội vượt qua các chướng ngại vật bằng những biến hóa trong chiến thuật, phức tạp hơn so với sơ đồ 4-3-3 thông thường. Leo, người đá ở một vị trí càng ngày càng thấp, chính là thủ lĩnh, anh tham gia mọi pha bóng, anh là biểu tượng, anh là quý ông Barcelona. Bàn thắng cũng tới nườm nượp. Anh đạt 100 bàn ở châu Âu trong tháng 10, trước khi ra sân trận thứ 600 ở mọi đấu trường và nhận Chiếc Giày Vàng thứ 4 vào tháng 11. Anh cân bằng với kỷ lục 525 bàn của Gerd Müller, trở thành người ghi bàn nhiều nhất lịch sử cho duy nhất một CLB trong các giải đấu hàng đầu châu Âu. Anh còn ghi 1 quả penalty trước Real Madrid để trở thành vua phá lưới của lịch sử La Liga. Chiến thắng đó là bàn đạp cho một chức vô địch vốn không thể thuộc về ai khác ngoài Barcelona.

Messi ghi bàn từ những quả đá phạt trực tiếp trong 3 trận liên tục, một kỳ tích trong bóng đá. Nó gợi cho người ta nhớ về ký ức anh thực hiện những quả đá phạt bằng đôi chân trần lúc anh mới được gọi lên đội Một, những ngày tháng anh được chứng kiến Ronaldinho hay Deco làm điều tượng tự. Năm 2009, với tư cách là HLV Argentina, Maradona khuyên anh không nên vung chân quá nhanh vì nếu làm vậy, quả bóng sẽ không hiểu anh muốn nó làm gì. “Cậu không thể đá theo cách cũ được”, Diego nói với anh. Ngày nay, tỷ lệ ghi bàn từ những quả đá phạt của anh là 7,59%, một trong những tỷ lệ cao nhất mọi thời đại.

Ngày 1 tháng 10, trong khi hàng nghìn người dân xứ Catalan đi bỏ phiếu trong một cuộc trưng cầu dân ý và đối mặt với sự bạo lực từ phía cảnh sát, phòng thay đồ Barcelona và ban điều hành CLB một lần nữa cho thấy sức ảnh hưởng của mình. Sau khi bàn bạc, các cầu thủ quyết định đá trận Las Palmas ngay tại Camp Nou. Ban

lãnh đạo không mở cửa cho khán giả và hình ảnh những khán đài trống ấy đã tác động mạnh đến truyền thông toàn thế giới. Hai bàn của Messi chỉ được ăn mừng bởi các cầu thủ trong sân, với âm thanh phấn khích vang dội khắp đường phố.

Barcelona tiến vào chung kết Copa del Rey để gặp Sevilla, sau khi đánh bại Murica, Celta, Espanyol và Valencia. Họ vượt qua Chelsea ở vòng 1/16 Champions League, nhờ 3 bàn thắng của Messi sau 2 lượt trận. Đội hình ra sân đã có vài sự thay đổi nhỏ so với chung kết Champions League 2015 thắng Juventus, với sự bổ sung của Umtiti, Sergi Roberto và Neymar được thế chỗ bởi Paulinho rồi sau đó là Dembélé, nhưng cả đội vẫn tiếp tục giành những chiến thắng.

Một cách bất ngờ, Barca ngã ngựa ngay ở tứ kết, lần thứ tư trong 5 mùa giải. Chiến thắng 4-1 trước Roma ở lượt đi tại Camp Nou là không đủ. Messi rớt phong độ trong cả hai trận, nguyên nhân rất có thể là do suy giảm thể chất vào thời điểm bước ngoặt của một mùa giải mà thành bại phụ thuộc vào anh. Anh không thể làm hơn thế nữa và vì vậy CLB cần phải, như chúng ta đều biết, nâng cấp chất lượng đội hình. Thật khó để giải thích khi Leo đã là một phần của đội Một Barcelona tận 13 năm trời nhưng chỉ có lấy 4 chức vô địch Champions League trong khoảng thời gian đó.

Tháng 3, với ngôi vô địch La Liga vẫn chưa được định đoạt, sự phục vụ của Messi lại trở nên cần thiết tại sân Sánchez Pizjuán. Anh vào sân từ băng ghế dự bị để lật ngược tình thế trong một trận đấu mà thế trận không mấy khả quan. Barcelona bị dẫn trước 2-0 và thậm chí tỷ số đã có thể đậm hơn nữa. Valverde gợi ý cầu thủ người Argentina chơi ở cánh phải, song, ông lại hoãn những chỉ dẫn của mình trong lúc "Bọ Chét" chuẩn bị vào sân. "Hoặc cánh trái nếu cậu nghĩ như thế sẽ tốt hơn". Cuối cùng ông nói, "Thôi, tùy cậu", cùng với một cú vỗ vào lưng. Anh đã lật ngược toàn bộ trận đấu. Sau khi Suárez rút ngắn tỷ số xuống 2-1 khi trận đấu chỉ còn 3 phút, Leo đã đi bộ trên sân tầm 1 phút, trước khi tung một cú sút chìm từ ngoài vòng cấm, vào góc khung thành để ấn định kết quả 2-2, một trận hòa mà Barcelona không xứng đáng. Leo một lần nữa đến và giải cứu họ.

Nước Nga vẫy gọi, đây được coi như là cơ hội cuối cùng cho Leo để vô địch World Cup. Thực tế, anh đã yêu cầu một sự cải tổ cho ĐTQG cũng như yêu cầu họ không cho phép anh quay lại đội nữa trong trường hợp họ thất bại. Nhưng anh không xem Argenina là một ứng cử viên sáng giá: "Có những đội mạnh hơn rất nhiều, như Tây Ban Nha, Brazil, Đức và Pháp. Tôi nghĩ đẳng cấp của họ cao

hơn chúng tôi một bậc ở thời điểm hiện tại. Chúng tôi có một tập hợp những cầu thủ rất giỏi, nhưng chúng tôi phải đoàn kết để trở nên mạnh hơn". Argentina không có những cầu thủ kiểu các *culés*, những người biết chuyện gì sẽ xảy ra sau khi chuyền cho Messi, để rồi anh có thể nhận đường chuyền rồi trả về chỉ với một nhịp chạm. Nó phải là một hình tam giác. Bạn không thể chỉ đứng một chỗ, phải có sự di chuyển.

Trước khi tham dự một buổi tiệc BBQ tại nhà Leo, Sampaoli đã quyết từ những ngày đầu tiên rằng sẽ trao cho ngôi sao của ông mọi đặc quyền trong tầm quản lý của anh, một điều chưa từng xảy ra trước đó. Ngày hôm đó, sau khi nghe anh nói về những gì họ cần phải làm một cách cụ thể, tầm nhìn của anh về lối chơi cho cả đội và cách mà anh đã chuẩn bị (đá vị trí tiền vệ, tạo khoảng trống, với một tiền đạo phía trước cùng hậu vệ cánh, tiền vệ cánh và một tiền vệ công xung quanh anh). Anh đã thuyết phục được HLV, rằng đó là cách tốt nhất để đi đến những chiến thắng.

Giống như Valverde, Sampaoli khám phá ra rằng Leo "biết cách mọi thứ vận hành", và ông đã thấy tố chất lãnh đạo đến từ anh. Argentina thua cả hai trận giao hữu trước Ý và Tây Ban Nha. Ở trận thứ hai, thầy trò Sampaoli đã bị vùi dập với tỷ số 6-1 đầy đau đớn, và Messi chứng kiến tất cả trên khán đài. Tỷ số là 2-1 ở giữa giờ, "Bọ Chét" đi xuống phòng thay đồ, nói lên những quan sát của mình cũng như nhấn mạnh những điểm mà họ đang làm tốt. Sampaoli thừa nhận với các trợ lý rằng ông bất ngờ trước sự hiện diện của anh, nhưng nó chắc chắn là một nước đi đúng đắn. Điều đó được chứng minh rõ hơn nữa sau khi kết thúc màn thảm sát, anh quay lại gặp các đồng đội và nói, "Ngẩng đầu lên nào, chúng ta sẽ vượt qua điều này cùng nhau".

Một vài giờ sau, Sampaoli, người bị chọc tức bởi một trận giao hữu mà ông cảm thấy không cần thiết, đã khẳng định đanh thép rằng ông sẽ không từ bỏ. Ông nhấn mạnh vào những ý tưởng đã được bàn bạc tại buổi tiệc nướng hôm đó.

Và từ Brazil đến Nga. Khoảng thời gian của Argentina và Messi ở World Cup 2018 nhanh chóng kết thúc. Bốn trận đấu khẳng định lại một thực tế mà Leo đã chỉ ra trong các phỏng vấn trước giải: Argentina không phải là một ứng viên cho ngôi vô địch World Cup.

Trước giải đấu, trong một cuộc nói chuyện, Leo đã cảnh báo về một kịch bản xấu có thể xảy ra, tuy nhiên, nhiều người chỉ xem nó như một sự khiêm tốn thái quá: "Chúng ta ở một bảng đấu rất

khó, Iceland là một đội bóng đã chứng tỏ ở Euro rằng họ không sợ bất kỳ ai, Croatia có một hàng tiền vệ với lối chơi tựa như Tây Ban Nha ở một trình độ thấp hơn, và chúng ta luôn gặp khó khăn mỗi khi đối đầu với Nigeria". Anh nói thêm rằng họ "cần phải thực tế, và đi từ một vị trí khiêm nhường để chạm đến giấc mơ của mình", và hướng đến chức vô địch, dù không phải là ứng cử viên sáng giá.

Nhưng hãy quay lại thời điểm Sampaoli ghé thăm Leo ở Barcelona một chút, và giải thích các ý tưởng của ông dành cho đội. Vị HLV nhờ Leo gợi ý vài cái tên mà ông nên gọi lên tuyển. "Gọi bất cứ ai mà ông muốn", là câu trả lời của "Bọ Chét", theo phóng viên TN, Leo Paradizo, người lên tiếng cho rằng cuộc hội thoại chủ yếu xoay quanh các chiến thuật nên được triển khai: mặc dù Sampaoli ưa thích hàng hậu vệ 3 người, nhưng áp dụng một hàng hậu vệ 4 người là quyết định cuối cùng. Rất nhanh sau đó, Sampaoli, người không bao giờ giữ nguyên một đội hình xuất phát, đã đi ngược lại lời mình nói.

Đó là một trong những lần tham vấn đầu tiên của HLV đội tuyển Argentina với số 10 của Barcelona.

Một Argentina không có Messi đã thua 2 trận giao hữu tiền World Cup trước Nigeria và Tây Ban Nha, cũng không thể đánh bại Iceland trong trận đầu tiên tại Nga. Một cách đầy phô trương, Sampaoli công bố đội hình mang tính cách mạng của ông: 4-4-2 khi phòng thủ, 4-3-3 khi tấn công. Nhưng sau khi hòa 1-1 trước Iceland ngay trận mở màn, và dù gặp nhiều phản đối từ cầu thủ, ông đã đổi ý – những trợ lý của ông thông báo không chính thức rằng khi đối đầu với Croatia, cả đội sẽ trở nên "Sampaoli" hơn bao giờ hết. Dàn hậu vệ ba người sẽ quay trở lại.

Trên chiếc xe chở cả đội đi khắp nước Nga, các cầu thủ đã hát - trong sự châm biếm - một bài hát với ý nghĩa là để chỉ trích quyết định của vị thuyền trưởng. Việc đưa ra đề xuất cho HLV bằng sự mỉa mai đã trở nên vô nghĩa. Argentina thua 3-0 trước một đối thủ mà sau này sẽ vào chơi trận chung kết.

Tờ báo *Olé* của Argentina đăng tải một cuộc trò chuyện giữa Messi, Mascherano và Sampaoli, ngay sau trận thua của họ. Theo nhà báo Ariel Senosiain, trước mặt tập thể 23 cầu thủ, các nhân viên kỹ thuật và vị chủ tịch Liên đoàn Bóng đá Argentina, hai người đội trưởng đã khiển trách ông (giữa nhiều thứ khác) về các thay đổi xoành xoạch, thiếu quyết đoán của ông cũng như yêu cầu một sự chủ động hơn nữa, "trong tất cả mọi thứ". Messi nói thêm: "Ông đã hỏi tôi 10 lần, những ai tôi sẽ cho đá và những ai tôi sẽ cho dự

bị, tôi không bao giờ nói lên cái tên nào. Nói với tôi trước mặt mọi người rằng tôi đã chọn một cái tên nào đi!"

Còn màn trình diễn cá nhân của anh thì sao? Sau trận đầu tiên, Clarin nói, "Messi chỉ là cái bóng của chính mình và không có đồng đội nào của anh chơi tốt". Nhưng nếu không ai trong số họ chơi tốt, chúng ta không thể kỳ vọng Leo làm nên phép màu được. Trên tài khoản Twitter của mình, tôi đã phân tích kỹ lưỡng từng phút một, trong suốt hiệp một của trận Iceland. Sự cô lập của anh khỏi các diễn biến trên sân về bản chất là do đồng đội không chuyền bóng cho anh. Anh đã không ngắt kết nối với trận đấu, mà đúng hơn là bị ngắt kết nối bởi các đồng đội, những người không tạo điều kiện để tìm thấy anh đang ở vị trí thuận lợi hay chuyền bóng cho anh ở những nơi có thể gây sát thương, hầu hết các đường chuyền chỉ đến khi anh bị bao vây bởi đối thủ.

Leo là mẫu cầu thủ luôn muốn có bóng trong chân, để chạm nó, và luôn đợi nó quay lại với mình. "Bọ Chét" cũng có những ngày không mấy thành công như trận gặp Croatia chẳng hạn, nhưng anh không bao giờ trốn tránh. Anh luôn tìm cách để tạo ảnh hưởng lên trận đấu, kể cả những lúc mà điều đó là bất khả thi. Và phép màu cũng vậy.

Argentina buộc phải thắng Nigeria ở trận thứ ba của vòng bảng.

Thông qua một video từ TyC Sports, chúng tôi phát hiện ra rằng Sampaoli khăng khăng hỏi ý kiến Leo về một số quyết định phải thực hiện, chẳng hạn như có nên tung Kun Aguero vào những phút cuối của trận đối đầu với đội bóng đến từ châu Phi để giành lấy chiến thắng giữ họ lại với giải đấu không. Điều này khơi gợi lại cái ý nghĩ cũ kỹ và lặp đi lặp lại rằng Leo quyết định người nào được đá và người nào không – những người sống chỉ để chỉ trích Messi cho rằng anh là thành phần chủ chốt trong những quyết định ảnh hưởng đến đội. Messi phớt lờ lời nói của Sampaoli trên đường biên, tạo một cử chỉ như kiểu: Hãy làm những gì ông nghĩ là tốt nhất.

Argentina phải đợi đến phút thứ 86, Rojo tràn lên và ghi bàn thắng quyết định vào lưới Nigeria, đảm bảo một vé vào vòng 1/16 gặp Pháp, đội cũng vào chung kết tại Nga 2018, và màn trình diễn này là hay và toàn diện nhất đến từ đội Argentina, dù kết quả đem lại không tốt. Pháp, đội ghi bàn trước, bị dẫn 2-1 nhưng lại lội ngược dòng 4-2, để rồi thắng trận với tỷ số 4-3. Đội của Messi đã có một cơ hội ở phút cuối cùng nhưng một trận hòa sẽ không thể hiện đúng sự khác biệt giữa hai đội. Phần còn lại là lịch sử. Leo lại

không thể – một lần nữa – hoàn thành giấc mơ của mình với "Albiceleste".

Chúng ta không biết liệu đây có phải là cơ hội cuối cùng cho "Bọ Chét" giành ngôi vô địch World Cup hay không. Chúng ta thậm chí còn không biết liệu anh có tiếp tục chơi cho đội tuyển không nữa. Anh vẫn chưa quyết định. Ngay trước khi sa thải Sampaoli, Claudio Tapia, chủ tịch Liên đoàn Bóng đá Argentina, nói trong một buổi họp báo rằng Leo cần thời gian để suy nghĩ. Trong lúc này, một thứ đều mơ hồ, vô định. Và mọi thứ đều có thể xảy ra. Nhưng trong một giả thuyết cho tương lai, nếu Leo quyết định tiếp tục, anh sẽ cảm thấy bản thân – như những sinh viên phải học lại một năm học – bị bao quanh bởi các đồng đội mới. Và ở bên kia của cái tuổi 30.

Dù thế nào đi chăng nữa, ngày nào đó mọi người sẽ bắt đầu cướp được bóng trong chân Messi. Liệu rằng chính anh hay cơ thể của mình có nhượng bộ để đi đến hồi kết? Một nghiên cứu mới đây cho rằng một vận động viên trẻ tập trung vào một môn thể thao trước độ tuổi 15 sẽ tăng 50% khả năng dính chấn thương hoặc kiệt sức. Suy nghĩ này thực sự không mới mẻ lắm, nếu xem những Adriano, Robinho, Kaká, Owen, Cassano và Ronaldinho chạm đến đỉnh cao của túc cầu giáo, nhưng không ở lại các môi trường có mức cạnh tranh cao được quá lâu.

Họ đã đánh mất chính mình bởi thành công và không thể chịu đựng nó.

"Hội chứng burnout" (hội chứng gây ra bởi căng thẳng mãn tính không kiểm soát được ở nơi làm việc), được xác định lần đầu bởi Herbert Freudenberer trong những năm 1970, liên quan tới tâm lý hơn là thể chất. Nó gắn liền với sự không cân xứng giữa cái mà người cầu thủ đòi hỏi bản thân phải thực hiện được và năng lực của chính mình. Ngọn lửa bùng cháy và thiêu rụi tất cả trước khi từ từ nuốt chửng mọi động lực.

Messi, người mà giờ đây đã hơn 30, đối mặt và giải quyết biết bao sóng gió trong sự nghiệp của mình, nhưng ở một thời điểm nào đó, anh sẽ phải thay đổi suy nghĩ và chấp nhận thực tại. "Rèn luyện tâm lý sẽ trở nên quan trọng hơn các bài tập về thể chất, kỹ thuật hay chiến thuật", giải thích bởi HLV thể hình, Pedro Gómez. "Niềm say mê là động cơ để anh thúc đẩy chính mình. Mong rằng anh ta sẽ tiếp tục đá bóng như là một cậu nhóc!"

Charly Rexach giải thích một cách xuất sắc quá trình biến đổi mà

một cầu thủ trải qua: "Bạn sẽ không bắt đầu đi xuống ở tuổi 29 hay 30, nhưng bạn cần nhiều thời gian hơn để hồi sức sau mỗi trận. Còn một thứ khác tồi tệ hơn tác động của thể chất: bạn sẽ dần dần mất hứng thú – họ không cho phép bạn được tận hưởng cảm giác chơi bóng. Ở tuổi 20, bạn đá với sự tự do tự tại và được làm những thứ không theo kế hoạch. Rồi bạn bắt đầu được trao trọng trách định đoạt các trận đấu và phải làm điều đó một mình. Qua giai đoạn tiếp theo, khi tỷ số đang là 3-0, bạn ghi 1, 2 bàn gì đó và HLV rút bạn ra ở hiệp hai vì chúng ta cần thắng ở trận sau nữa. Cho dù bạn tỏ ra khó chịu và nói rằng mình muốn ở lại để chơi cho vui, HLV vẫn nói không, ai đó khác sẽ có niềm vui đó. Bởi vậy, khi bạn già đi, bạn chỉ chơi với một mục đích, giành chiến thắng".

"Trách nhiệm càng ngày càng lớn và qua thời gian, việc đảm nhận nó trở nên khó khăn hơn", Rexach nói thêm. "Messi đã nhận trách nhiệm và ôm trọn lấy nó. Anh đang làm vậy, nhưng anh cần sự chia sẻ của những người khác nữa".

Guardiola tin rằng Leo có trí thông minh và trực giác để tiến tới bước tiếp theo. "Tôi chỉ biết rằng nếu cậu ấy sung sức, đội của cậu ấy sẽ có lợi thế chiến thắng trong mọi trận đấu, từ đây tới ngày treo giày của cậu ấy, với điều kiện là cậu ấy sung sức. Tất nhiên, bạn không thể thi đấu ở một đẳng cấp cao liên tục 11 tháng trong suốt sự nghiệp 15 hay 20 năm. Nếu cậu ấy có đủ thể chất và tinh thần, không ai có thể cản được".

Những người bạn thân của Leo nói rằng anh có thể tới Trung Quốc hoặc MLS ("Biết đâu được? Có thể sau này anh lại gọi cho tôi", là câu trả lời anh dành cho David Beckham khi chúc mừng cựu cầu thủ người Anh, trong ngày thành lập CLB mới của mình ở Miami). Cuối cùng thì anh sẽ quay về nhà, với những người thân, như mẹ của mình chẳng hạn, và tận hưởng chính mình một lần nữa ở Newell's.

Và rồi anh sẽ không chơi bóng nữa và chúng ta sẽ không được dõi theo mỗi cuối tuần.

Di Stéfano đã dừng lại, Pelé dừng lại và Maradona cũng thế.

Anh sẽ được dõi theo nhiều sau khi giải nghệ, có vậy, sự mất mát, đau buồn mới bớt đi phần nào. Những người anh yêu quý cũng sẽ phải chuẩn bị. Bất cứ ai trong gia đình anh cũng là một Leo cho tới một ngày không còn là như vậy nữa. "Tôi vừa mới nói chuyện với vợ mình vào ngày hôm kia", Jorge Messi giải thích trên tờ *Kicker*.

“Tôi nói với vợ rằng tôi nghĩ mình sẽ mất hết hứng thú với trò chơi này vào cái ngày mà Leo ngưng đá bóng và tôi sẽ không xem nữa. Tôi yêu mọi thứ về bóng đá và tưởng tượng ra cảnh Leo không chơi nữa làm tôi rất đau lòng. Tôi thậm chí không muốn nghĩ về điều đó”.

Khi nào giải nghệ, anh sẽ quay lại Barcelona. Nếu Rosario là nhà, thì Castelldefels là mái ấm. Đây là nơi bọn trẻ được sinh ra. Nó sẽ là nơi để anh nghỉ ngơi.

- [về việc trở thành một HLV] Anh có thích ý tưởng đó không? Trong tương lai, anh có định…?

- Tôi luôn nói không. Hiện giờ là vậy, tôi sẽ không trở thành HLV, nhưng ở một thời điểm nào đó trong tương lai, tôi không chắc điều gì sẽ xảy ra. Có thể tôi sẽ thử.

Hãy xem… hãy thử mường tượng… đội bóng do Messi dẫn dắt sẽ chơi như thế nào?

- Tôi học được nhiều điều từ những người thầy của mình. Ở Barca, tôi đã may mắn được làm học trò của Rijkaard, Guardiola. Cũng ý tưởng đó, cũng triết lý đó, nhưng tôi có thể nói với bạn ngay bây giờ là tôi thậm chí không nghĩ về điều đó vì tôi sẽ không làm HLV đâu.

(Cuộc phỏng vấn của Martín Souto với Leo Messi trên TyC Sport, ngày 26 tháng 3 năm 2013)

Cũng trong cuộc phỏng vấn đó, Lionel nói rằng ngày nào đó anh sẽ đến xem anh trai Matías chơi bóng ở làng, cùng bọn nhóc, cùng anh em nhà Banega. “Bọ Chét” muốn tham gia với họ.

Vấn đề là họ không cho anh làm thế. Anh không nằm trong danh sách cầu thủ của giải đấu nghiệp dư đó và đội kia sẽ không chấp nhận anh vào chơi cùng anh trai.

Tất nhiên rồi!